

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Měsíčník pro lid.

S povolením nejdůst. arcibiskupské konsistoře
v Olomouci a řeholních představených vydávají
Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně
na Moravě.

Ročník XXVII. Rok 1931.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12· Kč v cizině 18· Kč,
v Americe 1 dolar.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Obsah XXVII. ročníku.

Básně.

Ječmínek Alois: Mariiny dívky	38
" " Hvězda	81
Kubeš Konrád: Píseň ze staré církve	17
Lidová píseň o bolestné Matce Boží	61
Mesiánské proroctví	221
Na rozloučenou	177
Odvalil Fr.: Svaté Panně v měsíci kvetoucích lip	118
Slezané u Matičky hostýnské	157
Slovensko u Matky Boží	137
Svozil J. B.: Pozdrav Sv. Hostýnu	134
Z liturgie byzantské	1

Články poučné a zábavné.

Berghoff Štěpán: Trestanec	3, 19, 39, 63, 83, 103, 119, 139, 159, 179, 203, 223
Dobromil Jos.: Čtvrté přikázání	158
Druhá Eva	43
Kubeš Konrád: Úcta Matky Boží ve staré církvi	60
" " 22. červen 431	102
Kyjovský F. P.: Zdravas Královno!	24
" " Vypátral to	48
" " Palmová ratolest	62
" " Matčina modlitba	109
" " Neobyčejné obrácení	117
" " Noční návštěva	226
" " Ztracená ovečka	207
Podhorská M.: Pochybená výchova	46
Stork Alois T. J.: Maminkám dnešním i budoucím	9, 22, 43, 63, 88, 118, 142, 164, 208, 228
Výstraha	47
Z Vondruškových „Životopisů svatých“	125

Články o Sv. Hostýně.

Alguno M.: Je milostná socha svatohostýnská umělecká?	68, 82, 105
Bohorodičko!	101
Dokoupil Ant.: Valná hromada Matice svatohostýnské	180
Drbohlav J.: Vzpomínky na pouť roku 1881	122
Dvojí svadba	202
Dvě skupiny	222
H. H. Dr.: Na Hostýnek	38
Hanák Ludva: Věčná nevěsta	10
Hostýn v Americe	29
Jubilejní pouť 29. a 30. srpna	190
Kolisek Karel: Svaté pole	201
Kostelní okna s obrazem Panny Marie svatohostýnské	153, 154
Legenda o duši Stojanově	209
Matějiček Ant.: Úryvek z kázání roku 1881	52
Mathon Placid: Náčrtek kázání roku 1881	144
Modernisace Sv. Hostýna	7
Náš roční výkaz	18
O římském obraze	212
Obrázky z pouťi	162
Ondrůšek Fr. Sedmdesátiny	75
Orelská pouť	188
Orlická: Zůstaň Matkou lidu svému	138
Po roce	178
Rozkošný Rud.: Jubilejní rok	3
" " O nové silnici hostýnské	223
Rozloha temene hostýnského	54, 95
Římská pouť před 50 lety	29, 52, 95, 113, 130, 147
Sehnal Ant. sedmdesátníkem	53
Slezská pouť	159
Svatý Hostýn a železnice	29, 152

Š. J.: Kolera pod Hostýnem roku 1831	203
Úmrtí M. Vítkové, Fr. Hrabálka	55
Al. Hlavinky	74
Fr. Korce	93
Ig. Künstlera, Aloise a Jana Filipa	170
Dra Al. Kolíska	186
A. Sedláře	196
Filipa Eliáše, Fr. Koupila	232
Uzdravení z V. Klobouk	33
Věda lékařská a moc nadpřirozená	173
Vyslyšení z Hranic	153
Vzpomínky na J. Weinlicha, Fr. Hrazdila, na vánoce před 25 lety	13

Stálé rubriky.

Dary, dopisy, literatura domácí a cizojazyčná, návštěva chrámu a počet sv. přijímání, poděkování, prosby, Přátelům Sv. Hostýna, kronika, zemřelí členové Matice svatohostýnské, zprávy o povětrnosti.

Seznam vyobrazení.

Matiční les poškozený sněhovou vánicí	7
Když u nás v zimě slunce vychází	10
A když v zimě zapadá	11
Chovanky ústavu Bedřichova ve Frýdlantě	23
Pohled na Skalné	25
Dr. Hynek Dostál	28
Sv. Hostýn před 50 lety	30
Radostné chvíle sv. Josefa	45
Bl. Jan Sarkander zpovídá a je mučen	48
Cílihodné sestry z Opavy	49
Miloval mne a vydal sebe sama za mne	51
Orlátka ze Želechovic	65
Zmrtvýchvstání Páně	67
Večeře Páně	69
Slováci z Velké Lhoty	71
Chovanky ze Sloupnice v Čechách	85
Jedna z Murillových Madon	87
Družinka z Opavy	89
Seslání Ducha Svatého	91
Obraz Panny Marie	107
Letošní oprava chrámu	110
První zastavení nové křížové cesty	123
Besídka z Tupes	126
Poutí studentů z Lipníka	127
Oprava severní části kostela	129
Pohled na sochu B. Srdce Páně u schodiště	143
Dítky ze Strážnice	146
Římský obraz Zvěstování P. Marie	147
Hostýnská silnice v Americe	151
Severní část rotundy chrámové opravená	163
Rodina Chytilova	165
Poslední úsek nové silnice	170
Oprava chrámové rotundy	171
Z pohřbu Monsgra Al. Kolíska	187
Družičky z Hroznové Lhoty	189
" z Polešovic	191
Nová úprava pomníku padlých vojáků	195
Hostýnský kostel	207
Ukřižovaná Rus	210
Útulek dělníků na nové silnici	213
Correggiova „Svatá noc“	228
Školní mládež z farnosti valašskomeziříčské	230
Když na podzim pro nedostatek slámy jsme hrabali a svázeli suché listí	231
Nová silnice svatohostýnská protínající jižní val	233

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 1.

Leden 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek
povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Z Liturgie Byzantské, str. 1 — Rudolf Rozkošný S. J.: Jubilejní rok, str. 3 — Štěpán
Berghoff: Trestanec, str. 5 — Modernisace Sv. Hostýna, str. 7 — Alois Stork S. J.: Maminkám
dnešním a budoucím, str. 9 — Věčná nevěsta, str. 10 — Rozhledna, str. 12 — Kronika, str. 13 —
Nové knihy, str. 15 — Vyobrazení: Matiční les poškozený sněhovou vánicí, str. 7 — Když u nás v
zimě slunce vychází, str. 10 — A když v zimě zapadá, str. 11. — Na obálce: Přátelům Sv. Hostýna
— Dary — Nové knihy — Listárna.

Přátelům Sv. Hostýna.

Přejeme Vám útěchyplné svátky vá-
noční a hojnost Božího požehnání v
novém roce. Kéž se zmírní a urovná v
dohledné době těžká sociální a hospo-
dářská krise, která stihla naši Evropu!
Kéž pomine ještě hroznější bída duše-
vní, které propadává dnešní lidská
společnost! Jen návrat k Bohu a k jeho
svaté Církvi může zase všechno uro-
vnat a zažehnati převraty i konečný
rozvrat.

Přejeme Vám, abyste se v budoucím
roce šťastně dostali na Svatý Hostýn
a odnesli si odtud mnoho milostí, síly
a útěchy k dalším povinnostem. Po-
něvadž silnice do letního období pře-
ce ještě hotova nebude, bude v tomto
roce putování ještě obtížné. Potom
však nastane snadná autobusová do-
prava a mohou putovati k Matičce
Boží i lidé neduživí a slabí.

K dnešnímu číslu přikládáme opět
kalendář, aby byl snadnější přehled

poutních průvodů a také jednotlivcům
bylo umožněno vykonati si pouť, kdy
na Sv. Hostýně není návalu. Kéž bude
v příštím roce o nedělích a svátcích
lepší počasí, než bylo z velké části
v roce uplynulém!

Odběratele Hlasů v cizině mimo
Ameriku snažně prosíme, aby před-
platné počítali aspoň 18 Kč, poněvadž
poštovné není jako v tuzemsku za každé
číslo 5 haléřů, nýbrž 50 haléřů. 6 Kč
tedy vydáváme ročně za poštovné na
každé číslo do ciziny. Amerika platí
stále 1 dolar, což je značnou podporou
pro naše Hlasy.

V příštím roce budeme pokračovat
ve vnější opravě kostela a chceme do-
končit novou křížovou cestu.

Matka Boží se Svým Synáčkem
budiž Vaší útěchou i v tomto novém
roce!

Duchovní správa a Redakce „Hlasů“.

DARY.

Na kostel: 150 Kč: E. L. — 100 Kč: N. N.
ze Ptení — N. Vranová — N. N. z okresu Lip-
nického — Fr. Skoupilová, Náměšť — A. Školová,
učít. Praha — Fr. Hradilová, Vel. Týnec — M.
Hrazdilová, Dětkovice — Farní úřad Štítná n./Vl. —
M. Švandová, Místek-Bahno — 90 Kč: N. N. ze

Všeful — 50 Kč: N. N. z Krhova — Fr. Bobal
Želechovice — A. Mádrová, Klopotovice — Fr.
Rozsypal, Senice na Hané — J. Šumšál, Soběchleby
— Dekánský úřad, Český Brod — 40 Kč: Ctítel
mariánský, Biskupice u Luhačovic — 25 Kč: B.
Doležalová, Bosonohy — M. Musilová, Židenice -

Číslo 1.

Leden 1931.

Ročník XXVII.

Z LITURGIE BYZANTSKÉ.

V mešní liturgii sv. Jana Zlatoustého, která se koná v Cyrilce na Velehradě, někdy také na Sv. Hostýně v jazyku staroslovanském, opěvuje se po proměňování tímto dojemným hymnem Matka Boží.

Velmi spravedливо jest,
abychom Tebe blahoslavenou nazývali,
Tebe, která Boha na svět přivedlas,
Tebe, neposkvrněná Panno,
která zakoušíš věčnou radost
a bylas Matkou našeho Boha.
Tys úctyhodnější než Cherubové,
převyšuješ neporovnatelně také Serafy.
Tys porodila Slovo Boží
a nepozbyla ničeho ze Své čistoty.
Tys dala lidstvu Boha! —
Vyvyšujeme Tvé jméno!

*U tomto světovém řádu, jak jej zřídila prozřetelnost Boží,
plná a dokonalá výchova může být jen křesťanská.*

Pius XI. v encyklice o výchově.

„Modlitba upřímná a vytrvalá vymohla již nesmírně mnoho; pročť kdožkoli si přeje, aby o bohoslužbu na Hostýně a o duchovní správu poutníků aspoň tak postaráno bylo, jak v minulém století před rokem 1787, spojmež se v jedno družstvo pracující k tomu cíli a konejme k vyprošení toho, čeho si přeje, každodenně některou modlitbu, třeba denně dle možnosti modlitby ke konci uvedené.

„Dne 14. června 1881 odevzdala J. Em. kardinálu Bedřichu z Fürstenberků, kníže-arcibiskupovi v Olomouci deputace devíti členů ve jménu všech ctitelů nejbl. Bohorodičky, uctívané a vzývané na Sv. Hostýně, nejpokornější žádost, opatřenou as 5000 podpisy ze 600 osad a měst ze všech končin Moravy, by záležitost sv. Hostýna podporovati, ba k žádoucímu cíli přivésti ráčil. Jak se dalo očekávati, přijala J. Eminence deputaci, již se účastnili pp. hrabata Egb. Belcredi, Anatol d'Orsay a Seilern, Dr. Alois Šrom z Brna, Dr. Schneider z Příbora, J. Skopalík ze Záhlenic, děkani J. Dolina z Předmostí a Rudolf Kašpar z Holešova a P. Placid Mathon z Rajhradu, velmi milostivě a ráčila rozhodně slíbiti, že ochotně tuto pro vlast a církve tak důležitou věc do proudu přivede a se podle sil svých postará o splnění všeobecného tak oprávněného přání. Jedině tu žádost J. Eminence pronesla, aby naše Družstvo svato-hostýnské jí stále podporovalo a k cíli dopomohlo.

„Nelze tedy se domnívati, že snaha o zvelebení Sv. Hostýna jest snahou pouze jednotlivců — těch 5000 podpisů nasbíraných za 10 dní z nejdlehlých míst Moravy svědčí dostatečně o její všeobecnosti — aniž smí se považovati naše „Družstvo“ za tělo bez hlavy, bez autorisace, když vrchní pastýř sám k němu přistupuje a je o vytrvalost a podporu žádá.

„I z malých počátků vykonány za pomoci Boží velké věci, daleko větší nežli jest znovuzřízení služby Boží na Sv. Hostýně, nač tedy pochybovati, že by se nezdařily naše snahy o rozšíření slávy Boží a pocty nejbl. Bohorodičky, když i sám Sv. Otec Lev XIII. žehnal jim u příležitosti naší pouti římské.

dveře do světnice. Jakýsi muž klopýtá dovnitř. Tvář má znetvořenou. Proklínaje hodí opilec klobouk do kouta. Neovládaje se již, klesá na židli. Chvíli tak sedí beze slova. Ruce mu visí dolů, jako by náležely mrtvole. Oči vyvaluje ztrnule před sebe. „Ach ten hrozný, vypoulený pohled pronikal mi srdcem jako meč! Třáslí jsme se s matkou strachy.“ Oči muže již staršího ještě horečně plály, když mi to vypravoval. Nelze spočítati ty noci, v nichž otec na konec zuřil, rozbíjel nábytek a týral ženu i dítě. Nevýslovně bývali rádi, když se jim podařilo utéci, když je dobří lidé přijali do rána k sobě. Kolik nocí tak ztrávili ve sklepě nebo na schodech!

Otec zuřival čím dále tím více. Jan, aby byl jistější, hledával si od čtrnáctého roku nocleh v mlékařské budce, v prázdném nábytkovém voze, ve sklepě, v předsínce, na půdě rodného domu. Když mu bylo šestnáct let, utekl z domu.

Zdálo se mi neuvěřitelné, co mi Jan Bartík vypravoval o svém mládí. Porozuměl hned mému zkoumavému, pochybuji- címu pohledu.

„Pane faráři, chápu, že nedůvěřujete mým slovům. Jak mohou takovému mládí rozuměti šťastní lidé, kteří měli milující, starostlivé rodiče? Ale je tomu tak. Otažte se mé matky. Potvrdí vám slovo za slovem.

Nic, naprosto nic nebylo jisto před mým otcem, když jsme mu při nejlepší vůli nemohli opatřiti kořalku. V takovém případě prodával všechno, co nebylo pevně přinýtováno a přibito. Poslední naše prostěradla prodal obchodníkovi jako staré cáry. Jediné naše hodiny dal do zastavárny. Ano, dvakrát prodal nábytek, náš bídný nábytek, takže matka, když přišla z práce domů, našla holé čtyři zdi. Ano i staré, zteřelé záclony odnesl necitelný vetešník.

Jednou pamatuji si to tak dobře, jako by se to bylo stalo včera — mimo nadání přišel otec domů již odpoledne, ovšem opilý. Zamkl dveře od světnice a schoval klíč do kapsy u kalhot. Zachvěl jsem se neboť jsem se obával nejhoršího. Otec uchoopil železnou tyč a tloukl mě do hlavy. V posledním okamžiku se mi podařilo vyraziti okno a vyskočiti na střechu prvního

„Dne 4. září 1881 konána byla pout od poutníků římských na Sv. Hostýně na poděkování za šťastně vykonanou pouť římskou. Že pouť tato měla býti ozvěnou přepamatné pouti římské, manifestací katolického jména, veřejným svědectvím katolického jména na Moravě, že měla býti osvědčením vděčné mysli za papežský list „Grande munus - Vznešený úkol“ a důkazem přítulnosti k Stolicí papežské, súčastnila se pouti té celá Morava vyslavši k ní zástupce své. Když pro pouť tuto prošen byl Sv. Otec o plnomocenství pro udělování apoštolského požehnání, vyžádal sobě zprávu podrobnou pouti té. Toť nám musí býti zárukou, že když na našem jednání a počínání podíl bere Sv. Otec, vpravdě dojdeme cíle vytknutého.

„Při pouti té pověšen obraz, který Sv. Otec při pouti cyrilomethodějské posvětil jakožto památku pro Sv. Hostýn. Později posvětil jiné dva obrazy rovněž pro Sv. Hostýn. Obrazy tyto na pamět nám uváděti mají, což vše nám ve zmíněném okružním listě Sv. Otec na srdce vložil. Zde na tom třikrát svatém místě, kdež brána nebeská otevřena, vyslyšány budou prosby podobné.

„Poutníci s Hostýna s tím pevným předsevzetím odcházeli, že milerádi splní, k čemu vyzváni byli od kazatelů, že dle možnosti milerádi podniky svatohostýnské modlitbou jakož i příspěvky podporovati budou.

„Mnohý z nás třeba se nedočká vyplnění společného vroucného přání, nicméně však nebude skrácen v odměně za svoje přičinění o dosažení cíle, — ať v životě, ať ve smrti, vždy zůstane zapsána jeho pocta vzdaná Bohu a Bohorodičce a nezůstane bez odměny.

„Mějme pevnou důvěru v Boha a Bohorodičku a konejme každý seč jsme, pak se cíle nemineme.

„Mnozí ctitelé mariánští ode dávna sestoupili se v Družstvo a vykonávali a posud vykonávají modlitby, aby všemohoucí Pán podnikům svatohostýnským požehnával, neb marné všeliké podnikání, nedá-li Pán k němu svaté své milosti. Od pouti svato-

poschodí. Sousedé mi pomohli sléztí dolů po žebří a odvezli mě těžce zraněného a krví zalitého do nemocnice. Ale již dost té hrůzy. Bylo to horší, než lze popsati.

„Ale,“ namítl jsem, „vašeho otce měli dopravit do robotárny. Cožpak se o to nikdo nepřičinil?“

„Připouštím, že to měla učiniti matka, ale ona byla na to příliš dobrá a příliš slabá. Lnula k otci velice při veškeré té psotě. Když byl střizlivý, byl opravdu roztomilý a projevoval předobré srdce. V našem městě nebylo tehdy spolku, který by se ujímal alkoholiků. Kdo nepil, tomu se vysmívali. Poněvadž matka se živila prací rukou svých a nebyla na obtíž ani veřejné ani soukromé dobročinnosti, necítil se žádný úřad povinen úředně zakročovati. Až do bídné smrti mého otce v deliriu opilství vlekla matka ten kříž celých dvacet let.“

„Ale,“ vyzvídal jsem dále, „nemělo vaše mládí naprosto žádného slunce? Nemělo jasných, radostných dnů? Myslím na den vašeho prvního sv. přijímání.“

„Když vzpomínám na své první svaté přijímání, vybavují se mi jen vzpomínky trudné a trpké. Má ubohá matka šetřila a hladověla, jak jen mohla, celé týdny před tím. Poslední týden obešla kdejakou rodinu, aby pro mne sehnala maličkosti, které mi ještě chyběly. Bohatí příbuzní ji naprosto odmítli a pravili: Když si vzala toho darebu, má si teď pomoci sama. Nikdo z nich se neukázal v našem nuzném bytě v den mého prvního sv. přijímání. Jen jeden z nich něco pro mne učinil. Daroval mi svíčku, ale uboze malou a kratičkou. Kdybych ji byl držel sebe výš, nedosáhla při svatém přijímání výšky ostatních. Jak jsem se v dětském nerozumu za to styděl! Šaty k sv. přijímání mi daroval pan farář. Jedna paní, která sama mnoho neměla, mi darovala opotřebovanou čapku. Ale byla mi příliš veliká. Matka ji musila vyplniti novinovým papírem, takže mi hodně odstávala od hlavy. Večer před bílou nedělí nebylo v domě ani halěře. Za poslední peníze mi matka koupila pár bot. Když jsem se vracel z kostela, podstrčila mi jedna vzdálená příbuzná vdova, která mu-

hostýnské 4. září přemnoho údů do Družstva svatohostýnského přistoupilo. Přistupiž každý, kdo je ctitelem mariánským, k Družstvu tomu.“

V knížce pak jsou uvedeny modlitby k Panně Marii, k sv. patronům českým a některé odpustkové modlitby.

Na obálce poslední stránky jest následující slib:

„K oslavě Matičky Boží svatohostýnské a tím k rozmnožení etí Boží a zaručení ochrany národu slibuji spolupůsobiti; každodenně pomodlím se nějakou modlitbu aneb aspoň Otčenáš a Zdravas a ročně nejméně 10 kr. přispěju; odpustky pak, které získám modlitbami svrchu uvedenými, věnuji duším v očistci, zejména zemřelých spoluúddů Družstva.“

Tak milovali naši předkové Sv. Hostýn. Modlili se o jeho zvelebení. My, jejich potomci, dožíváme se dnes velkého zvelebení Sv. Hostýna. S vděčným srdcem si v tomto jubilejním roce vzpomínejme, že je to vlastně ovocem zbožných modliteb našich rodičů!

Žijí ještě někteří účastníci této pouti vykonané před 50 léty? Redakce „Hlasů“ by si velice přála, aby jí oznámili svá jména a své vzpomínky na tuto památnou pouť.

Křesťanská výchova je věcí nesmírně důležitou. Nejen pro jednotlivce, nýbrž také pro rodinu a společnost.

Pius XI. v encyklice o výchově.

silu těžce pracovati, lesklý peníz. Radostně jsem to pošeptal matce, pak jsem se potichu odplížil, koupil čtvrt litru kořalky a přinesl láhev potichu otci, který se schovával na půdě. Když přišla návštěva, tak jsme řekli, že otec je pryč a sestavuje stroje. Když hosté večer odešli, sestoupil otec dolů. Za týden byl můj pěkný oděv od prvního sv. přijímání v zastavárně. Již jsem se s ním neshledal. I mé boty, ano i mou modlitební knížku jsme později z bídy prodali. Nevím, byly-li kde ubožejší děti než Jan Bartík.“

To mi vypravoval můj nešťastný přítel. Víc mi říkati nemusil. Rozuměl jsem již obrovskému řetězu jeho dřívějších přečinů.

Když mu bylo 14 let, byl dva týdny zavřen pro krádež. Když mu bylo patnáct, dostal devět dní vězení pro krádež. Devětkrát byl později zavřen pro krádež potravin atd. atd. Zdalipak Pán Bůh také tak přísně soudil jako soud pozemský? Kdo zvedne ruku? Kdo hodí první kámen? Kdo by zde chtěl býti soudcem a mstitelem?

Kradl pro otce. Soudci to neřekl. Kloučka strčili do společné vazby, přišel k

vězňům starším, naprosto zkaženým. Den ze dne poslouchal jejich hrozná klení a rouhání proti Bohu a proti lidem a jejich špinavé řeči. Zřítíl se do všech propastí nepravosti a zločinu. Je tedy divu, že klesal hlouběji a hlouběji? Stíhal jej trest za trestem, vězení, káznice, znovu káznice, vězení a tak pestře jedno po druhém. Nemuselo k tomu dojiti? Chud jako žebrák, bez práce, bez listin octl se po každé před branou trestnice. Byl poznamenán. Hodní lidé mu nedůvěřovali. Policie ho střežila. Vždyť byl pod policejním dozorem. Konečně mu bylo všechno jedno. Stal se z něho pobuda a zločinec. Ani já ho neprohlašuji za nevinného, ale bylo by ze mne v jeho nesmírně těžkých poměrech bývalo něco lepšího? Nebylo by to farizejství, kdybych ho odsuzoval?

V seznamu jeho trestů nacházím uprostřed mezeru. Po dvě léta se choval dobře. Počítám, kdy to asi bylo. Bylo to asi v době, kdy se oženil. Vypravoval mi, jak to bylo. Stala se s ním úplná změna. Našel děvče, které s ním přistoupilo k oltáři.

Pokračování.

MODERNISACE SV. HOSTÝNA.

1. listopadu 1930 napsal Fr. Úlehla, odborný učitel v Bystřici p. H., článek do prostějovského „Hlasu lidu“ s nadpisem: Hostýn se modernisuje. Popisuje v něm poutní a turistický ruch na Hostýně a zvláště si všímá moderních zařízení hostýnských. O elektrice píše:

V neklidných dobách dávnověku býval oheň-světlo na Hostýně znamením blížícího se nebezpečí, byla to výzva, aby okolní obyvatelstvo hledalo v lesích a za ohradou hradiska ochranu před divokým nepřitelem. Jinak byl vrch temný a jen vycházející luna ozařovala jeho výrazné obrysy. I dnešní Hostýn

Úloha elektrického proudu není větlem ukončena, neboť i varhany rozezvučí se dechem elektrického motoru a zvony rozhoupnou se bez doteku ruky lidské. Měchošlap i zvoník zmizeli, stali se zbytečnými. Tam vzadu, vpředsíni sakristie umístěna je na zdi veliká mramorová deska rozvodná, do ní vyúsťuje vedení elektrického proudu a množstvím pák rozvádí se proud různými směry a k různým účelům. U desky stojí klášterní frater a koná moderní divy. Na jeho rozkaz pouhým stiskem páky rozezvučí se zvony a osvětlí se postupně kterékoliv místo v kostele a schodiště až k Vodní kapli.

Hostýn má i vodovod. Docela moderní vodovod, jehož zařízení stálo 240.000 Kč. Vedení elektrické sítě odskočilo si od transformatoru značný kousek

Matiční les poškozený sněhovou vánicí.

zaplane občas světlem daleko viditelným. Místo ohně je tu množství žárovek a reflektorů, které nasycuje elektrický proud zrobený ve Středomoravské elektrárně v Přerově. Někde mezi Bilavskem a Bystřicí odbočuje z hlavního vedení několik drátů a běží po dvojitých sloupech kolem vrchu Bedliny k patě Hostýna a šplhá se po holém úbočí na slavkovské straně až k hotelu na vršku. Tam na místě s krásným rozhledem stojí budka transformatoru, který přeměňuje vysoké napětí na menší žárovky a reflektory, které osvětlují kostel místo svíček, dále Poutní dům a hotel. Světlonosné dráty smeknou se pak po velkém schodišti až k Vodní kapli. A když v předvečer mariánských svátků o hlavních poutích rozhoří se četná světla a reflektory, stává se chrám hostýnský daleko viditelným, jako ve svaťozáři světce na obraze. Zařízení stálo 300.000 Kč.

cesly dolů po jihozápadním svahu na známé místo, které si bystřičtí skauti kdysi neúředně pojmenovali „U sedmi zaječích bobků“. Tam je zachycen do nádrže pramen staré studánky, jenž dává za minutu 11 litrů dobré vody. Elektrickým čerpadlem o 22 HP žene se voda potrubím 1370 m dlouhým do výšky asi 146 m na nejvyšší místo hory u rozhledny do nádrže, jež má 25 m³ obsahu. Odtud pak se sama tlačí rourami do nižších míst, do všech výtoků pro potřebu Poutního domu, hotelu, k pití, mytí, splachování a do hydrantů pro případ požáru.

Dále se popisuje pramen u Vodní kaple. Tento článek doslova byl uveřejněn 6. listopadu v moravsko-ostrovském „Duchu času“.

Jak se zdá, čerpala také z „Hlasu lidu“ „Národní politika“ tuto zprávu a 5. listopadu uveřejnila tyto řádky:

Modernisace poutního kostela na Sv. Hostýně. Známý poutní kostel na Sv. Hostýně, který navštěvuje ročně 200.000 poutníků a turistů, je v poslední době rozšiřován a modernisován. Tak zavádí se tam nákladem 300.000 Kč elektrické osvětlení reflektory. Za 1/4 mil. Kč byl tam zaveden vodovod s elektrickým pohonem. Příštího roku bude v pracích pokračováno a bude tam také postaveno několik nových ubytovacích místností pro poutníky.

Tutéž zprávu doslova přineslo 8. listopadu „Naše Slezsko“, 11. listopadu „Čech“, 14. listopadu „Lubina“, 18. list. „Lid“ a 26. listopadu píše také „Našinec“, že na Sv. Hostýně je zaváděno ve všech klášterních objektech elektrické osvětlení nákladem 300.000 Kč, mimo to je pro poutní ubikace zařizován vodovod s elektrickým pohonem nákladem čtvrt milionu Kč.

Mnohý čtenář na základě těchto novinářských zpráv se bude s udivením tázati, co tropí jesuité s elektrikou na Hostýně? Což nepotřebují mnoho peněz na zaplacení měděné střechy a na novou omítku kostelního průčelí a vůbec celého kostela? Nač kupují za 300.000 Kč reflektory a kde na ně vůbec berou peníze?

Elektrické vedení bylo zařizováno na podzim r. 1923 ještě za živobytí arcibiskupa Ant. Stojana; asi za dva měsíce po jeho smrti se zaskvěl Sv. Hostýn elektrickým světlem. Poutníci byli světlem uchvázeni, protože presbytář je temný a celý chrám jest vymalován tmavými barvami. Elektrickým osvětlením obrazy na stěnách a zvláště milostná socha ožila. Potřebný náklad 300.000 Kč byl poměrně brzy zaplacen. Nad chórem pod hodinami byl postaven reflektor, jenž také ve vánoční svátky z římsy osvěcoval jesličky. Jedenkrát byl reflektor donesen na věž, aby se jím vrhalo světlo po okolí. Několikrát byl snesen dolů a postaven před kostel, aby ozařoval kostelní průčelí. Když pak byl P. Superior Jan Vraštil v Praze na svatováclavských slavnostech a viděl tam památné budovy osvětlené reflektory, chtěl něco podobného zavést na Sv. Hostýn a koupil za několik set korun dva; letos byl přikoupen třetí, aby osvěcoval před velkými svátky průčelí chrámu, a druhé dva jsou postaveny z boku, a celý chrám je v noci jako z cukru.

Tolik je tedy pravdy na elektrickém osvětlení reflektory. I vodovod se již letos osvědčil a platí jej Matice.

Co psaly časopisy o nových stavbách nocleháren pro poutníky, nezakládá se na pravdě. Když byl upraven Poutní dům, zamýšlelo se na povolaných místech, že se postaví brzy Dům exerciční. Avšak okolnosti se změnily. Matice musí nyní spláceti značný dluh, který vázne na Poutním domě a teprve potom se může přikročiti k stavbě Exercičního domu. Jen velký dobrodinec by mohl stavbu urychlit.

Nynější P. Superior zamýšlí zavésti něco moderního na Sv. Hostýn: je to tak zvaný megafon, zesilovač hlasu. Často přicházejí poutníci z vlaku neb pěšky a nemohou se dostat do kostela, stojí venku a neslyší ani kázání, ani kněze u oltáře. Megafon má tomu odpomoci: bude zesilovati hlas kněze u oltáře a na kazatelně. Lidé se nemusí tlačiti v kostele a budou venku vše slyšeti, co se děje uvnitř kostela. Jistě to všichni s radostí uvítají. Duchovní správa se snaží Sv. Hostýn zvelebiti, nebude však nikdy peníze vyhazovati na věci zbytečné.

Ale již nyní se ozývají hlasy: Není to vše nadarmo? Nynější mládež tak se kazí, že za 15 let nikdo o Sv. Hostýn nebude státi.

Školní mládež je ovšem nyní více voděna na výlety než na Sv. Hostýn; na Hukvaldy před prázdninami přijde denně až 30 skupin mládeže. Nedávno jsme četli, že Omladina a Orel budou každoročně putovati na Sv. Hostýn. Ale i mezi zkaženou mládeží budou duše toužící po Sv. Hostýně. A konečně doufáme, že si vy-
můžeme časem lepší výchovu mládeže. Nedávno se stal ve Vídni, v Brigittenau tento děsný případ:

Jedenáctiletá chudobná Anička měla jiti k prvnímu sv. přijímání. Otec, nevěrec, nechtěl o tom ani slyšeti. Místo církevních slavností musila choditi na výlety a tam musila nevěrecké řeči poslouchati. Vzpomínala si však na rady zbožné matky, která bitím a žalem utrápená zemřela. Anička sama musila svou matku těšivati a k důvěře povzbuzovati. Po smrti matky neměla nikoho, jenž by s ní laskavě promluvil. Když přišla z nevěreckého okolí, doma ji čekal hlad a bití. Nesměla jiti

ani ke katechetovi. Chřadla a jednoho dne zmizela. Našli ji utopenou v dunajském kanále. V ruce držela křečovitě kousek papíru, na němž bylo napsáno: „Děle již to nevydržím, chci jít k Pánu Bohu“. Je to dojemné a hrozné!

I když bude velká část mládež zkažena, přece mnoho duší bude toužiti po Pánu Bohu a po Panně Marii. Pro takové duše musí být připraven Sv. Hostýn. Nemusíme

se tedy báti, že podniky svatohostýnské se budují nadarmo. Peníze věnované na Sv. Hostýn přinesou užitek mnohonásobný: smíření s Pánem Bohem, pokoj a radost v Duchu Svatém. Matka Boží nezapomene na svůj lid!

Snahou duchovní správy, Matice a všech ctitelů P. Marie svatohostýnské musí být: učiniti z Hostýna poutní místo první třídy. To pak bude pravá modernisace Hostýna!

Jsou tři nutné společnosti rozdílné, ale podle vůle Boží vhodně související, jimž člověk patří od svého zrození. Dvě z nich, rodina a stát, jsou řádu přirozeného. Třetí společnost - Církev - je řádu nadpřirozeného. Výchova člověka patří podle Bohem daného řádu všem těmto společnostem a to každé z nich podle jejího určení.

Pius XI. v encyklice o výchově.

Alois Stork S. J.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Úvodem.

ĚL JSEM MAMIMKU, za kterou Pánu Bohu často vroucně děkuji. Ona mě zasvětila zde na Sv. Hostýně Matičce Boží - jsem prvním dítětem ze dvanácti. Jí děkuji po Pánu Bohu a Panně Marii, že jsem knězem a jesuitou. A když vidím, jak teď mnohé maminky, zvláště mladší, dosti nemoudře si počínají, vzmáhá se ve mně vděčnost k Pánu Bohu, že mi dal tak dobré a moudré rodiče a zvláště takovou maminku. Z vděčnosti chci pomáhat, aby dnešní a budoucí maminky získaly si vděčnost svých dětí, jak si ji u mně zjednala moje maminka.

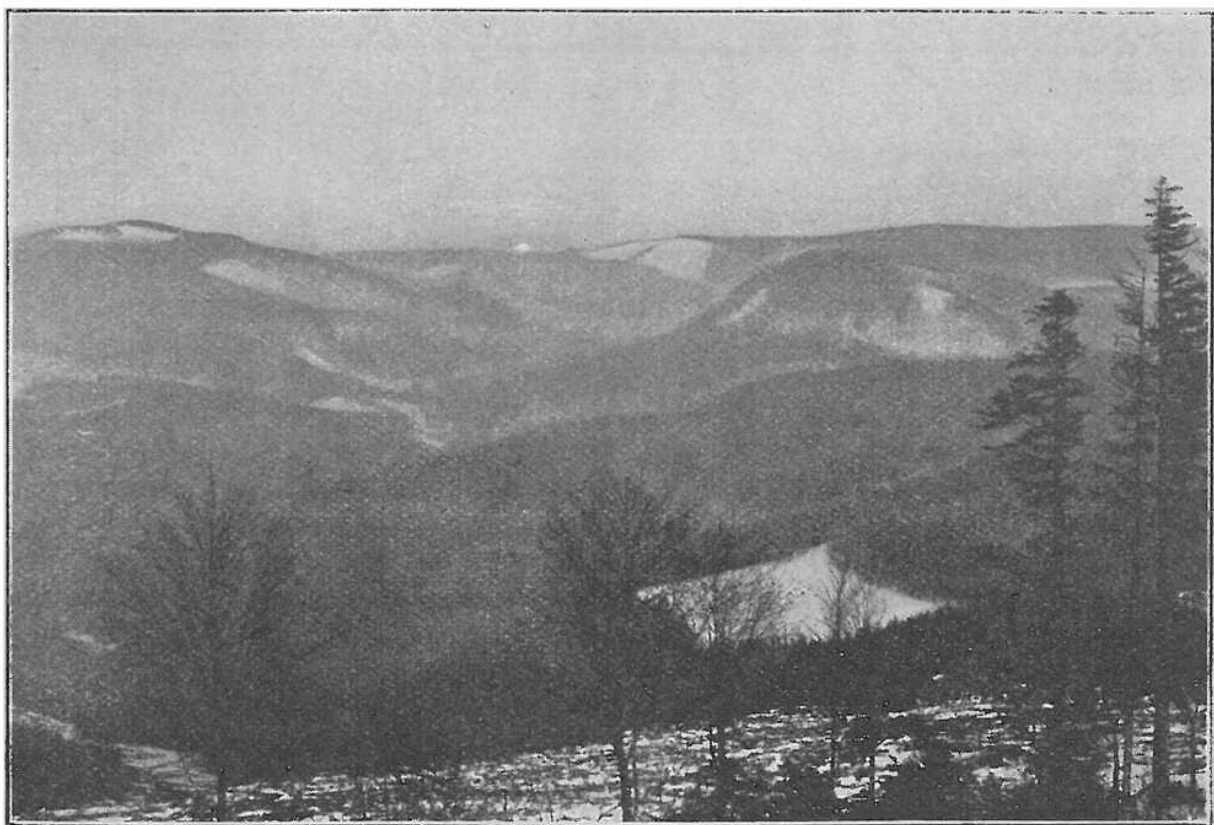
Zabýval jsem se vážně několik roků otázkou pravé rodinné výchovy. Čemu jsem se naučil, chci podávat pod tímto záhlavím.

Tři chyby dnešních matek.

Dnešní maminky chybují často v trojím směru. Mají většinou velký strach před četnou rodinou, zanedbávají anebo aspoň málo pěstují náboženskou výchovu a konečně příliš povolují dětem a nedovedou je vychovávat ku kázni a odříkání. Tak jsem to i pozoroval v praktickém životě.

Řeknu vám hned hlavní příčinu těchto chyb, která zaviňuje také úpadek manželského a rodinného života vůbec. Neměli jsme a nemáme katolických škol. Rakouská škola z osmdesátých let byla bez určitého vyznání a dnešní škola u nás je bez vyznání. Dvě povinné hodiny náboženství v rakouské škole byly neorganickým přídatkem a v dnešní škole se nelibě nesou, pokud se trpí. Jsou bez významu a do soustavy dnešní školy se naprosto nehodí. Toto zjistiv nemluvím nikterak proti osobám na školách působícím, nýbrž proti soustavě, která, jak vysvítá z církevního zákoníku a z nedávného okružního listu sv. Otce, pro katolíky je nemožná. Zde vězí kořen zla! Že již nemáme těch maminek plných zbožnosti a moudrosti, to způsobila školní soustava. Neříkejte, že to působí rodina. Dobrá rodina neblahý nebo pochybený

Vliv školy jen umírňuje. Na dlouhou dobu nemůže odolati a když odolá, est to výjimkou, nikoliv pravidlem. Máme dodnes výjimkou zbožné a moudré maminky, které lze srovnávat bezpečně s matkami mnohých světců, pravidlem však je, že dnešní maminky zbožnosti a moudrosti již nemají, jaká byla pravidlem ještě před 30 lety. Vlivu školy člověk trvale neodolá, leč za okolností mimořádných anebo pomocí mimořádných prostředků. Tak tomu bylo ku př. v době pronásledování křesťanů prvotní církve. Tehdy byly jen pohanské školy, avšak křesťané za krutého pronásledování byli živeni při každé mši svaté Tělem Páně. Než o tom již dosti. Chtěl jsem, než začnu rozebírat jednotlivé vady, upozornit na základní chybu, kterou stůně dnešní i budoucí populace našich maminek. Mám s nimi soustrast a děkuji Pánu Bohu, že moje maminka chodila do školy, která ještě nebyla otrávena liberalismem, a že měla rodiče neobyčejně zbožné a ukázněné, kteří putovali z okolí Velehradu pěšky ještě na rozvaliny Sv. Hostýna. Tolik pro dnešek.

Když u nás v zimě slunce vychází.

VĚČNÁ NEVĚSTA.

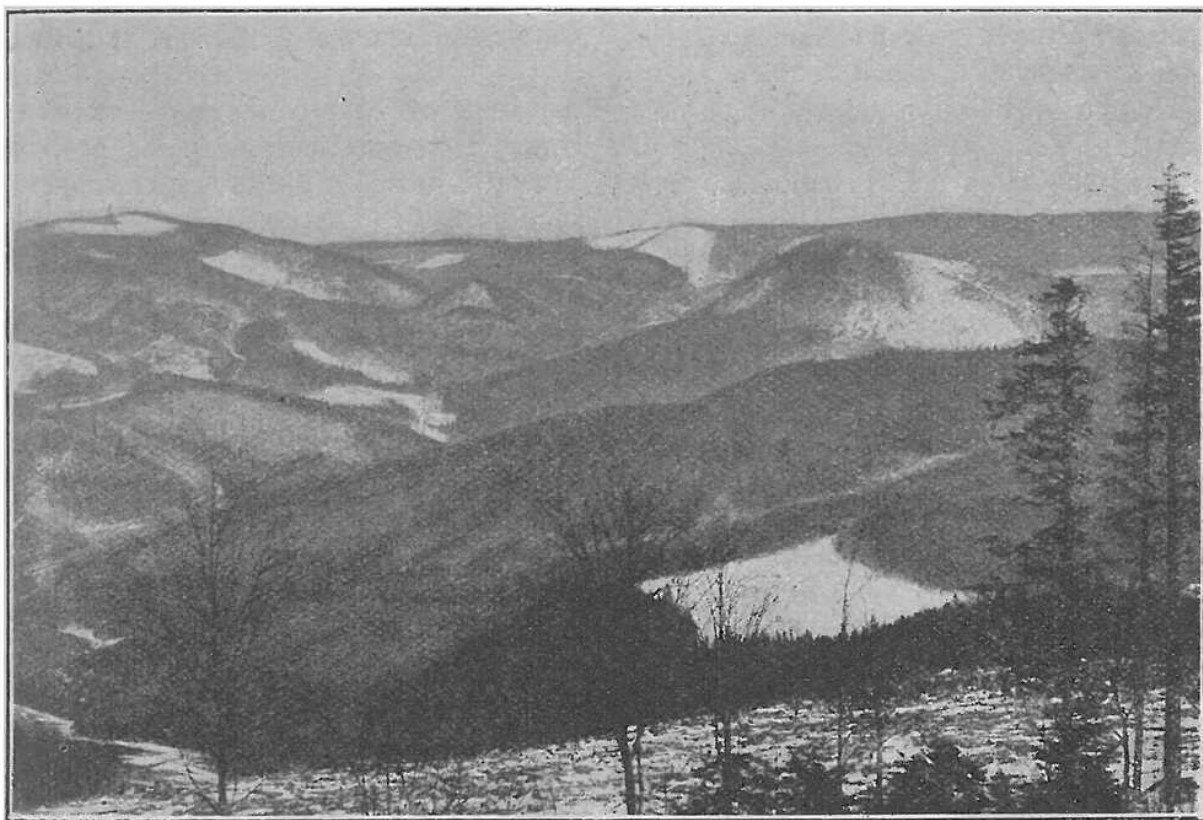
čísle 24. Selky je povídka od Ludvy Hanáka, nadepsaná: Věčná nevěsta. Jedná o lásce dvou mladých lidí, Vavřince a Aničky, kteří pro různé překážky se osm let nemohli vzíti a proto lidé přezdívali Aničce „Věčná nevěsta.“ Vavřinec byl odveden, musil jíti na vojnu. Když již dosloužival, krutě zacházel s ním a s ostatními vojáky rotmistr. Kterýsi voják mu dal za to pořádný poliček. Nikdo nechtěl prozraditi vinníka. Vavřinec

dostal rok na pevnost. Když si jako trestanec rok na pevnosti odbyl a přišel domů, stihlo jej nové neštěstí: Ztratil majetek, neboť jeho otec ručil za marnotratného rolníka. Na štěstí dostal od bezdětného strýce kovárnu. Musil se učiti kovářem. Když měl býti vyučen, přihnala se bouře a zapálila kovárnu. Vavřinec zachraňoval, co se dalo. Uvolněný trám mu při tom rozdrtil nohu, která mu byla v nemocnici uřezána. Již nemohl býti kovářem, učil se sedlářem. Až dostal výučný list a chystal

se žít na vlastní pěst, myslili na svatbu. Anička, která už osm let čekala, již nebude věčnou nevěstou. Nechtěla mít svatbu u nich na vsi. Věděla, že by budila sensaci. Věděla, že kdyby si vedla jednohého ženicha návsí ke kostelu, že celá ves by se šla na to dívat a z nejedněch drzých rtů by padl pošklebek. Ona by to snesla, ale Vavrušky jí bylo líto. Což mohl za to, že si s ním osud tak divně zahrál? Už jsem volila, Vavruško, místo našeho spojení. Tam na východě zvedá se hostýnská hora s mariánskou kapličkou. Tam nám požehnají

oka padl tento obrázek i dp. superiorovi, který je měl sezdávat. A tetička kovářka, která také byla zde, mu vše v sakristii vysvětlila.

Kdybych měl víru, že bych hory přenášel, lásky však bych neměl, nic mi to nepomůže. Tak asi mluví Písmo svaté. Lásku na vrchol všeho staví. Lásku nade vše. Jsou lásky různé — jedna budována tady na zemi, na věcech hmotných — ta za chvíli rozpadá se v dým. Ale jiná je tu láska: láska andělská. Ta nitro zaplavuje, zapaluje! Ta duši povznáší, v oblast ráje ji zavádí. Milí snoubenci, vaše láska.

A když v zimě zapadá.

Tedy Hostýnek volila. Co rok sem putovala. A sotva z které duše nesl se vroucnější hlas prosby, než z nitra Aniččina. A Matička Hostýnská vzala lásku jejich pod ochranu, ona nedala jí zevšedněti, ona ji očistila od všeho pozemského, učiníc z ní lásku zrovna andělskou.

Po dlažbě kostela klepala dřevěná ženichova noha. Byl to divný, nevidaný zjev. Spanilá dosud, byť pobledlá, přece pěkná nevěsta a tady muž mrzák. Proč zavázati si chce s takovým život? Proč? Tak soudili mnozí, kteří dnes v kostele meškali. Do

je podobná, je čistá, ryzí, běloucká jak plášť Matičky Boží tady na oltáři. A dnes přicházíte k Ní, by Ona vaší lásce dala požehnání. Dobře činíte! Matička Boží, láska sama, lásku kol sebe lije a když rozleje plam svojí lásky do lásky vaší, tak vaše nitro zahoří plamenem ještě posvátnějším.

Tak mluvil k nim kněz. Vavruša stál jako svíce, jen malinko sklonil hlavu. Zato Anička v slzách až se rozplývala. Však to nebyly slzy smutku, byly to slzy radosti, slzy věčné nevěsty.

R O Z H L E D N A

Úvodem.

Na Sv. Hostýně máme rozhlednu, se které je mnoho viděti. Kdyby byla vyšší, jak to kdysi bývalo, byl by ještě širší rozhled: Než i se sebe vyšší rozhledny viděti přece málo. Člověk poznává pouze část země, nevidí však co se děje, jakého jsou tam smýšlení, co se děje jinde a co se děje na celém světě, co krásného se děje k oslavě Boží zejména v církvi Kristově.

Takovou rozhlednu chceme v těchto „Hlasech“ postavit našemu čtenářstvu. Nebudeme opakovati události známé z novin, ale sdělíme všelicos, co v časopisech není a naučíme Vás na všelicos, co snad již víte z novin, se dívati se stanoviska vyššího. Chceme rozšiřovati Váš duševní a duchovní obzor.

Dvě kongregace.

V naší vlasti působí dvě řeholní kongregace, které nutno považovati za zvláštní dílo Prozřetelnosti Boží a za důkaz, že Pán Bůh se slitovává i nad národem českým. Konají práci průkopníků jako misionáři mezi pohany a vnikají do domů, kam se nedostane kněz. Jejich činnost je sociálně-karitativní a touto činností jsou nám zářivým příkladem, jak nutno dnes všude postupovati, abychom zachránili lidskou společnost před úplným nábožensko - mravním rozkladem. Sledují společný cíl, ale rozcházejí se v prostředcích a v postupu. Každá má svůj individuální ráz. Jedna z nich Kongregace Těšitelek B. Srdce Páně v Rajhradě vyhledává chudé nemocné bez ohledu na jejich náboženské nebo politické smýšlení, pečuje o ně se vší láskou a tak rozptyluje předsudky proti náboženství a církvi. Druhá Kongregace Sester Nep. Početí P. Marie se svou Jednotou sociálně karitativních pomocnic v Přerově sbírá chudé děti na periferii velkých měst, navazuje styky s rodinami těchto dítek, stará se o děti i o rodiny bez rozdílu jakého jsou smýšlení náboženského anebo politického a buduje tak ve vrstvách církvi odcizených Království Boží. Jen si pozorně přečtěte dva nepatrné sešitky, které se nesmí ztratiti v záplavě knih

a brožur stále vycházejících. Přerovské sestry vydaly v červenci spisek: Ve službách Milosrdenství, v němž popisují svou průkopnickou činnost na periferii pražské a brněnské. A rajhradské sestry vydaly v listopadě brožuru: Obrázky z misijní činnosti v naší republice, ve kterém nám líčí 45 případů ze své dosavadní činnosti mezi chudinou v Brně, v Praze a v Kolíně. Tyto dva nepatrné spisy otevrou Vám oči, naučí Vás sociálně smýšletí a snad Vás i nadchnou k podobné činnosti. Tak bychom měli pracovati všude a přiblížilo by se Království Boží. Tak musíme brzy všude pracovati, chceme-li ušetřiti lidskou společnost velkých ořesů. Vážíme si práce a obětí všech řeholních sester a budeme jednou na věčnosti otvírati oči nad činností lečkeré sestřičky, které nikdo si nevšiml a která ve skrytosti Bohu se ustavičně obětovala. Přece však musíme uznati, že tyto dvě kongregace konají dílo nadmíru důležité a časové, které se značně odchyluje od obětavé činnosti jiných a zasluhuje plného uznání.

Diplomatický sbor ve Vatikáně.

Před válkou byla při Apoštolské Stolicí 2 velevyslanectva, 14 vyslanectví a 5 diplomatických zastoupení.

Po válce, za které náměstek Krista Pána, Benedikt XV. konal přímo světovou sociálně-karitativní činnost ve prospěch všech národů, bez ohledu na jejich náboženské smýšlení, bylo u Vatikánu již 9 velevyslanectví, 19 vyslanectví a 32 diplomatických zastoupení.

Letos je ve Vatikáně 12 velevyslanců, 24 vyslanců a počet diplomatických zástupců nebylo možno zjistiti. Tolik víme, že mravní vliv katolické církve ve světě neklesá, nýbrž stoupá. Bude to jen k dobru lidské společnosti. Skála Petrova je pevný bod, jehož se chytají zástupcové národů, když vše na světě kolísá.

Víme též, že sv. Otec má své železniční, telefonické a dokonce i radiové spojení se světem. Jistě jen zase ku blahu všech národů a států. Kéž by to všichni pochopili!

Vzpomínka. Před 25 lety, 24. prosince 1905, zemřel v Olomouci světitel biskup Jan Weinlich, první předseda Matice svatohostýnské. Byl to pro něho sice čestný úřad, ale spojený s mnohými starostmi. Matice byla založena na jaře 1895, musila rozšířiti hostinec — což se zařízením stálo 40.000 zl., převodní daň 2.000 zl., odstupné hostinskému Skálovi 1300 zl. — a na podzim 1895 koupila vrch Hostýna s pramenem u Vodní kaple a s cestou od Lázní nahoru za 55.000 zl. Měla tedy Matice hned ve vínku přes 95.000 zl. dluhu. Za rok na podzim již měla splacených 20.300 zl. Předseda sám půjčil Matici 20.000 zl. bez úroků. Přicházel každoročně na valnou hromadu Matice, sloužil slavnou mši sv. za živé členy Matice a r. 1898 14. září posvětil kapli sv. Kříže v rozhledně. Daroval Matici přes 30.000 Kč. Zaslouhuje tedy zbožné vzpomínky. O. v p.

Za zbožným knězem. Marie Hrazdlová z Dětkovic u Prostějova píše: „Zasílám 100 Kč pro kostel svatohostýnský; tím plním přání svého zemřelého syna, kněze P. Františka Hrazdila, kaplana z Kelče. Tam byla jeho první stanice i poslední. Na kněze byl vysvěcen r. 1928. Již jako bohoslovec vynikal zbožností a jako kněz byl velice horlivý. Nedbal na napomínání starších kněží, aby se šetřil. Vždycky odpovídal: Jsem mladý a musím pracovat! Jeho přáním bylo zemřít v práci pro Krista Pána. Velice miloval farníky kelečské. Také se mu velice líbila kaplanka se dvěma okny. V jednom dopise psal: Maminko, tak jsem zde rád! Jedním oknem hledím k Tobě a druhým oknem hledím k Matičce svatohostýnské. Dlouho však tyto vyhlídky netrvaly. V březnu onemocněl na chřipku, dostal chrlení krve a z toho zápal plic. V květnu byl poslán na léčení do Tater a v srpnu do Jevíčka do sanatoria. Tam sloužil v kapli mši sv. až do 16. ledna 1930, kdy vysílením klesl u oltáře. Lékař napoiučil úplný klid. Místo něho sloužil mši sv. v kapli jeho spolužák, kaplan z Jevíčka a nosíval mu Tělo Páně. Z Jevíčka jsme ho převezli 9. května domů a za

deset dní, 19. května 1930, zemřel. Smrt s radostí očekával. Říkával: Vim, že brzy zemru. Ale jsem kněz a celý patřím Pánu Bohu. Do vůle Boží jsem se již dávno odevzdal. Smrti se nebojím. Vždyť půjdu za Pánem Ježíšem do nebe, kde je tak krásně! Tak se rád dívám na toho Pána Ježíše, On se mi tak líbí, vždyť je tak pěkný! Na Matičku svatohostýnskou mnoho vzpomínal, jak každého roku k Ní chodíval a napomínal maminku, aby nezapoměla poslat na opravu 100 Kč. Ač žádných peněz po něm nezůstalo, plním jeho přání. Jak byl oblíbeným knězem, dosvědčila velká účast na jeho pohřbu. Mimo velký zástup lidu bylo 34 kněží, 17 bohoslovců, 12 sestřiček a velká řada dětí a družiček z téže farnosti. Z Kelče jej přijelo vyprovodit k poslednímu odpočinku 24 osob a 2 kněží. Než zemřel, prosil, abychom se za něho modlili.“ O. v p.

Dojemná poštovní zásilka. 15. listopadu byly nám z Litenčic poslány současně dva korespondenční lístky. Na jednom oznamuje nám staříčká Ludmila Kolářiková, členka Matice Svatohostýnské třesoucí se rukou, že 2. listopadu zemřel jí manžel František Kolářik, jenž byl od počátku členem Matice. Ona, že je také již nad hrobem. Jak milé stařence záleželo na tom, abychom se dověděli o smrti jejího manžela a na něho pamatovali u Matky Boží! Druhý lístek nám sděloval, že tato stařenka je již také na věčnisti, abychom ji pojali do modliteb za zemřelé členy Matice. Odpočiňte tedy oba, vzácní manželé v pokoji a těšte se brzy z Matky Boží nebeské!

Vzpomínka na vánoční svátky na Sv. Hostýně před 25 lety. Pan Josef Bláha, bývalý hostýnský varhaník, nyní varhaník v Blazicích, vzpomíná si na vánoční svátky na Sv. Hostýně před 25 lety.

Když jsem byl varhaníkem na Sv. Hostýně, bydlel jsem v Bílavsku a na horu jsem docházel. V zimě ovšem jsem nechodil. Jednou při besedování před Štědrým dnem jsme se usnesli, chasa i starší, že přijdeme na Sv. Hostýn na jitřní. Dověděli se to Slavkovští a chtěli jiti také, abychom je

tedy zavolali. Ujednáno. - Na Štědrý den bylo krásně, jasno, tichounko, ale v noci na Boží narození chumelilo a metelice byla jen což. Ale šlo se. Pobudili jsme Slavkovské a brodili se závějemí nahoru. Mužští šli napřed a dělali chodník děvčatům. Šťastně jsme došli nahoru, jenom měchařovi ulítl klobouk. Ale děvčata se nad ním smílovala a půjčila mu vlnák. V kostele jitřní mši sv. sloužil vdp. Zimmerhackel. S radostí jsme se pustili do zpěvu a zpívali starou koledu: „Slyšte, slyšte, pastuškové“. Zapoměli jsme na všechnu nepohodu venku a duše naše vžívala se do radostné doby vánoční.

Na zpáteční cestě každý jsme si pochvalovali, jak krásně tam bylo a umiňovali jsme si, že každý rok na jitřní mši sv. na horu chodit budeme.

Na rok již jsme chtěli jitřní lépe oslavit. Dp. Zimmerhackel objednal od nakladatele Pazdírka koledníčky a já jsem poprosil chlapce Tábořské z Lázní, aby nám přišli zahrát na housle. Přišli, i pan Gadala přišel zapískat na flétnu. Do Bystřice a okolí jsme rozhlásili, že bude slavná jitřní mše sv., a vskutku, přišlo mnoho lidí.

Důst. p. Zimmerhackel měl velkou radost, že se lidem jitřní mše sv. na Sv. Hostýně líbí a přál si, aby každoročně poutníci na jitřní zavítali.

Jeho přání, jako mnoho jiných se splnilo a dodnes každoročně rádi chodívají lidé z okolí na Sv. Hostýn na jitřní a pak každý odchází spokojen a potěšen s myšlenkou, že narok přijde zase.

Transformátor. 13. listopadu přivezli nám z Přerova opravený transformátor a svůj si odvezli.

Povětrnost v listopadu. Ku konci října se zdálo, že nastane studený a zasněžený listopad. Nestalo se tak. Říjnový sníh brzy roztál a v listopadu jen několikrát padal. Ani zima nebyla velká; zato však byly časté vichřice: 1., 3., 5., 7., 9., 11., 13., 15., 17., 24., 26., 29. listopadu. Ve 22 dnech dul silný vítr, který však nenadělal velkých škod. Nejsilnější náraz vichru, který vanul 23. listopadu ze západní Evropy — od Prahy a od Přerova na Hostýn — a působil všude velké škody, byl ráno o 1/2 7. hod.; tak zahučelo v kostele, že to mnozí pokládali za hřmění. Zato tím byly v listopadu patrnější škody způsobené

říjnovou vichřicí. Množství stromů, zvláště celá alej borovic vroubících louku nad Švajgrovkou bylo vyvráceno a na svahu Skalného trčelo vzhůru mnoho smrkových pahýlů bez korun. I nová silnice mezi Bystřicí a Vsetínem utrpěla škodu: za Liškárnou — asi půl hodiny za Říkou — jest asi na 100 m délky zasypána hlinou, kamením a stromy. Celý horský svah se na ni sesul. Mnoho peněz a práce bude třeba k vyklizení. Dokonce prý říjnovou bouří i nová hostýnská silnice utrpěla: Dělníci, kteří na ní pracovali, nechávají práce a jdou raději do lesů.

Zima velká nebyla. Největší mráz byl —5 st. 18. list. Mrazy byly: 6., 8. 11., 13., 15., 20., 24., 25. list. Celý den mrzlo od 17. — 19. list. Na Vše svaté bylo 7 st. a 2. list. 6 st. Na sv. Kateřinu byl ráno mráz a odpoledne tálo. 25letý průměr za listopad je 0'6 st. tepla; letos byl 3'2 st. Průměrná ranní teplota byla 2'6 st., polední 4 st., večerní 3'1 st. 28. listopadu byl jasný den, většinou zamračených bylo 15, ostatní byly polozamračené.

50 letý dešťový průměr za listopad je 57 mm. Letos napršelo za listopad 83'8 mm Pršívalo od 2. — 5., 8. — 12., 15. — 22. Sněhu napadlo málo a dlouho se nedržel. Trávníky byly čerstvě zelené a kvetly na nich ku konci měsíce chudobky a červené hluchavky. Také před měsícem před sněhovou záplavou kvetly v zahradě hrušky. Na lískách se už rozvíjejí jehnědy. Vichřice 23. listopadu vyvrátila u Vodní kaple silnou jedli.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V listopadu 1930.

1. bylo lidí v kostele	360	au sv. přijímání	115
2. " " "	480	"	164
9. " " "	160	"	74
16. " " "	80	"	56
23. " " "	110	"	60
30. " " "	180	"	101
Ve všední dny úhr.	690	"	608
Úhrnem	2060	"	1178
Mši sv. slouženo 155.			

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdeci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška děkují plněc slib: Rodina ze Všechovic za vyslyšení — M. B. z Moravy za uzdravení z těžké nemoci — A. K. z Blahutovic za uzdravení z těžké nemoci — rodina z Němčic nad Hanou za vyslyšení v nemoci — J. J. z Místku za vyslyšení prosby — E. Š. z Místku za vyslyšení prosby — A. Z. ze Slovácka za pomoc při zkoušce — F. K. z Náměště za vyslyšení prosb a pomoc v jistých záležitostech — dívka ze Zámrska u Kelče za vyslyšení prosby — rodina K. ze Zborovic za zdraví a milost Boží.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

J. Š. z Hodonína za uzdravení matky — A. B. z B. za pomoc v těžké záležitosti a vyslyšení prosby.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

NOVÉ KNIHY.

Huber Max T. J., **Následování svatých**, přeložil J. M. Černý T. J., Praha 1927. Nákladem vlastním. Cena v origin. vazbě podle návrhu akad. malířky pí. Olgy Th. Pikhartové Kč 30.—

Spisovatel P. Max Huber T. J. byl velmi kritickým spirituálem, který bezohledně stíhal všechnu nejasnost, povrchnost a všechno přepínání v asketické literatuře. Jako ovoce své bohaté zkušenosti vydal toto dílo, které se dožilo dobrého českého překladu. Není psáno pro theology, nýbrž pro zbožné duše, které nemají theologického vzdělání a kterým nutno vše důkladně vyložit. Odtud jakási šíře, která vzdělané čtenáře někdy nudí. — Kniha je velmi cenná. První část je rázu povšechného o svatých a jejich životopisech, správných a pochybených; druhá část rozebírá nauku o následování svatých více theoreticky, kdežto třetí část je čistě praktická: v čem možno svatě následovat a v čem jich následovati nelze. V této třetí části tkví síla a obdivuhodná kritičnost celé knihy. Nudí-li snad koho první nebo druhá část, pak se od třetí části zajisté těžko odtrhne. Člověk rozšíří svůj obzor a začne si teprv svatých vážit, poněvadž jim začíná rozumět. I člověk nevěřící by se nad touto částí zamyslel. Velkou pozornost budívá kapitola o následování svatých ve ctinostném a svatém hněvu.

Kniha byla vydána již roku 1927, nepřišla však na pořádný knižní trh. Proto se také veřejnost o ni málo dověděla. Teď se má stát přístupnou všem.

Alois Stork S. J.

Paganí, Msgr. Ant., **Ctihodná služebnice Boží Alžběta Canori Mora**, vzo křesťanské manželky a matky, přeložil P. Jan Černý T. J., Praha 1929. Nákladem vlastním. Cena v origin. vazbě podle návrhu akad. mal. pí. Olgy Th. Pikhartové Kč 24.—. Lze dostati také na Sv. Hostýně.

Tato kniha vyšla původně v italské řeči. †P. Černý byl touto knihou tak nadšen, že pořídil a vydal tento český překlad. Kniha vydaná vlastním nákladem zůstala skoro nepovšimnuta, ač zasluhuje velké pozornosti a je neobyčejně časová. Kolik žen trápí se dnes nad nevěrností svých manželů, kolik žen sténá pod břemenem nešťastného manželství, kolik opuštěných žen hledá dnes, kde by našlo útěchu a mravní oporu, když vše se bortí v lidské společnosti! Zde je kniha, která věrně líčí život římské dámy na sklonku 18. a počátku 19. století, která žila v nešťastném manželství, hrdině plnila své manželské a mateřské povinnosti a při tom se posvětila, umírajíc jako zralá světice. Proces beatifikační již značně pokročil, za nedlouho bude asi povýšena na oltář a stane se patronkou nešťastných manželek. Kniha se čte jako román. Není to však román, je to věrná skutečnost. Kniha je též plna hluboké mystiky a poskytuje vhled do neobyčejného bohatství duchovního života. Tato dáma obrátila nevěrného muže svou životní obětí, nedožila se toho však na zemi. Manžel, advokát dr. Mora, vzpomíná se teprve po smrti své hrdinné ženy, stává se dokonce kajícím řeholníkem a knězem a umírá příkladnou smrtí. — Přál bych si, aby časem bylo pořízeno lidové vydání této vzácné knihy, ve kterém s pominutím mystických stfání byl by líčen pouze ctinostný život této hrdinné ženy, ovšem s náležitým poukazem k jejímu vnitřnímu životu, bez něhož by se nebyla stala hrdinkou. Takové zkrácené laciné vydání vykonalo by v dnešním rozvratu manželského života důležitou misii.

Alois Stork S. J.

Mikulka, Dr. Martin, **Křesťanským matkám**, Olomouc 1930. V komisi Matice cyrilometodějské, cena 15 Kč.

Nedávno jsme vřele doporučovali knihu „Šťastné manželství“, od níž mnoho očekáváme pro obnovu katolické rodiny. Tu nám Matice cyrilometodějská v Olomouci nabízí další stejně cennou knihu. Mnoho vhodného v ní uloženo pro výchovu matek dnešních i budoucích. Doporučujeme ji jako vhodný a laciný dárek matkám a snoubenkám k vánočním svátkům a jiným příležitostem. Kéž se takové knihy nejen kupují, ale také čtou!

Hostýn v minulosti a přítomnosti jest název spisku, jenž vyšel na začátku listopadu jakožto příloha k 2. číslu IX. ročníku „Vlastivědného sborníku střední a severní Moravy“. Vydávají učitelské jednoty v župě olomoucké. Odpovědný redaktor Norbert Černý v Litovli. Administrace je v Kroměříži. Knihtiskárna Č. Pechtor v Kroměříži. Obsah: Otto Sova: Hostýn za pravěku. — Fr. Úlehla: Hostýn a nová doba. „Hostýn za pravěku“ má

tyto oddíly: Popis hradiska. Období popelnicových polí. Období galsko-germánské. Období slovanské. Doslov. — Doufáme, že někteří archeologové si spisku všimnou a podají o něm svůj úsudek.

Fr. Úlehl v článku „Hostýn a nová doba“ popisuje poutnický a turistický ruch, elektrické osvětlení, vodovod, Vodní kapli, schodiště, novou střechu, křížovou cestu, povětrnostní stanici, a vztah Matice ku duchovní správě.

Ve sbírce „Životem“ Exercičního domu v Hlučíně vyšla tři další čísla: čís. 92 Miklík, dr. J., **Moderní učenec světcem.**

Je to stručný životopis právníka, universitního profesora a učence na slovo vzatého dr. Contardo Ferriniho v Padově, který asi brzy bude prohlášen za blahoslaveného. Bude patronem laické inteligence. č. 93 a 94 Žák P. Fr., **Naše chybičky I. a II.**

Poutavým způsobem rozebírá autor chyby zbožných duší, aby je poznaly, je uznaly a na nápravu myslely. Rozvedena jest netrpělivost, roztržitost, zvědavost v sešitku I. a náladovost, lež, návyk v sešitku II.

Auer-Hronek, Legenda svatých pro školu a dům, Praha, 1930. — Gustav Francl. Cena 30 Kč váz.

Čekáme na velké dílo o životě svatých v rámci církevních dějin, které nám připravuje ve 4 svazcích nakladatelství Kuncířovo v Praze. Ale mnohý čtenář by si rád přečetl denně stručný životopis světce, jehož památka toho dne se slaví a trochu se zamyslí nad jeho skutky. K tomu účelu velmi poslouží Auerova legenda u nás již známá. Je to nový překlad opatřený četnými doplňky. Vazba vkusná, a proto je to vhodný vánoční dárek.

Znovu upozorňujeme na velké dílo, které se právě vydává v nakladatelství L. Kuncíře, Praha: Vondruška Isidor, **Životopisy svatých v rámci církevních dějin, 4 svazky.**

Toto monumentální dílo, provázené více jak 300 obrazy v hlubotiskové reprodukci, obsáhne 4 velké svazky o formátu 16x22,5 cm a obsahu cca. 1.800 stran. — Subskripční cena na celé dílo Kč 160,-, což jest výrobní cena bez režie, bude po subskripci zvýšena nejméně na Kč 300,-. - Podmínky: S objednávkou nutno složit zálohu Kč 40,—, celé dílo vyjde do jednoho roku, I. svazek koncem listopadu 1930, další díly vyjdou ve čtvrtletních lhůtách. Po obdržení I., II. a III. svazku pošle subskribent vždy částku Kč 40,—, kterou vyrovná dočasný svazek, záloha původní zůstane rezervována pro poslední díl.

Nakladatelství Josefa Birnbauma v Brtnici na Moravě vydalo dvě divadelní hry pro katolická jeviště: Rosa J. G., **Stržený kříž,** cena 6 Kč.

Drama velmi působivé, které musí zanechat hluboký dojem. Dva momenty jsou méně psychologické: že dědeček Dohnal nechá těžce raněného Jendu klidně ležeti a hovoří s vnoučaty, a že otec

Kořán, zbožný člověk, sahá po pušce a žádá na Viktorovi, by studie nedokončil. Tyto věci si režisér snadno upraví a drama bude bezvadné.

Černý M. S., **Život,** cena 5 Kč.

Drama rovněž veskrz katolické, které může způsobit mnoho dobrého. Je ze života a pro život. I psychologický postup je dobrý. Pro venkovská jeviště bude nutno vynechat některá cizí slova a snad i latinské citáty.

Nákladem „Nového národa“ v Přerově vyjdou k letošním svátkům vánočním **Dějiny papežů** od P. Albertiho, který se po léta zabýval studiem papežů. Bude to dílo spolehlivé. Subskripce I. svazku brož. 30 Kč, váz. 40 Kč trvá do 31. prosince. Vřele doporučujeme všem čtenářům a přátelům Sv. Hostýna toto dílo, neboť spisovatel je jednatelem Matice svatohostýnské.

Nakladatelství Nového Národa v Přerově obdrželo od Jeho Excelence p. nuncia Ciriaciho tento příspěvek pro svého ředitele P. Ferdinanda Chýlka:

Apoštolská Nunciatura v Československu.

Praha, 5. listopadu 1930.

Veledůstojný pane!

Sotva kdy byla u národů znalost církevních dějin ubožejší, než s jakou se setkáváme za našich časů. Proto je opravdu vši chvály hodný a nanejvýš užitečný Tvůj úmysl vydati dílo, které by seznamovalo věřící lid se životem a zásluhami římských papežů. Je totiž nade vši pochybnost jisto, že ze spisu se doví velmi mnoho lidí o zásluhách velekněží o celý svět, obzvláště pak o tento národ. Co je však potom samozřejmějšího, než že lid, jenž byl takto poučen, úžeji přilne ke Stolicí pravdy? A kdo by mohl o tom pochybovat, že z tohoto úzkého spojení národů se svatou Stolicí má svatý Otec největší radost? Proto z plna srdce s Tvým počinem souhlasí a jemu žehná.

Co pak se mne týká, vyslovuji Ti upřímné blahopřání k Tvému předsevzetí a zůstávám s veškerou úctou

Tvůj oddaný

Petr Ciriaci, arcibiskup farský apoštolský nuncius.

Časopis: Občan a škola, Přerov, Blahoslavova 41. Nedávno vyšlo 3. číslo tohoto časopisu pro poučení o školských zákonech a škole vůbec. Každé číslo tvoří celek a lze je dostati za 2 Kč. Redaktorem je pan JUC Jindřich Hrbáček, člen Zemské školní rady. Jest nám bojovati pro svobodu svědomí rodičů v otázce školské. Chceme-li dostat lepší školu, musíme znáti dnešní školu a školské zákony. Všelicos by se zamezilo, kdybychom je znali a dovedli na ně se odvolat. Doporučujeme tento praktický časopis všem, kdož přicházejí do úředního styku se školou a když organisují rodiče pro školskou otázku.

30 Kč: Dp. Frant. Segefa, děk Uherčice - 20 Kč: N. N. Val. Meziříčí — Rod. Kračmerová, Žadovice — T. Janková, Strážnice — M. Divilková, Veselá — M. Muroňová, Janovice — V. Pospíšil, Horní Lažany — Fr. Hruzek, Žabovřesky — Ed. Veselský, Přerov — M. Procházková, Hrubčice — Fr. Nováková, Sobišky — 15 Kč: J. Volná, Místek — A. Kaprálová, Košice — M. Reková, Hluzov — Št. Pres, Vracov — Fr. Němeček, Blatnice — 10 Kč: N. N. Rychtářov — N. N. Zádovice — M. Polášková, Vnorovy — Fr. Dovrtěl, katech. Mor. Ostrava — J. Varaďa, Prakšice — E. Otáhal, Přerov — M. Horká, Olomouc — J. K. Pastrnkovi, Vsechovice — M. Měsíčková, Kelčany — M. Sýkorová, Brodek — A. H. Kašava — M. Foltýn, Prasklice — J. Haramia, Kaňovice — A. Glingarová, Místek — Rod. Horáková, Hůrka — N. N. rod. z Hůrky na poděk. — M. Neckařová, Ráječko — 8 Kč: K. Hodulíková, Píln — 6 Kč: A. Randová, Veselá n./M. — 5 Kč: L. Svobodníková, Těšice — J. Vykrutíl, Lideřovice — J. Hošpes, Bysřice n./Pernšt. — M. Pávová, Praha — Fr. Zlámal, Rudice.

Na hlavní oltář: Al. Stančíková, Těšany 100 — Dp. Frant. Vrána, Choryně — M. K. Dol. Újezd 15.

Na sv. Antonína: Lad. Vrba, Hůrka na poděk. 10

Na oltářní a věčné světlo: A. Blažková, Blahutovice 100 — Anna Klossová, Blahutovice 50 — N. N. z Prahy na prosbu 20 — Jul. Volná, Místek 10 — A. Glingarová, Místek 5 — N. N. Všetuly 10 — M. K. Dol. Újezd 10.

Na korunku Panny Marie: A. Mahdákova, Ostrata 15.

Na sochu Bůžsk. Srdce Páně: N. N. Prusinovice 10.

Na opravu zaoltářů: Jos. a Perp. Stojanovi ve Věžkách 200 — Flor. a Mar. Stojanovi, Věžky 200 — Fr. a Anežka Ostrčilovi, Žalkovice 200 — Fr. a Em. Stojanovi, Opava 200 — Dp. Cyril Stojan v Přerově 200 — Anež. Ostrčilová, Přerov 100.

Na duchovní správu (Kláster T. J.) Dp. Cyr. Stojan, Přerov 100.

Na dorost T. J.: Fr. Vejková, Janovice 20.

Na Africké missie: N. N. z Ludslavic 50 — J. Lichnovský, Frenštát p./R. 15.

Na fiskový fond: K. Kubiček, Hradčany 8 — A. Nohálová, Kroměříž 8 — A. Šantová, Kňeždub 3 — A. Hurník, Polanka 3 — M. Pávová, Praha 3 — K. Fiala, Tršice 3 — Fr. Žáková, Vnorovy 3 — J. Skoupilíková, Zborovice 3.

Na Matici svatohostýnskou: Karel Zlámal, Velká 100.

Z Ameriky (v dolarech): M. Rázová, El. Kampa Tex. 1 na Hlasy — Anna Halla, Augusta Ga. na Hlasy 1 — Anna Talčík, Schelton na Hlasy 1, na kostel 1 — Fr. Valábek, Derby, Conn. na Hlasy 2 — Marie Buršík, Blenheim, Ant. C. na Hlasy 1 — El. Vajdík, Detroit na Hlasy 1 — Kašpar Severin 41 Kč — Karl Radousch 41 Kč.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplaf Pán Bůh“!

NOVÉ KNIHY.

Poslední slova sv. Terezie Ježíškovy, autorisovaný překlad francouzského originálu, Praha-Vinohrady, Korunní tř. 4, Školské sestry O. S. F., cena 10 Kč.

Ctítelům sv. Terezičky bude tato knížka stejně milá a drahá, jako „Dějiny duše“. Je to kritické podání jejích slov a skutků v poslední nemoci od 1. května 1897 až do její blažené smrti 30. září téhož roku. Připojeno několik modliteb.

LISTÁRNA.

Některým čtenářům: Knihy, které popisujeme, objednejte si, když po nich toužíte, u blízkého knihkupce, jinak Vám je dodá nakladatel. My zasiláme jen spisy, které vyšly nákladem „Hlasů svatohostýnských“ a jsou uvedeny na poslední stránce obálky. Také máme zde několik výtisků životopisu ctih. Alžběty Canori-Mory, o němž přinášíme posudek v tomto čísle. — N. N. ve Zlíně. Díky za dar na kostel. — Poutním výpravám z měst. Aby Sv. Hostýn stačil všem, doporučujeme poutním výpravám z měst neděle a svátky v době, kdy polní práce jsou v plném proudu. Jedná-li se o velké výpravy, radno dojednatí předem s Duchovní správou žádancu neděli, aby se nestřetly dvě velké výpravy, kterým pak nemůže stačiti Poutní dům. Všem může býti dobře vyhověno, budou-li výpravy, které přenocují na Sv. Hostýně, řádně rozděleny.

Zůstaňte věrni Hlasům. Jsou trvalou duchovní pouti na Svatý Hostýn a nejlepší památkou ze skutečné poutě. — Pomozte nám získati další odběratele, abychom mohli časopis ještě zdokonaliti. — Barevnou reprodukcí Matky Boží dostanete až v květnu. Grafický ústav nemohl ji zhotoviti do tohoto čísla.

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Adolf Černý, dozorce cementárny v Zábřehu n./O.

O. v p.!

Obrazy Panny Marie Svatohostýnské
litograficky provedené, barevné ve velikosti 45 x 33 cm
na tuhém kartoně, za cenu Kč 5.— za 1 kus.

Zasílá firma

LAMBERT KLABUSAY,
obchodní dům V HOLEŠOVĚ.

„Hlasy Svatohostýnské“
vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena cennými kresbami Führichovými. Cena poštou 6.— Kč.

Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly. Kritický překlad původního španělského textu s úvodní studií P. Ovečky. — Cena 18.— Kč neváz., 23.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě

Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k modlitbě mystické, kterou autor charakterizuje stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro muže. Vázaná 2.— Kč.

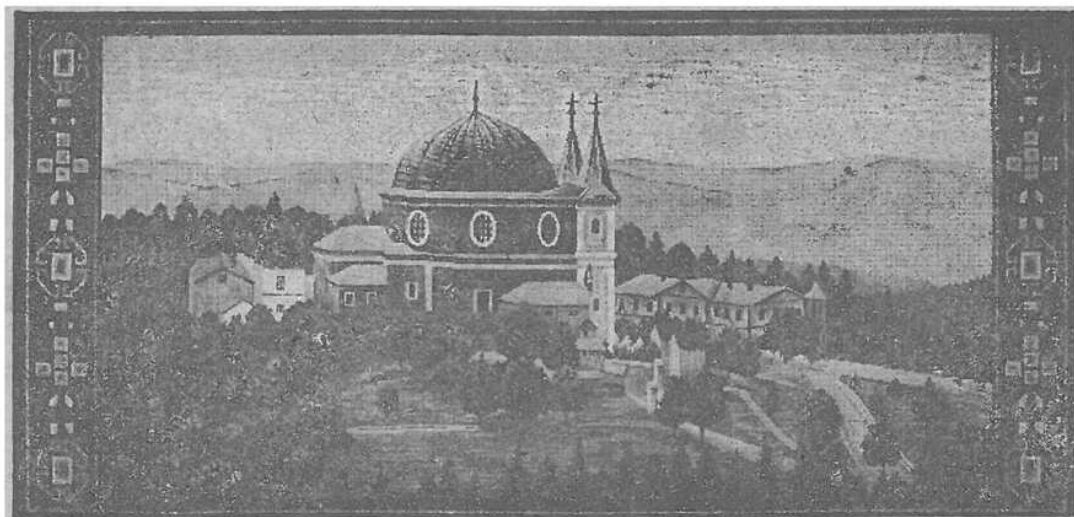
Lepka: Sv. Alois a jeho životní program. Úvahy časové pro naši katolickou mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Otisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

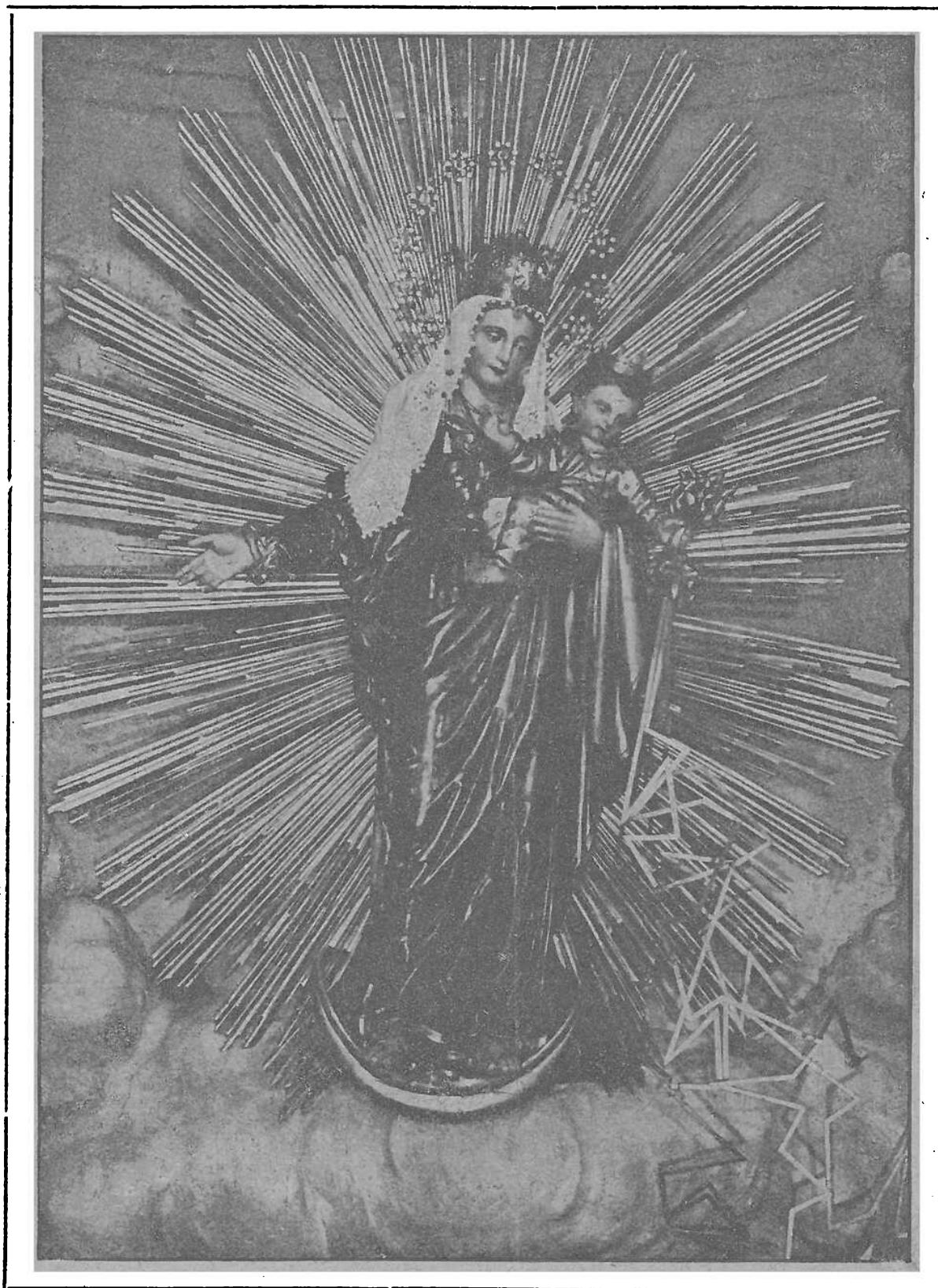
Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberec, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prošívané přikrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 2.

Únor 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin známek
povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Konrád Kubeš S. J.: Píseň ze staré Církve, str. 17. — Duchovní správa; Náš roční výkaz, str. 18. — Štěpán Berghoff: Trestanec (Pokračování) str. 19. — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním i budoucím, str. 22. — F. P. Kyjovský: Zdravas, Královno! (Ze zápisků amerického misionáře IV.) str. 24. — Rozhledna, str. 26. — Kronika, str. 28. — Listárna, str. 32. — Knihovna, str. 34. — **Vyobrazení:** Chovanky ústavu Bedřichova Sester sv. Karla Borom. ve Frydlantě, str. 23. — Pohled ze Sv. Hostýna na „Skalné“, str. 25. — Dr. Hynek Dostal, kapitán U. S. A., rytíř sv. Řehoře a redaktor amerického „Hlasu“ v St. Louis Ill., velký přítel Sv. Hostýna, str. 28. — Sv. Hostýn před 50 léty, str. 30.

DARY.

Na kostel: 500 Kč: Ed. a A. Zásmětovi, Pustějov, Slez. — 200 Kč: po † Karol. Podepřelové z Grymova — N. služebná z Uher. Brodu — 100 Kč: N. N. Zlín — Dp. V. Ruffa, far. N. Ves u Mor. Ostravy — M. Koníková, Senorady — A. Tomečková, Vnorovy — A. Demel, kanov. Olomouc — M. Čiháčková, Fryšták — Farní úřad, Štítná n. Vl. — N. N. z Lýsek — 90 Kč: Bratrstvo v Petrově u Strážnice — 80 Kč: Třetí řád ve Vnorovech — 68 Kč: čtyři dárcové z Jiřikovíc — 50 Kč: J. Hanslová, Brno — J. Grygarová, Dětmárovice — B. Kramářová, Olomouc — M. Kunovská, Lipník n. B. — M. Bebarová, Pustiměř — Fr. Otáhal, Měrovice — Dp. Ant. Březina, far. Měrovice, ofěrou — A. J. Hůrka — Fr. Hanák, Choryně — Fr. Hrbáčková, Dobroměřice — Fr. Matoušek, Věrovany — Fr. Kubíček, far. Klášterec — M. Zezulová, Jevíčko — J. Minařík, Rebešovice — Fr. Čechmanová, Tovačov — Fr. Koblížková, Žamberk — 43 Kč: M. Řihová, učitel. Kostice — 40 Kč: A. Vranová, Bratislava — 30 Kč: L. Riedlová, Mařatice — Fr. Tošek, Orlová — A. Valchářová, Roketnice — Ž. Sehnalová, Brno — Fr. Hamplová, Brodek — Dp. Jos. Kolář, far. Albrechtice — Ludv. Neč s, Spytice — N. N. Brusné p. H. — 28 Kč: R. Šugar, Vlastovičky u Opavy — T. Adámek, Oznice — 25 Kč: Terezie Barbořková, Koberžice — M. A. z Telče — M. Zdražilová, učitel. Zborovice — Amal. Zdražilová, vdova po učitel. Zborovice — 20 Kč: N. N. z Němčic — z Roštění — Fr. Lusková, Uh. Hradiště — Fr. Jeřábek, správce v. v. Husovice — A. Rachůnková, Pašovice — M. Hložková, Pašovice — J. Volná, Místek — Fr. Novotná, Viceměřice — Fr. Matoušková, Prušánky — Týna Malinová z H. — A. Běliková, Černošín — V. Soldánová, Otonovice — J. Nesvadbíková, Čelčice — N. N. Komárov u Opavy — Jan Křížan, Břest — J. Štolfová, Ivanovice — C. Kučera, Jalubí — Fr. Machurová, Želatovice — M. Zajícová, Rožnov — Al. Burgonetto, Prostějov — B. Vykydal, Brno Juliánov —

M. Hermanová Kladruby — 19 Kč: N. N. Kašava — 18 Kč: N. N. z Bouzova — Fr. Košutová, Fryšták — 15 Kč: T. Janková, Strážnice — J. Volná, Místek — R. Šmerdová, Velešovice — 13 Kč: M. Řezníčková, Kněževy — N. N. Vřesovice — A. Pavliszková, Místek — 10 Kč: M. Bezděková, Kroměříž — V. Zermegová, Vsetín — N. N. Blatnice u sv. Ant. — E. Černý Znojmo — A. Glingarová, Místek — K. Vijačka, Ludgerovice — N. N. Hranice — R. Dohnalová, Plešovec — A. Boráňová, Kroměříž — L. Lipová, Závašice — J. Streitová, Slatina — V. Ruffa, N. Ves u Mor. Ostravy — A. Sýkora, Vážany — A. Glingarová, Místek — A. Čecha, Luboměř — K. Dohnal, Želč — Fr. Žaludek, Příluky — M. Králíková, Měrovice, — J. Vítovský, H. Ves — H. Richťrová, Přerov — J. Přítel, katech. Praha — A. Mikšánek, Skalička — M. Ivánková, M. Koloredov — A. Volfová, Tattenice — K. Vašík, Domanín — Fr. Benedikt, Fulnek — M. Černá, Lišeň — A. Valentová, učitel. Řičany — A. Štefková, Sv. Kopeček — N. N. Drahotuše — E. Hýžová, Šenov — 8 Kč: St. Jagoš, Hr. Lhota — J. Pokorník, Blatnice — J. Vozdecký, Šitbořice — H. Capíková, Prostějov — P. Vitek, Vsetín — 6 Kč: Felix Koblíha, Mar. Hory — 5 Kč: H. Filipová, Vítkovice — B. Jelínková, Rychtářov — Z. Podolí u Hradce: M. Vichová — P. Fajková — A. Šraibrová — M. Holubová — 3 Kč: J. Königová, Bránky — N. N. z Oseka 100 Kč — Vl. a Mar. Kojecký Záhlinice 50 — N. N. z Býškovíc 50 — Prosřednictvím M. Nedomové v Olomouci pro Sv. Hostýn a Velehrad 506'85 — Ig. Bouchal, Vel. Prosenice 3.

Na hlavní oltář: 100 Kč: A. Pitnerová, Řikovice — A. Juřinová Nýrov 25 — L. Kubová, Kelč 20 — T. Vlk, Prakšice 20 — N. N. Zábřeh 10 — R. Slavíková, Těšetice 10 — T. Bartošková, Koberžice 25 — B. Kramářová, Olomouc 25 — N. N. Všetuly 20 — Rod. Večeřova, Kladruby 20 — Fr. Chytil, Všetuly 5.

Číslo 2.

Únor 1931.

Ročník XXVII.

Konrád Kubeš S. J.

PÍSEŇ ZE STARÉ CÍRKVE.

Který poutník by doma nezaletěl v myšlenkách alespoň občas do milé naší svatyně, k níž se poji v duši každého řada milých vzpomínek — tak milých, jako vzpomínky na šťastné, žel že už dávno uplynulé dětství? Kdo by nevzpomínal rád okamžiků, kdy celý chrám se rozezvučel, a k trůnu vítězné Panny, jako obláčky kadidla se nesly srdečné a při tom tak krásné mariánské písně — tak krásné, jako by byly „psány měsíčními paprsky anebo jakoby byly na naší zemi skanuly rosou nebes“ (podle slov protestanta Max Jungnickela), takže nám je i protestanté závidí? Ale daleko krásnější než naše písně byly hymny a zpěvy, které ke cti svatě Panny zpívali věřící v dávném starověku ve východní církvi. V krajích, kde dnes Mohamed uctíván, kde se v mešitách čte korán

a kde hlásáno a vyznáváno nečisté náboženství falešného proroka Allahova, tam před půldruhým tisíciletím byla oslavována panenská Matka Spasitele, a hymny sv. Efréma (†380) byly po dlouhé věky zpívány ve chrámech, zvláště jeho čarokrásné vánoční zpěvy.

Sv. Efrém, nejnadšenější a nejvroucnější ctitel Neposkvrněné ve východní církvi, prostý poustevník žijící v Edesse v Syrii, zaplavil svými spisy celý východ. Něco se jich zachovalo dodnes, velká část se ztratila. Nejkrásnější ze všeho, co napsal, jsou hymny ke cti nejsv. Panny, tak krásné, že nazývali skladatele „harfou Ducha Svatého“. Ale zvláštní věc: celá staletí byl tak Efrém nazýván, vědělo se, že složil přemnoho zpěvů, ale ztratily se docela; co se uchovalo, byly jen jeho řeči,

kázání, bohovědné pojednání, a jen několik málo hymnů. Teprve před nedávnem byly jeho hymny objeveny v jednom syrském klášteře, rukopisy přivezeny do Londýna, a konečně vydány s latinským překladem (r. 1882-1890).

Poutníkům svatohostýnským přinášíme v tomto čísle malou ukázkou — část hymnu ke cti Obětování Páně (t. j. Očišťování Panny Marie). Poesie té písně však odpovídá duchu staré církve a při vši kráse musíme doznat: duši našeho českého lidu by sotva vyhovovala — ke kostelnímu zpěvu by se u nás nehodila. Docela jiné gusto má duše starého syrského křesťana na dalekém východě, a jinak cítí duše slovanská. V jednom jsme však za jedno všichni: v dělitelné lásce a oddanosti ke sv. Panně.

HYMNUS NA STARCE SIMEONA*)

(Ve volném překladu.)

Nejčistší Panna zve mne dnes, abych o ní zpíval.
 Pospěš sem, mládeži, a těš se z radosti,
 kterou svatá Panna připravila dnes svým ctitelům.
 Z Panny, která nade všechny ženy se zalíbila Kristu,
 vyšel paprsek, který osvětlil celičký svět.
 Sněhl se tiše do jejího lůna,
 a pak vyšel z ní a spasil veškeré tvorstvo.
 Svým narozením zaplašil stíny,
 a svým zjevením rozptýlil temnotu**).

*) Viz Livius, The Blessed Virgin in the Fathers of the first six centuries, pg 432.

**) Narážka na dva svátky právě slavené: Narození a Zjevení Páně. K nim se družil jako třetí svátek Obětování Páně, který byl v některých východních církvích pokládán za jeden z největších a nazýván „Hypapante Domini“ (Setkání Páně se Simeonem).

Svatá Panna nese ho do chrámu,
 aby s obětínami osobně navštívil dům svého Otce,
 aby tam přinesl oběť a naplnil Zákon,
 a aby se tak ve všem stal podoben dítkám,
 z nichž jedním se ráčil státi.
 Spolu s Otcem kdysi dal na Sinai Zákon svému lidu,
 a přijímal dary a modlitby:
 nyní však spočívá v loktech mladičké dívky,
 která za něho přináší oběti.
 Z rukou kněží a levitů přijímal oběti,
 dnes však sám předkládá (Otcí) prosby a obětuje holoubátka.
 Simeon, stářím skloněný,
 z vnuknutí Ducha Sv. očekával Krista ve chrámě.
 Dítě, které panenská Matička zrodila,
 poutalo starce k životu tenounkou nitkou,
 (totiž) zaslíbením, které mu dávno dalo:
 „Dokud mne neuvidíš jako dítě,
 neodebereš se z tohoto světa.“
 Pokolení a léta plynula, a zaslíbení trvalo jenom ve slovech:
 a nyní, když nadešel den dlouho očekávaného setkání,
 prosil pokorně, aby ho Pán ráčil propustit z tohoto života.
 „Hle, oči moje Tě uzřely, Pane, plný milosrdenství.
 Nyní, jak jsi byl slíbil, propustiž mne.
 Dovol, abych odešel, protože jsem Tě již uzřel:
 vždyť jen k vůli tomu jsem prodléval na světě,
 abych Tě mohl přivítat.
 Dovol, abych odešel, a donesl radostnou zvěst všem,
 kteří dřímají v prachu země,
 že už přišel ten, který je osvobodí a vzkřísí k životu . . .“

Duchovní správa:

NÁŠ ROČNÍ VÝKAZ.

Přehlížíme uplynulý rok 1930 a můžeme všem přátelům Sv. Hostýna sdělití radostné výsledky:

1. **Poutníků** jsme napočítali asi **212.000**. V roce 1929 bylo jich napočítáno 210.000. Tedy se zvýšil poutní ruch asi o 2.000, **rozhodně neochabnul**, ačkoliv počasí o nedělích a svátcích na podzim bylo velmi nepříznivé, ačkoliv již doléhala na náš lid sociální a hospodářská krise.

2. **Průvodů** přišlo na Sv. Hostýn celkem **305**, v roce 1929 napočítali jsme 273. **Přibylo** tedy dalších 32 průvodů, což ještě více dokazuje přitažlivost Matky Boží.

3. V roce 1929 navštívilo Sv. Hostýn 54 skupin **školní mládeže** v počtu 2052, v uplynulém roce jich bylo dokonce 88, v počtu 3.500 dítek. Tento vzrůst musí každého ctitele Sv. Hostýna naplňovati zvláštní radostí. Tvrdí se leckdy: my staří ještě na pouť chodíme, ale mládež o to nestojí. Není tomu tak. **Matička svatohostýnská přitahuje i mládež** a to mládež ze škol, jejichž soustava nám katolíkům naprosto nevyhovuje. Ovšem někdo musí tu mládež vésti. Proto projevujeme uznání a vroucí dík všem důstojným pánům profesorům, katechetům a kaplanům, jakož i všem ctihodným sestrám a konečně všem pánům učitelům a slečnám učitelkám, kteří vzali na sebe vznešený úkol, přivádět svěřenou jim mládež ke trůnu Matky Boží. Zároveň je prosíme, aby neochabovali v tomto důležitém apoštolátě, a jej ještě prohloubili. Nechtě podle možnosti s dětmi na Sv. Hostýně přenocují, **aby bylo jim umožněno také**

svaté přijímání. Panna Maria by dítkám dala ráda na cestu Ježíška! Duchovní útěcha, kterou zakusí dítě v této svatyni od hřmotu tvorů tak vzdálené, a nade všechno pozemské tak povznesené, stane se snadno základem hlubšího náboženského života anebo zanechá aspoň dojmy, které mohou býti směrodatné pro celý další život dítěte. Poněvadž školní mládež neputuje sem se svými vychovateli v neděli a o svátcích, nýbrž ve všední dny, mohou ctihod. sestry v Poutním domě věnovati těmto malým poutníkům více pozornosti. Ony zajisté vyjdou dětem všemožně vstříc u vědomí, jak významné jsou výpravy dítek na Sv. Hostýn.

Musíme však poděkovati také rodičům a zvláště zbožným matkám, které své miláčky buď o poutích anebo soukromně přivedly ba někdy i přinesly na Sv. Hostýn, aby je představily Pánu Bohu a Matičce Boží. Zajisté potřebují Vaše dítky v dnešní bezbožné době **zvláštního** požehnání a **zvláštních** milostí. Na takové pouti je pro ně vyprosíte a odevzdáte dítko zvláštní ochraně Bohorodičky. Má srdce mateřské a miluje děti!

4. Na Sv. Hostýně bylo uzavřeno v uplynulém roce **84 sňatků**, v roce 1929 bylo jich 85. O jeden sňatek bylo letos méně a nermoutili bychom se nikterak, kdyby jich bylo ještě méně. Není-li zvláštních důvodů, radíme dokonce, aby snoubenci slavili svatby doma ve farnosti nevěstině. Na Sv. Hostýně je to spojeno se značnými obtížemi pro snoubence i jejich příbuzné a známé. Jsou-li však důvody pro to, aby slavili sňatek jinde, zdá se to býti ovšem ideálnější, aby se slavila na Sv. Hostýně, než ve velkých městech, kde namnoze ani mše sv. ani sv. přijímání nemůže býti spojeno se sňatkem. Jak nás to blaží, že skorem všechny sňatky až na nepatrné výjimky se na Sv. Hostýně konají dopoledne a to se **mši svatou** pro snoubence, při které se jim uděluje ono **dvoje zvláštní požehnání**, které nelze mimo mši svatou udělit. Mnozí snoubenci dokonce zůstávají lačni a přistupují při této mši svaté také k svatému

Štěpán Berghoff;

TRESTANEC.

Pokračování.

Špatné společnosti zanechal. Svou ženu zbožňoval. Byla mu vším. Dnem i nocí pracoval, aby se vyšinul. Štěstí zavítalo do jeho domu. Narodilo se jim milé děvčátko. „Byl bych chtěl o svém štěstí s jásotem vypravovati celému světu,“ pravil mi. Ale — že vždycky musí přijít nějaké to „ale“! Jeho žena nebyla hospodyní. Domácnosti nerozuměla. Trpce zasloužená skrovná mzda bývala vždy hned ta tam. „Neměli jsme nedělních šatů. Týdenní mzda byla nepatrná. Na úspory nebylo pomysleno.“ I přišlo opět pokušení a podlehl. Zatkli ho a putoval zas na mnoho měsíců do vězení. To bylo osudné.

Sotva se za ním zavřely dveře trestnice, přišla zpráva: „Dítě je mrtvé.“ A další zvěst: „Žena ti utekla s jiným.“ Z těchto ran se ještě dnes, po dvaceti letech, nevzpamatoval. Když vyšel z vězení, nebylo již ani stopy po tom co kdysi měl. Neměl domova ani přístřeší. Neměl opory. Jeho životní cesta byla cestou bludnou a křížovou.

Je mi zcela jasné, že Jan Bartík není tak vinen, jak ho obviňují mrtvá akta. Soud viděl toliko skutek, neviděl však osobu.

Studoval jsem Jana Bartíka tři léta. Dlouho trvalo, než se mi svěřil. Poznal jsem zlatou duši. Zvolna, zvolna prosvítalo dobro. Hlavní zásluhu o to má jeho matka. Nezapomněla na něho, ačkoli on ji po mnoho let zapomínal. Neopustila ho, když ho všichni opustili. Její milá, zbožná psaníčka přilétala do jeho cely jako Boží andílci a opět a opět probouzela jeho dřímající víru. Její obraz se stával jasnějším a živějším v jeho duši. „Ona dost učinila svýma slabýma, sepjatýma, chvějícíma se rukama, aby tento osud ode mne odvrátila. Když ulehnu, často se mi zdává, jako bych ležel jako tehdy v polospánku, a jako by její chladné, hubené a drsné ruce konejšivě spočívaly na mých rukou, anebo mi dělaly na čelo svěcenou vodou křížek. Vidávám svou bledou, něžnou, upracovanou

přijímání. Ideálněji se sňatek křesťanů ani uzavřít nemůže.

5. Konečně jsme rozdali v uplynulém roce na Sv. Hostýně **84.673 sv. přijímání**. V roce 1929 bylo jich jen 77.945, tedy svatých přijímání hodně přibylo, ba daleko více jich přibylo než poutníků. **To je naše nejradostnější zpráva!** Porovnejme počet svatých přijímání v uplynulých letech! Podle počtu hostií lze je přesněji počítati než poutníky a průvody. Naše přesné záznamy sahají do roku 1887, kdy bylo rozdáno 20.000 svatých přijímání, pak to stoupalo na 22, 23, 25, 30 až 40.000. V jednom roce klesl počet na 15.000. Pak se zase rychle zvedal, až dospěl v roce 1912 k 51.000, v roce 1916 k 70.000 a v roce 1917 k **83.500**. Vyššího počtu již nebylo dosaženo. Vykazujeme-li za uplynulý rok 84.600, dosáhli jsme, jak se tomu teď říká „rekordu“. Ovšem to je jiný druh rekordů, než jaké se obyčejně oslavují v novinách, na motocyklech, na koních anebo v letadlech! Nechlubíme se nikterak tímto úspěchem, ale radujeme se z něho a děkujeme za něj Pánu Bohu a Panně Marii. Těší nás zvláště, že jsme toho dosáhli v 25. roce po vydání památného dekretu Pia X. o častém sv. přijímání. Takto Sv. Hostýn důstojně oslavil tento jubilejní rok. Této příležitosti používáme, abychom **poděkovali všem důstojným pánům, kteří nám, strážcům svatyně hostýnské, pomáhali zpovídat**. Neboť bez obětavosti kněžské ve zpovědnici nebyli bychom dosáhli toho počtu svatých přijímání. Tato obětavost zasluhuje uznání všech poutníků, neboť není to zajisté nikterak zábavou seděti ve zpovědnici za návalu poutí, kdy v kostele zpívají průvody a hrají hudby, v tom dusném vzduchu do 10 hodin v noci a hned zase od časného rána až do 11 nebo do 12 v poledne. Zvláště velkou obět přinášejí důstojní páni poutníci, kteří přišedše na Sv. Hostýn, místo odpočinku po namáhavé cestě spěchají s námi do zpovědnice. To vše nutno s vděčností uznati. Za vysokými čísly sv. přijímání skrývá se velká obětavost

matku, které se tak těžko žilo, jak se se zalomenýma rukama modlí u mé postele. Snad tušila mou bídnou budoucnost a chtěla ji zažehnat.“

To mi kdysi vypravoval Jan Bartík. Matce se nepodařilo zachrániti dítě před těžkým pádem. Ale zůstala u něho. Šla za ním až do vězení. Vždyť duch matčin nezná mezí. Láska jí spínala ruce k modlitbě. A Pán Bůh neskrblil milostmi. Jan Bartík počínal uznávati svou vinu. Pomáhal jsem mu. Dobré knihy zjasňovaly jeho pohled. Konečně uznal těžký trest za vinu svého života, pro Pána Boha. Tím vinu překonal a stal se větším než ona. Upevňoval se v dobrém. Padl opět, ale opět se vzchopil a stával se pevnějším a pevnějším. Tak se mu trest stal požehnáním. Dej Bůh, aby požehnáním zůstal!

Právě stál přede mnou, záře radostí. Po šesti dlouhých letech je svobodný. Blahopřál jsem mu srdečně. Již jsem ho nenapomínal, jen jsem mu řekl: „Milý Bartíku, spoléhám na vás, že zůstanete celým mužem.“ Nemohl mi říci nic, tak byl dojat. Mocně mi stiskl ruku. Tím řekl víc, než mnoha slovy. I já jsem byl dojat. Jak by tomu mohlo býti jinak? Po tři léta jsem se o něj staral. Není naše kněžská starost starostí mateřskou? Takové trpící dítě, které působí tolik starostí, přirůstá k srdci.

Teď spěchá na nádraží. Vlak mu nejede dost rychle. Jede domů k matce. Zdali se do jeho radosti nepřimísí kapka žluči? Zdali vytrvá? Přec jen mám o něho strach. Jeho svatý anděl strážný s ním bude mítí mnoho práce!

II.

B . . . 2. června 1902.

Důstojný pane faráři!

Již několik dní jsem šťastně u maminky. Když jsem se s Vámi rozloučil, šel jsem radostí skoro opojen pěšinkou přes pole na nádraží. Nikdy nezapomenu na ten

krásný jarní den. Nebe bylo tak modré, vzduch tak čistý, teplý a vlhý! Příroda se halila do svěží zeleně. Já starý osel jsem skákal jako hříbě. Jsem volný, volný! Už žádné mříže, ani šedé zdi, ani brány, ani stejnokroj! Radost mě zalila jako přívál.

zповědníků, kterou nepočítáme, již však má zapsanou náš Velekněz ve Svě božské paměti. Přiznáváme však, že to rekordní číslo mohlo býti ještě větší, kdyby o některých dnech v uplynulém roce bylo bývalo na Sv. Hostýně více zповědníků. Boli nás, že jsme nemohli vyhověti všem a že mnozí byli na pouti, aniž by se byli dostali ku sv. zповědi! Vždyť to není pravá pout, nebyla-li spojena s přijetím svatých svátostí. Naši přední snahou bude postarati se o **duchovní prospěch** všech milých poutníků a to tak, aby ze Sv. Hostýna odcházeli v posvěcující milosti Boží, s pokojem v duši, který svět dáti nemůže a s posilou k dalším zkouškám, které na ně Pán Bůh pošle. To je to hlavní. O to budeme se starati na prvním místě. Ovšem dnešní nedostatek duchovenstva nám tuto starost dělá zvláště obtížnou. Uvažujeme také, jak bychom upravili pro pohodlí poutníků i zповědníků zvláštní zповědní místnosti a vyhnuli se tak tomu velmi znavujícímu ruchu v kostele. Na druhém místě ovšem se také postaráme o zvelebení svatyně a o větší pohodlí tělesné zvláště chudého lidu; neboť o zámožnější je již dosti postaráno Poutním domem a hotelem, což vděčíme velké péči Matice svatohostýnské.

Měli bychom se ještě vykázati, co jsme v uplynulém roce všechno postavili aneb opravili a jaký je stav finanční. Než o tom snad jindy.

Na prvním místě patří výchova mládeže Církví a to z dvojího práva řádu nadpřirozeného, které Bůh dal jenom jí. První tkví v moci nejvyššího úřadu učitelského a druhé pochází z jejího nadpřirozeného mateřství. Pius XI. v encyklice o výchově.

To pochopí jen ten, kdo byl šest let zavřený jako já.

Doma jsem byl přijat neobyčejně srdečně. Je to dojemné, jak pečlivě se o mne stará moje dobrá, stará matička! Nic mi nechybí ve světnici, kterou pro mne zařídila. Ani měkké papuče pod postelí, krabička zápalek na nočním stolku. Všechno to mám a všechno na určitém místě! Když jsem včera večer přišel z návštěvy od strýce, hořelo již světlo, večere byla na stole a noviny vedle. Maminka nepřipustila, abych si hned sháněl práci. Aspoň několik dní mě chtěla míti jen pro sebe. Ach, pane faráři, jak to člověku dobře dělá? Mluvíváme často o Vás, jak jste mi pomáhal, abych našel hlubší a plodnější hodnoty, než byly mé dosavadní. A jak jste mě učil věřiti v lidi a v život. Jinak však na vězení nevzpomínám. To jest již za námi jako sen. Mám opět nejlepší vůli. Konečně mohu zasahovati skutkem do svého osudu. Chci tak činiti veškerou silou, kterou jsem si nashromáždil za dlouhá léta.

Minulou neděli jsem chtěl jíti velmi časně do kláštera k františkánům. Ale

matka mě prosila, abych s ní šel do farního kostela na slavnou velkou. Pravila: „Nemám již na stará léta než tuto radost“. Opravdu, pane faráři, to bylo slavné! Pomyslete, čtyři kněží ve slavnostních paramentech byli u oltáře. Ministrantů byla celá řada. Nejsvětější Svátost byla vystavena v moři květin a světel. A ten nádherný zpěv na chóře! To byla opravdu důstojná pocta Boží! Tolik chudáků jsem tam viděl, jak jim oči zářily radostí. Jen hlupák může nadávati, že je to ztráta času. Ti chudáci mají tak aspoň jednou za týden krásnou hodinku, která jim ozáří pustou jednotvárnost jejich života.

Ostatně pozoroval jsem, že ti, kteří nadávají na to, že Církev je marnotratná při bohoslužbách, jsou sami většinou největší marnotratníci ve sportu, v zábavách, v alkoholu a ještě v horších věcech. Pamatuji se, že jste nám kdysi řekl, že Jidáš nejprve reptal proti marnotratnosti při službě Boží.

Pozoruji teď ledaco, čeho jsem si dříve nevšiml. Vidám na př. v kostele mnoho lidí nepobožných, kteří raději mohli zůstat

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Strach před dětmi.

To může mít dvojí smysl: Strach před dětmi, které již máte, anebo strach před dětmi, které dostati můžete.

Strach před dětmi, které jsou a se dnes vychovávají jak v rodinách tak ve školách bez náboženství anebo s velmi omezeným vlivem náboženským, je zcela oprávněn. Až nám tato generace dětská doroste, se kterou se teď zachází jako s pokusnými králíky, bude nám nevolno, budeme snad lomit rukama, budeme snad bédovat, ale bude již pozdě. Měli jsme dříve prohlédnout. Koli-kráte se v dějinách lidstva pokoušeli vychovávat mládež bez náboženství! Vždy to skončilo s nezdarem. Teď také jinak nebude. Národ to odnese. Máme tedy příčinu ke strachu před dorůstajícími dětmi.

Je však ještě jiný strach před dětmi a tomu neprávem podléhají dnešní maminky a ženy, které ani maminkami býti nechtějí. Tento strach má několik kořenů. Hlavním kořenem je naznačený již nedostatek náboženské výchovy a z toho plynoucí falešný názor životní. Sociální a hospodářské poměry jsou také kořenem tohoto strachu, ale ne hlavním. Mám Vám to dokázat? Kde je ten strach největší? Tam kde je blahobyť. A proč? Poněvadž moderní žena a matka má jiné ideály, než měly naše maminky. Naše zbožné maminky lekaly se především každého hříchu a snahou jejich bylo plniti věrně a obětavě všechny povinnosti manželské, mateřské a rodinné. To je také oblažovalo. Věděly, že tím plní vůli Boží. V modlitbě hledaly posilu a útěchu. Trochu té zábavy, většinou v kruhu rodinném, bylo pro ně jen kořením, nikoliv cílem. Tak smýšlely hluboce věřící matky. — Jinak dnešní matky pokrokové, socia-

venku. Většinou to bývá mládež. Smějí se a mluví ustavičně. Ani při pozdvihování se jim nechce učiniti malou poklonu. To jsme byli my divoši v káznici přece jenom lepší lidé. Když nám kněz kázal, bývalo tak ticho, že by bylo slyšet špendlík spadnout. Zde však je velice mnohc nepozornosti. Několika výrostkům bych nejraději dal pár pořádných pohlavků. Ale musím se ovládnouti. U mne by se něco takového hned zase považovalo za „zločin“.

Když jsem šel domů, setkal jsem se s několika starými „kolegy“. Přívětivě mě pozdravili, odpověděl jsem jim na to zdvořile. Ale hleděl jsem se rychle ztratit. Maminka byla se mnou. Nemějte starosti, pane faráři, vytrvám stůj co stůj!

Ale ještě něco Vám musím napsati. Rád bych tak pevně věřil jak maminka, ale ještě to nejde. Trápí mě myšlenka - právě mi dnes zas napadla při kázání mladého kaplana : „Můžeme na kněze opravdu spolehnouti? Hlásají opravdu slovo Boží? Nečiní si větší práva, než jim náleží?“ Snad jsou to hloupé otázky, ale vím, že to ode mne přijmete tak upřímně, jak to

píši. Ta léta v káznici mě naučila hloubati.

Pro dnešek s Pánem Bohem, pane faráři. Srdečné díky za všechno! Svou vděčnost projevim skutky. Zítřka si půjdu hledati práci. Maminka Vás srdečně pozdravuje.

Upřímně Vám oddaný

Jan Bartík.

V S 8. června 192 . .

Milý příteli!

Váš dopis přišel právě včas. Zaplašil tmavý mrak z mé duše. Byl jsem dnes ráno celý zdrcen. Náš starý pan učitel totiž ke mně přišel a pravil: „Podívejte se, důstojný pane, jaké lidi máte“. Před několika týdny dal jsem vězňům, kteří chodí na náboženství, misijní sešity. Pan učitel přinesl jeden z těch sešitů, který se náhodou dostal mezi knihy z knihovny. Obrázky byly ohyzdně znetvořené. K obrázkům Panny Marie byly připojené nejhnusnější poznámky. Hleděl jsem do propasti zvrhlé duše. Kdo působí v žaláři po delší dobu zvykne si na silné dávky. Když jsem však toto viděl a toto četl, zhrozil jsem se v hloubí duše. (Pokračování).

Chovanky ústavu Bedřichova Sester sv. Karla Borom. ve Frydlantě n. O.

listické a s vírou otřesenou nebo mělkou. Ty všechny jsou smýšlení pozemského. Hříchy, kterých se dopouštějí ze strachu před dětmi, jsou dle jejich mínění nanejvýš lidskou slabostí. Pozemský život má být pro ně rájem. Proto hledají všude pohodlí a zábavu. Pro povinnosti mateřské a rodinné nemají mnoho smyslu a těžkým povinnostem se hledí vyhnouti za každou cenu. Modlit se nedovedou. Nač se obětovat? Co z toho mám? Pozemský život není jim přípravou pro věčnost, pozemský život je pro ně konečným stavem. Proto mizí u nich smysl a také síla pro onu obětavost, které byly schopny naše staré maminky.

Pět, osm, deset, dvanáct dětí? Hrozná myšlenka pro moderní ženu! To znamená pětkrát, osmkrát, desetkrát, dvanáctkrát se vydávat v nebezpečí života a pět, osm, deset, dvanáct roků být zbavenou svobody, upoutanou k dítěti, neschopnou chodit po návštěvách, koncertech, divadlech a tanečních zábavách, vyloučenu z cestování po lázních a po horách. Starat se neustále o tolik capartů: To bych byla hloupá! K tomu často přistupuje podobné hmotářské smýšlení manželovo, který stejně dítě se bojí, který myslí jen na svá manželská práva, ale neví nebo nechce nic vědět o manželských povinnostech. Toto smýšlení zámožných tříd vniklo znenáhla i do chudších vrstev našeho lidu, které dlouho tomu vzdorovaly a na jejichž četné potomstvo zámožní lidé často shlížely s politováním. Kulturní hnutí socialismu toto smýšlení úžasně šířilo a dnešní sociální a hospodářská krise tomu mocně napomáhá.

Státníci civilisovaných národů hledí ovšem bezradně a s obavami budoucnosti vstříc, neboť vidí, jak pro strach matek před dětmi národové znenáhla vymírají. Méně kolébek, více rakví. To vše souvisí s úpadkem náboženského života. Francie je v tom ohledu na prvním místě, po ní je hned Československo, pak teprve následují státy jiné.

Našemu století se říká, že je „stoletím dítěte“. V novinách čtete často heslo: „Vše pro dítě“. Nevěřte tomu, to je klam! Naše století odpadlo od Boha, ztratilo smysl pro věčnost a proto není stoletím dítěte, ale bojí se dítěte, neváží si dítěte, nechce děti, odmítá je, znemožňuje a vraždí je.

Milé maminky dnešní i budoucí! Přisvědčuji Vám, že za dnešních poměrů matka přináší větší oběti, než tomu bylo v době uplynulé. Jsem si plně vědom všech těch bytových, peněžních a výchovných nesnází. Proto musíme mít úctu před každou matkou a čím více těch dětí má, tím větší úctu k ní musíme chovat. Ta přináší nejen pro svou rodinu, nýbrž i pro národ, pro stát a pro církev velké oběti! Proto máme všichni také býti plni pozornosti k těmto matkám a jsou-li chudé, usnadňovat jim jejich těžké úkoly. To je šlechetné jednání!

Milé maminky! Neste statečně své mateřské povinnosti a nedejte se strhnout k pohanskému smýšlení! Jsme křesťané, stvoření pro věčnost a těch několik roků zde na zemi je zkouškou a přípravou. Máme se zachovat v posvěcující milosti Boží a v tomto stavu plnit své povinnosti a snášet kříže a zkoušky, jimiž nás navštíví Prozřetelnost Boží. Tak se stane náš těžký a obětavý život zdrojem velké blaženosti. To je pravý smysl pozemského života. S tohoto stanoviska pojímejte svůj život a své mateřské povinnosti. To vám dodá síly, abyste odolaly i strachu před dětmi.

Vám zámožnějším matkám, zvláště těm, které máte již děti odchované anebo které oplakáváte hříchy páchané ze strachu před dětmi, velmi kladu na srdce, abyste si ve svém okolí všimaly maminek chudých s četnou rodinou a těm všemožně usnadňovaly převelkou obět, kterou přinášejí. Tak si vzájemnou pomocí usnadníte břímě, které jest údělem matky.

F. P. Kyjovský:

ZDRÁVAS, KRÁLOVNO!

Ze zápisků amerického misionáře IV.

NA SVÉ OBCHŮZCE okresní nemocnicí našel kaplan dva pacienty ve zvláštní světničce, kde měli zemřít, aby ostatních nemocných nerušili svým smrtelným zápasem. Jeden z nich byl náhodou černoch, jenž nebyl nikdy pokřtěn, kdežto druhý byl běloch, jenž odpadl od víry. Oba byli při vědomí, ale v blízkém nebezpečí smrti. Po krátkém hovoru věnoval kněz svou pozornost bílému muži a napomenul ho, by se smířil s Bohem. Ten však odmítl jeho laskavou nabídku, proklínal jej a nadával mu hanebně. Na konec hleděl se zbaviti jeho naléhání slovy: „Uděláte-li z tohoto negra katolíka, vyzpovídám se“.

Po krátkém přemýšlení přiblížil se kaplan k loži, na němž ležel umírající černoch, a pravil: „Příteli, Bůh stvořil každého člověka pro nebe. Jeho Syn zemřel na kříži, aby všem lidem dobré vůle zjednal možnost dosáhnouti věčné blaženosti. On se neohlíží na národnost a barvu a praví, že milost, již odmítá jeden, se odnímá a dává druhému. Právě jste slyšel, jak tento muž odepřel smířiti se s Pánem Bohem. Chci nyní pokleknout a prositi

Matku našeho Spasitele, by se přimluvila u svého Syna, aby milost, kterou onen zavrhl, byla nabídnuta vám. Poté poklekl a modlil se hlasitě: „Zdrávas, Královno!“

Po dokončení modlitby obrátil se černoch ke knězi a tázal se pln zájmu: „Myslíte opravdu, pane, že negr má možnost vejíti do nebe bílých lidí?“

„Zajisté“, odvětil kaplan přesvědčivě. „Pán náš miluje nás tak, že pranic nehledí na barvu. Přejete-li si, dám vám jízdenku první třídy do nebe a zajistím vám nárok na příbytek vyvolených. Podmínkou jest, byste věřil v Boha, měl důvěru v zásluhu Ježíše Krista, upřímně litoval svých hříchů a snažil se líbiti Bohu, dokud budete živ“.

„Přijímám vaši nabídku“, pravil barevný muž rozhodně. „Bude však dobře, byste ty podmínky mi ještě podrobněji vysvětlil, abych je mohl přesně provést. Nejdříve vás však prosím, pokračoval mírnějším hlasem, byste onu modlitbu ještě jednou pro mne opakoval. Dotkla se mého srdce a rád bych se jí naučil z paměti, abych mohl oné Paní vzdáti čest, až se dostanu nahoru“.

Kněz ochotně vyhověl černochově žádosti, udělil mu nejnutnější poučení, po-

mohl mu vzbuditi úkon lítosti a pokřtil ho. Když skončil svou úsluhu, negr vyjádřil svou vděčnost zbožně opakuje: „Zdrávas, Královno — děkuji uctivě.“

„Vyhrál jsem!“ pravil kaplan, obrátiv se k bílému muži.

„Vidím to,“ zarputile odpověděl pacient, ale nač to všechno? Mé místo v nebi dal jste již tomu negrovi a kromě toho jsem spáchal hříchy, jež mi Bůh nemůže odpustit. Zabil jsem jednoho člověka, obvinil druhého z toho činu a křivě jsem to odpřisáhl, takže nevinný byl popraven“.

„Čím více jste se provinil, tím více máte skládati svou důvěru v nekonečné zásluhy Ježíše Krista, jenž zemřel, aby vás zachránil od pekla, mluvil kaplan. „Je pravda, že jste před chvílí odmítl milost Boží a tento muž ji ochotně přijal. Ale poklad milostí je neskončený a Bůh chce, by byly účinné. Chcete tuto milost nyní přijmouti?“

„Chtěl bych, kdyby mé hříchy mi byly odpuštěny, ale ty jsou příliš veliké“, pravil

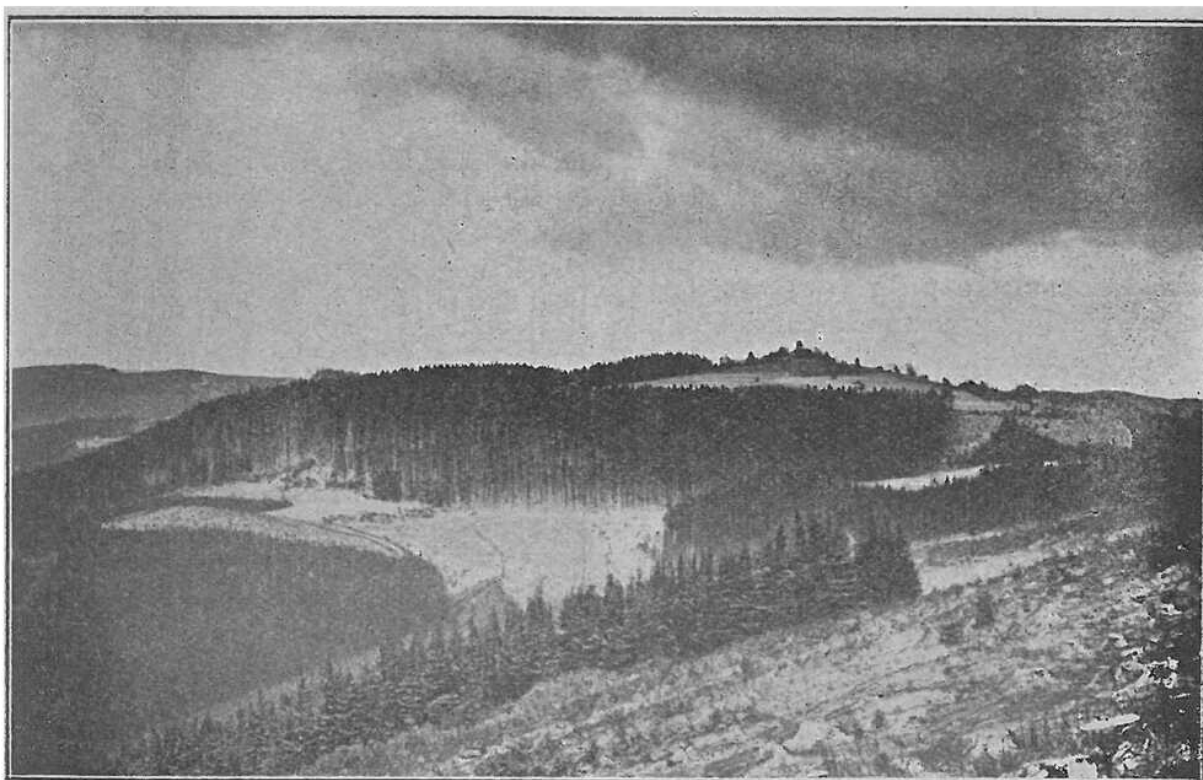
umírající, chvěje se po celém těle.

„Poněvadž vašeho života je na mále a toužíte zemřítí usmířen“, pokračoval kněz, „chci vzítí vaše hříchy na sebe a odpovídati za ně před soudnou stolicí Boží, jako Spasitel vzal na se hříchy světa“.

„Je to možné?“ žasl umírající a vzpřimil se v loži.

„Ujišťuji vás o tom,“ odvětil kněz. „Nepochybují, že blahoslavená Panna mi pomůže všechno vyrovnati s nekonečným milosrdenstvím Božím. A nyní přikročíme k vaší zpovědi.“

„Děkuji vám, důstojný pane,“ pravil muž s oddechem úlevy, a pokřížovav se začal svou zpověď. Když přijal všechny útěchy svatého náboženství, prosil kněze, by se s ním modlil „tu modlitbu“. Oba tedy společně říkali „Zdrávas, Královno!“ Zatím co kaplan odřikával závěr, pacient tichounce povzdechl jako usínající dítě: „Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství,“ a skončil.

Pohled ze Sv. Hostýna na „Skalné“.

Církev je nejvyšší a nejjistější učitelkou a má neporušitelné právo na svobodu učení. Z toho plyne, že Církev ani ve výchovném úřadě ani v jeho vykonávání nepodléhá žádné světské moci. Pius XI. v encyklice o výchově.

R O Z H L E D N A

Dnešní sociální a hospodářská tíseň.

Nemusíme Vám to popisovat, co to je. Sami většinou zakoušíte tuto tíseň. Je rozšířena po celé Evropě a sahá i do jiných dílů světa. Víte, odkud pochází a jaké jsou její příčiny?

1. Falešná národohospodářská soustava, tak zvaný liberalismus, která dosud panuje v průmyslu a obchodě, které holduje u nás celou duší tak zvaný pokrokový svět, nese své neblahé ovoce, dozrává, ale současně se hroutí a hrozí strhnout do záhuby celou evropskou společnost.

2. Barevní národové v Asii a v Africe domáhají se politické a hospodářské samostatnosti. Jejich suroviny, které zpracovávaly továrny evropské, budou si sami zpracovávat doma za podmínek daleko výhodnějších. Následkem toho hrozí průmyslovým státům evropským ještě větší nezaměstnanost, než jaká je sužuje již teď.

3. Rusko provádí tak zvaný dumping. Vrhá cílevědomně a soustavně určité zboží za nízkou cenu ve velkém množství na světový trh, aby tak vyvolalo hospodářské a sociální zmatky a připravovalo světovou revoluci. Kdyby se mu to podařilo s obilím, pak by se náš venkov octl brazy v hrozných nesnázích.

4. Lidská společnost se odvrátila od Pána Boha, oddala se požívavosti a děsnému sobectví. Každý hledí bezohledně získat pro sebe, co může, bez ohledu na bližního. Vliv Církve je vyloučen a odtud všeobecná nespokojenost, nedůvěra a rozháranost.

Toto vše působí dnešní sociální a hospodářskou krizi, která, jak vidíte, má hluboké kořeny a nebude tak snadno zažehnaná, ba ještě se přioští.

Státy dělají co mohou, ale na to nestačí. Církev Kristova musí svět zachránit a je nutno, aby ruku v ruce se státem společně pracovala na záchraně lidstva. Bez Krista není spásy, Kristus však žije a působí v Katolické Církvi. Tolik pro dnešek.

Svatost katolické církve v 19. století.

V minulém století žilo a zemřelo v katolické církvi po celém světě 171 osob

v pověsti dokonalé svatosti, tak že byly o nich zahájeny anebo i dokončeny řádné procesy k blahořečení nebo svatořečení. Toto soudní jednání je přísné a řídí se podle 142 zákonů přesně formulovaných v církevním zákoníku (can. 1999-2141). Takových procesů je tolik, že církevním úřadům na tom nezáleží, zda bude některý příznivě vyřízen, anebo zda se nedokončí. Z těchto 171 procesů o osobách žijících v minulém století bylo dokončeno 6 svatořečením a 19 blahořečením. Také žilo v minulém století několik tisíc mučedníků, většinou v zámořských misiích, o nichž se vede v Římě proces, zda zemřeli skutečně mučednickou smrtí. 215 bylo až dosud prohlášeno za blahoslavené mučedníky.

Toto vše se děje v katolické církvi a dokazuje její pravost a božský původ. Které jiné náboženství má něco podobného? V každém budou nějaké zlomky oné pravdy, kterou my máme celou a podle těchto zlomků leckterá duše vede život, že by mohla zahanbiti innohé vlašné katolíky. Žádná však se v jiných náboženstvích nedostane k takové mravní dokonalosti nebo svatosti, že by obstála kritiku těch 142 zákonů, ba ani by nedošlo k zahájení procesu. Taková je skutečnost.

Jesuita Kempf vydal knihu: Die Heiligkeit der Kirche im 19. Jahrhundert, Einsiedeln, Benziger. V této knize rozebírá kriticky jednotlivé vyznavače a mučedníky z minulého století, o nichž právě jednáme. Tato kniha stačí, aby kdekdo se přesvědčil, že katolická církev má pravdu a je od Boha. -- Jak se dala napsati kniha o svatosti církve katolické v 19. století, tak se může napsati kniha o svatosti církve katolické v každé jiné uplynulé době. —

Papež Pius X. a světová válka.

V září minulého roku uveřejněn byl v olomouckém „Pozoru“ úvodník „Jedno jest nutným“, v němž se dokazovalo, že Slované se nemohou na nikoho spoléhati, že nikdo se jich nezastal. V souvislosti s tím napsány byly v článku i tyto věty:

„Vždyť i církve nehnuly ani jedenkrát prstem, když se jednalo o pomoc pro který-

koliv z rdousených kmenů slovanských. Ba právě naopak: vždy nejvyšší církevní hodnostáři v nich, jako na př. papežové římské, žehnali mečům taseným proti Slovanům. Máme z toho smutné zkušenosti z dějin vyvraždění polabských Slovanů. Máme toho četné zkušenosti z dějin českých. Před 52 lety žehnali mečům tureckým proti křesťanům srbské i bulharské národnosti, kteří chtěli se sebe svrhnouti těžké a sveřepé turecké jařmo. Před vypuknutím světové války papež Pius X. na telegrafický dotaz císaře Františka Josefa, co má počít odpověděl krátkým a suchým „Trestat!“ čímž dán signál k vyhlášení války proti Srbsku a tím k rozpoutání nejdivočejší válečné litice, jakou kdy viděl svět. Papež Pius X., když viděl, co svým telegramem zavinil, trápen výčitkami svědomí si zoufal a za nejvyšších podezřelých okolností náhle zemřel. Mnozí tvrdí, že se otrávil.“

Historie učí, že papežové římské nikdy vražedným mečům nežehnali, tím méně tureckým, taseným proti Srbům a Bulharům. Tvrdí-li to někdo přece, buď vědomně mluví nepravdu, nebo lehkomyšlně zlovolně lži jiných opakuje.

Stejně tak nesmysly o stanovisku papeže Pia X. při vypuknutí světové války nutno se vši rozhodností odmítnouti jako nepravdy, opírající se o tvrzení, vzatá ze vzduchu. Pravdou naopak je, že Pius X. nešetřil žádné námahy, aby válku odvrátil.

Pius X. válku dlouho před jejím propuknutím předvídal. Již v prvních měsících roku 1914 vyjádřil se vůči jihoamerickému diplomatovi: „Jste šťastni, neboť nebudete strženi do války, která brzy nastane.“ A dodal: „Všechno vynaložím, abych ji zamezil; vím, že ničeho nedosáhnu, ale nevzdám se žádného pokusu.“

Kardinál Merry del Val, jeho státní sekretář, vyprávěl biskupovi lavalckému, že Pius X. mu často říkal: „Eminence, blíží se velká válka. Rok 1914 nemine bez války.“

Pak přišlo drama sarajevské a nad celou Evropou rozhořela se hrozivá pochodeň válečná. Pius X. psal starému císaři Františku Josefovi vlastnoručně dlouhý dopis, v němž jej s otcovskou dobrotou, ale také se soudcovskou přísností napomínal, aby „svých posledních dnů neposkvr-

ňoval krví celé Evropy. Tento dopis byl císaři odevzdán papežským nunciem, pozdějším kardinálem Scapinellim. Papež na něj nedostal vůbec odpovědi, stejně jako ne na telegram, jež byl už předtím odeslal kardinál Mery del Val doslova podle diktátu sv. Otce.

Nato dal k sobě zavolati papež rakouského vyslanec a prohlásil mu, že stále doufá, že rakouská vláda nerozpoutá světové války a že císař, který nemá přece daleko do smrti, neutopí svých posledních dnů v proudech krve. Vyslanec zmohl se jenom na nesouvislé poznámky a ve zřejmých rozpacích dával najevo, že situace je velmi vážná.

Papež Pius X. nedal se zastrašiti. Nařídil vídeňskému nunciovi, aby se ohlásil u císaře Františka Josefa. Celý den čekal nuncius v předpokoji císařově, kde stále přicházeli a odcházeli vojenští hodnostáři. Ale nedočkal se: císař ho nepřijal. Od té chvíle byly také všechny depeše, které msgr Scapinelli Vatikánu posílal, zachycovány. Pius X. dostal jedinou a sice tu, která oznamovala blízké vypuknutí války. Obsahovala slova latinská „Janus patet“, jichž smyslu na vídeňském telegrafním úřadu nerozuměli a proto neměli také žádného podezření.

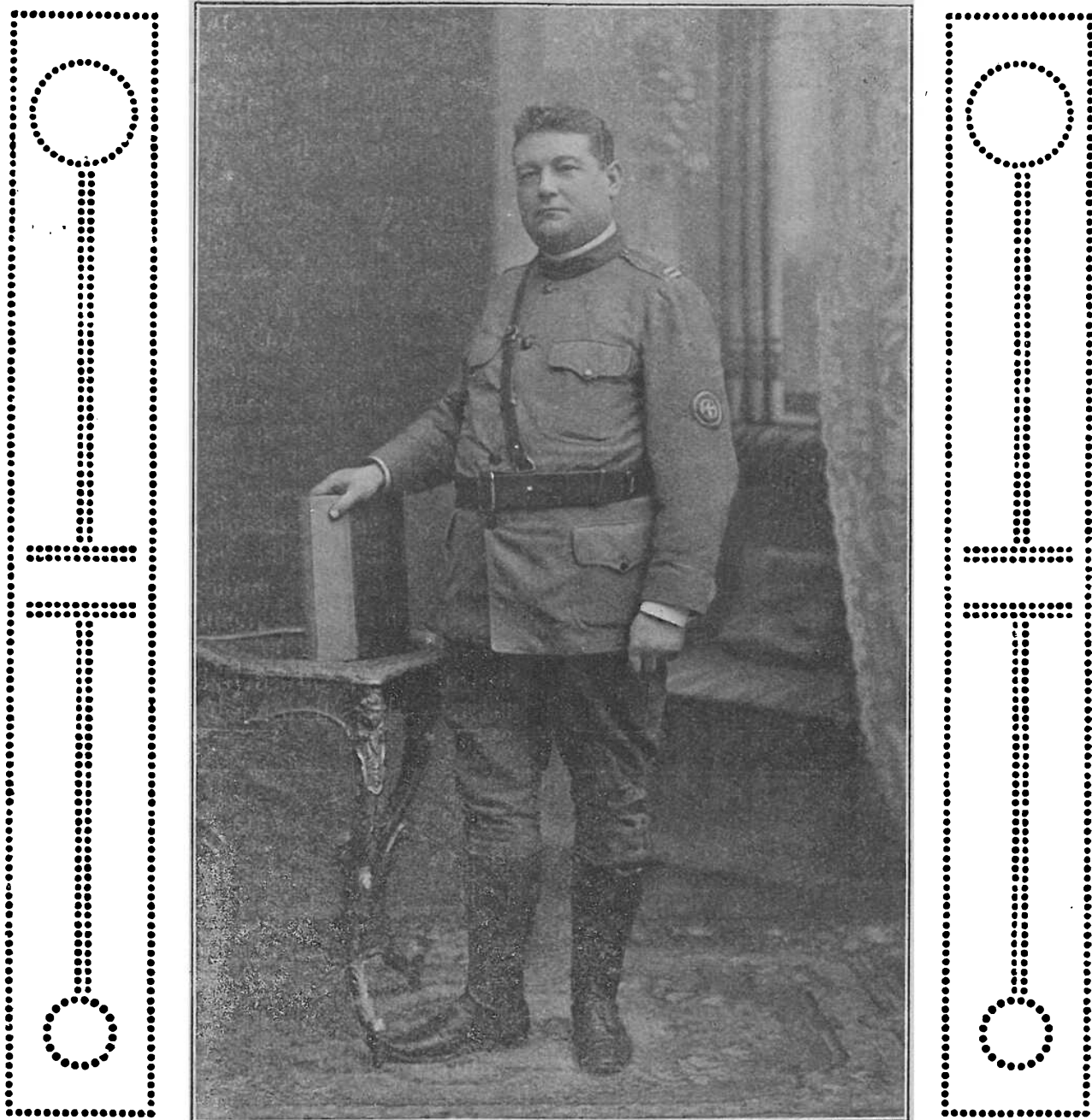
Když po vypuknutí války přišel rakouský vyslanec k Piu X a prosil jej o požehnání pro císaře a rakouské vojsko, odpověděl mu Pius X: „Řekněte císaři, že nemohu žehnati ani válce, ani tomu, který ji chtěl! Já žehnám pouze míru!“ Když diplomat naléhal, aby aspoň císaři svého požehnání neodepřel, pravil Pius X. velmi vážně: „Mohu se toliko modliti aby mu Pán Bůh odpustil!“

Pro papeže Pia X. nastal smrtelný zápas tou chvílí, kdy se počaly vršiti na jeho pracovním stolku depeše. Když byla vyhlášena všeobecná mobilisace, zvolal s povzdechem: „Moji ubozí synové, moje ubohé děti.“ Pak připojil: „Budu trpěti se všemi těmi, kteří zahynou na bojištích.“

Poslední jeho slova byla výzvou pro mír a výrazem soucitu s oběťmi války.

To je pravda o Piu X. a světové válce!

„Našinec“ 1930, č. 241.

Dr. Hynek Dostal, kapitán U. S. A., rytíř sv. Řehoře a redaktor amerického „Hlasu“
v St. Louis Ill., velký přítel Sv. Hostýna.

K R O N I K A

Lyžaři na Sv. Hostýně jsou nám dobří a prospěšní a rádi je zde vidíme. Někdy toho sněhu tolik napadne a prudký vítr na temeni takových závějí nadělá, že by nám skorem nemožno bylo vyjít na čerstvý vzduch, nechceme-li se brodit sněhem někdy až po kolena. Cesta do Bystřice by byla rovněž dosti neschůdná. Tu přijdou lyžaři a lyžařky a těmi deštičkami nám udělají krásné schůdné cestičky. Díky jim!

Návštěva chrámu. V adventní neděle přicházelo pokaždé přes 100 poutníků, z nichž asi polovice přistupovala k sv. přijímání. 8. a 26. prosince a v neděli po Narození Páně byl počet poutníků a sv. přijímání dvojnásobný.

Na vánoční svátky byla účast překvapující: jako by přišel dvoutisícový brněnský neb slezský průvod: lidé se tlačili až k zadním rožním zpovědnicím a také pod

chorem jich stálo mnoho. Ovšem všechny lavice byly postaveny před hlav. oltářem! Poutníci se mohli dosti namodlití a nazpívati. Mše sv. se začaly sloužiti o 2. hodině po půlnoci a byly ustavičně slouženy — mimo dvoje kázání — do $1\frac{1}{2}$ 11. hodiny. Kromě toho ještě tři kněží sloužili u bočního oltáře. Jitřní sloužil před vystavenou nejsv. Svátostí oltářní za dobrodince Sv. Hostýna vdp. P. Provinciál Leopold Škarek. Ovšem že jesličky budily všeobecnou pozornost! Po obou stranách hlavního oltáře byly dva smrky ozdobené svíčkami - žárovkami. Jak se dá tušiti, návštěva na vánoční svátky bude vzrůstati, zvláště až bude nová silnice dostavěna! Vždyť prý letos jezdila auta - jak je na jiném místě naznačeno - až na Pustevny!

Na svátek sv. Jana evang. přivedl hulínský kaplan P. Eugen Dlouhý 45 hochů a 10 dospělých a sloužil jim mši sv. Za dva dny na to přivedl opět 44 děvčat.

Na poslední den v roce bylo slavné požehnání s Te Deum na poděkování za všechna dobrodíní a bylo vyzváněno všemi zvony. Též všemi zvony bylo vyzváněno večer na Štědrý den. Byla to vzpomínka pětadvacátého výročí smrti prvního předsedy Matice svatohostýnské, biskupa Jana Weinlicha.

Za prosinec přišlo 4182 poutníků, sv. přijímání bylo 1519 a mši sv. bylo slouženo 195.

Svátek Svaté Rodiny. Předcházel v sobotu prudký vítr, rozmetal zmrzlý sníh a nadělal mnoho závějí. V noci a ráno hustá mlha při 11° zimy. Stromy se vyzdobily překrásnou jinovatkou, vypadaly jako z cukru. Počasí dopolední nepříznivé, v kostele při bohoslužbě slabá účast. K poledni se však vyjasnilo a odpoledne modré nebe, sluneční jas, čistý obzor, všechny hory a doly, lesy a křoviny v překrásném zimním hávu. Vše se to jen třeptilo ke cti Svaté Rodiny. Jasná obloha přivábila již dopoledne mnohé návštěvníky a lyžaři se proháněli po stráních hostýnských o překot. V kostele přibýlo návštěvníků. Dokonce jsme odpoledne i zpovídali. Zakončení dne bylo nádherné. V údolí se se utvořila mlha a pokryla celý kraj, jako velká a širá hladina mořská. Ani jeden vrch na západě nevyčníval. Nad touto hladinou zapadalo slunce a zanechalo hořící

obzor večerních červánků. Jedle a buky s růžovým nádechem své sněhové výzdoby stály mlčky v této rudé záplavě světla. A na východním obzoru zářil již Jupiter.

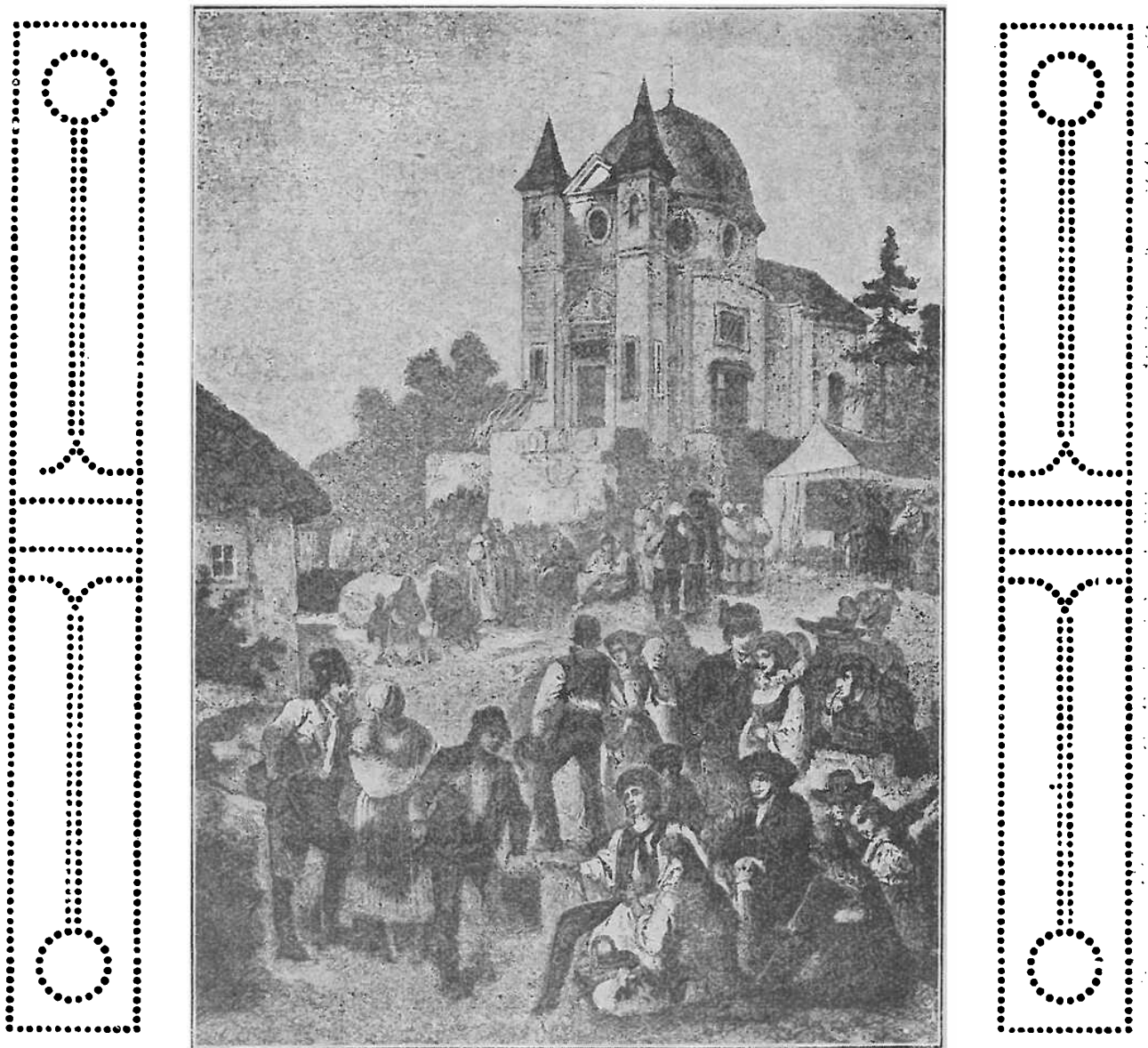
Neobchodní jednání čsl. železnic. 20procentní zvýšení jízdného na drahách vyvolalo veliké reptání. V době, kdy okolní státy (Německo) jízdné snižují, u nás se zvyšuje. Lidé říkají: Budeme jezdit, jen když budeme nutně muset a podle možnosti autobusy. Kdyby správa čsl. železnic měla více obchodního ducha, bude hledět co možná nejvíce lidem vyhovět a lidé budou jezdit drahou. Na Hostýn putuje ročně 200.000 poutníků. Velká většina jich jezdí autobusy. Přejde jim to pohodlněji a levněji. Z Prostějova je autobusem na Hostýně za 1 a půl hodiny a za 10 Kč, kdežto drahou za 3 hodiny za 20 Kč, po Novém roce za 25 Kč. Více obchodního ducha a nemusí se zvyšovat ceny jízdného. „Našinec“ 18. prosince 1930.

Římská pouť před 50 lety. V Těšově 3. ledna 1931. Na výzvu Hlasů svatohostýnských, jež odbírám od začátku, odpisuji následovně: 4. září 1881 byl jsem na Sv. Hostýně ponejprv. Starším bratrem byl Šobáň, který jest již přes 30 let mrtev. Šel jsem s ním a již jsem se podučoval zpívati a předříkávati procesí. Měli jsme naříděno dostaviti se do Bystřice. Kostel bystrický byl celý obestlaný korouhvičkami. V neděli ráno jsme o 5. hodině vyrazili na Sv. Hostýn a šli jsme tam až do 10 hodin. Poutníci vynesli všechny cihly, co byly pod kopcem. Ráno se dalo do deště a přšelo celé dopoledne. Okolo kostela bylo postaveno pět kazatelen, ale žádný kazatel pro déšť na nich nevydržel, vyjma děkana poz'ovického Bergra.

Od té doby jsem vodil průvody na Sv. Hostýn z farnosti újezdské 34 krát pěšky a 6 krát vlakem. Loni nás přijelo vlakem z Uh. Brodu na slavnost Božího Těla 1100. Před 50lety na své první pouti jsem poznal přiborského kaplana Ant. Stojana a byl jsem s ním jako arcibiskupem olomouckým 1921 v Římě.

Josef Řezníček,
bývalý dlouholetý starosta v Těšově č. 48.

Hostýn v Americe. Ve Spojených Státech amerických jsou tři katolické osady pojmenovány dle Sv. Hostýna.

Sv. Hostýn před 50 léty. Obrázek z kalendáře „Moravana“ r. 1881.

Hostýn, Kansas; osada sv. Jana Nepom. Dojíždí důst. p. Placid, O. M. Cap. z Atwood, Kansas.

Hostýn, Texas: osada Panny Marie sv. Růžence. Farář důst. p. Pavel P. Kašpar, Plum, Texas. Škola: Hostýn, 80 dítek, vyučují tři sestry Vtěleného Slova. Kaple Panny Marie Svatohostýnské. Veřejné bohoslužby 11 února, 7. října, 2. listopadu. Adresa. Hostýn (P. O. La Grange), Texas.

Hostýn, blíž Ellinger Texas. Osada Panny Marie. Farář důst. p. Josef Klobouk. Škola 80 dítek, vyučují tři sestry Vtěleného Slova. Adresa: P. O. Route 2, Fayetteville, Tex.

Povětrnost v prosinci. Prosinec byl měsíc pochmurný, většinou zamračený častými mlhovými a sněhovými přeháňkami.

Mlha byla ve 20 dnech: 1. - 3., 6. - 12., 15. - 17., 19., 22., 25. - 29. prosince. Mlha přimrzla na stromech a obalovala na větře i ty nejtenší větve tlustým ledem. Mnohé stromy stály skoro celý měsíc jako smuteční vrby. Mnoho větví se polámalo. S lípy před Sarkandrovkou jsme musili setřásti led, abychom ji zachovali. Slunce, které od 19. - 21. prosince svítilo, část ledu rozpustilo. Ostatek ledu se stromů shodila vichřice, která zvláště na Silvestra mocně dula. Průměrná teplota byla -2.7 C; průměrná ranní teplota -2.77 , polední -2.02 , večerní -2.96 . Na Boží Narození byly -4 C; největší zima byla 20. pros. -7.5 . 1. prosince bylo 5 st. tepla a nebyl žádný mráz; ostatní dny mrzlo každý den.

Sněžilo ve 20 dnech, většinou však v

malém množství. 10. prosince napadlo 7 cm sněhu a nastala sněhová vrstva, která jen málo se zvětšila a trvala do konce měsíce. Nejvíce lyžařů přišlo v neděli před vánočními svátky. Sport provozovali na loukách, na zoraném poli to pro hroudy nešlo. Ve svátky prý jezdila auta až na Pustevny na Radhošti; na Sv. Hostýně došlo jen k sv. Antonínu, dále ne. Cesta klouzala. Ráno na Štědrý den svítlo slunce, a zdálo se, že nastanou slunné vánoce. Mezi dnem se však obloha zatáhla, večer sněžilo, a na druhý den padala sněhová krupice a na sv. Štěpána celý den mlžilo.

Za celý měsíc napršelo 36·3 mm.

Vichřice vála v 8 dnech a právě v posledních třech dnech v měsíci byla velmi prudká.

4. a 5. prosince bylo nahoře velice krásně. Byla jasná, hvězdnatá noc. Skoro ráno zapadal Orion, Jupiter zářil v souhvězdí Bliženců, měsíc zapadal za Přerovem. Za chvíli vyšla na východě Jitřenka v po-

době srpu, červánky se po obzoru šířily, a ze šera vystupovaly zasněžené Javorníky a bílý Kriváň. O půl osmé hodině zaplály na Holém Vrchu jako svíce vrcholy smrků a mezi větvemi se ukázalo ohnivé slunce a vystupovalo na obzor a osvicovalo krajinu. Zatím co rovina se topila v mlze, na obloze nebylo ani mráčku. Odpoledne zapadalo slunce do mlhy zanechávajíc podobě široký pruh červánků a nad Javorníkem vystupoval bledý měsíc a svítik opět celou noc. Rovina byla v mlze.

5. prosince podobné přírodní divadlo: obloha plná hvězd, měsíc zapadal za Olomoucem, na východě červánky, nad nimi zazářila Jitřenka; před východem slunce začaly bžeti smrkové vršky, za několik minut začaly svítiti, jako by byly vytaženy z rozžhavené pece a mezi větvemi se ukázalo slunce. Zatím Hanou pokrývala šedohnědá mlha, která nad Záhořím řídla. Odpoledne se však i na horách mračilo, večer poletoval sníh a v noci přšelo.

Povětrnost na Sv. Hostýně 1930.

Měsíc	Teplota vzduchu ve °C								Počet dnů			Doměrná vlhkost v %					Tlak par
	7 h	14 h	21 h	prům.	Max.	dne	Min.	dne	ledov.	mraz.	letních	7 h	14 h	21 h	prům.	prům.	
	leden . . .	-2'70	-1'14	-2'42	-2'17	+5'5	28	-9'4	24	19	28		96	94	95	95	
únor . . .	-4'05	-1'07	-3'42	-2'99	+2'9	2	-11'6	9	11	27		96	90	93	94	35	
březen . . .	+0'76	+4'25	+2'57	+2'54	+11'7	18	-6'1	13	1	16		93	77	85	85	47	
duben . . .	+5'76	+9'62	6'64	+7'16	+21'0	25	-2'0	3		4		83	70	83	79	60	
květen . . .	+9'32	+12'58	9'65	10'30	22'3	30	+0'6	9		1		78	66	76	73	69	
červen . . .	16'77	21'11	16'41	17'68	27'2	13	8'5	4			9	63	49	58	57	86	
červenec . . .	14'33	19'25	14'93	15'86	27'9	5	7'0	13			5	74	55	65	65	85	
srpen . . .	12'98	18'10	13'67	14'60	24'9	22	8'3	15				85	66	83	78	96	
září . . .	11'01	14'59	11'59	12'19	22'7	1	6'3	4				91	78	89	86	92	
říjen . . .	6'01	8'94	6'55	7'01	15'5	18	-1'2	27		2		91	78	89	86	65	
listopad . . .	2'62	3'93	3'07	3'18	10'9	22	-5'1	18	3	10		94	89	92	92	54	
prosinec . . .	-2'77	-2'02	-2'96	-2'68	5'2	1	-7'5	20	23	30		96	97	98	97	37	
Rok . . .	5'84	9'01	6'36	6'89					57	118	14	95	76	84	82	64	

Měsíc	Oblač. prům.	Počet dnů		Srážky		Počet dnů								Směr větru s termin. údajů									
		jas.	zamr.	Součet	Max.	dne	se sráž.		sněž.	sněh.vrst.	s kroup.	s houřkou	s blíz. bouř.	s mlhou	s vířivci	S	SV	V	JV	J	JZ	Z	S.Z
		leden	7'1	1	11	38'9	13'7	2	14	7	9	31						2	7		43	20	10
únor	4'0	12	7	36'8	22'4	7	8	4	7	28						4	29	9	18	10	7	5	1
březen	5'8	6	13	62'6	25'5	19	12	7	7	13						2	13	12	17	16	8	8	17
duben	6'2	4	9	80'3	14'9	23	18	16								3	28	13	18	16	9	6	
květen	4'7	5	5	83'4	14'7	26	19	16				4	2	9	10	7	26	7	14	7	11	9	12
červen	2'8	14	2	14'4	5'7	27	4	3				5	6	1	8	4	31	22	6	9	1	11	6
červenec	5'7	4	8	94'1	29'6	18	17	14				5	1	9	9	3	4	12	11	6	11	25	21
srpen	5'3	8	11	189'3	42'6	5	18	13		1		6	2	7	11	17	10	5	5	9	31	16	
září	7'0	1	12	151'3	52'5	26	23	17				5	2	11	5	2	7	5	15	14	14	17	16
říjen	6'3	6	15	223'1	70'6	27	22	17	2	3				9	17	3	15	2	27	9	8	22	7
listopad	7'3	1	15	83'8	17'6	5	21	14	8	4				11	22	1	3	3	20	12	10	24	17
prosinec	8'0	3	19	36'3	8'6	10	21	10	15	22				20	8	1	22	5	23	24	8	2	8
Rok	5'9	65	127	1094'4			197	138	48	101	1	33	9	122	134	49	195	95	217	152	128	155	107

Ledový den jest, v němž mrzne celý den. — Mrazový den jest, v němž jest mráz.

Kalich na Sionu. Vdp. Antonín Bartoš, profesor náboženství v Brně a pořadatel poutí do Svaté země píše v kalendáři „Moravan“ 1931 na str. 102 takto: Při pouti do Svaté země r. 1928 zjistili jsme při slavných bohoslužbách, konaných ve svatyni sionské v Jerusalemě, že chrám má velký počet oltářů, měl dost rouch bohoslužebných, ale neměl dost kalichů, aby mohli u všech oltářů kněží najednou sloužiti. I věnoval po pouti spolek poutníků svatyni sionské celostříbrný kalich, zdobený obrazy: Krista Krále, P. Marie Hostýnské, sv. Cyrila a Metoda, sv. Vá-

clava, sv. Benedikta a sv. Prokopa. Byl též opatřen českým nápisem. Na památku IV. moravské pouti do Svaté země 1928.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.

V prosinci 1930.

7. bylo lidí v kostele	130	au sv. přijímání	71
8. " " "	260	" "	134
14. " " "	75	" "	47
21. " " "	120	" "	76
25. " " "	2200	" "	324
26. " " "	280	" "	127
28. " " "	320	" "	120
Ve všední dny úhr.	797	" "	620
Úhrnem	4182	" "	1519
Mši sv. slouženo	195.		

Bditi nad veškerou výchovou svých dětí, totiž věřících, v kterémkoliv ústavě veřejném nebo soukromém, je pro Církev právem, kterého se nemůže zříci, a zároveň povinností, kterou nesmí opustiti. Právo Církev se netýká jen náboženské výuky, nýbrž všech nauk a zařízení, které jsou v nějakém poměru k náboženství a k mravním zákonům.

Pius XI. v encyklice o výchově.

L I S T Á R N A

PRÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Dosud jsme Vám všelicos sdělovali na druhé stránce obálky. Přenášíme to teď do listárny z důvodů praktických. Dnes upozorňujeme své přátele na důležitou věc. Mnozí ctitelé Svatého Hostýna touží po tom, aby po jejich smrti byly slouženy u Matky Boží za ně mše svaté. Připravují si za živa mešní nadaci. Takových mešních nadací máme na Svatém Hostýně již tolik, že to začíná býti velmi obtížné. Již přes 60 fundačních mší jsme povinni sloužiti. Z toho povstává nevýhoda velká pro jiné, kteří ve svých těžkých záležitostech nás prosí o mše svaté. Bude-li to s mešními fundacemi tak pokračovat, pak za nějakou dobu nebude možno vyhovět jiným důležitým prosbám. Uvažte také, že je na Svatém Hostýně mešní svaz, který Vám zajistí denně jednu mši svatou po celý rok nebo půl roku.

Mešní fundace však nemá za následek pouze, že kněz ztrácí možnost vyhovět jiným prosbám v určitých dnech, nýbrž za dnešních poměrů se ani mnoho nedoporučují. Mohou nastati politické převraty, poklesy valutové, ba i konfiskace církevního majetku, jak tomu bylo ve Francii a v Mexiku. Tu padnou všechny mešní fundace anebo nastane značná redukce. Proto je daleko rozumnější místo mešních nadací odkázat určitý obnos na tak zvané běžné mše svaté. Tento obnos se odevzdá po smrti určitému kostelu nebo knězi a z toho obnosu se pak odslouží co nejdříve žádaný počet mší svatých.

Prosíme tedy ctitele Svatého Hostýna, aby budoucně raději nezřizovali mešních fundací a chtějí-li míti zde mše svaté po smrti, stanovili obnos raději na běžné mše svaté. Tím prospějí nejen sobě, ale také jiným ctitelům Svatého Hostýna.

Duchovní správa.

Z REDAKCE.

Prosíme naše milé čtenáře, aby pozorněji četli. Ohlásili jsme, že cizina platí předplatné 18 Kč. Již nám píší čtenáři z Moravy, že to platit nemohou, že jen za 12 Kč zůstanou časopisu věrni. Pak jsme hlásili, že kdo chce „Obrození“ samostatně bez „Hlasů“, platí za číslo 20 hal. a za celý ročník 3 Kč. Již zase někteří píší, že „Obrození“ nechtějí, aby nemuseli připlácet. Vše to vzniká z nepozorného čtení. — Někteří nám vypověděli, jiní se zase nově přihlásili. Počet odběratelů zůstal týž. Velmi nás potěšil dopis jedné čtenářky, která píše: Jiné časopisy jsem vypověděla (asi pro hospodářskou tíseň), ale „Hlasům svatohostýnským“ zůstanu věrna. — Z některých výpovědí jsme poznali, jak těžko se čtenáři loučili s „Hlasy“ a že jen bída je k tomu donutila. Vyhledali jsme 10 takových odběratelů a těm zdarma budeme posílati tento ročník. — Někteří čtenáři se pohoršili nad vloženými složenkami a myslili, že je upomínáme. To není upomínání. Do všech sešitů se složenka vložila. Kdo má již zapláceno, ať si uschová složenku pro jinou příležitost. — Kašpar Tesar, Astoria L. J. zapláceno do konce roku 1931. — John Staroba, St. Louis Ill., zapláceno. — R. A. M. v Hájku, dopis došel a bude uveřejněn.

Toto číslo má 20 stránek. Přidali jsme 4 stránky, poněvadž mnozí čtenáři s předplatným poslali nám i příspěvek na tiskový fond.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

A. B. z K., píše nám takto: Bylo mi 12 let, když maminka se roznemohla velmi těžkým zápallem plic. V té době jsem dostala sestřičku. Poněvadž lékař pochyboval o uzdravení, byla maminka zaopatřena sv. svátostmi na poslední cestu. Co jsem se tenkrát naplakala, že mi maminka zemře! Než nebylo na tom dosti! Bídu jsme měli hroznou — chodila jsem a prosila jsem lidi o kousek jídla — dříví jsme neměli, bylo to právě v lednu, sněhu napadlo po kolena a já jsem musila chodit na dříví do lesa. Necítila jsem únavy ani zimy — jenom mě honila myšlenka, aby mi Pán Bůh uzdravil maminku. Ve dne to šlo ještě jak tak — přišly soucitné

sousedky a pomohly mi dávat maminku do obkladek — ale hůře bylo v noci. Kolik jsem probděla nocí u lože nemocné a co jen se napočítala hodin, které se vlekly jako ta věčnost!! Nejednou když blouznila v horečce, chytla mě a tak mě spoličkovala, až se mi tmělo v očích. Plakala jsem při tom a modlila jsem se. Jednou jsem zdřímla a tu se mi zdálo, že někdo otevírá na ulici dvéře. Procitnu a s hrůzou patřím na postel, která byla prázdná. Skočím a vidím, jak maminka se namáhá dvéře otevřít, ale nemohla se vzpamatovati. Volám na tatíčka, on vstal a maminku odnesl na lůžko. Kdybych se nebyla probudila, snad by maminka byla zmrzla. Po pěti měsících se uzdravila a sestřička také žila.

Tatíček byl též nemocen — měl srdeční vadu — k práci byl neschopen — ani nohy mu nedovolovaly, jak je měl oteklé.

Za dvě léta potom, v poslední den v roce, jsem šla do kostela poděkovat za obdržení dobrodini; klečela jsem a když bylo vše skončeno, nemohla jsem vstáti. S bolestí jsem se dověkla domů a ulehla jsem; dostala jsem takové kloubové revma, že jsem nemohla ani jediným prstem pohnout — maminka mě musila živit, ohlučla jsem, v noci jsem tři týdny nemohla oči zavřít, ani lékař mi nemohl uleviti. Sotva jsem já ulehla, onemocněl tatíček, ale s ním to šlo hůře. Musil býti zaopatřen a já jsem musila v té době ležeti v druhé posteli v prostěradle. Tak mladý tvor a musila jsem ležeti jako lazar.

Vroucně jsem se modlívala za dar zdraví, a Pán Bůh mne vyslyšel. Než nebyla jsem dlouho zdravá. Šla jsem na pout na Sv. Hostýn a na noclehu mě přepadly takové bolesti v kříži, že jsem zrovna hlasitě naříkala. Bylo to v roce 1925 a počasí bylo hrozné. Míváme obyčejně velkou mši sv. Svíjela jsem se v bolestech skoro přes všechny mše sv., nemohouc ani státi ani klečeti. Ležela jsem u bočního oltáře pod vlnáky, které na mne naházeli. Když zapěli „K nebesům dnes zaleť písni“, zdálo se mi, že mi srdce bolestí pukne. Dovlekla jsem se na nádraží a jela jsem vlakem. Přijela jsem domů a v hrozných bolestech jsem ulehla. Jako bych slyšela hlas: Vezmi si růženec a pomodli se. Maminka mi jej podala a jen jeden desátek jsem se pomodlila a nemoc jako na rozkaz utichla.

Od mládí jsem ráda chodívala do kostela od té doby chodím každičky den. Loni jsem také nemohla k Matičce dojít, měla jsem zlomenou nohu. Letos mi toho opět Pán Bůh dopřál. Přese všechno utrpení jsem přilnula k Matičce Svatohostýnské a na pouti ani dvě mše sv. nevynechám.

Od té doby co jsem nabyla zdraví, modlívám se každý den sv. růženec a mohu směle tvrdit, že je mi obranou a záštitou i v neštěstí. Dobře se pamatuji, jak jsem byla dítětem, často jsem chodívala do kostela. Snad si Matička Svatohostýnská přála, a bych se stala jejím dítětem a dala mi tolik trpěti!“

Potud dopis.

Má Panna Maria Svatohostýnská mnoho skrytých květin ve své zahrádce! Nevíš, milý čtenáři ještě o nějaké fialce? Vytáhni ji na světlo, vypravuj o ní v Hlasech, aby tím více vynikl význam Panny Marie Svatohostýnské.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plnice slib: Nejm. z Blatnice pod Sv. Antonínem za uzdravení dítěte — L. K. z Kozlovic za udělení zdraví dcerušce v oční nemoci — L. L. ze Závšic za uzdravení po nebezpečné operaci a za vyslyšení jíých proseb — A. S. z Kelče za vyslyšení mnoha proseb — A. P.

ze Zašové za vyslyšení — A. T. ze Vnorov za uzdravení maminky bez operace, kterou radil lékař — Adolfina Januschková ze Štáblovic u Opavy za vyslyšení prosby — Manželé M. z Kanovska za uzdravení z těžké nemoci — J. G. z Dětmovic píše: „Matičko svatohostýnská a svatý Antonínku, neopouštějte mne hříšnou a přispějte mi ku pomoci v mé těžké nemoci!“ Takto jsem volávala a bylo mi pomozeno — H. K. z Prahy-Karlína píše: Vzdávám díky Panně Marii svatoh. za uzdravení dcery. Dostala hroznou nervovou poruchu. 15. srpna v noci jsem odjela na Sv. Hostýn a prosila jsem tam P. Marii ve dne v noci o pomoc. Když jsem se vrátila domů, dcera mi radostně vypravovala, že za mojí nepřítomnosti pocítila jako by těžký, kamenný obal z ní spadl. Je* opět zdravá, veselá, schopná duševní práce a také její synáček prospívá. — M. Krčová z Nového Bohumína píše: Děkuji P. Marii svatoh. a sv. Josefu za vyslyšení důležité prosby. Mám již přes 60 roků, a kolikrát jsem se k nim utíkala s prosbou, tolikrát jsem byla vyslyšena. Kéž se tím čtenáři povzbudí ku prospěchu těla i duše! — M. A. z Telče děkuje za vyslyšení prosby.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Varhaník ze Slovácka za uzdravení — M. P. za uzdravení — A. J. od Starého Jičína za vyslyšení v těžké záležitosti — M. Z. z Valašska za pomoc ve velkém utrpení — A. Z. za dary Duchu sv. pro sebe a svoji sestru.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

K N I H O V N A

Úvodní slovo.

Pod tímto záhlavím nechceme jako dosud uveřejňovati pouze posudky o nových knihách. To se nám zdá býti jednostranné a neúplné. Což pak zasluhují pozornost jen některé nové knihy? Což pak není řada překrásných a cenných knih, která leží nepovšimnuta ve skladištích nakladatelů a patřila by do katolických rodin? Proto chceme na prvním místě své čtenáře seznamovati s knihami cennými, které již dříve vyšly a zasluhují znovu býti doporučený. Na druhém

místě budeme teprve uváděti různé novinky, které také doporučujeme. Co doporučovat nelze, nebude také nikdy zde uvedeno. Vrátime knihu nakladateli, který by nám ji poslal.

Pro katolické rodiny.

Tentokrát upozorňujeme naše čtenáře na tyto tři knihy, které zvláště ceníme.

1. Ballon, **Krásné poselství a dozvuk jeho**, Brno, Dědictví cyrilometodějské, Antonínská 1, cena 8 Kč neváz., 15 Kč váz.

Tato kniha je velmi laciná a patřila by do každé katolické rodiny. Je to vlastně harmonisace evangelií doplněna poznámkami, které jsou ihned v závorkách vloženy do textu. Tedy celé evangelium upravené pro lid, aby všemu snadno rozuměl. Připojeny jsou Skutky apoštolské, rovněž s vloženými poznámkami. Snad by úprava knihy mohla býti lepší, avšak to je vedlejší věc a stane se, až toto vydání bude rozebráno. Jistě je to kniha výtečná. Kdyby v katolických rodinách denně po večeři četl se hlasitě jen jeden článek z této knihy, jaké by to bylo časem vzdělání, povzbuzení a posvěcení!

2. Miklík, Dr. Josef C. Ss. R., **Život bl. Panny Marie**, 3. přepracované vydání, 1931, Kolej OO. Redemptoristů v Obořišti, pošta Dobříš, cena brož. 12 Kč, váz. 17 Kč.

Překrásné a spolehlivé líčení života bl. Panny Marie. Každý ctitel mariánský oblíbí si tuto knihu, jakmile ji pozná a bude v ni rád čísti a rozjímati. Po „Krásném poselství“ právě uvedeném, by se tato kniha rovněž výtečně hodila za večerní četbu v rodinách. Neradím však čísti mnoho najednou. Stačí jeden článek.

3. Vondruška Isidor, **Životopisy svatých v rámci církevních dějin**, 4 svazky, Praha, 1930, Kuncíř.

Tohoto díla vyšel první svazek a když jsme jej prohlédli, měli jsme z něho velkou radost. Právě v tomto uspořádání životů svatých člověk přímo hmatá pravou církev a je mocně povzbuzen údaji ze života jednotlivých světců. Také nás uspokojuje kritičnost, se kterou je všechno podáno. O kterém svatém víme více, napsáno více. O kterém nevíme skorem ničeho, než že žil, napsáno jen to, a kde je nejistý údaj, připojen otazník. To nejsou legendy nebo romány, to jsou dějinné pravdy. — Bylo nám líto, že již skončila lhůta subskripční a proto jsme u nakladatele pana Ladislava Kuncíře, Praha II., Voršilská 3 vyžádali prodloužení této lhůty pro naše čtenáře. Kdo se odvolá na „Hlasy svatohostýnské“, může ještě celé dílo dostat za subskripční cenu. Podmínky platební jsou uvedeny v lednovém čísle „Hlasů“ na str. 16. Pospěšte si, abyste toto cenné dílo dostali za nízkou cenu.

ČESKÉ NOVINKY.

Spáčil, dr. Bohum. T. J., **Život Krista Pána podle čtyř evangelií, svazek II.**, Praha, 1930, Francl, 244 str., 15 Kč.

Spáčilova rozjímání těší se u duchovenstva již značně oblíbené a dychtivě čekají mnozí kněží na další svazeček. V tomto rozebírá spisovatel veřejnou činnost Krista Pána od počátku veřejného vystoupení až k třetí slavnosti velikonoční. Rozjímání jsou důkladná a při tom snadná tak že i laikové, zvláště ti, kteří nám pomáhají a budou pomáhati v duchovní správě, s velkým užitkem mohou používatí tohoto velmi praktického díla.

Michalský, dr. Jan, **Duch i Nevěsta**, Prostějov, 1928, nákladem vlastním, 230 str., cena neudána.

Učená a jasná studie o svatosti katolické církve čerpaná ze svědectví církevních otců a spisovatelů

první doby. Kniha není však jen učená, je také zbožná. O tom svědčí věnování a doslov. Je věnována všem, kteří k církvi římskokatolické jsou, obzvláště však těm, kteří pro lásku k Církvi museli trpět, nebo trpí. Doslovem pak je celá důkladná kapitola o svatosti církve za dnů našich. Doporučujeme vzdělaným čtenářům nejen k poučení, ale také k povzbuzení.

Šorm Antonín, **Kázání ptáčkům**. Výbor statí, básní a obrázků. Nákladem vlastním, 1930, Praha XIX. Dejvice, Ulice nad Šárkou 751, cena 10 Kč s poštovným.

Přátelé sv. Františka z Assisi se velmi potěší z této roztomilé studie. ! četba i obrázky, vše naplňuje člověka onou radostí, kterou překypovala duše světce z Alverny. Doporučujeme vřele jako vhodný a laciný dárek terciářům a terciářkám.

Dlouhá B., **Děti u blahosl. Anežky**, Praha, 1930, Školské sestry O. S. F., 62 str., 8 obrázků, 5 Kč.

Spisovatelka zapracovala se úplně do doby blahoslavené Anežky České a napsala pro katolická děvčátka tento spis. Líčí jim mládí naší světice a vhodně je při tom vzdělává. Tafo laciná a úhledná knižička s několika kresbami poslouží jako dárek dívčí školní mládeži k různým příležitostem.

Dvořák Xav., **Modlicí knížka maličkových** s barevnými obrázky R. Adámka, Praha, 1930, Francl, 56 str., váz. 10 Kč.

Slovný básník snížil se k dítkám a napsal pro ty nejmenší modlicí knižičku ve formě básniček. Malíř připojil obrázky, aby četba dítky více vábila. Škoda, že se knížka před vánocemi trochu opozdila. Je to vhodný a laciný dárek pro děti k různým příležitostem.

Kolář, P. Frant. Rud., **Sodálská kytice** pro recitace nebo zpěvy, Praha, Kotrba.

Hodí se dobře nejen pro Mariánské družiny a družinky, nýbrž pro všechny ctitele a ctitelkyňe přeb. Panny Marie. Jest vhodná pro mariánské svátky i slavnosti a májové pobožnosti. Bylo v ní pamatováno i na oddavky a pohřby. Má zároveň cenu výchovnou. Objednejte hromadně pro svůj spolek! Zasilá 5 výtisků za Kč 23.—, jednotlivě za Kč 5.— vyplaceně jen za obnos předem zaslany farní úřad v Šenově na Těšinsku.

CIZOJAZYČNÉ

Buchberger, Dr. Michael u. Hofmann, Dr. Konrad, **Lexikon für Theologie u. Kirche, II. Band: Bartholomäus bis Colonna**, Freiburg im Breisgau, 1931, Herder, 1040 str., váz. v plátně 240 Kč.

První svazek tohoto díla byl doporučen v minulém ročníku. Všechny přednosti prvního svazku lze uvést také pro druhý svazek. Obdivujeme, jak rychle a přesně postupuje nakladatel u vydávání takového díla. Budeme na ně odkázáni, neboť náš český bohovědný slovník nemůže pro mnohé nepříznivé okolnosti být dokončen v dohledné době. Doporučujeme tento slovník všem vzdělaným čtenářům jako spolehlivý pramen. Nahradí velkou knihovnu, již si jen málo lidí může zaopatřit.

Lippert Petr S. J., **Die Kirche Christi**, Freiburg im Breisgau, 1931, Herder, 300 str., neváz. Kč 28.—.

Spisovatel je miláčkem mladší generace německých katolíků. Dovede se slohově vžít do jejího smýšlení a nazírání. Co podává v rouchu časovém je vždy též důkladné a správné. V této knize poučuje svým způsobem čtenáře o katolické církvi. Již rozdělení látky je poněkud odlišné od obyčejného postupu a přiměřené dnešnímu člověku. Doporučujeme všem vzdělaným čtenářům, aby se řádně poučili o katolické církvi. Kdo jí zná, ten si jí váží a ji miluje.

Schott Anselm O. S. B., **Das Messbuch der heiligen Kirche, lateinisch und deutsch**, neubearbeitet von Pius Bihlmeyer O. S. B., Freiburg im Breisgau,

1930, Herder, 35. Aufl., 1284 str., váz. 49 Kč.

Tato mešní kniha nám ukazuje, jak daleko již pokročilo liturgické hnutí u našich německých sousedů. Náš český misál vychází teď v třetím vydání pěti emauzských benediktinů. Německé překlady vyšly u různých nakladatelů. Nejrozšířenější vydání německého misálu je Schottovo u Herdera. - Toto má však současně osm různých Schottů, čili typů. Zde uvedený typ se nazývá Schott číslo 2 a dožil se jak vidíte 35. vydání. Při takovém množství lze také knihu tisknouti za poměrně velmi nízkou cenu.

Drouven Ernst S. J., **Kalender katholischer Jugend 1931**, Freiburg im Breisgau, Herder, 416 str., přes 500 obrázků, váz. 13 Kč.

S velkou radostí a zálibou jsme probírali tento kalendář určený pro katolickou mládež německou. Líbali jsme při tom, že se nemůžeme vykázat stejně vyspělým kalendářem českým. Tomuto kalendáři však propůjčilo velké Herderovo nakladatelství svou celou grafickou techniku a pracovalo na něm za vedení zkušeného přítele mládeže mnoho spisovatelů a též celé korporace katolické mládeže.

Berghoff Stephan, **In unbekanntem Land**, 2. Aufl., Leutesdorf am Rhein, 1930. Johannesbund, 240 str., neváz. 16 Kč.

Vřele doporučujeme všem, kdož ovládají němčinu, tuto sbírku napínavých povídek z kriminálu. Napsal je duchovní správce věznic na základě svých zkušeností. Člověk se mnoho poučí a dostane více sociálního smýšlení, kterého v dnešní době hodně potřebujeme. Cena je velmi nízká, aby kniha mohla vykonati svůj apoštolát. Jednu z těchto povídek, snad tu nejkrásnější, ofiskujeme v překladě v tomto časopise pod nadpisem „Trestanec“. Sledujte ji s pozorností!

Katolický tiskový spolek v New Yorku: **International Catholic Truth Society**, J. C. T. S. 407 Bergen Street, Brooklyn, New York poslal nám tři propagační brožurky po 5 ct = Kč 1.70.

1. **Devotion in honor of Our Blessed Lady „The five Psalms“.**

2. **Morris John S. J., The Heroic Act of Charity.**

3. **O'Brien John J., M. A., A Catechism of the Bible.**

V první brožurce otištěno pět žalmů s antifonami hodičích se na B. P. Marii, jak se to připisuje sv. Bonaventurovi. Je to krátká a duchaplná pobožnost.

Ve druhém sešitku rozebírá spisovatel hrdinný skutek lásky k duším v očištění.

Třetí brožura je stručné a jasné poučení o Písmě svatém ve formě katechismu, aby se čtlo zmatkům, které vyvolávají různé sekty a biblické společnosti. Spis velmi časový.

**Všimněte si insertů na obálce!
Inserují firmy katolické!**

Na Sv. Antonína: B. Kramářová, Olomouc 25 — N. N. Dřevohostice 10 — A. B. z Příkaz 10.

Na oltární a věčné světlo: F. Zimák, Videň 100 — J. Nevrla, Prostějov 20 — J. Volná, Místek 5 — A. Glingarová Místek 5 — A. Janušková, Štáblovice 50 — A. Vymětalíková, Soběchleby 30 — K. Hradecká, Lukovany 10 — J. Volná, Místek 10 — J. Horutová, Rybí 8 — A. Glingarová, Místek 5 — Fr. Fuglíková, Dobrkovice 20 — A. Klimešová, Borotice 6 — E. Hýžová Šenov 5 — M. Šindelářová, P. Polom 49 — A. Zakopalová, Holešov 10.

Na korunky Panny Marie: Fr. Vajdik, Zdechov 5.

Na elektrické osvětlení: V. Novotná, Dřevohostice 50 — N. N. Třebětice 20 — T. Vysřavělová, Ondračice 15.

Na křížovou cestu: Bratrstvo v Petrově u Strážnice 90 — M. Ovečková, Určice 10 — N. N. z Hranice 40 — A. Šráčková, Holešov 15.

Na duchovní správu (klášter): N. N. z Hranic 20 — Msgr. Fr. Korec, far. v. v. Čučice 100 — Fr. Sedláček, dvorní rada Brno 100 — Fr. Šebestová, Nitra 100 — H. Kotková, Karlin 20 — E. Šeredová, Brno 5 — Fr. Segefa, děk. Uherčice 25 — M. Šoupalová, Kostelec n. H. 28.

Na kněžský dorost T. J.: Fr. Jiřiková, Holešov 20 — E. Hýžová, Šenov 5 — A. Rozkošná Kanovsko 100 — B. Vyhňáková, Šakvice 84 — Fr. Matoušková, Prušánky 50.

Na sochu Panny Marie: J. Kárník, před. stan. Ostrož Nová Ves 100.

Na zvonové zařízení: J. Pardus, les, spr. Polesí Lušová 40 Kč.

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Dp. František Hrabálek, far. Bisamberk.

Ludvík Jedlička z Višnové.

Anežka Adámková z Višnové.

Kateřina Havlíková z Višnové.

Terezie Březinová z Višnové.

Josef Brachtl z Lipinky.

Krist. Bartošová z Kralic na Hané.

Amalie Mackovíková z Přerova.

Jana Jalůvková, Větrkovice

Marie Krajičková, Dětkovice.

O. v p.!

Ctitelům sv. Josefa doporučujeme pro měsíc březen:

Kylice k počtě sv. Josefa od P. Jana Ant. Dvořáka T. J.

Lze dostat v administraci tohoto časopisu za Kč 1.50.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

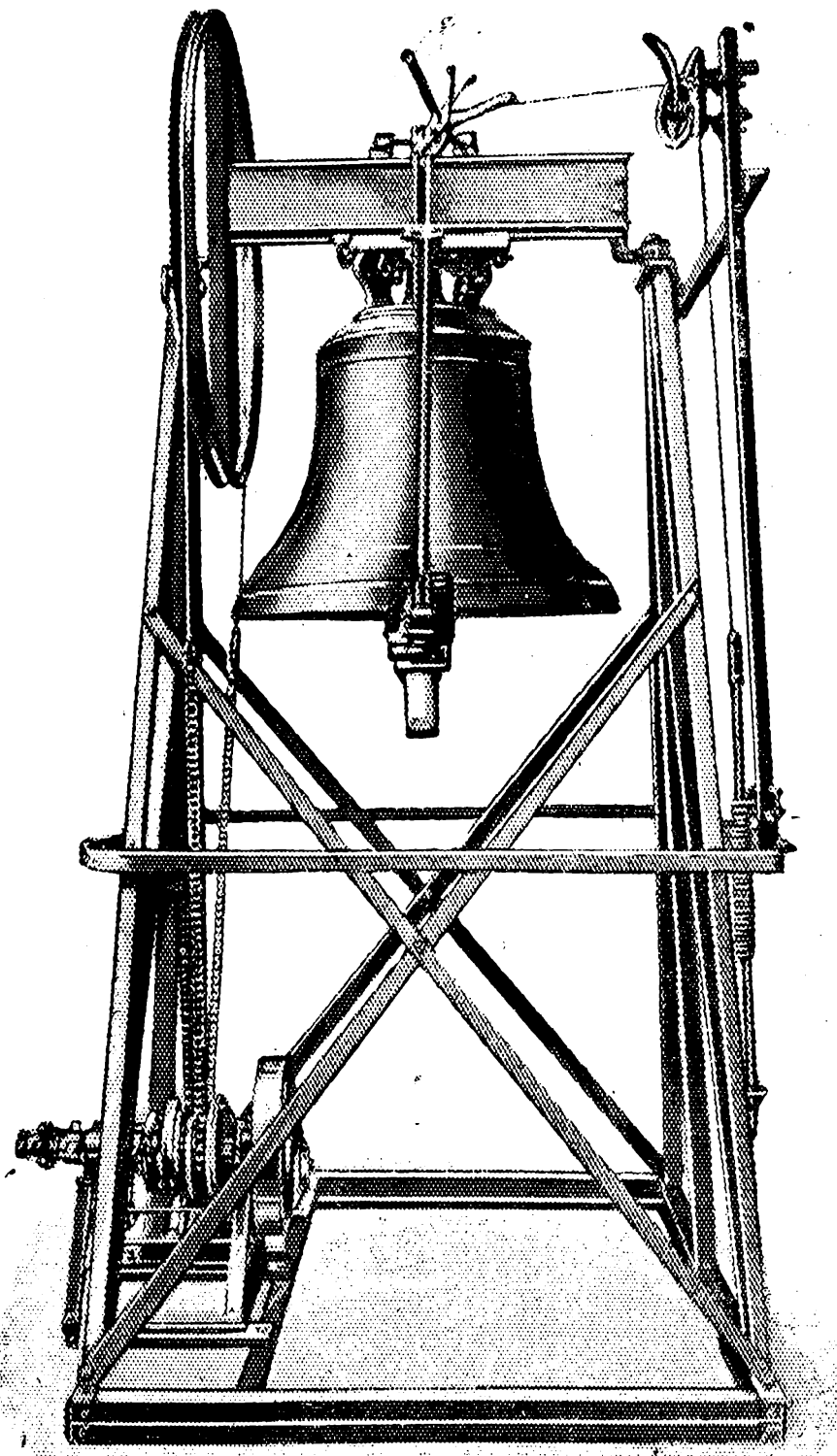
Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prošívané přikrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

TRANSFORMA

MORAVSKO-SLOVENSKÁ ELEKTROTECHNICKÁ
STAVEBNÍ A VELKOOBCHODNÍ SPOLEČ. S. R. O

Tel. 469. **OLMOUC 2.** Tel. 469.

Dodává a instaluje:

Úplná zařízení elektrického pohonu zvonů při použití původního upevnění zvonů, neb dle vedlejšího vyobrazení - a to jak na spouštění ruční tak i automatické hodinové.

Elektrický pohon měchů varhanových.

Úplná kinozařízení.

Provádí elektrické instalace všeho druhu a rozsahu pro veškeré účely.

Speciální oddělení pro zařizování elektrického osvětlení kostelů.

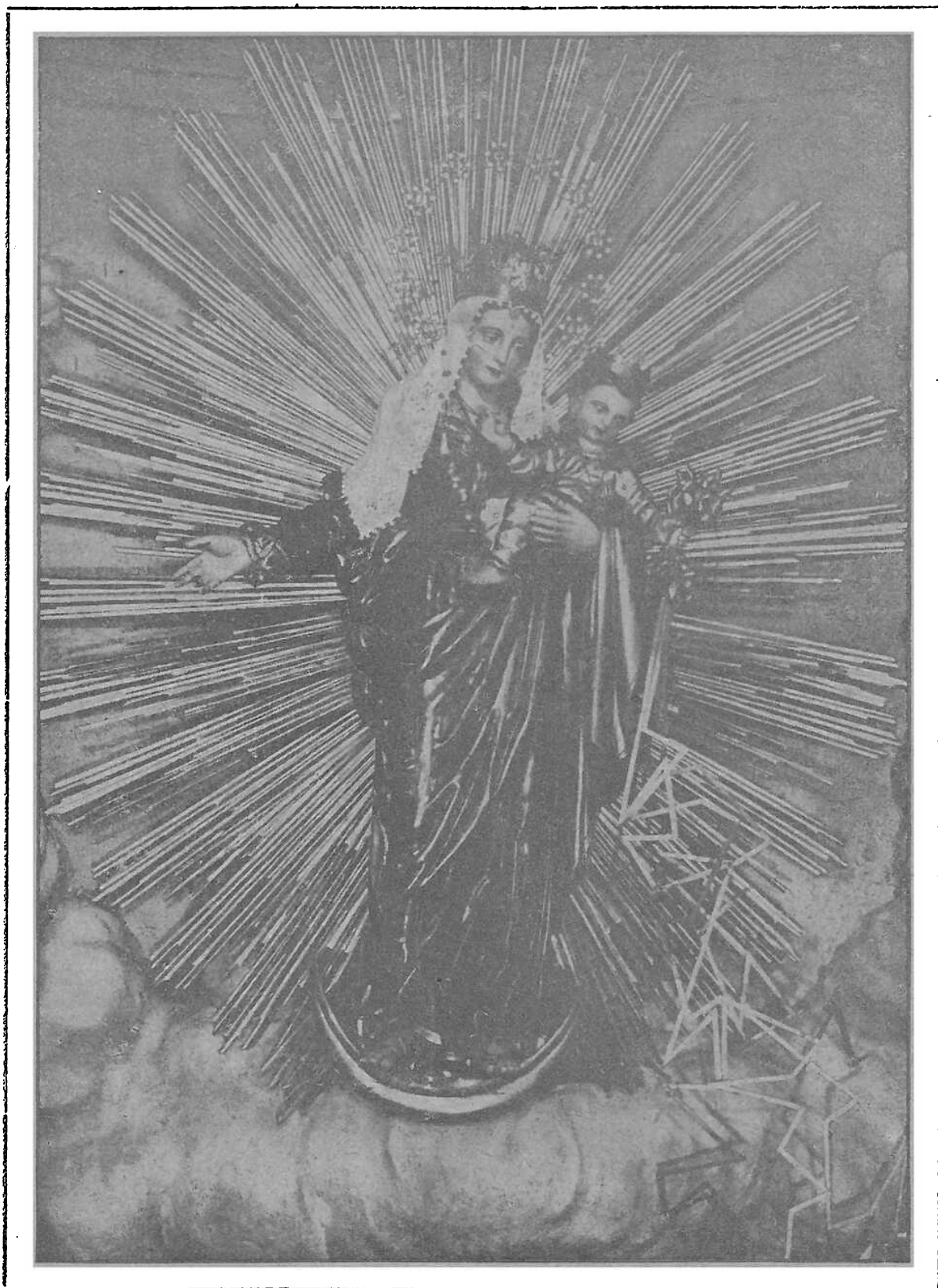
Elektromotory, čerpadla vzduchu, ventilátory, čerpadla vody, žehličky, topná tělesa, lustry, žárovky atd. - Těž hromosvody.

Prvotřídní výrobky -
ceny konkurenční!

Rozpočty. porady a návštěvy na požádání zdarma!

Výtisk umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 3.

Březen 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek
povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Obsah: Alois Ječmínek-Hrázcký: Mariiny dívky, báseň, str. 37. — Dr. H. H.: Na Hostýnek, str. 38. — Štěpán Berghoff: Trestanec (pokračování), str. 39. — Druhá Eva, str. 43. — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 43. — M. Podhorská: Pochybená výchova, str. 46. — Výstraha, str. 47. — F. P. Kyjovský: Vypátral to, str. 48. — Rozhledna, str. 49. — Kronika, str. 52. — Listárna, str. 56. — Knihovna, str. 59. — Vyobrazení: Radostné chvíle svatého Josefa, str. 45. — Bl. Jan Sarkander zpovídá Ladislava Popela z Lobkovic, pána holešovského a je mučen pro zachování tajemství zpovědního, str. 48. — Ctih. sestry z Opavy na pouťi na Sv. Hostýně, str. 49. — Miloval mne a vydal se za mne, str. 51. —

DARY.

Na kostel: 168 Kč: N. N. z Ostravska na poděkování — 100 Kč: Farní úřad, Štítná n. V. — K. Sedláčková, Kobeřice — C. Slavofínková, Prostějov — A. B. Rousinov — M. Novotná, Hradec Král. — H. Mařová, Osek n. B. — Fr. Hašová, Kunovice — N. N. Postřelmov na poděkování — Fr. Lenochová, Drahlav — 60 Kč: Th. Palyza, Kylešovice — 50 Kč: Msgr. Jos. Kuča, děkan v Opavě — Jos. Dlouhý, Sušice — A. Janeček, Uher. Hradiště — A. Sochorová, Brno — 44 Kč: M. Smolková, Praha — 38 Kč: V. Smékal, Kelčice — A. Janouchková, Štáblovice — Fr. Vodáková, Stínava — 30 Kč: Fr. Kučerová, Sazovice — A. Borťlová, Drnholec — A. Plšek, Brno — F. Kalvodová, Břuchotín — 28 Kč: M. Valová, Znojmo — J. Janíková, Místek — Fr. Absolonová, Lideřovice — Jos. Mikulka, Olomouc — 26 Kč: A. Bruchťová, Město Ždár — 25 Kč: Čtenář Hlasů z farnosti Dobromilické — 22 Kč: Poutníci z Brnička — 20 Kč: Ant. Vahala, Bernatice — Manž. Lekšovi, Hř. Újezd — N. N. Jezernice — Ant. Lin, Mořkov — C. Složková, Vel. Iazníky — N. N. Tišnov — A. Teličková, Křenovice — M. Smékalová, Nedakonice — Fr. Nádeníčková, Olšany — A. Jelínková, Křižanov — L. Hanáková, Kroměříž — A. Suchánková, Jezernice — Fr. Machálková, Němčice — 18 Kč: Fr. Šebestová, Nitra — K. Turánková, Praha — M. Vintrová, Přívoz — 15 Kč: T. Janková, Strážnice — J. Smejkal, Špínov — Fr. Keller, Černovice — 14 Kč: A. Bartoš, Dětkovice — Farní úřad, Vicov — 13 Kč: J. Maňák, Nov. Hrozenkov — J. Mazánková, Senice — J. Kocián, Trojanovice — 12 Kč: J. Sobotka, Chrudim — 10 Kč: A. Krejčí, katech. Vel. Meziříčí — Fr. Sokolová, Brno — Fr. Glacnerová, Kojetín — T. Hruška, Suchdol — B. Lapčíková, Místek — A. Hrbáčková, Olomouc — M. Racková, Brno — V. Filková, Lišeň u Brna — Fr. Lefner,

Letonice — E. Juříčková, Horní Bečva — Mil. sestry, Pačlavice — M. Heidenreichová, Kostelec n. H. — A. Glogarová, Bernatice — 8 Kč: J. Horačková, Místek — M. Zbránková, Malé Karlovice — Fr. Vyskočilová, Postoupky — E. Paulíková, Blažovice — Fr. Minaříková, Kelníky — K. Iserle ve Štěkni — M. Gazdová, Brumovice — 5 Kč: N. N. Vrahovice — J. Lichnovský, Frenštát — M. Kopřivová, Podolí — J. Neužil, Radochov — Fr. Gavlik, Radějov — 3 Kč: Fr. Sediárik, Hlinsko — M. Zatloukalová, Brno — Ing. Jos. Řezáč z Opavy na památku † manž. Marie roz. Kramářové, lit. učít. na kostel 20 — hl. oltář 20 — na světlo 20 — na sv. Anton. 30 — na elektr. světlo 10.

Na hlavní oltář: N. N. Bohumín, na poděkov. 100 — E. Zapletalová, Černošín 40 — Fr. Čuba, Rajnochovice č. 47., 10 — N. N. na poděkování 10 — J. Drozdová, Lichnov 10 — A. Schvanbergerová, Předklášteří 3 — Čtenář z farnosti Dobromilické 25.

Na sv. Antonína: N. N. z Hulína na poděkov. 50 — A. Kloss, Blatendorf 10 — B. Skácel, Kuliřov 10 — Rod. Vrbova, Hůrka 10 — N. N. z Osíčka 10 — Rod. Machova, Hvozdná 10.

Na oltářní a věčné světlo: E. Zapletalová, Černošín 40 — M. Janoušková, Brno 13 — J. Drozdová, Lichnov 5 — A. B. Řikovice 10 — A. N. z Frýdku 10 — M. Zahradníková, Vel. Prosenice 3.

Na korunky Panny Marie: Frant. Pavelková, Ostrava 30 — K. Ševčík, Veletiny 20 — Rod. Machova, Hvozdná 20.

Na sochu Bož. Srdce Páně: M. Stuchlík, Nové Sedlice 15.

Na elektrické osvětlení: Fr. Hanák, Choryně 50 — E. Zapletalová, Černošín 40 — Fr. Palova, Hor. Nětčice 30 — Fr. Nováková, Těšice 50.

HLASY SVATOHOSTĚNSKÉ.

VYDAVÁJÍ OTCOVÉ TOVARÝŠTVA JEŽÍŠOVA
NA SV. HOSTÝNĚ NA MORAVĚ.

Číslo 3.

Březen 1931.

Ročník XXVII.

MARIINY DÍTKY.

Většího na světě štěstí není,
než se Mariiným dítětem zvátí,
duše moje všechna hoří touhou
zavěstit svůj život Boží Mátí.
Jsem-li jejím dítětem, mohu beze strachu
jít za věčným cílem z pozemského prachu.

Mariiným dítkám jasný život
kyne, neboť milosti jsou dítky.
Smutek vyhýbá se jejich srdcím,
mír jim v cestu sype palem snítky.
Mariiny děti mají v každé chvíli
radosti a útěchy i síly.

Jsou to šťastné dítky požehnání,
v nitru jim vždy nové vzněty raší,
zdar na všechny jejich zbožné činy
jako májový se deštík snáší.
Není nad Marii slitovnice jiné,
z jejich rukou vždy se požehnání líne.

Mariiných dítek, dítek lásky,
každý den hned blahem započíná,
vždyť na srdci Matky Boží rázem
všechnen světa bol se zapomíná.
Ona pravou cestu pro své děti vidí,
mateřskou svou rukou jejich kroky řídí.

Tyto dítky věrnosti se cele
zaslíbily Bohu věrnou službou,
každý kříž jim lehký, vůli Jeho
plnit je vždy přední jejich tužbou.
Mariino slovo ovívá jich skráně:
„Jsem a zůstanu vždy věrná dívka Páně!“

Svatá Panno, milostivě dopřej,
ať i já Tvým dítkem býti mohu!
Úcta moje k Tobě nezná mezí,
Ty jsi nejmilejší mně po Bohu.
Dej mi na světě jít světlou cestou ctnosti,
nech mne být svým dítkem zde i na věčnosti!

Alois Ječmínek-Hrázdecký
ze Spojených Států v Americe.

Dr. H. H.:

NA HOSTÝNEK.

Ó Hostýne, skvělá nádhero vlasti mé,
pamětníku svatý slávy nemijivé,
jasná hvězdo, co září posvátnou
Slovanům pláne!
Fr. Sušil.

KAŽDÝ MORAVAN zná ten nevysoký (736 m) vrch severozápadního výběžku Bílých Karpat, Hostýn. Dle pověsti v historii uchované byl Hostýn útočištěm křesťanů za vpádu Tatarů na Moravu v roce 1241. Tehdy volali křesťané, od sveřepých barbarů obklíčení, o pomoc k Matce Boží a při hlavním útoku nepřítelů na vrch shazovali naň kmeny stromů, takže byl s velkými ztrátami za pustého řádění neslychaného hromobití zahrán a neodvážil se již podniknouti dalšího útoku. Památka na tento zázračný děj byla příčinou, že záhy putovali věřící na Hostýn, aby děkovali Panně Marii za svou záchranu.

Hostýn vévodí celé západní Moravě. — Vypínaje se přímo z roviny, nejvyšší mezi okolními vrchy, pohlíží svým zářícím okem jak se nám jeví jasný kostel, trůnící na jeho vrcholu, do širé nedozírné roviny Hané a dále za ni až k Brnu. Připomíná celé Moravě svou dávnou minulost a jakoby ji chránil před nepřitelem svým ostražitým zrakem. Chrání své věrné před nepřitelem, neustávajícím bojovati proti dědictví, které nám zanechali naši věrozvěstové Velehradští. Jé mu největší překážkou a trnem v očích. Dokud se zraky dobrých Moravanů budou s důvěrou obracet k Hostýnu, dotud zůstanou věrni své víře, kterou dovedou obhájit.

Tak vzpomínám na ty krásné pouti, kterými od června začíná Hostýnu sezona slávy. Není pouť jako pouť. Myslím, že jen pouť Moravanů na Hostýn může nadchnouti člověka pravým entusiasmem pro víru a její vyznání a to proto, že zde ta upřímná zbožnost takového Slováka přímo zahanbuje

každého, kdo se ostýchá dáti veřejně najevo své náboženské přesvědčení. — Musí chtěj nechtěj dáti také svým citům průchod.

Na pouť na Hostýnek jsme se těšivali dlouho a když byla s kazatelny ohlášena, nastaly čilé poutní přípravy, záležející v opatření pohodlných botek, dobré hole a pravého, nefalšovaného poutnického deštníku. Každý poutník, i ten nejmenší, musel míti hůl, a s tou holí bývala často svízel. Byla vyhlédnuta mezi svými družkami z pohotové zásoby přednosty domácnosti, vyzkoušená na pevnost a pružnost a vyřaděna k pohotovosti. Nešťítel se malý poutník sáhnout i na majetek děda, potřebného kmeta. Ve chvíli tklivého loučení, kdy podrobnosti ucházejí pozornosti, byla ruče vsunuta v záňadří a hledělo se co nejdříve zmizeti za nejbližší roh. Tam byla podrobena zručné amputaci, — nějaký nůž, aspoň kudličku za 2 krejcary, musel přec míti každý pořádný jinoch od šesti let výše — a hůlečka vypadala pak roztomile, tak mimoděk vnucovala přirovnání s poměnějším suchým krejčíkem v dlouhých šatech, vždycky živým a pružným. Po nás potopa — bylo heslem; teprve po pouti přišel za ni výprask od tatínka. Také ten pouťový deštník byl zvláštností. Dnešních antukasů by schoval pod sebou pět; drátky měl chudák do „o“, nahoře pevně svázané tkaničkou, barvou hrál do zelenavěfialova. — Dolejší konec se časem omlel na půl centimetru. Proto byl spodek celý ozdobený, takový ušňupaný s několikerou záplatou, celkem pěkně čapatý, usedlý deštníček a svým ztrápeně vytáhlým krkem jakoby upěl s výčitkou. „Co jsem já už vystál na světě!“ A chodí na pouť dodnes.

V sedm hodin vyšlo procesí. Šlo se na dva dny. K páté hodině odpoledne byli jsme na kopci. Na zádech nůši ve fěrtochu s živobytím, v podpaždí deštník, na krku růženec a v ruce dlouhý šátek volně splývající, tak vypadaly naše matičky a babičky, poutnice. Šla nás vždy dlouhá řada podle stáří, s korouhvemi. Zvony nám velebně vyzváněly, hudba hrála mohutně a pan farář nás doprovázel. Bylo viděti, jak byli spoluobčané dojata, i plakali, když se procesí ubíralo ze vsi, vzkazovali Panence Marii pozdravy. Za vsí se pan farář rozloučil, nemohl pro slzy mluvit, a dál šel jen pan kaplan, kostelník a ministranti. Tak se pomalu šinul volným krokem dlouhý vlak lidu cestou mezi vysokým, zeleným obilím. Ještě dlouho zaléhaly za námi hned silnější, hned slábnoucí vlny zvonů, jak to válící se žito v žirných lánech, až umlkly docela a my teprve nyní jsme si uvědomili, že jsme jako loď, plující od přístavu rodné vsi širým mořem zeleně. Hlavním pořadatelem byl starší bratr. Míval černý, delší kabát, přes rameno tašku s modlitbami a na příspěvky a brejle na špičce nosu; to

jinak nešlo. Musel přehlédnout procesí a do kancionálu musel hledět skrz brejle. Tím se ovšem nijak nelišil od všech ostatních starších bratrů, byli všichni jeden jako druhý a poznal jsi je na hony. Jeho vysoký hlas rozléhal se nad hlavami až do předních řad s typickým sklouznutím poslední slabiky při každém verši.

Cesta ubíhala poeticky. Příroda voněla lahodou pohody, slunéčko jávalo s námi a jasná hvězda Hostýna oslnivě svítila metou povzbuzujíc mysl a povznášejíc ducha k výšinám — Excelsior! Zastavili jsme se v Břestě na snídani a v Hlinsku na obědě, pojedli ze zásob, odpočinuli si a pak jsme se vydali na nejdélší kus cesty přes Bystřici na Hostýnek. Vívaly nás všude převětivě zvony; bylo to tak milé, jakoby nás znaly — však také znaly své každoroční poutničky — a za Bystřicí jsme již byli v ovzduší hostýnské nálady. Na sto kvílivých kolovrátků hrálo nám do nohou a šlo se to vesele ku předu až k patě hory. Tam ještě malý oddech, koláč, hrnek studené kávy a pak chutě do kopce. Teď došlo vlastně na tu hůl, která se vám zdála býti dosud zby-

Štěpán Berghoff;

TRESTANEC.

Pokračování.

Člověk, který to psal, točí se snad kolem mne a hraje si na zbožného. Jak těžko je po takových zkušenostech důvěřovati lidem! Pozbude-li však duchovní správce věznic důvěry a hledí-li na vše černě, tak se již k svému úřadu nehodí. Nebezpečná příležitost k tomu je veliká.

Váš dopis zažehnal bouři, uklidnil vlny a zaplašil strašidla z mé duše. Tak přece nepracuji nadarmo! Chvála Pánu Bohu! Jan Bartík se drží: modlí se, chodí do kostela, vyhýbá se lehkovážným přátelům a drží se své dobré matky. Milý příteli, bylo mou povinností, abych Vás poučoval, ale Vy jste pomohl mně. Děkuji Vám!

Ihned se mi vynořily jiné milé obrazy. Loni jsem byl v Kevelaeru, v mariánském poutním místě. Nesměl jsem si tam vzít své farářky jako jiní faráři. Jistě by všechny mé ovečky byly šly se mnou s radostí, ale obávám se, že by se naše procesí velice zcvrklo, než bychom přišli do Kevelaeru, a ještě víc, než bychom se vrátili branou

trestnice. Klečel jsem vzadu mezi ostatními poutníky a doporučel přímlově nebeské Královny všechny své nešťastné farníky a sebe sama. Tu mi někdo ostýchavě zaklepal na rameno. „Račte, prosím, prominout pane faráři, znáte mě ještě?“ Jak bych mohl zapomenout na tichého malého úředníka z L., který pobyl u nás celý rok? Vždycky se velice styděl za svůj přečin, kterého se dopustil z veliké bíd. Často jsem s ním musil mluvívati, abych jej povzbudil. Pozdravil jsem ho srdečně. Potom mi pravil: „Vidíte, pane faráři, přece nejsme všichni darebáci. Poctivě jsem hledal práci a našel jsem ji. Dnes náležím k nejlepším dělníkům. Čekáme v rodině dětátka. Mám starost o matku. Myslíl jsem si: Zajdi zas jednou do Kevelaeru a svěř se Matce Boží se svou starostí. Ona pomůže.“ Měl jsem z něho upřímnou radost. Vidíte, takové zkušenosti dodávají duchovnímu správci trestnice nové odvahy k těžké práci. Vytrváte-li statečně, milý příteli, a

tečnou, ale nyní byla vydatnou oporou rozviklaným nohám. Dorazili jsn.e ke studánce — ta vytryskla ze země, když křesťané od Tatarů obklíčení, trpěli žízní. Hezoučká kaplička a poutníků kolem ní jako včel v roji; plnili si láhve. Ještě poslední „pastorhén“, jak říkali strmě se zvedající špičce na kapličku, — nyní vedou odtud široké, pohodlné schody až ke kostelu; sbírali na ně dlouho, také naše hanácké městečko Ch. má svůj schod — a již jsme hleděli tváří v tvář velebné svatyni hostýnské, která rozhlaholila své vítězné zvony v dojemných akordech, prorážejících jásavé zvuky naší mohutné hudby, k vzájemnému pozdravu. A širokým portálem přijala svatyně oddanou čeleď Matky Svatohostýnské ve svých zdech, v nichž se rozléhala s příchodem hudby, mísící se do velebného choru stříbrných píšťal varhan, strhující píseň poutníků — canticum canticorum „Tisíckrát pozdravujeme Tebe!“ Oko nezůstalo suché při těchto ohlušujících zvucích majestátní hry a nadšeného zpěvu, jímž se zdálo, že puká rozložitá klenba kostela. To prochvělo každou duši k pokornému doznání své

nicoty před vznešeností Matky Boží, jejíž skvělý obraz ve hvězdné gloriole a v třpytu bleskových šípů díval se tak mile, živě na své věrné dítky. Nedozněla ještě naše píseň a již v patách další a další procesí bez konce plnila širé prostory svatyně vždy za vstupních, celým chrámem otřásajících fantár hudby a zpěvu písně Mariánské, a pořád bylo místa dosti. Byli jsme jako u vidění. Vše se hemžilo, rojilo, tetelilo proudícími hlavami, ten zvuk všech možných písní, vždy nové obrazy pestrých krojových skupin slováckých, zlatem „mekotající“ překrásné prapory s pestrými fábory, sta korouhví a ověnčených křížů, ani pomyslení, že by se byl kdo z toho dostal ven; proud lidu zmítal námi v rozvlněných náporech, vznášeli jsme se v bezmoci, stále do předu a za oltář, do sakristie, do postranní kaple, vytlačili nás vzhůru na oratoř a hle ještě jakási dvířka; — povolila — chodbička i tam vpěchoval dav kterousi utištěnou duši, záclonka, drobná verandička, vzdušná se stříškou . . . „Matičko Vambeřická, deť so na kazatelnici!“ křížuje se matička, „jak včel ven?“ Však nepropustný zástup

napíšete-li mi mnoho tak milých dopisů, jako byl poslední, budete spoluvinníkem na tom, že dostanu „doživotní“, že vytrvám u svých oveček až do smrti.

Chtěl jsem dopis již ukončiti, když jsem Bohu díky našel na konci Vašeho dopisu otázku. Chápu, že se nemůžete vybavit z hloubání. Šest let vazby neutkví jen na šatech, to zapadne do nervů. Slabé nervy jsou nejlepší půdou pro pochybnosti. Jen si, milý příteli, zachovejte srdce vždy otevřené pro pravdu. Rád byste věděl, zdali biskupové a kněží Církve katolické jsou opravdu zástupci Božími. To byste se vlastně měl zeptati samého Ježíše Krista, vtělené Pravdy.

Pravdou jest, že Kristus nezaložil církev, v které by si všichni byli rovni. Ne všem věřícím, jen jednotlivcům, určitým, zvláště povoláním mužům odevzdal své poslání. Neboť jen k nim pravil: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.“ Jan 20, 21. Svou kněžskou plnomoč odevzdal jenom jim. Na př. moc odpouštěti hříchy a proměňovati chléb a víno v své nejsvětější tělo a v svou nejsvětější krev. Jejich věc jest

jeho věc. „Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.“ Luk. 10, 16.

Nástupci apoštolů v úřadě kněžském jsou v nepřetržité řadě biskupové a kněží naší Církve. Mají tedy své poslání od Ježíše Krista. Proto mohl biskup Ignác, žák apoštola Jana, nežli 70 let po smrti Kristově vykrvácel v areně, napsati křesťanům sraynenským: „Ať všichni ctí biskupa tak jako Ježíše Krista a kněze jako poradní sbor Boží.“

Vidíte, milý příteli, že dobře činíte, spoléháte-li na slova biskupů a kněží. Kdo poslouchá Krista — a Vy to činíte, jak vím, Vy ctíte a milujete Pána Ježíše —, ten poslouchá kněží i biskupů Církve Kristovy jako jeho zplnomocněných vyslanců. To je tak jasné, že východní a řecké církve, ač odpadly od Říma, přece pevně až dodneška si ponechávají biskupy a kněze. Nechtějí roztrhnouti řetěz, který je spojuje s apoštoly a s Kristem.

Nyní však již ukončím, sic bych musil vzítí ještě třetí arch. I Vy s tím udělejte rozhodně konec. Myslím s tím „jestliže“, „jestli“ a „ale“. Zazeňte duchy hloubání.

ucpal chodbičku; nezbývá, než sednout si, skrčit se v povýšeném zajetí hodinu, dvě? „Deť be mě lidi pomlovili: Ehe, — — čeno, velezlo to až na kazatelnicu!“ Snad se jí podaří dostat se časem dolů, aspoň na noc. Před oltářem vítací proslovy družiček, litanie, modlitby a zase zpěvy až dlouho, dlouho do noci. Již si každý také hledá koutek někde za oltářem k nočnímu poloodpočinku a ještě potom při svíčkách v hloučcích konají své pobožnosti tišeji, tišeji - - až k půlnoci zmlkají unavené hlasy.

A venku k večeru jak by máku nasel. Tolik krojů v pestrých chumáčcích, vějířovitě rozložených suknic a strakatých fěrtochů Slovaček; vysedají, rozbalují, přičesávají se, ovazují červené šátky; šohají s kosírky a s rukávci a střapatými žlutými, červenými, modrými bambulemi na živůtcích; hudby hrají u svých, hrají a zpívají se nyní písně k obveselení, písně slovácké, bujné, jadrné o závod, která hudba s které, jedna přes druhou, břínčivé zvuky činelů, hromy bubnů, vřískavé melodie trub a klarinetů otrásají vzduchem, celý vrchol chrlí sopkou k nebesům výbuchy jásoťu a

nadšení k oslavě Matky svatohostýnské. — Však není v tom jásoťu nějaké nekázně. Ten jásoť plyne z upřímného zápalu prostomyšlného venkovského srdce pro hold vzletné úcty mariánské, z jakéhosi mystického opojení duše. Zde na kopci, vysoko nad světem, kde se tak volně dýše, zde se ta zanícená srdce otvírají k neudržitelnému projevu vnitřního povzbuzení. Myslíte, že ta Matka Vítězná nepřijímala ty spontani projevy odanosti s láskou a libým uznáním? Vždyť ty hvězdy nebeské samy s jasným měsícem svítily jim na noty a třásly se radostí.

Ráno, hned časně bylo zpovídání. Zde i ti, jichž svědomí bylo po léta ohlušeno v proudu života, přistupují, aby vyrovnali Bohu starý dluh. Potom sv. přijímání a venku snídaně. Nyní je čas, aby se každý volně rozhlédl po kopci. Někteří konají v hloučcích křížovou cestu. Hostýnská křížová cesta je známým, vysoce cenným dílem; každé zastavení má svůj zvláštní typ, kapličky, oltáříčků umělecky vyřešených s reliefy nebo mosaikou. Vůkol překrásné lesy jehličnaté, hovořící svatým šelestem, a dolů k západu, jedinečná vyhlídka do širé Hané

a pochybností, kteří Vás mučí. Vyslovte mohutné kredo — věřím. Věřiti je také mocně chtíti.

Chtěl jsem Vás ještě povzbuditi k vytrvalosti, ale nechám toho. Váš poslední dopis mě učinil na Vás hrdým. Pevně na Vás spoléhám.

V B. . . . 3. července 19 .

Důstojný pane faráři!

Předně Vám co nejsrdečněji děkuji za milý dopis. Opravdu mě zahanbujete, že si dáváte se mnou takovou práci. Snad máte o mne starost, že jsem Vám ještě neodpověděl. Snad jste si již potichu pomyslíl: „Jan Bartík je už zas jistě na hromadě!“ Ó ne, milý pane faráři! Hrdě a radostně Vám píši, že ještě pevně stojím na nohou.

Dne 3. června jsem se jal s těžkým srdcem hledati práci. Vzhledem k svým dřívějším zkušenostem nazval jsem svůj úmysl již napřed cestou kající. Kolik smutných zkušeností jsem nabyl v té věci! Když jsem dříve s propouštěcím vysvědčením z káznice musil putovati s místa

Pozdravujte ode mne svou starou matičku. Řekněte jí, aby v modlitbě nezapomněla na faráře z trestnice, s celým vagonem jeho starostí.

S přátelským pozdravem

Váš far. L.

III.

na místo, byl jsem všude odmítán, většinou s nejtrpčím pokořováním. Vyslýchali mě, blahosklonně mě napomínali, vyčítali mi, nepřímě mě uráželi. Viděl jsem, jak lidé obracejí nade mnou oči k nebi a s úžasem spínají ruce. Celá tehdejší humanita mi pomáhala jen slovy: „Jste silný muž, musíte pracovati. Bohužel nemám pro vás práce. Ale jděte tam . . . nebo tam . . . anebo odtud jinam.“ K tomu ještě několik planých frázi a byl jsem opět na ulici.

Ale tentokrát to bylo přece trochu jinak. Měl jsem štěstí hned u prvního hostinského „U hradu“. Majitel, vlídný a přívětivý pán, nejednal se mnou nijak povýšeně. Skoro se mi zdálo, jako by mě byl čekal. Začal ihned: „Tak vy tedy jste ten Jan Bartík? Váš duchovní správce z trestnice mi psal

s nesčetnými bílými vesničkami a městy, vše jako na šachovnici. Tam je ticho a svatý mír při pohledu, ale pilno v práci na polích, kdy znavené zraky stáčí se k Hostýnu, čerpající odtamtud útěchu a posilu. Pár kroků cesty od kostela vyčnívá nad vrcholy stromů rozkošná rozhledna. — Odtud je teprve pohled do celé Moravy na sever, na jih, na východ volně otevřen. — Oko sklouzá s kopců do údolí. Orientujeme se na kruhu s vyznačenými místy, poznáváme dědinky, města, vrchy, říčky, posíláme jim pozdrav a cítíme, že naši z rodných výsek hledí toužebně k nám. Toť svěřenství Hostýna. Kdysi tu ukazovali s tajemnou úctou podpis císaře Františka Josefa, který odtud pozoroval manévry. Zatím doleji pod kostelem kupují pouti; perníková srdce budou mluvit za dosud ostýchavá srdce, která se tu shlédla po prvé. S ruměncem v líci a plachým zákmitem štěstí v mluvícím oku přijme dívka ten amulet lásky, které Matka Boží požehná; pro drobotinu doma, která dnes od rána nastokrát dychtivě pozírala na bělostnou hvězdu hostýnskou v obzoru, koníčka s dragounem nebo panenku, pro

před několika dny. Zkusím to s vámi. Však nejste sklepníkem po prvé. Ale nikdo se nesmí dovědět, kde jste byl poslední léta, sic bych vás musil bohužel propustiti. Ustanovím vás sklepníkem a budu vám říkati Oldřich. Na shledanou tedy zítra ráno!“ Na rozloučenou mi stiskl upřímně ruku. Mou radost si ani nepředstavíte.

Teď jsem již čtrnáct dní v práci. Začínám službu v 9 hodin ráno. Nejprve se vše čistí: měď, mosaz, cín, až se vše jen leskne. Potom se obsluhují první hosté, kteří pravidelně přicházejí tak k jedeňácté. Studuji při tom lidské povahy a snažím se jednati s každým podle jeho zvláštností a slabostí. Jinak mezi dnem míváme jen nahodilé hosty, kteří se dlouho nezdržují. Večer přicházejí už praví milovníci piva. Co se na př. vyčepuje, když přijdou akademici! Když víno rozváže jazyky, zabočuje rozmluva někdy také na věci náboženské. Jeden právník, který, jak se zdá, už kolik let neviděl kostel zvnitřku, oznamuje potom jako výsledek své výzkumné práce — podle všeho nepřiliš veliké: „Já jsem sice nábožensky založen, ale nejsem cir-

ostatní po obrázku se zlatými prolamovanými kraječkami, a každému po perníkovém růženci na krk — to bude pozdrav Hostýna těm, kterým se nedostalo štěstí navštívit letos nejkrásnější místo Moravy a vzdát hold Královně vyznavačů; však se vystřídají na přesrok.

V deset hodin byla sloužena slavná mše sv. s asistencí za průvodu celého orchestru. Z našeho hanáckého městečka Ch. jediná nesli sem pokaždé všechny hudební nástroje i basu. Ze zapadlých vesnic kopaničářských viděli a slyšeli tu po prvé, co je — missa solemnis — a cítili blízkost výšin nebeských, tušili rozkoš nadpozemské blaženosti. Měli jsme u nás dobře nacvičený sbor kapelníka K., na jehož produkci těšili se mnozí po celý rok a také proto z mnohých vesnic odkládali pouť, aby se sešla s naší. Čím více se blížila mše ku konci, tím bylo teskněji v duši. Okamžiky plynuly rychle v minulost a nastalo bolestné loučení s tímto svatým místem, které nás k sobě navždy připoutalo. Teď i ty písně na rozloučenou byly tak dojemně naladěny a svíraly srdce. Zarosené zraky ohlížely se co chvíle, stále

kevní. S kněžími nic nemám. Chci-li býti nábožný, chodívám do lesa. Tam se cítívám nábožensky povznesen.“

Příznávám se, pane faráři, že i mne vždy slavnostně naladila vycházka do nádherné Boží přírody. Jiný, jak se zdá, filolog, hlásává: „Je to jedno, co věříme. Víra katolická je právě tak dobrá jako protestantská. Ať jsem pohan, nebo křesťan, nebo žid, nebo hotentot, vždycky věřím v jednoho Boha.“ V duchu mu odpovídávám, nevím ovšem, jak bych mu odpověděl úplně správně. Říkávám si, že, když to tvrdí takový studovaný člověk, že to přec jen nemůžeme zamítnouti jen tak mně nic tobě nic.

Předevírem se mi stala nepříjemnost. V salonku jsem měl veselého hosta, který statečně jedl a pil; najednou nám vypovědělo světlo. Než jsem spravil lustr, poznal jsem k své nemalé mrzutosti, že mi host zmizel beze stopy, nezaplativ. Takový lump! Kdyby byl okradl aspoň boháče! Tak jsem musil sám na sobě zkusiti, jak je to příjemné, když nás někdo okrade. Poněvadž u bufetu musím všechno hotově zaplatiti známkami, byla škoda celá má. (Pokrač.)

přitahovaly divným poutem k tomuto místu útěchy, už jen slabounké harfové tóny vzdálených varhan jako vox coeletis — hlas nebeský, doprovázely naše váznoucí kroky,

až se rozplynuly v němé harmonii, a s posledním pohledem na svatyni jakoby bílá ruka mávala něžně na shledanou . . .

Taková je pohádka Hostýna.

DRUHÁ EVA.

Pohled, milý čtenáři, pozorně a zbožně na tento obrázek. Rozjímej: Viz v levo strom. Stojí v ráji. Jest na něm ovoce, kterého používati bylo na zkoušku zakázáno našim prarodičům. Ďábel ve způsobě hada svádí Evu, by přece jedla. Eva povoluje, žádostivě snímá ovoce, začíná hřích a smrt se stává údělem lidstva. Nešťastná Evo, co jsi nám to vyvedla! — A nyní pohled na pravo. Vidiš také strom, jiný strom, dřevo kříže, strom života. Na něm dozrálo převzácné ovoce, ukřižovaný Syn Boží. A u tohoto stromu stojí druhá, šťastnější Eva, bolestná Matka Boží a snímá s nevýslovnou něhou a láskou toto ovoce. Naše spása dokonána, hřích zhlazen a ze smrti vyrůstá světlo nehynoucího života. — Ó, jak máme velebiti tuto druhou Evu, která napravila, co první pokazila? Ji tedy vroucně ctěme a milujme!

*Jako za našich časů katoličtí misionáři rozsévají po všech ještě ne—
křesťanských zemích tisíce škol od břehů Gangu až po Žlutou Řeku
a nejvzdálenější ostrovy Oceánu, a od africké pevniny až po jižní
Patagonii a ledovou Aljašku, tak i v dobách uplynulých vychovávala
Církev pohanské nezdělané národy svými hlasateli evangelia ku křes—
ťanskému životu a ku vzdělanosti.*

Pius XI. v encyklice.

Alois Stork S. J.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Nedostatek náboženské výchovy.

MNOHÉ MAMINKY zanedbávají náboženskou výchovu svých dětí a jsou to maminky věřící. Víra jejich následkem dnešní školní soustavy není dosti živá a hmotářský názor světový působí i na tyto maminky, že u nich platí nade všechno zdraví a příjemný život na zemi. Proto pečují u svých dětí na prvním místě o výchovu tělesnou a hmotné zaopatření v budoucnosti. Výchova náboženská stojí teprve

na místě druhém. Svět je okouzlen, proud doby je strhl, pojmají všechno příliš pozemsky. Nevytýkáme, že pečují o zdraví svých dítek a o jejich časné zaopatření. To patří zajisté také k jejich povinnostem. Vytýkáme pouze těmto maminkám, že stavějí tuto péči na místo první.

První místo musí zaujímat výchova náboženská. **Ne zdraví nade všechno a pozemský blahobyť, nýbrž posvěcující milost!** I nemocný a chudý člověk může býti šťasten vzhledem k věčnosti, je-li ve stavu milosti. Naopak člověk sebe zdravější a sebe lépe postavený žije život prázdný a pro věčnost bezcenný, není-li ve stavu milosti. Jak moudrá jest tedy maminka, která u svých dítek se stará na prvním místě o jejich náboženskou výchovu.

Než, náboženská výchova nezáleží pouze v tom, aby se dítko zachovalo stále ve stavu milosti, ač je to něco velikého, nýbrž, **aby bylo proniknuto vírou a zbožností.** To jsou neocenitelné poklady pro další život. Dítko proniknuto od mládí vírou a zbožností nepokazí se Vám tak snadno ve škole, kde má často učitele nábožensky ihostejné ba i zaujaté a spolužáky z rodin pokrokových, socialistických a přímo bezbožných. Dítko zbožné překonává snáze krise dospívajícího věku a nepropadne neřestem, jimž právě v tomto věku propadá dnešní mládež. Syn a dcera s pravou zbožností dovedou snadno ovládati probouzející se erotiku a nezačnou známostí, které mohou rozvrátiti celou rodinu. To jest za našich dnů důležitá výhoda náboženské výchovy.

Kdo dá dětem víru a zbožnost? Zajisté Pán Bůh svou milostí, avšak **prostřednictvím matky.** To aspoň jest pravidlem. Jiné prostřednictví jest výjimkou. Proto záleží tolik na tom, abychom měli opravdu zbožné a nábožensky smýšlející matky. Hruza pojímá člověka, když pozoruje výchovu dnešní dívčí mládeže. Jaké to budou matky, jaké to bude potomstvo! Každého mladíka, který chce býti v rodinném životě doopravdy šťasten, varuji před dívkou, která jest nábožensky lhostejna nebo dokonce zaujata. Jaká to bude maminka? Ubohé dítky, které jsou svěřeny takové matce. U těch musí milost Boží tvořiti přímo zázraky, aby dospěly bez mateřské výchovy k oné hloubce náboženského smýšlení, která stačí, aby se v životě neztroskotaly.

Matka tedy zprostředkuje náboženskou výchovu. Proto dal Stvořitel ženě větší vnímavost a cit pro náboženství. Dnešní ženy, které falešnou osvětou ztratily tuto vnímavost a tento cit, jsou velmi neženské a přímo neschopné plniti důležité úkoly ve službách Stvořitelových.

Náboženskou výchovu začíná zprostředkovati matka již tehdy, když jest ve stavu pozeňnaném. V té době má pěstovati zbožnost a zabývati se duchovní četbou. Když pak nemluvnátku poskytuje mateřskou stravu, tu rovněž zbožné její smýšlení působí výchovně na duši dítky, obrozeného již na křtu svatém. Vlastní výchova však začíná, když se v dítku probouzí rozum. Tu hluboce zbožná matka **vtiskuje své náboženské smýšlení do duše svých dítek** a učí je hned prakticky toto smýšlení projevovati ve společné modlitbě a ctnostném chování. Prvním katechetou má býti matka a běda, je-li prvním teprve kněz! Proto patří k řádné výchově matky, aby se dobře vyznala v náboženství a nejenom se v něm dobře vyznala, ale také podle něho smýšlela a žila. To přechází pak na děti. To ji dělá výmluvnou. To vychovává.

Je velmi pochybený názor mnohých lidí, že zbožná dívka patří do kláštera. Zbožná dívka patří tam, kde ji chce míti Pán Bůh. Některé zbožné dívky vede Pán Bůh k panenství, ať ve světě nebo v klášteře. Šťastné dívky, které vnímají a sledují tento tajemný hlas nebeského Snoubence! Avšak zajisté vede Pán Bůh zbožné dívky také k manželství a museli bychom to přímo za trest Boží považovati, kdyby ponechal manželství a mateřství jen lehkovážným a nábožensky lhostejným dívkám. Zbožné dívky vedě tedy Pán Bůh také k rodinnému životu a na nás, kteří chceme obroditi rodinu z dnešního úpadku a

Radostné chvíle svatého Josefa.

zajistiti národu pravé katolické potomstvo, jest pomáhati, aby takové zbožné dítky našly stejně smýšlející snoubence, neboť co matka svou první výchovou buduje, může otec zase rušiti a ničiti. Otec musí chrániti a opatrovati, co matka posvátného vtiskla do duše dítěte.

Má-li kdo v rodině pěstovati duchovní život, jest to na prvním místě matka, aby byla schopna k náboženské výchově. Má-li kdo v rodině za děti se modliti, je to opět matka. Ona se za ně již modlí, když je pod srdcem nosí. Ona za ně obětuje své práce a kříže spojené s výchovou, především však vše, co souvisí s její těžkou hodinkou. Je-li při tom stále v milosti Boží, má to vše před Pánem Bohem velkou výprosnou moc a děti takové matky budou dítkami omilostněnými.

A jelikož jest si vědoma své lidské slabosti a s bází pozoruje, kolik nebezpečí hrozí dítkám v dnešním světě, proto hledá každá zbožná matka mocné pomocníky a těmi jsou: Matka Boží a Svátostný Spasitel. O těch budeme budoucně jednati.

RŮŽENKA a Jitka byly od nejuťlejšího mládí nerozlučitelná dvojice. Téhož dne se narodily, současně byly křtěny a svými matkami Bohu a nebeské Matce v chrámu Páně obětovány. Jejich statky ještě k tomu spolu sousedily. Růženka byla již pátým dítětem; předcházeli ji tři bratříčkové a sestříčka, avšak rodiče ji také rádi na svět uvítali a snažili se vštípiti všem pěti dobré vlastnosti, především zbožnost. Byla to rodina skromná, pracovitá, k chudině štedrá. Za to jim Pán Bůh žehnal. Měli se ovšem co ohánět, aby při nevelkém hospodářství pěti dětem nějaké věno nastřádali. Tyto záhy byly k práci vedeny a pilně svým rodičům pomáhaly.

Jinak na tom byla Součková Jitka. Statek jejich rodičů byl z celé vesnice největším. A že byla jedináčkem, vše se jen okolo ní točilo. A dodám-li k tomu, že vrána zatukala u Součků na okno až po deseti-letém manželství, kdy do kolébky vložila baculatou holčičku, tu se nedivme, že manželé radostí div se nezbláznili. Konečně bylo po starostech komu někdy statek připadne. Teď jen aby děvče rostlo. A tak všecku lásku soustředili na Jitku. Sešly-li se naše sousedky, tu jedna druhé se chlubila jak její dceruška prospívá, kolik už má zoubků, a podobně. Růženčina matička byla povahy skromnější, kdežto Součková, ač nebyla zlého srdce, byla trochu vychloubačná a pak se jí jednalo o to, aby její miláček nad jiné vynikal. Sotva, že se vybatolila malá Jitka z peřinky, již nevěděla maminka, jaké šaty na dítě dát. Samé krajky a stužky. Růženka byla vedle ní jako Popelka ve svých čistounkých kartounových šatečkách. To však našim maličkým sousedkám nevadilo v jejich dětském přátelství.

Než se nadály, počaly navštěvovat obecnou školu. Růžence šlo učení hravě, horší bylo s Jitkou. Ta dosti těžce chápala, což rodiče rmoutilo. Obětavé Růžence zželelo se Jitky a tak ve volných chvílích chodila k Součkům, kde Jitku poučovala, což bylo po čase znáti i na vysvědčení. Když bylo Jitce 13 let, zemřel jí náhle otec. Zdrčená selka upěla nyní dvojnásobnou láskou na svém jedináčku, což nebylo k jejímu prospěchu. Brzy se stala umíněnou, pánovitou; co jí

napadlo, to musila prosadit. Když vyšla školu měšťanskou, kterou obě navštěvovaly, nechali si Tučkovi Růženku doma. Také Jitku chtěla si panímáma Součková nechat k ruce, jak říkala, by děvče se v domácím hospodaření řádně obeznámilo, až někdy statek převezme, leč se zlou se potázala. Jitka si dupla, že chce někam na vzdělání, a tak bylo jí vyhověno. Pobyla si v jednom vychovávacím ústavě tři roky. Po návratu teprve jí venkovská práce nevoněla. Matka jen vzdychala. Než se kdo nadál, slavily obě dívky své dvacáté narozeniny. Staly se z nich švarné dívčiny a obě měly se vdávat. O Růženku ucházel se hodný mladík také ze selského rodu, a že byl i rodičům po chuti, chystalo se k svatbě. Na snažné prosby Růženčiny konaly se oddavky na posvátném Hostýně. Tam před mocnou Královnou nebes chtěla prosit o požehnání a sílu pro novou dráhu životní. Tehdy poznala Růžena, že se Jitka ve svých názorech důkladně změnila vlivem svého snoubence, který byl bez vyznání.

Když jí zvala na svatbu a sdělila, kde bude, ohrnula Jitka rtíky a pravila: „Prosím tě, až tam se ti chce lézt, tam mě nedostaneš. To by se mi chtělo takový svět jezdit. My s Tedoušem dáme se oddati na úradě, to je dnes moderní. Tedouš nechce býti zpátečníkem.“

Tehdy Růženka s lítostí poznala, že její vrtošivá přítelkyně propadla úplné zkáze.

Když se panímáma Součková dověděla, jakých názorů je ženich její dcerušky, tu div si nezoufala. Prosila Jitku ať známost přeruší, že za jednoho takového bezbožníka dostane hodných mladých mužů několik, leč vše marno. Jitka vyhrožovala, že si vezme život, nedostane-li svého Tedouška a mladý profesor užil také úlisných a lichotivých slov a námitek, takže panímámu z toho až hlava rozbolela a ze strachu, aby Jitka si snad nevzala život, dala svolení. A tak se slavila Jitčina svatba na úradě. Matce oči od pláče neusychaly.

Přirovnávala v duchu zbožnou svatbu Růženčinu, které byla místo dcery sama přítomna, kde byla pravá nenucená radost, s tímto studeným úředním sňatkem bez Boha. Uznávala nyní pochybený způsob, jakým dceru vychovávala, leč bylo již pozdě.

Uplynuly tři roky jako sen. Na Růženku se již usmívaly modré oči dvouleté dcerušky Mařenky, když paní Jitce se narodilo první dítě, hošíček. K opatrování mladé matky byla volána zetěm panímáma Součková, která se potěšila příchodem prvního vnoučete. Leč radost dlouho netrvala. Když dítě bylo více dní na světě, tázala se mladých rodičů, kdy míní, aby hošíček byl pokřtěn. Odpověď, kterou uslyšela, ji zrovna zdrtila. Zetř jí řekl, že dítě vůbec se křtíti nebude, on sám mu dá jméno,

jméno jaké bude chtít, a dá ho zapsat na politické správě. Marrné byly její prosby, pláč a nářek, i na kolena klekla před bezcitným zetěm, leč vše marně. Spíše kámen by se byl nad ní ustrnul.

Konečně se utišila a jako stín ze světlice zmizela. Prchala jako šílená domů do svého statku a nemohla se zbavit hlubokého žalu. Na druhý den ráno nevstávala. Čeleď ji našla mrtvou v posteli. Ranila ji srdeční mrtvice ze samého trápení.

VÝSTRAHA.

V museu svatohostýnském máme dvě staré olejové malby, které znázorňují odsvěcení Sv. Hostýna v době josefinské 14. února 1787. Podle jedné z nich zhotovena tato perokresba. Prohlédněte si ji důkladně. Pozorujte jak se všechno ničí a roznáší, co zbožnost lidu tam snesla ke cti a slávě Rodičky Boží. V popředí klečí kněz, modlí se o Boží smilování a u něho lká několik poutníků. Průvod stojí opodál. Nesmí již nahoru ke trůnu Matky Boží.

Tak se dělo koncem 18. století jménem liberalismu doby josefinské. Tato doba se nazývá osvícenou. Nemohlo by se něco podobného opakovati v dohledné době? Předseda „Svazu bezbožníků“ v Rusku ohlašuje, že do roku 1934, kdy má končiti sovětská hospodářská pětiletka, budou zavřeny a spáleny kostely po celém světě. Nepůjde to tak, jak si to vypočítali sovětští bezbožníci, ale schyluje se to k rozhod-

nému boji mezi křesťanstvím a plným bezbožstvím. Nebudeme-li na stráž, může v tomto tuhém zápase i Morava propadnout nevěře a Sv. Hostýn se státi zříceninou — anebo tančírnu pro výletníky. Nedopust to, Bože!

Bl. Jan Sarkander zpovídá Ladislava Popela z Lobkovic, pána holešovského a je mučen pro zachování tajemství zpovědního.

F. P. Kyjovský:

VYPÁTRAL TO.

Ze zápisů amerického misionáře V.

„Důstojný pane, rozhodl jsem se požádati vás o kurs v náboženství,“ spustil nervosní mladý muž při návštěvě jednoho řeholníka v městě Detroitu. „Rád vám za tu námahu zaplatím, kolik požádáte.“

„Zamýšlíte státi se katolíkem?“ laskavě se tázal kněz.

„Nikoli!“ odpověděl mladík ostře. „Seznámil jsem se s hezkou dívkou a několi-krát jsem s ní mluvil. Včera večer mě požádala o přerušeni všech styků, ježto prý si nikdy nevezme nekatolíka. Poněvadž se právem domnívám, že jí nejsem lhostejný, přeji si pouze vypátrati, co je vlastně v jejím náboženství, že učinila takový krok.“

„Myslím, že chápu vaše postavení,“ pravil kněz s úsměvem. „Poněvadž jde o skutek lásky k bližnímu, nežádám na vás jiné odměny než upřímnost a dobrou vůli v učení,“ pokračoval. „Povězte mi napřed, co víte o Bohu?“

„O Bohu?“ zaznělo ozvěnou z mladíkových úst. „Bůh!“ opakoval, pozíraje na

strop a na podlahu.“ „Pravda, to je Ten, co prý učinil všechny věci?“ tázal se jako by se mu konečně rozbřesklo. „Věda však dokázala, že vše učinil vývoj a tak učinila Boha zbytečným.“

„Nuže, kdy a jak dokázala věda tuto zvláštní věc? tázal se řeholník klidně.

„Na to nemohu přesně odpovědět. Tak jsme se učili ve škole.“

„A odkud pochází tento viditelný svět, dříve nežli se počal vyvíjet?“ naléhal kněz.

„O tom nemám ponětí,“ odpovídal mladý muž, „leďa — leďa že“ —

„Ovšem,“ pravil kněz, „není jiného řešení, leč že na počátku stvořil Bůh nebe i zemi, jak nám praví první slova bible. Pak teprve mohl vývoj začít.“

„Toť jasné!“ poznamenal mladík překvapen. „Vidím, že jsme ve škole nesestoupili až k základu.“

„Náboženství je nauka, jak Boha poznati, milovati a jemu sloužiti,“ pravil řeholník po přestávce. „Vezměte tento malý kate-

chismus, naučte se několik modliteb a přečtete si první čtyři kapitoly k rozhovoru v příští hodině. Těší mě, že jste mne navštívili.“

Půl roku později byl Štědrý den. Náš mladík telefonoval své známé dívce a žádal o dovolení doprovodit ji na jitřní. Zdráhavý souhlas stačil, aby ji zavčas očekával u dveří jejího domu. Celá její rodina šla s ní. V kostele byli všichni pohrouženi ve svou pobožnost, i nevšimli si mladého muže, dokud nenastal okamžik sv. přijímání. Tu se však mladá dívka zhrozila, vidouc ho jíti za ní k oltářní mřížce. Dvakrát se obrátila a pošeptala mu, by se vrátil. Ačkoli byl těsně u ní, zdánlivě jí

nerozuměl, anebo snad byl strhován zástupem proudícím k oltáři. Neodvažujíc se způsobiti v kostele rozruch, byla nucena připustiti, by poklekl vedle ní u mřížky. Byla však tak vzrušena, že stěží vykonala své díkůčinění.

„Jak jste se mohl odvážiti přistoupiti k svatému přijímání?“ tázala se, když vyšli před chrám.

„Protože jsem byl včera pokřtěn a přijat do církve,“ odvětil mladý muž vítězoslavně.

Tu ovšem bylo na pořadu blahopřání od celé rodiny, nejvroucnější ze rtů dívčiny. A nežli malá družina došla zase k svému domovu, skvěl se na ruce mladé slečny zlatý snubní prsten.

Ctih. sestry z Opavy na pouti na Sv. Hostýně.

R O Z H L E D N A

Ještě něco o papeži za světové války.

Co jsme posledně uvedli z „Našince“ o Piu X. a jeho poměru k císaři Františku Josefu na počátku války, pochází z francouzského a švýcarského tisku, je však

částečně potíráno rakouským diplomatem v „Schönere Zukunft“. Že by byl Sv. Otec válku schvaloval, spisovatel dokázati nemohl.

Zatím vyšel v Německu třetí svazek „Paměti“ bývalého kancléře Bülowa. Tam

vypravuje kancléř, že Benedikt XV. nařídil vídeňskému kardinálovi, aby se pokusil získati starého císaře pro mír, jenž mohl býti zabezpečen odstoupením jižního Tyrolska. Kardinál přednesl osobně tento návrh, ale císař prý jej vzal za ruku a vyvedl ke dveřím.

Dobrym katolikům netřeba dokazovati, že Pius X. a Benedikt XV. nechťeli válku a všemožně hleděli ji zažehnati, avšak potřebujeme takových podrobností, abychom umlčeli nepřátele církve.

Dějí se ještě zázraky?

Ovšem. Běžte do Lurd. Tam máte přímo kliniku pro zázraky. Tak totiž nazývají někteří úřadovnu lékařskou, do které každý lékař má volný přístup a může zkoumat nemocné před uzdravením a po něm. Tam se pracuje vědecky. Kdo tvrdí opak, buď o tom dosti neví, anebo úmyslně lže. Úřadovnu založil roku 1890 dr. Boissarie, který do Lurd přišel jako lékař nevěřící, avšak zázraky byl z nevěry vyléčen a řídil úřadovnu až do své smrti. Nutno podotknouti, že většina nemocných odchází z Lurd sice potěšena, ale nejsou uzdraveni. Z těch, kteří se domnívají, že uzdravení dosáhli v Lurdech, nemůže zase většina dokázati, že by to bylo zázračné. Ale staly se případy plně osvědčené a potvrzené úřadovnou lékařskou, že zdravý rozum nemůže jinak soudit, než, že to přirozeně vysvětliti nelze a že zasáhl zde Pán nad přírodními zákony. Takových případů jsou protokolovány v úřadovně lékařské již tisíce. Úřadovna z nich vybírá a žádá doklady domácích lékařů o průběhu choroby a sleduje případ několik roků. V roce 1930 navštívilo tuto úřadovnu 998 lékařů, z nichž byla jen asi polovice z Francie, ostatní byli z ciziny. Během roku 1930 usoudila kancelář o 92 uzdravení, že je nelze vysvětliti způsobem pouze přirozeným. Zdravý rozum nám praví, že to jsou zázraky. Církev tyto zázraky nezkoumá. Ponechává to lékařům a jejich úsudku.

Církev zkoumá pouze tehdy důkladně zázraky, jedná-li se o blahořečení nebo svatořečení některého světce. Obvykle žádá dva zázraky k blahořečení a dva další ku svatořečení. Tyto zázraky, obvykle uzdravení z těžké choroby za vzývání dotyčného světce, probírají se v soudním řízení velmi kriticky a jsou o úsudek pod přísahou

žádání odborní lékaři. Stává se, že jeden nebo dokonce oba případy neobstojí přísnou zkoušku, čímž kanonisační proces opět se oddaluje. Skorem každé blahořečení nebo svatořečení předpokládá, že byly církevní autoritou prozkoumány a uznány dva nové zázraky. Tyto mají ještě větší cenu než zázraky lurdské protokolované kanceláří lékařskou, ač i ty jsou plně věrohodné. Zázraky se dějí stále.

K objasnění toho, co bylo teď řečeno, uvedeme dva zázraky, které byly prozkoumány a schváleny při kanonisačním procesu svatého Roberta kardinála Bellarina. Tyto zázraky jsou z nejnovější doby a jsou uvedeny v kanonisační bule takto:

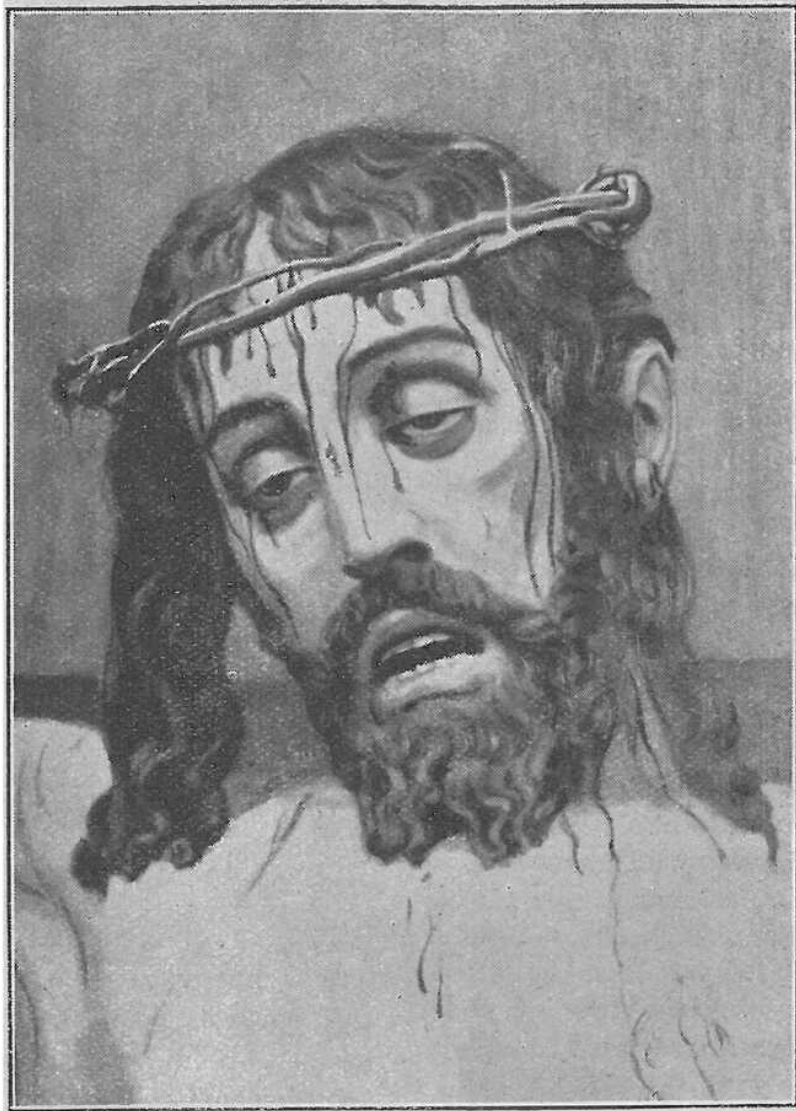
První zázrak:

Raimund Agras, syn rodičů Raimunda a Antoníny, narozený ve městě Alcover v provincii Tarragonské, byl pevného zdraví až do roku 1925. Někdy jen ho sužovaly vnitřní bolesti. V prvních měsících však tohoto roku bolesti se zvětšily. 2. srpna se vydal z Barcelony na cestu do Caralys, městečka to v tamějších horách.

Dorazil tam dne 6. srpna. Odtud chtěl ještě téhož dne navštívit jistou svatyni blah. P. Marie. Na cestě byl zachvácen tak prudkými vnitřními bolestmi, že musel ulehnout. Dva dni později byl zavolán lékař, jenž našel u Raimunda akutní všeobecný zánět pobřišnice. Posloužil mu prostředky vlastního lékařského umění. Nemoc však se rozmáhala, aniž by použité léky byly přinesly nemocnému jakoukoliv úlevu. Ano nemocnému se tak přitížilo, že ošetřující lékař a všichni, kdož se sdržovali u nemocného, se vzdali vši naděje na uzdravení. Přes tuto naprostou beznadějnost vysílali i nemocný i přítomní horlivé modlitby k blah. Bellarminovi, jež Bůh dobrotivě ráčil přijati. Dne totiž 12. srpna, kdy nemocný byl přijal poslední svátosti umírajících a ještě horlivější modlitby se vysílaly k Blahoslavenému, zmizely bezprostředně těžší úkazy choroby, takže lékař mohl ihned prohlásiti, že nemocný je zachráněn. Brzy na to zmizely veškeré bolesti a rovněž vřed ve vnitřnostech. Raimund se brzy úplně, dokonale a trvale pozdravil.

Druhý zázrak:

Albín Benz, syn Oty a Heleny Csáki, narozený v Košicích tehdy v Uhrách, vstou-

Miloval mne a vydal se za mne.

pil za účelem studií v 10. roce věku svého do koleje v Kaloči, již řídí Otcové Tov. Ježíšova. Zdál se býti méně pevného zdraví. Pocházel z rodiny poněkud nakažené tuberkulosou a sám již od prvního věku churavěl několika nemocemi. V červnu r. 1905 Albín těžce onemocněl. Lékař prohlásil onemocnění za lehké. Ještě se nebyl hoch vyléčil z této nemoci, když nová a velmi vážná choroba jej zachvátila, již v krátké době byl přiveden v nebezpečí smrti. Přivolaní lékaři s jistotou tvrdili, že se jedná o pravou plicní tuberkulosu (phtisis miliaris). Několik dní později tak pokročila vážná nemoc, že nejen lékaři, ale všichni, kdož znali okolnosti této choroby, se vzdali veškeré naděje na uzdravení. Sama nemoc tohoto druhu tomu nasvědčovala. Dokonce sama matka připravila již vše potřebné k hochovu pohřbu,

obstarala již úmrtní listy, aby uvědomila příbuzné a přátele o úmrtí svého syna. Též faráři jeden list odevzdala. Představený koleje, sotva že seznal povahu a vážnost choroby, postaral se o devítník ke cti blah. Bellarina. Byl v přítomnosti samy matky Albínovy v řečené koleji dne 21. června započat. Dne čtvrtého, t. j. 25. června tak se ulehčilo nemocnému a v následujících dnech všechny příznaky choroby zmizely v té míře, že dne 29. ochuravělé plíce byly shledány úplně prosty veškerého úkazu choroby. Hoch pak v krátké době dokonale a trvale se uzdravil. Podrobnosti těchto jakož i jiných zázraků, které se vyžadují v kanonisačních procesech, uschovává se všemi doklady kongregace posv. obřadů ve svých římských archivech. Hleďte jiné náboženství, které se může vykázati takovými věcmi! Nenaleznete je.

Jubilejní pouť roku 1881. Příborský kaplan Ant. Stojan sestavil seznam kněží a bohoslovců, kteří se této pouti účastnili. Z těchto, pokud jest nám známo, posud žijí: Alois Filip, farář ve Štítné, děkan, čestný kanovník kroměřížský, nar. 1856 ve Frenštátě, byl tehdy kaplanem ve Vizovicích; následující P. T. důstojní pánové byli tenkrát bohoslovci: Jan Baďura, nar. 1859 v Lipníku, nyní farář v Oseku nad Bečvou; Ignác Künstler, nar. 1860 v Dluhonicích, nyní kanovník v Kroměříži; Florián Mrázek, nar. 1854 v Dluhonicích, nyní čest. kanovník, arcikněz a farář v Lipníku; Alois Pavlíček, nar. 1857 v Tučíně, nyní farář v Plumlově; Antonín Sehnal, nar. 1861 v Soběchlebských, nyní děkan a farář v Rapotíně; Ant. Šopůch, nar. 1857 ve Val. Meziříčí, nyní farář v Bratřejově; Josef Spáčil, nar. 1860 v Citově, nyní farář a děkan v Dědicích; Jan Šulák, nar. 1859 v Kelči, nyní farář v Postřelmově; Jan Tomášek, nar. 1858 v Jedlí, nyní v. v. v Albrechticích u Příbora. —

Marie Niklova z Místku píše 14. ledna: Jako jedenáctileté děvče jsem se také této pouti účastnila, ač jsem měla bolavou nohu. Procesí vedl zemřelý zpěvák Jan Tobola z Frýdlantu. Vzala jsem si skývu chleba, do hrnečka sýru s máslem, do láhve trochu kávy a do kapsy 90 krejcarů. Spěchala jsem s neobyčejnou radostí. Dokud jsem byla vdaná, byla jsem dvakrát na Sv. Hostýně. Po smrti mužově jsem se vždycky utíkala k Panně Marii a není tomu ani rok, co mně vyšlyšla ve velkém kříži, začož jí tu veřejně děkuji. V posledních letech jezdívám dvakrát až třikrát do roka na Sv. Hostýn, kde se modlívám za nezvěstného staršího syna. Doufám, že bude v Hlasech oznámeno, kdy se bude konat jubilejní pout, ráda bych zase přišla na sv. horu!

Duchovní správa souhlasí s tímto návrhem a táže se poutníků jubilantů, zda by také přijeli, a v kterou neděli by to pro ně bylo nejvhodnější?

Z Milokoště bylo na této pouti devět osob: Jan a Anna Pšurný, Jan a Františka

Fuksovi, Jiří a Marie Váverkovi, Marie Matušková, Marie Bočková, Marie Bzenecká.

Úryvek z kázání Ant. Matějčka, vikáře v Kroměříži v den pouti svatohost. 4. září 1881 na posv. Hostýně. — Přirovnáme-li jiná místa k počtě Panny Marie zasvěcená k tomuto posvátnému místu na hoře hostýnské, musíme se přiznati, že toto pro celou Moravu tak důležité místo, na kterém předkové naši zázračně zachráněni byli, pusté jest a pustě vypadá. Zdalíž tedy nevyžaduje úcta k tomuto posvátnému místu, na němž Maria Panna, Matka naše nebeská, od nás, svých dítek zvláště ctěná býti chce, abychom se přičinili, by toto místo slušně okrášleno bylo? Hle, celou zimu bydlí tu Maria Panna sama, žádné z dítek jejích pozemských nepřichází k ní. Jak krásné by to bylo, kdyby každodenně v zimě v létě na tomto posvátném místě ke cti Panny Marie obět mše sv. Bohu se přinášela? S jakou radostí bychom pohlíželi na tuto horu, kdyby vysoká, štíhlá věž na chrámu zde k blankytu nebeskému vzhůru se vypínala! Zajisté by každé zbožné srdce nad okrasou udělanou k počtě nebes Královny zajásalo a zaplesalo. A zdalíž i my, rozmilí poutníci, nemůžeme k této ozdobě něčím přispěti? Ó zajisté můžeme. Nuže tedy ať každý dle možnosti přinese dárek, jenž vynaložen býti má ku počtě naší nebeské Matičky; zajisté dílo toto veliké jest, neboť ne člověku připravuje se přibytěk ten, ale Bohu, Marii Panně. Jest to dům, kde doposud Rodička Boží divy tvoří. Ano volejme, jako druhdy David volal, když knížata a náčelníci s lidem israelským přispěvky k dílu domu Božího obětovali: „Pane, tvé je všechno. A co jsme z ruky tvé vzali, tobě jsme dali, k úctě Matky tvého přemilého Syna jsme obětovali“. Zajisté i sebe menší dárek, který kdo přinese, nezůstane bez odměny.

Návštěva chrámu. V lednové neděle a svátky přicházivalo 100-200 lidí na mši sv., z nichž asi polovice přistupovala k sv. svátostem. Na Nový rok byla mše sv. za slavkovskou mládež a poutníků bylo na 300. Od 18.—25. ledna jsme konali pobožnost za sjednocení všech křesťanských národů ve sv. víře. - 25. ledna připutoval vdp. rada V. Pecháček. - Za měsíc leden přišlo asi 1800 lidí, sv. přijímání bylo 1017, mši sv. slouženo 163.

1. a 2. února připutovalo pokaždé přes 200 lidí. 2. února vykonalo pouť 16 žáků VIII. třídy arcibiskupského gymnasia v Kroměříži se svým spirituálem dr. Frant. Vlachem. - 9. února pro množství sněhu a velkou zimu bylo jen 46 lidí a 30 sv. přijímání.

Děkan Ant. Sehnal sedmdesátníkem. Narodil se 9. února 1861 v Soběchlebích a jako malý hoch chodíval na pouť na Sv. Hostýn s maminkou. O jedné pouti na Sv. Hostýně v jedné boudě shlédl plechový malý kalich. „Maměnka mi dali šestku, abych si koupil rohlík a kvašený oharek. Tolik peněz jsem dávno neměl. Šel jsem směle do boudy kupovat kalich. Ale ten stál dvacet krejcarů. Smutně jsem hleděl na ten nedostizitelný předmět. Prodavač praví! „No, nekoupíš ho?“ „Dyž já mám enem deset krécarů“. „Tu máš, vem si ho, až budeš panáčkem, pomodli se při mši sv. za mne“. Však jsem si na toho prodavače kolikrát vzpomněl a chtěl jsem ho pozvat na svou primici, ale nedožil se toho.“ Jako kaplan v Hustopečích a jako farář v Paršovicích přiváděl velká procesí na Sv. Hostýn. A nyní jako farář a děkan v Rapotíně neopomene žádného roku připutovati na Sv. Hostýn, jíti na hřbitůvek a vzhlednouti místo, kde bude ve stínu Panny Marie svatohostýnské po smrti odpočívati. Přejeme mu, aby to bylo co nejpozději.

Kostelní okna s obrazem Panny Marie svatohostýnské. Když před několika měsíci slavil vdp. Karel Namyslov, farář v Hluku sedmdesáté narozeniny, bylo připomenuto mezi jinými zásluhami, že ve chrámě dal udělati okno s obrazem Panny Marie svatohostýnské. Téhož se dočítáme o Rapotíně, německé osadě, kde pořídil obraz P. Marie svatoh. vdp. děkan Ant.

Sehnal. Nedávno byla zpráva v „Selce“, že i v Rudě mají okno s obrazem P. M. svatoh. Nyní se dovídáme, že na jaře přičiněním vdp. čest. kanovníka Flor. Mrázka budou zasazena v Lipníku okna s obrazy P. M. svatoh. a bl. Jana Sarkandra.

Pozorovatel píše 5. února: Žákyním vyšší třídy obecné školy slíbil katecheta, že ve volný den pojedje s nimi na Sv. Hostýn podívat se na jesličky. Ovšem měly si napřed vyžádat svolení rodičů. Přihlásilo se jich 26. Třídní učitelka, když se to dověděla, nejdříve vymlouvala dětem tuto cestu. A potom prohlásila, že nesmějí jet, a že, kdyby z té cesty onemocněly, ona by jich pro takovou chorobu v třídní knize neomluvila. Je sice trochu podezřelá tato dojemná péče učitelky o zdraví dětí, ale její sebevědomý výrok jí nezjedná velké úcty u lidí znalých zákona. Mimo školu disponují rodiče zcela volně se svými dětmi, pokud se to nepříčí veřejné mravnosti. A cesta dětí na Sv. Hostýn s vědomím rodičů a za spolehlivého dozoru není jistě nic špatného aspoň u slušných lidí. Učitelka nerozvážným výrokem rozhodně přestřelila, a její pohrůžka „neomluvením“ je prázdnou ranou do vody. A lásky jí nepřibýlo ani u dětí ani u rodičů. (Dopis z Hulína).

Osmé výročí pohřbu vldp. Adolfa Jaška. Hroby kněží bývalí velice brzo zapominány a nejednou se stává, že ani na Dušičky nikdo nevzpomene na hrob kněze v záplavě světla a v háji kvítí na jiných hrobech, třeba to byl i kněz velezasloužilý a za života i oblíbený. Minulý týden v pátek 16. ledna, bylo 8. výročí pohřbu vldp. Adolfa Jaška, který je pochován v Clevelandě O. v Sev. Americe, kde zemřel jako delegát Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje. Za svého života nemiloval po Velehradě žádné místo své vlasti tak jako Sv. Hostýn, pro jehož výzdobu a povznesení pracoval s velkou láskou a obětavostí. Proto mu byl také postaven na hřbitůvku svatohostýnském pomníček nad hrobem, který nám připomíná jeho skutečný hrob daleko za mořem.

V předvečer 8. výročí vyšel jsem si na Sv. Hostýn. V kostele, který mu byl tak drahý, jsem prosil Matičku Svatohostýnskou za něho a také za všechny krajany v Americe, kteří jeho práci podporovali a zvláště za ty drahé duše, které mu v jeho nemoci

prokázaly tolik něžné, obětavé lásky. Potom jsem šel na hřbitůvek. Byl bych rád věděl, či stopy to vedly hlubokými závějemí přede mnou ke hřbitovu. Na koho si kdosi vzpoměl? A na hřbitově jsem měl opravdu radost. V hlubokém sněhu byly na hrobě vldp. A. Jaška vybrány 3 díry až k zemi a v nich hořely 3 svíčky sněhem chráněny před větrem, který osíře táhl vrchem Sv. Hostýna. A vedle hrobu ve sněhu místo vyklečené. Vzpomněl někdo, či lépe řečeno nezapoměl na něho kdosi, komu v životě byl milý. Za svou radost i jménem dobrého vldp. Jaška zaplat mu Pán Bůh za tu vzpomínku.

P. Lev Pospíšil, katecheta ve Val. Meziříčí v „Novinách z Podradhoště“ 24. ledna 1931

Duše Hané. Dr. Hubert Havránek vydal knihu „Duše Hané“, v níž líčí život hanácký od mládí až do smrti. Mezi články vyniká popis pouti na Sv. Hostýn, nadepsaný „Na Hostýnek“, který přinášíme v tomto čísle.

Z Hluku. Oslava sedmdesátin vldp. arc. rady Namyslova. V našem kostele, který příčiněním jubilentovým byl opraven, opatřen novými zvony, ozdoben obrazem P. Marie Svatohostýnské a novými barevnými okny a obohacen novými bohoslužebnými rouchy, shromáždila se obecní rada, přišla i kapela a četní věřící, aby byli přítomni jubilentově mši sv., kterou sloužil za assistence p. kaplana Machatého a katechety Andryska. Všichni domácí a příbuzní přistoupili ke stolu Páně. Jubilant byl potom zahrnut gratulanty, z nichž zvláště uvádíme p. starostu. Ve středu shromáždili se velmi četní kněží, aby ústy p. děkana Hudečka projevili jubilentovi své přání. P. děkan vřelými slovy ocenil horlivou činnost jubilentovu, zdůraznil, že byla uznána četnými vyznamenáními, jichž se jubilantu dostalo. Působil v Chudobíně, Rudě a Drahanech. V Jednově jako farář přestavěl kostel, pořídil nový hlavní oltář a pozvedl velice poutní slavnosti. Ještě nutno uvést, že na všech místech pořádal často misie a tridua, zval cizí kazatele a zpovědníky. Necht P. Bůh jubilanta ještě dlouho zachová.

Slovácké Noviny 14. list. 1930.

Z farnosti rudské. Dne 26. října byla v našem kostele posvěcena socha sv. Terezie

Ježíškovy a dvě malovaná okna; na jednom je Panna Maria svatohostýnská a na druhém sv. Václav. Selka č. 25. 1930.

Rozloha temene hostýnského. Prof. K. J. Maška v článku „Archeologická vycházka na Hostýn r. 1882“, píše: Bezmála celé téměř hory ovroubeno jest mohutnými, posud zachovalými náspy z hlíny a kamení, zčásti i vnějším příkopem, tvoříc takto rozsáhlé, asi 20 hektarů velké hradiště, jež způsobeno bylo, aby několika tisícům lidí v čas nebezpečí jistého útulku poskytlo. (Hlasy svatoh. 1930, str. 10.) 11. listopadu 1895 koupila Matice svatohost. celé toto hradiště i s valy. Nadlesní Rajmund Gold vyměřil 27. října 1895 dle katastrální mapy plochu, kterou mělo panství Matici odstoupiti a toto území měří 19 hektarů, 72 arů 78 čtver. metrů, čili 34 měřic 450 čtver. sáhů. Plocha jest označena hranečnický. Později odkoupila Matice část lesa od obce slavkovské. 20. března 1922 byla výborová schůze na Sv. Hostýně, již se zúčastnili arcibiskup Dr. Ant. Stojan, baron Loudon, hospodář matiční Vác. Zbořil, dv. rada Fr. Sedláček, kanovník Daněk, děkan napajedelský Balt. Hřiva a katecheta Jašek, architekt Vodička: výbor přehlížel území od pramene pod Vodní kaplí až po obraz sv. Filomeny, které daroval baron Matici a začez mu arcibiskup Stojan srdečně děkoval. Plocha odkoupená r. 1895 se za 27 let značně rozšířila.

O prvním předsedovi Matice svatohostýnské biskupovi J. Weinlichovi napsal olomoucký vikář dp. Ant. Valenta následující vzpomínku: Jeden a týž den se konala v Moravské Třebové obláčka a skládání slibů řeholních sester a večer na Hostýně Matiční výborová schůze. Biskup Weinlich chtěl býti při obou úkonech, ač železničního spojení mezi Třebovou a Hostýnem nebylo. Jak si tedy pomohl? Po slavnosti v Moravské Třebové vzal si trochu polévky a spěchal na vlak do Olomouce. V Olomouci na nádraží čekal hodinu na vlak do Přerova. Aby při čekání nezahálel, vyřizoval a podepisoval úřední spisy. O šesté hodině večer jel do Přerova. Protože vlak dále do Hulína nejel, najal si povoz a přijel na Sv. Hostýn až po desáté hodině v noci. Často se stávalo, že pro špatné železniční spojení od rána do večera nic nejedl.

Úmrtí. 10. ledna měla pohřeb v Býškovících u Všechovic Marie Vítková. Často chodívala na Sv. Hostýn, někdy dala zapřáhnouti koně do vozu a přivezla něco do hospodářství. Nikomu se nezmínila, proč to dělá. Po její smrti jsme našli listek, na němž napsal 16. srpna 1896 P. Cibulka: Paní Vítková z Býškovíc mi vypravovala, že její muž byl tak nemocný na ledviny, že lékaři ztratili veškerou naději na uzdravení a očekávali každou chvíli smrt. Lékař se jí tázal: „Kolik máš dětí?“ „Čtyři.“ „Budeš brzy vdovou.“ — „Ale pohlédla jsem na Sv. Hostýn a běžela jsem na vodu z Vodní kaple, dala jsem muži, aby se napil. Tak jsem to učinila několikrát a oba jsme se modlili k Panně Marii o uzdravení. Hle! muž se uzdravil a měli jsme ještě dva syny. Ó jak toužebně jsem se ohlédala na Sv. Hostýn!“

Její syn, rada zemského soudu v Bratislavě, přijel den po pohřbu na Sv. Hostýn.

Jak jsme četli v lednovém čísle Hlasů svatohost., zemřel v Bisamberku u Vidně člen Matice svatoh., farář Frant. Hrabálek, rodák ze Staré Vsi u Přerova, jenž každého roku o prázdninách přicházel na pouť. S jeho jménem jest spojena událost, která bude některé čtenáře zajímati.

Před 30 lety jsem byl v noviciátě na Velehradě. Protože byly ohlášeny větší pouti a slavnosti, poslal mě 9. srpna 1901 rektor velehradský P. Jan Cibulka na výpomoc na Sv. Hostýn. 13. srpna slavil tu předseda Matice svatoh., prelát Jan Weinlich sedmdesáté narozeniny a místopředseda Matice Fr. Hanák, kroměřížský kanovník, zlaté kněžské jubileum. Při tom se konala také valná hromada Matice. Byly slavnostní řeči, blahopřání, připitky! Jen jedna maličkost slavnost poněkud kalila. Jednatel Matice, říšský poslanec dr. Ant. Stojan, měl bolavou nohu, nemohl obouti boty; proto si vypůjčil od P. Malého papuč a v jedné botě a v jednom papučí řídil slavnosti a valnou hromadu. Po slavnosti se hosté rozešli a nemocný zůstal v klášteře. Mermocí chtěl odejeti do Vidně a sejít se tam v určitou hodinu s úředníkem, jenž neměl místa. Po dlouhém přemlouvání zůstal v klášteře, ale na neděli zmizel. V neděli připutovali muži z Napajedel 1300 s veterány a s hasiči, s dvěma prapory, v pondělí z okolí rajhradského, vedeni Fr.

Mikšánkem, far. z Velkých Němcic a rajhradským benediktinem P. Petrem Hlobilem. V úterý jsem se vracel na Velehrad. V železničním voze seděl kroměřížský lékárník Jan Harna a několik známých osob. Vypravovali o slavnostech hostýnských a nemocném Stojanovi, že nemoc může být vážná. Jan Harna s velkým rozhořčením pravil: „Jen si pomyslete, co Stojan neudělal! V neděli měl mítí primiční kázání ve Staré Vsi; zmeškal však vlak a přijel do Říkovic o 11. hodině v noci! A v noci šel pěšky hodinu cesty v papučí do Staré Vsi! Tak to dále nesmí jít, on se musí léčit!“

Přijel jsem na Velehrad a první, koho spatřím, jest Stojan: vede v papučí studenty, kteří konali duchovní cvičení, na rozjímání do kostela! Po exerciciích vzal si pacienta na starost farář kunovický Josef Hladký a obkladky a ovinky nezdravotu z něho vytáhl. Nyní jsou již oba na věčnosti i primiciant i jeho slavnostní kazatel, jenž s tak velkou obětavostí při primici kázal.

V neděli 25. ledna 1931 zemřel v Žerotičích u Znojma rolník p. Frant. Ludvík ve věku 59 let. Zemřelý byl odběratelem Svatohostýnských Hlasů od jejich založení a velikým ctitelem P. Marie Svatohostýnské. Šestnáctkrát po sobě konal pout na sv. Hostýn na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Letos však, ač na cestu připraven, již pro slabost nemohl. V těžké své chorobě s důvěrou vzýval Matičku Boží, pocítil, jak sám říkal, téměř zázračnou úlevu. — Nebyla to vůle Boží, aby nabyl ztraceného zdraví, ale aby jako poutník svatohostýnský nastoupil poslední pouť na Svatý Hostýn nebeský ke Královně korunované slávou nehynoucí! Odpočívej v pokoji!

Povětrnost v lednu. Leden byl tak zachmuřený jako prosinec; oblačnost obou byla 0·8, t. j. osm desetin bylo mračen a mlhy a jen dvě desetiny byly jasné. Většinou zatažených dní bylo jako v prosinci 19; v prosinci byly však tři dny jasné, v lednu žádný. 1., 5., 11., 12., 17., 18., 25., 28., 30., 31. ledna zasvitlo slunce, ale jen na chvíli. Brzy je zakryly mraky neb mlha, která také často pokrývala rovinu buď jako širé, rozvlněné moře, neb v pásech jako rozvodněná řeka. V prosinci bylo dní s mlhou 20, v lednu 18 a to hlavně v polovici a ku konci měsíce. Mraky a mlha

udržovaly teplotu při zemi, která nemohla ucházeti do vesmíru jako za jasného počasí. Průměrná teplota za posledních 25 let jest —4·0; letos byla —3·6. Průměrná ranní teplota byla —4·2, polední —2·7, večerní —3·7. Největší mráz byl 11. ledna ráno —10·0 st., největší teplo bylo 4. ledna +4 st.; téhož dne nebyl mráz. V ostatní dny mrzlo každý den a 1., 6.-23., 27.-29. ledna mrzlo celý den. Mrazy však nebyly tuhé. Padesátiletý dešťový průměr za leden jest 52 mm, letos napršelo 67·7 mm. Jen 11. a 12. ledna nepadaly srážky, ostatní dny obyčejně sněživalo buď delší dobu neb v přeháňkách. Na začátku měsíce bylo přes dm shěhu, jenž se udržel přes celý

měsíc a ku konci ho napadlo více, takže vrstva sněhová byla na tři 3 dm tlustá. Často bývalo náledí, ale nestala se žádná nehoda. Silné větry vály 1.-3., 12., 17., 22., 23. a 29. ledna.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.

V lednu 1930

1. bylo lidí v kostele	280	au sv. přijímání	72
4. " " "	140	"	68
6. " " "	340	"	110
11. " " "	180	"	56
18. " " "	130	"	70
25. " " "	140	"	72
Ve všední dny úhr.	652	"	569
Úhrnem	1852	"	1017
Mši sv. slouženo 163.			

Kdož badají v dějinách a je srovnávají, nepřestávají obdivovati, co Církev ve školství vykonala a jak splnila od Boha svěřený úkol vychovávat lidskou společnost ku křesťanskému životu a jak dosáhla tolik radostných výsledků a tak zdárného ovoce své činnosti

Pius XI. v encyklice o výchově.

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Nedávno přinesly socialistické noviny tuto zastaralou zprávu:

„Poutní kostel na Svatém Hostýně dostane elektrické osvětlení za 30.000 Kč a staví se tu i vodovod s elektrickým pohonem za 240.000 Kč. Nákladné tyto investice si může poutní místo dovoliti, protože roční návštěva odhaduje se na 200.000 osob, takže počítáme-li s nejmenším obnosem, nechávají zde poutníci 2.000.000 Kč ročně. Na Hostýně tedy ještě kvete obchod s hrůzami pekelnými”.

Poslední větě jsme se poušmáli. Lidé, kteří nemají pochopení pro náboženský život a lpí stranicky jen na tom pozemském, nerozumí katolické zbožnosti. Ale rozebereme číslice, aby nejen přátelé, ale i nepřátelé Svatého Hostýna se dověděli pravdy. Chceme se vykázat i financemi.

Na Svatém Hostýně jsou dva podnikatelé: **Matice Svatohostýnská a Duchovní správa poutního kostela.** Matice Svatohostýnská vybudovala v posledních letech Poutní dům, který stál se zařízením asi 2 miliony korun. Postavila také vodovod s elektrickým pohonem nákladem asi čtvrt milionu korun. Udržuje též hotel, schodiště a útulnu. Vše to vyžaduje ročně značných obnosů. Že musí splácet ještě dluh půldruhého milionu je všem známo, kdož sledují pokladní zprávu matiční, která bývá každoročně uveřejňována v tomto časopise po valné hromadě.

Duchovní správa opravuje z milodarů — neboť kostel sám je chudičský — především kostel sám, buduje a opravuje křížovou cestu a stará se o Vodní kapli a Sarkandrovku. Všechny milodary nemohly stačit na zaplacení výdajů spojených s velkými opravami. Koncem roku 1930 měla duchovní správa dluh

Kč 138.898. Na opravu kostela sešlo se v roce 1930 celkem Kč 280.423, bylo však vydáno Kč 388.281 a zbyl ještě značný dluh z roku 1929. Úprava Vodní kaple zanechala rovněž značný dluh Kč 14.188 a bude vyžadovati i letos většího obnosu, aby se obnovila také uvnitř. Nechceme-li přepínat obětavost poutníků za dnešních svízelných poměrů a chceme-li současně splácet dluhy, musíme s dalšími opravami zevnějšku kostela postupovati opatrně, chceme-li současně také dobudovat křížovou cestu.

Vraťme se k svrchu uvedené socialistické lokálce. Elektrické osvětlení je již dávno dobudováno obětavostí poutníků a stálo desetkrát více, totiž asi Kč 300.000. Vodovod je rovněž dostaven, cena udána dosti správně. Zda zde zanechají ročně aspoň 2 miliony, nevíme. Nevíme kolik snědí a vypijí, nevíme kolik dávků a památek si zde u kramářů nakoupí, víme pouze jaké milodary věnovali na kostel a také jsme je uvedli. Do nich však jsou započteny také milodary nám poštou zaslané, které se uvádějí na obálce tohoto časopisu. Myslíme, že by se tu páni socialisté příliš dobře neměli, kdyby oni měli vše to budovati, co buduje a opravuje duchovní správa. Směli bychom se však také otázati, co lid nechá ročně v socialistických podnicích a družstvech, co zanechá v zábavných podnicích? To budou hezké miliony a je těch podniků tolik! Poutních míst tak navštívených jako Sv. Hostýn je na světě málo.

A ještě jednu otázku. Zůstanou ty peníze, které poutníci přinesou na Svatý Hostýn, nahore? Nikterak. Skorem všechny se dostanou zase dolů. Jen nepatrná část zůstane na Svatém Hostýně, aby skromně užívala obyvatele hostýnské. Hleďte u nich blahobyt a přepych. Nenaleznete. Ostatní peníze roznesou chudí dělníci, kterým se opravami poskytuje dnes tak hledaná práce, chudí kramáři, kteří se živí z toho, co si vydělali v letním období, živnostníci v Bystřici a celém okolí a konečně i kněžský dorost na svých studiích. Svatý Hostýn má tedy i z finančního stanoviska sociální poslání, kterého by socialističtí vůdcové lidu neměli podceňovat, chtějí-li býti spravedliví.

Duchovní správa.

Z REDAKCE.

Doporučujeme milým čtenářům, aby pokud možno pro různé peněžité zásilky **nepoužívali poštovních poukázek**. Stojí je to daleko více, nás také a i na poště to dá hodně práce.

Máme dva účty u Poštovní spořitelny v Brně:

**čís. 104.169, Duchovní správa na Sv. Hostýně.
č. 106.309, Hlasy Svatohostýnské na Sv. Hostýně.**

Rádi pošleme každému zdarma složenku buď Duchovní správy anebo Hlasů. Ale i kdybyste těchto složenek neměli a nechtěli o ně psát, poněvadž Vás to stojí aspoň 50 hal., kupte si za 5 haléřů na Poštovním úřadě **prázdnou složenku** (říká se jí „bianko“) a vyplňte ji buď č. 104.169 Brno, Duchovní správa na Sv. Hostýně, anebo č. 106.309 Brno, Hlasy Svatohostýnské na Sv. Hostýně. Nezáleží na tom, který účet vyberete, my si to již roztřídíme. Pro předplatné a knížky se

hodí lépe účet Hlasů, pro milodary na kostel nebo na mše svaté a podobné, hodí se lépe účet Duchovní správy. Označte na horním okraji **prostřední** části, nač peníze posíláte, dá-li se to napsat v jednom řádku. Žádá-li to důkladnějšího sdělení, napište to vzadu na prostřední část složenky, kam pak nutno přilepit 50 hal. známku, anebo na korespondenční lístek, který současně odesíláte. Kdo by se v tom všem nevyznal, ať jednou nebo dvakrát požádá zkušeného člověka, aby mu pomohl vyplnit takovou prázdnou složenku. Nejsou to žádné čáry.

F. z Moravy: Díky za příspěvek. Bude uveřejněn. — A. K.: Dopis došel a děkujeme s Vámi Matce Boží — A. S. Boskovic: Příspěvek musí býti upraven, doufáme, že bude možno jej uveřejniti.

Toto číslo má 24 stránek. Přidali jsme opět 8 stránek, poněvadž se nám sešlo mnoho látky a tiskový fond nám umožnil toto větší vydání.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

Ž. C. z D. Velmi ráda bych byla, aby si všichni vážili „Hlasů“ jako já. Všechny časopisy jsem vypověděla - ale „Hlasům“ zůstanu věrná! Těším se, abych se přiznala, na každé číslo s nedočkavostí! Lnu ku Svatému Hostýnu nevýslovně, poněvadž ještě se nestalo, abych na svoje prosby pomoci nedostala. Pokaždé když vyjdu do pole, pohlédnu k Hostýnku. Proto také zprávy o Sv. Hostýně mne velice blaží.

M. L. z B. Prosím, zašlete mi 10 lednových čísel „Hlasů“. Slíbila jsem Matičce svatohostýnské, že budu „Hlasy“ rozšiřovati jak jen bude možné a pěkně Vás prosím, důstojný pane, až budete sloužiti mši sv. u hlavního oltáře, tak poproste za zdar mé agitace Matičku, aby mně se Svým Synáčkem dala své požehnání.

A. R. z R. Nejsvětější a nejslavnější Královno nebe i země, Matičko Boží svatohostýnská! V duchu k Tobě přicházím a ač tě již dlouho osobně nemohu navštívit, padám v duchu před Tvým svatým trůnem na kolena a prosím Tě za milost a milosrdenství. Smiluj se nade mnou a nad mojí rodinou a nedej, abychom byli ztraceni. Neopouštěj nás v našich potřebách a nemocech a buď naší laskavou Těšitelkou, zvláště v poslední hodině života. V duchu libám za oltářem Tvé svaté místečko a z celého srdce Tě na tisíckráté pozdravuji.

Antonín M. z H. v Čechách: Celá naše rodina vroucně ctí P. Marii svatohostýnskou. „Hlasy“ se u nás odebírají už asi 15 roků. Jedinou touhou mých bratří i mojí bylo, spatřiti Sv. Hostýn, který jsme znali jen z obrázků. Postupně podle stáří nás tam rodiče vedli a vyprosili jsme si u Matičky Boží všichni mnoho milostí. Když jsem pak jako dvanáctiletý hoch odcházel z domova, tu mi rodiče udělali na čele kříž a odporučili mně do ochrany P. M. svatohost. a ta dobrá Matička mě v žádné nesnázi ještě neopustila. Také mně dala maminka maličký medailonek P. M. přinešený ze Sv. Hostýna, který vždycky chovám jako drahou památku. Kdo poznal Sv. H., jistě vždy touží po tom, aby tam mohl Matičku Boží opět navštívit. Už jsem několik roků nemohl jíti na Sv. Hostýn, jak jsem tam vždycky aspoň v duchu zalétal. Nyní, když mě moje povinnosti za-

vedly do Čech, jsou mi právě „Hlasy“ jedinou radostí. Toužebně vždycky čekám na nové číslo a lituji, že „Hlasy“ nevycházejí aspoň čtrnáctidenně. Nestačí však „Hlasy“ jen odebírat. Musíme je též půjčovat jiným a získávat také nové odběratele.

V den sv. Josefa, 19. března, bude na Svatém Hostýně sváteční pořádek bohoslužebný.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zasláné poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plnice slib: L. K. z Hutiska za vyslyšení prosby v těžké nemoci a v mnohých a vážných záležitostech — nejm. z Hulína za obdržené dobrodiní — A. G. z Bernartic za uzdravení — A. V. z Bernartic za uzdravení z bolestné nemoci kloubové — z Dřevohostic za uzdravení z těžké nemoci — dívka z Bohuslavic u Kyjova za uchování cti — A. a Ž. B. z Hůrky za pomoc v bytové tísni, uzdravení a obrácení — z Hranic za uzdravení z těžké nemoci — N. N. z Postřelmoza za četné milosti — J. D. z Lichnova za pomoc v tísni a odvrácení zlé nemoci — A. H. z Domaželic za uzdravení těžce nemocného syna, jenž měl zápal mozkových blan — manželé L. z Hřivného Újezda za uzdravení dítěte — D. D. z Uh. Hradiště za šťastný výsledek operace sestry, která za 14 dní po operaci úplně zdravá chodila — K. F. ze Sazovic za uzdravení z těžké nemoci — nejm. z Dobromilic za vyslyšení prosby — F. Č. z Tovačova za úlevu v těžké nemoci — rodina Z. z Císařova za vyslyšení prosby — Fr. K. z Holešova za urovnání špatných domácích záležitostí.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Za milost povolání bohoslovce ku kněžskému stavu — z Ostravska za vyslyšení prosby — za sílu a vytrvalost pro drahou osobu — za uzdravení hrtanové nemoci

— za pomoc ve starostech a domácích křížích — za kněze nervově vážně nemocného — o pomoc v těžké záležitosti.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny hlasů do svých modliteb.

K N I H O V N A

JEŠTĚ NĚCO PRO KNIHOVNY RODINNÉ.

Každá katolická rodina by měla mít aspoň malou knihovnu a v ní jen to nejlepší. Co je špatné, se zničí a co je méně cenné, dá se jinam. Otec nebo matka bdí stále nad knihovnou, aby se do ní nevloudily knihy, které škodí buď víře nebo mravnosti členů rodiny. Každá shovívavost a nedbalost může mít neblahé následky. Vy jste již u hrobu a dítky Vaše a dítky Vašich dítek kazí se znenáhla knihou, kterou jste zanechali v domácí knihovně a která tam nepatřila. Co prospěje, že je ta kniha krásně vázána, nebo vyzdobena mnohými obrazy nebo psána krásným slohem? V dnešní době, kde se šíří úžasně závadný tisk, musí rodiče dvojnásobně dávat pozor. Tři cenné knihy pro rodinnou knihovnu jsme doporučili již posledně. Dnes přinášíme další.

Ekert, **Církev vítězná**, 3 svazky, Praha IV-35, Dědictví svatojanské, asi 30 Kč.

Toto dílo má vlastně 4 svazky, ale první je již rozebrán a zbývají pouze 3 ostatní. Každý svazek má cenu; proto radím všem, kdož nemohou si koupit nové dílo Vondruškovo „Živoopisy svatých“, které posledně bylo doporučeno a stojí v subskripci a 4 splátkách 160 Kč, aby si dopsali do Prahy IV-35 na Dědictví svatojanské a koupili si tyto zbývající 3 svazky, dokud nebudou rozebrány. Cena je vskutku nepatrná. Kde však mají v rodinách toto dílo, ať si je opatrují a má-li špatnou vazbu, znovu dají vyvázat. Životopisy svatých mají velký význam v rodinách pro společnou duchovní četbu po večeri.

Wieseman, **Fabiola neboli církev v katakombách**, přeložil Dr. K. Vrátný, Praha IV-35, Dědictví svatojanské, Kč 7.

V rámci povídkovém umístěny slavné postavy mučedníků první církve a cítíme vůni katakomb.

Tato ušlechtilá kniha vychovala již mnoho katolických rodin a vnesla do nich pravého ducha. Je přeložena do mnohých jazyků a zasluhuje zvláštní pozornosti.

Kosmák, **Sebrané spisy**, 21 svazků, Brno, Občanská tiskárna, vázané v plátně Kč 589.—

Nelekejte se obnosu. Netřeba, abyste kupovali celé dílo, dostanete v nakladatelství jednotlivé svazky a pro mládež Výbor ze spisů Kosmákových ve 4 svazcích za 72 Kč. Každá krížka Kosmáková má pro katolickou rodinu značnou cenu. Víme, že pokrokové kruhy pohrdají Kosmákem, poněvadž svými spisy nejen pobaví, ale mravně a nábožensky vychovává. Nedejte se mýlití a čím více svazků Kosmákových bude ve Vaší rodinné knihovně, tím lépe bude zásobena pro Vaše potomstvo. V zábavné literatuře katolické pro náš lid má Kosmák dosud první místo a nebude tak snadno překonán.

ČESKÉ NOVINKY.

Encyklika (okružní list) Lva XIII. o otázce dělnické (Rerum novarum), přeložil, rozčlenil a úvodem opatřil dr. Bedřich Vašek, Olomouc, 1931, Hofírek, cena Kč 270.

Jak zachráníme svět před hroznou sociální revolucí? Ne jinak, než že provedeme zásady Lva XIII. vyslovené v této encyklice. Proto je to spis nesmírně důležitý a zasluhuje velkého rozšíření. Dr. Vašek usnadnil četbu a studium tohoto listu tím, že jej rozčlenil a opatřil nadpisy.

Kronus V., **O tom, který přijít měl ...**, Praha, Kotrba, str. 605, cena Kč 18.—

Spisovatel nazývá tuto knížku biblické kresby. Jsou to obrazy kreslené ke známým událostem ze života Krista Pána a Panny Marie, ne však perem,

nebo štětcem, ale slovem. Kniha nám připomíná známou a oblíbenou knihu „Když přišla na svět Láška“, jakož i Miklíkův „Život B. P. Marie“. Odchyluje se přece však od těchto dvou knih a je rázu více bá-nického. Nalezne jistě mnoho čtenářů, kteří si ji velmi oblíbí.

Pecka Prof. Dom., **Listy otce synovi**, Praha, Kropáč a Kucharský, str. 24, cena Kč 270.

Pecka Prof. Dom., **Listy matky dceři**, Praha, Kropáč a Kucharský, str. 24, cena Kč 270.

Dorůstá-li mládež a ocne-li se v kritických letech, potřebuje vážného poučení o věcech pohlavních, ale způsobem taktním a opatrným. Často mládež dostane se do hříchů, že nebyla upozorněna na různé věci. Škola není k tomu povolána, ani pro

kněze se to nehodí, syna by měl poučit otec a dceru matka. Než rodiče nevědí, co a jak říci. Tu pomáhá spisovatel kněz, který se touto otázkou odborně zabýval a napsal rodičům tyto dva malé, ale cenné spisy. Až přijde vhodná chvíle, ať je dají rodiče svým dospívajícím dětem, aby tak dostáli své povinnosti.

Pauly, **Brána do štěstí života**, Praha, A. Neubert, 208 str., snižená cena 5 Kč místo původní 19 Kč.

Upozorňujeme rodiče a dívky, které zamýšlí vstoupit do stavu manželského na tuto knihu. Stála původně 19 Kč, ale nakladatel po příkladu jiných pražských firem, dal se do rozprodeje svého knižního skladu a nabízí knihu za pouhých 5 Kč. Bylo by záhodno použití této příležitosti. Kniha je praktická a psána zkušeným knězem. O jedné ožehavé otázce nejedná, proto patří k ní jako doplněk pro snoubence Schilgenův spis: *Ve službách Stvořitelových*, (Birnbau v Brtnici) rovněž za 5 Kč.

Hock, **Čtvero letor**, Přerov, Edice Smíru, str. 74, cena 3 Kč.

Tuto nepatrnou a lacinou knížku doporučujeme opravdově všem, kteří chtějí prospívat v duchovním životě a poznati své chyby a nezřízené náklonnosti. Letory nejsou zde líčeny jen všeobecně, nýbrž podrobně rozebírány a ihned připojeny pokyny pro duchovní život. Neznáme knížky, ze které by se člověk lépe poznal, než je tato.

Plus, **Bůh v nás**, 2. vydání, Přerov, Edice Smíru, str. 220, cena 15 Kč.

Tato opravdu duchovní knížka dožila se v poměrně krátké době již druhého vydání, což je znamením, že se u nás rozmáhá smysl pro duchovní život. Tuto knihu velebí i lidé, kteří nejsou opravdovými katolíky, ale touží po vnitřním životě a hledají jej v naukách falešné mystiky. Jiné katolické knihy odmítají, tato kniha je vábí. Kéž je přivede k pravému duchovnímu životu, který se pěstuje pouze v katolické církvi na podkladě pravé nauky. Z ní vyrůstá právě tato hluboká knížka.

CIZOJAZYČNÉ

Sonntag Clemens S. D. S., **Pfius X., sein Leben und sein Pontifikat**, Höchst bei Bregenz i. Vorarlberg, See-Verlag H. Schneider 76 str., četné obrazy, cena neudána.

Stručný, ale výstižný a s láskou psaný životopis velkého papeže a světce Pia X. Je zároveň krásně ilustrován.

Lexikon der Pädagogik der Gegenwart, 2 Bände, **Erster Band**, Herder, Freiburg i. B., 1344 str., váz. v plátně Kč 256.

Tuto knihu zde uvádíme, poněvadž máme čtenáře z řad katechetských a učitelských. Herder vydal tento dvojsvazkový slovník, v němž je zpracována nejmodernější knihovna pedagogická v duchu katolickém, tedy správném. Budou-li oba svazky státi

dohromady 500 Kč, je to přece laciné, poněvadž nahradí velkou pedagogickou knihovnu a poskytne Vám rychlou orientaci. Kdo ovládá němčinu a vychovává mládež, měl by si toto dílo opatřit.

Lacoste **Le P. Yves Hamon**, un apôtre des marins, Paris 8, Rue Bayard 5, Maison de la bonne presse, 184 str., cena 5 Fr.

Dílko je životopis řeholníka řádu Assunaptionistů, „apoštola námořníků“, jenž celý život věnoval těmto — namnoze ubohým — lidem, kteří celá desetiletí neuzří kněze. Žijí bez svatých svátostí, vidí jen nebe nad sebou a vođu kolem sebe, vzdálení bytostí, které by milovali a od kterých by byli milováni. Náš apoštol pocházel z Bretoňska, z rodiny nezáměrné, za to však katolické skrz na skrz. Otec s manželkou a devíti dětmi konal společně den co den ranní a večerní pobožnost, večer co večer se četla stať ze života svatých, v sobotu a v předvečer svátků se četlo rozjímání o Evangelii příštího dne. Matka chránila děti úzkostlivě přede vším, co by mohlo mít na ně neblahý vliv, netrpěla, aby se potulovaly po ulicích nebo hledaly zábavu mimo dům. Starší pomáhaly rodičům, a malých bylo dost, aby si mohly hrát spolu doma. V takovém ovzduší vyrůstal. Když na konci života byly jeho síly vyčerpány, a on napomínán, aby se šetřil, odpověděl: „Já jsem především apoštol.“ Zemřel roku 1925 v předvečer svátku všech misionářů, f. Zjevení Páně, ve věku 61 let.

Hurtevent Sidoine, **L'Unité de l'Église du Christ**, Paris, Maison de la bonne preese, str. 424, cena 12 Fr.

Bohoslovné dílo pojednávající o jednotě pravé církve Kristovy. V prvním díle jedná o nadpřirozeném životě milosti, ve druhém o církvi, která spasenému lidstvu tento život podle vůle Boží zprostředkuje a zjednává, především pak o organizaci a jednotě církve, kterážto jednota musí být patrna i v řízení této viditelné společnosti od Krista založené.

Maryel, **Carnet d'une maman**, Paris, Maison de la bonne presse, str. 200, cena neudána.

Knížka, která rozsmarným způsobem v krátkých státech a obrázcích dává maminkám pokyny, jak mají a jak nemají vychovávat dívky. Tu a tam přijde stať, se kterou nesouhlasíme a většina stať se hodí jen zámožným rodinám. Krom toho nehodí se všecko pro všechny — pohořela by maminka, která by vzdorovitě děcko chtěla vychovávat podle návodu, který předpokládá duši jemnou a ušlechtilou. Celkem však možno knížku doporučit.

Pierre l'Ermite, **Le monsieur en gris**.. Paris, Maison de la bonne presse, str. 104, cena 5 Fr.

Román, který se od našich milostných románů liší tím, že není vybájen, nýbrž vzat ze skutečnosti, a že nekončí svatbou hrdiny. Naopak, když náš Monsieur en gris, profesor 43letý, žádá „pana komandanta“, otce vyhlédnuté dívky, za její ruku, zpytuje mu tento nemilosrdně svědomí a ukazuje mu jeho prázdny a pustý život, k čemuž ubožák musí přisvědčit, a zakouší pak sám na sobě, jak zle se vede v době utrpení duši bez Boha a bez víry.

Na křížovou cestu: Fr. Hanák, Choryně 50.

Na pouťní dům: Msgr. Jos. Kuča, děkan v Opavě 30 — František Jeřábek, správce v. v. Husovice 20.

Na duchovní správu (klášter T. J.): M. Kratínová, Brno 28 — Jos. Mikulka Olomouc 30.

Na Vodní kapli: Ot. Bochenková, Uher. Hradiště 50.

Na dorost T. J.: Vavřín Šimá, Luboměř 30.

Na sochu Panny Marie: P. B. z Křekova 50.

Na Matici svatohostýnskou: † Marie Sytařová, Místek 100 — Al. Marková, Peřvald 50 — Zofie Kršnářová, Brno 50 — Fr. Hýžová, Cetechovice 50 — Al. a Jindř. Karkoške, Brno 25 — Mar. Kopečková, sestra červ. kříže Praha 20 — Farní úřad v Albrechtíčkách 40 — Far. úř. v Polkovicích 40 — farní úřad v Litultovicích 30 — farní úřad v Boršicích u Buchlovic 137 — zakl. čl. Brigita Vařáková, Kroměříž 120 — zakl. čl. Kaťuše Coufalová, Kroměříž 120 — zakl. čl. dp. Fr. Vrána, spirituál. Choryně 170 — Eleonora Zapletalová, Černošín 50 — vdp. Josef Prokeš, far. Šilperk 20 — far. úřad v Roudnu 10 — far. úřad v Hnojicích 157 — Frant. Hradil, kapl., Šternberk 50 — Florian Polcar, far., Roudno 20 — Leopold Hendrych, kapl., Hnojice 20 — farní úřad Šternov 450 — Josef Novák, duch. spr. Šternberk 20 — Josef Seget, far., Zubří 10 — Dr. Fr. Závrbský, vrch. kapl. u sv. Mořice, Olomouc 200 — farní úřad M. O-Vitkovice 100 — Fr. Lév, far., Bystročice 10 — farní úř. v Lídečku 10 — Ig. Rygal, far., Křenovice u Koj., čl. př. 160 — Mar. Dostálová, hospodyně, Kroměříž 100 — Josef Mlčoch výměnkář, Biskupice 10 — Jan Lochmann, far., Hněvošín 15 — Vinc. Lazenský, far., Vřesovice 50 — Václav Ruffa, far. v. v., Nová Ves u Mor. Ostr. 25 — Fr. Nábělek, Břest č. 147 1000 — Fr. Sedláček, dvorní rada, Brno 200 — Leopold Hendrych, kapl., Hnojice, k uctění 25. výročí úmrtí I. předsedy M. Sv. H. nejd. světicího biskupa Jona Weinlicha st. dluhopis 1500 Kč — Na památku svého v pánu zesnulého strýce Josefa Pavličika z Břestu a jeho dvou v pánu zesnulých manželů na zvelebení posvátného Hostýna věnuje jejich pozůstalý synovec **1000 Kč Matici svatohostýnské**. Prosi však, by na jejich duše bylo v modlitbách pamatováno. Josef Nábělek, Břest čis. 147 — far. úř. Frýdlant 10 — farní úřad Čeladná 10 — far. Hosa, Partschendorf 10 — farní úřad Pavlovice 10 — farní úřad Skřípov 50 — Ter. Nováková, N. Dvory Frýdek 12 — farní úřad Metylovice 10 — P. Vinc. Král, far. v. v., Blahučovice 50 — far. Jan Horký, M. O. Hrabůvka 10 — Ktch. K. Jeřábek, redakt., Líšeň 60 — farní úřad M. Hory 10 — far. Cyr. Souček, Hukovice 10 — kpl. Frant. Srovnalík, M. O. 25 — ktch. J. Hill, M. Hory 10 — ktch. J. Březina, M. Hory 20 — farní úřad Hradečná 55 — prof. A. Minařík, M. Ostrava 50 — dp. Leop. Krybus 10 — ktch. Jan Minář, Vitkovice 300 — far. Ant. Kolisek 5 — farní úřad St. Jičín 5 — far. Jan Macháč, Hošťálková 50 — far. v. v. Fr. Zámorský, Val. Meziříčí 10 — far. v. v. Fr. Vitásek, V. Karlovice 5 — far. Vil. Schmied, H. Bečva 10 — dp. Ed. Čmejrek, Val. Meziříčí 20 — kpl. Fr. Pilka, Hutisko 30 — far. K. Ješka, Hutisko 10 — f. dp. Raška, Hustopeče 90 — far. úřad v Lešné 30 — děk. Jan Jandásek, Rožnov 10 — far. K. Hruzík, Domašov 100 — far. Fr. Řezníček, Zašová 10 — adm. Ferd. Funk,

Šubiřov 3 — Lad. Vávra, ktch. Budišov 10 — far. v. v. Fr. Ostravský, Lipník 5 — far. Jos. Dostál v Karlovci 10 — ktch. Rud. Col, Přivoz 5 — far. Jos. Pluskal, Altendorf 3 — far. Fr. Beránek v Růždce 10 — far. Jos. Blažek, Val. Bystřice 10 — far. Ant. Březina, Měrovice 50.

Na tiskový fond: Ant. Šindlerová, Bystřice p. H. 100 — po 8 Kč: Št. Jagoš, Hroz. Lhota — A. Příkrylová, Pustiměř — J. Čechová, Dřínov — A. Lochmanová, Žalkovice — A. Skopalová, Radslavice — P. Navrátilová, Radslavice — V. Nováková, Vitonice — K. Valášek, Hranice — A. Tullová, Přerov — Ig. Künstler, Kroměříž — Milosrd. sestry v Lipníku — dp. A. Mikan, děk., Č. Libchavy — V. Jurča, Přerov — J. Mach, Ostrož. N. Ves — C. Kolářová, Praha — M. Sasinová, Místek — J. Stáňková, Olomouc — Fr. Štrouhal, st., Třebětice — Fr. Obdržálková, Hulín — B. Hanzliková, Tovačov — A. Böhmová, Olomouc — M. Bednářová, Vřesovice — Fr. Hřebíčková, Praha — B. Chudobová, Praha — J. Bisonová, Brno — J. Mencner, Petrovice — K. Bartíková, Holešov — A. Mánková, Přerov — Sedé sestry v Benešově — J. Dluhý, Nová Ves u Skřechoně — A. Lukešová, Mor. Lodenice — A. Matulová, Lešná — A. Jurčková, Rusava — V. Králík, Praha — A. Novák, Dol. Těšice — Fr. Rašková, Zábřeh — M. Šubová, Kroměříž — J. Burda, Čechůvky — J. Tichý, Ježov — B. Binková, Brno — Fr. Hudcová, Hrubčice — C. Šesták, Václavovice — R. Graeová, Prostějov — Fr. Černý, far. Kyselovice — Milosrd. sestry v Opavě — M. Dobešová, Brno — A. Valentová, Hor. Těšice — M. Zlámalová, Biskupství — K. Navrátil, Výšovice — V. Ryšavý, Ořechov u Brna — M. Moravcová, Sendražice — J. Fialová, Napajedla — A. Hostová, Skrbeň — M. Pelánová, Brno — L. Otáhalová, Bystřice p. H. — A. Zárubová, Praha — Fr. Hrbáčková, Štětovice — Šeb. Kaňa, Záhlínice — Msgr. J. Kuča, Opava — R. Rybka, Dvořisko — J. Paťák, Ostrava — R. Škodová, Brno — F. Orava, Zámorský. Po 6 Kč: Tonča Janková, Strážnice — Fr. Gřešková, Kylešovice — J. Sádková, Komor. Lhotka — T. Koutná, Přestavky — L. Bartek, Huštěnovice — Po 5 Kč: K. Labounková, Náměšť n. H. — A. Limanovská, Bánov.

Amerika (v dolarech) Prostřednictvím Dr. Hynka Dostála: A. Brabcová, Wisc. Hlasy 2 — A. Semrádová, Wisc. Hlasy 1, mši sv. 1 — J. Náhlik, Chicago, Hlasy 1, mši sv. 1, na kostel 3, dále na 20 mši sv. 20 — L. Panýrek, Bradley, Mich., na kostel 1 — A. Káčer, Swanston Ohio na kostel 1 — M. Tymrak, Jourdanon Tex., na kostel 1 — A. Káčer, Swanston Ohio na Hlasy 1 — F. Mlýnek, Detroit Mich. na mši sv. 1, na Hlasy 3 — K. Radoush, St. Paul Minn. na hlavní oltář 1 — Fr. Macháček, Alta Canada na Hlasy 1 — Kaspar Tesar, Astoria na Hlasy 10 — Ant. Solanič, Cleveland, Hlasy 1 — Karel Břicháček, Cleveland, Hlasy 1 — Mary Maloch, Gonzales Tex. Hlasy 1, na kostel 5 — Rev. Jos. Bauer, Bruno Nebr. 50 Kč — John Holoda, Manor Pa, mše sv. 4, Hlasy 1, elektr. osvětlení 1 — Václav Ševčík, Savanna Ill. na Hlasy 1, mše sv. 2 — Alžběta Sraděja mše sv. 1 — Roz. Křivák, mše sv. 2 — P. Prokop, Silver Lake na Hlasy 7, na tiskový fond 5 — Al. Brabec, Sponner Visc. na Hlasy 1 — Ant. Semrad na Hlasy 1 — Pauline Haluska, San Antonio Tex. na Hlasy 1, na kostel 15 — Anna Holaza, New York,

na mše sv. 6 — Ant. Ležák, Sealy Tex. na Hlasy 1.
— Prostřednictvím sl. Kat. Pištěkové z New Yorku
na Hlasy: Fr. Janošik, Birchwood Wisc. 2 —
Alois Janošik 2 — Vinc. Grögr 1'50 — N. Kurtín
2 — Barb. Postava 1'50 — Anna Fajt 1 — Anna
Talášek 1 — Marie Zajíček 1 — Marie Bártek 1

— Katar. Pištěk 1; na mešní svaz: Marie Hof-
manová 2 — Barb. Postava 2 — N. Kostuk 1
— M. Zralý 1 — Marie Gabrhel 1 — Marie
Bártek 1 — Katar. Pištěk 2 — na kostel: Barb.
Postava 1 — Leopold Babik, Sealy Tex. na Hlasy 1.
Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh“!

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Marie Sytařová z Místku. Jan Přikryl z Hoštic.
Marie Spáčilová z Medlova. Frant. Ludvík ze Žerotic u Znojma.
Anna Ševčíková, Police u Val. Meziříčí.
O. v p.!

„Hlasy Svatohostýnské“ vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena
cennými kresbami Führichovými. Cena poštou
6.— Kč.

**Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce
z Loyoly.** Kritický překlad původního špa-
nělského textu s úvodní studií P. Ovečky. —
Cena 18.— Kč neváz., 23.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě
Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to
návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k
modlitbě mystické, kterou autor charakterizuje
stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro
muže. Vázaná 2.— Kč.

**Lepka: Sv. Alois a jeho životní pro-
gram.** Úvahy časové pro naši katolickou
mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Otisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle
zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel
nebo otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberec, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy,
nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prošívané přikrývky, houně, baňochy, pytle,
slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 4.

Duben 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek
povoleno řed. pošt a teleg. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Ob-ah: Lidová píseň o Bolesné Matce, str. 61 — F. P. Kyjovský: Palmová ratolest, (Ze zápisků
amer. misionáře VI.) str. 62 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním i budoucím, str. 63 — Štěpán
Berghoff: Trestanec (pokračování) str. 64. — M. Alguno: Jest milostná socha svatohostýnská umělecká,
str. 65 — Rozhledna: Poselství Svatého Otce, str. 71 — Kronika, str. 74 — L'stárna, str. 76 — Knihovna,
str. 79. — Vyobrazení: „Orlátka“ ze Želechovic nad Dř. vnicí, str. 65 — Zmrtvýchvstání Páně, str. 67.
— Večeře Páně, str. 69. — Slováci z Velké Lhoty u Strážnice, str. 71.

DARY.

Na kostel: 300 Kč: Dr. J., Brno — 105 Kč: B. Jalůvková, Kozlovice u Frenštátu — 100 Kč: M. Trnková, Bytovčice — Č. Horák, Janovice — Ed. a A. Zásmětovi, Pustějov — Farní úřad Štítná n. V. — Manželé Zásmětovi, Pustějov — 80 Kč: A. Mříková, Praha II. — 50 Kč: Z. Z. Šenov — Fr. Hanák, Choryně — M. Dohnalová, Ivanovice n. H. — M. Krutilová, Lýsky u Přerova — M. Perničková, ošetř., Brno — 40 Kč: Dp. V. Buchta, far. Řezovice — 26 Kč: Dp. VI. Worel, farář, Bystřice p. H. — 25 Kč: A. Skřečková, Přerov — M. Frydrychová, Štěbořice — 20 Kč: A. Rosenkranzová, Tovačov — Fr. Šiklová, Letonice — N. N. ze Šramberka — K. Šapůrková, Přerov — T. Jenková, Strážnice — A. H. Kašava — K. Škrla, Velaticé — 15 Kč: M. Krčmová, Šlapanice — J. Volná, Místek — 10 Kč: A. Glingarová, Místek — J. Sích, Zlín — C. Havlík, Bojanovice — Fr. Hložek, Dol. Těšice — A. Kuklová, Bernatice — T. Volná, Sviadnov — 6 Kč: M. Horáčková, Chro-
meč — 5 Kč: Fr. Rochlová, Hor. Újezd — J. Zapalač, N. Hrozenkov — 20 Kč: N. N. ze Všetul — 30 Kč: N. N. z Prahy.

Na hlavní oltář: N. N. z Brusného na prosbu 100 — M. Kuhnová, Veselíčko *0 — A. Konečná, Hostišov 20 — N. N. ze Všetul 20 — A. Konvičková, Myslík 30.

Na sv. Antonína: M. Skočková, Kynvald 10.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. Henčlov 100 — J. Zemánek, Částkov 10 — P. Martinek, Bernhardsthal 10 — J. Volná, Místek 10 — V. Šejda, Hranice 10 — M. Šišperová, Veselí 8 — A. Glingarová, Místek 5 — A. Červenková, Praha 5 — L. Vranová, Praha 2 — N. N. Praha 3 — J. Benetka, Bystřice p. H. 10

Na sochu Bož. Srdce Páně: A. Králová, Mor. Nová Ves 50.

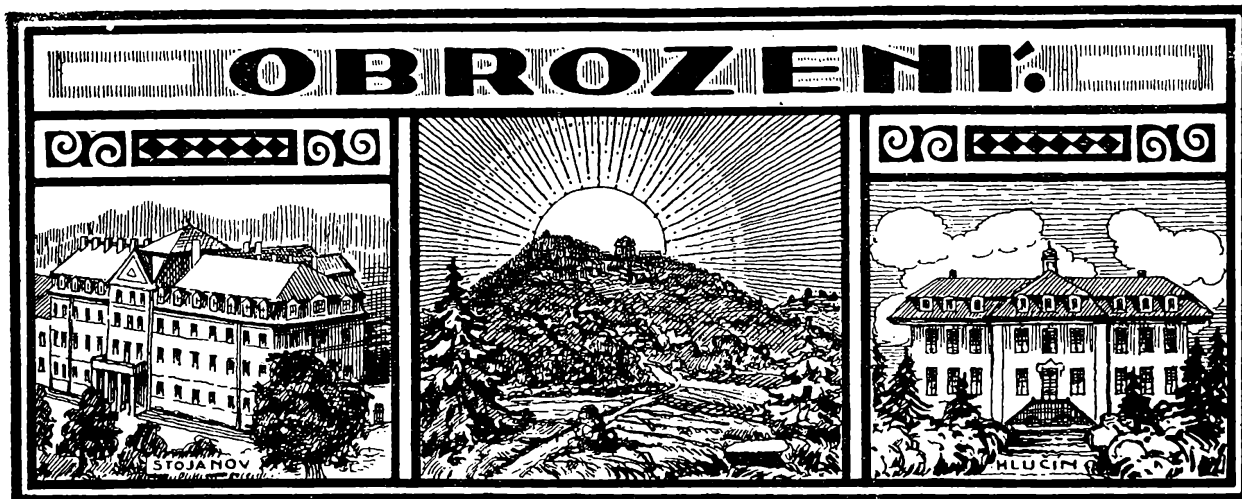
Na sochu Panny Marie: St. Rozkopal, Kobeřice 20.

Na duchovní správu (Kláster T. J.): N. N. z Kašavy 60 — N. N. kněz ze Slovácka 25 — A. Matějčková, Chro-
meč 20

Na dorost T. J.: Fr. Kořková, Bystřice p. H. 150 — Po † M. Adamkové z Chvalčova 100.

Na Vodní kapli: Fr. Panák, Veselíčko u Lip-
níka 30.

Na Matici svatohostýnskou: J. M. Jos. Kubíček, prelát v Olomouci 100 — Jan Zemánek, rol., Částkov 1000 — Em. Kuchařová, Skaštice 200 — N. N. kněz ze Slovácka 15 — M. Jiroušková, Praha II. příspěv. 100 — J. Grygarová, Praha II. příspěv. 200 — Ošetrovatelky zem. léč. úst. (horlivosti sl. Růž. Krivánkové) v Kroměříži 155 — Rozehnalová Marie, Kostelec n. H. 10 — Anežka Toulová, Klatovy 10 — Drha Frant., Věžky 25 — Pravda Adolf, Němčice 20 — Bouchalová Josefa, Těšnovice 120 — dp. Fr. Pazdera, katech., Unhošť 120 — far. úřad v Ratajích 20 — far. úř. v Těšnovicích 20 — Emilie Otevřelová, Nezdenice 24 — dp. Hlaváček Jan, far., Vracov 500 — Eduard Glabazna, arcib. zámecký, Kroměříž 120 — Lecian Jaroslav, Vážany 150 — Marie Nedomansky, Kroměříž 50 — Dvořák Josef, Drahlav 25 — Člen. př. z Plešovice 30 — far. úř. Kurovice 43 — far. úř. Klimkovic 20 — far. úř. Rudoltice 5 — dp. J. Navrátil, Černošín 276 — far. úř. Vjšovice 35 — far. úř. Hustopeče n. Beč. 126 — far. úřad Pačlavice 30 — Dr. Frant. Vlach, Kroměříž 120 — Matylda Klanicová, Kroměříž 150 — Paliga Zdeněk, rolník, Starý Dezeš 50 — Rodina Pavličikova, Chropýň 20 — Far. úřad Soběchleby 45 — Karel Adam, Kroměříž 5 — Zdráhal Rostislav č. 30, Hradisko 5 — Večerka Frant., zakl. člen, Plešovice 120 — Konvent dominikánů v Uh. Brodě 181 a Havřice 33 — Herald Maximilian, Palačov 26 — Farní úř. Měrovice n. H. 173 — Dorazilová Marie, Loučka u N. Jičína 40 — far. úř. a M. Hybnerová, Štípa 80 — vdp. Petr Tesař, děkan v.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 4.

Duben 1931.

Ročník IV.

M. S. v americkém „Hlasu“ 13. II. 1931.

TVŮRCE DUCHOVNÍCH CVIČENÍ V MODERNÍM SVĚTLE.

Známý český literární kritik F. X. Šalda, kterého nikdo nebude považovati za klerikála, vydal román „Loutky a dělníci boží“, ve kterém je porovnáván sv. Ignác z Loyoly s Komenským.

Jedna z hrdinek tohoto románu, Štěpánka Vintířová, přečetla díla sv. Ignáce z Loyoly a sv. Terezie španělské, ale také náboženské spisy J. A. Komenského. Porovnáním těchto spisů dospěla dívka k tomuto úsudku:

Svatý Ignác z Loyoly a svatá Terezie byly duše z ocele. Ráz těchto duchů, stravující vnitřní žár, úplné oddání se velikému ideálu při naprostém vnějším chladu a sebekázní, strhoval ji jako cosi, co chápala a s čím byla vnitřně spřízněna. Porozuměla, jak veliký a smělý byl zde podniknut pokus, překonati přírodu a přetvořiti ji cele v dílo vůle a záměru.

Všechny pudy přírodní, všechno citově rozmoklé a pohodlné, všechno náladové a chvilkové, všechno pouhé chtění osobní musí býti ztráveno, sežehnuto, přestaveno v mohutnou vůli nadosobní. Člověk musí odumřítí veškeré živočišnosti, všemu přirozeně slabošskému, lidsky sentimentálnímu a přetaviti se, překouti se cele v ducha, v nástroj k účelu nadosobnímu a nadpřírodnímu.

Dívka dobře usoudila, že ničeho

velikého na zemi není možno dosíci bez sebezapření, a k sebezapření nutno vychovávat se neustálou sebekázní a počítí při tom ovšem od věcí nejnepatrnějších a všedních. Jaká jedinečná škola vůle byly tyto knihy!

Na jedné straně učila tato díla nejbystřejšímu umění duševní analýsy, ostrovidnému sebezpozorování a sebezroboru, na druhé straně však a zároveň železnému dílu nekonečného, nikdy neumdlévajícího sebezpřemáhání. Základ k modernímu člověku budoucnosti, cítila několikrát mimoděk dívka, byl položen zde. Zde se rodí člověk ocelových svalů, složitý i hybný, nesetrvávající v jedné poloze, neulpívající na ničem, čeho již dosáhl, odmrštující se od každé překážky, od každého nebezpečí a vyrovnávající se s nimi svou pružností, člověk, jenž tuhou disciplínou zorganizoval svůj vnitřní svět i sklad sil a žvlů, ustavujících je přesněji a jemněji než jest zorganizován svět vnější.

Četla také spisy Komenského. Co z nich poznala? Stále zněla jí v sluch táž melodie kvietistická, stálý útěk ze života a stálé odevzdávání se ve vůli Boží; stále týčil se před ní zhroucený postoj kohosi unaveného a zhnuseného během světovým a toužícího spočinouti v čemsi bezpečném a pokojném mimo všecku změnu. Stále zněla jí odevšad

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek
povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Ob-ah: Lidová píseň o Bolesné Matce, str. 61 — F. P. Kyjovský: Palmová ratolest, (Ze zápisů
amer. misionáře VI.) str. 62 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním i budoucím, str. 63 — Štěpán
Berghoff: Trestanec (pokračování) str. 64. — M. Alguno: Jest milostná socha svatohostýnská umělecká,
str. 65 — Rozhledna: Poselství Svatého Otce, str. 71 — Kronika, str. 74 — Lstárna, str. 76 — Knihovna,
str. 79. — Vyobrazení: „Orlátko“ ze Želechovic nad Dřvnicí, str. 65 — Zmrtvýchvstání Páně, str. 67.
— Večeře Páně, str. 69. — Slováci z Velké Lhoty u Strážnice, str. 71.

DARY.

Na kostel: 300 Kč: Dr. J., Brno — 105 Kč: B. Jelůvková, Kozlovice u Frenštátu — 100 Kč: M. Trnková, Bytovičky — Č. Horák, Janovice — Ed. a A. Zásmětovi, Pustějov — Farní úřad Štítná n. V. — Manželé Zásmětovi, Pustějov — 80 Kč: A. M. Říková, Praha II. — 50 Kč: Ž. Z. Šenov — Fr. Hanák, Choryně — M. Dohnalová, Ivanovice n. H. — M. Krutilová, Lýsky u Přerova — M. Perničková, ošetř., Brno — 40 Kč: Dp. V. Buchta, far. Řeznovice — 26 Kč: Dp. Vl. Worel, farář, Bystřice p. H. — 25 Kč: A. Skřečková, Přerov — M. Frydrychová, Štěbořice — 20 Kč: A. Rosenkranzová, Tovačov — Fr. Šiklová, Letonice — N. N. ze Šramberka — K. Sapůrková, Přerov — T. Jenková, Strážnice — A. H. Kašava — K. Škrba, Velaticé — 15 Kč: M. Krčmová, Šlapanice — J. Volná, Místek — 10 Kč: A. Glingarová, Místek — J. Sích, Zlín — C. Havlík, Bojanovice — Fr. Hložek, Dol. Těšice — A. Kuklová, Bernatice — T. Volná, Sviadnov — 6 Kč: M. Horáčková, Chomeč — 5 Kč: Fr. Rochlová, Hor. Újezd — J. Zapalač, N. Hrozenkov — 20 Kč: N. N. ze Všetul — 30 Kč: N. N. z Prahy.

Na hlavní oltář: N. N. z Brusného na prosbu 100 — M. Kuhnová, Veselíčko 50 — A. Konečná, Hostišov 20 — N. N. ze Všetul 20 — A. Konvičková, Myslík 30.

Na sv. Antonína: M. Skočková, Křinvald 10.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. Henčlov 100 — J. Zemánek, Částkov 10 — P. Martinek, Bernhardsthal 10 — J. Volná, Místek 10 — V. Šejda, Hranice 10 — M. Šišperová, Veselí 8 — A. Glingarová, Místek 5 — A. Červenková, Praha 5 — L. Vranová, Praha 2 — N. N. Praha 3 — J. Benetka, Bystřice p. H. 10

Na sochu Bož. Srdce Páně: A. Králová, Mor. Nová Ves 50.

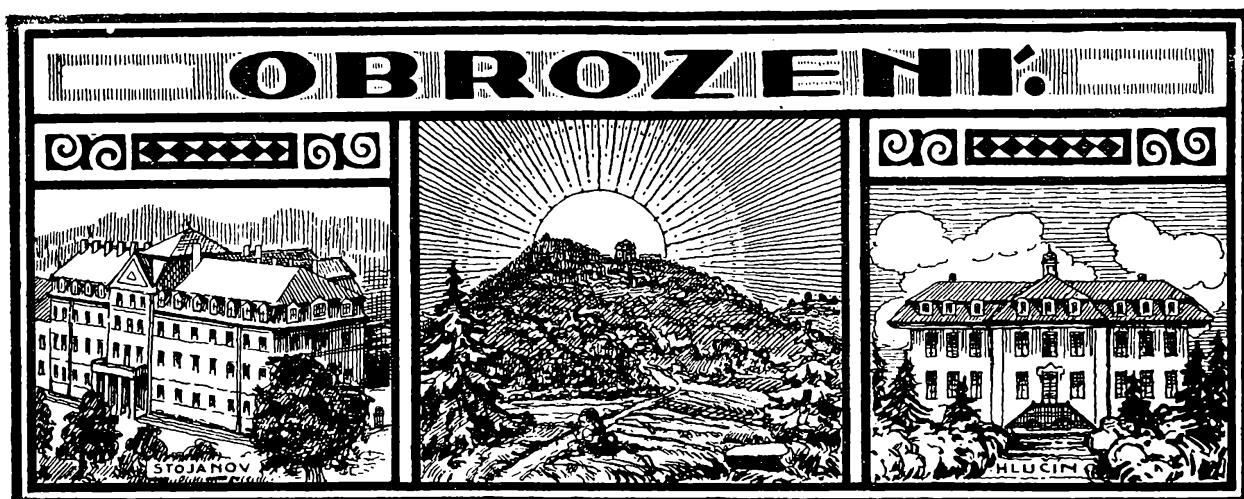
Na sochu Panny Marie: St. Rozkopal, Kobeřice 20.

Na duchovní správu (Kláster T. J.): N. N. z Kašavy 60 — N. N. kněz ze Slovácka 25 — A. Matějíčková, Chomeč 20

Na dorost T. J.: Fr. Kořková, Bystřice p. H. 150 — Poř. M. Adamkové z Chvalčova 100.

Na Vodní kapli: Fr. Panák, Veselíčko u Lipníka 30.

Na Matici svatohostýnskou: J. M. Jos. Kubíček, prelát v Olomouci 100 — Jan Zemánek, roln., Částkov 1000 — Em. Kuchařová, Skaštice 200 — N. N. kněz ze Slovácka 15 — M. Jiroušková, Praha II. příspěv. 100 — J. Grygarová, Praha II. příspěv. 200 — Ošetřovatelky zem. léč. úst. (horlivosti sl. Růž. Křivánkové) v Kroměříži 155 — Rozehnalová Marie, Kostelec n. H. 10 — Anežka Toulová, Klatovy 10 — Drha Frant., Věžky 25 — Pravda Adolf, Němčice 20 — Bouchalová Josefa, Těšnovice 120 — dp. Fr. Pazdera, katech., Unhošť 120 — far. úřad v Ratajích 20 — far. úř. v Těšnovicích 20 — Emilie Otevřelová, Nezdenice 24 — dp. Hlaváček Jan, far., Vracov 500 — Eduard Glabazna, arcib. zámecký, Kroměříž 120 — Lecian Jaroslav, Vážany 150 — Marie Nedomansky, Kroměříž 50 — Dvořák Josef, Drahlav 25 — Člen. př. z Plešovice 30 — far. úř. Kurovice 43 — far. úř. Klimkovic 20 — far. úř. Rudolice 5 — dp. J. Navrátil, Černošín 276 — far. úř. Výšovice 35 — far. úř. Hustopeče n. Beč. 126 — far. úřad Pačlavice 30 — Dr. Frant. Vlach, Kroměříž 120 — Matylda Klanicová, Kroměříž 150 — Paliga Zdeněk, rolník, Starý Degeš 50 — Rodina Pavličikova, Chropýň 20 — Far. úřad Soběchleby 45 — Karel Adam, Kroměříž 5 — Zdráhal Rostislav č. 30, Hradisko 5 — Večerka Frant., zakl. člen, Plešovice 120 — Konvent dominikánů v Uh. Brodě 181 a Havřice 33 — Herald Maximilian, Pačlov 26 — Farní úř. Měrovice n. H. 173 — Dorazilová Marie, Loučka u N. Jičína 40 — far. úř. a M. Hybnerová, Štípa 80 — vdp. Petr Tesař, děkan v.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 4.

Duben 1931.

Ročník IV.

M. S. v americkém „Hlasu“ 13. II. 1931.

TVŮRCE DUCHOVNÍCH CVIČENÍ V MODERNÍM SVĚTLE.

Známý český literární kritik F. X. Šalda, kterého nikdo nebude považovati za klerikála, vydal román „Loutky a dělníci boží“, ve kterém je porovnáván sv. Ignác z Loyoly s Komenským.

Jedna z hrdinek tohoto románu, Štěpánka Vintířová, přečetla díla sv. Ignáce z Loyoly a sv. Terezie španělské, ale také náboženské spisy J. A. Komenského. Porovnáním těchto spisů dospěla dívka k tomuto úsudku:

Svatý Ignác z Loyoly a svatá Terezie byly duše z ocele. Ráz těchto duchů, stravující vnitřní žár, úplné oddání se velikému ideálu při naprostém vnějším chladu a sebekázní, strhoval ji jako cosi, co chápala a s čím byla vnitřně spřízněna. Porozuměla, jak veliký a smělý byl zde podniknut pokus, překonati přírodu a přetvořiti ji cele v dílo vůle a záměru.

Všechny pudy přírodní, všechno citově rozmoklé a pohodlné, všechno náladové a chvilkové, všechno pouhé chtění osobní musí býti ztráveno, sežehnuto, přestaveno v mohutnou vůli nadosobní. Člověk musí odumřítí veškeré živočišnosti, všemu přirozeně slabošskému, lidsky sentimentálnímu a přetaviti se, překouti se cele v ducha, v nástroj k účelu nadosobnímu a nadpřírodnímu.

Dívka dobře usoudila, že ničeho

velikého na zemi není možno dosíci bez sebezapření, a k sebezapření nutno vychovávat se neustálou sebekázní a počítí při tom ovšem od věcí nejneopatrnějších a všedních. Jaká jedinečná škola vůle byly tyto knihy!

Na jedné straně učila tato díla nejbystřejšímu umění duševní analýsy, ostrovidnému sebezpozorování a sebe-rozboru, na druhé straně však a zároveň železnému dílu nekonečného, nikdy neumdlévajícího sebepřemáhání. Základ k modernímu člověku budoucnosti, cítila několikrát mimoděk dívka, byl položen zde. Zde se rodí člověk ocelových svalů, složitý i hybný, nesetrvávající v jedné poloze, neulpívající na ničem, čeho již dosáhl, odmřšťující se od každé překážky, od každého nebezpečí a vyrovnávající se s nimi svou pružností, člověk, jenž tuhou disciplinou zorganizoval svůj vnitřní svět i sklad sil a žvlů, ustavujících je přesněji a jemněji než jest zorganizován svět vnější.

Četla také spisy Komenského. Co z nich poznala? Stále zněla jí v sluch táž melodie kvietistická, stálý útěk ze života a stálé odevzdávání se ve vůli Boží; stále týčil se před ní zhroucený postoj kohosi unaveného a zhnuseného během světovým a toužícího spočinouti v čemsi bezpečném a pokojném mimo všecku změnu. Stále zněla jí odevšad

Měsíčník pro lid.

Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek
povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Ob-ah: Lidová píseň o Bolesné Matce, str. 61 — F. P. Kyjovský: Palmová ratolest, (Ze zápisů
amer misionáře VI.) str. 62 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním i budoucím, str. 63 — Štěpán
Berghoff: Trestanec (pokračování) str. 64. — M. Alguno: Jest milostná socha svatohostýnská umělecká,
str. 65 — Rozhledna: Poselství Svatého Otce, str. 71 — Kronika, str. 74 — Lstárna, str. 76 — Knihovna,
str. 79. — Vyobrazeni: „Orlátko“ ze Želechovic nad Dřvnicí, str. 65 — Zmrtvýchvstání Páně, str. 67.
— Večeře Páně, str. 69. — Slováci z Velké Lhoty u Strážnice, str. 71.

DARY.

Na kostel: 300 Kč: Dr. J., Brno — 105 Kč:
B. Jalůvková, Kozlovice u Frenštátu — 100 Kč:
M. Trnková, Bytčovice — Č. Horák, Janovice —
Ed. a A. Zásmětovi, Pustějov — Farní úřad Štítná
n. V. — Manželé Zásmětovi, Pustějov — 80 Kč:
A. Mříková, Praha II. — 50 Kč: Ž. Z. Šenov -
Fr. Hanák, Choryně — M. Dohnalová, Ivanovice
n. H. — M. Krutilová, Lýsky u Přerova — M.
Perníčková, ošetř., Brno — 40 Kč: Dp. V. Buchta,
far. Řeznovice — 26 Kč: Dp. VI. Worel, farář,
Bystřice p. H. — 25 Kč: A. Skřečková, Přerov -
M. Frydrychová, Štěbořice — 20 Kč: A. Rosen-
kranzová, Tovačov — Fr. Šiklová, Letonice — N.
N. ze Šramberka — K. Sapůrková, Přerov — T.
Jenková, Strážnice — A. H. Kašava — K. Škrba,
Velaticé — 15 Kč: M. Krčmová, Šlapanice —
J. Volná, Místek — 10 Kč: A. Glingarová, Místek
— J. Sích, Zlín — C. Havlík, Bojanovice — Fr.
Hložek, Dol. Těšice — A. Kuklová, Bernatice —
T. Volná, Sviadnov — 6 Kč: M. Horáčková, Chro-
meč — 5 Kč: Fr. Rochlová, Hor. Újezd — J. Za-
palač, N. Hrozenkov — 20 Kč: N. N. ze Všetul
— 30 Kč: N. N. z Prahy.

Na hlavní oltář: N. N. z Brusného na prosbu
100 — M. Kuhnová, Veselíčko 40 — A. Konečná,
Hostišov 20 — N. N. ze Všetul 20 — A. Kon-
vičková, Myslík 30.

Na sv. Antonína: M. Skočková, Kynvald 10.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. Henčlov 100
— J. Zemánek, Částkov 10 — P. Martinek, Bern-
hardsthal 10 — J. Volná, Místek 10 — V. Šejda,
Hranice 10 — M. Šišperová, Veselí 8 — A. Glin-
garová, Místek 5 — A. Červenková, Praha 5 —
L. Vranová, Praha 2 — N. N. Praha 3 — J.
Benetka, Bystřice p. H. 10

Na sochu Bož. Srdce Páně: A. Králová, Mor.
Nová Ves 50.

Na sochu Panny Marie: St. Rozkopal, Kobe-
řice 20.

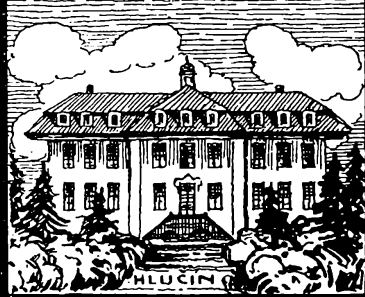
Na duchovní správu (Klášter T. J.): N. N. z
Kašavy 60 — N. N. kněz ze Slovácka 25 — A.
Matějíčková, Chromeč 20

Na dorost T. J.: Fr. Kofková, Bystřice p. H.
150 — Poř. M. Adamkové z Chvalčova 100.

Na Vodní kapli: Fr. Panák, Veselíčko u Lip-
níka 30.

Na Matici svatohostýnskou: J. M. Jos. Kubi-
ček, prelát v Olomouci 100 — Jan Zemánek, roln.,
Částkov 1000 — Em. Kuchařová, Skaštice 200 —
N. N. kněz ze Slovácka 15 — M. Jiroušková,
Praha II. příspěv. 100 — J. Grygarová, Praha II.
příspěv. 200 — Ošetřovatelky zem. léč. úst. (hor-
livosti sl. Růž. Křivánkové) v Kroměříži 155 —
Rozehnalová Marie, Kostelec n. H. 10 — Anežka
Toulová, Klatovy 10 — Drha Frant., Věžky 25 —
Pravda Adolf, Němčice 20 — Bouchalová Josefa,
Těšnovice 120 — dp. Fr. Pazdera, katech., Unhošť
120 — far. úřad v Ratajích 20 — far. úř. v Tě-
šnovicích 20 — Emilie Otevřelová, Nezdenice 24
— dp. Hlaváček Jan, far., Vracov 500 — Eduard
Glabazha, arcib. zámecký, Kroměříž 120 — Lecian
Jaroslav, Vážany 150 — Marie Nedomansky, Krom-
ěříž 50 — Dvořák Josef, Drahlav 25 — Člen.
př. z Plešovice 30 — far. úř. Kurovice 43 — far.
úř. Klimkovic 20 — far. úř. Rudoltice 5 — dp.
J. Navrátil, Černošín 276 — far. úř. Výšovice 35
— far. úř. Hustopeče n. Beč. 126 — far. úřad
Pačlavice 30 — Dr. Frant. Vlach, Kroměříž 120
— Matylda Klanicová, Kroměříž 150 — Paliga
Zdeněk, rolník, Starý Dezeš 50 — Rodina Pavli-
čikova, Chropýň 20 — Far. úřad Soběchleby 45
— Karel Adam, Kroměříž 5 — Zdráhal Rostislav
č. 30, Hradisko 5 — Večerka Frant., zakl. člen,
Plešovice 120 — Konvent dominikánů v Uh. Brodě
181 a Havřice 33 — Herald Maximilian, Paččov
26 — Farní úř. Měrovice n. H. 173 — Dorazilová
Marie, Loučka u N. Jičína 40 — far. úř. a M.
Hybnerová, Štípa 80 — vdp. Petr Tesař, děkan v.

OBROZENÍ!

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 4.

Duben 1931.

Ročník IV.

M. S. v americkém „Hlasu“ 13. II. 1931.

TVŮRCE DUCHOVNÍCH CVIČENÍ V MODERNÍM SVĚTLE.

Známý český literární kritik F. X. Šalda, kterého nikdo nebude považovati za klerikála, vydal román „Loutky a dělníci boží“, ve kterém je porovnáván sv. Ignác z Loyoly s Komenským.

Jedna z hrdinek tohoto románu, Štěpánka Vintířová, pročela díla sv. Ignáce z Loyoly a sv. Terezie španělské, ale také náboženské spisy J. A. Komenského. Porovnáním těchto spisů dospěla dívka k tomuto úsudku:

Svatý Ignác z Loyoly a svatá Terezie byly duše z ocele. Ráz těchto duchů, stravující vnitřní žár, úplné oddání se velikému ideálu při naprostém vnějším chladu a sebekázní, strhoval ji jako cosi, co chápala a s čím byla vnitřně spřízněna. Porozuměla, jak veliký a smělý byl zde podniknut pokus, překonati přírodu a přetvořiti ji cele v dílo vůle a záměru.

Všechny pudy přírodní, všechno citově rozmoklé a pohodlné, všechno náladové a chvilkové, všechno pouhé chtění osobní musí býti ztráveno, sežehnuto, přestaveno v mohutnou vůli nadosobní. Člověk musí odumřítí veškeré živočišnosti, všemu přirozeně slabošskému, lidsky sentimentálnímu a přetaviti se, překouti se cele v ducha, v nástroj k účelu nadosobnímu a nadpřírodnímu.

Dívka dobře usoudila, že ničeho

velikého na zemi není možno dosíci bez sebezapření, a k sebezapření nutno vychovávat se neustálou sebekázní a počítí při tom ovšem od věcí nejnepatrnějších a všedních. Jaká jedinečná škola vůle byly tyto knihy!

Na jedné straně učila tato díla nejbystřejšímu umění duševní analýsy, ostrovidnému sebezpozorování a sebezroboru, na druhé straně však a zároveň železnému dílu nekonečného, nikdy neumdlévajícího sebezpřemáhání. Základ k modernímu člověku budoucnosti, cítila několikrát mimoděk dívka, byl položen zde. Zde se rodí člověk ocelových svalů, složitý i hybný, nesetrvávající v jedné poloze, neulpívající na ničím, čeho již dosáhl, odmrstující se od každé překážky, od každého nebezpečí a vyrovnávající se s nimi svou pružností, člověk, jenž tuhou disciplínou zorganizoval svůj vnitřní svět i sklad sil a živelů, ustavujících je přesněji a jemněji než jest zorganizován svět vnější.

Četla také spisy Komenského. Co z nich poznala? Stále zněla jí v sluch táž melodie kvietistická, stálý útěk ze života a stálé odevzdávání se ve vůli Boží; stále týčil se před ní zhroucený postoj kohosi unaveného a zhnuseného během světovým a toužícího spočinouti v čemsi bezpečném a pokojném mimo všecku změnu. Stále zněla jí odevšad

táž jediná žalobná strana. Ne boj se světem, ale útek z něho, ne přemáhání ho vlastními zbraněmi, nýbrž radikální popírání ho nebo naprosté odvracení se od něho.

Kdežto žhavé jiskry zsršely občas z vět Ignácových a Tereziných, zdánlivě zcela suchých a střízlivých, jakoby ocel na křemen narazila, přšla z ob-

širných souvětí českého arciděle na dívku jen zbožná nuda.

Poznámka redakce. Nechceme nikterak snižovat význam Komenského, jehož díla vydávali i staří jesuité, uvedli jsme však výroky Šaldovy z jeho románu, poněvadž dosti dobře charakterisují ducha a snahy exercičního hnutí. Netvrdíme však, že by touto kritikou byl podán výstižně duch sv. Ignáce a jeho spisů.

Alois Stork S. J.

BÝVALÝM EXERCITANTŮM.

Přátelé!

Chcete-li zachovat, co jste si odnesli z duchovních cvičení, přistupujte a spoň jednou v měsíci ke Stolu Páně a konejte pilně duchovní četbu, jak jsme to posledně rozebírali v tomto věstníku. To stačí k zachování náboženské horlivosti.

Možno však exercicie považovat za základ, na kterém budete hlubší ctnost a křesťanskou dokonalost. Kdo tedy nechce si pouze zachovat, co získal exerciciemi, nýbrž kdo chce prospívat a pokračovat v duchovním životě, ten musí nezbytně k těmto dvěma úkonům, právě uvedeným, připojiti ještě třetí: zvláštní zpytování svědomí.

O tom se teď rozepisovat nebudu, neboť vše potřebné naleznete v knížce „Z duchovního života“, která Vám byla doporučena v předposledním čísle tohoto věstníku. Na tu Vás poukazují, v té si to vyhledejte. Máte tam všechno do podrobnosti podáno.

Nadchly-li Vás myšlenky Šaldovy právě uvedené o sv. Ignáci a o sv. Terezii španělské, zvláštním zpytováním svědomí zocelíte své duše pro Boha a pro záměry Kristovy. Musíte si velmi vážiti tohoto úkonu, kterého sv. Ignác doporučuje každému exercitantovi. Ani netušíte, kolik je v tomto

zdánlivě prostém cvičení síly, koná-li se důsledně a soustavně. Duše znenáhla dozrává k hluboké ctnosti a k dokonalosti zvláštním zpytováním svědomí a hlubší vnitřní modlitbou. K té však nedospějí, dokud duši nezbavíly různých chyb a nezřízených sklonů a zvláštním zpytováním svědomí mizí chyba po chybě a pořádají se různé nezřízenosti. Jen kdyby se Vám ještě podařilo získat zpovědníka, který by Vás v tom vedl a stále kontroloval Vaše zvláštní zpytování svědomí. Potom byste při jednom předmětu vytrvali celé měsíce a pokrok v duchovním životě by byl jistý. Kdo nemá vůdce, často si nestanoví pravý předmět a nejsa kontrolován, těžko vytrvá při téže látce delší dobu. Odtud se stává, že se tento úkon duchovního života, který sv. Ignác v duchovních cvičeních klade na místo přední, zanedbává a podceňuje.

Z dlouholeté zkušenosti při soustavném vedení duší různých stavů poznal jsem, jak mocným prostředkem k trvalému pokroku v duchovním životě je právě toto zvláštní zpytování svědomí a ani jsem netušil, že lze tímto jednoduchým prostředkem, užívá-li se ho soustavně, duše přivesti k velké ctnosti a až k hranicím dokonalosti.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Rozmach exercičního hnutí v diecesi münsterské. Ačkoliv po celém Německu je hnutí exerciční značné, diecese münsterská kráčí v čele. V roce 1929 měla více než 21.000 exercitantů. Podle úředního seznamu má tato diecese 21 exer-

cičních domů, ve kterých od 3. ledna do konce června je stanoveno 317 exercičních kursů. Porovnejme to s našimi poměry. Exerciční hnutí je u nás na postupu, avšak s cizinou se ještě měřit nemůžeme.

V tomto úředním seznamu münsterském

lze poznati také pokročilou specialisací jednotlivých kursů. Jsou ohlášeny vedle všeobecných pro muže, zvláštní kursy pro Poláky, rolníky, dělníky, obchodníky, vzdělané pány, kostelníky, hluchoněmé, úředníky, apoštolát mužů, kostelní zpěváky. - Vedle všeobecných kursů pro mladíky, jsou stanoveny zvláštní kursy pro tovaryše, mladíky bez zaměstnání, rolnické synky, policejní strážníky, snoubence, žáky opouštějící školu, žáky hospodářských škol, žáky středních škol, mladíky terciáře. - Ohlášeno 23 kursů pro gymnasisty nejvyšších tříd, ve dnech, kdy mají prázdniny. — V téže době také stanoveno 22 kursů pro kněze, 3 kursy pro učitele a 9 kursů pro učitelky. - Vedle všeobecných exercicií pro ženy a matky, hlášeny zvláštní kursy pro Polky, vdovy, starší ženy, samostatné starší dámy, Svaz žen, pracovnice v Karitě, terciářky. - Vedle všeobecných exercicií pro dívky, stanoveny konečně ještě tyto zvláštní kursy: pro nevěsty, švadleny a modistky, dívky pokračovacích škol, farní hospodyně, dívky opouštějící školu, úřednice a prodavačky, kandidátky řeholního stavu, samostatné slečny, dělnice, terciářky.

Poplatek za exercicie stanoven v diecesi na 12 M, to jest našich 96 Kč. Všeobecně se zavádějí střeďanky, které i chudým umožňují exercicie a podpůrné fondy v jednotlivých spolcích, které členstvu udělují subvence. Rozmach exercičního hnutí v Německu, kde je tolik bídy jako u nás, není více, souvisí právě s rozmachem střeďanek a podpůrných spolkových fondů. Ovšem i duchovenstvo jeví velký zájem o exercicie, neboť v nich vidí hlavní prostředek pro obnovu náboženského života v dnešních zmatcích. Celé exerciční hnutí je pevně zorganizované. V čele stojí diecesní ředitel jmenovaný diecesním biskupem, který celému hnutí dává určitý směr a se stará o soustavnou propagandu.

Jak je působivá čilá agitace. V Rajhradě byly stanoveny od 2.—6. března exercicie pro matky. Zahájena ve farnostech soustavnější propaganda a přihlásilo se za nedlouho přes 100 matek, tak že bylo nutno polovici přihlášek odkázat na další kurs, který byl původně stanoven pro dívky, musel však býti rezervován matkám. Jak mocné hnutí bychom vyvolali, kdyby všude bylo porozumění pro exercicie!

Exerciční schůze kněží na posledním všeobecném sjezdu německých katolíků. Tento sjezd konal se minulého roku v Münsteru. Mezi přemnohými schůzemi různých katolických organizací v rámci tohoto sjezdu, konali též schůzi kněží, kteří pracují pro exerciční hnutí. Na tuto schůzi dostavil se nejdůstojnější pan nuncius a zdůraznil, že svou návštěvou chce ukázat, jaký význam mají exercicie všech stavů pro dnešní duchovní správu a že přináší zvláštní požehnání Svatého Otce všem, kdož pečují o exerciční hnutí. Svatý Otec velmi si přeje, aby právě v těchto těžkých dobách lidstvo bylo vedeno k těmto zdrojům náboženské síly a aby zvláště lidem nezaměstnaným bylo umožněno bezplatně konat exercicie.

Exercicie pro nezaměstnané. V Německu již je dávají a po několika pokusech poznali, že je to velmi prospěšné a důležité. Jsou sice také lidé, kteří jsou rádi bez zaměstnání a vytloukají z toho kapitál, ale většina, která se teď hospodářskou krizí octla bez práce, těžce to nese, strádá namnoze i s celou rodinou, je na mysli skleslá a hledí smutně budoucnosti vsříc. Mezi těmito lidmi našli bychom mnohé, kteří by rádi šli na exercicie, kdyby byly bezplatné a z exercicií načerpali by ducha, získali správnou orientaci životní a posilili se proti svodům komunistickým. Kdyby částka ohromných peněz, které se vydávají ve prospěch nezaměstnaných, věnovala se na takové exercicie, jak by se lidem a státu pomohlo. Než pro tyto věci není dosud porozumění. Musíme je budít, než bude pozdě. Diecesní svazy karity by mohly razit cestu.

Důležitá poznámka pro každého. Prosíme snažně, aby si exercičanti navykli hlásit se předem na exercicie a vyčkali přijímací lístek z exercičního domu. Mnoho exercičantů a exercičanek nezná ještě této kázně a působí někdy zbytečně obtíže exercičním domům. Příklad uvedu ze Stojanova. V zimě lze vytápnout 74 pokojíků. Ideálem jest, že každý má svůj pokojíček, svou samotu na 3 dny. Kdyby se všichni hlásili a jen přijeli, kdo skutečně byli přijati, měli bychom ideální kursy, každý exercičant svou samotu a bylo by možno se každému více věnovat. Tak přijede spousta lidí, pokojíčky nestačí, musí dva nebo i tři býti v jednom, sestry nemohou stačit s uklízením a vařením. Veta pak po ideálech exercičního kursu! Jak snadno by se vytvořily dva nebo tři kursy s normálním počtem, místo aby byl jeden se 150-200 exercičantů.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	studenty od kvinty nahoru	Arcib. gymnasium v Bubenči	28./III. večer do 1./IV. ráno	20 Kč
2.	pracovníky ve veřejném životě	na Velehradě	29./III. večer do 2./IV. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
3.	dívky SKM	Sestry Nej. Svát., Č. Budějovice	4./IV. večer do 8./IV. ráno	střádanka SKM
4.	dívky	v Hlučíně	6./IV. večer do 10./IV. ráno	50 Kč
5.	muži	„	10./IV. večer do 14./IV. ráno	50 Kč
6.	Svaz žen a dívek	na Velehradě	13./IV. večer do 17./IV. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
7.	ženy	v Hlučíně	16./IV. večer do 20./IV. ráno	50 Kč
8.	dívky SKM	ve Veltrusích	22./IV. večer do 26./IV. ráno	střádanka SKM
9.	dívky z měst	na Velehradě	27./IV. večer do 1./V. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
10.	dívky	v Rajhradě	18./V. večer do 22./V. ráno	60 Kč
11.	ženy	v Hlučíně	22./V. večer do 26./V. ráno	50 Kč
12.	dívky	v Hlučíně	27./V. večer do 31./V. ráno	50 Kč

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího lístku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Bubeneč: Správa arcib. gymnasia, Praha-Bubeneč, Wintrova 4.

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Veltrusy: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Č. Budějovice: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Číslo 4.

Duben 1931.

Ročník XXVII.

LIDOVÁ PÍSEŇ O BOLESTNÉ MATCE *)

Vyšla hvězda na kraj světa,
osvítla do půl světa.

Nebyla to hvězda jasná,
než to byla panna krásná.

Šla Maria, šla plačící,
Syna svého hledající.

Přišla tě tam do údolí,
nalezla tam apoštoly.

A vy milí apoštoli,
co jste smutní, neveselí?

My jsme smutní, neveselí,
že jsme Krista neviděli.

Neviděli, neslyšeli,
jak ve čtvrtek při večeři.

Když chléb lámal a rozdával,
a svou svatou Krev nám dával.

Jezte, pite, pamatujte,
této noci mne ztratíte.

A jak bylo po večeři,
hned ti židi Krista jali.

Octa, žluči nastrojili,
na dřevo Kříže přibili.

Maria to uslyšela,
hned pod svatý Kříž běžela.

A tam stála a plakala,
kde ta svatá Krev kapala.

Kde ta svatá Krev kapala,
všady růže prokvétala.

Co tu, Matičko, stojíte,
tak přežalostně hledíte?

Jak tu nemám smutná státi,
nad Synáčkem naříkati!

Když z Něho Krev svatá stříká;
což jest ta bolest veliká!

Sstup, můj Synu, s Kříže dolů,
já za tebe trpět budu.

Neplač, neplač, milá Máti,
třetího dne volím vstáti.

Já netrpím za žádného,
jen za hříchy světa zlého.

A já trpím za křesťany,
aby v pekle nezůstali.

V pekle pálí věčný plamen,
uchovej nás, Kriste. Amen.

*) V nakladatelství Kuncičově vydal právě František Tichý Kyfci z české a slovenské duchovní lyriky lidové, ze které uvádíme tuto tklivou píseň jako ukázkou a doporučení sbírky.

PALMOVÁ RATOLEST.

Ze zápisků amer. misionáře VI.

MEZI MLADÝMI MUŽI, kteří hledali své štěstí na americkém západě, byl i Josef Marek. Jsa synem chudých rodičů, vychodil pouze obecnou školu.

Po léta pracoval pak v uhelných dolech pensylvánských, podporuje ze svého výdělků rodiče a sourozence. Ani jako prostý dělník nezanedbával svého sebevzdělání a tak se mu stal důl vysokou školou. Mezi tím jeho bratři a sestry dorostli a nebyli již odkázáni na jeho pomoc. Josef složil zkoušku z horoznalství a obdržel titul báňského inženýra. To v Americe není nic neobvyklého. Tam se netáží na počet studijních let, nýbrž jen na skutečné vědomosti. V té době pronikly na východ neurčité pověsti o bohatých ložiskách zlaté rudy v státě Koloradu. Mladý Josef se vydal na cestu a konečně zarazil své stanoviště v okolí Pikovy hory. Badal pečlivě, až si vybral kutiště na příhodném místě a na základě svých odborných znalostí se dal do práce. Výsledek potvrdil správnost jeho úsudku, neboť zakrátko narazil na hojnou žílu zlata a stříbra. Nepočínal si však jako většina zlatokopů, kteří vítali zábřesk blahobytu pitím a hýřením, nýbrž zdvojnásobil své úsilí, aby ze svého zlatodolu co nejvíce vytěžil. Několikrát v roce dovážel do tavíren města Puebla těžký náklad drahocenné rudy.

Na jedné z těchto dojížděk stala se událost, jež řízením božské Prozřetelnosti dala nový směr celému dalšímu životu Josefa Marka. Pocházel z katolické rodiny a byl vždy věren svým náboženským povinnostem. Zařizoval proto své jízdy do Puebla tak, aby se mohl zúčastniti významných církevních slavností. Tehdy dorazil do města právě před Svatým týdnem s úmyslem, zůstat tam až do svátků velikonočních. O Květné neděli byl na mši sv. v kostele sv. Ignáce. Byly svěceny palmové ratolesti, dovezené z Kalifornie, kde roste palem nadbytek, a pak byly

rozdávány věřícím. Jakožto cizinec čekal, až se vystřídala většina farníků. Na konec přiklekli k oltární mříži členové chrámového zpěváckého sboru.

Marek zpozoroval prázdné místo vedle dívky, jež hrávala na varhany. Ihned přistoupil a poklekl vedle ní. Počínal si poněkud neobratně v tomto postavení, jež se tolik lišilo od jeho zaměstnání v kutišti. Snad také varhanice věnovala více pozornosti neznámému mladému muži po svém boku než rozdělení větví. Budiž tomu jakkoliv, když tedy kněz se přiblížil s dlouhými palmovými ratolestmi, Marek uchoopil jeden konec ratolesti a dívka současně v roztržitosti druhý. Když oba se schýlili, aby větévku zbožně políbili, tváře obou se dotkly. Dodnes neví žádný z nich, zdali kněz postřehl jejich zmatek, zatím co klidně pokračoval ve svém obřadu, ale tolik jest jisto, že ratolest zůstala v ruce Markových.

Po bohoslužbách čekal Marek u kostelních dveří, aby se omluvil dívce za rozpaky, jež jí způsobil svou nešikovností. Zatím varhanice posbírala své noty a zavřela varhany; také věřící se již rozešli. „Dovolte, slečno, bych se vám omluvil a odevzdal vám větev, kterou jsem vám vzal“, začal Josef ostychavě. „Vina je na mé straně“, odporovala dívka s potutelným úsměvem. „Chtěl byste mě doprovoditi na poštu? Očekávám dopis od maminky“.

Cestou si pověděli své životní osudy. Dívka přišla do Puebla za učitelku a ze svého služného splácela dluh, jenž zatěžoval majetek její ovdovělé matky. Svého hudebního nadání používala k okrášení nedělních bohoslužeb. To všechno Josefa velmi zajímalo.

Netrvalo dlouho a v témže chrámě se slavil jejich sňatek. Ač od té doby uplynulo již mnoho let, manželé Markovi chrání dosud jako vzácný poklad palmovou ratolest, kterou kdysi zbožně políbili společně při svém prvním setkání v kostele sv. Ignáce.

Rodina má od Stvořitele povinnost a proto i právo k výchově potomstva. Tohoto práva nemůže se zříci, neboť jest spojeno s povinností nejsvětější. Jest také přednější než právo kterékoliv lidské společnosti, i státu. Proto ho nelze podrobiti žádné pozemské moci.

Pius XI. v encyklice o výchově.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

O těch dvou pomocnících.

Zbožná matka je si vědoma, že nestačí na výchovu náboženskou svých dětí, proto hledá pomoci u **Matky Boží** a u **Svátostného Spasitele**. Uvádíme úmyslně na prvním místě Pannu Marii a na druhém místě Kri-ta Pána, neboť i při výchově uplatňuje se známá zásada: Per Mariam ad Jesum. K Ježíši se dostaneme skrze Pannu Marii.

V každé rodině má býti obraz nebo socha Matky Boží s Ježíškem, aby maminka mohla názorně dítky seznamovati s Bohorodičkou a vštěpovati jim něžnou úctu k ní od útlého mládí.*)

Při vhodné příležitosti **zasvěť své dítky Matce nebeské** a doporučí je její mocné ochraně. Takovou příležitostí může býti již úvod, kde se ještě tento důmyslný obřad zachoval, avšak také pouť na Svatý Hostýn, anebo k jiné svatyni marián-ké.

Blahoslavená Panna Maria byla matkou, **rozumí** matkám, má pro ně hluboké pochopení a je zvláště nakloněna jim pomáhat při náboženské výchově dětí. Ukázala to hned, jak se stala Matkou Boží: posvětila sv. Alžbětě tak důkladně Jeníčka, že se z něho stal jeden z největších světců. Proto ať maminky s velkou důvěrou se k ní utíkají.

Jak často slýcháme příklady ze života, že člověk na pokraji záhuby věčné byl zachráněn za nepatrné projevy úcty k Panně Marii, které mu matka vštěpila. Proto má každá dobrá matka vésti své dítky k malým, ale upřímným pro-

*) Připravuje se velký věrný obraz P. M. svatohostýnské pro rodiny.

Štěpán Berghoff:

TRESTANEC.

Pokračování.

Nedávno před tím jsem měl ještě radost z pěkného zpropištění, které jsem dostal téhož dne. Inu, škoda nás učí moudrosti.

Jedna tesklivá starost mě neopouští dnem ani nocí. Neprozradí se to někdy, že jsem byl v trestnici? Vždycky si myslívám, že to tak nezůstane. Je toho štěstí najednou příliš mnoho pro mne ubožáka, který se vlastně narodil jenom k neštěstí. Moje maminka jen září radostí, že mě opět má a že jsem na dobré cestě. Jsme spolu jedno srdce a jedna duše.

Na konec ještě něco zvláštního: Potkal jsem svou ženu na ulici. Byla slušně oděna a nijak nečinila špatný dojem. Když mě uviděla, zbledla jako stěna. Otočil jsem se k ní vzdorovitě zády a rychle jsem odešel. Byl jsem potom ukrutně rád, že jsem jí nenatloukl. Ale v mém hněvu bylo přece cosi jako soucit, zvláště doma, když mě matka uklidňovala slovy: „Necdsuzuj ji, ač velice pochybila. Kdo ví, co všechno zkusila a co potichu vytrpěla.“ Ať je tomu

jakkoli, mezi námi je již konec. Jednala se mnou příliš hanebně. Do kostela se teď ovšem méně dostanu, ale modlívám se jako dříve. Protože určitě vím, že na mne můj dobrý pan farář v modlitbě nezapomíná, jsem pevně odhodlán: do vězení už nesmím!

S Pánem Bohem, milý pane faráři!

Váš vždycky oddaný

Jan Bartík.

V S. 10. července 192..

Milý příteli!

Odpusťte, prosím, že jsem Vás tentokrát nechal trochu déle čekati na odpověď. My duchovní správcové z trestnic měli jsme po tři dni porady, jak bychom duchovní správu u trestanců lépe upravili. Když moji spolubratři podávali zprávy o své práci, myslil jsem si: Škoda, že se nevede statistika o výsledcích duchovní správy u trestanců! Co kněží konají potichu, to předčí práci mnoha spolků, o níž se stále píše

jevům úcty mariánské. Nemá nutit k dlouhým pobožnostem, které snadno se dítčkám znechutí, ale má je učit milovat Matičku Boží a z lásky k ní konat kritické pobožnosti. Lépe jest, pozdraví-li dítčko Pannu Marii jedním zbožným Zdrávasem, než abychom na něm žádali celý růženec anebo jiné delší pobožnosti.

Měsíc květen svou májovou pobožností, netrvá-li dlouho, může rozdmýchati v dětských duších lásku k nebeské Královně tou měrou, že to vystačí na celý rok. Podobně svátky mariánské, pokud je lze ještě slaviti.

Nejvíce by se ovšem úcta k Panně Marii zakotvila v duších dítek, kdyby **při Dětských besídkách**, které teď všude se zřizují jako doplněk chatrné náboženské výchovy ve školách, povstal kroužek zbožnějších dítek, který by pěstoval výhradně dětinnou zbožnost k Matce Boží a se stal **Mariánskou družinkou**. Z té by pak mládež bez všelikého nucení přestupovala do **Mariánských družin jinochů nebo dívek**, kde zasvěcena Panně Marii, prožívala by jako v bezpečném přístavě nejbouřlivější dobu svého života. Úcta mariánská má neobyčejný vliv na mládež v nebezpečných letech a velmi usnadňuje šťastný průběh všech krisí mladých lidí.

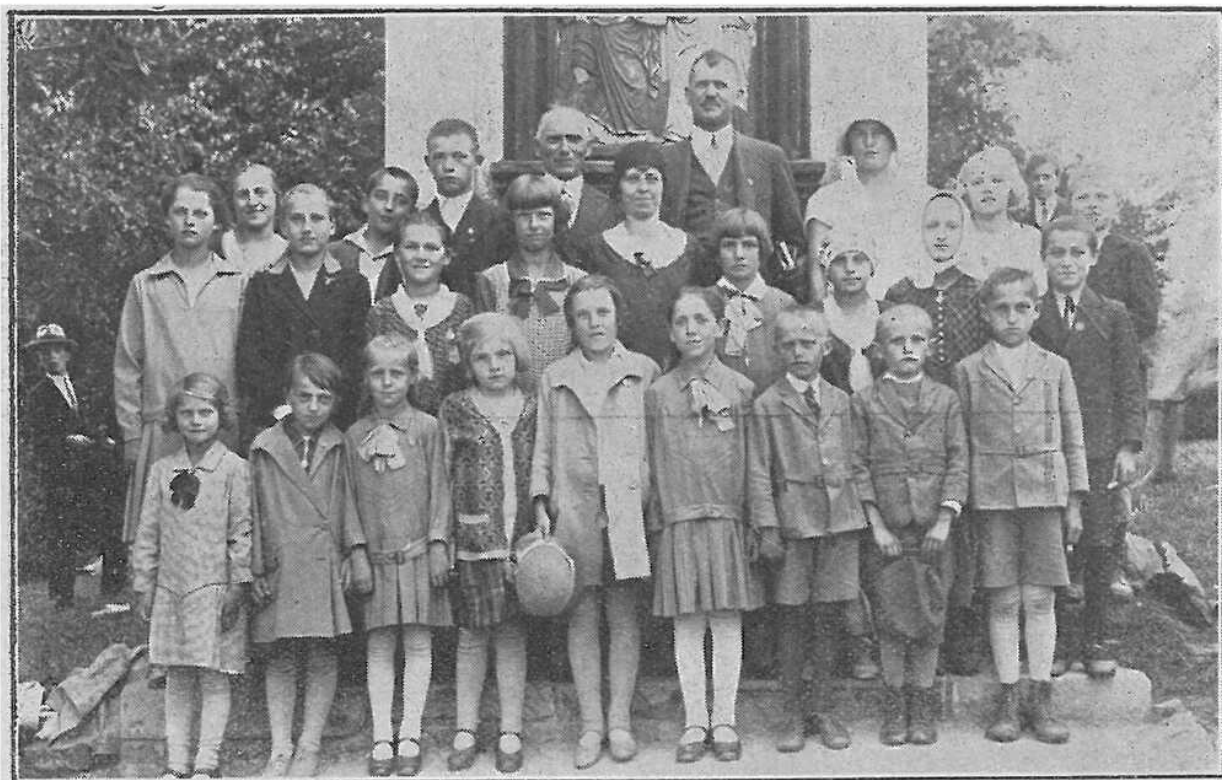
Druhým mocným pomocníkem při náboženské výchově dítek má býti každé matce **Pán Ježíš ve svaté hostii**. Všechno úsilí dobrých maminek mělo by k tomu směřovati, aby děti dostaly **velké pochopení pro Velebnou Svátost oltářní**, aby proto co nejdříve dostaly Ježíška a pak Ho často s hlubokou úctou a pravým porozuměním přijímaly. Nelze-li denně, aspoň o nedělích a svátcích — nejméně však jednou měsíčně.

Upozorňuji, že za dnešních poměrů sotva která matka se dožije radosti na svých dětech, nepovede-li je aspoň měsíčně ku stolu Páně. Žádná matka nemá tuto věc bezstarostně ponechávati knězi ve škole. Tam není teď příznivé

v novinách. Snad by přece bylo dobře, kdybychom vystoupili do veřejnosti a postavili světlo na svícen. Doba je k tomu vhodná. O čem svět neví, toho si neváží. Když jiní se chvástají s každou maličkostí, mohlo by se též něco napsati o naší činnosti. Na světě se teď mnoho naříká a soudí se o lidech velice špatně. Člověka, který hledá v lidech ještě něco dobrého, pokládají za blouzníla; věří-li někdo, že i pod trestaneckým kabátem bije dobré srdce, pokládají ho za hlupáka. Takoví lidé jsou daleko od ducha Kristova. Váš poslední dopis jim důkladně ucpává ústa. Zůstaňte statečným! Ukažte světu, jak velké věci dovede vykonati duše padlá, která však povstala. V posledním Vašem dopisu nalézám dvě náboženské obtíže, které jste si neujasnili a je nepřekonal, jak poznávám z Vašich slov. Proto se o nich krátce zmiňuji.

Právník v hotelu tvrdí, že je nábožensky založen, ale ne církevní; jde-li lesem, že se cítí nábožensky povznesen. Tuto věc nijak nepopírám. Mně je právě tak, kráčí-li lesním velechrámem. Všechno po-

vznáší mou duši k Bohu. Stromy rostou k nebi, listí se obrací k světlu, jest mi, jako by všechno na nás volalo: „Vzhůru, srdce! Narodili jste se k vyšším věcem!“ Stromy, keře a byliny rostou a šatí se, jak Bůh chce. Slyším, jak nám potichu kážou: „Jen kdo plní vůli Boží, je celým člověkem!“ Stromy šumějí, potůčky bublají, ptáci štěbetají. Všichni tito moji bratři a mé sestry, tvorové Boží jako já, zpívají a modlí se ke cti svého Tvůrce. Bezděčně se i můj hlas mísí do toho překrásného koncertu ke cti a chvále Boží. Ano, les nás dovede nábožensky zladiti. Nepopírám to. Jak se rozněcovalo srdce sv. Františka přírodou pro Boha! Ale, milý příteli, jedno sluší činiti a druhé nezanedbávati. Kristus, jehož slovo je zákonem i pro lidi 20. století, vážně a přísně nás odkazuje na Církev. „Kdo Církev neuposlechne, buď tobě jako pohan a veřejný hříšník.“ Mat. 18, 17. Sv. František, jenž se z přírody radoval jako nikdo po něm, jenž však také byl velmi blízký Ježíši Kristu, praví v své závěti asi toto: „I kdyby mě kněží římské Církev pronásledovali, přec bych se jich stále při-

„Orlátka“ ze Želechovic nad Dřevnicí.

držoval, neboť v nich vidím Syna Božího.“ Křesťan opravdu zbožný proto vždycky poslouchá Církve. Ví, jak ujišťuje sv. Cyprián, že, kdo nemá Církev za matku, nemůže mítí Boha za otce. Proto dětinně poslouchá svou matku Církev, s ní cítí, s ní trpí, s ní se raduje.

Podle Vašeho dopisu se mi zdá, že ještě jedna jedovatá kapka působí na Vaši duši. Je toliko má Církev pravou církví? Podávám Vám neklamnou známku její pravosti: stojí na skále Petrově. Kristus postavil svou Církev na pevný podklad skály Petrovy. Víte dobře, co pravil Šimonu Petrovi: „Ty jsi Petr, to je skála, a na té skále vzdělám Církev svou.“ Mat. 16, 18. A další jeho slova k témuž apoštolovi: „Pasiž beránky mé! Pasiž ovce mé!“ Jan 21, 15-17. Které však církvi je Petr základem? Které církvi je Petr nejvyšším pastýřem?

Jen Církvi katolické. Jen její vůdce a správce — papež — smí ukázati na zlatý řetěz svých předchůdců, který sahá nepřerušene až k Petrovi. Pius XI., Benedikt XV., Pius X., . . . Klement, Kletus, Linus, Petr. Žádný biskup některé jiné křesťan-

ské církve se ani neodvází činiti si nárok, že je Petrovým nástupcem. Jak by také mohl? Vždyť všechny ostatní církve křesťanské byly založeny mnohem později!

Nelze ani pomyslet, že by mimo katolickou Církev ještě jiná křesťanská církve mohla býti pravou. Pravda jest jenom jediná. Dvakrát dvě jsou čtyři, nic jiného. Kristus praví: „Církev svou“, ne „církve své“. Ovšem, nepopírám, že také jiné křesťanské církve mají mnoho zlomků pravdy a velké zlomky. Ale plnou pravdu, kterou Kristus svěřil své Církvi, máš jenom ty, svatá Církev katolická!

Rozehrál jsem se při psaní tohoto dopisu. Zapomněl jsem, že píšu jen dopis. Ale Vy, milý příteli, který tak statečně bojujete a se modlíte, jste si zasloužil, abych Vám napsal dlouhou epištolu.

Nelíbí se mi ve Vašem posledním dopise, že svou ženu odsuzujete. Úmyslně pravím: „svou ženu“ a nikoli svou bývalou ženu. Neboť zůstává Vaší ženou, i když světský soudce prohlásil rozvod. Stát nemůže rozloučiti žádný svazek manželský; nemůže svátost stavu manželského učiniti

půdy pro hlubší náboženskou výchovu. Kněz může práci matčinu mocně podporovat, ona však tuto eucharistickou výchovu povede.

Aby u dětí se probudil zájem o Velebnou Svátost a svaté přijímání, stačí, aby s nimi pročítala **eucharistické příklady a povídky**. V „Knihovně“ tohoto sešitu je jich uvedena celá řada. Dávejte takové spisy dítkám při různých příležitostech jako dárky a používejte jich ke společné večerní četbě v rodinách. Tak si nezkažené děti osvojí snadno smysl pro Ježíška ve svátostánku, budou se chovat pěkně v kostele a zatouží záhy po sv. přijímání.

Teď záleží na dobrých maminkách, aby **odložily nesprávné názory** o svatém přijímání, které již před 25 lety zamítl Svatý Otec Pius X., které však dosud nezmizely. Svaté přijímání není odměnou pro ctnostné děti, nýbrž mocným prostředkem, aby se ctnostnými staly. Svaté přijímání třikrát nebo čtyřikrát do roka, jak nás, starší, k tomu vedli, působí pramálo. Aby mocně působilo, dítko v milosti Boží se upevnilo a v pořádného křesťana se přeměnilo, musí se přijímat, jak bylo ustanoveno. **Bylo ustanoveno jako pokrm denní**. Proto denně, nebo aspoň o nedělích a svátcích přijímat, je důsledné křesťanské jednání. Omezí-li se na měsíční pobožnost, můžeme to prohlašovat za nejmenší míru, aby dosáhlo ještě poněkud oněch účinků, které s ním zamýšlel Kristus Pán.

Řeknete, že děti nejsou hodné. Již vezíte v bludných názorech, které odsoudil Pius X.! Je-li dítko bez těžkého hříchu, je v milosti Boží, dítkem Božím a pokrmem denním dítek Božích je svaté přijímání.

Je-li dítko nedobré, ale nehřeší těžce, ať lituje své nedobroty a přijímá často a uctivě Tělo Páně, aby se stalo hodnějším. A hodnějším se stane.

Namítnete, že děti tomu nerozumí. Církev nežádá, aby děti znaly celou nauku o Velebné Svátosti jako dospělí. Jen když rozumí, že je to Ježíšek a

neplatnou. Někdo vyšší než světský soudce, totiž Kristus, pravil: „Až smrt Vás rozloučí.“ Jste před Bohem se svou manželkou spojen i při vnějším rozloučení, dokud smrt pouto manželské úplně nerozloučí.

Teď Vám musím, milý příteli, promluvit do svědomí. Bude-li Vás Pán Bůh tak přísně souditi, jako Vy soudíte svou ubohou ženu, jak to s Vámi dopadne? Jste úplně bez viny na pádu tohoto nešťastného stvoření? Uvažte, jestliže sám jste upevněn v dobrém, jistě podáte ruku i Marii

Magdaleně a pozvednete ji. Je teď starší a jistě i rozumnější. Kolik šťastných let byste spolu ještě mohli prožítí! Ovšem, odpouštětí dovede jen velká duše. Jestli se úplně neklamou, máte takovou velkou duši. Budu na Vás pamatovati při mši sv. a tato vzpomínka Vám přijde na pomoc jako anděl.

Promluvte se svou dobrou matkou o tom, co jsem Vám právě upřímně napsal. Nedalo by se všechno ještě napravití?

Srdečně Vás pozdravuje

Váš far. L.

IV.

V B. dne 28. července 192.

Důstojný pane faráři!

Má obava se vyplnila: jsem propuštěn.

Minulé úterý ke 3. hod. odp. v t. zv. tiché době vstoupil do naší restaurace známý úředník z trestnice. Poznal jsem ho na první pohled, ač byl načisto jinak oděn — měl čepici na hlavě a batoch pod pažďí. Byl-li za dělníka přestrojen úmyslně, nevím. Možná také, že mu náleží jedna z těch zahrádek, které jsou poblíž nás, a že tam pracoval. Můj šéf ležel nemocen.

Ředitelka, starší slečna, stála za bufetem. Muž, zastaviv se u bufetu, požádal o sklenici piva. Podal jsem mu ji se slovy: „Ať slouží!“ Zatím na mne zazvonili v salonku. Když jsem tam vyhověl přání hostů a vrátil se do hostince, pozoroval jsem, že úředník se baví šeptem se slečnou. Jakmile odešel, odebrala se ihned nahoru. O několik minut později odešla bez rozloučení z domu. Asi za hodinu přišel k nám její bratr a žádal nemocného šéfa, aby mně ihned propustil. (Pokračování).

není to chlebíček a chtějí Ježíška, aby zůstaly hodné anebo se polepšily: pak jim toho Ježíška dáme, kdykoli ho chtějí, třebas denně. Dbáme při tom, aby se chovaly velmi uctivě, nežádáme však dlouhých pobožností, které by je snadno odstrašily a jim časté přijímání znechutily. Jinak se modlí dítě, jinak dospělý.

Jak zachováme horlivost dítek v přijímání? **Ne napomínáním a nucením, nýbrž dobrým příkladem.** Nucení vůbec třeba zanechat, jinak se může státi, že děti z lidských ohledů přijímají, i když těžce se provinily a začnou svatokrádežná přijímání, která jsou jedem pro duši. Budou-li dospělí lidé, zvláště otec a matka, důsledně přistupovat ke stolu Páně, jak se to patří na vyspělé a důsledné křestany, budou je napodobovat děti bez všelikého napomínání. Příklad **matčin** stačí pro **malé** dítky. Pro **větší** dítky, zvláště v letech bouřlivých, potřebný jest i příklad **otcův**; jinak děti přestanou přijímat Tělo Páně právě tehdy, kdy by ho potřebovaly nejvíce.

Očekáváme Pána našeho Ježíše Krista, jenž promění nízké tělo naše, aby bylo podobno Tělu Slávy Jeho.

Filip 3, 20 a 21.

Smíšená manželství jsou pochybená, již proto, že se v nich dítkám nedostává dobrého příkladu rodičů ohledně sv. přijímání. Avšak ani sňatek zbožné dívky s mladíkem vlažným neslibuje mnoho pro eucharistickou výchovu dítek. Proto mají všichni, kdož touží po lepší budoucnosti českého národa, pomáhati zbožným dívkám, aťy našly zbožné manžely, jaké nám teď vychovávají **Eucharistické kroužky** v Orlu a v Mládeži.

Rodiče mají přirozené právo vychovávatí dítky, které zplodili.

S tímto právem jest spojena povinnost, aby výchova a výuka dítek byla v souladu s cílem, pro který děti přijali jako dar Boží.

Proto musí rodiče veškerou silou potírati každé porušení tohoto práva a všemožně si zajistiti svobodu, aby mohli vychovávatí po křesťansku a nemuseli posílati jich do škol, kde jsou v nebezpečí, že by nasákly zhoubným jedem bezbožnosti.

Rodině uložená povinnost výchovy netýká se pouze výchovy náboženské a mravní, ale také tělesné a občanské, pokud souvisejí s náboženstvím a mravností.

Pius XI. v encyklice o výchově.

M. Alguno:

JEST MILOSTNÁ SOCHA SVATOHOSTÝNSKÁ UMĚLECKÁ?*)

„Kam se chystáš?“ spustil na mne „mladý“ pan učitel.

„Na Sv. Hostýn.“

„V zimě?“

„Jak vidíš.“

„A mne necháš doma?“

„Chceš-li, pojď se mnou.“

A jeli jsme. „Mladý“ pan učitel a já jsme přátelé, už od studentských let. Na mé první štaci jsem se s ním zase shledal. a přísloví praví, že staré přátelství nerezaví. Proč vlastně spolu přátelíme? Inu, je ještě svobodný, nemiluje karty ani sklenici, krátí si chvíli studiem, a v tom jsme zajedno. On má rád poesii, já též - on má zájem pro umění, já právě tak - on rád cestuje, já taktéž. Ale ne abys myslil, že jsme jedno srdce a jedna duše - kdež pak! Naše názory se rozcházejí docela. Je-li on nadšen pro Goethea a Schillera, je mou nejmilejší četbou Dante. Líbí-li se

jemu výtvořry severní školy malířské, je mým ideálem Angelico a Murillo. On cestoval po Tatrách, a já trávil prázdniny v Krkonoších. To nám však nevdá, abychom nebyli přátelé — i při různosti názorů. Jenže často živě spolu rokujeme a disputujeme, a málokdy jeden druhého přesvědčí. Tak to chodí všude ve světě: po „učené“ hádce zůstanou náhledy obou, jaké byly předtím.

O vánocích r. 192* mi napadlo: „Zkus to a podívej se, jak to vypadá na Sv. Hostýně v zimě.“ Řekl, udělal - a když jsem se chystal na cestu, přišel můj druh na návštěvu. Sám doma zůstat nechtěl, aby se nenudil, rodičů nemá, aby u nich trávil vánoce, nežbylo tedy, leč se přidat ke mně.

„Však je to hamba — ještě jsi na Hostýně nebyl. Do Vysokých Tater jsi zamilován, a Hostýn je přece nejzápadnější

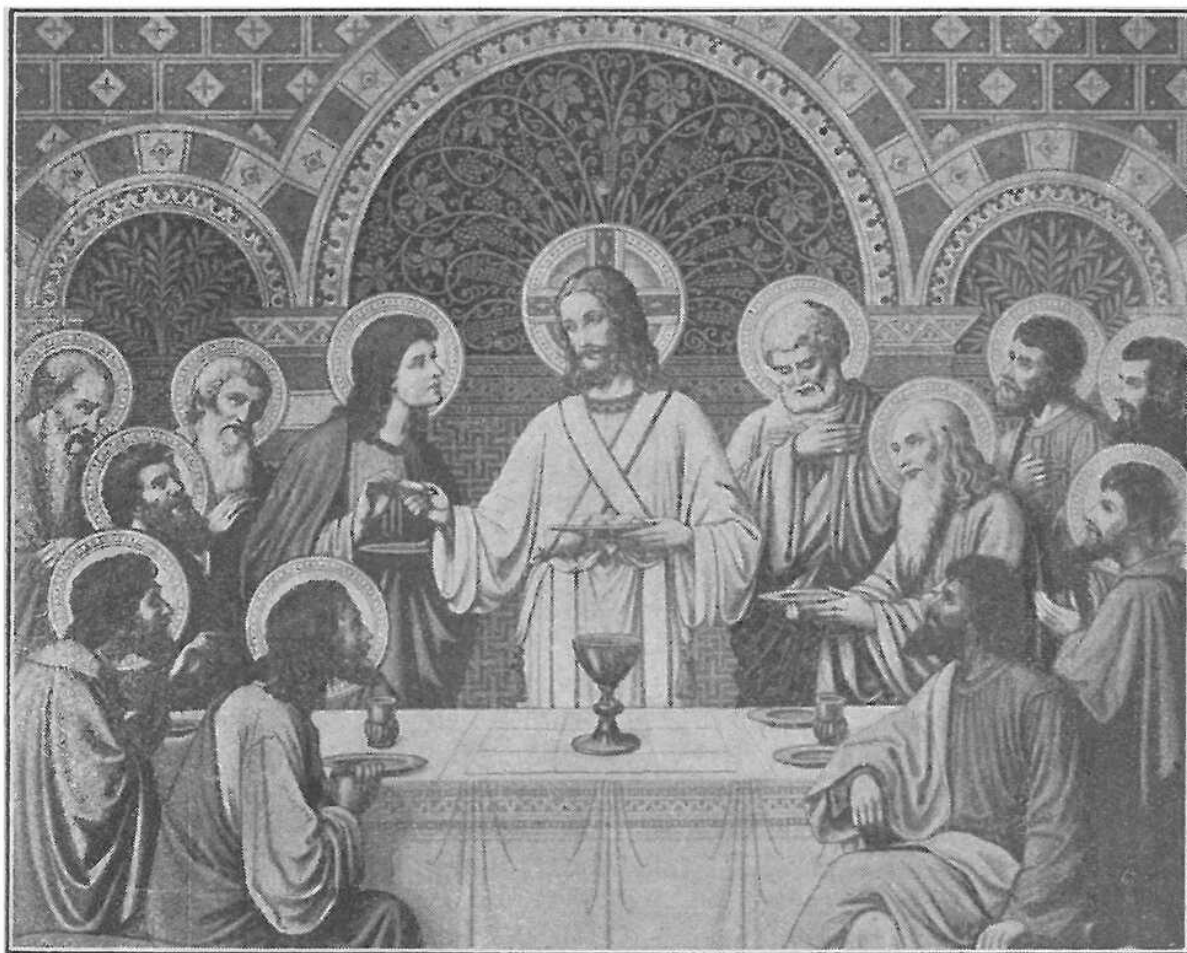
*) Touto studií připravujeme své milé čtenáře na krásnou barevnou reprodukci Panny Marie svatohostýnské, která bude přiložena do čísla červnového, na památku 1500 výročí sněmu efeského, kdy Matce Boží církevní autoritou byl uhažen titul „Bohorodička“.

výběžek tvých Karpat — a pak, uvidíš tam něco, co neuzříš nikde na světě.“

Milý svatý Hostýne, ty vroucí touhu duše mé — kolikrát už jsem se modlil v tvé svatyni, kolikrát prožíval na tobě krásy letního večera nebo jarního dne — ale tvou zimní pohádku jsem viděl toho roku poprvé. Celý vršek jakoby začarovaný, zakletý, z jiného světa. Dole, kam oko dohlédlo, všechno černé a nahoře vrch po-

na sněhové podušce se mihotalo na tisíce diamantů — sněhové krystalky, v nichž se lámaly paprsky — a cukrové koruny stromů se rýsovaly na jasné azurové obloze — překrásné spojení mariánských barev, blankytné a bílé.

Pustil jsem se podle nové křížové cesty — větve stromů obtěžkané jinovatkou místy na 12 cm širokou, skláněly se až k zemi jako sněhové záclony nebo baldachýny

Co Pán konal v oné síni, — na oltáři církev činí — k věčné Jeho paměti.
Plníc věrně Jeho slova, -- chléb a víno světí znova — v spasitelné Oběti

krytý bělostkvoucí sněhovou čapkou až k Vodní kapli, a stromy jakoby z cukru. Každá větévka a každá jehlička obalena kolem dokola jinovatkou — někde jemně, někde silně, ale černého místečka v celé koruně stromové marně bys hledal. A což teprve ráno, když po mši sv. jsem vyšel ven! Slunko právě se vyhoupllo nad Obřany a tonulo v moři červánků, koruny stromů v záři paprsků zružověly, jiné jakoby roztaveným zlatem je polil — odtrhnout jsem se od té podívané nemohl. Za chvíli slunko zářilo jasně na obloze,

Kolik metrických centů ledu asi viselo na jediném velkém stromě! V nejrozmanitějších podobách se jinovatka na větvích usazovala. Hned jsi měl dojem, že strom obalen cukrovými oříšky, hned zase, že na haluzích připevněno na sta ledových štěteček, jinde větve jako sněhové kartáčky, jehlice vedle jehlice. Jenže brzo pohádka začala mizet. Slunko stoupalo výš a výš, jinovatka opadávala, stromy poněmáhle černaly, a bylo po radosti i po podívané.

Ale kdepak uvázl pan učitel? Hledám ho — a on nikde. Přece před polednem

musíme vyrazit! Sháním se po něm už doopravdy, a kde ho najdu! V kostele před milostnou sochou, zabraného v myšlenky.

„Už je na čase — pojďme!“

Vzpamatoval se, a šli jsme. Cestou můj hovorný společník mlčel, na mé otázky sotva na půl slova odpovídal, až ve vlaku trochu rozvázal.

„Ani nevím, co mne na té soše tak upoutalo — byl bych vydržel celý den tam stát a na ni hledět.“

„Co tě upoutalo? Její krása.“

„Vždyť není nikterak umělecká.“

„Ať je nebo není, je krásná — najdeš málo poutních míst, která by se mohla honosit krásnější milostnou sochou nebo obrazem.“

„Snad nechceš tvrdit, že tato je ze všech nejkrásnější?“

„To jsem neřekl, ale krásnějších nena-
jdeš mnoho. Však uvidíš doma.“

Přijeli jsme domů, a já zavedl pana učitele do své kaplanky. Vyňal jsem velké album, v němž za léta jsem nasbíral plno fotografií věhlasných obrazů mariánských, a kde kterou reprodukcí Madonny, jež kdy vyšla ze štětce nebo dláta velkých i malých umělců.

„Co říkáš této fotografii?“

„Panna Maria Lurďská — viděl jsem ji daleko krásněji provedenou.“

„Budiž, ale toto je fotografie originálu — tak vypadá socha v lurďské jeskyni.“

„Opravdu? . . . To bych skoro řekl, že svatohostýnská je krásnější.“

Probíráme milostné obrazy jeden za druhým, z poutních míst našich i cizozemských, a na konec pan učitel doznal:

„Na posledním místě jistě tvoje hostýnská Madonna nestojí.“

Ale tím ještě nebyla jeho záhada rozřešena: čím že ho milostný obraz tak upoutal.

„Čím tě upoutal? Tím, že náš umělec do něho vložil něco, co bys marně hledal ve výtvorech mnohých světových umělců, do kterých jsi tak zamilován. Už jsem ti to kolikrát říkal.“

„Zase jsme na bojišti — střely budou lítat a nic to nebude platno.“

„Nech mne domluvit. Svůj názor jsem ti sdělil už nejednou. Projďme jej krátce. Co čekám od umělce, jenž maluje Madonnu?

Abych na první pohled poznal: „To jest Matka Boží.“ Vyhovují všichni umělci tomu požadavku? Nevyhovují.

Projdi se mnou této album. Na začátku vidíš obrazy Marie Panny z katakomb. Jsou umělecké? Sotva — ale idea, myšlenka, kterou pojímá věřící duše o Matce Boží, je v nich ztělesněna převýborně. Zde vidíš příchod mudrců z východu. Bohorodička sedí na trůně, božské dítě na jejím klíně přijímá hold od klečících králů — na první pohled vidíš a poznáš: „To jest Královna, matka Krále všech králů.“ Poznal bys to i na moderních obrazech?“

„Každý nemaluje Madonnu na trůně.“

„Hned k tomu přijdeme. — Tu máš pozdější obraz z katakomb: Maria jako Orantka — stojí mezi apoštoly Petrem a Pavlem s rukama k nebi rozpjatýma — a ty mimoděk vzpomeneš na slova naší písně: „Jazyk zbožný nazval Tebe všemohoucnost prosebnou“ nebo na slova písně svatováclavské: „Maria, Matko přežádoucí, Tys Královna všemohoucí, prosíš za nás svého Syna Hospodina . . .“ Obraz chce říci: větší je moc její přímluvy než samých knížat apoštolských, a jak patrně, oroduje za celou církev.

Než však půjdeme dál, rád bych něco poznamenal. Všechny obrazy Madonny bych rozdělil ve dvě skupiny: buď představují některé tajemství jejího života, tedy řekl bych: historické — nebo chtějí představit její důstojnost, ctnost a pod., obrazy, které nazýváme vlastně „Madonna.“

První skupina — tajemství a události ze života sv. Panny — tu se má umělec držet pokud možno skutečnosti, ač je mu i zde ponecháno široké pole i volnost, aby zidealisoval jak formy tak prostředí. Vezněme na př. Correggiovu „Svatou noc“: jak je tu vše krásné, milé, vše mluví k srdci, a ty si řekneš: „Tak jsem si představoval panenskou Matičku, jak plna nadzemského blaha, oplývající mateřským štěstím, se skláněla nad Jezulátkem.“

Co však říkáš tomuto obrazu — Navštívení Panny Marie od N. N.? Tady se tváří svatá Panna před starší příbuznou, jak by se v podobné situaci tvářila mladá paní, která poprvé hledí vstříc radostné události — plna rozpaků. Tak že vypadala sv. Panna, když pěla: „Velebí duše má Hospodina“? To ji vystihl daleko

krásněji umělec v kněžských hodinkách Pustetova vydání.

Pohled zde na překrásné obrazy Matky Bolestné: Buonarotti, Dolci, Reni, nebo zde Pietu Achtermannovu a zde obrazy Dolorosy ze školy beuronské. Ale tento obraz zde, to že je Bolestná Matka Boží? Vždyť vypadá jako profesorka, která spíná

ruce a neví si rady, co počít s uličnickou třídou! Tvář Matky Bolestné má vyjadřovat hluboký žal spojený se svatou odevzdaností do vůle Boží, a ne tohle zde.

Tu zase řada obrazů nanebevzaté Panny — její tvář má vyjadřovat Královskou velebnost; to se celkem umělcům zdařilo, ač ne všem.“ (Pokračování příště.)

Slováci z Velké Lhoty u Strážnice.

R O Z H L E D N A

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE.

Všem čtenářům je známo, že Svatý Otec Pius XI. promluvil dne 12. února tohoto roku vatikánským rozhlasem k celému světu. I nekatolický světový tisk velebil toto poselství. Než většině čtenářů nedostalo se plného znění slov Svatého Otce. Naše noviny uvedly jen hlavní myšlenky. Ve skutečnosti je promluva Svatého Otce daleko velebnější, přímo uchvacuje. Svatý Otec mluvil většinou slovy Písma svatého, která dodávají Jeho řeči neobyčejného půvabu. Vskutku, tak nepromluvil ještě nikdo rozhlasem!

Přinášíme tuto řeč Svatého Otce v plném znění a radíme všem, aby pozorně a s úctou ji četli a mnohé věty přímo rozjímal. Svatému Otci to šlo ze srdce, mluvil ke každému z nás a chce, abychom si slova Jeho vtiskli také do srdce.

Na Svatém Hostýně máme přijímací stanici pro účely meteorologické. Bylo nám tehdy dopřáno poslouchati Svatého Otce přes Vídeň a rozuměli jsme všemu. S námi poslouchali bohoslovci olomoučtí z I. ročníku, kteří právě dleli na Sv. Hostýně. Venku zuřila prudká sněhová vánice. My však naslouchali nerušeně slovům Náměstka Kristova na zemi. S počátku mluvil Svatý Otec dosti rychle, hlas se chvěl a poruchy zne-

snadňovaly poslouchání. Potom však se uklidnil, hlas Jeho zmohutněl a z druhé polovice řeči neztratila se nám ani slabika. Když pak ku konci žehnal, všichni jsme se požehnali s velkým pohnutím.

Toto pak bylo Jeho poselství:

ÚVOD.

Ustanovení jsouce z nevyzpytatelného úradku Božího na místě Knížete Apoštolů, jejichž nauka a slovo jest určeno všem národům a všemu stvoření, využíváme podivuhodného vynalezu Marconiova — a obracíme se na prvním místě ke všemu a ke všem, začínajíce slovy Písma: Slyšte, nebesa, co mluvím; naslouchej, země, slovům úst mých. Slyšte to všichni národové, sluch napni každý, kdo na světě sídlíš, jako nízcí, tak i vznešení, bohatí a chudí bez rozdílu. Slyšte, ostrovy a naslouchejte z daleka, národové.

Svatý Otec byl si vědom, že naslouchá celý svět. Dal zříditi tak silnou vysílací stanici, aby rozhlas jeho bylo slyšet i v zemích misijních. Došly zprávy, že skutečně naslouchaly ostrovy a vzdálení národové.

POZDRAV NEBI A ZEMI.

Prvým (nebesům) budiž Naše slovo: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Sláva Bohu, který dal za dnů Našich takovou moc lidem, že opravdu jejich slovo proniká až na konec světa. A na zemi budiž pokoj, kde jsme zástupcem onoho božského Vykupitele Ježíše Krista, který přišed zvěstoval pokoj, pokoj těm, kteří jste byli daleko, i pokoj těm, kteří byli blízko, usmíruje v Krvi kříže svého, i co jest na zemi, i co jest v nebi.

OBRACÍ SE K VĚŘÍCÍM.

Nám, obračejícím se k lidem, káže Apoštol, abychom činili dobré vůči všem, zvláště vůči domácím víry. Sluší se tedy, abychom především promluvili k těm, kteří tvoří rodinu i ovčinec Páně, jímž jest Katolická církev, a nás nazývají sladkým jménem Otec: k pastýřům a věřícím, ovcím a beránkům. Svěřil nám je Pastýř a Král všech, Kristus, abychom je pásli a vedli.

BISKUPŮM A KNĚŽÍM.

K vám mluvíme, spolupracovníci Naši, kardinálové svaté římské církve, patriarchové, biskupové, preláti a kněží, kteří rozdělení jsouce v různých stupních hierarchie jste zvláštním předmětem Naší starostlivosti, účastníky a pomocníky v Našem díle.

Frosíme a zapřisaháme vás, aby každý zůstal v tom povolání, ve kterém byl povolán, a abyste žili hodně toho povolání, kterým jste povoláni. Pasterádce Boží, které jest u vás, ochotně, abyste, až se ukáže Arcipastýř, obdrželi nevadnoucí korunu slávy. Bůh pak pokoje, jenž vzkřísil z mrtvých Pána našeho Ježíše Krista, velikého to Pastýře ovcí, skrze Krev úmluvy věčné, uzpůsobí vás v každém díle dobrém ke konání vůle jeho, čině ve vás, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista, jemuž sláva na věky věkův.

ŘEHOLÍM.

Oslovujeme vás, drazí synové a dcery, kteří horlíte o lepší dary, plníte netoliko příkazy, nýbrž i přání a rady božského Krále a Ženicha, a věrní jsouce po celý život slibům a řeholní kázni, panenskou vůní naplňujete Církev Boží, okrašlujete rozjímáním, udržujete modlitbami, obohacujete věděním a učením, zvelebujete slovem a apoštolskými podniky. Proto, bratří svatí, účastníci nebeského povolání, čím vzácnější poklad máte, tím více se vynasnažujte, abyste dobrými skutky upevnili své povolání a vyvolení, aby i ve vás, jako ve služebnících věrných a oddaných, Srdce Krále a Ženicha nalezlo útěchu a odčinění za nekonečné urážky a opomenutí, jimiž lidé zavrhují jeho nevýslovnou Lásku.

MISIONÁŘŮM.

Ústa Naše otevřela se k vám, nejdražší synové a dcery v Kristu, kteří v misiích pracujete a modlíte se pro rozšíření svaté víry Kristovy a jeho Říše. Jako první Apoštolé, tak i vy ve všem se prokazujete jako služebníci Boží mnohou trpělivostí v souženích, v nesnázích, v úzkostech, stavění jsouce na obdiv. Jako oni, tak i vy, sláva Kristova! Vy, kteří v námaze, často v poutech a v krvi své dobrý boj jste bojovali, boj víry a utrpení! Vyznávající správnou nauku získáváte duše a sejete símě budoucích křestanů. Buďte pozdraveni, udatní vojíní Kristovi! Spolu s vámi pozdravujeme i domorodé kněze a nadšené katechisty, hlavní plody a nyní pomocníky ve vašich namáhavých pracích.

LAICKÝM APOŠTOLŮM.

Srdce Naše rozšířilo se k vám, věřícím Našeho biskupského města a celého světa; především však k vám, kteří jako laici s Námi a se ctihodnými bratry Našimi biskupy a kněžími pracujete jako věřící prvních věků, muži i ženy pracovali, které proto velebil apoštol Pavel. Jste národ Boží a ovce pastvy jeho. Jste rodem vyvoleným, královským kněžstvem, národem svatým, lidem vlastnickým. Vlídlost vaše budiž známa všem lidem a co jest pravdivé, co důstojné, co spravedlivé, co čisté, co milé, co chvalitebné, to obmýšlejte, aby ve všem byl oslaven Bůh.

Těmito slovy velebil Svatý Otec před celým světem Katolickou akci a všechny ty nezištné muže a ženy, mladíky a dívky, kteří pomáhají biskupům a farářům provésti soustavnou duchovní správu v diecesích a farnostech. Součinnost laiků s biskupy a faráři patří dnes podstatně k apoštolátu církve a Pius XI. nazývá se papežem Katolické akce, jako Lev XIII. papežem dělníků.

NEVĚŘÍCÍM A JINOVĚRCŮM.

Obracíme se ve svých myšlenkách a modlitbách i k vám, kteří jste dosud bez víry a jednoty s Kristem. Za vás se každého dne modlíme k Bohu, prosíme vroucně, aby vás osvětlil svým světlem a přivedl k ovčím, které slyší jeho slovo, aby byl jeden ovčinec a jeden Pastýř.

VLADAŘŮM A PODDANÝM.

Promlouváme rovněž k vládnoucím, aby vládli ve spravedlnosti a lásce, ku vzdělání a nikoli ke zkáze, pamětlivi vždy, že není mocnosti leč od Boha a že budou Bohu skládati účty.

Těm pak, kteří jsou poddanými, pravíme, aby byli poslušni ne jako lidí, nýbrž jako Boha, vědouce, že kdo se protiví mocnosti, zřízení Božímu se protiví. Ti pak, kteří se protiví, odsouzení sobě zjednávají.

BOHATÝM A CHUDÝM.

Obracíme se i k bohatým a chudým. Bohatým pravíme, aby se považovali za služebníky božské Prozřetelnosti držíce a rozdávající své statky, jimž sám Ježíš Kristus doporučil chudé a od nichž bude Boží Soudce více žádati, poněvadž více dostali. Ať nikdy nezapomenou slov: Běda vám, bohatí!

Chudé pak vroucně v Pánu povzbuzujeme, aby hleděli na chudobu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista a pamětlivi jsouce jeho příkladů a slibů neopomenuli snažiti se o bohatství duchovní. A hledíce v mezích dovolených zlepšiti svůj stav, nechtě obracejí se vroucně a s důvěrou ku Pánu o smilování a nikdy se nedopustí nespravedlnosti.

DĚLNÍKŮM A ZAMĚSTNAVATELŮM.

Dělníky i zaměstnavatele prosíme, aby vyhýbajíce se nepřátelstvím a boji, žili v přátelských a bratrských vztazích, vzájemně se podporovali, snažíce se

• to, co spravedlivé jest a dávající, co spravedlivé jest; a tak v klidu a pořádku získávali dobro nejen pro sebe, nýbrž i pro celou lidskou společnost.

Všimněte si, jak otevřeně a jasně napomíná Svätý Otec stavy, které za našich dnů jsou v boji a v tom boji hrozí rozvrátit lidskou společnost. Zásady, které podávají jsou zásadami Krista a katolické církve. Jak by svět se obnovil, jak by krise se zažehaly, kdyby se lidská společnost vrátila k těmto zásadám! — Svätý Otec je otcem všech: vladařů i poddaných, chudých i bohatých, továrníků i dělníků.

VŠEM TRPÍCÍM.

Na konec sice, ale v myšlení a v lásce nejdříve, obracíme se k těm, kdož trpí nemocemi a bolesti, kdož stížení jsou trampotami a protivenstvím a hlavně k těm, kdož jsou pronásledováni od nepřátel Boha i lidstva.

Modlíce se za vás a pomáhající vám, pokud Naše síly stačí, a doporučující vás lásce všech, pravíme vám ve jménu Krista, jehož zastupujeme: Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vás občerstvím.

Jak dojemně zakončuje Svätý Otec svoje poselství! Nezapoměl na nikoho, na každého myslí a pro každého má srdce. Zvláště pamatuje také na nevinné oběti ďábelského běšení v Rusku. Tak je to důstojné pro Náměstka Kristova na zemi!

ZAKONČENÍ.

Zbývá, abychom udělili Apoštolské požehnání Urbi et Orbi — městu Římu a celému světu —, což činíme ve jménu Otce i Syna i Duchu Svätého.

A rozneslo se Boží požehnání po celém světě až k ostrovům a dalekým národům. Řím domluvil své poselství míru.

Jak by mluvila Moskva? Opak toho, co řekl náměstek Kristův. Poselství Moskvy by nebylo pokoj a láska, nýbrž nenávisť a rozvrat. Pro biskupy a kněze by měla jen hrozby, pro řehole spílání a posměch. Vladařům by hrozila revolucí, poddané by štvála proti vládám, které by neuznaly rozvratné sovětské zásady. Chudé a dělníky by naplňovala nenávisť vůči majetným a podnikatelům, slibujíc těmto brzkou konfiskaci soukromého majetku. Bylo by to poselství ďábelské.

Moskva nebo Řím, to budou hesla budoucnosti. Každému ponecháno se rozhodnout buď pro Boha, ale jen v plném a pravém náboženství Kristově, anebo proti Bohu, v bezbožectví sovětském. Všechno polovičaté se rozdrobí. Tyto dvě moci utkají se v boji, v němž konečně zvítězí Bůh.

K R O N I K A

Nový hrob na hřbitově svatohostýnském. 1. března odpoledne pochoval vdp. kons. rada Vincenc Pecháček za asistence místního duchovenstva Msgra Aloise Hlavinku, faráře v. v. v Kroměříži, ctitele Panny Marie svatohostýnské. Narodil se 4. července 1852 ve Věrovanech u Tovačova, odkudž každoročně chodívá pout na Sv. Hostýn, na kněze byl vysvěcen r. 1885 v Brně a byl farářem v německé farnosti v Kučerově u Vyškova. Farníkům odporučoval pout na Sv. Hostýn a poutnice v kroji přicházely i za války na pout: v bílých, širokých obojcích okolo krku a v

červených punčochách. Fotografie jejich jest v Hlasech r. 1917 na straně 191.

V Pánu zesnulý se stal pak farářem v Litenčicích a na odpočinku žil v Kroměříži. Snaha jeho tíhla k životu české řeči, pro niž měl jemný sluch a hluboké porozumění. Psal o původu národní písně, o jejich zvukových malůvkách a vydal několik spisů o krásách češtiny. V oboru dějin napsal obranný spis „Bludy a lži v dějinách“, 1888 a „Kronika českomoravská“, 1890. Nebožtíka doprovázeli ku hrobu příbuzní a z blízkého okolí, celkem asi 50 osob. O. v p.

Poznámka. Dle hřbitovního řádu schváleného politickou správou může býti pochován na hřbitůvku hostýnském ten, jenž na Sv. Hostýně zemře, nebo kdo složí 2000 Kč na udržování hřbitova a zaplatí si všechny pohřební výlohy.

Sedmdesátiny. 4. března 1931 slavil v Bystřici p.H. sedmdesáté výročí narozenin Mistr Fr. Ondrúšek, bývalý žák mnichovské akademie, malíř podobizen, které vynikají živým výrazem. Před válkou bydlil v Mnichově a maloval samého bavorského krále. Pocházející z Bystřice chodíval často na Sv. Hostýn. V zápisné knize jest podepsán 7. srpna 1878 jako studující IV. třídy a rok na to, 5. října 1879, jako studující malířské akademie v Praze. Vedle podpisu si namaloval malířskou paletu. Sv. Hostýn má od něho obraz chrámu hostýnského z roku 1883, jež maloval pro kaplana bystřického Fr. Koutného. Později se stal Fr. Koutný farářem v Choryni a když odcházel z Choryně do výslužby, daroval obraz sestřím Sv. Kříže. Tyto poznavše s jakou pílí sbírá nebožtik P. Ostrčilík památky hostýnské, přinesly mu jej darem. Způsobily mu ovšem velikou radost. Obraz představuje hostýnský chrám. Jest malován ze severní strany. Před chrámem stojí skladiště — nyní kaple bl. Jana Sarkandra — a na pravo jest hostinec. Z chrámu vychází průvod s nejsvětější Svátostí oltářní, jenž se konával každoročně na zakončení poutí hostýnských. Svátost oltářní byla ze svatostánku odnášena do Bystřice a chrám byl přes zimu zamčen. Jak řečeno jest obraz malován r. 1883. Právě toho roku se pouti velmi zdařily a poslední pout se konala s velkou slávou. Kostelník J. Bubílek ji takto popsál:

Ukončení poutí bylo v neděli před císařskými hody. O 10. hodině měl kázání pan farář z Rusavy. Pak sloužil slavnou mši sv. s asistencí obou p. kaplanů a p. faráře rusavského vdp. bystřický farář Fr. Kremel a zpěvácký spolek při ní zpíval. O půl druhé hod. bylo požehnání a slavný průvod do farního kostela sv. Jiljí do Bystřice. Žehnej Bůh i dále poutím hostýnským!

A tuto krásnou událost zachytil na plátno tehdy dvaadvacetiletý umělec Fr. Ondrúšek. Mistr si také namaloval velmi krásný obraz Panny Marie svatohostýnské, který má v soukromém majetku. Mnogaja ljeta!

Úmrtí. 25. února zemřela v Brně paní Eleonora Gecová, manželka bývalého správce na panství hraběte Chorinského v Hošťálkové, velká dobroditelka chudiny. Když se za války vracely unavené a vyhladovělé vsetínské dívky z hostýnské pouti, hostila je chlebem a mlékem. O. v p.

Něco z hostýnského kalendáře. Před 10 lety: 3. dubna 1921 přijel po vysvěcení arcibiskupa Dra Ant. Stojana Jindřich Theiselmann, kaplan z Hambornu, jenž v Porýní se staral o české dělníky.

7. dubna připutoval rusínský biskup z Přemyšlu Kocilewski.

21. dubna byl slavně uvítán arcibiskup Stojan.

Před 20 lety: 28. dubna 1911 přijel z Velehradu na výpomoc P. Filip Malý.

Před 30 lety: na začátku dubna dával superior hostýnský P. Fr. Pold duchovní cvičení studentům v Moravské Třebové. Německo-nacionální poslanec Wolf podal na říšské radě interpelaci podepsanou 80 poslanci, že je to výpad klerikalismu a vnikání jesuitismu do středních škol.

Před 40 lety: ve čtvrtek po velkonočních svátcích se vrátil P. Cibulka z misí a konal přípravy na vysvěcení chrámu. Na podzim r. 1890 odjeli P. Pold a P. Malý do Trnavy, za nimi přijel P. Cibulka a teprve když 18. prosince 1890 dostalo Tovaryšstvo Ježíšovo Velehrad, odejel tam P. Cibulka a odtamtud konal misie. Přes zimu nebyl žádný kněz na Sv. Hostýně, až na jaře přijel P. Cibulka po velikonočních svátcích.

Sv. Hostýn v radiu. Brněnský „Den“ píše 6. února:

Dnes bych si chtěl s vámi, milí čtenáři, porozprávět maličko o radiu. Tak jsem vám poslouchal nedávno večer s úmyslem, že se zase o něčem poučím. Nejvíce mne zaujal jakýsi učitel, který měl rozhovor se svými žáky. Považte, ani jsem nedýchal, jak učeně milí žáci a žákyně odpovídali. A byli to prosím, žáci občanské školy. Rozhovor se točil kolem pověr. Pověry prý vznikají autosugescí. Ale, považte, najednou zabrousili na Lurdy a Hostýn a děti k vašemu úžasu vykládají, žádnému člověku prý tam nenarostla noha, nýbrž všechno se tam léčí sugescí. Bylo by nám celkem lhostejno, jaké soukromé názory na tu věc dotyčný učitel má. Myslíme však, že by

se nemělo dovolovat takto poučovat děti před celou veřejností.

Povětrnost v únoru. Průměrná teplota za 25 let jest -3.0 C, letos byla -2.6 st. Průměrná ranní teplota byla -3.4 , polední -1.4 , večerní -2.8 st. Největší zima byla 6. II. -9.5 st., největší teplo 21. února 8.8 st. Nebyl mráz 19. — 21. února, ostatní všechny dny mrzlo a od 5. — 8., 11. — 17., 23., 25. mrzlo celý den. Obloha bývala většinou zatažena; jasno bylo 1., 9., 10. a 20. února. Většinou zatažených dní bylo 15. Také mlha byla v 15 dnech, většinou v přeháňkách; jako nízké mraky pokrývala temeno hory od 23. — 25. února. Srážky — sníh a déšť — padaly ve 20 dnech a napršelo za celý měsíc 56 mm; padesátiletý průměr za únor jest 46 mm. Nejvíce napadalo srážek 22. II.: 13.6 mm. Sněhu bylo na začátku měsíce na 2 dm, přibýlo ho do polovice měsíce skoro na půl metru, teplý vítr však snižoval sněhovou vrstvu do konce měsíce na 1 dm.

Vichřice byla ve 12 dnech; nejsilněji foukala posledního února, kdy chůze proti ní byla velice obtížná. Za zmínku stojí také vichřice 17. února. Den před tím padal sníh v kuličkách a vichřice následujícího dne jej sfoukala na některá místa za větrem; tak na vozní cestě pod valy u rybníka byly závěje až 3 m vysoké a schodiště nad Vodní kaplí bylo také sně-

hem zasypano. Kdo šel odpoledne do Bystrice na výroční trh, musil se tam brodit až po pás ve sněhu. Jinde byla cesta lepší. Hostýnský cestař musil několik dní odhazovat sníh. Pomohla mu nová vichřice 18., 20. a 21. února. Jižní vítr rychle rozpouštěl sníh a brzy se objevila suchá tráva na stránkách obrácených k jihu. Sněhová vrstva se snižovala a rovina podhostýnská byla také beze sněhu. Čekali jsme, že i Morava vystoupne z břehů. 21. února byl čistý vzduch a viděli jsme bedihoštský cukrovar, tovačovskou věž, prostějovskou radnici, dubský kostel a celou tmavější krajinu zasněženou. Z toho jsme soudili, že buď tam nefoukal teplý jižní vítr jako v okolí hostýnském, anebo, že jest tam příliš mnoho sněhu, který posud neroztál. Teprve 3. března odpoledne jsme viděli v záři zapadajícího slunce rozlitou vodu Moravy na loukách nad Záhlicemi. 12. února byla v sakristii voda v kropence pokryta tenkou vrstvou ledu.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V únoru 1931.

1. bylo lidí v kostele	220	a u sv. přijímání	87
2. " " "	280	"	115
8. " " "	46	"	30
15. " " "	45	"	34
22. " " "	58	"	38
Ve všední dny úhr.	696	"	582
Úhrnem	1345	"	886
Mši sv slouženo	128.		

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Ačkoliv nastaly i se stanoviska hospodářského těžké časy a nelze očekávat, že se sejdou o poutích velké dary, budeme přece s náležitou rozvahou pokračovati v opravách chrámu a dalších podnicích. Za pomoci Arcibiskupského stavebního úřadu v Kroměříži byly prozkoumány a schváleny rozpočty na opravu vnějšku chrámové rotundy a presbytáře, rovněž na postavení prvního zastavení nové křížové cesty a na vnitřní opravu Vodní kaple, která je již ve stavu hodně sešlém. Tolik jsme si stanovili pro letošní letní dobu. Provedeme z toho však jen to, co nám umožní obětavost poutníků. Nebude možno použití všech darů na další práce. Musíme odložit vždy polovici na zaplacení dluhů, které, jak bylo posledně vykázáno, činí obnos Kč 138.898 za rok minulý. Z roku 1929, kdy dohotovena kopule s měděnou krytinou, zbývá ještě zaplatiti Kč 174.157, které dlužíme Arcibiskup. hlavní pokladně v Kroměříži, neboť v minulém roce nám nová fasáda kostela a elektric. zvonění nedovolily větších splátek. Doufáme v pomoc Boží a ctitelů Matky Páně.

Duchovní správa.

KALENDÁŘ SVATOHOSTÝNSKÝ.

Duben.

1. V dubnu trvá zimní pořádek.
2. Ve Svatém týdnu nekonají se na Svatém Hostýně posvátné obřady. Na Zelený čtvrtek je mše svatá se svatým přijímáním o 7. hod. Na Bílou sobotu není mše svatá, večer pouze slavné požehnání o 7. hodině.
3. O svátcích velikonočních, v neděli a v pondělí zimní pořádek služeb Božích: Poslední mše svatá o 9. hodině.
4. Od 1. května začne na Svatém Hostýně letní pořádek.

PRVNÍ JARNÍ POUŤ NA SVATÉM HOSTÝNĚ 1.-3. KVĚTNA.

Na vděčnou paměť porážky Tatarů na Moravě koná se tato pouť letos takto:

V pátek 1. května odpoledne se zpovídá. O 7. hod. večer uvítání poutníků, litanie a sv. požehnání. O 1/2 9. večer světelný průvod a společná večerní modlitba v kostele.

V sobotu 2. května ráno o 4. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. O 1/2 8. kázání, po něm zpívaná mše sv. O 10. hod. kázání, zpívaná mše sv. a požehnání. — O 1. hod. litanie s požehnáním. — Od 3 hod. odpoledne se zpovídá až do 10. hod. večer. O 7. hod. večer kázání, litanie a sv. požehnání. O 1/2 9. večer světelný průvod a společná večerní modlitba v kostele.

V neděli 3. května ráno o 4. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. O 1/2 8. kázání a zpívaná mše sv. O 10. hod. kázání a slavná mše sv. s „Te Deum“ a sv. požehnáním. — O 1. hod. svěcení nábožných předmětů a požehnání.

Ctitelé Matky Boží na Sv. Hostýně, přijďte v hojném počtu!

Z REDAKCE.

Doporučujeme znovu milým čtenářům, aby pro různé peněžité zásilky na Sv. Hostýn nepoužívali poštovních poukázek, nýbrž výhradně složenek. Poukázky stojí vás daleko více, nás také a i na poště mají s nimi více práce.

U Poštovní spořitelny v Brně jsou tři účty, které se týkají Sv. Hostýna:

č. 104.169	= Duchovní správa na Sv. Hostýně.
č. 106.309	= Hlasy svatohostýnské, Hostýn.
č. 104.514	= Matice svatohostýnská, Hostýn.

Na složenku Duchovní správy posílají se milodary na kostel, na křížovou cestu, vodní kapli, klášter, dorost kněžský a podobné.

Na složenku Hlasy svatohostýnské posílá se předplatné a peníze za knížky nebo tiskopisy.

Na složenku Matice svatohostýnská posílají se dary a členské příspěvky členů Matice svatohostýnské (MSH).

Prosíme vás, rozeznávejte dobře tyto tři účty a jejich čísla u Pošt. spořitelny v Brně.

Nemáte-li některé z těchto složenek, dopište nám, a zdarma vám pošleme, jakou si přejete.

To vás však stojí aspoň 50 hal. Moudřeji jednáte, zakoupíte-li si za 5 halěrů na Poštovním úřadě kdekoliv **prázdnou složenku** (řiká se jí „bianko“) a opatříte si ji sami číslem a jménem účtu, na který nějaký obnos chcete posílat. Vše ostatní se vyplňuje jako na každé jiné složenke.

Prosíme vás, označte také na horním okraji **prostřední** části, nač posíláte peníze, dá-li se to napsat v jednom řádku. Žádá-li zásilka důkladnějšího sdělení, napište to vzadu na prostřední část složenky, kam pak nutno přilepiti 50 hal. známky, anebo to napište na korespondenční lístek, který odesíláte současně.

Kdo by se v tom všem nevyznal, ať jednou nebo dvakrát požádá zkušeného člověka, aby mu pomohl vyplniti takovou prázdnou složenku. Nejsou to žádné čáry.

Čísla těchto 3 účtů budou budoucně vždy uvedena na druhé stránce obálky každého sešitu „Hlasů svatohostýnských“.

Háj ve Slezsku: Mše sv. byla sloužena 25. února podle přání. — F. M., Brno-Řečkovice: Mše svatá sloužena podle přání co nejdříve. — Němčice n. Hanou: Mše sv. sloužena co nejdříve a doufáme že jste těžkou hodinku i s dítkem šťastně přestála. — Ctitelka Panny Marie z Mor. Ostravy: 100 Kč došlo a bude vyhověno Vašemu přání. — F. M., Napajedla: Mše sv. slouženy.

Toto číslo má 20 stránek. Přidali jsme opět 4 stránky, poněvadž bylo mnoho látky a tiskový fond nám umožnil větší vydání.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

M. K. z Prahy píše: Pišete tolik krásného o našich dobrých starých maminkách. I já se mohu chlubit takovou dobrou, zbožnou maminkou. Byla vždy tak skromná, trpělivá a odevzdána ve všem do vůle Boží. Ona byla naši první učitelkou dříve než jsme začali chodit do školy. Často před námi říkala, Pán Bůh všechno dobře řídí, je všemohoucí, všechno nejlépe spraví, jen doufej v Něho a buď trpělivá. Co sama měla, nám také dávala. V dětských letech jsem mnohému nerozuměla, teprve později v životě mi bylo jasno, jaká moudrost se skrývala v jejich slovech. Večerní modlitbu konali jsme kleče rukama na prsa skříženými, hlasitě se modlíce nápodobovali jsme anděly, kteří v našem kostelíčku klečí u Božího hrobu. V neděli chodili jsme všichni na mši svatou, já s maminkou také na odpolední požeňání. V létě jsem chodila také ve všední dny. V postě o všech pátcích chodili jsme na křížovou cestu. Maminka mne učila milovat Pannu Marii. Na mariánské svátky jsme chodili společně k sv. svátostem. Když jsem měla jíti poprvé z domova, putovala jsem s maminkou do Staré Boleslavě a tam mne maminka doporučila zvláštní ochraně P. Marie.

Přeji Vám, důstojný pane, mnoho Božího požeňání a všem maminkám, které čtou Vaše řádky, porozumění pro věci tak důležité. Jen tak budou jejich děti šťastné.

J. H. z R. píše: Také já nosím v srdci ukrytou fialku, jež mi připomíná dobrotu a mocnou ochranu Matičky Boží. Bylo to před 55 lety, kdy jako 15letá vydala jsem se na první pouť na Sv. Hostýn. Časně z rána vydaly jsme se tři dívky na cestu.

Šly jsme pěšky a poněvadž východ slunce sliboval krásný den, nevzaly jsme ani botků. O 3. hodině odpoledne stanuli jsme po prvé na Sv. Hostýně. Byly jsme uneseny krásou a kouzlem jež se našemu oku objevilo. Na noclech jsme šly do blízké vesnice. Lidé, kteří nás přijali, byli dobří a s nevšední ochotou nám dali i večeři. Časně z rána však nás budili se slovy: „Vstávejte již, ale nelekejte se, venku padá sníh“. Ulekly jsme se: Sněží a my bosy a před námi 12 hodin cesty! Proto jsme již nešly na vrch, v Bystřici jsme byly na mši sv., ale ne v kostele, ten byl přeplněn, nýbrž jen venku. Kde kdo nás litoval. Po mši sv. jsme se vypravili na cestu k domovu. V nohy studilo a sníh padal a padal. Když jsme přišly k Hustopeči, s hrůzou jsme pozorovaly ještě větší překážku, rozvodněnou Bečvu. Převozník, který zde převážel nedbal proseb, vzal pouze vždy jen několik. Dost jsme se načekaly, než nás převezl všechny. Pak jsme šly k Starému Jičínu, z nohou tekla krev, zima rozrážela kosti a my měly ještě dvě hodiny cesty před sebou. Tu však se ustrnul nad našim zbědovaným stavem známý člověk a převedl nás vrchy, čímž zkrátil naši cestu i naše útrapy. Doma nás s hrůzou čekali, jak se asi vrátíme a zda tu cestu neodstůněme. Ale Matka Boží nedopustila tomu. Ráno, když jsme vstávaly, byly jsme zdravé, a když jsme se sešly cestou do továrny, zněl jeden náš hlas: Šla bych zase.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plně slib: nejm. z Milonic za vyslyšení prosby a za odvrácení všeho zlého v těžké záležitosti — A. M. z Chromče za vyslyšení prosby — nejm. z Hodonína za pomoc v těžké záležitosti — B. J. z Citova za pomoc — M. Š. z Luboměře za uzdravení dvou synů — Ž. Z. z Šenova za vyslyšení prosby — K. S. z

Přerova za vyslyšení — A. P. z Ivanovic
n. H. za uzdravení neteře z nebezpečné
chřipky — A. K. z Myslíka za uzdravení
očí. — E. V. z Brna děkuje za vyslyšení
zemř. arcib. Stojanovi a papeži Piu X. —
V. L. z Hvozdné děkuje za uzdravení nohy.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a po-
moci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

R. B. u Slavkova za uzdravení dítě —
S. R. za pomoc ve studiích — A. K. z
M. za uzdravení maminky.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby
a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů
do svých modliteb.

ZASLÁNO.

Řád Bratří křesť. škol. Řád Bratří křesť. škol
je po řádu sv. Františka nejrozšířenějším řádem na
celém světě. Čítá na 20.000 členů, kteří se věnují
vyučování a výchově mládeže. Také u nás v Česko-
slovensku má několik ústavů. Na Slovensku v Bojnei,
okr. Topolčany je umístěn mimo pensionátu, obecné
a měšťanské školy, tak zvaný juvenát. Do toho se
přijímají nadaní a slušní studenti do 16 let, kteří
by chtěli zasvětit svůj život této záslužné práci
apoštolské, buďto v Československu, anebo jako u-
čitelé-misionáři v zámořských krajinách. Mladíci
starší 16 let přijímají se do noviciátu v Močenku.
Kdo by se zajímal o toto krásné dílo, napiš si co
nejdříve o bližší vysvětlení na adresu: Ředitelství
juvenátu Bratří křesť. škol v Bojn j okr. Topolčany,
Slovensko. anebo Ředitelství noviciátu Bratří škol
křesť. Močenok, okr. Šala nad Váhem, Slovensko.

K N I H O V N A

PRO EUCHARISTICKOU VÝCHOVU DÍTEK.

Vzhledem k poučení, které v tomto sešitě poskytnuto matkám, uvádíme
knížky, které by si znenáhla měla opatřit každá hodná maminka, chce-li v
duších svých dítek vypěstovat pravé porozumění pro Velebnou svátost a časté
svaté přijímání.

Tyto knížky dělíme na **dvě skupiny**. První je určena pro matky a vy-
chovatelky, aby samy věděly kudy kam s touto nesmírně důležitou stránkou
dětské výchovy. **Druhá skupina** knih je určena pro děti, aby si v těch kni-
hách četly, nebo po večeři společně se z nich předčítalo, anebo maminka
sama obsah těchto knih s dětmi probírala.

1. Do první skupiny patří tyto spisy:

Jak připravím malé dítě na první sv. zpověď a první sv. přijímání,
Lišeň u Brna, Redakce Hvězdy, Kč 3·50. Velmi praktický spis pro každou matku a
pro každou vychovatelku dítek. Podle tohoto spisu možno nejen školní dívky dobře
připravit k sv. svátostem, ale také již malé dívky než začnou chodit do školy. U těch
může dokonce první sv. přijímání předcházet první sv. zpověď. Mezi dětmi, kterým
Svatý Otec, když 20. prosince 1928 zahájil své kněžské jubileum, podával ve vatikánském
velechrámě první sv. přijímání, byly také děti takové. To ovšem může vykonat jen
matka, která se řádně poučí.

Jeřábek, **Chléb života a duše dítěte,** Lišeň u Brna, Redakce Hvězdy, Kč 12·—.
V této knížce mají matky a vychovatelky všechno, čeho by potřebovaly pro důkladnou
eucharistickou výchovu dítek. Je to knížka psaná se zájmem a láskou od kněze, který
je apoštolem časného a častého přijímání dítek podle vroucího přání Pia X. a Pia XI.

2. Do druhé skupiny řadíme tyto spisy:

Květy nejsvětější Svátosti, Kč 8·—

Bílé květy, Kč 5·50

Pán Bůh na návštěvě, Kč 4·50

Dej mi srdce své, Kč 10·—

Anička, Kč 10·—

Všechny tyto knížky vydala Edice Smíru v Přerově, Šířava 7 a jsou plny
krásných příkladů a příběhů o Velebné Svátosti a sv. přijímání. Děti se zájmem to
poslouchají anebo čtou a tak dostanou smysl pro Velebnou Svátost a touhu po sv.
přijímání. Těmito cestami se ubírá eucharistická výchova maličkových. Proto jsou tyto

sbírky tak cenné. Poslední knížka je životopis Aničky z Guigné, divenky, která brzy a často přijímala Tělo Pána a zemřela v útlém věku jako světice. Podobný životopis hochy „Malý Petřík“ vydali bohoslovci olomoučtí. Není mi však známo, zda je dosud na skladě. Cena rovněž nepatrná.

Máme také dvě větší povídky, které se točí kolem sv. přijímání:

Jiří Mrštík, povídka americká napsána pro hochy slavným spisovatelem katolické mládeže P. Finnem, Praha, Čsl. akc. tiskárna, snížená cena 7 Kč.

Lisbetka, anglická povídka napsaná pro děvčátka spisovatelkou Waggamanovou, Praha-Vinohrady, Školské sestry, 12 Kč.

Jedná se ještě o **modlitby** pro děti k častému sv. přijímání. Upozorňuji na tři knížky:

Ježíškovi do náruče, Líšeň u Brna, Redakce „Hvězdy“, Kč 1. Knížečka je pestře vázána a radím ji objednat hned s přivázaným doplňkem: Co má vědět každé katolické dítě, což stojí o Kč 1.50 více. Toto je pro malé děti, jakmile již umí čísti v 1. a 2. třídě.

Svátostný Spasitel, Brno, Občanská tiskárna, 5 Kč. Tato knížka je pro školní mládež od 3. třídy nahoru. Je v ni vše, co dítě potřebuje, také návod k rozpoznávání hříchů. Pobožnosti jsou tam uspořádány více podle církevního roku, aby nesevšedněly.

Před oltářem Páně, Brno, Občanská tiskárna, 7 Kč. Tuto knížečku vydal horlivý pan katecheta Jeřábek z Líšně u Brna podle vzoru německého, s mnohými obrázky a v krásné úpravě, aby děti dostaly smysl pro mši svatou a sv. přijímání, jako podílu na mši svaté. Hodí se krásně jako dárek školním dítkám a nebudou se pak nudit v kostele.

ČESKÉ NOVINKY.

Gertrud von le Fort, **Rouška Veroniky**, román, Praha, L. Kuncíř, str. 389, Kč 40.

Vzdělaným čtenářkám, zvláště učitelkám doporučujeme tuto hluboce psychologickou knihu. To není román, jak se teď piší romány, to je něco velmi jemného, ušlechtilého a povzbuzujícího. Ovšem tato kniha předpokládá vzdělanost a kdo zná Řím, nalezne v ní teprve mnoho chutí.

Kniha obsahuje také velké náboženské problémy. Snad si toho spisovatelka ani vědoma nebyla. Jak může Pán Bůh tak šlechetnou a přirozeně ctnostnou babičku nechat bez vyznání, nechat klidně umírat s pohledem na Pantheon, jako symbol pohanské antiky? Babičku tak dobrou, vzdělanou, k náboženství šetrnou a uctívou? Proč jí nedal poznání celou pravdu a celou krásu v Katolické církvi? Proč má smysl jen pro Řím pohanský, ač se stýká folik a bez předsudků s Římem křesťanským? Také teta Edel není bez problémů, ač nejsou již tak těžké.

Překlad je tak plynulý a příjemný, že by člověk se domníval čísti originál. Takové knihy by měly vytláčit spousty nezdravé románové četby.

Durych Jaroslav, **Zdrávas, Královno!** Olomouc, 1931, Edice Krystal, 7 Kč.

Durych patří rozhodně mezi první české literáty a básníky. Jak nás to musí potěšit, když tento muž kořil se Matce Boží a svým uměleckým pérem vysvětluje nám modlitbu „Zdrávas Královno“, abychom se ji modlili s větším porozuměním. Kéž mu Panna Maria tuto pokornou službu štědře odmění a mu odhalí svou plnou krásu!

Tichý František: **Kytice z české a slovenské duchovní lyriky lidové**, Praha, L. Kuncíř, 20 Kč.

Výbor nejkrásnějších lidových básní a písní českých i slovenských duchovního rázu, s důkladným úvodem a vědeckými poznámkami. Poznáváme z toho, jaké poklady máme v lidové písni, ale také jak zbožná je mysl našeho lidu, není-li nakažena a zkažena neblahými proudy moderní doby. Ukázkou z této knihy je píseň o Bolestné P. M. na počátku tohoto sešitu.

Obrázky na památku prvního svátého přijímání, Praha, G. Francl, velkého formátu za Kč 1.90, menšího formátu Kč 1.10.

Doporučujeme tyto původně české práce jak rodičům tak dpp. katechetům pro důstojné provedení i pro levnou cenu.

CIZOJAZYČNÉ

Kolb Viktor S. J., **Das Leben des heiligen Ignatius von Loyola**, Freiburg i. B., Herder, str. 160, 28 Kč.

Nový životopis sv. Ignáce, který se zakládá na dlouholetém studiu všech pramenů. Spisovatel se nejednalo o všechny dějinné události ze života tohoto světce, nýbrž o vykreslení rázovité povahy muže, který exerciciemi má tak mocný vliv na dnešní dobu a svým řádem vykonal tolik dobrého v církvi Kristově. Kdo chce poznat sv. Ignáce, aniž by chtěl čísti folianty, z této knihy ho může bezpečně poznati.

v. Kroměříž 120 — Frant. Hrab, ředitel škol v.
v. Chropyně 30 MUDr. Fr. Pospíšil, lékař v
Hulíně 7 Láda Ambrož, obch., Kroměříž 25 —
Anežka Hůlková, Kotojedy 120 — dp. Jos. Červík,
prof., Zábřeh, Sev. Morava 25 — dp. Fr. Úlehla,
katech., Zlín 10. Dr. Augustin Štancl, prof. v.
v. Hranice 20.

Na tiskový fond: 8 Kč: J. Macháček, Lideřovice — J. Matoušková, Hradčany — A. Urbanec, Kelč — A. Bemberková, Orlová — A. Leklová, Prostějov — A. Stratilová, Zlámánek — L. Geyrová, Praha — Fr. Bimková, Místek — T. Soidová, Řečkovice — Fr. Mačkalová, Brno — T. Eliášová, Fno — J. Mizera, Zahnašovice — M. Lhotská, Opava — M. Šindelková, Podh. Lhoňa — J. Frška, Viganice — A. Böhmová, Olomouc — Fr. Hudecová, Hrubčice — A. Laštůvková, Plechtinec — M. Vymětalíková, Říkovice — J. Pluhařová, Kroměříž — Fr. Zavadil, Křtomil — Dp. C. Štojan, Přerov — Fr. Ptáček, Zábřeh — M. Šlívová, Šenov — V. Melkus, Třebíč — J. Novotný, Hradec Král. — E. Kovařík, Žamberk — J. Chlupatá, St. Bělá — B. Němcová, Chořelice — R. Kolařík, Dobrovice — J. Valenta, Hrabůvka — Fr. Navrátilová, Brno — L. Klementová, Brno — L. Bazalová, Boršice — 6 Kč: A. Němčíková, Holešov — A. Hándl, Dol. Studýnky — T. Zatloukalová, Zahnašovice — T. Kojetská, Záhlinice — A. Kuchlíčková, Radslavice — M. Lukášová, Zlatníky — J.

Jalůvková, Mniší — M. Čechová, Malhotice — 5 Kč: A. Vymětalíková, Soběchleby — Fr. Homola, Sobotice — K. Hubáček, Újezd u Sokolnic — 4 Kč: A. Havran, Vlčnov — B. Holeková, Vrbčany — Fr. Sabin ký, Nová Ves — J. Mizera, Hulín — 3 Kč: M. Trojčová, Týnec n. L. — M. Zrůbková, Frenštát — Prov. Mil. br. v Praze — M. Bartová, Výšovice — H. Törková, Hranice — A. Slaměniková, Zlín — M. Salajková, Dol. Bojanovice — J. Chabiča, Blatnice — M. Seidlová, Vítkovice — J. Meca, Krásno — Fr. Stanislav, Strážnice.

Amerika (v dolarech): Prostřednictvím Fr. Šuraně v Chicago na Hlasy: Anna Mareček 1 — Frank Šuran 1 — Kristina Tománek 1 — Martin Štrnad 1 — Marie Hurčík 1 — L. Pavlacký 1 — Pavel Gebauer 1 — Jan Hrcičík 1 — Cyrill Štěpančík 1 — Frank Polách 1 — T. David předplatil pro Jana Davida v Popově na Moravě 1 — Frank Šuran na slovanské misie 1 — A. Mareček na mši sv. 1, na věčné světlo 1; — Jul. Hanzelka, La Grange Tex., předp. 1 — Frank Hengl, Chicago na mše sv. 2, na kostel 2, předpl. 1 — Marie Obrtlík, Binghamton na Hlasy 1 — J. Rozmabel, Chicago, předpl. 3 — J. Sačík, Shelton, na mši sv. 1, na elektr. osvětlení 1, předpl. 2 — A. Vávra, Detroit M. předpl. 1 — Martin Horňáček, Beavel Falls Pa, předpl. 1.

Všem šlechtným dárcům srdečně „Zaplať Pán Bůh!“

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Msgr. Alois Hlavínka, farář v. v. v Kroměříži.
Vincencie Sehnalová z Brusného pod Host.

O. v p.!

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé příkrývky a vozové plachty, prošívané příkrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

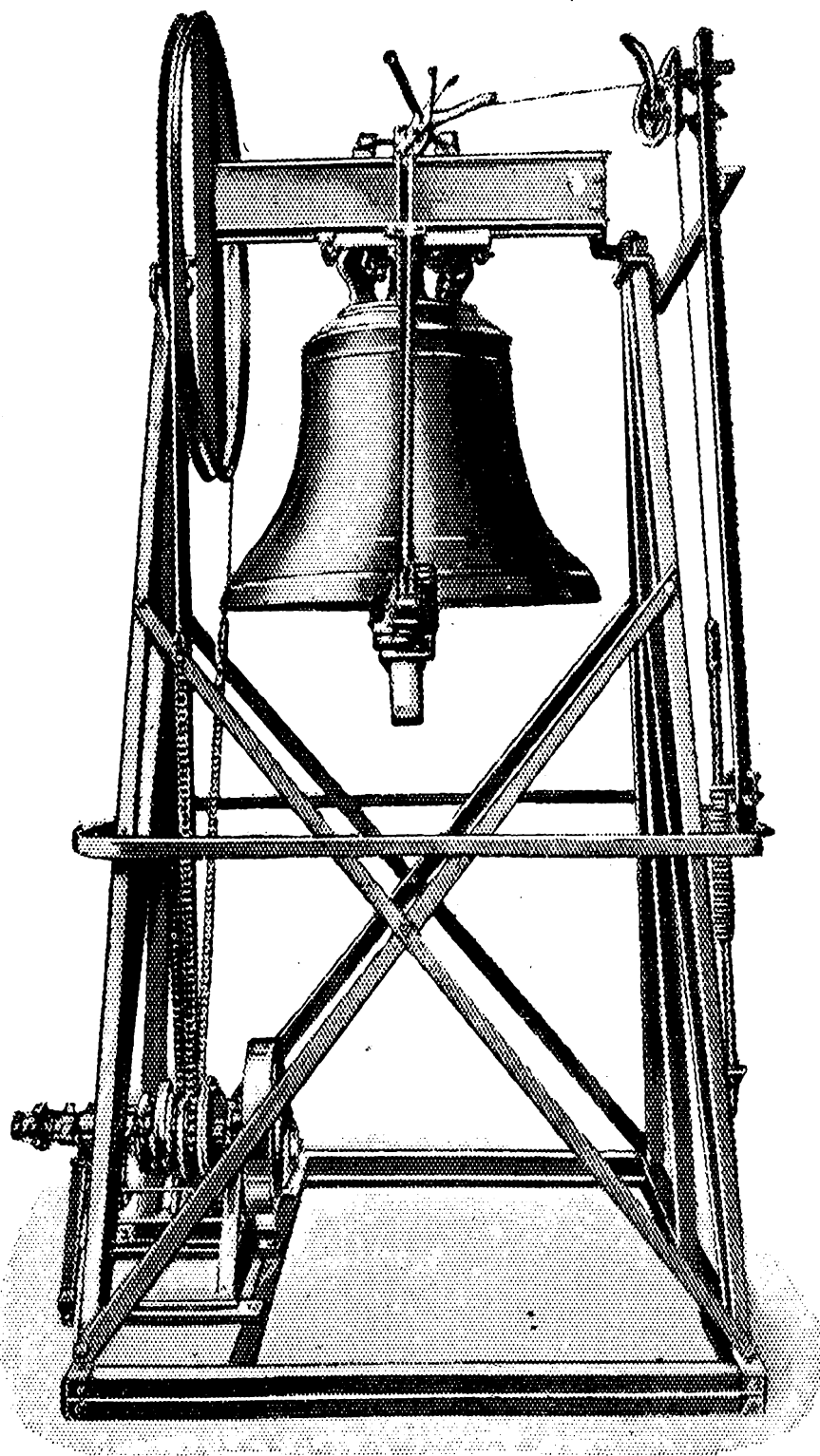
TRANSFORMA

MORAVSKO-SLOVENSKÁ ELEKTROTECHNICKÁ
STAVEBNÍ A VELKOOBCHODNÍ SPOLEČ. S. R. O

Tel. 469.

OLMOUC 2.

Tel. 469.

Dodává a instaluje:

Úplná zařízení elektrického pohonu zvonů při použití původního upevnění zvonů, neb dle vedlejšího vyobrazení a to jak na spouštění ruční tak i automatické hodinové.

Elektrický pohon měchů varhanových.

Úplná kinozařízení.

Provádí elektrické instalace všeho druhu a rozsahu pro veškeré účely.

Speciální oddělení pro zařizování elektrického osvětlení kostelů.

Elektromotory, čerpadla vzduchu, ventilátory, čerpadla vody, žehličky, topná tělesa, lustry, žárovky atd. - Těž hromosvody.

Prvotřídní výrobky -
ceny konkurenční!

Rozpočty, porady a návštěvy na požádání zdarma!

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 5.

Květen 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Alois Ječmínek-Hrázcký: Hvězda (báseň), str. 81. — M. Alguno: Jest milostná socha svatohostýnská umělecká? (Dokončení) str. 82. — Štěpán Berghoff: Trestanec, str. 83. — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 83. — P. Konrád M. Kubeš: Úcta Matky Boží ve staré církvi, str. 90 — Rozhledna, str. 92. — Kronika, str. 93. — Listárna, str. 96. — Knihovna, str. 99. **Vyobrazení:** Chovanky ze Sloupnice v Čechách, str. 85. — Jedna z překrásných Murillových Madon, str. 87. — Družinka z Opavy, str. 89. — Seslání Ducha Sv., str. 91.

DARY.

Na kostel: Dp. J. Hlaváček, far. Vracov 1000 — N. N. 300 — T. Frgal, Troubky 150 — Fr. Navrátil, Určice sbírkou 120 — N. N. Libosvá y 100 — Jan Chytil, Klenovice 100 — N. N. od Zlína 100 — Far. úřad Štítná n./Vl. 100 — Fr. Grezl, Loučka 80 — Leo Tomis, Václavovice 50 — Leop. Beneš, mlyn. Třebětice 50 — Fr. Hanák, Choryně 50 — A. Havicová, Brno 50 — Po † Frant. Kašpárkové Čes. Brod 50 — Jos. Vybíral, Lobodice 50 — N. N. z Lípy 50 — N. N. Uher, Brod 50 — M. a Fr. Chmelařovi, Noviči 60 — Far. úřad Albrechtický 50 — Fr. Šindel, Petřvald 50 — Al. a Fr. Rožek, Šlapanice 50 — Fr. Hanák, Choryně 50 — Fr. Navrátilová z Týna 50 — N. N. Sv. Hostýn 50 — N. rod. z Loukova 50 — R. Šmerdová, Rousinov 30 — N. N. Ludslavice 30 — M. Livová, Tršice 30 — Fr. Ovčáčiková, Rouské 40 — A. Menšíková, Telč 25 — N. N. Rokytnice 20 — Fr. Dusý, Koberčice 20 — Jul. Volná, Místek 20 — N. N. Hodonín 20 — Fr. Dudová, U. Brod 20 — A. Pavliková, Bernatice 20 — Fr. Šustková, Havříce 20 — A. Hlavica, Žakovice 20 — T. Janková, Strážnice 20 — J. Trávníčková, Tlumačov 20 — J. a H. Rygalovi, Hulín 20 — dva bratři poulníci 20 — N. N. Husopeče 20 — N. N. Mysločovice 10 — J. T. Musilovi, Brno 10 — M. Vinklerová, Brodek 12 — M. Smékalová, Hradčany 8 — K. Polásek Dobroměřice 5 — M. Nováková, Hradčany 3 — Fr. Kuchařová, Hradčany 5 — A. Glingarová, Místek 10 — Škol. sestry, Slavkov 10 — N. Tuglíková, Uher. Brod 10 — Dp. B. Pešat, kapl. Drahaný 10 — J. Tichavský, Tršice 10 — N. N. Mor. Ostrava na poděkov. 10 — Dp. Fr. Běloch, katech. Hodonín 10 — N. N. Rudice 10 — A. Hlavica, Kelč 18 — I. Jemelka, Osek n. B. 10 — J. Hrubíš, Vrahovice 10 —

L. Lynková, Hodonín 10 — M. Kopčáková, Místek 10 — M. Štěpánová, Místek 10 — M. Frydrychová, Štěbořice 10 — J. Satke, Skřípov 10 — T. Pavlik, Kuželov 5 — Dp. Dom. Frnka, Dvorec 10 — J. Haša Drahoťuše 10 — J. Sehnálek, Oprošovice 10 — N. N. poutnice 10 — N. Dřevohostice 5 — N. N. Police 5 — N. N. Rožnov 10.

Na hlavní oltář: Čten. Hlasů 10 — O. Bartoň, Tučapy 10 — M. Trtková, Nivnice 8 — Čten. Hlasů, Turovice 50 — N. N. Třebětice 50 — M. Janáková, Kozlovice 500.

Na sv. Antonína: N. N. Mysločovice 10 — Jos. Kuna, Čadza, Slov. 10. — J. Hlišnikovský, Raškovice 100 — N. N. Příkazy 10 — N. N. Libosváry 10.

Na oltářní a věčné světlo: K uctění památky † bratra, prof. Josefa Hubíka, A. Hubíková Třebětice 100 — K. Svěráková, Kelč 8 — A. Benáčková, Únanov 13 — J. Volná, Místek 5 — A. Glingarová, Místek 5 — A. Tománková, Všetuly 8 — Čten. Hlasů 10 — O. Bartoň, Tučapy 10 — K. Konečná z Břestu 50 — N. N. Příkazy 10 — N. N. Blazice 5 — N. N. Žakovice 10 — N. N. Blazice 5 — N. N. Všetuly 20 — N. N. 50.

Na sochu Bož. Srdce Páně: M. Chválková, Místek 50.

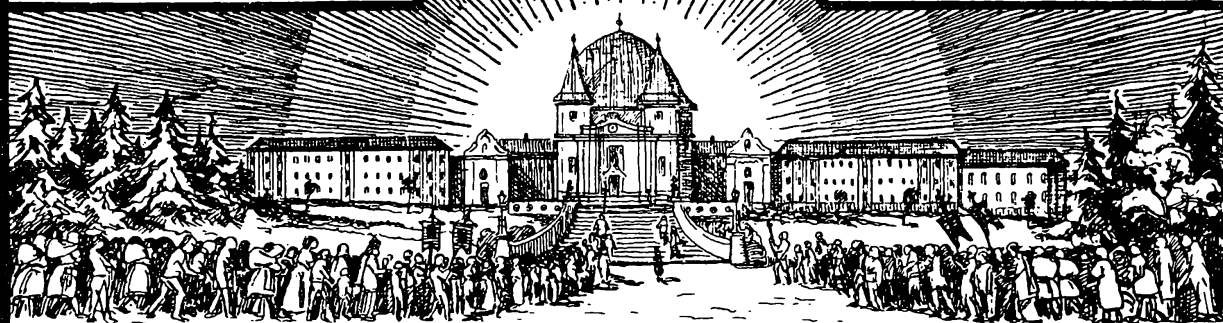
Na sochu Panny Marie: J. Chytil, Klenovice 200.

Na elektrické osvětlení: Dp. Jan Šabata, far. Skorkov 50 — Fr. Ovčáčiková, Rouské 10 — N. N. Všetuly 20.

Na kříž. cestu: E. Pospíšil, Skalka 10 — J. a H. Rygalovi Hulín 20.

Na pokřtění dvou pohan. dítek: N. N. 120.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

VYDÁVAJÍ OTCOVÉ TOVARYŠTVA JEŽÍŠOVA
NA SV. HOSTÝNĚ NA MORAVĚ.

Číslo 5.

Květen 1931.

Ročník XXVII.

HVĚZDA.

Na obloze skvělá hvězda září,
něžný, milostný jest její jas,
žádný stín se na ní neutváří,
nepobledne ani v jitřní čas.

Hvězdou tou, jež milosrdným leskem
všechněm útěcha jest jistá,
když se jejich srdce chvěje steskem,
Ty jsi, vzácná Panno čistá!

V slzavém zde údolí tak mnohý
na každého číhá hříchu svod,
odpor náš je často přeubohý,
neboť křehký Adamův jest rod.

Proto k Tobě vždy se utíkáme,
když nám čelo kryjí vrásky,
o Tvou pomoc úpěnlivě lkáme,
Maria, Ty štíte lásky!

Z milionů Bohem vyvolená,
bez poskvrny jako padlý sníh,
tak Tě vidí duše, okouzlená
půvabem Tvých ctností nevšedních,
zbožnou úctou k Tobě mocně hoří,
které nikdo neodolá,
a tak každý vroucně se Ti koří,
„Zdravas Královno“ Ti volá.

Skvoste, jemuž v světě rovna není,
Hvězdo mořská, Kotvo tonoucích,
k Tobě zraky naše v zanícení
pnou se dnes za zpěvů horoucích:

Sláva budiž Tobě, naše Paní,
cherubíny velebená,
před Tebou se všechno lidstvo sklání,
tisíckrát buď pozdravená!

Alois Ječmínek-Hrázecký,
ze Spojených Států v Americe.

M. Alguno:

JEST MILOSTNÁ SOCHA SVATOHOSTÝNSKÁ UMĚLECKÁ?

(Část další).

„Dobře, v tom jsem s tebou za jedno — ale chtěl jsi vlastně na umělce hubovat.“

„Jen strpení, hned se dočkáš. Přejdeme k druhé skupině — Madonna, buď s božským dítětem v náručí, tedy Matka Boží, nebo jako vzor ctností, Neposkvrněná Panna, bez Jezulátka.

Chceš-li vidět vzor, jak má vypadat nejčistší Panna bez božského dítěte, podívej se na obraz nad mým ložem. Murillo — jeho obrazy Panny bez poskvrny počaté jsou nepřekonatelné, jim se nevyrovná žádný obraz na světě. Neposkvrněná tu vypadá jako bytost z jiných krajů, nedostižný ideál čistoty a krásy, a mladé srdce při pohledu na ni musí se roznítit touhou po andělské ctnosti, i kdyby nechtělo.

Jiní umělci kladou Panně Neposkvrněné do rukou lilii, jiní k nohám púlměsíc a hada — to jest jejich věc. Škoda, že někdy obličej nejsv. Panny je prost vši nadzemské unkce — je příliš světácký, pozemský.

Přejdeme teď k obrazům Matky Boží s dítětem v náručí. Co mám právo žádat od umělce, který chce zobrazit Bohorodičku? Aby každý poznal na první pohled, že obraz představuje Matku Boží; jinými slovy: aby na dítě, které v náručí chová, bylo patrné: toto je Syn Boží. Vyhovují všechny obrazy Bohorodičky tomuto požadavku? Z velké části nikoli.

Začněme s obrazy z křesťanského starověku. Zde máš na příklad obraz Panny Marie Sněžné (je to týž, který vidíš na velehradském obraze Matky unie). Krásou forem se sice nevyrovná uměleckým výtvorům dob pozdějších. Ale idea — myšlenka — Matky Boží provedena dokonale. Viz Jezulátko: v jedné ruce má knihu — znamená buďto, že toto dítě je učitel, lidstvu s nebe daný, nebo že v něm jsou všechny poklady moudrosti a vědomosti, nebo že on mluvil skrze proroky a apoštoly, kteří psali Písma — a druhá ruka pozvednuta, jakoby učil nebo aby žehnal. Tak není možno zobrazit obyčejné dítě lidské; na obraze vše volá k tobě: „Toto jest Syn Boží.“ Mám pravdu anebo ne?“

„Skoro bych řekl, že tentokráte ano.“

„Tentokrát — a jindy ne? Ale pojďme dále. Všimni si ještě, že Jezulátko je *oblečené* — v tuniku, na způsob kněžské řízy — —“

„O tom jsme už spolu kolikrát rokovali . . .“

„A k ničemu nedošli. Ale dnes tě nepustím. Opakuji, co jsem ti už kolikrát řekl: Zobrazují-li malíři a sochaři Jezulátko nahé, je to docela pochybené. Ptám se: Jaký důvod může mít malíř, aby tak Ježíška maloval? Historický? Nikterak — svatá Panna takhle božské dítě nenosila. Symbolický? Rád bych věděl, jaký! Jaký účel má nahota? Vidíš-li tak osobu dospělou, ať ve skutečnosti nebo na obraze, pak má jediný cíl: dráždit smyslnost a rozněcovat nečistá hnutí. Důkazem jsou všelijaké výkladní skříně (kdo u nich stojí a zvědavě prohlíží?), obálky románů pochybné mravní i literární ceny, divadla, kina, nestoudná dnešní ženská móda, s rukama obnaženýma až po ramena . . .“

„Prosím . . .“

„Já vím, tvoje „nastávající“ nevěsta — jen jí to vyřídí, třeba že do kostela chodí. — Všimni si, jedeš-li vlakem. Vstoupí-li do vozu dívka slušně oblečená, té si nikdo nevšimne a nikdo ji neobtěžuje — každý ví, že má před sebou dívku čistou, s kterou by těžko začínal. Vstoupí-li však holka napolo svlečená, na tu se hned nalepí hejsků a všelijakých ctitelů jako much na zdechlinu — její úbor volá: „Tady je volno“, jako drožka před nádražím, a kdo má chuť, může vejít jako do veřejné hospody. O tom, jak dotěrně s tak vyzýravě oblečenou holkou si vedou, nechci mluvit.“

„Prosím tě, vždyť umění . . .“

„Není k tomu, aby pod záminkou umění rozněcovalo nízké náruživosti. Ale moderní tak zvané umění to dělá, stojí veskrze ve službách smyslnosti, na divadelním jevišti i v malířském atelieru. Dnes je pokleslá mravnost, pokleslé umění . . .“

„Prosím tě . . .“

„No dobře. Tak dál! Jaké city vzbuzuje pohled na dítko obnažené? Máš dojem: „Dítě — rozum ještě nevyvinutý — schází mu naprosto pochopení pro slušnost a mravnost. Jeho životní funkce jsou tytéž jako u nějakého kuřátka, které se vyklubalo z vejce. Až se začne jeho rozumek probouzet, nebude v tomto kostýmu chodit světem.“ Ten dojem máš, a žádný jiný. A to ti bezděky napadne, vidíš-li božské dítko bez šatů — a to je docela pochybené a zvrácené. Náš Spasitel měl užívání rozumu od prvního okamžiku svého života, v něm už tehdy přebývala všechna plnost božství, plnost moudrosti . . . A na to musí mít umělec ohled, chce-li zobrazit Jezulátko.“

„Nemáš trochu příšné měřítko? . . .“

Štěpán Berghoff:

TRESTANEC.

Pokračování.

Vyhrožoval, že nestane-li se tak, nevskočí již jeho sestra do domu. Privil, že je příliš hodná, než aby žila pod touž střechou s bývalým trestancem.

Můj pán mne požádal, abych k němu přišel. Řekl mi, co se stalo, a prosil mne, abych za těchto okolností přijal okamžitou výpověď, že mi dobrovolně zaplatí dvouměsíční mzdu a že mi napíše nejlepší vysvědčení. To že považuje za svou povinnost. Že jistě pochopím, že teď jinak jednati nemůže. Kdyby se jeho hosté dověděli, kde jsem byl naposled, že by jeho obchod utrpěl jistě velikou škodu.

Šel jsem domů a myslím, že jsem cestou plakal. Tak mě tedy tento člověk bez potřeby udal a připravil o chléb. Cítil prý se povinen upozorniti ředitelku na mou minulost. Ano, ano! „Zločinci“ jsme a „zločinci“ zůstaneme. Tak tomu chce slavná policie, tak tomu chtějí naši hodní bližní! Hanba celé té čeládce!

Měl jsem dobrou vůli. Myslíl jsem to

poctivě. Pracovával jsem od 9 hod. ráno do 2 hodin v noci. Co je platna všechna dobrá vůle? K čemu pracovat? Lidé mají zlomyslnou radost z toho, mohou-li nás zdeptávat a ještě hlouběji strkati do bahna. Ti svatoušci, kteří si sami dávají svatozář, při tom však jsou nelaskavější a necitelnější než nejhorší trestanci. Jak jsme si my trestanci vespolek pomáhali! Dělili jsme se o poslední trošku tabáku! Udali nás někdo v něčem, pomáhal druh druhu. Copak vědí tito „ctnostní“, kteří nebyli pokoušení, tito přesycení požívači o tom, jak je uštvánému tvorů! Mají stálé příjmy, dobře se jim chvástá jejich poctivostí. Svému psu ustýlají na pohovce, ale před chudým trestancem vyplivnou. Opravdu, zvíře je u nich víc než my!

A modlíl jsem se! Chodil jsem do kostela! Co mi to pomohlo? Vyhodili mě z „křesťanského“ domu, vyhodili mě ti, kteří by především měli odpouštět, zapomínati a pomáhati. Čím jsem jim ublížil?

„Nikoli. Ještě jedna věc: která pak matka půjde na veřejnost s nahým dítětem? Odpustíš-li nemluvněti, že se pořádně neobleklo, neodpustíš to jeho matce. Když císařovna Marie Teresie předstoupila před uherské stavy v Bratislavě s malým synáčkem na rukou, myslíš, že byl bez šatů?“

„To by byla hrubá urážka vší slušnosti, vlastně bylo by to skoro bláznovství — ale to je něco jiného —“

„To je docela totéž: Madonna sedí na trůně jako královna, mlčky nás zve: „Pojďte, klanějte se jemu“, a podává nám Jezulátko k uctění nahé.“

„Umělec chce ukázat svou dovednost ve vystižení forem: jednotlivé svaly mistrně provedené . . .“

„K tomu ať si vybere jiný námět, ne Jezulátko. Ostatně pozoruj zde v albu, že před dobou renaissanční býval Ježíšek častěji zobrazován oděný. Jest tudíž v nepěkném zvyku pozdějších umělců beze sporu patrný vliv pohanského humanismu*). Je-li božské dítě na klíně nebeské Královny ovinuto aspoň plenkami nebo prostou rouškou, budiž, nebudeme ničeho namítat. Jen když umělec nějak znázorní, že mam před sebou Spasitele světa — třeba náručím, které dítě k nám plno lásky rozpíná, nebo jakkoli jinak, jako na př. Rafael ve své Madonna della Sedia.“

„Nelíbí se ti tedy Madonna v moderním umění?“

„Neodsuzuji všechny výtvořiny moderního umění. Ale slyš. Kterýsi protestant — nevzpomínám právě na jméno — řekl o Madonnách, které plní obrazárny italských měst: „To jsou děvčátka k pomilování.“ Nikdo na světě

*) Reinhold Baumstark praví o Španělu Murillovi: „Murillo zachránil španělské malířství před dvojím nebezpečím: totiž že nepropadlo **italskopohanskému koketování** se smyslností ani holandské plytkostí a próse.“

Mohl jsem je stokrát okrásti, a neučinil jsem to. Poněvadž by snad mohl ubýti některý zákazník, musil jsem zmizet. Z obavy, aby snad nepozbyli pár mizerných Kč, uvrhli mě do zoufalství. To je křesťanství? Ti lidé lžou, když se modlí: „A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům!“ Kristus Pán odpustil lotru na kříži, ale jeho učedníci ho necitelně opustili. Kde je tu síla Církve? Nikde! A to je máme poslouchati?

Přicházejí na mne, pane faráři, hodiny, kdy bych vším praštil. Běhám po své zamčené světnici sem tam jako uštváný. Potom si myslím, že jsem opilý nebo že šílím. Rozbila se má poslední naděje. Kéž bych byl mrtev! Jak jen mohou lidé být tak tvrdí! Dobře, že nám ještě maminku! Když jsem u ní, uklidňuje se trochu má vnitřní bouře. Kéž bych měl její důvěru v Boha! Přimlouvala mi, abych Vám napsal. Po dlouhém odporu to činím. Nerad obtěžuji. Připadám si jako pták se zlomenými křídly. Rád bych vzlétl, ale musím lézt po zemi. Teď již zas budu museti žebrati o práci. V duchu vidím zas ty

farizejské tváře. Slyším opět jejich povýšená a tak tvrdá, zlomyslná slova. Ne nemohu a nebudu již žebrati a fňukati. Jestliže mne lidská společnost nepřijme jako svého přítele, tak mne bude míti jako svého úhlavního nepřitele. Uloupili mi práci jako jedinou poctivou zbraň v životním boji, tak již nemám, co bych ztratil!

Netajím nic, píší Vám všechno tak, jak si to myslím. Přetvařovati se neumím! Je to něco hrozného, když přijde zoufalství na takového člověka, jako jsem já. Učiním, co mohu, abych je ovládl. Ale, co je nad lidské síly, to nemůže po mně žádati nikdo.

S veškerou úctou

Jan Bartík.

V S 1. srpna 192 .

Milý příteli!

Ale to bylo hromobití v posledním dopise! Mé ušní bubínky nejsou ještě do dneška v klidu. Ale chápu, že jste se rozčilil při tomto odbytí, že Vaši duši uchvátil orkán, který by byl duševní lodičku málem ztroskotal. Při tom při všem však

Chovanky ze Sloupnice v Čechách.

přece: hledíte na to příliš černě. Tak zlé to přece jenom není. Hlavu vzhůru, milý příteli! Těžkosti jsou k tomu, abychom je přemáhali. Jinde se ještě také peče chlebiček! Právě dávám na poštu dopis panu kaplanovi, který je ve Vaší sousední farnosti u Sv. Martina. Je to můj přítel z mládí. Piší mu o Vaší nesnazi. On se o Vás věrně a pečlivě postará. Jděte, prosím, k němu s takovou důvěrou, s jakou přicházíváte ke mně. To by bylo, abychom Vás pořádně nepostavili na nohy, a to navždy! Jedna věc mě zbolela, že totiž i Vy jak tolik jiných lidí, vyplácíte Církev za utrpení, které Vám připravili lidé. Kam bychom přišli, kdybychom na ni uvalili všechny hříchy jejích nelaskavých dětí! Nikdo víc neodsuzuje nelidskost a farizejskou spravedlnost než Církev. Tázete se: Kde jest její síla? Budu Vám tentokrát vypravovati něco ze své rodiny.

Je tomu právě půl roku. Ulicemi Vašeho města vezli na hřbitov chudičkou rakev, sbitou z několika nenatřených prken bez ozdob. V té rakvi ležela má sestra. Odešla

z domu, když jí bylo 19 let. Byla sluníčkem naší rodiny. Celý den se jen usmívala. Nevinnost jí zářila z očí. Bolestně jsme se s ní loučili. Radostně obětovala Kristu Pánu mládí, krásu, rodinné štěstí i jmění. Ještě dnes ji vidím, jak jako mladá sestra v chudém františkánském šatě klečí před biskupem a poněkud vzrušeně pravi: „Já sestra, rozená, slibuji Bohu všemohoucímu chudobu, čistotu a poslušnost v naší řeholní společnosti.“

Přinesla z lásky ke Kristu Pánu velikou oběť. Můj příteli, tušíte sílu víry?

Častěji jsem sestru navštívil v klášteře. Od časného rána do pozdního večera byla neúnavně nezištně činná pro jiné. V prvních desíti letech života řeholního byla zaměstnána v kuchyni velkých nemocnic, v dalších letech v nemocnicích při nočních hlídkách, vždycky veselá a ochotná. Její život řeholní byl nepřetržitě přemáhání a sebeobětování. Když odcházeli nemocní z nemocnice, děkovali jí se slzami v očích. Svět její práci neuznal ani neodměnil. Žila neznáma mezi chudými a nemocnými. Lidé požívační a hýřiví ji litovali.

nemohl by příkřeji odsoudit všechny ty umělce, než tento kritik svou domnělou pochvalou. Děvčátko k pomilování — tedy ne Matka Boží! Jak tedy poznám na obraze, že představuje Bohorodičku?

„Však ty poznáš . . .“

„Leda že by tam připsal: „Toto je Syn Boží“ — jinak ne. Viz tento obraz: Jezulátko nahé, a na hlavě korunu — jako pěst na oko! Vzpomínám na jeden obraz: černochose, s plachetkou kolem boků, cylindr na hlavě a šviháckou hůlku v ruce — tak asi se procházel po pařížských boulevardech, nemyslíš?“

„Jsi na umělce jaksi nakvašen . . .“

„Pohleď na tyto obrazy: Bohorodička na trůně. Jezulátko v dlouhé tunice, v ruce buď žezlo nebo symbol zeměkoule, nebo žehná — všecko znamená jeho božské velebnosti a královské moci. Někdy kolem andělů, často se symboly: jablko — hned vzpomeneš na rajske ovoce, na Adamův hřích, jež napravit přišlo toto dítě — beránek, symbol Beránka Božího, — hrozen vína, symbol mše sv. a nejdražší krve Páně — a podobně. Na všech k tobě Jezulátko volá: „Já jsem Spasitel světa.“ Pohleď sem, na obraz Matky Ustavičné pomoci! Jak je tu vše krásné a duchaplné!

A teď zahleď sem: dítě neoděno, v ruce má hračku — tady zase strká prst do úst, jako ostýchavé dítě v rozpacích — a zde dokonce: dítě má hlad, matka je konejší, oči dítěte projevují nenasytost, hladovost (Lorenzetti, Madonna del latte) — sluší se tak zobrazovat Matku Boží? S tím žádná slušná matka nepůjde na veřejnost! A já byl měl před takovým obrazem pokleknout a se modlit?“

„Kdyby všichni umělci celého světa byli pohromadě a tebe slyšeli, zle bys pochodil.“

Milý příteli, tážete se: Kde je síla víry? Naše Církev má statisíce takových sester, které slouží Kristu Pánu v chudých, nemocných a v sirotcích v domovině i v dalekých zemích. Lidumilná činnost nekatolického světa nikdy se nevyrovná těm skutkům lásky, které konají naše katolické ženské kongregace. To uznává přítel i nepřítel. Odpovězte nyní sám: Kde je síla Církev?

Má sestra onemocněla. Strádání v letech válečných a poválečných a horlivost v povolání vyčerpaly její síly. Churavěla několik let. Trpěla hrdině. Jedna hodina u jejího bolestného lože působila na mne mocněji než sto nadšených kázání. Jak jsem se po její smrti dověděl, obětovala své těžké utrpení Pánu Bohu za jednu zbloudilou duši. Umírala ráda. S modlitbou na rtech vydechla svou čistou, velkou duši, která dokonale žila z víry. Věříte nyní v sílu naší Církev?

Ještě něco Vám o tom musím napsati. Byla by Vaše dobrá stará maminka vytrvala tak pevně v svém pozemském očištění, kdyby opět a opět nebyla čerpala sílu

před křížem Kristovým, před obrazem bolestné Matky Boží a ve sv. přijímání?

Ale již dost! Myslím, že zatím již prchly nejtemnější mraky z Vaší duše. Vidíte jasněji. Ale, není-liž pravda, milý příteli, ať se stane cokoli, nikdy již nebudete haněti naší sv. Církev k vůli lidem, kteří jsou toliko Kristovými slabými učedníky, a ne Kristem samým. Církev nese Kristův svatý ideál lásky naší temnou dobou a uskutečňuje jej v mnoha svých dětech.

Milý příteli, Vám psávám vždycky nejdelší dopisy. Není Vám to důkazem, že mi záleží na Vaší duši? Čiňte, prosím, i Vy, co je na Vás! Napněte síly a hleďte se probíjetí stůj co stůj! Po bouři přichází klid, po dešti slunce. Tak tomu bude i u Vás. Buďte o tom ujištěni.

Srdečně pozdravuje Vás i Vaši milou matku

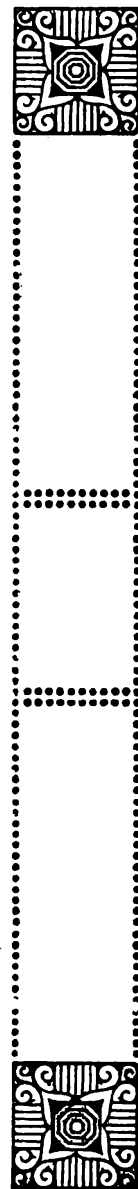
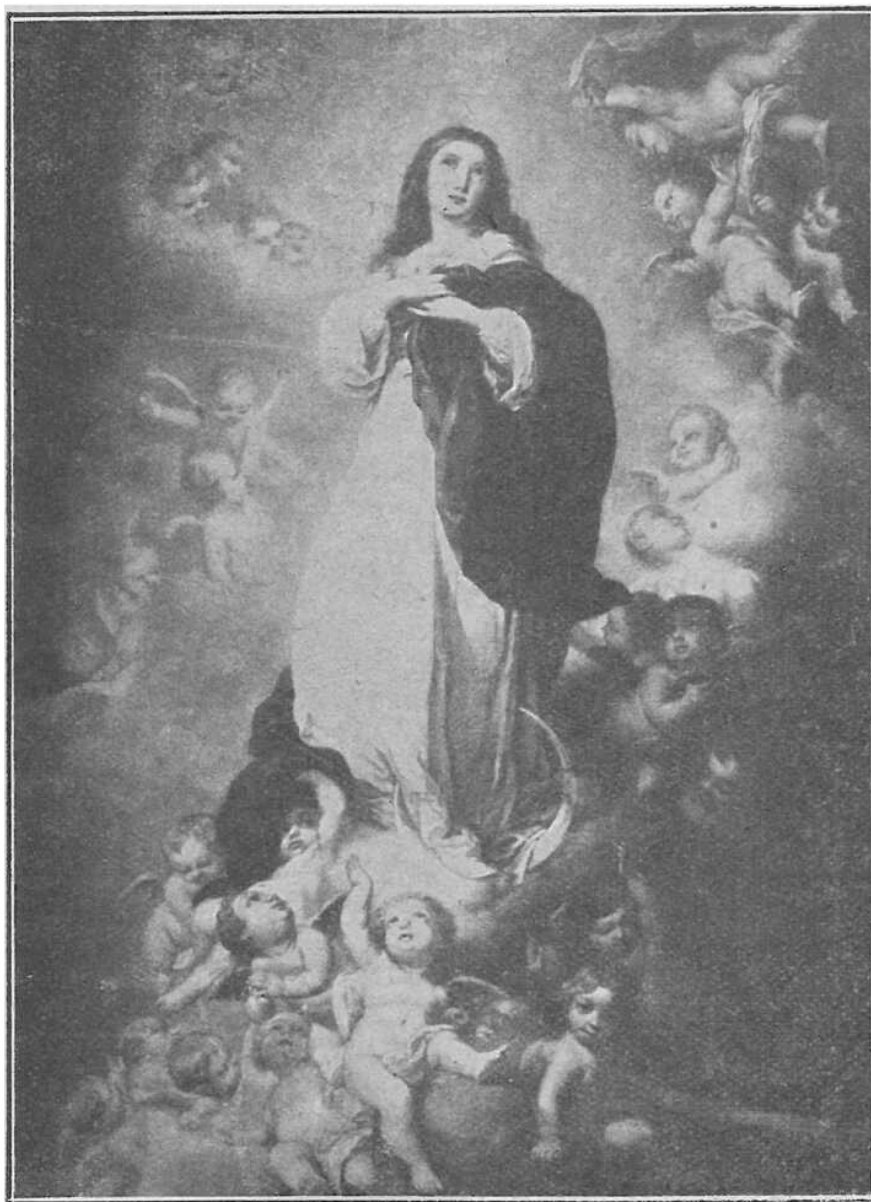
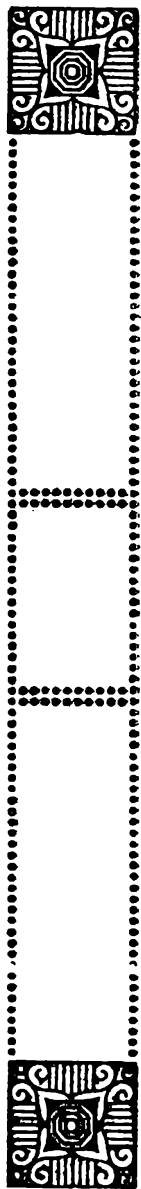
Váš farář L.

S 1. srpna 192 .

Carissime!

V těchto dnech přijde k Tobě můj chránělec, totiž jeden trestanec před nedávnem propuštěný, jménem Jan Bartík. (Pokrač.)

„Nesejde mi na tom. Kdyby pisatelé pochybných románů a divadel a zástupci moderního tak zvaného „umění“ byli pohromadě, také bych nepochodil. Mně jde však o to, mám-li pravdu či nic. A to mi doznat musíš, že právem kladu na umělce požadavek: Maluješ-li Madonnu, namaluj Matku Boží, a ne děvčátko k pomilování. A když maluješ Jezulátko, namaluj Syna Božího a Spasitele světa, a ne dítě v kostýmu, v jakém by se s ním matka na veřejnost přijít neopovážila.“ (Dokončení.)

Jedna z překrásných Murillových Madon

Státu nepřísluší žádná všeobecná moc, aby mohl stanovit jednotný způsob povinné výchovy mládeže a ani nemůže nutiti, aby mládež byla vzdělávána výlučně na státních školách.
Pius XI. v encyklice o výchově.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Třetí chyba.

Mezi chybami, kterých se matky při výchově dítek dnes často dopouštějí, uvedl jsem na třetím místě, že dětem příliš povolují a že je nedovedou vychovávat ku kázni a pořádku.

Jsou matky, které svoje dítky přímo *zbožňují*, věnují jim okázale všelikou pozornost, strojí je jako panenky, mazlí se s nimi, lichotí jim, každému přání dítky hledí vyhovět, obsluhují přímo svoje děti a nedovedou je potrestat.

Děti chudších rodičů jsou na tom celkem lépe, než děti rodičů zámožných. A kde jest málo dětí, nebo dokonce jen jedno, hrozí výchově větší nebezpečí, než kde je dítě celá řada. Tam to odnese snad poslední dítko — mazlíček.

Pravá láska k dětem, milé maminky, nejeví se mazlením, libáním, chválením a povolováním všem přáním a choutkám vašich miláčků, nýbrž v tom, že je učíte záhy krotit nezřízené sklony, které dřímají již v tom „neviňátku“. Tím prokazujete svým dětem neocenitelné dobrodiní a za to vám budou jednou vskutku žehnati.

Jsme křesťané a známe nauku katolické církve o *dědičném hříchu*. Moderní svět ji ovšem neuznává. Katolická výchova však s ní počítá a na ní buduje.

To neviňátko v peřinkách bylo zbaveno na křtu svatém dědičného hříchu a mamince donesli domů dítko Boží a dědice Království nebeského. Plným právem může maminka celovat toto svoje děťátko. Ať je však líbá a chová s velkou uctivostí, neboť v jeho nitru přebývá po křtu svatém Otec, Syn a Duch Svatý. To nejsou jen zbožné představy, to je skutečnost.

Při tom však nezmizely všechny *následky dědičného hříchu* a v dítku dříme více méně vše, co v pozdějším věku propukává ve vášně, zbavuje mládež posvěcující milosti a vrhá ji v mravní neštěstí. Toho si má býti vědoma osvícená matka a záhy působit chováním a výchovou, aby tyto neblahé sklony nejen neprobouzela, ale přímo krotila. V tom se jeví pravá a moudrá láska k dětem.

Dnes jsou matky tak zpozdilé, že přímo budí a podporují ve svých dětech nezřízené náklonnosti. Učí dítě nepodajnosti, pánovitosti, živí jeho marnivost, napovídají lživé výroky a podporují jeho sobectví. Takové dítko je malý tyran, kolem něhož vše se točí a jemuž musí sloužit celá rodina. Běda, až vyroste! Bude z něho velký tyran.

Jiné matky uepadají do takových výstředností, ale trpí shovívavě u malých dětech projevy nezřízených sklonů. Nejsou dosti prozíravé, šetří příliš své dítky a domnívají se, že lze čekat až povyrostou. I to je pochybené. Až povyrostou, může býti pozdě.

Správně jednají jedině matky, které v rozumné lásce k dítkám nepovolují jejich nezřízeným sklonům, ale hledí soustavně je krotiti. Od mládí zvykají dítky na kázeň, když se probouzí jejich rozum, poučují je a vedou k sebezáporu a k takové zbožnosti, která dovede přinášet oběti. Šťastné matky a šťastné dítky takových moudrých matek!

Objasníme si to příklady: Již dítko v peřinkách musí býti vychovááno. Křičí. Co je? Netřeba, aby se všichni v domě sběhli k obsluze. Maminka se podívá. Potřebuje-li dítko něco, vyhoví se mu. Nepotřebuje-li ničeho, nechá je křičet, však přestane. Ať cvičí zatím hlasivky a plíčka. Dítko nesmí vycítit, že *křikem dělá dojem* a svolává celou rodinu k pohotovosti. Jinak v něm poroste sobectví.

Rodiče se starají o děti, ale nesmí si tak počínat, aby děti se cítily, že jsou *střediskem pozornosti* všech. Moudrá matka tak se stará o své dítko, aby

vyvítilo mateřskou péči, ale také, že je posledním členem rodiny, ne prvním a dokonce ne hlavním, kolem něhož vše se točí. Tak se vychovávají skromné, nenáročné a pokorné děti, vzácnost za našich dnů.

Mnohé líbání a objímání dítěte může v něm kudit předčasně smyslné sklony a činí dítě nadměru citové.

Namlouvat dětem, že jsou hezké, strojit je nápadně a vynášet jejich vlastnosti, budí v nich jen marnivost, ješitnost a samolibost. K čemu to? Není radno děti mnoho chválit, jinak se stanou domýšlivé a pyšné.

Není dobré vyhovíte-li *každému* přání svého dítěte! Více mu prospějete, když některá jeho přání zůstanou nevyplněna. Naučí se skromnosti.

Družinka z Opavy.

Právě dnešní společnost lidská musí si osvojit ducha evangelické chudoby: nedělat si zbytečných potřeb, býti spokojenu s málem a z toho co zbude a si zašetříme, pilně rozdávat chudým. Tak se stane majetek požehnáním pro lidskou společnost, jinak je kamenem úrazu a stihne jej kletba, která rozvrátí dnešní svět. Nutno již děti tak sociálně vychovávat.

Jakmile dítě začne poznávat Matku Boží a Pána Ježíše, učte je přemáhat se, odříkat si něco, poslouchat a konat, k čemu nemá chuti, *z lásky a úcty k Panně Marii nebo k Pánu Ježíši*. Tak se děti snadno naučí se ovládat, což má velký význam pro další život.

Svěřte dětem brzy nějaké malé povinnosti nebo práce a učte je řádně vše plnit. Nedbalou práci má dítě konat znovu, aby se naučilo přesnosti a pořádku.

Konečně mějte odvahu dítě potrestati, když něco zasloužilo, zvláště když jste pohrozili určitým trestem za určité provinění. Trest slíbený nesmíte bez vážných důvodů mírnit nebo prominout, jinak utrpí vaše autorita a také výchova dítěte. Děti trestat, když s napomenutím a pokáráním jste nepochodili, je nejen dovoleno, nýbrž také *nutno* v zájmu pořádné výchovy. Ubohé děti, kterým se vše povolí a promine a které mají — *matky zbabělé!*

ÚCTA MATKY BOŽÍ VE STARÉ CÍRKVI.*)

Protestantům se dostalo smutné slávy, že od jakživa jsou zarytí protivníci úcty Mariánské. Namítají všechno možné, především pak to, že úcta ke sv. Panně je výrobek pozdějších staletí.

Především namítají, že v Písmě sv. je prý pramálo o Neposkvrněné Panně psáno. Ovšem že, vždyť evangelisté psali život Krista Pána a ne život jeho Matičky. Sv. Matouš píše apologeticky proti židům — dokazuje ve svém evangeliu, že Ježíš, od nich odsouzený a zamítnutý, byl skutečně Mesiáš, od proroků předpověděný a od Boha vyvolenému národu poslaný. Sv. Marek a sv. Lukáš píše křesťanům z pohanství obráceným, sv. Jan píše své evangelium proti jistým bludařům. Je tedy nerozumno chtít, aby nám podali zevrubný životopis Matky Boží, právě tak, jako zpozdilé — a ještě zpozdilejší — by bylo, hledat v evangeliích životopis sv. Josefa.

Duše mariánské ovšem touží zvědět co možná nejvíce o své nebeské Matce. Když však nebyla vůle Boží, abychom znali dopodrobna běh jejího svatého života a pozemského putování, spokojíme se aspoň tím, co víme z Písma sv. o její důstojnosti a velikosti. A o tom nám evangelia sdělují dost, ba skoro vše. Přečti sv. Lukáše kapitulu 1. a 2., sv. Matouše konec kap. 1. (a celou 2., chceš-li), u sv. Jana kap. 2. a z kap. 19. verš 25. a 26., přidej k tomu dvě nejdůležitější proroctví (I. kniha Mojž. 3, 15 a Isaiáše 7, 14), a víš, že Maria je Matka Boží, Panna ustavičná, bez poskvrny prvotného hříchu počatá, plná milosti a svatosti, Prostřednice mezi námi a Spasitelem, duchovní Matka všech vykoupených, Orodovnice naše, Pomocnice Spasitele v díle spásy, druhá Eva, která napravila vinu a zkázu zaviněnou naší pramáteří, vítězná odpůrkyně Satana, a co více bys chtěl vědět? Její ctnosti (víra, láska, čistota, pokora, poslušnost, moudrost, skromnost, láska bliženská, soucit, milosrdenství, zbožnost, odevzdanost do vůle Boží, trpělivost, statečnost atd.), to vše můžeš z evangelií vyčíst, a to nám dostačí — víme dost a

dost o své nebeské Královně.

Za druhé namítají protestanté, že nejstarší doby křesťanské neznaly úctu mariánskou — nectily sv. Pannu. Je to pravda? Stačí zajít si do katakomb, a kolik obrazů Matky Boží tam uvidíme! Někdy zobrazena jako Královna na trůně s Jezulátkem na klíně — to není důkaz úcty k Marii Panně? Jindy vyobrazena jako Orodovnice, stojící uprostřed mezi knížaty apoštolskými — nejstarší křesťané tedy nevěděli nic o důstojnosti a velikosti sv. Panny?

Jisto ovšem je, že tehdy byly mučenníci více uctíváni než Bohorodička. To je však vysvětlitelné. V době, kdy se věřící scházeli v katakombách, kdy nevěděli, zda se zítra zase sejdou, nebudou-li někteří už na mučidlech za Krista cedit krev: v té době je přirozeno, že upírali zraky k těm šťastným spolubratřím, kteří už před nimi pro Krista umučeni vítězně dokonali boj, a teď jsou u něho v nebeské slávě — k těm hrdinům hleděly oči věřících, od nich si vyprošovali sílu k boji a čerpali povzbuzení pro mučnictví. Když však Konstantin dal církvi r. 313 svobodu, když věřící opustili podzemní pohřebiště, tu i zbožnost křesťanská rozpjala křídla, ničím a nikým nezdržována a nepoutána povznesla se k nebeským výšinám. První bytost, jíž si zbožnost věřících všimla, byla Maria. Ještě v témže 4. století nadšeně velebí její krásu a její ctnosti na západě sv. Ambrož († 397), a povzbuzuje mladistvé duše k úctě a následování nejčistší Panny. Na východě nepřekonatelný sv. Efrém († 390) je nevyčerpatelný v oslavách panenské Matky Boží, a jeho modlitby, jichž se nám přemnoho uchovalo, jsou důkazem, jak vroucně se k ní modlil. V jedné praví na př., že na klínu mateřském se naučil uctívat, milovat a vzývat svou nebeskou Královnou a Matku. A tito dva světci nebyli samotní!

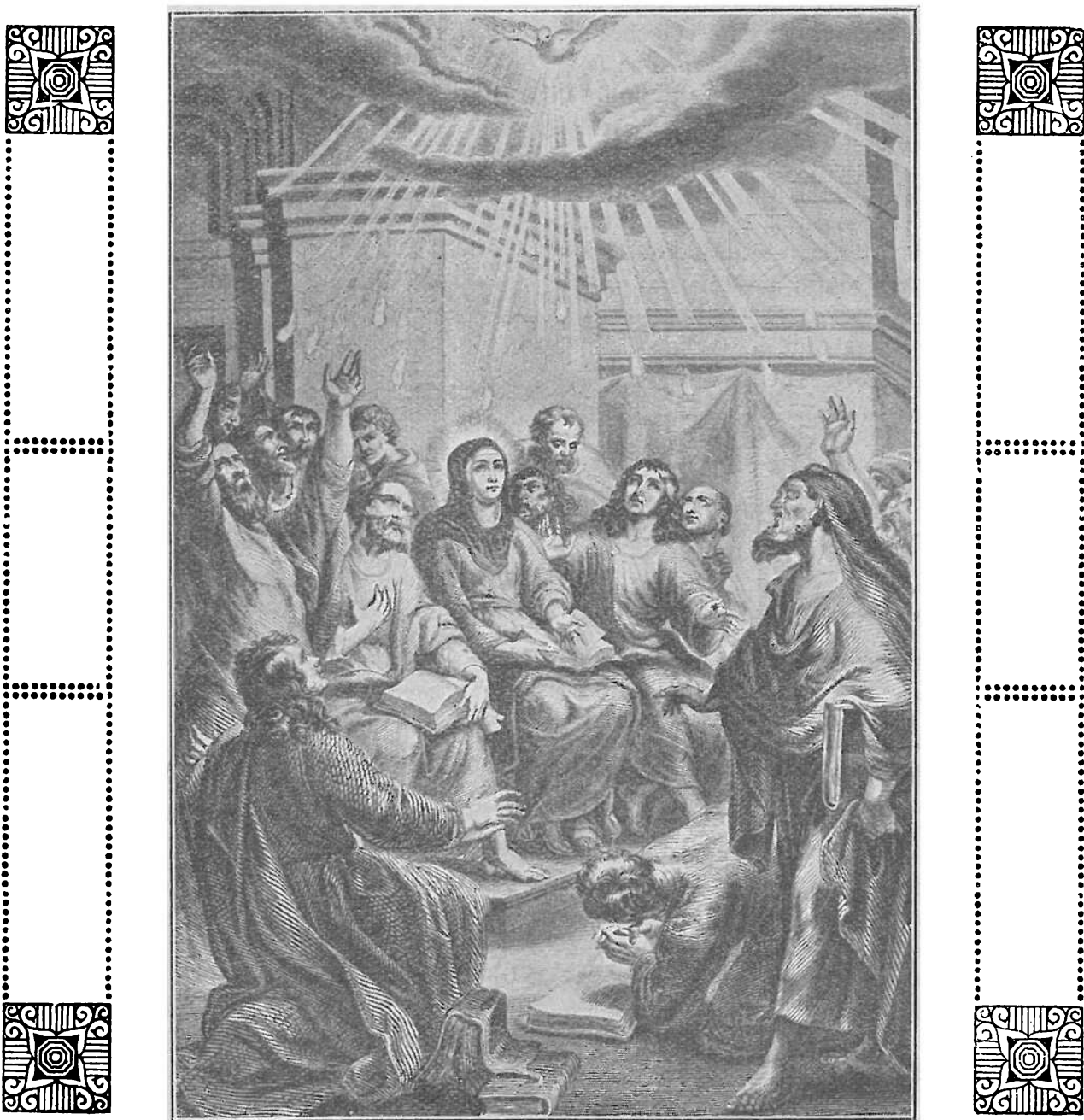
Za třetí protestanté poukazují na to, že u nejstarších spisovatelů církevních bys marně hledal zmínku o sv. Panně. Tak do slova to pravda není. Zmínek najdeme dost. Ale tolik je pravda: Tehdy se ne-

*) Tento článek má být přípravou na plné pochopení jubilea efeského sněmu, které připadá letos na 22. červen a jemuž zasvětime budoucí číslo našeho časopisu. Přečtěte si tento článek z lásky k Panně Marii. (Pozn. redakce.)

psaly katechismy nebo dogmatiky (věroučné knihy), ve kterých by byl souhrn *všeho* učení církve. Svátí Otcové, apologeté, spisovatelé atd. psali jen tehdy, když bylo nutno věřící o něčem poučit nebo varovat před bludy. Bludařů tehdy byly celé zástupy, a ti napadali především osobu *Kristovu*, nebylo tedy třeba hájit nebo vysvětlovat učení církve o Marii Panně. Ale přes to máme i u nejstarších spisovatelů zmínky o ní. Jeden za druhým na př. opakují slova apoštolského vyznání víry: „Počat z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny.“ Z těchto slov plynou dva

články sv. víry: 1. Maria jest Matkou Boží, 2. Maria jest Matka panenská. - Sv. Justin († 167), sv. Irenej (202) a Tertulián († asi 240) rozvádějí v delším pojednání myšlenku: „Maria jest druhá Eva“, a všechny důsledky, které z toho učení plynou pro důstojnost, krásu, poslání a ctnosti Panny Marie. Jak je tedy možno tvrdit, že nejstarší písemné památky křesťanské o Matce Boží docela mlčí?

Konečně tvrdí protestanté, že úcta mariánská se datuje teprv od třetího všeobecného sněmu, slaveného v Efesu r. 431. Na to odpovídáme: všichni ctitelé a oslavo-

Trvali jednomyslně na modlitbě s Marií, matkou Ježíšovou a byli naplněni Duchem Svatým. Skutky 1, 14 a 2, 4.

vatelé Neposkvrněné Panny v tomto článku jmenovaní žili před sněmem efeským, a kromě nich celá řada jiných (na př. sv. Augustin † 430, sv. Jeroným † 420, sv. Epifanius † 420, Origenes † 254.)

Co znamenal efeský sněm?

Církevní sněmy byly tehdy slaveny jediné proto, aby byl odsouzen některý právě vzniklý blud, a aby byla chráněna ryzost sv. víry. Nejnebezpečnější tehdejší blud byl Ariův. Tento bludař tvrdil, že Syn Boží není pravý Bůh, nýbrž jen tvor, a tudíž že není Bohu roven. Tím podkopával učení sv. víry o nejsv. Trojici. Články sv. víry nejsou jako hromada kamení, abys mohl jeden vzít pryč, a hromada zůstane. Učení sv. víry je jako velechram: podlomíš jeden sloup, a celá klenba se řítí. Popřeš jeden článek víry, a celá budova křesťanského učení se bortí. Tak Ariův blud. Z něho plynula řada důsledků — první ten, že padl článek víry o nejsv. Trojici. Z učení Ariova plynulo kromě jiného i to, že Maria není Matkou Boží. Ale toho si tehdy nikdo nevšiml — církvi šlo tehdy především o to, obhájit nejsv. Trojici, první a základní dogma křesťanské — vše ostatní bylo vůči tomu vedlejší.

Ariův blud byl odsouzen na prvním sněmu církevním v Nicei r. 325. Arius sám bídne zahynul. Při jedné slavnosti vedli si ho bludaři v okázalém průvodě, a on náhle zemřel — stalo se mu totéž, co o Jidášovi praví sv. Petr ve skutech apoštolských I, 18.

Druhý sněm církevní sešel se v Cařihradě roku 381. Příčinu k tomu zavalil Macedonius. Tento bludař popíral božství třetí osoby nejsv. Trojice — Duch Svatý prý není pravý Bůh.

Tyto dva bludy (Ariův a Macedoniův) se týkaly nejsv. Trojice. Když církev na obou sněmech obhájila učení pravé víry o Trojjediném Bohu, přišly na řadu bludy, které se týkaly lidské přirozenosti Krista Pána. První z nich, který způsobil velký rozruch, byl Nestoriův. Z jeho učení plynulo, jako z učení Ariova, že Maria není Matkou Boží. Proti tomu se vzepřela okamžitě celá církev, v r. 431 byl svolán sněm do Efesu a Nestorius odsouzen. O tom promluvíme v příštím čísle. Není však nikterak pravda, že teprve od té doby začali věřící pěstovat úctu mariánskou — to, co jsme svrchu pověděli, vyvrací s dostatek falešné mínění.

Vládcové států zvláště v dobách novějších porušili a porušují práva, která Stvořitel lidstva udělil rodině. Církev ona práva ustavičně chránila a hájila.

Pius XI. v encyklice o výchově.

R O Z H L E D N A

Ruské nebezpečí.

Spisovatel Bedřich Muckermann S. J., který žil a trpěl na Rusi a se vyzná v dnešních ruských poměrech, pronesl nedávno v jedné ze svých důkladných přednášek tyto pozoruhodné myšlenky.

Ruský komunismus a křesťanství se navzájem vylučují. Kdo je opravdovým komunistou, nemůže zároveň být křesťanem. Moskva vede boj proti křesťanství do všech důsledků. Je-li ještě dnes v Rusku církev, tak je to církev mučedníků. Sovětskou propagandou jsou i černí kmenové v jižní

Africe a obyvatelé ohromné říše čínské tak poštváni, že křesťanští misionáři jen stěží si mohou získat jejich důvěru.

Již kolísají sloupy, na nichž spočívá společenský řád Evropy. A Evropa mlčí. Ukolébává se v nebezpečný spánek, zatím co pozvedá hlavu její nepřítel. Státisíce sovětských otroků pracují v dolech a lesích sibiřských, pracují zadarmo a zmírají, zatím co Rusko práci těchto otroků vyváží lacino do světa. Na této práci založilo svůj dumping, aby vyvolalo zmatek a bídu ve světě. A toto zboží, prosáklé krví ne-

šťastníků, kupuje Evropa k vlastní své zkáze!

Proč se tomu nebrání? Proč se neuzavírá vůči Rusku? Poněvadž ve svém duševním založení je příbuzna bolševismu. V Evropě žijí tytéž volnomyšlenkářské zásady, které se bezohledně v Rusku provádějí. Evropští pokrokáři a socialisté mají podobné názory na stát a jeho práva, na výchovu mládeže, na manželství, na náboženství a kulturu, nedovedou je pouze uplatnit s takovou důsledností jako ruští tyranové. V tom vězí celé tajemství chabého odporu kulturních států Evropy vůči ruskému nebezpečí. Kam to povede?

V „Lidových listech“ ze dne 14. dubna t. r. odhaluje týž spisovatel ďábelské věci z Ruska a končí takto:

„Jediným cílem Kremlu jest světová revoluce a zničení západní kultury. Musíme dnes otevřeně říci, že hodina rozhodnutí se přiblížila. Bouře, která se nám zdála vzdálenou, blíží se s rachotem. Evropští křesťané a věřící *všech* vyznání, slyšte: Vůdcové evropského národohospodářství stojí před velkým problémem, jak rozhodnouti tíživou hospodářskou krizi, která byla způsobena rušivou akcí bolševismu. Avšak daleko hlouběji musí křesťany a věřícími otřásati skutečnost, že *bolševism ničí na světě poslední stopy náboženství*.

Biskupové ruské církve jsou téměř všichni vypovězeni nebo uvězněni, jiní a deseti-tisíce kněží a věřících byli zastřeleni nebo pracují jako otroci ve strašlivé ledové pustině, aby poráželi laciné dříví, na němž *evropský kramářský duch* nevidí lpěti krev pronásledovaných. A v evropském křesťanském světě neozývá se proto ani výkřik odporu proti tomuto hnusu . . .

Proč nezaútočíme na vlády a nevysvětlíme jim, že vedle styků hospodářských jsou ještě věčné hvězdy západní kultury?

Křesťané a věřící celého světa mají svatou povinnost vyzvatí státy, aby uchránily lidstvo od nové epochy neronské.“

Jak hledat práci.

V americkém „Hlasu“ byly nedávno uveřejněny pro naše krajany pokyny, jak by se snadněji dostali k práci. Uvedeme některé, pokud by se hodily i pro naše poměry.

1. *Nepřidržujte se svéhlavě svého oboru.* V poměrech, jaké zavládly, nemá si nikdo práci vybírat. Přijmete každou práci, i je-li nepřijemna a slabě placena. Je lepší než zahálka. Příležitostně se pak můžete pracovat k zaměstnání vhodnějšímu.

2. *Zůstaňte, kde jste.* Varujeme před nákladnými cestami do vzdálených měst, nemáte-li tam již práci zajištěnou. Dostanete se do poměrů neznámých. Místní obyvatelé pohlížejí na nově příchozí s nedůvěrou a nelibostí.

3. Ucházíte-li se o místo, *udejte stručně své znalosti*, nikoli své potřeby. Zaměstnavatel chce pouze vědět, co víte a umíte.

4. *Sledujete-li inseráty v novinách*, rozlišujte *pravé* od *podvodných*. Těto výstrahy ať si povšimnou zvláště ženy, které často se stávají obětí podvodníků. V podvodných inserátech nebývá uvedeno ani jméno, ani adresa zaměstnavatele. Také inseráty, nabízející dobrý plat za práci, ku které netřeba žádných znalostí, jsou podezřelé. Rovněž inseráty, ve kterých se nabízí práce, kterou lze konati doma. Tisíce lidí dalo se nacytatí takovými inseráty a zaplatilo draze svou důvěřivost.

K R O N I K A

Kněží - poutníci. 3. března připutoval pěšky na Sv. Hostýn, brodě se v lese v hlubokých závějích 67 letý katecheta v. v. a nyní administrator v Hošťálkové P. Jindřich Valouch; 9. dubna přišli na pouť z Fryštáku, brodíce se v blátě dva kněží diecese královéhradecké: Dr. Josef Buryšek, prof. theol. a vícerektor semináře, a P. Jos. Vosyka, far. v Bílém Újezdě; dále 21. břez-

na P. Josef Jurák, jenž byl následujícího dne instalován na faru v Hodslavicích, 29. března P. Fr. Běloch, katecheta v Hodoníně, jenž několikrát do roka jezdívá z Hodonína přes Sv. Hostýn na svátky a prázdniny do svého rodiště Hartvíkovic u Třebíče.

Úmrtí. V neděli 8. března zemřel v Čučicích u Oslavan jeden z největších dobrodinců Sv. Hostýna, děkan a farář

brněnské diecese v. v., Msgre Fr. Korec. 14. září 1930 slavil na Sv. Hostýně šedesáté výročí vysvěcení na kněze. Byl velice štíhlý. Brzy po slavnosti ochaboval, počal ztráceti paměť a zájem a nejráději spal. Mši sv. však denně sloužil za každého počasí, ač měl dosti daleko do kostela. Po mši sv. 23. února byl tak slabý, že musil na saních býti odvezen do svého bytu. Byl úplně vysílen. Pak již jen spal a když se probрал, chtěl jíti do kostela: „Mi nic není, jsem jen tak lenošný.“ 3. března byl zaopatřen sv. svátostmi a 8. března v neděli o 6. hod. ráno tiše zesnul. Lékař upozorňoval ošetřovatelku, aby byla dbalá, že usne na vždy. Bolesti žádných neměl; před tím trocnu kašlal (zánět průdušek, všeobecná slabost). Pohřeb byl ve středu 11. března o 10. hodině za přítomnosti 28 kněží. Pohřbíval jej Msgre Kelbl, v kostele kázal p. děkan R. Tenora z Náměště a na hřbitově p. prof. Baka. Requiem zpívali zpěváci kněží. Za velké sněhové vánice sešlo se přes 500 věřících: starostové a členové představenstev z celé farnosti, zástupci z Urbanova a z Řeznovic, aby ukázali lásku, již se zesnulý u nich těšil.

Selka píše o v Pánu zesnulém 1. dubna: Z farnosti čučické. V neděli opustil nás navždy po krátké nemoci všemi milovaný vdp. děkan František Korec, rodák z Protivanova ve stáří 87 let. Devátý rok byl na odpočinku mezi námi, kde třeba už stařeček, do poslední chvíle obětavě vypomáhal. Byl knězem duší i tělem, jakých máme málo. Všechny síly i jmění pro vlast a církve svou obětoval a nikdy netoužil po slávě světa. I když byl povýšen, zůstal tím prostým knězem podle Srdce Ježíšova, milý Bohu i lidem. Jaké lásky zemřelý vdp. děkan požíval, ukázalo se při jeho pohřbu. Konal se ve středu. I při špatném počasí přišlo jej doprovodit mnoho kněží i všeho lidu. Čtenářka Selky.

Jeho stručný život i s fotografií jest uveřejněn v Hlasech svatoh. v minulém ročníku str. 189.

Z hostýnského kalendáře.

Před 10 lety: 5. května sloužil slavnou mši sv. J. M. opat Metod Zavoral na památku dvoustého výročí kladení základního kamene k nynějšímu chrámu Páně. Základní kámen světil premonstrátský opat

z Hradiska u Olomouce, Bernard Vanka.

29. května 1921 první velmi slavný průvod Božího Těla.

Před 20 lety: 10. května přivezeny nové velké svícny, které jsou v presbytáři.

11. května komise, která schválila nově přistavené křídlo klášterní ze severní strany.

31. května velké procesí ze západní Moravy s opatem Drápalíkem.

Před 30 lety: Zedníci pokračují ve stavbě křížové cesty.

12. května bylo tu mnoho poutníků ze Slovenska od Trnavy.

20. května: pout mužů děkanátu vsetínského. Vedl je Jan Daněk, místoděkan z Hovězí a Fr. Světlik, kaplan ze Vsetína, nynější kanovník.

Před 40 lety: 11. května přišel průvod z Velkého Újezda u Mor. Budějovic. Putovali 4 dny na Sv. Hostýn. Doprovázel je povoz.

12. května se začala klásti nová dlažba v kostele; proto Ruclavští, kteří přišli 14. května, měli mši sv. v kapli bl. Jana Sarkandra.

16. května byl presbytář hotov, ale ohrazen, aby poutníci nepošlapali šamotky. Před 50 lety: 12. května 1881 zemřel Jan Schubert, farář v Bystřici.

30. května sešlo se v Přerově 26 kněží; usnesli se založiti Družstvo svatohostýnské, sepsati pamětní spis o Sv. Hostýně, rozslati jej k podpisům po Moravě a odevzdati jej kardinálu Fürstenbergovi.

Před 60 lety: 3. května 1871 zemřel P. Řehoř Volný, benediktin rajhradský, jenž se velice přičinil o obnovu spustošeného chrámu a za peníze nasbírané od dobrodinců pořídil hlavní oltář a sochu Panny Marie.

10. května 1871 radil holešovský děkan Ludvík Horecký arcib. konsistoři, ať uloží kosteleckému místoděkanovi Josefu Bartákovi, aby přimněl říšského poslance Friant. Skopalíka k jednání s občany slavkovskými o koupi pozemku blízko chrámu. 16. dubna 1869 zemřel totiž farář bystřický Bernard Reger a po jeho smrti se činil pokus o zřízení duchovní správy na Sv. Hostýně. Pokus se tenkrát nepodařil.

Před 80 lety: 22. května 1851 se narodil v Beňově arcibiskup Dr. Ant. Stojan, jenž svým nadšením a neúmornou prací provedl, že byla zřízena duchovní správa

na Sv. Hostýně.

Před 90 lety: 10. května v pondělí po čtvrté neděli velkonoční počato s opravou zpusťošného kostela.

22. května t. r. vyzval olomoucký arcibiskup Jos. Sommerau-Beck diecesány ku sbírkám na dostavení chrámu hostýnského.

Ponájprf na sv. Hostýně. (Vykládá bernatský pútník.) Bylo to na podzim 4. září v r. 1881 dyž sa tuším z celej Moravy a okoličnich krajů pořádala velká pút na Sv. Hostýn. Atoš baj z naší dědiny byla vypravená velká procesij, zebralo sa nás tuším půl dědiny. Šel s námi bai náš panáček, šak je už chudák nebožčík, (za 3 leta nato šlak ho trefl a potom zakrátko umřel), kosteiník a baj mistranti v komžách a celá banda našich muzikantůf šla též s námi. Bylo to tedy zhonuf na výpravu tej púti. Každý chtěl sobě napéct na cestu co nájvč tych buchet, šak prý baj ve gvelbě pochyběly kvasnice.

Moja něbožička mama, Pán Bůh ji daj nebe, vzala mňa též sebú na tú pút, bylo mi tedy cosi přes 11 let, ale šlo to, třeba že tedy ešče něbylo od nás žádnej železnice. Atoš smy vyšli s procesijú od nás v sobotu ráno (3. září 1881). Nás slabší, keři smy sobě nětrůfali dojít pěšky na kus cesty odvězli na vozach a potom smy všeci šli pěšky, edem náš panáček jel na bryčce ež do Bystřice, protože byl na nohy darební. Šlo sa nám hrubě dobře a byl pěkný sluněční děň.

První zastáfká byla v Kelči, v placu na rohu v tej hospodě smy obědvali. Po obědě smy šli zasej dálej ež do Všehovic, tam nám v kostele dal náš panáček sv. požehnaní ná dalejší cestu, ež smy k večeru došli do Bystřice. Tam smy šli nájprv do kostela a obešli smy kolo oltára, hdě sa mezi nás vplichtil jakýsi pobuda a vytahoval našimu jednému pútníkovi s kapce peníze. To tež zahlédnul náš muzikant kapelník a praščil ho svoju trůbu eš sa mu při tem hodně pokrivila, šak hdo ho ešče znátě, vitě, že byl to kurážný chlap. Po kostele šli smy povečeřať a hledať sobě noclech. — Bylo kunšt sa něhde protlačit, lebo tam bylo už telej lidstfa. My smy sobě našli nocleh v jednej hospodě, tuším na kolni.

Tam sem ponájprf viděl moravské Slováky v tých bílých halenách s tými dlůhými

a úzkými kasankami a Slovačky v tých vysokých krabatých botách s velkými truhlicami buchet na řbetě. Na noclehu spali smy dobře, dyť smy, gor my mladi, byli cestu edem zhumplovaní. Horší bylo ale ráno, jak smy stanuli. Děšť sa edem lél a taková mħla, že něbylo na páruť grokuf před sebe vidět, ale šli smy přecaj na vrch na Sv. Hostýn. Hdě člověk pohleděl, sama procesij, povědalo sa tedy, že tam bylo na 100.000 lidich. A tak zhumplovaní a tak celi durch und durch přemokli dostali smy sa na kopec, ale edem ledva k hospodě a stuocat mi moja mama ukazovala ten Hostýnský kostel, kerý ledva bylo pro samu mħu vidět.

Dalej smy sa už němohli dostať pro sam tisk, něto aby smy sa mohli do kostela dostať, kery byl už dávno nabitý a tak z naši procesije žádný sa uš do kostela nědostal — ešče bylo ščestí, že smy sebu něněšli žádnú tihlu alebo písek, jak to někeři nosivaju.

Povědalo sa, jak smy u tej hospody stáli, že jedna tětka myslela pro tu velkú mħlu, že stojí u kostela a za řeči „Ty můj drahý kosteličku“ pozoptúlala zdi hospody. Myslím, že ji to Pán Bůh též g dobrému připočet, dyž ta mħla byla telká a chudera tětka už stará. Šak vjec smy temu říkaňu na tej púti žádný nědali, ale myslím, že aspoň to trápení cestú eš na vrch nám Pán Bůh nězapomeně na věčnosti odplatil.

Hlasy Jičínsko-Přiborské 7. II. 1931.

Poznámka o rozloze temene hostýnského. 6. ledna 1896 měli slavkovští občané valnou hromadu, na níž se usnesli: „Přítomní občané se vyjadřují většinou hlásů, že se má val prodati, avšak jenom, co obnáší val. Mínil-li Matice místo koupiti, prodá se stará měřice po 250 zl. Kdyby je Matice chtěla koupiti, ať je představenstvo obce pozváno ku měření, aby mohlo vykázati, jak daleko se má prodati. Josef Kužel, starosta.“

Podle tohoto dopisu patřil jižní val obci slavkovské.

Povětrnost v březnu. V polovici února psaly noviny, že již přiletěli z Italie špačci, a že již se blíží jaro. Po nich přilétaly i na Sv. Hostýn pěnkavy a třasořitky, ale sních často padával a mrazy trvaly od začátku měsíce až do 21. března. Jen čtyři dny: 21., 22., 23. a 24. března nemrzlo; v o-

statní dny byl mráz. 2.-9., 11., 12., 26., 30. a 31. března mrzlo celý den. Největší mráz byl 5. března —10'6 st.; největší teplota 9'4 st. 21. března. Průměrná teplota byla —2'8 st.; průměrná ranní —4 st., polední —0'5, večerní —3'4 st. Před 16 lety 1915 byl také tak studený březen; průměrná teplota byla —2'9 st. Od 8.-11. března kolísal teploměr mezi 10-14 stupni zimy. V ty dny byly právě kruté boje v Karpatech.

Pršelo a sněžilo v 15 dnech, sníh padal ve 12 dnech. Na začátku měsíce bylo sněhu na půl dm, v polovici měsíce ho přibýlo na dva dm, roztál 21. března, a na konci měsíce ho zase bylo na 1/2 dm. Opět roztál, ale v úterý velikonoční byl opět celý vrch zasněžený - jen na několik hodin. I po velkonocích v lese na severní straně byly ještě celé plochy zasněžené. Srážek za celý měsíc bylo 45'4 mm. Slunce jasně svítilo ve 4 dnech: 2., 6., 18., a 19. března; většinou zamračených dní bylo

8. Mlha byla v 11 dnech a vichřice v 9 dnech.

26. března po celý den pokrývaly tmavé mraky oblohu, pod níž byl krásný rozhled; bylo viděti Polavskou horu, Králický Sněžník, Praděd, tovačoyskou a olomouckou věž a množství osad a měst. Kriváň se ukázal 2., 4., 5., 6., 22., 26. března. Nejčastěji vály severní větry.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.

V březnu 1931

1. bylo lidí v kostele	120 a u sv. přijímání	48
8. " " "	75 " "	52
15. " " "	66 " "	38
19. " " "	900 " "	408
22. " " "	120 " "	56
25. " " "	350 " "	192
29. " " "	90 " "	63
Ve všední dny úhr.	611 ..	556
Úhrnem	2332 " "	1413
Mši sv	slouženo 136.	

L I S T Á R N A

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

PRVNÍ JARNÍ POUT NA SVATÉM HOSTÝNĚ 1.-3. KVĚTNA.

Na vděčnou paměť porážky Tatarů na Moravě koná se tato pout letos takto:

V pátek 1. května odpoledne se zpovídá. O 7. hod. večer uvítání poutníků, litanie a sv. požehnání. O 1/2 9. večer světelný průvod a společná večerní modlitba v kostele.

V sobotu 2. května ráno o 4. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. O 1/2 8. kázání, po něm zpívaná mše sv. O 10. hod. kázání, zpívaná mše sv. a požehnání. — O 1. hod. litanie s požehnáním. — Od 3 hod. odpoledne se zpovídá až do 10. hod. večer. O 7. hod. večer kázání, litanie a sv. požehnání. O 1/2 9. večer světelný průvod a společná večerní modlitba v kostele.

V neděli 3. května ráno o 4. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. O 1/2 8. kázání a zpívaná mše sv. O 10. hod. kázání a slavná mše sv. s „Te Deum“ a sv. požehnáním. — O 1. hod. svěcení nábožných předmětů a požehnání.

Ctitelé Matky Boží na Sv. Hostýně, přijďte v hojném počtu!

V pondělí 4. května začne na Svatém Hostýně letní pořádek.

Ve všední dny:

Ráno: v 1/2 6 hod. první mše sv. a sv. přijímání.
v 7 hod. druhá mše sv. a sv. přijímání.
v 1/2 9 hod. třetí mše sv. a sv. přijímání.

Večer: v 7 hod. litanie a sv. požehnání.

V neděle a svátky:

- Ráno:** ve 4 hod. první mše sv. a sv. přijímání.
v 6 hod. druhá mše sv.
v 1/2 8 hod. kázání a svěcení růženců, obrázků atd. s kazatelny.
v 8 hod. ranní mše sv. s požehnáním.
v 9 hod. mše sv. (podle možnosti)
v 10 hod. kázání a svěcení růženců, obrázků atd. s kazatelny.
v 1/2 11 hod. zpívaná mše sv. s požehnáním.
- Odpoledne:** v 1 hodinu sv. požehnání a svěcení růženců, obrázků atd
- Večer:** v 7 hod. litanie a sv. požehnání.

Opravy a doplňky: V kalendáři, který jsme vám věnovali na počátku roku, opravte si údaj 7. května: není svátek Ochrany sv. Josefa, nýbrž svátek sv. Stanislava, bisk. a muč. — V květnu lze získati plnomocné odpustky nejen 11. ale také 13., ve svátek sv. Roberta Belarmina T. J.

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Ve středu 15. dubna konala se bohoslužba na zahájení dalších prací na Svatém Hostýně. Začalo se stavět lešení na severní straně kostela, současně se přikročilo k budování prvního zastavení Křížové cesty. Socha Panny Marie z Vodní kaple odnesena k opravě,

Na nové silnici panuje čilý ruch. Stromy jsou vykáceny a dole se již naváží a klade kamení. Zdali silnice bude dokončena do letošní zimy nelze s určitostí říci, poněvadž na některých místech bude vyžadovati důkladnou práci, aby nenastalo sesouvání půdy jak se přihodilo nedávno na nové silnici k Tesáku.

Jedná se také o stálou autobusovou dopravu od nádraží aspoň až k Lázním. což by poutníkům bylo značnou úlevou. Dosud však záležitost není vyřízena. Stavba silnice jest finančně zajištěna, rovněž — aspoň pro letošní období — Křížová cesta. S opravou kostelní rotundy a Vodní kaple jsme však odkázáni na milodary poutníků a ctitelů Matky Boží. Prosíme o ně pokud dnešní bída to připouští; neboť od strádajících poutníků něco žádati bychom si pokládali za hřích.

Z REDAKCE.

Prosíme znovu, neobjednávejte u nás knih a spisů, které sice doporučujeme, ale neprodáváme. Nejsme knihkupci. U nás lze objednat pouze několik těch knih a spisů, které uvádíme na poslední stránce obálky a vyšly nákladem „Hlasů svatohostýnských“. Všechny jiné knihy a spisy objedná každý knihkupec, udáte-li mu napsal a kde byla vydána. Tyto údaje máte uvedeny při každé knize, kterou v „Hlasech“ oznamujeme a doporučujeme.

Čechovice na Hané: Váš dopis došel a prosíme Matku Boží, aby Vás uzdravila. — Sedí, Slovensko: Mše sv. byla co nejřívě sloužena. — C. B. Srdce: Hlasy docházejí a jsou přijaty. Brožůrek nelze posílati, jak si toho přejete. Důvěřujte v pomoc Boží! — Vícero čtenářům: Exercicie

pro laiky na Sv. Hostýně budou, až se dostaví druhá část Poutního domu. Tato část není upravena pro exercicie a postrádá potřebné odloučenosti. — F. M., Brodek u Přerova: Mše sloužena, ostatek věnován na opravy kostela. — J. Z., Dětkovice: Mše sv. bude sloužena podle přání. — Různým dopisovatelům: Pro nedostatek místa nemohli jsme vaše dopisy uveřejniti. Mějte trpělivost. Přijďte na řadu.

Toto číslo má 20 stránek. Přidali jsme opět 4 stránky, poněvadž bylo mnoho látky a tiskový fond nám umožnil větší vydání.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

B. H. z H. píše: V Hlasech svatohost. přicházím často na poděkování za dobrodiní udělená od P. Marie. Také já jsem

ve svém životě mnoho dobrodiní od ní přijala, ale posud ještě nikdy jsem veřejně nepoděkovala.

6. dubna 1914 jsem náhle ovdověla. Zůstala jsem opuštěná s pěti dětmi. Nejstarší dceruše bylo 12 let a nejmladší jsem očekávala. Neměla jsem býti z čeho živa, ale dobří lidé nám pomohli. Huř bylo s bytem. Muž byl řemeslníkem, potřeboval kromě bytu také dílnu; nájem byl tak veliký, že jsem jej po smrti mužově nemohla platiti. Ohlížela jsem se po menším a lacinějším bytě, ale bohužel všichni mě odmítli, že mám pět dětí. Jedenkrát přišla k nám chudá vdova a vypravovala mi, že v obecním domě jest jeden byt uvolněný, abych se oň hlásila. Hned jsem se tam odebrala a prosila jsem o byt, ale dostala jsem odpověď, že mi teď nemohou nic slíbit, ale že mi později vzkáží. Vrátila jsem se domů. Klepu na děti a přišla mi otevřítí osmiletá dceruška s růžencem v ruce. Byla jsem mrzutá, že jsem se vrátila s nepořízenou a vzkřikla jsem na děvče: „Co trháš ten růženec, proč jej nenecháš viset kde visel?“ Ona odpověděla: „Ale maminko, já jej nedávám Mařence, my se jej modlíme k Paně Marii svatohostýnské, abys dobře vyřídila a já předřikávám.“ Slzy mi kanuly s lící, pohládila jsem ji a domodlila jsem se s nimi. Očekávali jsme každého dne vzkaz, ale žádný nepřicházel. Dověděla jsem se, že byt má někdo jiný najatý. Pravím to dítkám, že již zase bytu nemáme. Tu ke mně přiskočí malá Herminka a zvolá: „A že by nás Panenka Maria nevyslyšela?“ A nepřešel ani týden a zase přišla ona vdova k nám a řekla: „Běžte zase skrz ten byt. Ta jistá paní vrátila klíče.“ Nechala jsem všeho a běžím; byt jsem dostala beze všech obtíží a bydlíme v něm až podnes.

A tak bych mohla vypsati mnoho a mnoho dobrodiní, která mi a mým dítkám Panna Maria udělila.

Čtenářka z Kobylnic u Šlapanic píše: Tam kde se vypíná něžný chrám Hostýna, tam zbožný Moravan prodlévá rád. A z luhů těchto květ, dražší nad celý svět; jen k Tobě Hostýne jest touha má. Ano touha, touha veliká, s níž jako školačka jsem tuto píseň zpívala. Kdy mi bude asi dopřáno spatřiti Matičku svatohostýnskou? Léta plynula v bolestech a strastech kruté

doby válečné. I poválečná drahota mi bránila. Neměla jsem peněz, já chudá dívka venkova a k tomu ještě těžko jsem chodila. Ale Matička svatohostýnská znala mou touhu a vyslyšela mne. R. 1927 jsem jela s telnickými poutníky. Má radost byla dovršena, když jsem tam šťastně došla a a zllbala a slzami skropila tu svatou zemi. A což teprve, když jsem odtamtud odcházel! Objímala jsem v slzách se dusíc Matičku milou s prosbou, aby chránila moje drahé a mi poskytla možnost, abych ji mohla opět navštívit a své boly u ní složit. Druhého roku šli bratr a sestra a rok na to se mi roznemohla sestra. Dostala břišní tyf a na rozkaz lékaře byla poslána do Brna na Červený kopec do infekčního oddělení. Šest neděl zápasila mezi životem a smrtí a pobyla tam tři měsíce. Úpěnlivě jsem prosívala Matičku svatohostýnskou o navrácení zdraví mé sestřičce. Náš bol byl krutý. Za tuhé zimy ji odváželi do nemocnice. A co chudý člověk, jenž nemá nic, jen svou duši a svého Boha, který je mu vším! Když se sestra uzdravila, šla matička za dceru poděkovati a prosit o další ochranu. A letos zase v bidě a trápení vleče se náš chudý život dále a zdá se, že není východiska z tohoto strastného života. Tu je zase ta Ochránkyně Moravy, která nám pomáhá ve všech trampotách. Před 15 lety, 16. prosince, ve válce v cizině zemřel nám tatiček. Také je památka po něm na Sv. Hostýně.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška děkují plně slib: K. K. z Bystřicka, která píše: Od svého dětství lnu tak k Sv. Hostýnu, že mi srdce zrovna přirostlo k tomuto místu tak milému a utěšenému. Což teprve ty radostné chvíle prožité před svatostánkem u milostné sochy Panny Marie! Již od mládí ráda jsem se modlívala v měsíci říjnu sv. růženec a v duchu jsem zalétala před obraz Panny Marie svatohostýnské. Několikrát mi Pan-

na Maria pomohla. Před rokem mě stihlo tak hrozné utrpení, že jsem si nevěděla rady ani pomoci. Proto jsem si umínila, že se opět celý měsíc budu modliti růženec a veřejně Panně Marii poděkuji, vyslyší-li mne. Utrpení však každým dnem přibývalo. Poslední dva dny však jsem se nemodlila za vyslyšení, nýbrž na poděkování, protože se vše v jednom okamžiku změnilo k mému dobru. — Nejm. z Rokytnice za dar zdraví — A. M. z Telče za vyslyšení proseb. — Chudé školské sestry Matky Boží za vyslyšení prosby v jisté záležitosti — nejm. z Vizovic za vyslyšení prosby, kterou měla v těžké nemoci — S. M. z Lípy, za uzdravení z těžké nemoci — nejm. z Tršic za vyslyšení — M. K. z Puklic u Jihlavy za Boží ochranu — R. Š. z Velešovic za vyslyšení prosby — F. R. z Polkovic za navrácení zdraví — J. a T. M. z Brna za uzdravení nemocného — F. S. z Dřevohostic za ulevení v těžké zádušní nemoci — nejm. z Mysločovic za vyslyšení prosby — F. S. z Brna za uzdravení dítěte z těžké nemoci, kterou již několikrát přestálo — odběratelka z Dluhonic za pomoc v těžké záležitosti.

Všichni se odporučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Čtenářka Hlasů za určitou milost a pomoc — za vyslyšení prosby — z Vizovska za nemocného v duševní chorobě — nejm. za dva nemocné syny — ze Slovenska za uklidnění v nervové nemoci — ze Slovácka za zlepšení náboženských poměrů: v obci se šíří nevěra. Mnoho lidí již nechodí v neděle a svátky na mši sv. a koná služebné

práce. Mládež se táhne do místností pokrokových. Manželka je dobrá katolička, muž se jí vysmívá a děti jdou za ním; neb muž je přesvědčením katolík, ale žena žije jako pohanka.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

ZASLÁNO.

Papežský ústav sv. Cyrila a Metoděje pro misie slovanské na Velehradě, jehož účelem jest vychovávat a vzdělávat dorost pro řeholní společnosti, které apoštolsky působí u národů slovanských, **otevře počátkem školního roku 1931-32 zase první třídu.** — Přijmou se jen hoši z dobrých katolických rodin, zdraví, dobře vychovaní, nejméně s dobrým prospěchem školním, kteří sami mají touhu státi se kněžími řeholními. Přijímací zkouška se nebude konati hromadně, nýbrž každému, kdo se přihlásí, bude určen den, kdy se má na Velehrad dostaviti, abychom ho dobře a všestranně poznali. Příulášky třeba zasílati sém co nejdříve, t. j. aspoň do 15. června t. r., abychom se ještě za tohoto školního roku mohli se svými budoucími žáky důkladně seznámiti. Prospekt, obsahující podrobněji podmínky přijetí a jiné, jež třeba věděti jak budoucím našim zákům, tak i jejich rodičům, pošle na požádání Ředitelství Papežského ústavu na Velehradě.

Řád Bratří křesť. škol. Řád Bratří křesť. škol je po řádu sv. Františka nejrozšířenějším řádem na celém světě. Čítá na 20.000 členů, kteří se věnují vyučování a výchově mládeže. Také u nás v Československu má několik ústavů. Na Slovensku v Bojnejském okr. Topolčany je umístěn mimo pensionatu, obecné a měšťanské školy, tak zvaný juvenát. Do toho se přijímají nadaní a slušní studenti do 16 let, kteří by chtěli zasvětit svůj život této záslužné práci apoštolské, buďto v Československu, anebo jako učitelé-misionáři v zámořských krajinách. Mladíci starší 16 let přijímají se do noviciátu v Močenku. Kdo by se zajímal o toto krásné dílo, napiš si co nejdříve o bližší vysvětlení na adresu: Ředitelství juvenátu Bratří křesť. škol v Bojnejském okr. Topolčany, Slovensko, anebo Ředitelství noviciátu Bratří škol křesť. Močenok, okr. Šala nad Váhem, Slovensko.

K N I H O V N A

POUTNÍ PAMÁTKY.

Kolik se na Svatém Hostýně vydá peněz na různé památky, které zde poutníci kupují, aby něco přinesli svým drahým! Ať každý koupí, co uzná za vhodné. Nechceme nikomu předepisovati, co by měl koupiti: Avšak zdá se nám, že by měl býti na Svatém Hostýně také výběr vhodných a laciných knih, nejen na modlení, ale také na duchovní čtení. Tak by se mohl konati krásný apoštolát dobrého tisku a to nejlepší co máme, rozneslo by se ze Svatého Hostýna po širé vlasti. Nezdá se vám tato myšlenka praktická?

Začneme znenáhla působit na obchodníky, kteří na Svatém Hostýně prodávají modlitební knihy, aby měli také na prodej vybrané duchovní knihy.

Prozatím pokusíme se jen o několik. Bude-li větší poptávka, rozšíříme výběr. Duchovní správa se postará o přísný dozor, aby se nabízelo jen to nejlepší a bylo vyloučeno nejen všechno závadné, ale také bezcenné.

Dodatek ke knihám pro eucharistickou výchovu dítek.

Do skupiny knih určených pro dítky, patří ještě tyto čtyři knihy:

Bessiéres, **Petřík**, Olomouc, Mar. druž. bohoslovců, Kč 1·80 (pro hochy)

Wilms, **Imelda**, Olomouc, Mar. druž. bohoslovců, Kč 1·80 (pro dívky)

Rozmahel, **Duše dítěte** (Vit de Fontgalland), Brno, Občanská tisk., Kč 3.50

Marneková, **V tiché vesničce**, Brno, Občanská tisk., Kč 3.—

NOVÉ KNIHY.

Vondruška Isidor, **Životopisy svatých v pořadí dějin církevních**, část druhá, Praha, 1931, Ladislav Kuncíř.

Díla, které jsme v tomto časopisu již dvakrát a více doporučili, vyšel svazek druhý, plný překrásných životopisů svatých, kteří žili od doby stěhování národů až do doby Karla IV. Kritický text je doprovázen řadou uměleckých obrazů v hlubokém tisku. Komu možno ve dvou splátkách po 120 Kč a 40 Kč koupiti si toto velmi cenné dílo, ať se ještě přihlásí k subskripci, která byla vypsána podruhé a končí 31. května. Toto dílo patří především do rodin. Pro každého je hojnou, povzbuzující duchovní četbou. Každé století a každá doba má svoje svaté, kteří jako hořící světla po celém křesťanském světě dokazují makavě pravost katolické církve. Žádné jiné náboženství nemůže se vykázati ani zdaleka takovým zjevem. Toto jest nepraktičtější apologie našeho náboženství, která současně pobádá k duchovnímu životu. Dopíšte si tedy do nakladatelství L. Kuncíře, Praha II., Voršilská 3 a přihlaste se k subskripci. Dostanete ihned dva svazky a zaplatíte 120 Kč, až vyjde svazek III., zaplatíte dalších 40 Kč a svazek poslední s důkladným rejstříkem všech svazků dostanete již za pouhé poštovné.

Weiser-Fendrich, **Syn bílého pohlavára**, Birnbaum, Brtnice, str. 52, cena 3 Kč.

Toto je povídka z katolických misí mezi Indiány v Severní Americe, velmi napínavá, ale také zušlechťující. Chcete-li mládeži mužské způsobiti radost a ji také vzdělati, dejte jí tuto povídku a bude vám vděčna. Byla vydána ve prospěch „Díla šíření víry“, Studentským misijním sdružením Arcibiskupského gymnasia v Praze-Bubenci.

Sv. Terezie Ježíšovy, **Hrad nitra čili Komnaty**, přeložil Bohumil Kyselý, Praha, 1930, Kuncíř, str. 298, cena neudána.

Toto je sice klasická kniha v literatuře mystické, nehodí se však za duchovní četbu pro zbožné duše, nýbrž je určena k studiu těch, kdož vedou duše až k výšinám duchovního života. Je tedy určená hlavně pro kněze a zpovědníky a jsme rádi, že se nám dostalo tak vzorného překladu a vydání. Kněžím více doporučujeme.

Echo z Afriky. Katolický měsíčník na podporu africké misijní činnosti, vydávaný Klavěrou Družinou.

Vychází v řeči české, slovinské, polské, chorvatské, německé, maďarské, vlašské, francouzské, španělské a anglické. Cena českého vydání ročně (i s poštovní zásilkou) 8 Kč a s přílohou „Klaverský kalendář“ Kč 13.—. Objednává se u Klaverské Družiny v Brně, Petrov čis. 7.

Bilderbibel für unsere Kleinen, 37 barevných obrázků s náboženskými texty pro malé dítky, Freiburg im Breisgau, 1930, Herder, str. 62, 16 Kč.

Zase nový a dobrý pokus zajímat dětskou duši co nejdříve o náboženství a upoutat barvami jeho obrazivost. Podobné snahy jeví se také u nás. Cena je přiměřena jemnému provedení akvarelů.

Na fiskový fond: 18 Kč: J. Dobrovolný, Větkovice — 8 Kč: A. Musilová, Brno — V. Šušlik, Cefečovice — J. Skopal, Prosenice — Fr. Pěnicová, Všetuly — A. Kazda, Střelice — A. Vilímová, Kotojedy. — A. Sochorová, Brno — M. Dosoudilová, Brno — F. Coufalová, Ohnice — J. Haša, Drahotuše — A. Sakreidová, Kobeřice — B. Homola, Popovice — F. Roštinská, Snovídky — J. Pavlík, Poruba — J. Macková v Praci — J. Hobza, Přerov — Fr. Resler, Mor. Ostrava — J. Mikl, Vel. Ořechov — M. Havranová, Lhotka — Fr. Bartoš, M. Prosenice — A. Kvita, N. Jičín — K. Znojenská, Praha — M. Podhajská, Brno — J. Dudešková, Boršice — M. Svozilová Olomouc — Fr. Černá, Bílovice — M. Borutová, Šunbark — J. Zbořilová, Štěpánov — M. Fišerová, Těšice — 4 Kč: E. Svobodová, Uh. r. Brod — 3 Kč: Fr. Sekanina, Brno — A. Motalová, Skašnice — K. Pekárek, Kroměříž — M. Jarošová, Slušovice — Ž. Dohnalová, Kroměříž — A. Toralová, Uherský Brod — J. Rykala, Pňovice — H. Bartozelová, Mor. Ostrava — J. Matuš, Franc. Lhota — J. Dostál, Luběnice — J. Kokeška, Mor. Ostrava — J. Blaschke, Dol. Benešov — M. Husičková, Vojnice — M. Poláková, Rousinov — B. Baümlová, Brno — J. Czerník, Mníškov — M. Strouhalová, Penčice — T. Fingerová, Rajhrad — M. Doležalíková, Roštění — Milosr. sestry, Prostějov — M. Dostálová, Luběnice — K. Rybenský, Zlámanka — M. Otavová, Prostějov — M. Pospichalová, Urbanov — V. Samořil, Brno — A. Dědková, Předmoší — V. Janečka, Brusné p. H. — A. Barviková, Štramberk — A. Vetešnicková, Vrchoslavice — A. Kršková, Slavičín — Ž. Havránková, Dobročkovice — Fr. Kopřiva, Žopy — E. Trunkát, Želechovice — Fr. Opletalová, Olomouc — K. Látalová, Olomouc — J. Lhotský, Vávrovice — A. Konšelová, Určice — M. Hanačiková, Zlín — M. Moltášová, Brno — H. Regrová, Bystřice p. Host.

Na nové varhany: Nejmenovaný přítel varhan a milovník Sv. Hostýna 50 Kč.

Na Matici svatohostýnskou a Poutní dům:

Noví zakládající členové: Anř. Chudík, far. Domaželice 120 — J. Neugebauer, far. Moravičany 120 — Rod. Kozákova, Újezdec u Př. 150 — Frant. Hradil, Šternberk 120 — Terezie Bergrová, Hranice 120 — Msgr. Dr. J. Foltynovský, univ. prof. Olomouc 120 — Inž. Alfred Kirchner, Brno 120 — Fr. Géduš, děkan a far., Sloup na Mor. 120 — J. Sedlák, Trnávka 25 — Rud. Rádl, far. v. v., Opava 20 — Fr. Lochmanová, Třebětice 20 — R. Fridrich, kaplan, Úsov 10 — A. Dosoudilová, Olomouc 20 — J. Falsa, far. Dubany 10 — C. Stojan, Přerov 50 — Dr. A. Novák, spr. far.,

Brno 10 — Večeřa Š., Třebětice 10 — A. Dolník, Rymice 10 — F. Srovnalík, Mor. Ostrava 10 — V. Vaněk, far., Slavkov u L. 25 — Jan Holub, general. ředitel, Kroměříž 50 — J. Bađura, far., Osek n. Beč. 20 — R. Sklenovský, štáb. kap. v. v., Olomouc 25 — Leop. Krybus, Bílsko 50 — L. Zamykal, šéfred. „Našince“, Olomouc 10 — K. Svoboda, Kolín 25 — Fr. Kalvoda, prof. n. v. v., Brno 30 — Aug. Navrátil, Pavlovice 20 — J. Pavlišta, katech., Čes. Třebová 10 — D. Suchomel, li-tonoš, Čes. Třebová 10 — J. Fiala, far., Jindřichov n. H. 25 — J. Peřík, Dub 2 — J. Motiček, Stav. nice 5 — J. Tomášek, far., Albrechtický 5 — J. Dolanský, koop., Val. Klobouky 5 — F. a A. Kuželová, H. Moštěnice 7 — Kl. Cerníková, Brno 7 — A. Tuček, koop., Boskovice 5 — V. Zahradník, Turov 5 — A. Zapletal, V. Újezd 5 — F. Hrabal, Němčice n. H. 5 — F. Matoušek, Doloplazy 5 — Fr. Letfus, V. Poříčí 10 — C. Umlauf, far. Hl. Životice 2 — Bři Lipnérové, Přerov 20 — Konv. Dominikánů, Olomouc 20 — Fr. Běloch, katech., Hodošín 8 — H. Pospíšil, Láznický 7 — Fr. Úlehla, katech., Zlín 20 — J. Šildberger, far. v. v., Břeclav 120 z. č. — Fr. Dvořáček, far., Brno 20 — J. Marek, katech., Obřany 5 — J. Henek, farář, Dubisko 4 — A. Koutný, far. em., Pravčice 2 — B. a F. Březinovi, Hranice 25 — Tkadlčík Fr., rolník, Karlovice u Hol. 120 z. č. — Moravec A., Přerov 20 — Bađurová M., Hranice 20 — V. Dostál, far., Kurovice 10 — A. Kalmus, far., Otrokovice 120 z. č. — Kudlík A., Radkovo 10 — E. Skula, kapl., Šumwald u Unič. 10 — J. Krágl, prof. v. v., Jevíčko 120 — Fr. Zapletalík, far., N. Losiny 120 z. č. — J. Oščádal, Šelešovice 7 — J. Skřičil, Lipník 20 — Dr. T. Bartošik, Kroměříž 10 — far. úř. Zděchov 5 — far. úř. Hluk 10 — far. úř. Čejkovice 10 — A. Koudelka, far., Prátec 30 — A. Pelc, Neředín 7.50 — E. Nováková, Přerov 5 — J. Küttel, far., Slatina, Sl. 5 — Ján Kokinčák, Prešov 30 — A. Raucher, far., Brno 120 z. č. — Mozga Fr., Šelešovice 17 — Fr. Štěpánek, Těšice 20 — K. Hr. štický, Něm. Lutyně 10 — K. Kolsdorf, děk., Město Libavá 120 z. č. — J. Wideman, Kroměříž 110 z. č. — P. R. Zatloukal, kvard., Krňov 20 — B. Hassmann, Praha 5 — C. Fialiková, Kroměříž 10 — A. Krejčí, katech., Vel. Meziříčí 30 — T. a J. Hošákovi, Domaželice 50 — A. Palička, Hejčín 10 — T. Jurásek, far., Hvozdná 5 — V. Vignati, Přerov 6 — F. Bagar, Velká u Hr. 10 — A. Nakládal, Zlín 20 — A. Křilava, far., Lužice 5 — J. a A. Krátký, Klopovnice 7 — J. Burget, Přemyslovice 5

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh!“

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Aloisie Strejčková, Šlapanice u Brna.	Marie Buchtová, Šlapanice u Brna.
Anna Zemanová, „ „	Kateřina Štuchalová, „ „
Martin Velán, „ „	Matouš Hanzl, „ „
Františka Matulíková, „ „	Kateřina Chlupová, Ponětovice.
Klement Zeman, „ „	Kateřina Fišerová, „ „
Cecilie Kepáková, „ „	Františka Mrázková, „ „
Jan Liškutín, „ „	Konrád Sasín, Staré Město.

O. v p.!

Obrazy Panny Marie Svatohostýnské
litograficky provedené, barevné ve velikosti 45 x 33 cm na
tuhém kartoně, za cenu Kč 5.— za 1 kus zasílá firma
LAMBERT KLABUSAY, OBCHODNÍ DŮM V HOLEŠOVĚ.

Ctitelům B. Srdce Páně doporučujeme pro měsíc červen:
Kytice k poctě B. Srdce Páně od P. Jos. Dvořáka T.J.
Lze dostat v administraci tohoto časopisu za Kč 1 50.

„Hlasy Svatohostýnské“
vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena
cennými kresbami Führichovými. Cena poštou
6.— Kč.

Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce

z Loyoly. Kritický překlad původního špa-
nělského textu s úvodní studií P. Ovečky. —
Cena 18.— Kč neváz., 25.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě

Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to
návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k
modlitbě mystické, kterou autor charakterisuje
stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro
muže. Vázaná 2.— Kč.

**Lepka: Sv. Alois a jeho životní pro-
gram.** Úvahy časové pro naši katolickou
mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Otisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle
zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

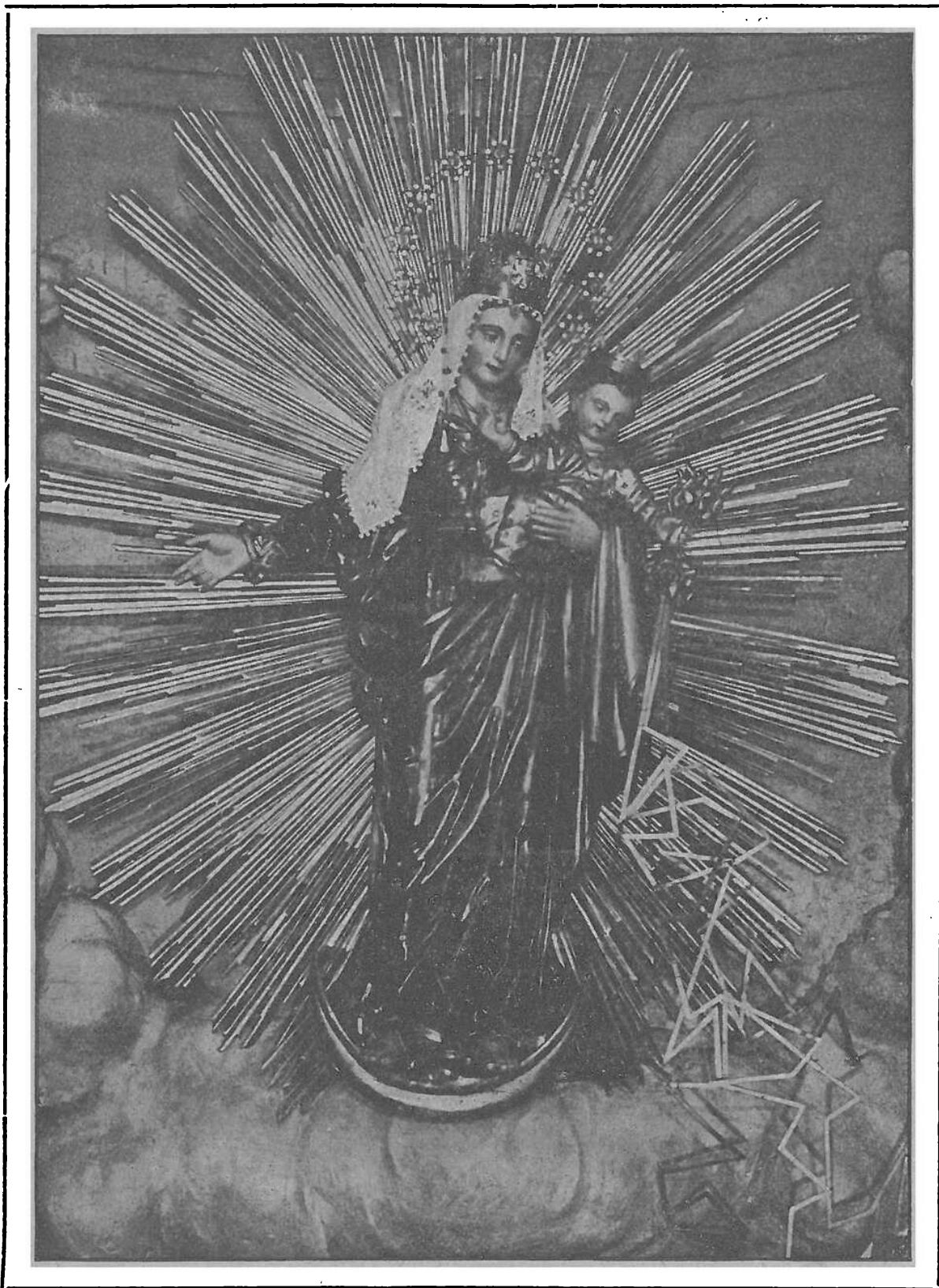
Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel
nebo otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberec, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přechozy,
nepromokavé příkrývky a vozové plachty, prožívané příkrývky, houně, bafochy, pytle,
slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 6.

Červen 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Redakce: Bohorodičko! (báseň) str. 100. — P. Konrád M. Kubeš: 22. červen 431, str. 102. — Štěpán Berghoff: Trestanec (pokračování) str. 103. — M. Alguno: Jest milostná socha svatohostýnská umělecká? (dokončení) str. 105. — F. P. Kyjovský: Matčina modlitba (Ze zápisků amerického misionáře VII.), str. 109. — Rozhledna, str. 111. — Kronika, str. 112. — Listárna, str. 113. — Knihovna, str. 115. — **Vyobrazení:** Obraz Panny Marie, str. 107. — Letošní oprava chrámu svatohostýnského; str. 110.

DARY.

Na kostel: 10.000 Kč: Cyrilometod. záložna v Brně — 200 Kč: Ed. a A. Zásnětovi, Pustějov, Slez. — 100 Kč: Farní úřad Štítná n. Vl. — N. Románková, Černošín — 60 Kč: Fr. Cířová, Osek n. B. — 50 Kč: N. N. Zborovice — Fr. Hanák, Choryně — N. N. Přilepy — N. Kvapilová, Postřelmov — J. Váňa, Přerov — 200 Kč: K. Staňková, Č. Kremže — 45 Kč: O. Beránek, stud., Drozdovice — 20 Kč: K. Podmolovská, Lipník n. B. — M. Lachetová, Suché Lazce u Opavy — F. Kubiš, Nahošovice — J. Konšl, Husovice — A. Volf, Vlčnov — T. Janková, Strážnice — A. Zbořilová, Tršice — N. N. rodina, Kaňovice — J. Volná, Místek — 15 Kč: N. N. kněz ze Slovácka — J. Zelinka, Mor. Ostrava — N. Klaničová, Mor. Ostrava — 10 Kč: J. Hrubí, Neplachovice — N. N. Blatnice — O. Brunclík, Chropyně — N. N. Malhotič — A. Sedláčková, Jiřkovice — Manželé Pajdlovi, Němetice — N. Dědičik, Přilepy — Rod. Strnadová z Podradhoště — A. Glingarová, Místek — A. H. Vnorovy — 6 Kč: Frant. Čuba, Rajnochovice — 5 Kč: N. Bezděková, Kroměříž — A. Václavík, Nahošovice — Fr. Vašková, Kaňovice — N. Hebelková, Němčice — 4 Kč: K. Štechová, Olomouc — 3 Kč: Fr. Vojáček, Nemšová.

Na hlavní oltář: M. Voráčová, Postřelmov 50 — J. Váňa, Přerov 50 — B. Měráková, Dluhonice 20 — Čten. Hlasů, Kojetín 10 — B. R. Velešovice 5 — J. Raška, Újezd 10 — A. Zbořilová, Tršice 20 — Fr. Čuba, Rajnochovice 10 — A. Zbořilová, Tršice 40.

Na sv. Antonína: V. Šuba, Přilepy 10 — J. Jurák 10 — B. R. Velešovice 5 — Fr. Filgášová, Polanka 5 — N. N. 5 — F. Kvapilová, Postřelmov 50 — Fr. Žáková, Nové Dvory 30 — J. Kuna, Čadca, Slov. 50.

Na oltářní a věčné světlo: N. Gregorová, Bystřice p. H. 5 — manž. Pajdlovi, Němetice 10 — N. N. 5 — A. Dědek z Předmostí 10 — A. Pavelka, Tučapy 2.

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. Hašová, Kunovice 10.

Na elektrické osvětlení: N. Nyklová, Místek 50 — L. Rotfr. Uher. Hradiště 100 — Fr. Junga, Domaslovce 5.

Na křížovou cestu: N. N. poutnice 50 — A. Zbořilová, Tršice 20 — Fr. Fridrich, Vysoká 20.

Na poutní dům: J. Šabláturová, Trojanovice 100 — A. Vaňková, Břeclava 80

Na misie: C. R. Lodomírová 10.

Na dorost T. J.: N. N. 50 — Fr. Jiříková, Holešov 20 — N. N. Holešov 10 — J. Váňa, Přerov 30 — J. A. Mach, N. Ves 30.

Na Sarkandrovku: E. Venclová, Chropyně 20.

Na Vodní kapli: J. Váňa, Přerov 20 — A. Zdražilová, Zborovice 50 — M. Zdražilová, Zborovice 25.

Na zvonové zařízení: J. Pardus, Polesí Lušová 20.

Na Matici svatohostýnskou a Poutní dům: J. Zlámalík, Radvanice 20 — J. Zanáška, Stará Ves u Přerova 2 — A. Pryč, far., Brodek 30 — Ignác Pospíšil, Ludslavice 10 — K. Vajdová, Ludslavice 10 — F. Domanský, obch., Fryšták 20 — J. Pázderra, haj., Hrubá Voda 10 — „Praga“ insert. novinář. záv. Praha II. 57'80 — J. a F. Dvořákoví, Doloplazy 120 z. č. — B. L. Fargašovi, Rokytnice

*Maria vítězná ochrano Moravy
zůstaň Matkou lidu svému!*

HLASY SVATOHOSTYŇSKÉ

Číslo 6.

Červen 1931.

Ročník XXVII.

BOHORODIČKO!

Slavíce památku tisícího a pětistého výročí efeského církevního sněmu, který proti bludařům uhájil Tvou důstojnost **MATKY BOŽÍ**, blahopřejeme Tobě a velebíme Tě se všemi přátely Svatého Hostýna a všemi čtenáři těchto Hlasů. Lneme k Tobě s dětinnou důvěrou a prosíme Tě vroucně o mocnou ochranu v těžkých dobách, které nastaly.

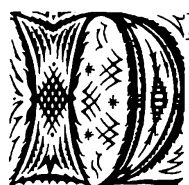
Zachránilas od záhuby „sté

Předky naše, Boží Rodičko.

K Synu pozvedni Svě ruce čisté,

Zastaň se též za nás, Matičko!

Redakce.

DEOBYČEJNĚ ŽIVO A RUŠNO bylo toho dne v Efesu, přístavním městě ležícím na západním pobřeží Malé Asie. Což divu, že bylo živo v obchodním městě? Ale toho dne málo kdo na obchod myslil — nemyslí na práci, nemyslí na oběd, nemyslí na nic — pozornost všech se soustřeďovala na arcibiskupský chrám nejblahoslavenější Rodičky Boží, kde bylo právě shromážděno skoro 200 biskupů — nikoli k nějaké slavnosti, nýbrž ke všeobecnému církevnímu sněmu. Již po třetí se sešel takový sněm, tentokráte do města, známého nám aspoň podle jména — vždyť tu a tam slyšíme při nedělních službách Božích čtení z listu jejích sv. Pavla k Efeským — apoštol národů v tom městě působil přes dva roky, založil křesťanskou obec a ustanovil svého učeníka Timothea biskupem, tam trávil poslední desíletí svého života i sv. Jan, miláček Páně a duchovní syn Marie Panny.

Tři roky tomu bylo, co na osiřelý stolec patriarchy cařihradského byl povolán z Antiochie Nestorius, znamenitý kazatel a na pohled horlivý pastýř duší. Nikdo však netušil, že je načichlý bludným učením Theodora z Mopsuestie. Sotva nový arcibiskup do Cařihradu přišel, začal šířit novou, dotud neznámou nauku. Při prvních bohoslužbách, které v katedrále konal, předčítal lidu kázání jeho přítel a sekretář Anastasius. Lid jevil při celé řeči nepokoj — učení se jim zdálo být nezvyklé, nesprávné — když však na konec Anastasius prohlásil, že Maria není Matkou Boží, nýbrž jen matkou člověka, bouře nevole povstala proti řečníku i proti patriarchovi.

Prostý lid nerozuměl sice valně jeho výkladům o dvojí osobě v Kristu, o morálním spojení obou osob atd. Když však Nestorius vyvozoval důsledky ze svého učení — a první důsledek byl, že Maria Panna nesmí být nazývána Bohorodička, jak byla od celé církve od jakživa zvána — poznali věřící ihned, že nové učení je blud. Nešlo jim o pouhé jméno „Bohorodička“, nýbrž šlo o důstojnost, a sice největší důstojnost Marie Panny, kterou církev do té doby vždy a všude hlásala a kterou nový bludař popíral. Celý Cařihrad se rozdělil na dva tábory — pro arcibiskupa a proti němu. Kazatelé veřejně v kostelích mluvili proti němu, odsuzovali a varovali věřící před jeho bludem.

Dnes — vkroč do společnosti jakékoli, „a můžeš být jist, že začnou hovořit o politice. Tehdy však bývalo jinak; jako dnes se lidé zajímají o politiku a sport, tak se tehdy zajímali o náboženství. Sv. Jeroným na př. vypravuje, že žalmy znal z paměti a zpíval kde kdo: řemeslník v dílně, sekáč na poli, dělník při práci, služebná v kuchyni. Ba stávalo se, že i přeháněli. Čti na př. Basila, Řehoře Nazianského nebo Nyssenského; jeden z nich si stěžuje: „Kupuješ-li u hokynáře fíky, buď jist, že začne mluvit o Trojici. Ptáš-li se koho na cestu, místo co by ti ji ukázal, rozumuje, je-li Otec větší nežli Syn. Potkáš ženskou, a místo pozdravu začne ti vykládat, že Syn asi není Otcí roven.“ Sv. Jan Zlatoústý vytýká věřícím jako velkou vlašnost nábožen-skou, že nedovedou vypočítat listy sv. Pavla.

Je tudíž pochopitelné, že za dob, kdy věřící sv. víru lépe znali a více se o ni zajímali než dnes, prohlédli okamžitě falešného proroka. Bleskurychle se rozšířila zpráva o tom po Malé Asii, po celém východě, doletěla i přes moře do Egypta, do Alexandrie, k patriarchovi Cyrilovi. Tento arcibiskup byl od prozřetelnosti Boží vyvolen k témuž úkolu, jako jeho veliký předchůdce sv. Atanáš. Jako tento byl nejohnivější a nejučenější protivník Ariánů a největší obhájce pravé víry proti nim, tak tentokráte sv. Cyril se stal nejhorlivějším zastáncem důstojnosti Matky Boží proti Nestoriově. Pokoušel se napřed přesvědčit ho po dobrém a s láskou o jeho bludu. Ale jako každý bludař, od Aria až po Husa, od Montana až po Döllingera, byl i Nestorius naplněn pýchou.

Neuznal své pochybení, hlásal bludy dál a nacházel dosti mnoho přívrženců. Mezi nimi byl na př. jeho přítel z mládí, patriarcha antiochenský Jan, se všemi biskupy jemu podřízenými — vidíš, že už tehdy lidské ohledy rozhodovaly víc než láska k pravdě.

Když sv. Cyril viděl, že jeho domluvy nejsou nic platné, obrátil se na papeže Celestina I., a po předběžných synodách (t. j. diecézních sněmech) v Římě a v Alexandrii byl v dorozumění s císařem východořímským (řeckým) Theodosiem II. svolán všeobecný sněm do Efesu na svatodušní neděli, 7. června 431. Ale přítel Nestoriův Jan nepřicházel. Čtrnáct dní se na něho čekalo, a když se nedočkali, začali sněm bez něho.

Bylo pondělí — jako letos — 22. června. Ve chrámě Bohorodičky zahájil sněm sv. Cyril nadšeným kázáním, ke cti a oslavě sv. Panny. „Buď zdráva, svatá Trojice, která jsi nás do tohoto chrámu svaté Marie Bohorodičky svolala. Buď zdráva, Bohorodičko Maria, poklade úctyhodný celého okrsku zemského, světlo neuhasitelné, koruno panenství, záštito pravé víry, Matko a Panno. Buď pozdravena Ty, která jsi v panenském svatém lůně svém pojala toho, jehož svět obsáhnouti nemůže . . .“ Pak oslovuje Nestoria: „Nevěříš prorokům, apoštolům, andělu Gabrielovi . . . následuj tedy alespoň demony s jejich otcem Satanem, kteří toho, jenž se narodil z Marie Panny, Synem Božím nazývají (když je vymýtal) . . .“

Dlouho trvalo sezení, dlouho rokovali shromáždění otcové o novém učení. Den už se klonil k západu, slunko zmizelo již ve vlnách Egejského moře, a sezení ještě trvalo. Již skoro celé město se shromáždilo před branou chrámovou, všichni napjati, jak dopadne rozhodnutí sněmu. Jak jinak by mohlo dopadnout, leč že blud odsouzen a pravé učení sv. víry obhájeno. Konečně se otevírají dvěře katedrally, biskupové vycházejí, oči věřících za hrobového

Štěpán Berghoff;

TRESTANEC.

Pokračování.

Bydlí v Krkavčí ulici č. 15. Příkládám své poznámky o něm a seznam jeho přečinů. Podávám Ti o něm přesnou zprávu.

Jana Bartíka doporučím Tvé otcovské péči. Svěří se Ti se vším a Ty pro něho pohneš nebem i zemí. Víím to! Nenadarmo Ti dal Pán Bůh tak předobré srdce.

Neznáš nějakou paní Marii Bartíkovou? Je zaměstnána v hostinci „U hroznu“ na rohu České ulice. Je ta paní opravdu lehkomyslná a špatná, jak se o ní domnívá její muž Jan Bartík? Jsou již skoro 20 let rozvedeni.

Nebudeš již brzo farářem? Zdá se, že chceš zůstat věčným kaplanem. Dej se již jednou do toho! A nezapomeň při mementu na usužovaného faráře uličníků!

Srdečně Tě pozdravuje Tvůj L .

Nejmilejší příteli!

Každý se mne útrpně táže: „Ach, pane kaplane, což nebudete ještě farářem?“ I Ty, synu můj, Brute? Ale dej mi pokoj! Je mi tak dobře! Nesl jsem s našimi lidmi

všechno trápení let válečných a poválečných, jsme již jako jedna rodina. Opravdu jsem nechal srdce v B. Všichni mě znají, mají mě rádi. Chovají se ke mně jako děti. I lidé roztrpčeni a nejchudší. Ovšem mám tu mnoho práce od rána do noci. Ale to není tak zlé. Není vlastně nic krásnějšího než pečovatí o jiné. Tvůj chránělec byl u mne. Přijal jsem jej přívětivě a prozkoumal mu srdce i ledví. Dostal dobrou známku. Šel jsem s ním k jednomu dílovedoucímu, který je členem charitativního výboru. Zítřka nastoupí službu. Když budeš tento dopis čísti, bude již v práci.

Tážeš se mne na paní Bartíkovou. Vypomáhá v hostinci „U hroznu“. Povoláním je ošetřovatelkou nemocných. Bydlí u jedné manželů, kterým je dohromady 164 let. Mají ji jako vlastní dceru. Ale ona se také opravdu stará jako dobré dítě o ty milé staroušky. Před třemi lety jsem sesešel s paní Bartíkovou po prve u lože toho nemocného stařečka. Učinila na mne příznivý dojem

ticha lpějí na jejich rtech. „Maria Matka Boží“ zvolá jeden z otců na prahu chrámovém. V nepopsatelný jásot propukl veškeren dav, a za neutuchajících ovací a projevů radosti provázejí s pochodněmi v noci biskupy k jejich obydlí.

Tím však celá záležitost nebyla skončena. Nestorius vidí, že proti němu je veškeren křesťanský svět, ale neuznává chybu, nepoddává se, jako po 1000 letech jiný bludař po jeho příkladě učiní na sněmu kostnickém. Patriarcha Jan z Antiochie konečně přišel, a teď nastaly pravověřícím biskupům nevýslovné útrapy. Většina biskupů odsoudila učení Nestoriovo, sáhli tudíž bludaři k obvyklému svému prostředku: ke lži, podvodu a násilí. Císaři do Cařihradu posílali jednu falešnou zprávu za druhou, a neohrožené obhájce pravé víry hleděli přesvědčit pěsti a holí. Tak přesvědčovali katolíky o „pravdě“ husité, tak protestanté, tak si pomáhali ke katolickým kostelům sektáři před málo lety u nás. Proti sněmu, na němž se při 2. a 3. sezení sešlo přes 250 biskupů, slavili Nestoriáni svůj „sněm“ se 43 biskupy. Sv. Cyril musil do žaláře — trpěl od Nestoriánů pro sv. víru, kterou zastával, totéž, co sv. Atanáš od Ariánů, nemluvě o spisech a řečech, kde střely protivníků se na něho jen sypaly. Útrapy biskupů byly takové, že konečně vyslali do Cařihradu posla, a ten se musil za žebráka přestrojit, aby bludařům unikl a do císařského města se dostal. Tak zvěděl císař pravdu, a po dlouhých průtazích byl Nestorius sesazen, a sv. Cyril se vrátil v říjnu do Alexandrie, kde r. 444 vydechl duši. Čtyři roky před ním zemřel ve vyhnanství Nestorius, a sice na rakovinu jazyka — červi rozežírali za živa jazyk, který tupil čest a důstojnost Matky Boží. Není nám znám i jiný zakladatel sekty, jenž zemřel podobnou smrtí?

Nestoriáni se drželi ještě několik století na východě — dnes jich tam živoří asi 4000. Jejich blud způsobil rozruch — a pomínil — jako bouřka nebo vichřice, která vyvrátí několik stromů a pomine, les zůstane přece jen

svým klidným, skromným chováním. V tváři se jí zračí jakási tajná bolest. Stařenka mi o ní v kuchyni zívávala samou chválu. Vypravovala, že paní Bartíková k nim přišla po posledních velkých lidových misích a prosila o světničku. Dosud toho nelitovali, že ji přijali k sobě. Je prý to zbožná, počestná vdova a k nim se chová jako ochotná dcera. Každý si jí váží. Pozoroval jsem potom častěji paní Bartíkovou při ošetřování nemocných. Je velmi skromná, klidná a ochotná. Nemocní ji skoro zbožňují. Teď chápu, proč se nikdy nesměje a proč má v pohledu tolik vnitřní bolesti! Její muž — trestancem!

Právě mě napadá: Mám v zásuvce nějaké poznámky o paní Bartíkové. Posílám Ti je. Když občas - bývá to velmi zřídka - večer sedím v lenošce s dlouhou dýmkou, s blaženým vědomím, že žádný spolek nemá schůzi, že jsem hotov s breviářem, že má sestra vedle poslouchá radio se spícím kanárkem vedle sebe a s chrápajícím pud-

líkem u nohou, psávám si obrázky z praxe, drobné črty ze života. Mám jich hromadu v zásuvce. Některé putují do nedělních listů, jiné budou dřímati až do soudného dne. Toto psaní je mou vášní a zároveň mým zotavením. Vypravování, která Ti přikládám, jsou pravdivá. Ukáží Ti paní Bartíkovou - nazval jsem ji ovšem jinak: Marii Polákovou - tak, jak doopravdy jest. Byla-li, což nevím, Magdalenou v hříchů, je ještě větší pokání a v lásce k bližnímu. Před touto apoštolkou nemůžeme ani dost hluboko smeknouti. Kdybychom měli takových žen v každé farnosti pár tuctů, bylo by lépe s naší svatou Církví. Čti a suď sám!

Nepracuj v lomu Božím až příliš! Ty máš opravdu kamenný lom. Ale ani naše vinice nemá samé hrozny. Inu, čiňme, co je v naší moci, a všechno ostatní ponecháme Pánu, který ustavičně řídí lodičku Církve svaté. Modleme se za sebe vespolek!

Srdečně Tě pozdravuje Tvůj

S , kaplan.

V městě zuřila úplavice. Objevila se ve všech koutech zároveň jako požár založený

zločinnou rukou. Městem se šířily skoro šílené pověsti. Všude samý zmatek. Matky

celý. I o tom bludu platí, co o každém jiném: „Nohy těch, kteří pochovali tvého předchůdce, stojí přede dveřmi, aby vynesli i tebe.“ Přišli jiní bludaři a způsobili povyk, monofysité, monotheleté — a pominuli také, přišlo od té doby na sta bludů, a pominuly všechny — přišli husité, a pominuli, přišli protestanté, a pominou, pomine nová naše sekta, která o Matce Boží smýšlí a učí jako Nestorius, a církev tu zůstane. A dokud potrvá církev, dotud bude milována, uctívána, oslavována ta, kterou bludaři napadají a která zůstane věčně drahá každému věřícímu srdci.

M. Alguno:

JEST MILOSTNÁ SOCHA SVATOHOSTÝNSKÁ UMĚLECKÁ? (Dokončení.)

O TOMTO trochu dlouhém úvodu přecházím k tvé otázce. Že tě svatohostýnská milostná socha upoutala — teď pochopíš, proč. Mezi výtvořky umělecké světového významu bude sotva kdy patřit, to ti uznávám. Ale máš-li na zřeteli otázku, zdali umělec vyhověl našemu požadavku právě vyřčenému a odůvodněnému, zdali se mu podařilo vtělit do neživé hmoty ideu Matky Boží, musíme odpovědět: To provedl převýborně, mistrně.

Jde-li o naše poutní místo, třem požadavkům bylo nutno vyhovět: Milostná socha musila představit Marii Pannu 1. jako Matku Boží, 2. jako Pannu vítěznou, 3. jako duchovní matku věřících. Zkoumejme, jak dalece naše socha těmto požadavkům vyhovuje.

1. Především musí být patrné: to jest Matka Boží. Jak znázornil umělec tuto první myšlenku? Přečasně a srozumitelně. Kdyby do našeho kostela

se lekaly o děti, neboť zákeřná nemoc měla namířeno hlavně na děti. Městská správa dala postavit v zahradě nemocnice staré vojenské baráky. Brzo v nich bylo plno nemocných na úplavici. Sestry samy již nemohly tu práci zmocit. V dětském baráku dvě sestry ošetřovatelky již tři až čtyři dni si nemohly ani na hodinku zdřímnouti. Sotva se již držely na nohou. Copak byly dvě sestry pro 20 těžce nemocných dětí? Byly hledány dobrovolnice na výpomoc. První se ochotně přihlásila Marie Poláková.

Nastaly jí týdny vzrušující a vysilující práce. Večer se vždy s únavou sotva do-vlekla domů. A přece časně zrána příštího dne zase vždy pospíchala k milým maličkým. Všecky děti znaly tetu Marii a lpěly na ní vroucí láskou.

V baráku ležela i malá Žofinka. Když Marie chodívala do kostela, potkávala Žofinku, jak s košíčkem uvázaným na krku jde do školky. Dědečkem a babičkou byla velmi zhýčkána. Teď ležela v postýlce nemocná na smrt. Namáhavě se chytala tyček u postýlky a vyhlížela unavenýma očkama

tetu Marii. Teta hned porozuměla prosebnému pohledu a pomohla. Potom ustlaia Žofince měkce a chtěla jí dáti několik lžiček krupičkové polévky. Něco přece musí jísti. Žofinka odvrátila hlavičku. Nechtěla. Ale Marie ji dovedla tak pěkně povzbuzovati, že plačíc jedla.

„Ubohé dítě, myslím, že tě nevyлéčíme. Jak bude maminka o tebe nařikati! Má než tebe! Hodný otec padl ve válce. Desetkrát za den přichází matka k plotu zahrady a táže se úzkostlivě, jak se daří Žofince. Tatínek si pro tebe přijde.“

Vedlejší postýlka je prázdná. Pavel tedy dnes v noci umřel. Byl to pěkný urostlý asi pětiletý hošík. V něm ztratili rodiče již druhé dítě. Při pohřbu svého prvního hošíka prosebně vzdychali, jen aby jim Pán Bůh Pavla ponechal. A Pavel zemřel. Marie se zabývala svými myšlenkami: „Pavel je se svým bratříčkem v nebi, andílkem před trůnem Božím. Obě krásné květinčky přesadil Pán Bůh do nebeské zahrady. Proč to učinil? Chtěl je uchrániti nočního mrazu, uchovati je před zlkázou? Rodiče mají v nich věrné přímluvce u Boha.“

přišel Turek nebo pohanský Eskymák, a ty se ho zeptáš: „Koho představuje ta socha?“ A on se zahledí na postavu Panny vznášející se na oblacích, s korunou hvězd kol hlavy a s měsícem u nohou, slunečními paprsky ozářenou, zahledí se na dítko v jejím náručí, s korunkou na hlavě, jak metá blesky s oblačných výšin dolů, do nepřátelského ležení, řekne ti bez váhání: „To dítko představuje jistě vašeho (křesťanského) Boha, a ta žena jest jeho matkou.“ Nemyslíš?

„Jistě že - to by řekl každý, i ten, kdo o našem náboženství nemá ani zdání.“

„Tak tedy — to je první věc.“

2. Za druhé: Naše pouťní místo povstalo tím, že věřící lid chtěl poděkovat nebeské Královně za vítězství, vyprošené křesťanským vojskům nad Mongoly. Socha musí tedy představovat Pannu Marii vítěznou — Beata Maria de victoria — jak se podobné obrazy jmenují. Jak vyjádřil umělec tento druhý moment? Velmi důmyslně: blesky metanými na nepřátelské voje. Proč nevložil blesky do rukou Matky Boží? To má svůj důvod a prozrazuje velké pochopení celé osobnosti Marie Panny, jakož i místa, které má v díle naší spásy a v církvi Kristově; řekl bych tedy: z důvodu dogmatického; autor měl velmi jemný digmatický cit.“

„Tomu nerozumím.“

„Hned ti to vysvětlím. Maria Panna jest podle učení svaté víry naše Orodovnice. Její přímluva všecko zmůže — „všemohoucnost prosebná“, jak jsem už řekl. Královna nebes je všemohoucí svou přímluvou. Když ji vojska křesťanská v nesnázi prosila za pomoc, co učinila? Předložila jejich prosbu božskému Synu, nebo jak by prostý lid řekl, přimlouvala se za ně u Syna. *Jak* její Syn svým věrným a jejím duchovním dítkám pomůže, to je jeho věc — o tom svatá Panna nerozhoduje. To vyjádřil umělec tím, že vložil blesky do rukou Ježíškovi.“

Ostatní děti vyvázly z nebezpečí života a očividně se zotavovaly. Karlíček se stával velmi podnikavým. Včera se pokoušel o útěk. Použil okamžiku, když ošetřovatelka vyšla a Marie si ho při vaření nevšimla. Povstal, oblékl si kalhotky a odcházel. Byl právě ve dveřích, když ho Marie spatřila. „Karlíčku, kam jdeš?“ „K mamince chci“, odpověděl rázně. To však nebylo opravdu ještě možné. Za chvíli se náš statečný Karlík potácel. Mariiny paže jej uchopily. Dal se bez odporu uložit do postele. Stálo by to za sázku, nebude-li dnes ještě jednou utíkat.

V pozadí baráků byla mládež již velmi čilá. Směla dostati již i vejce na měkko a dušené brambory. Nemohla se ani nasytit. A její dovádivost stoupala. Drobné kaménky poletovaly od postele k postelí. Očka maličkých radostí jen zářila.

Malá Anička by byla ráda napsala tatínkovi a mamince psaní. Ale ruce měla na to ještě slabé. Dala se do pláče. Teta Marie jí musela pomoci. Vedla dítěti při psaní ručku a tužku:

„Milý tatínku a milá maminko!

Již brzo budu zdravá. A potom půjdu k Vám a budu Vás mít velice ráda. Ale budete mně muset odnésti, špatně se mi chodí. Přineste mi, prosím, čokoládu, mám ji moc ráda. S Bedřichem se již nebudu hádati.

Líbá Vás Vaše dcera Anna.

Marie Poláková měla u svých malých dosti trampot, ale také mnoho tichých radostí. Matky nemocných dětí žehnaly tiché, statečné ženě.

Rosalie byla již stará, shrbená osoba. A k tomu byla nemocná. Soucitní lidé jí vykážali světničku v malém, sešlém domku. Tam hospodařila po své chuti. Obyčejně sedávala v hluboké židli u kamen s kočkou na klíně. Snila o minulosti.

Ubohá Rosalie nezažila v životě mnoho dobrého! Záhy ztratila rodiče. Po jejich smrti měla krušný život. Lásky nezakusila. Pronásledovala ji zklamání za zklamáním. Byla ubohou podomní obchodnicí. Chodila dům od domu, prodávajíc, a žebrajíc.

(Pokračování.)

„Ale tak se zobrazuje svatohostýnská Madonna už na nejstarších obrazech, jak jsem v klášterním museu pozoroval.“

„Nutno tedy říci, že toto jemné pochopení měli už naši předkové, a umělec dobře udělal, že se od něho neodchýlil. Jest to totéž, co praví tuším sv. Bernard: Syn Boží rozdělil své království: milosrdenství odevzdal své panenské Matičce, aby u ní najít mohl útočiště a zastání i nejubožejší, na pohled docela ztracený a beznadějný hříšník — a spravedlnost ponechal sobě. Když hledíš na náš obraz, málem bys řekl: „Kdyby ti nepřátelé dole chtěli být Kristovi a patřiti jemu, i oni by našli v Marii přímluvkyni.“ Ano nebo ne?“

Učiním Tě chloubou věků,
radostí od pokolení do pokolení. Is. 60. 15.

„Myslím, že máš i v tom docela pravdu.“

3. „A teď za třetí. Náš chrám je poutní, lidé sem přicházejí z blízka i dále, přinášejí svaté Panně své prosby, žalosti, nesnáze, „přicházejí k Marii“ a čekají od ní vyslyšení. Musil tedy umělec vystihnout i tento třetí moment: zobrazit Madonnu jako Matku věřících. Podařilo se mu to?

Zadívej se pozorně na *fotografii* obrazu. Oči svaté Panny nehledí ve svatém vytržení k nebi jako na Murillových obrazech Neposkvrněné, kde je docela ponořena v Boha. Nehledí s majestátní důstojností před sebe jako na př. zde na tomto obraze, jenž představuje Královnu nebes i země ve vší její velebnosti a důstojnosti. Kam hledí? Pohled: hlava je obrácena vlevo, nepatrně skloněna, z tváře zírá nevýslovná mateřská něha a dobrota — lehounký, sotva znatelný úsměv ji oživuje, pravá ruka rozpjata, jakoby chtěla poutníka před ní klečícího na srdce přivinout, a oči hledí *dolů*, na poutníky, kteří přispěchali k *Matce*.

A teď si představ věřícího křestana, který se snad celý rok na svatohostýnskou pout těšil, který s láskou a mnohdy i s velkými oběťmi připutoval do milé svatyňky, stojí se zástupem stejně smýšlejících před oltářem svaté Panny, hledí na ozářenou sochu a zpívá s ostatními naivní, dětsky naivní, ale srdečnou píseň: „Maria, Matičko, přišli jsme k Tobě, přimluv se u Syna, prosíme Tebe.“ Co se mu zdá v té chvíli? Jakoby milouňká tvář a celé vzezření svaté Panny odpovídalo: „Budte mi vítány, dítky milené.“ Co myslíš?“

„Tentokrát ti dávám za pravdu.“

„Tak tedy. Celé odpoledne jsem jednou v létě s oratoře nad sakristií pozoroval poutníky, jejich nelíčenou zbožnost a vroucnost, a hleděl s poutníků na Madonnu a s Madonny na poutníky. Chceš-li však vědět, *čím* tě milostná socha tak upoutala, máš nyní odpověď. Upoutala tisíce jiných, upoutala i tebe — víc, než všelijaké umělecké Madonny v museích a obrazárnách. Tys zde pocítil, co před těmi „děvčátky k pomilování“ nepocítil a nepocítí žádný návštěvník. Kdybys vykonal pouť v létě, byl by dojem ještě mocnější.“

„Zajedeš si tam o prázdninách?“

„Ovšem že zajedu, dá-li Pán Bůh.“

„Vezmeš mne s sebou?“

„Proč by ne. Ale pod jednou podmínkou — pověz mi: kdys byl naposled u sv. svátostí?“

„To já sám nevím.“

„Tak poslyš, ty pohane — když se bojíš jít doma, aby se ti učení kolegové ve škole nesmáli, vykonej svatou zpověď aspoň na Sv. Hostýně — tam tě nebudou vidět jistí lidé, ze kterých máš strach. Mnozí hrdinové jako ty to dělají také tak — nebýt Svatého Hostýna, zůstali by ti stateční vyznavači Kristovi bez svatých svátostí snad celý život.“

*) Litujeme, že nemožno k tomuto číslu jako přílohu přidatí velmi pěkně a věrně provedený obraz Panny Marie Svatohostýnské, jež právě vydala litografie L. Klabusay v Holešově, v rozměrech 34x50 cm (8 Kč) a 50x68 cm (12 Kč). Prohlédněte si příložený prospekt v tomto čísle.

Rovněž jest na státu, aby chránil právo potomstva, když by snad péče rodičů buď pro jejich netečnost nebo nezkušenost nebo nehodnost byla nedostatečná. Neboť výchovné právo rodičů není svrchované a neomezené. Závisí na právu přirozeném a Božím. Proto podléhá moci a soudu církve a pro obecné dobro také péči a ochraně státu. V takových případech se stát nevtačuje na místo rodiny, nybrž vhodnou podporou pomáhá a odstraňuje nedostatky.

Pius XI. v encyklice o výchově.

MATČINA MODLITBA.

Ze zápisků amerického misionáře VII.

„Dobrý den, pane strážmistře! Pročpak máte ruku obvázanu?“

„Důstojný pane, dopravoval jsem z města St. Louis do vězení zločince, který má na vroubku pět vražd. Ačkoli jsem mu spoutal ruce železky, podařilo se mu při nastupování do vlaku uchopiti můj revolver a střeliti po mně, nežli jsem ho odzbrojil. Má být oběšen od zítřka za týden. Je to podivný člověk s náboženskými záchvaty. Našli jsme u něho kříž a svaté obrázky, ale při tom nechce o knězi ani slyšet.“

„Jak se jmenuje?“ tázal se misionář. „Neměl jsem teď po několik dní kdy čísti noviny.“

„Má mnoho jmen,“ odvětil strážmistr. „Domnívám se, že jeho pravé jméno je Jan Mart a že se narodil v státě Ohio.“

„Jakže?“ zvolal misionář překvapen. „Jan Mart? Jako hoch znal jsem člověka tohoto jména; poradil mi dokonce, bych si zvolil stav kněžský a misionářský. Později jsem slyšel, že sešel na scestí, ale netušil jsem, že by se byl spustil tak hluboko. Již z vděčnosti za jeho dobrou radu měl bych proň něco učiniti. Mohl byste mě k němu dovésti zítra o desíti dopoledne?“

„S radostí, důstojný pane“, slíbil strážmistr.

Tak se stalo, že druhého dne v stanovenou hodinu kněz se octl před kobkou odsouzenecovou. V amerických věznicích nemají vězeňské cely dveří, všechny jsou uzavřeny jen železnými mřížemi, takže, kdo je v nich, není nikdy sám; sedí jako v kleci, každou chvíli na podívanou přecházejícímu strážci, a přece je stále zavřen. Trestanec Mart uzřel tudíž ihned přicházejícího misionáře. Rozzuřil se a vzkřikl s kletbou: „Nechci vidět žádného černého.“

„Můžete tedy hledět na druhou stranu, zatím co vám budu vyprávět krátký příběh,“ vládně odpověděl kněz. Mart zamračeně obcházel svou klec jako zajatý dravec, kdežto kněz usedl na židli a mluvil: „Asi před čtyřiceti lety žili bezdětní manželé na malé farmě v Ohiu. Dlouho prosili Boha o dítě. Teprve v pokročilém věku narodil se jim syn. Když byla hochu čtyři léta, spadl se schodů a zle se pohmoždil. Lékaři pochybovali o jeho uzdravení, ale i v tom případě, že by zůstal mrzákem

po celý život. Jeho matka, plná zbožné důvěry, přinesla jej do lesní kaple, zasvětila jej Matce Boží a prosila Ji o uzdravení dítěte. Po devět dní takto přicházela a modlila se růženec, zatím co hošík ležel před ní na stupni oltáře. Po každém zdrávasu přidávala vzývání: „Matko Boží, uzdrav mé dítě!“ Devátého dne obnovila zasvěcení svého synáčka Královně nebeské pro čas i pro věčnost. Náhle se chlapeček vzchopil na nohy a přiskočil k matce se slovy: „Maminko, mám hlad.“ Pojďme domů a dej mi papat.“

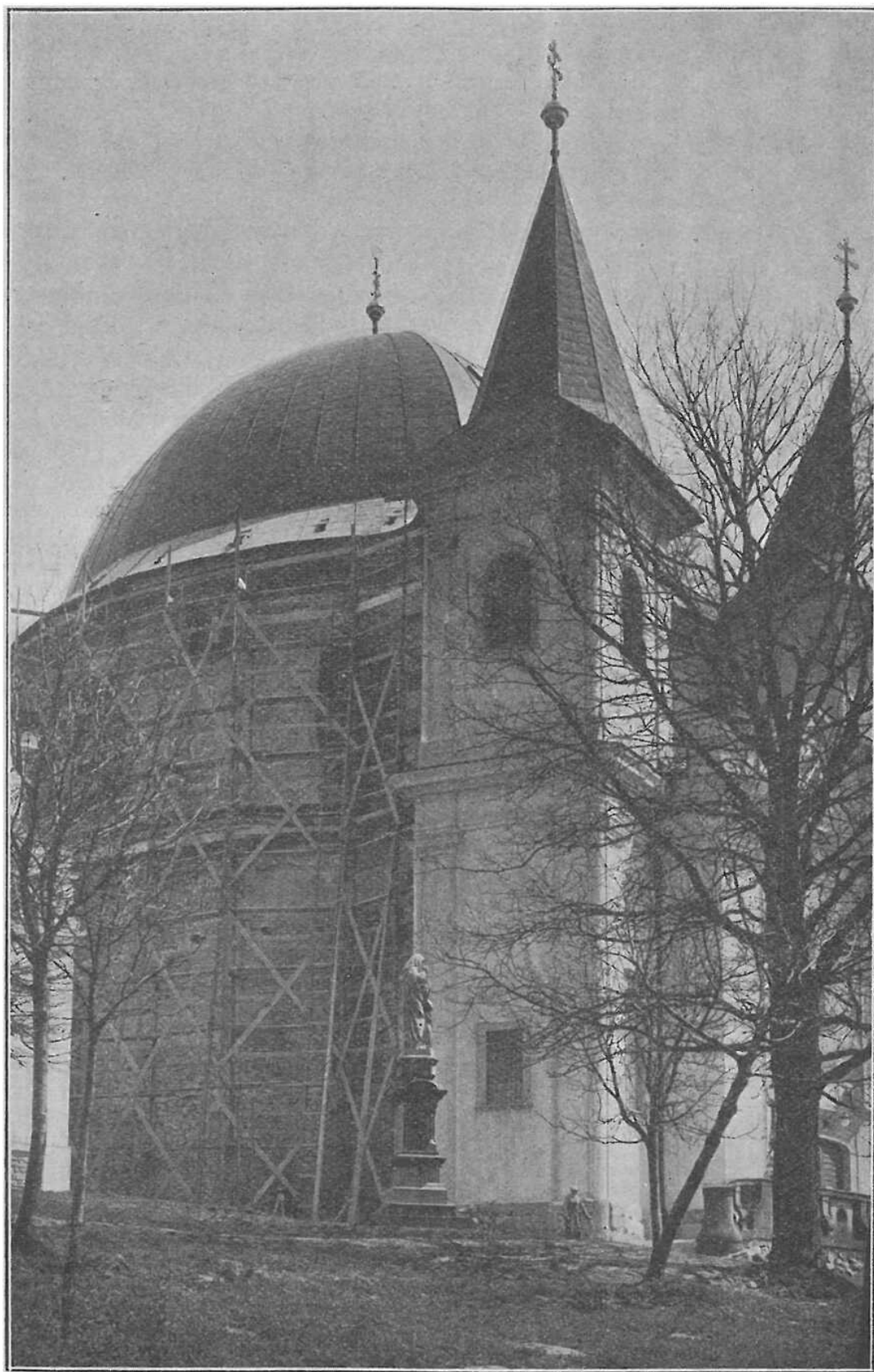
Zde se vězeň zastavil prudce u mříže a zvolal pln úžasu: „A kdopak jste vy?“

„Frosím, nepřerušujte mé vypravování!“ mírně odpíral kněz a pokračoval: „Od té chvíle byl hoch zdrav. Matka ho vychovávala s veškerou péčí jako dítě Mariánské. Když mu bylo čtrnáct let, rozhodla se, že jej zcela obětuje Bohu. Neptajíc se ho ani se s nikým neporadivši, poslala ho do chlapeckého semináře. Myslela to dobře, ale jednala pošetile. Hocha zaujaly s počátku dojmy nového prostředí, ale vždy se cítil jaksi nesvůj. Neměl sklonu k povolání kněžskému, ale byl příliš zbabělý, aby se upřímně vyslovil matce nebo svému zpovědníku. Když byl již na studiích bohoslovných, zamiloval se o prázdninách do městského děvčete a několik měsíců potom opustil tajně v noci seminář.“

„V semináři četl vlastně místo studia milostné a dobrodružné romány, které mu tak pomátly hlavu, že brzo po svém odchodu vloupal se do zlatnického obchodu a ukradl pro svou milenkou šperky v ceně několika tisíc dolarů. Zanedlouho byl dopaden i s ukradeným zbožím a odsouzen do káznice na deset let. Tam ho jeho společníci důkladně zaučili do zločinných praktik i vyšel z káznice jako odborník v lupičství. Kromě jiných četných zločinů má nyní na svědomí pět vražd. Den co den obrňuje srdce své proti hnutím milosti, avšak kdyby na chvíli zavřel oči v tichém zamyšlení, zřel by duševním zrakem klečeti svou matičku v lesní kapli a slyšel by ji úpěti jako tehdy před mnoha lety: „Matko Boží, uzdrav mé dítě!“ Zkrušil sice její srdce a sklál ji v předčasný hrob svým

špatným životem, ale ona v nebi klečí nyní před trůnem milosrdenství, neustávajíc prositi: „Ó Matko Boží, uzdrav mé dítě! Onť jest nyní i Tvým dítkem, neboť jsem jej zasvětila Tobě pro čas i pro věčnost.“

Při těchto posledních větách ležel již Jan Mart na kolenou a plakal jako dítě. „Maminko drahá, odpusť mi“, štkal přerývaně, „odpusť mi všechno hoře, jež jsem ti způsobil! Bože, buď milostiv mně.“

Letoší oprava chrámu svatohostýnského.

hříšnému! Svatá Maria, Matko Boží, pros za mne bídného hříšníka! Ó, jak jsem se mýlil! Domníval jsem se, že celý svět, ba i moji rodiče a kněží, spojili se proti mně, a živil jsem své srdce zoufalstvím, ale teď vidím, že sám jsem všemu vinen: má vina, má největší vina!“ Konečně se obrátil k misionáři a tázal se pokorně: „A kdo jste vy, důstojný pane, že tak dobře znáte celý můj život?“ — „Já jsem onen hoch, s nímž jste kdysi jako starší student hovořil o nebezpečnostech světa,“ odvětil kněz, a jemuž jste radil, bych se stal misionářem, chci-li vykonati velké věci pro spásu duší. Uposlechl jsem vaší rady a jsem vám nyní zavázán nesmírnou vděčností.“

„Můžete míti soustrast s takovým padouchem, jako jsem já?“ tázal se odsouzenec, na jehož tváři se zračila opravdová obava.

„Mám nejen soustrast s vámi, nýbrž i upřímné přátelství pro vás“, ujišťoval ho misionář, a toužím co nejvroucněji smířiti vás s Pánem Bohem a poskytnouti vám všechny útěchy našeho svatého náboženství v odplatu za dobrodiní, jež jste mi svou radou prokázal. Zde vám dávám růženec a obrázek, jenž vám byl v dětství tak milý, obraz Královny posvátného růžence, podobný onomu v lesní kapli vašeho domova.“

„Děkuji vám, důstojný pane, děkuji nastokrát!“ zvolal Mart, dychtivě přijímaje podávané dárky. „Přijďte, prosím vás, zítra a pomozte mi vykonati dobrou zpověď z celého života. Ó, jak jsem nyní rád, že jste přišel! Buďte u mne při mém konci, a nežli pode mnou podtrhnou žebřík, zašeptejte mi do ucha matčinu modlitbu: „Matko Boží, uzdrav mé dítě!“ Ta dotkla se mého srdce a plní je nadějí v odpuštění a v život věčný.“

R O Z H L E D N A

Bolševický ráj.

Řecký komunista procestovav a prostudovav sovětské Rusko shrnuje všechny své zkušenosti v tento úsudek:

Pracujícímu lidu se tam vede mnohem hůř, než kdykoliv jindy a kdekoliv jinde. Malý počet vyvolených se má dobře, ostatní miliony „mají byt právě tak velký, aby se tam vešla rakev.“ Spisovatel uvádí spoustu příkladů. Potom dodává: Miliony lidí, udržujících vše svou prací, jsou vepřány do hnusných peleší, jakých by středověk nebyl strpěl. Jiní vůbec přístřeší nemají. Někteří cestovatelé vyhlásují do světa, že se tam dělník má dobře. Ovšem, dali se vodit po vilách několika vyvolenců a neviděli oněch dělnických bytů čili stájí, do kterých by evropský rolník nechtěl dáti svého dobytka.

Touží-li u nás chudina ve své bídě a zoufalosti po ruských poměrech, neví, po čem touží.

Neděle 10. V. 1931.

Z činnosti našich sestřiček.

Na ulici potkala sestra stařenku s uzlíčkem trávy na zádech. Pozdravila ji a promluvila na ni několik slov. - Stařenka celá šťastná málem by byla sestru zlíbala,

dala se do pláče a naříkala, že má veliké bolesti v zádech. Sestra ji potěšila a slíbila, že k ní přijde a záda ji namaže.

„Ale vědí, velebná sestřičko, já bydlím ve sklepním bytě a přece jich nemůžu obtěžovat“, bránila se stařenka. — Sestra se usmála a rozešly se.

Po několika dnech učinila stařenka slíbenou návštěvu. - Skutečně, byl to sklepní byt a bydleli tam se svým mužem, oba přes 70 let staří - živořili. Dědeček nádeničil u zedníků, babička shrbená, vyschlá jako hůlka, pěstovala doma králíky a prodávala je na trhu. Sem tam jí někdo něco pro ně donesl a ona sama chodila po polích po kousku trávy. - Mazáním jí bolest v zádech poněkud ulevila. Samou radostí nevěděla, co by sestře dala, ačkoliv sama ničeho neměla. A když se spolu modlily, dala se do pláče, a když se jí sestra ptala proč, odpověděla: „Ach velebná sestřičko, nemají mně to za zlé, já ani muž nejsme katolíci, dali jsme se k čechoslovákům“. Na otázku proč, nevěděla sama. Byla jim slíbena podpora a doposud nic nedostali. Konečně jim namluveno, že je to jedno, ba u čechoslováků ještě lepší, protože bohoslužby jsou české.

Když ale sestra stařence vysvětlila rozdíly a bludy, hned toužila vrátiti se zpět. Domlouvala i svému muži: „Vrať se se mnou! Jsme oba nad hrobem, a velebná sestřička to dobře povídají, že takto bychom do nebe nepřišli. Hříchů máme dost, vždyť musíme také ke sv. zpovědi, víš, už tolik roků jsme nebyli a u čechoslováků zpověď nemají. Půjdeme spolu k panu děkanovi a poprosíme, aby nás zase přijal.

Potom budeme zase chodit do katolického kostelíčka, tam se člověk aspoň potěší“, slibovala stařenka. A muž si nechal říci.

Při několika návštěvách sestra je ještě důkladněji poučila a pak se oba vrátili nazpět do církve katolické. Byli šťastni. Zvláště stařenka tolik toužila po svatém přijímání, které zbožně přijala v naší klášterní kapliče.

Jdi a číň i ty podobně. Luk. 10, 37.

Jest právem i povinností státu, aby svými zákony chránil přednostní právo rodiny ku křesťanské výchově dítek a stejně i nadpřirozené právo církve na tutéž výchovu.

Pius XI. v encyklice o výchově.

K R O N I K A

První jarní pouť. Chladné počasí dubnové mělo nemalý vliv na jarní pouť. Celý týden před poutí vál studený severozápadní vítr a přinášel s sebou dešťové i sněhové přeháňky. Ba v pátek po poledni, kdy již byli mnozí poutníci na cestě, padaly chvíli krupky, drobné to kousky ledu. Ranní teplota se pohybovala okolo bodu mrazu. Mnozí tedy z obavy před hostýnskou zimou zůstali doma.

Druhá příčina menší návštěvy byly polní práce, které jak známo, se letos o celých 14 dní opozdily a nedaly se již odložit. Mnozí by rádi na pouť, ale musili jít na pole.

Nelze s určitostí tvrdit, pokud na menší účasti měla vliv netečnost náboženská, která se i na Moravě rychle šíří. Odkud jste, tázal jsem se hloučku lidí? Ze S. Přišlo nás letos jen 15. My staří jen ještě přicházíme, mladí již o pouť nestojí. V prázdniny však přijíždívá z blízkého města od S. zvláštní vlak, někdy i dva, snad s těmi přijedou mnozí z S. Starší bratr Kocourek přivádíval po mnoho let z Prostějova průvod na první jarní pout. Později začaly jezdit zvláštní vlaky z Prostějova v prázdniny, které pořádala Jednota sv. Josefa. Doufáme, že tato Jednota nespustí ze zřetele pouť na Sv. Hostýn. Nemožno tedy soudit na netečnost nábo-

ženskou, když některý průvod odpadne. Naopak si letos pochvaloval p. kaplan z Lidečka, že mnoho dospělé mládeže přišlo na pouť. Jiný kněz si povšiml, že v sobotu na kázání bylo více mužů než žen. I při zdražení jízenek poměrně mnoho poutníků přijelo vlakem.

Průvody se celkem jako jiná léta dostavily ze všech stran Moravy. Hned v pátek po poledni přišli z Vrahovic s kaplanem dp. Janem Kunovským, jenž tvrdil, že nikde nemají tak krásné růže před sochou Panny Marie lurdské, jako ve Vrahovicích: růže z hedvábí, uprostřed nich je žárovka.

Po čtvrté hodině přicházely tu větší tu menší hloučky, jejichž písněmi se dle knihy v sakristii ozývají valašské hory aspoň 80 let: Vlachova Lhota, Smolina, Vysoké Pole 40, Luhačovice 40, Újezd u Vizovic 40, Poteč 23, Rudice 31, (šli pěšky do Zlína, kde sedli na autobus a jeli do Bystřice zaplativše po 6 Kč), Štítná 80, Brumov 160, Francova Lhota 90, Velký Ořechov 120, Stará Ves a Stará Bělá, Lidečko 150 s kaplanem dp. Vojtěchem Králem, Vlachovice, Slavičín 200 s farářem vdp. Medardem Horákem, jenž obojí - dvanáct hodin trvající cestu - konal s nimi pěšky, Chválkovice u Olomouce s far. vdp. Cyr. Navrátilem: jeli vlakem do Přerova a z Přerova konali obojí cestu pěšky, Mostkovice,

Hrubčice 30, Dubany 100 s družičkami, Vřesovice dvěma autobusy, a taktéž dvěma autobusy až za Brnem ze Sloupu. Také již před osmdesáti lety 16. července 1851 přivedl sloupský farář Alois Wolf 250 poutníků. Sloupští zůstali až dosud Sv. Hostýnu věrni! Také až z Frenštátu přišel průvod s hudbou pěšky. Nazpět jeli vlakem.

V neděli příputovali Přílepští 220 s kapl. dp. Aug. Velískem, s družičkami a s hudbou.

V neděli na první pouť bylo teplo a vála od jihovýchodu prudká vichřice, která ulámala mnoho smrkových větviček a metala poutníkům do tváře písek od Poutního domu a od kostela s hromad otlučené omítky.

1. května přivedl vdp. Dr. Martin Mikulka z Uh. Hradiště Orly a z Napajedel katolické studentky.

Jubilejní pouť se bude konati v sobotu večer a v neděli dopoledne 29. a 30. srpna. Doufáme, že se sejdou v hojném počtu staří poutníci. Zveme zvláště polešovskou farnost, odkud nesly družičky obraz posvěcený papežem Lvem XIII až na Hostýn. Prosíme polešovské matky a babičky, aby poslaly kvě dcery a vnučky za družičky, aby po 50 letech nesly opět onen obraz při světelném průvodě na Sv. Hostýně!

Povětrnost v dubnu. Duben byl poměrně studený. 25letý tepelný průměr dubnový obnáší 5·6 st., letos jen 3·7 st. Mrazy byly 1.—18., 22., 23., 30. a 31. dubna. Na velkonoční neděli nemrzlo. Největší mráz byl 1. dubna —7·5, největší teplota byla 26. dubna 15·8 st. Na velkonoční úterý ráno byl celý vrch bílý; podobně 15. dubna večer hustě padal sníh, takže celá podhostýnská krajina byla zasněžena. Kromě toho padával sníh v pře-

háňkách 10., 11., 14., 16., 21. a 22. dubna. Pršelo 4., 5., 18.-20., 25.-29. dubna. Nejvíce napršelo 21. dubna: 53·2 mm. Za celý měsíc napršelo 84·4 mm. 50letý průměr za duben činí 66 mm. Vichřice byly jen 3: 5., 6. a 17. dubna. Mlha byla v 10 dnech. Jasných dní bylo 5: 4., 8., 9., 24. a 26. duben. Nejčastěji vály západní větry. V polovici měsíce kvetly chudobky, podběl, lýkovec, devětsil a množství sněženek na Javorníku. 17. dubna šly na sněženky klášterní služky, aby je nasázely na hroby hostýnské. Právě té doby vypukl lesní požár na hranici revíru chvalčovskoloukovského v oddělení Nedvědice. Hořela suchá tráva a s ní shořelo asi 40 mír mladého podrostu. Téhož dne shořelo něco přes míru paseky u hájovny zvané Schwai-grovka. Na konec měsíce rozkvétaly plícníky, dymnivky a sasanky. Po teplém třetím, čtvrtém a pátém květnu počaly lesní stromy rozvinovati listí. V druhé polovici dubna přiletěla vlaštovka asi do svého hnízda. V sobotu na první pouť jich již více po kopci poletovalo. Ještě více jich přiletělo za teplých dnů na začátku května.

6. května odpoledne se přihnala bouře s deštěm a za několik hodin do večera se lesy rozzelenaly.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V dubnu 1931

5. bylo lidí v kostele	470	au sv. přijímání	104
6. " " "	300	" "	106
12. " " "	150	" "	76
19. " " "	160	" "	103
26. " " "	250	" "	141
Ve všední dny úhr.	775	" "	648
Úhrnem	2105	" "	1268
Mši sv	slouženo		112.

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Do tohoto čísla vkládáme **barevnou reprodukci Matky Boží svato-hostýnské** z grafického ústavu Štencova v Praze. Tiskový fond Hlasů spojil se s duchovní správou, abychom všem přátelům a čtenářům mohli věnovati tuto památku. Má to býti malá pozornost Strážců Svatého Hostýna všem, kdož tak štědrě podporují opravy a práce, které se zde již provedly a dále provádějí. Kež Maticka Boží všem všechno štědrě odmění!

Na Svatém Hostýně se teď zase pilně staví a opravuje. Zaměstnáváme mnoho dělníků a poskytujeme práci v době, kdy je taková nouze o práci. Oklepává se severní strana chrámové rotundy, buduje se u Sarkandrovky první zastavení nové křížové cesty, maluje se vnitřek Vodní kaple, upravují se sady, a opravuje se i stará křížová cesta. Brzy přeneseme také bronzovou sochu B. Srdce Páně na místo, pro které Mistr Vosmík ji vlastně dělal. Mistr Köhler pracuje na kartoně VII. zastavení nové křížové cesty a v Rakovníku se zhotovuje keramika pro V. zastavení. Státní průmyslová škola v Hradci Králové dokončuje důstojná bronzová vrata. Vše to děláme a budujeme společně s Vámi na oslavu Matky Boží! Co věnujete Svatému Hostýnu slouží k Její oslavě a poskytuje současně značnému množství dělného lidu práci i chléb.

Duchovní správa.

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

1. V neděli 7. června bude na Svatém Hostýně **slavnost Božího Těla**. Katolická Omladina z okolí přislíbila účast a hudba salesiánská z Fryštáku bude oslavovat Svátostného Spasitele. Kéž nám pěkné počasí umožní průvod po kopci!

2. **Kněžské exercicie** budou na Sv. Hostýně počátkem a koncem prázdnin:

a) Od 7. července večer do 11. července ráno.

b) Od 24. srpna večer do 28. srpna ráno.

Poněvadž exerciční dům dosud nestojí a exercitanti většinou budou ubytováni v Poutním domě, nelze přijati mnoho účastníků a nutno se přihlásiti co nejdříve u Duchovní správy.

3. V úterý 4. srpna bude na Sv. Hostýně **porada kněží**, kteří se zajímají o **rozkvět exercičního hnutí**. Téhož dne večer začnou **třídenní exercicie** pro kněze, kteří již prodělali dříve osmidenní exercicie sv. Ignáce. Tyto exercicie budou **současně kursem, jak dávat exercicie mládeži**. Jiných kněží na toto triduum nepřijímáme, poněvadž předpokládá znalost exerciční knížky získanou v osmidenních exerciciích.

4. Na Svatém Hostýně naléháme jak v Poutním domě a hotelu, tak v útulně a ambitech, **aby nenocovala spolu různá pohlaví**. Mravní zásady toho vyžadují a prosíme všechny poutníky a poutnice dobré vůle, aby nám byli v tom nápomocni. Ženy a dívky ať netrpí ve své noclehárně muže; a muži ať netrpí mezi sebou ženy! Chtějí-li manžel s manželkou anebo bratr se sestrou získati v Poutním domě společný pokoj, musí se vykázati věrohodnou legitimací, že jsou manželé anebo sourozenci. Na poměr bratrance a sestřenice se nic nedá.

5. **Nedělní návaly**. Přibývá na Sv. Hostýně poutníků, kteří v neděli ráno přijíždějí autobusy. Stává se, že kolem 8. hodiny ranní takové množství kajicníků se chce zpovídat, že duchovenstvu nemožno při nejlepší vůli a snaze vyhověti všem. **Proto radíme všem, kdo mohou zavítati k nám na noc, aby nepřicházeli až ráno**. Večer se pohodlněji vyzpovídají.

6. Na svátek **Navštívení Panny Marie**, 2. července bude sloužena na Sv. Hostýně o $\frac{1}{2}$ 9. hod. mše svatá za živé a zemřelé členy a dobrodince Matice svatohostýnské.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce

od Ježíška děkují plnice slib: M. T. z P. za obrácení syna — E. S. z Bilan za uzdravení přítelkyně z těžké nemoci — J. V. z Přerova, F. K. z Postřelmova, A. H. ze Vnorov, zejm. z Blatnice, z Val. Meziříčí za vyslyšení — F. K. ze Strážnice za uzdravení bez operace — M. D. za uzdravení studenta, kde všechna pomoc lidská byla marná — F. C. z Oseka za mnohá dobrodiní — R. M. z Dřevohostic

za uzdravení z těžké nemoci — V. S. z Nevšové za uzdravení — nejm. ze Štítné za vyslyšení — nej. ze Ž. za uzdravení dítěte a za Boží pomoc — M. C. z Přílep za uzdravení z těžké nemoci — N. za uzdravení z chřipky, takže mohla choditi na misijní kázání — Č. G. z H. za milosti od dětství po čas války a za pomoc v nedávné tísní — Z kvasické farnosti za uzdravení z vážných chorob — Sodálka F. Š. v R. za vyslyšení prosby — z farnosti blazické za pomoc v těžké nemoci a prosba o další pomoc. — F. T. Š. ze Slovácka

za uzdravení nohy. — F. R. za pomoc neočekávanou ve velmi těžké a zpletilé záležitosti.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

K. H. z R. prosí Matku Boží o pomoc pro svého syna — Z Koberic prosba s dárky od různých ctitelů Sv. Hostýna, aby Matka Boží chránila zvláště děti před nevěrou a mravní zkárou.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

K N I H O V N A

SKUPINA KNIH PRO POUTNÍ PAMÁTKY.

Posledně jsme čtenářům Hlasů navrhovali, aby při nákupu poutních památek na Svatém Hostýně nezapomínali na důležitý apóštolát tisku. Ať se roznesou ze Svatého Hostýna laciné a cenné knihy, které by zušlechtovaly náš moravský lid!

Obchodníci na Svatém Hostýně nejsou knihkupci, smějí však většinou prodávati modlitební knihy, zpěvníky a také duchovní knihy, jako devocionalie.

Pro začátek vybrali jsme *skupinu dvanácti knih* duchovního obsahu a bude lze je dostati u oněch obchodníků, kteří nad krámkem mají návěští, že prodávají modlitební knihy. Jen je u nich žádejte. Duchovní správa jest ochotna zprostředkovat pro začátek nákup těchto knih, dokud se to řádně nevžije.

Do této skupiny patří tyto knihy:

<i>Pro děti:</i>	1. Bílé květy , 5·50 Kč
	2. Květy nejsvět. Svátosti , 8.— Kč
<i>Pro jinochy:</i>	3. Balík, Dědův odkaz , 3 Kč
	4. V bouřích mládí , 6 Kč (s obrázky)
<i>Pro dívky:</i>	5. Balík, Květnice , 5 Kč.
<i>Pro muže:</i>	6. Abel-Tomeček, Katolický muž , 2 Kč
	7. Balík, Otec , 4 Kč
<i>Pro paní a dívky:</i>	8. Vrátný, Život P. Marie , 10 Kč (váz. a s obrázky barev.)
<i>Pro zbožné lidi:</i>	9. Stork, Z duchovního života , 6 Kč
<i>Pro každého:</i>	10. Hruška, Hořící keř , 6 Kč (váz.)
	11. Miklík, Nedělní chvílky , 4 Kč
<i>Pro rodiny:</i>	12. Hruška, Proč jsem neodpadl , 8 Kč

Vyberte, co se Vám hodí a zamlouvá. Povstane-li zájem o knihy, sestavíme další skupinu.

NOVINKY.

Svensson-Hrubý, Na **Skipalónu**, Praha, 1931, Čsl. akc. tiskárna, Kč 10·50.

Nakladatelství čsl. akc. tiskárny a překladatel P. Jan Hrubý S. J. zavděčili se velice české mládeži vydáním této knihy. Konvertita Jón Svensson T. J. líčí velmi názorně a napínavě dobrodružství, která

zažil ve svém mládí. Kdo začne čísti, neodloží knihu, dokud ji celou nepřečte. Při tom spisovatel mládež ušlechtilé vychovává. Vřele doporučujeme rodičům i vychovatelům.

Po dokončení této povídky začíná vycházet v témže nakladatelství povídka proslulého amerického spisovatele Fr. Finna S. J. „Milek z Kampionu.“

W. Baumroth - Ant. Bayer, Scandalum crucis (Pohoršení kříže), Brtnice, Birnbaum.

Již dříve jsme doporučili tento časový román všem katolickým knihovnám. Teď je dokončen. Znovu jej doporučujeme a sdělujeme stručný jeho obsah: Nevěrecká světovláda chce vyhladit křesťanství. Vůdcové se scházejí každý měsíc létadly ve světových městech, kde konají porady. Při jedné se usnesli, že křesťané musí vydati všechny náboženské symboly. Jeden z nich se tomu bránil — byl to kardinál španělský, jenž se také mezi ně dostal — nechali ho utopit. Papež — na venek je lékařem v Paříži — tajně v noci má za něho requiem s kardinály.

Hrdinou románu je dr. Hynek Herweg, svobodomyšlný profesor v Praze. Má dvě lásky, obě ho opustí, jedna si vzala nevěrce, druhá sloužila Kristu. Jeho zbožná matka má obraz P. Marie a dává jej Hynkovi, aby jej uschoval před komisí, která prohlídí domy. Papež nařídil věřícím, že mohou symboly vydati. V Praze je také zbožný truhlář Valouch, jenž má několik dělí a ještě vzal do rodiny slepce. Tento nechce vydati komisi kříže, který komise našla. V hádce je zabit, pochován na Olšanech a slepec u jeho hrobu nabude zraku. Tuto rodinu pozná Hynek, zamiluje si křesťanství, seznámí se s dr. Braitem — na venek profesorem — ve skutečnosti kardinálem pražským a složí u něho vyznání víry. Kostí Valouchovy, aby je vláda nespálila, dá tajně z Olšan přenést do kaple, kterou vystavěl. Na přímluvu Valoucha je mnoho vyslyšení a Valouch je prohlášen za blahoslaveného. Při beatifikaci je přítomen Braito i Hynek, jenž dostane touhu po kněžství, je konečně vysvěcen, má prvořiny u rakve blahoslavence — přichází k papeži, jenž jej vysvětil na biskupa a jmenuje kardinálem. Konečně se stává papežem.

Nevěřci si vystavěli moderní město u Araratu Athea, rekolekční dům pro řeholnice, které působí mezi lidmi tam postavila řeholnice, bývalá milenka Hynkova. Do onoho domu přivádí Hynek z brlohu padlou řeholnici; je při tom zpozorován a ospravedlní se. Papež bydlí také v Athei. Běsnění nevěrecké nemá účinků; rozhodnou se zabít kněze a biskupy. Braito je vyrazen a umučen, při mučení hledí nevěrci se dovědět jména a bydliště jiných kněží a biskupů. Papež posílá do světa španělského monsignora, aby varoval biskupy. Tento letí vzducholodí, tam celebruje, má rozžaté svíce, nemá záclony na okně jak nařídil papež. Jiná vzducholod' to zpozoruje, pronásleduje ho, zmocní se ho, hrozně ho mučí a on při mukách vyradí jména kardinálů a papeže a jejich místa. Jsou schytáni, zavřeni a v Athei veřejně sfati za velkého návalu diváků. Papež před smrtí vidí, jak Athea se boří do propasti a jmenuje nové kardinály hlasitě.

Nevěřci myslí, že po smrti papeže a kardinálů je konec s církví. Mají velkou slávu a strašně se při tom Bohu a Ježíši v N. S. O. rouhají, Athea se skutečně propadne do země a křesťané mají nového papeže. Při tom je několik episod z rodiny Valouchovy a obětavosti Hynkově. Zajímavá jest Katolická akce papežova na straně 322.

Román je nesmírně napínavý, veskrz katolický a může hodně prospěti k uvědomění našeho lidu. Velmi

škoda, že má mnoho fiskových chyb, které rušivě působí.

Dr. Oldřich Karlik, Význam panenství v mravním životě podle sv. Ambrože, Olomouc, 1931, Matice cyrilometodějská, Kč 17.50.

Vzdělaným čtenářům našeho časopisu doporučujeme tuto důkladnou studii, kterou se nepoučí pouze o tom, jak smýšlel a psal sv. Ambrož o panenství, ale také jaký význam panenství má vůbec, zvláště také v dnešní rozhárané a nevázané době. Je to důkladná duchovní četba pro kněze, osoby řeholní a také katolíky a katoličky ve světě žijící. Řada časových problémů řeší se překrásně v tomto ušlechtilém spise.

Dr. Boh. Spáčil F. S., Život Krista Pána podle čtyř evangelií, svazek třetí, Praha, 1931, Gustav Franc, Kč 15.—

Tato rozjímavá knížka byla u kněží a osob řeholních přijata s povděkem a uspokojením. Je to konečně samostatná a důkladná česká rozjímavá knížka. V tomto oboru asketické literatury byli jsme až dosud odkázáni skorem výlučně na překlady. Nový svazček probírá druhou část veřejné činnosti Krista Pána až k poslední jeho cestě do Jerusalema. Laikům, kteří se věnují apoštolské činnosti ve smyslu Katolické akce poslouží také toto dílo ku prohloubení duchovního života, ač je určeno na předním místě pro kněze.

Seznam novin a časopisů v republice čsl. Vydala Středoevropská výstřižková kancelář, Praha-Smíchov, Smetanova 2, cena Kč 28.—

Tento seznam je rozdělen na dva díly. V prvním, důkladně zpracovaném uvádí podle abecedy přes 3.900 novin a časopisů všech směrů, které vycházejí v čsl. republice. Udává přesnou adresu administrace, redakce, číslo telefonu, jak často časopis vychází, kolik stojí a do kterého oboru spadá. Druhý díl jest zpracován podle oborů, je však neúplný. Náboženská stránka je dosti povrchně registrována a katolických časopisů v ní sotva naleznete. Doufáme, že budoucí vydání bude v tomto ohledu lepší.

CIZOJAZYČNÉ.

Brožury vydané od **International Catholic Thruth Society, Brooklyn, N. Y., U. S. A.**

1. Scenes of from the Passion. 36 str. Celé utrpení Páně ve formě několika rozjímání.

2. The Mass, Your Sacrifice and Mine. 32 str.

Krátký dogmatickolyturgický výklad nejsv. oběti a návod, jak s užitkem mši sv. obcovati.

3. Why not the jackass? 30 str.

4. Clarence Darrow, champion of unbelief. 47 str.

Obě brožury apologetické, hájí sv. víru proti útokům fa'ješné vědy, zvl. proti výstřednímu a bezbožeckému darvinismu,

V pondělí 22. června, v den výročí sněmu efeského bude večer 9-10 vyzváněno všemi zvony.

○ 1/2 10 v noti pak zazáří průčelí kostela ve světle reflektorů, bude-li počasí tomu příznivé.

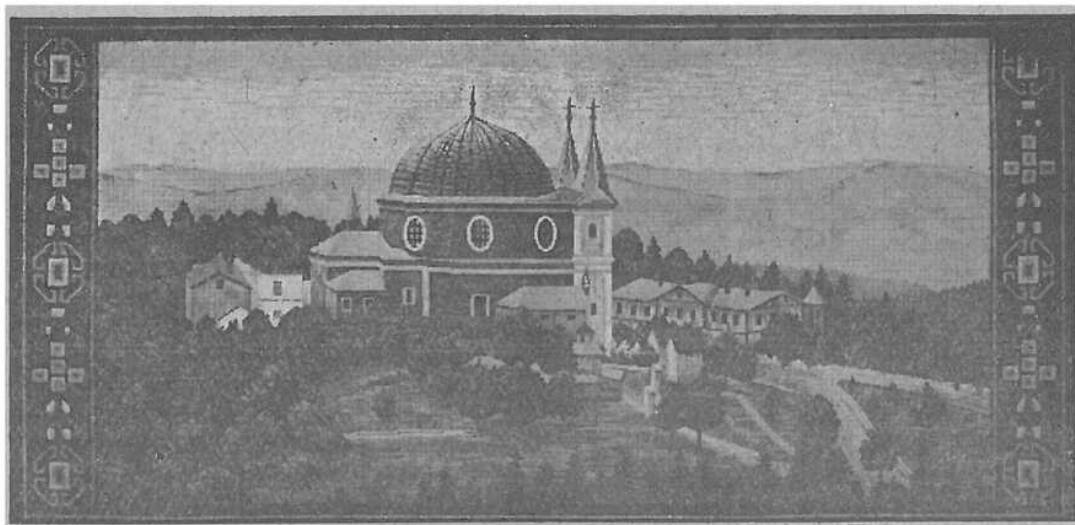
130 z. č. — J. Bartoniková, Rokytnice 10 — Dp. Fr. Bílek, Konice 70 — Dp. J. Šilhan, Dyjákovičky 10 — Dp. J. Haška, far., Gruna 8 — J. Kuba, katech., Místek 10 — far. úř. Hoštice na Hané 5 — A. Krejčí, Jedlí 2 — Dr. J. Klapeček 30 — dp. F. Vitásek, V. Karlovice 120 — J. Hajda, Klokočí 50 — dp. F. Navrátil, Olomouc 60 — katech. J. Hanák, Bzenec 10 — J. Šulák, Kelč 50 — J. Bubeník, Hranice 10 — J. Puller, far., Brodek 120 — A. Pravda, Němčice 20 — J. Pospíšil, kap. Předmostí 20 — Pavlíková Fr., Palačov 20 — Fr. Baláž, koop., Kdousov 20 — F. M. Písařík, vým., Kanovsko 100 — kap. A. Tkadleček, Kozlovice 20 — A. Vašínová, Bochoř 120 — Fr. Běhal, Hor. Moštěnice 120 — V. Zapletal, Milenov 20 — Th. Mgr. Valentin Karl, M. Ostrava 10 — vdp. A. Horák, děk. Zdounky 120 — dp. F. Raška, děk., Bučovice 37 — katech. J. Valouch, Vselín 20 — Valenta A., Žákovice 20 — prof. L. Kirsch, Znojmo 50, k uctění † své matky Marie, členky MSH. O. v p.! — Zicha F., Vítkovice 25 — M. Čudlíková, Hranice 20 — dp. F. Fürst, far., M. Hory — 120 — K. Vykopal, kapl., Ostr. N. Ves 20 — F. Červinka, Vlkoš 20 — dp. G. Maitner, katech., Uničov 150 — V. Svoboda, Bystřice p. Host. 25 — Dr. F. Černík, Olomouc 120 — F. Čermák, kapl., Dub 120 — M. Navrátilová, Hruška 20 — F. Bém, katech., Hranice 10 — N. N. z Kroměříže 1000 — F. Zapletalová, Kvasice 20 — B. Grulich, Olomouc 25 — M. Spáčilová, Kroměříž 150 — A. Velička, H. Újezd 50 — A. Boráňová, Kroměříž 20

Amerika (v dolarech): Prostřednictvím sl. Kateř. Pištěkové 25 pro duchovní správu z odkazu † p. Anny Janošikové z Birchwood Visc. z toho slouženy za † tři mše sv. Na mešní spolek p. Fajt 2' za rodinu Fajtovu a Kacalákovu. Sl. Kateř. Bačík 1 na mši sv. za † Annu Janošik. P. Franf. Mašlan 1 na mši sv. na jeho úmysl. Kateř. Pištěk 1 na mši sv. za † Terezii Janíček. — Roz. Girard, West Tex. na oltářní světlo 1, na kříž. cestu 1 — Barb. Stach, Cleveland, Ohio na Hlasy 1 — A. Haluza, New York na mše sv. 10 — F. Slačík, Schelton mše sv. 1, na elektr. 1. na Hlasy 1 — N. Nedoma, St. Louis, světlo 1, Hlasy 1 — K. Korbel, St. Louis, kostel 2 — J. Soukup, St. Louis, Hlasy 1 — J. Selucký, St. Louis, Hlasy 1 — A. Bělik, St. Louis, Hlasy 1 — Fr. Gajdošík, St. Louis, Hlasy 1 — A. Kohoutek, St. Louis, mše sv. 1, Hlasy 1 — Fr. Petřů, St. Louis, Hlasy 2.

Prostřednictvím Dr. Hynka Dostála, St. Louis, Mo.: M. Zichová, Tex., Hlasy 1, mše sv. 2 — T. Káčer, O., Hlasy 1 — A. Pektor, N. Y., na kostel 2 — N. N. Weston, Nebr., mše sv. 10 — J. A. Kopecký, Tex., Hlasy 1 — Alžb. Nejdliková, Mich., Hlasy 1 — Fr. Chvilíčka, Mont., Hlasy 1 — M. Mastný, Okla, Hlasy 1 — K. Koutná, Nebr., Hlasy 1 — M. Beneš, Nebras., na kostel 2 — Paul Mizera, Binghamton, obě zásilky došly — Anna Vávra, Detroit, Mich., doplatek 2 dol. dle možnosti.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplat Pán Bůh“!

†
Zemřelí členové Matice svatohostýnské.
 Marie Janáková z Kozlovic u Frenštátu.
 O. v p.!

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plavšové nástěnky (závěs za postel neb oتمان - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85'—

ohrzděti u katolické firmy:

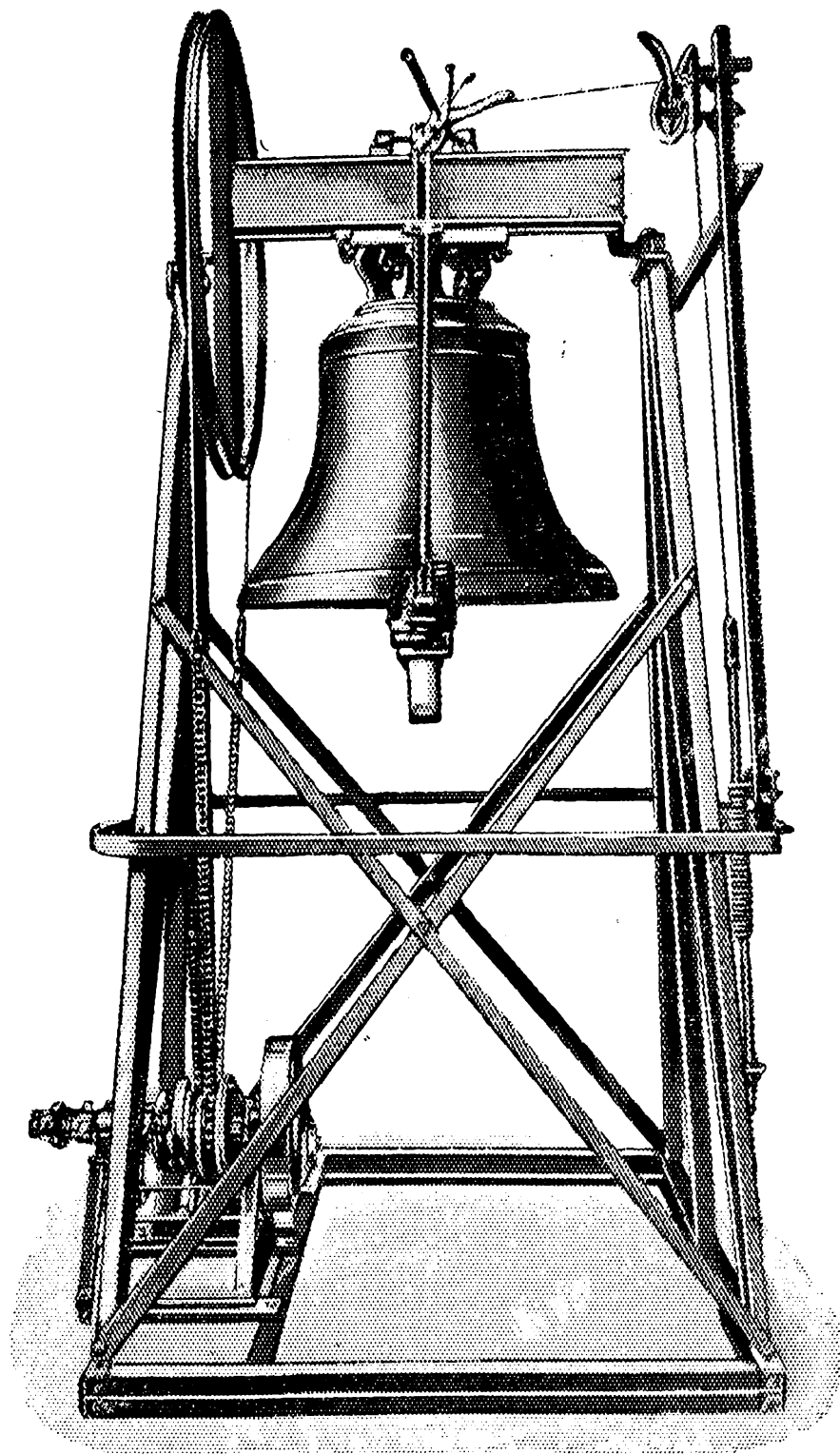
Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též ohrzděti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé příkrývky a vozové plachty, prošívané příkrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

TRANSFORMA

MORAVSKO-SLOVENSKÁ ELEKTROTECHNICKÁ
STAVEBNÍ A VELKOOBCHODNÍ SPOLEČ. S. R. O.

Tel. 469. **OLOMOUC 2.** Tel. 469.

Dodává a instaluje:

Úplná zařízení elektrického pohonu zvonů při použití původního upevnění zvonů, neb dle vedlejšího vyobrazení a to jak na spouštění ruční tak i automatické hodinové.

Elektrický pohon měchů varhanových.

Úplná kinozařízení.

Provádí elektrické instalace všeho druhu a rozsahu pro veškeré účely.

Speciální oddělení pro zařizování elektrického osvětlení kostelů.

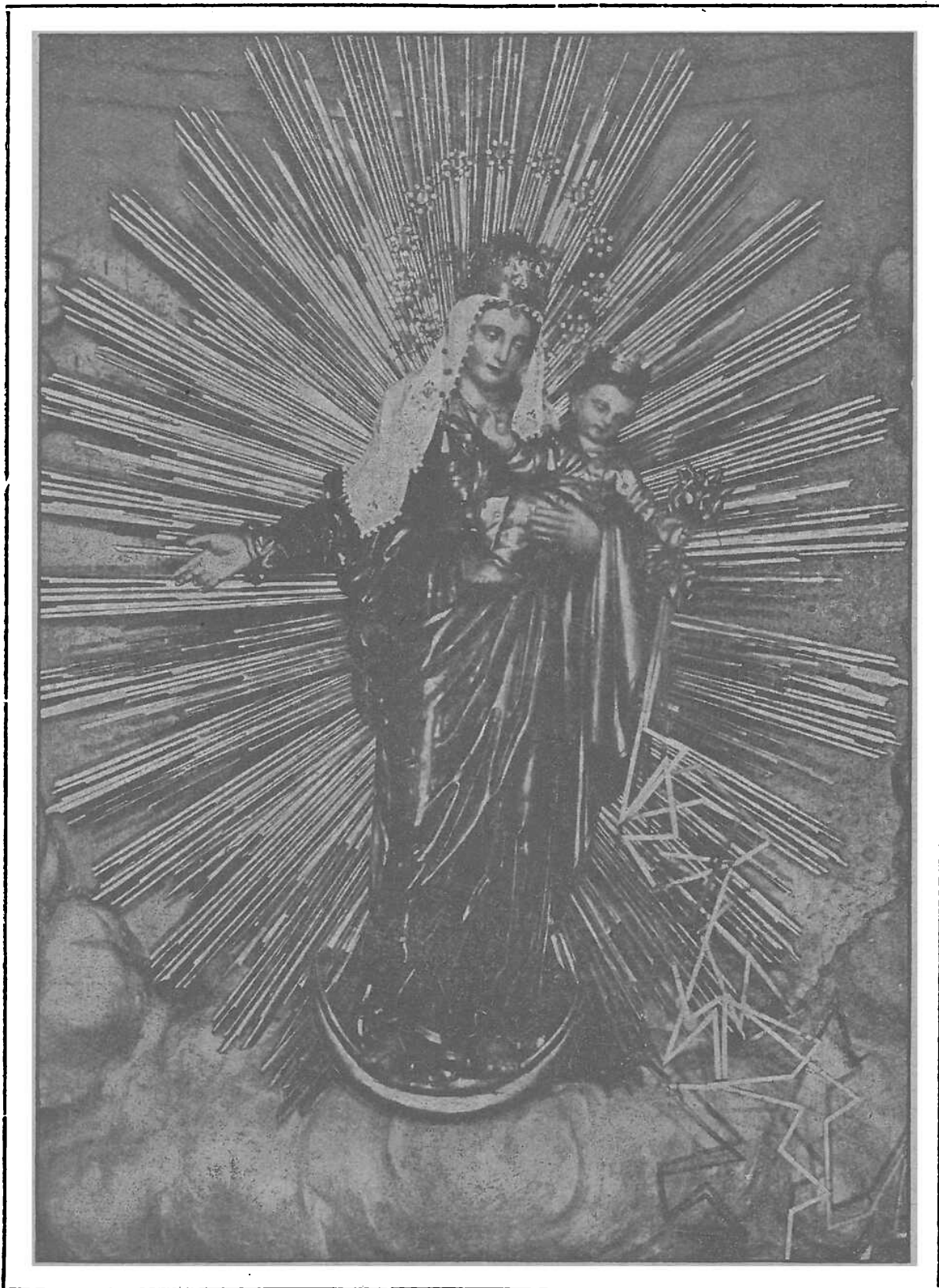
Elektromotory, čerpadla vzduchu, ventilátory, čerpadla vody, žehličky, topná tělesa, lustry, žárovky atd. - Též hromosvody.

Prvotřídní výrobky -
ceny konkurenční!

Rozpočty. porady a návštěvy na požádání zdarma!

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 7.

Červenec 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid s přílohou „Obrození“.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Báseň, str. 117 — F. P. Kyjovský: Neobyčejné obrácení, str. 118 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 118 — Štěpán Berghoft: Trestanec, str. 119 — J. Drbohlav: Vzpomínky na pouť roku 1881 str. 122 — Z Vondruškových „Životopisů svatých“, str. 125 — Rozhledna, str. 127 — Kronika, str. 130 — Listárna, str. 132 — Knihovna, str. 135 — **Vyobrazení:** Stavíme I. zastavení nové křížové cesty, str. 123 — Dětská besídka z Tupes přišla k nám na pouť, str. 126 — Msgr. dr. O. Tauber se studentskou pouť z Lipníka, str. 127 — Sev. rní část kostela se opravuje, str. 129.

DARY.

Na kostel: 300 Kč: Fr. Mačkalová, Brno — 200 Kč: N. N. Val. Meziříčí — 100 Kč: Fr. Bakala, Martinice — A. Zlámalová, Skašovice — C. Macháčová, Kladnky — N. N. Lipník — N. Malachová, Rosice — St. Prečan, Týnec u Olom. — B. Kvašničková, Bilany — M. Kliverová, Jindřichov — Fr. Karasová, Mor. Ostrava — A. Koláčková, Přerov — E. Navrátilová, Luhačovice — Farní úřad Štítná n./Vl. — Fr. S., Břest u Hulína — Farní úřad, Zdounky — Fr. Hanák, Choryně — 85 Kč: Průvod z Bernatic, sbírkou — 80 Kč: N. N. Osek n./B. — Fr. Kopal, Kozlovice — 75 Kč: R. Knoflová, Brno — 50 Kč: K. Ševců, Veselí — N. N. od St. Jičina — Fr. Koželová, Ostrava — N. N. a St. M., Uher. Hradiště — M. Nyklová, Místek — A. Vranová, Řikovice — F. Kolná, Slavkov — F. Juráková, Dobrkovice — N. N. Postřelmov — N. N. Strážnice — N. Dvořáková, Březová — N. N. Libosváry — N. N. Ivanovice n./H. — Fil. Matoušková, Polešovice — 45 Kč: Poutníci z Brnička, sbírkou — 30 Kč: H. Gerichová, Veselí — J. Borová, Hor. Lhota — N. N. Uher. Hradiště — N. Novosádová, Brusný p. H. — 25 Kč: N. N. Příkazy — H. Kudeláková, Svinov — Dp. Jn. Neužil, prof., Bučovice — 20 Kč: N. N. Všetuly — N. N. Val. Kobouky — N. N. Záříčí — Manž. Holasovi, Hranice — Fr. Hradil, Kozlovice — M. Jašková, Rybí — N. Marková, Mor. Ostrava — N. N. Uher. Hradiště — P. Zápalač, Nový Hrozenkov — N. N. Luboměř — J. Bažar, Ústí u Hranic — J. Rygel, Hulín — N. rod. Všechnovice — Fr. Halabala, Hulín — F. Foltová, Vsetín — N. Mánová, Prakšice — J. Remeš, Partutovice — N. N. Drahotuše — N. Gadorková, Jankovice — J. Trávníčková, Tlumačov — N. Zajdlíková, Hlíník — A. Rozenkrancová, Tovačov — N. N. Pacetluky — V. Novotný, Olomouc — M.

Záškovská, Jamné — 23 Kč: Průvod z Ludslavic, sbírkou — 15 Kč: Jul. Volná, Místek — J. Trlica, Hovězí — Fr. Kunert, Chromeč — 10 Kč: A. Dýnerová, Frýdek — F. T. Dvořák, Kostelec u Štípy — N. H. Milotice — N. N. Prusinovice — mládež z Ludslavic — N. N. Kunovice — J. Duchoň, Opatovice — N. N. Žalkovice — J. Vlček, Slavičín n./Vl. — R. Machová, St. Ves — Frant. Machálková, Němčice — J. N., Jezernice — Fr. Palacký, Babice — J. Hořejší, Slavkov — N. Štejkrová, Hranice — A. Kopečková, Kopřivnice — J. Kozák, Czadca — J. Čech, Jindřichov — J. Mazáková, Senice na Hané — O. Ivánek, Skalíté, Slov. — L. Majchr, Skalíté, Slov. — J. Disklák, Malá Lhota u Val. Meziříčí — J. Chytil, Klenovice — N. Jaroušková, Brno — O. Kozách, Skalíté, Slov. — J. Račtovová, Rajhrad — Fr. Brannerová, Val. Meziříčí — N. N. z Císařova — J. Hrbáček, Blatec — N. Hlupíková, Radějov — N. N. Lipník n./B. — P. Masařík, Snovidky — Fr. Šebesta, Raškovice — A. Glingarová, Místek — Dp. E. Hekela, Těšetice — 8 Kč: N. N. Poruba — J. Pospíšil, Profivanov — M. Kocmanová, Kaplice — 5 Kč: N. N. Hovězí — N. Sedláková, Bořítov — N. N. Holešov — N. N. Ludslavice — N. Navrátilová, Ludslavice — N. N. Rakov — N. Bartáková, Bilany — A. Orsáková, Nový Hrozenkov — N. N. Tršice — Fr. Študentová, Přilepy — K. Šlichta, Nemochovice — M. Maliňáková, Ostrava — Stařenka z Přerova 50 — Fr. Hradil, Lutopecný 8; — N. N. na vyslyšení prosby 20 — Anna Malcharčíková, Opava 10 — Fr. Jahodová, Opava 5.

Na hlavní oltář: Manž. Horáčkovi, Soběšice 20 — B. Hájková, Přerov 20 — C. Šesták, Václavovice 15 — N. N. z Myjavy 50 — N. N. Postřelmov 20 — O. Olejníková, Nové Hvězdlice 30 — N. N. Staré Město u Uher. Hradiště 50 —

HLASY SVATOHOSTYNSKÉ

Ajemika

Číslo 7.

Červenec 1931.

Ročník XXVII.

SVATÉ PANNĚ V MĚSÍCI KVETOUČÍCH LIP.*)

*Paní, smutných těšitelko,
v hořké léky med svůj sladký
přidej vlídnou rukou matky
svatá včelko rajských lip!*

*Uzdrav tam, kde unavený
člověk smutně hlavu kloní,
srdci, z něhož krev se roní,
zalomený vyjmi šíp!*

*Vrací se zas naše víra
jako choré dítě domů;
pohlédni jen a zas tomu,
který zmirá, bude líp.*

*Věšíme se zas kol Tebe,
Královnou buď nové pouti,
roj náš s Tebou vyletnouti
touží v nebe věčných lip.*

*) Z nové sbírky básní Františka Odvalila: Černý koráb. Viz recenzi v „Knihovně“ tohoto čísla.

NEOBYČEJNÉ OBRÁCENÍ.

Ze zápisků amer. misionáře VII.

Misie ve farním kostele sv. Lukáše v L. těšila se velké účasti věřících. Všechny prostory chrámové byly naplněny do posledního místečka. Značná zásluha o tento úspěch příslušela panu Novotnému, předsedovi místního sdružení nejsv. Jména, což je náboženský spolek velmi rozšířený ve farnostech Spojených států. Již dlouho před zahájením duchovní obnovy agitoval mezi vlažnými katolíky pro návštěvu promluv a budil o ně zájem i u nekatolíků. V průběhu misie požádal misionáře o dovolení, by mu směl při vhodné příležitosti představit svou manželku.

„Důstojný pane, to je má žena,“ pravil pak s nemalou hrdostí ve farní hovorně, „to je ta, již po Bohu děkuji za milost pravé víry.“ — „Těší mě, že se s vámi seznamám, paní Novotná,“ děl srdečně misionář, „ale musím vyznati velké překvapení nad zprávou, že tak horlivý katolík jako váš manžel je konvertitou. Smím se vás tázat, paní Novotná, jak jste způsobila jeho obrácení?“ — Tím, že jsem mu vtloukla trošku rozvahy koštětem!“ odpověděla klidně a nato se oba, muž i žena, dali do srdečného smíchu jako dvě šťastných dětí, zatím co užaslý kněz hleděl s jednoho na druhého, čekaje na vysvětlení.

„Fanuško, dovol mi povědět velebnému pánu, jak se to sběhlo,“ žádal pan Novotný a jal se vyprávět příběh svého neobyčejného obrácení. „Moji rodiče byli jinak hodní lidé,“ pravil, „ale nebyli členy církevní obce a nechali mě vyrůst v neznalosti Boha a mých povinností k němu. Mé štěstí bylo, že jsem jako hoch byl nucen záhy těžce pracovati a tím vyvázl z pokušení

mládí. Nicméně jsem měl příležitost nahlednouti do propastí života, nežli jsem dospěl v mladého muže. Proto jsem si umínil, že se ožením jen s čistou, zbožnou dívkou, založím-li si domácnost. Fanuška byla mým ideálem a byl jsem šťasten, že jsem ji získal, neboť překonala mé očekávání za těch osmnáct let, co žijeme spolu. Samozřejmě jsem před sňatkem podepsal požadované záruky a byli jsme sezdáni od katolického kněze. Podle svého slibu ponechal jsem jí volnost v náboženských úkonech a ve výchově dětí. To trvalo dvanáct roků beze zvláštní příhody. Po celou tu dobu bylo mi její vzorné chování stálým ponaučením, ale i důtklivou pobídkou k přijetí jejího náboženství. Přesto jsem si cenil nade vše svou svobodu a byl jsem proto hluch k nutkání milosti. Dokonce jsem si umínil, že se vzbouřím při nejbližší příležitosti proti dosavadnímu řádu v domácnosti. Příležitost se naskytl, když před šesti lety Fanuška uspořádala v domě všeobecný úklid. Před čištěním sundala se stěn všechny kříže a svaté obrazy, a když byla hotova, požádala mě, bych jí pomohl je znovu zavěsit. „Té hlouposti uděláme jednou konec!“ dupl jsem si furiantsky a vyhodil jsem kříž, jež mi podala, otevřeným oknem ven na trávník. V oprávněném rozhorlení Fanuška zvolala: „Ty mameluku!“ a uchopivši své koště, bouchala mě jím po hřbetě, až jsem prosil o odpuštění a slíbil polepšení. Zastyděl jsem se za své podlé a nepoctivé jednání a ihned jsem se rozhodl státi se katolíkem. Fanuščina ráznost v tomto případě mě přesvědčila o pravosti její víry.“

Alois Stork S. J.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Když dcerušky se provdávají.

V této důležité záležitosti většina dnešních matek ztratila správnou orientaci a jedná zcela pošetile. Proto také lze říci, že dnes, jak poměry se vyvinuly, skorem každé druhé manželství, které se uzavírá, jest pochybené a nešťastné. Nemohu jinak tvrditi po mnohých zkušenostech získaných v duchovní správě.

Mnohé katolické a i zbožné matky neliší se v tom ohledu od nekatolických a nevěreckých. Jakmile se jedná o provdávání dítek, jsou většinou jako bez rozumu a pevných zásad. Ustupují na celé čáře. Nutno tedy probrati tuto otázku vážně a důkladně.

1. Především by měla každá rozumná maminka se všemožně starati, aby její dospívající dcera *si zachovala panenství až k oltáři nebo, neprovdá-li se, až do hrobu*. Toto je první zásada, od které odstoupiti nelze. Povolnost v tomto ohledu je neštěstím. To ovšem mnohé matky a dcery nechápou. Bohužel. Musíme je litovat. Jsou nakaženy pohanským duchem a ztratily smysl pro pravou hodnotu věcí.

My, křesťané, soudíme jinak: Jde-li k oltáři nevěsta v nedotknutém panenství, *jde jako královna* i kdyby byla chudobná a neměla závoje ani bílých svatebních šatů. Má velké vyhlídky, že bude v manželství šťastna, manželem vážena (to rozhoduje!) a milována. Odchová Pánu Bohu mravně bezúhonné dívky.

Jde-li však k oltáři nevěsta, která se dala připravit v nestřežené chvíli o klenot panenství, jsou její bílé šaty, závoje a věnečky bez významu, řekl bych dokonce přetvářkou a lži. *Jde k oltáři již jako otrokyně* přes všechnu vnější nádheru a nevím, zda si znovu získá vážnost a úctu svého manžela, kterou rozhodně ztratila, když o panenství se dala oloupat. Štěstí manželské jest již otřeseno a jen kajícím životem může se částečně napravit, co bylo pochybeno.

2. Proto, milé maminky, mějte otevřené oči a zdravý rozum. Vychovávejte své dcerušky tak, aby nekoketovaly s mladíky, aby se vyhýbaly mužské společnosti a zachovaly si za každou cenu dívčí skromnost a dívčí stud. Taková dívka jest za naší doby skorem již vzácností a matky, které toho dbají a pro to smysl mají, jsou vzácné rovněž. A přece jest to nutné k záchraně rodin a lidské společnosti, která vskutku se řítí do propasti. Doporučuji všem matkám nepatrnou knížечku, která se právě dožila třetího a rozšířeného vydání: „*Z poupat do květu*“ od K. Rebena z nakladatelství Československé akc. tiskárny v Praze II., Karlovo nám. 5, za pouhé 3 Kč. Tento zdařilý spis poučí Vás o všem, čeho třeba, aby Vaše dceruška se nedala připravit o klenot panenství. Svaz katolických žen a dívek by vykonal v jednotlivých farnostech záslužné dílo, kdyby hromadně rozšiřoval tento spis u svého členstva.

Štěpán Berghoff;

TRESTANEC.

Pokračování.

Co všechno musela slyšeti, viděti, zkoušeti! Často ji trápival i hlad. Celá desetiletí již se vyhýbala kostelu. Pro svůj hříšný život se lidí styděla. Neměla co obléci, takže ani o velkonocích nebyla na mši sv.

Nejvíce ji tížily její hříchy. „Ó Bože, nepočítej mi to za tak těžkou vinu! Načisto špatná nejsem. Každé ráno i večer se modlívám. Pane, buď milostiv mně, ubohé hříšnici!“ Rosalie plakala lítostí a žalem.

Tak tomu bývalo denně, jakmile se stmívalo. Plíce ubohé ženy namáhavě pracovaly. Těžce zápasila o každý dech. A k tomu ji trýznil strach a sužovala bída! Kdyby aspoň nezahynula v hříších! „Dej si přivést kněze“, napomínal ji vnitřní hlas. Ale hned strašil jiný: „Co by si o tobě pomyslel? Takové hříšnici, jakou jsi ty, Bůh neodpustí.“ A tak zůstávalo vše při starém.

„Bydlí zde v domě Rosalie?“ bylo slyšeti zdola jasný ženský hlas. Vtom klepal

již někdo na dveře. V pološeru rozeznala Rosalie vysokou ženskou postavu, v níž poznala Marii Polákovou. Marie podávala Rosalii vlídně ruku.

„Dobry večer, slečno Rosalie! Slyšela jsem, že jste nemocná. Nedalo mi to, musela jsem se jít na vás podívat. Jsem Marie Poláková. Byla jste u mne několikrát po práci.“

Rosalie vybídla Marii, aby se posadila. Hůře bylo, kam sednouti. V koutě světničky stála sice židle, ale měla velkou díru v sedadle. Marie se posadila nenápadně na okraj. Brzo se daly obě ženy do důvěrného hovoru. Ženské oko je však nad pomyšlení bystré. I v polotmě pozorovala Marie ve světničce hrozný nepořádek. Na podlaze se usadila silná vrstva špíny. A postel! Marie nic takového ještě nikdy neviděla. Naplnil ji veliký soucit s ubohou, bezmocnou osobou. Pomoc byla zde nezbytná.

„Tak, Rosalie, nyní půjdete do postele

Dostaly by jej ještě laciněji. Matky jej mají pozorně čísti, aby samy zmoudřely. Potom jej darujte příležitostně svým dceruškám, dokud jsou ještě nezkažené a učte je, aby se chovaly podle této moudré knížčky proti všem zvrhlým zásadám dnešního ženského světa. Spis jest psán tak šetrně, že jej můžete dáti i 12 leté dívence do rukou. Naučila-li se záhy a často přijímati Tělo Páně a uctívati Matku Boží, doufáme, že si dá říci, že spiskem nepohrdne, že se bude podle něho řídit a si tak zachová perlu panenství až k oltáři, nebo až do hrobu. K tomu třeba za naší doby nemalé statečnosti.

3. Ještě by k tomu patřilo, abyste dcerušku oblékaly velmi slušně a nenápadně. Nebude tak buditi pozornost lehkovážných mladíků, nebudou jí nadbíhati a ona bude míti pokoj až do věku, kdy lze pomýšleti na vdávání. Přemnohé, i katolické, i jinak zbožné maminky neoblékají své dcerušky, nýbrž je svlékají a co na nich ještě nechají z toho oděvu, je skorem vypočítáno, aby budilo pozornost a smyslnost mladíků a i jiných mužů. Již malá děvčátka chodí polonahá, aby se stud, tato vzácná okrasa a ohrada ušlechtilé, křesťanské dívky, nemohl řádně vypěstovati. Tak dnes dospělá dívka ani to necítí, že chodí po světě v úboru nevěstky, a klenot panenství jest ohrožen tím více. Ubohé dívky, ale také ubozí mladíci!

4. Chodí-li dceruška do spolku, přesvědčte se, jak to tam vypadá. Že je to snad spolek katolický, to neznamena, že můžete býti bez starosti. Jsou katolické spolky, ve kterých pevná ruka dbá na pořádek a křesťanský mrav: Mládež se dělí přesně podle pohlaví, jak rozhodně to žádá Svatý Otec podle zásad Katolické akce, a je-li kdy co společného, jsou přítomni rodiče a jiní dospělí lidé. Jsou však bohužel také katolické spolky, kde se obojímu pohlaví dává velká volnost, kde se jen pěstují předčasné známosti a mládež se vskutku kazí. Pro dcerušku do 18 roků nejsou ještě známosti. Ta má hledati zábavu ve společnosti hodných dívek a pokládati si to za hanbu, kdyby se stýkala s mladíky.

a sníte všechno, co jsem přinesla! Já zatím důkladně očistím vaši světničku.“

Rosalie se bránila. Marně. Brzo seděla v posteli, supěla a jedla, dívala se, žasla!

Marie si přinesla od jedné rodiny zdola vodu, kartáč a smeták, přepásala se špatnější zástěrou, obula dřeváky a dala se hbitě do práce. Těžko uvěřiti, kolik špíny objevila! Kočka seděla na posteli u své velitelky. Bylo jí nevolno. Dostal-li se smeták na blízko postele, hrbila se a vrněla. Rosalie ji uklidňovala, hladíc: „Buď zticha, kočička, anděl k nám přišel.“ Marie usmívajíc se kroutila hlavou: „Jen se podívejte, je anděl tak špinavý? Jsem velký anděl s růžky!“

Marie přinášela vodu vědro za vědrem. Konečně byla hotova. Světnička se změnila k nepoznání.

Po této zdařilé práci usedla Marie k Rosalii. „Paní Poláková, jak vám za to, co mi prokazujete, poděkovati?“ trhaně vyrážela Rosalie ze sklíčených plic. „Rosalie, víte, který dík by mi byl nejmilejší? Vyzpovídejte se zítra!“ Ve světnici nastalo ticho. Rosalie skláněla hlavu. Zápasila

sama se sebou. „Paní Poláková, nemohu!“

„Ubohá Rosalie!“

Tato dvě slova vyjadřovala upřímnou soustrast s ubohou, obtíženou lidskou duší. Rosalie se nemohla déle zdržeti. Položila hlavu do dlaní a plakala usedavě. Bolest dlouho tajená propukla.

Jemně začala Marie znova:

„Rosalie, Pán Bůh je dobrý. Spasitel umřel za všechny, i za vás.“

Duši Rosaliinu ovanulo blaživé svítání. Ano, Pán Bůh je dobrý. Poslal k ní anděla. „Marie, myslíte skutečně, že mi Pán Bůh odpustí? Nechci, abych byla klamána!“

„Jistě, Rosalie; tak jistě, jako odpustil kajícímu lotru na kříži, který byl přecevráhem.“ „Marie, sám Pán Bůh vás poslal. Věřím vám. Můj Bože, jak je mi lehký a veselo! Zítra mi sem pošlete pana kaplana! Vyzpovídám se ze všeho, i když je mi to tak velice těžké!“

Druhého dne přišel pan kaplan a vyzpovídal Rosalii. Klid a radost plnily jeho duši, když přijímal zpověď ubohé hříšnice. Neubráníl se myšlence: „Kdybys ty byl žil v poměrech, v jakých žila tato žena,

5. Víím, že leckterá maminka nebo dceruška se bude posmívati těmto zásadám, ba snad dokonce i „Hlasy“ vypoví. Víím, že mnohé matky vodí své ještě nevypělé dcery do mužské společnosti, že je smyslně a nápadně oblékají, že je učí přímo koketovati a vtíratí se mezi hochy, a že zavírají obě oči a nechávají nezkušenou dívku do noci ve spolcích a zábavách pro strach, aby snad „nezůstala sedět.“ Panenství považují již za překonané stanovisko. To všechno víím, ale také víím mnoho o bídě duševní a životní, která z toho plyne a pozoruji hrozný rozvrat manželského a rodinného života nejen ve městech, ale i na venkově, nejen v kruzích pokrokových a socialistických, ale také v kruzích katolických.

6. Považujete li zásady, které jsem právě vyslovil, za středověké, zastaralé a reakční, jest to známkou, že vaše křesťanství již hodně vyvětralo. Milé maminky, nastaly nám vážné časy! Chcete-li zachovat křesťanství sobě a svým dítkám a zachrániti lidstvo před zkázou, do které se žene, nezbyvá, než abyste křesťansky smýšlely, cítily a jednaly. To však je zcela opačné smýšlení a jednání, než jaké je teď modou. Rozumíte? *Musíte plavati se svými dceruškami proti proudu.* Tak si také ulehčíte své postavení před soudnou stolicí Boží!

Tím končím první část našeho pojednání. Budoucně budeme pokračovati.

Jest nespravedlivó, když stát na sebe strhuje veškeru výchovu a celé vzdělání, tak že rodiny jsou proti závazkům křesťanského svědomí přímo nebo nepřímo nuceny posílati své děti do škol státních.

Encyklika Pia XI. o výchově.

kdo ví, nebyl-li bys teď horším člověkem!“ Když skončila, pověděl jí několik slov útěchy a udělil jí rozhrěšení.

Nebe radosti a štěstí zazářilo v obličejí staré, scvrklé stařenky.

V odlehlé ulici byla nálevna špatné pověsti. Lidé, kterým záleželo na dobrém jméně, se jí vyhýbali. Pod jejím oknem stála mladá žena a slídívým okem zírала skulinou v zácloně dovnitř do osvětleného prostoru. Jistě tam poznala svého muže. Váhavě šla ke dveřím. Nohy jí klesaly. Bylo pro ni příliš velkou obětí ukázati se v hospůdce mezi sebránkou a odvolati od tamtud svého muže. Co by jí řekl? Plaše se rozhlédla. Nablízku bylo slyšeti kroky. Odbočila od nálevny, zahrula za roh do tmavé uličky.

Ale nebylo jí to nic platno. Byla prozrazena.

„Emilko“, zvolal jasný hlas za ní. Poznala Marii Polákovou a zastavila se. Dobře, že bylo tak tma. Marie neviděla, jak se Emilie styděla.

„Emilko, jistě jsi šla pro svého muže!

Dobrý večer! Málem bych byla zapoměla pozdraviti.“ Při tom podávala Emilii ruku a pocítila, jak nervosně sebou trhala.

„Dobrý večer, Marie! Ach, Bože, žes mě viděla!“ Řekla to velice smutně. Marie ihned vycítila, že Emilie mnoho trpí. Nechtěla však zvidati.

Avšak Emilie sama začala: „Nemohu, Marie, neudělám to. Umínila jsem si, že odvolám svého muže z hospody. Chtěla jsem ho prositi, snažně prositi. Již celé týdny nebývá nikdy večer doma. Ale nemohu. Suroví lidé by se mi vysmáli. A můj muž by mi huboval, snad by mě i vyhnal a potom ještě zbil. Nemohu to učiniti, Marie.“ Uchopila se pevně Marie. Slabé tělo se třáslo.

Marie byla celá užaslá. Z prudkých slov mluvil hluboký bol. Vzala Emilii pod paždí.

„Emilie, doprovodím tě domů. Není třeba, aby ses odvažovala k něčemu nadlidskému.“

Ulice byly prázdné. Svítilny slabě osvětlovaly noční temnotu. Ženy kráčely pomalu k Emiliinu obydlí.

Emilie si tiše posteskla na své utrpení: „Dosud jsem o tom neřekla nikomu, ani

Byl jsem tehdy nejstarším ministrantem v Bystřici, protože jsem ministroval již pátý rok. Na podzim r. 1881 se stále něco mluvilo o římské pouti, která prý se bude konati v září na Sv. Hostýn. Nestaral jsem se vůbec o to, co je to za pout, mě stačilo vědomí, že přijde mnoho průvodů a že budou, jak se samo sebou rozumí, většinou uvítání knězem, ministranty a s korouhvemi za zvuku zvonů. Samo sebou se rozumělo, že ministrantská pokladna se vzmůže.

Počátkem září přijel na Sv. Hostýn dp. Stojan a přišel také do Bystřice. Měl tam mši sv. Po mši svaté mě zastavil a tázal se, jak se jmenuji. „Prosím, velebný pane, Jeník.“ To mu stačilo. „Janku“, praví mi, „zítra sebereš ještě pět chlapců a budete prodávat k pouti novou píseň „Usedla si holubice čistá“. Půjdete vždy dva a dva jako apoštolové na hlavní cesty a tam budete poutníkům nabízetí tuto píseň po 2 krejcařích. Podle toho, kolik kdo odprodá, dostane procenta. Rozuměl's?“ „Prosím ano“,

ale nemohl jsem to pochopiti, co jsou to procenta, přece však jsem se dovtípl, že čím kdo více prodá, tím více dostane.

Chlapce ku prodeji jsem brzy našel; byli to tři spolužáci a dva ministranti. Den před poutí, 3. září jsme se dostavili společně před dp. Stojana. Napsal si naše jména a dal nám každému tisíc písni. Nežli nás propustil, ještě řekl: „Kluci, ať mi peníze neztratíte, neb mi s nimi neutečete!“ „No šak“, byla naše společná odpověď. „No, prodám-li to, ztloustne pořádně moje pokladnička,“ tak jsem si myslil, když jsem pohlédl s úžasem na balík písni.

Zvěděl jsem, že mládenci a dívky z Polešovic mají nésti obraz svěcený v Římě samým sv. Otcem a darovaný poutníkům moravským pro Sv. Hostýn. Že půjdou od Holešova, věděl jsem též. Proto, když jsem určoval prodavačům cesty, zvolil jsem pro sebe a kamaráda tu od Holešova, v domněnce, že tam půjde nejvíce poutníků a my brzy písně vyprodáme. Ale notně jsem se napálil. Měli jsme asi do 4 hodin odpoledne

své mamince. Muž se mnou zachází jako se zvířetem. Slýchám jen potupná, tvrdá, nelaskavá slova. Nevěnoval mi ještě jediného přívětivého pohledu. Dělán, co mohu. Byla jsem k němu laskavá. Odstrčil mě. Jsem mu přítěží. Marie, vím, že se dovede příjemně bavit s jinými. Řekla jsem mu to. Vysmál se mi do očí a přiznal se k věcem, že jsem se tázala sebe samé: „Je to člověk?“ Marie, věř mi, nemohu ho již milovati, mám co dělati, aby mě neovládla nenávisť. Abych zahнала trpkost, vzbuzuji v sobě soustrast s ním. Říkávám si, že měl špatnou výchovu. Kamarádi ho svádějí. Ráda bych obměkčila jeho srdce trpící láskou. Snad mi ho Pán Bůh zase vrátí! A pak budu činiti pokání za své viny. Pro svou lehkomyšlnost a hřích, však to dobře víš, musela jsem se provdati. Za to mám denně chvíle, kdy bych se nejraději uplakala k smrti. A ten hlad! Skoro ani haléře od muže nedostávám; výtělek prohýří s jinými.“

Ubohá Emilie! Proto je tak znavená a hubená! Marie přivinula svou přítelku těsněji k sobě: „Emilko, kéž ti mohu ně-

jak pomoci!“ Emilie kroutila odmítavě hlavou: „Mně může pomoci jedině Pán Bůh!“

„Emilko, odpust, že si dovoluji takovou otázku. Kdys jedla naposled?“

„Dnes v poledne jsem si uvařila několik bramborů.“

„A večer?“

„Mám ještě kousek chleba.“

„A co zítra?“

„Nemám již ani haléře.“

Marie pozorovala, jak těžko bylo Emilii přiznati se k tomu. „Emilko, něco mi musíš dovoliti: Zítra si vezmu na starost tvé stravování. Neodmítej, nikdo nebude o tom věděti!“

Emilie tiskla své přítelce ruku. Ale odvrátila se stranou. Nemohla připustiti, aby Marie viděla její slzy.

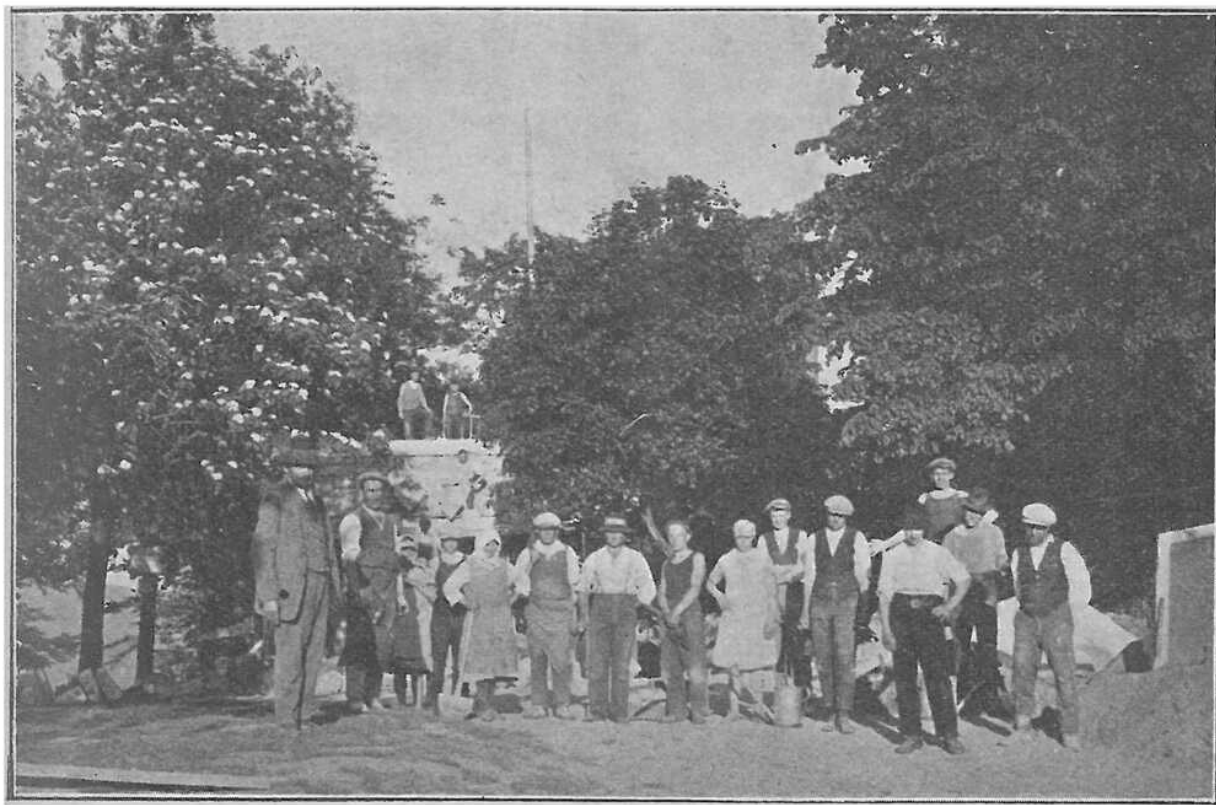
Přišly k domu, kde v podkrovní světničce bydlila Emilie. „Doprovodím tě až nahoru,“ pravila Marie. Emilie odmítala; představila si svou chudičkou světničku. Marie však trvala na svém, neboť Emilie se povážlivě potácela.

(Pokračování.)

rozprodáno jen několik písní, ale v blízké továrně Thonetově již hlučně zpívaly tovární dělnice „Usedla si holubice čistá“.

To dva šibalové místo na přikázanou silnici šli do továrny a tam rozprodali spoustu písní. To mě hněvalo. Čekal jsem s druhem ještě asi půl hodiny, ale stále žádný průvod; jen ojedinělí poutníci se trousili. Nebylo vůbec vyhlídky na vyprodání písní. Umínil jsem si, že půjdu raději

nách vlály čtyři korouhve. Opět asi po 20 až 30 krocích nové korouhve, hudba za hudbou, ale stále žádný střed, žádní kněží. To již nebyl seřazený průvod po dvou neb 4 osobách, ale celá šíře ulice byla jimi naplněna. Mocně vznášela se k nebesům píseň „Usedla si holubice čistá“, kterou hudba řízně doprovázela. Teď to ve mně hrklo! „Vidíš Janku, cos to mohl prodat písní,“ ale bylo již pozdě litovat.

Stavíme I. zastavení nové křížové cesty.

do sakristie a budu chodit průvodům naproti. Přišel do sakristie, odpočítal jsem jinému, tam zevlujícímu ministrantu píseň a peníze a poslal jsem ho prodávat na bílavskou cestu. Sám jsem se oblékl do kostelních šatů a čekal až někdo přijde ohlásit průvod. Přišly pořádku.

Pojednou jsme byli vyburcováni starým kostelníkem, že se půjde naproti velkému průvodu, který nese římský obraz. Byli jsme, jako když do nás střílí. Velebný pán byl hned přistrojen a také korouhvičkáři čekali přede dveřmi sakristie. Zvolna ubírali jsme se přes most k zámku a dále k zámeckému mlýnu do stínu kaštanového stromořadí.

Mohutný průvod již se k nám pomalu blížil. V předu ozdobený kříž a po stra-

Konečně po dlouhém čekání, když přešlo mimo nás tisíce poutníků, došel střed průvodu. Mládenci v krojích, kolem nich družičky, nesli na nosítkách obraz darovaný z Říma. Množství korouhví kolem něj, v předu i zadu hudby a dlouhá řada kněží, k nimž jsme se připojili. A zase za námi nepřehledný dav poutníků. Teď se mi v hlavě rozjasnilo proč touto cestou nešel stále žádný průvod. To se někde všechny seřadily.

Celé prostranství před kostelem bylo plné lidu. Stěží jsme se dostali do kostela a nosítka s obrazem postavena v presbytáři. Po slavném „Te deum“ se počal lid rozcházeti.

Po sv. požehnání šel jsem domů. Ale do světnice jsem se nedostal. Maminka

stála u sporáku a vařila poutníkům kávu. „Dnes budeš, Jeníku, spát na půdě, není jiné pomoci,“ pravila mi maminka. „Tož všechno jedno,“ odvětim a již jsem se bral do prvního poschodí po žebří. „Chlapče, počkej!“ volá na mne jedna poutnice a dává mi notný kus buchty. Zdvořile jsem poděkoval a pospíchal jsem na půdu. Buchtu jsem snědl celou, vždyť jsem byl tak hladov. Klekl jsem k otepě slámy a pomodlil se večerní modlitbu. Otep jsem pak rozvázal, položil přes ni prostěradlo, které maminka na půdě sušila a ulehl. Ale o spánku ani potuchy. V přízemí stále brebentili a když jsem již usínal, tu náš starý kocour, nejsa zvyklý na noční návštěvy, každou chvíli přes mne přeskakoval, až jsem sei bál. Konečně jsem přece usnul.

Pojednou jsem byl ze spánku probuzen zpěvem. Vstanu, dívám se kolem sebe — tma. Co to? Teď se mně rozbřeslo v hlavě. To asi již jdou průvody na Sv. Hostýn. Okamžik jsem přemýšlel, mám-li zůstat doma ministrovat, nebo jít na Sv. Hostýn. Rozhodl jsem se, že půjdu na Hostýn.

Jen jsem vyšel z domu, počalo pokrápět, ale já na to nic nedbal a uháněl jen ku předu. Když jsem přišel za Černý potok ku kříži, již pršelo více a potůčky potu smíšené s deštěm stékaly po tváři. Utíral jsem se kapesníkem a hned jsem byl umyt. K Lázním pod lomem šlo to již volnějším tempem. Tam jsem usedl na menší hromadu cihel, kterých tam stála spousta v řadách a které brali poutníci. Poutníci přicházeli, odpočívali a brali cihly po jedné, dvou i někteří po třech.

Ač bylo ještě hodně přítmí, bylo viděti, že celá cesta od Bystřice až k Lázním jest plná poutníků. Byl to jeden nekonečný průvod. Pomyslel jsem si, jak ti lidé se dostanou všichni do kostela?

Pomalou se rozednívalo, ale nepřestávalo pršet. Běžel jsem stále, až jsem doběhl až k prameni u Vodní kaple, zastavil jsem se a díval, ku které nádrži bych se nejdříve dostal, neb vše bylo poutníky obstoupeno. Zčerstva jsem se protlačil davem k

vodě a umyl jsem se. Jedné poutnici právě visel ručník přes rameno, tak jsem se jí za zády do něj utřel a ona nic nevěděla.

Občerstvený mytím, s novou odhodlaností jsem běžel dále ku kostelu a zrovna do sakristie. „Dobře žes přišel,“ uvítal mne kostelník, „dnes je nouze o ministranty. Tu máš napřed 30 krejcarů, kdybys snad při tom návalu nic nedostal, a budeš pilně ministrovat.“ „Šak budu a Pán Bůh zaplat!“ Slovu jsem dostal; šestkrát jsem přísluhoval. Šel jsem také ministrovat jednomu panáčkovvi a ten měl červený kvadrátek na hlavě. Když bylo po mši sv. dal mi — považte klukovi — zlatku. Ani nevím již, kolikrát po sobě jsem mu políbil ruku. Ale teď už opravdu mě to táhlo ven ze sakristie. Strčil jsem čepici do kapsy a vyklouzl jsem ven. Spatřil jsem tam několik kazatelen ověčených, ale bez kazatelů. Pro déšť nemohli kázati. Poutníků bylo všude plno. Jednotlivé průvody odcházely, ale některé, snad z blízka, teprve přicházely. Hudby, vzdor stálému dešti, vesele hrály. Myslil jsem, že udělám dobře, půjdu-li domů.

Dal jsem se do běhu a za chvíli jsem byl doma. Maminka čistila právě světnici po poutnicích. V kamnech vesele praskal oheň a z plotny zavánělo maso. Otevřenými dveřmi tichounce vplížím se do pokojíčka. Po špičkách tiše ze zadu k ní přistoupím a dlaněmi jí zakryji oči. „Hu!“ zavolám hlasitě. Ale kdepak, aby mě hned mamička nepoznala. Nazdvihla se, a obrátíc se pravila: „Ale chlapče, kde stále jsi, od večerjška jsem tě neviděla“ a dívá se starostlivě do mých očí. „Ale mamičko byl jsem na Hostýně ministrovat a podívejte se co jsem si vysloužil“ a podávám jí umouněný kapesník s penězi. „Jsi hodný Jeníku, že ses tak přičinil,“ pravila mi, když peníze přepočítala. „To ti hodně přibude do tvé pokladničky.“ Byla hliněná, dosti buclatá a směla se rozbít až byla plná. Ještě jsem tehdy žádnou nerozbil.

To jsou moje vzpomínky na velkou pouť v roce 1881.

Stát jest při všemožném podporování veřejné i soukromé výchovy povinen šetřiti všech původních práv církve a rodiny ku křesťanské výchově.

Encyklika Pia XI. o výchově.

Z VONDRUŠKOVÝCH „ŽIVOTOPISŮ SVATÝCH“*)

Manželská věrnost až k mučnické smrti.

HADRIAN, rodem Říman, byl důstojníkem a dvořanem na císařském dvoře v Nikomedii. Akta vypravují: Hadrian vida statečnost a vytrvalost mučených křesťanů, dal se od nich poučiti o víře Kristově. Poznal, že náboženství, které má tak ctnostné a statečné vyznavače, je pravé; uvěřil v Krista a vyznal veřejně, že je křesťan, a že je odhodlán jako křesťan žítí a zemřítí. Císař Maximian dozvěděl se o tom, povolal Hadriana k sobě a rozkázal, aby odvolal všechno, co byl mluvil. Ale Hadrian stál pevně ve své víře; byl spoután a odveden do žaláře. Manželka Hadrianova, Natalie, která byla horlivou křesťankou již od svého dětství, spěchala za ním do žaláře, povzbuzovala svého manžela k vytrvalosti, zulíbala jeho okovy i okovy jeho spoluvězňů.

Po několika dnech Hadrian si vymohl od žalářníka dovolení odebrati se do svého domu a manželku svou navštívit. Natalie dozvěděl se, že manžel přichází, domnívala se, že Hadrian snad zapřel svou víru, a že byl propuštěn na svobodu. I nechtěla ho zprvu ani vpustiti do domu, teprve když ji ubezpečil, že nikterak se nezpronevěril Kristu, vpustila jej do domu. Pak vzavši plátno, vrátila se s ním do žaláře a obvázala rány všech vězňů křesťanských. Když nastal den soudu, Natalie napomínala Hadriana ke stálosti říkouc: „Měj Boha na mysli a nedej se zstrašiti mukami.“

Císař Maximian dal Hadriana kyjem ztlouci, když se zdráhal víry se zřici; ale poté jal se mu vlídně domlouvati: „Hadriane, měj přece ohled na mladý svůj věk a na svou urozenost! Vráťím ti tvůj úřad a budu tobě přízniv; jen se pokloň bohům nesmrtelným.“ Avšak Hadrian zůstal stálý nejen v mukách, ale i při slibech císařových; proto byl vržen do žaláře; tentokráte byl vlečen po ulici. Manželka jeho Natalie se radovala, že manžel její tuhý boj opět statečně přetrpěl. Umyla mu krvácející rány, namazala je masť a obvázala plátnem. Aby i ostatním vězňům mohla prokázati potřebné péče, zavolala si

několik nábožných žen na pomoc. Císař dověděl se o tom, zakázal, aby ženské osoby nebyly vpuštěny do žaláře. Natalie si ostříhala vlasy, oblékla se v mužský oděv a takto přestrojena chodila do žaláře, aby vězně ošetřovala.

Císař rozkázal, aby křesťanům uvězněným byly ruce a nohy zpřelámány a utáty a aby jejich mrtvoly byly spáleny. Natalie doprovodila mučedníky na popraviště. Hadrian byl první, jemuž údy měly býti usekány. Natalie obávajíc se, aby Hadrian, vida jiné trpěti, nezhrozil se muk nebo nezviklal se u víře, dodávala mu myslí a sama mu přidržela ruce a nohy na špalku a katové je zpřeráželi a utáli. Tak Hadrian i ostatní vypustili duši. To se stalo před rokem 310.

Natalie si ponechala jedno rámě manželovo, a když později jí byly činěny návrhy k novému sňatku, odmítala všechny nabídky. Později vzavši rámě manželovo zavinuté v drahocennou látku, odjela potají do Byzance, kdež žila v ústraní a po ctnostném životě dokonala svůj život klidnou smrtí.

Svátek sv. Hadriana 8. září. Svátek sv. Natalie 1. prosince.

Justina a Cyprián.

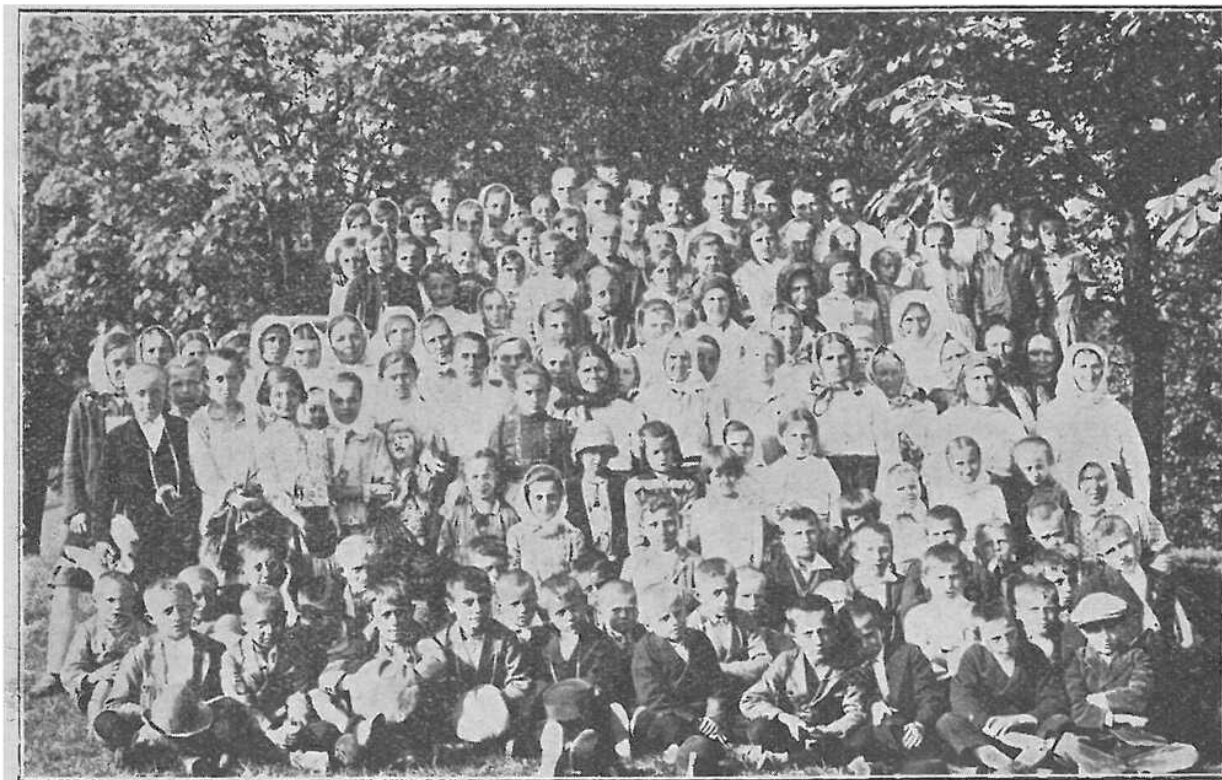
JUSTINA byla dcerou pohanského kněze Edesia v Antiochii Pisidské; byla vzdělávána ve vědách. Edesius poznav křesťanskou víru, dal se pokřtiti. Justina vospěla ve sličnou pannu; pohanský jinoch Aglaides jí nabízel manželství. Ale Justina odmítla jeho návrh nejen z toho důvodu, že nápadník byl pohan, ona však křesťanka, nýbrž i proto, že slíbila Bohu ustavičné panenství. Aglaides jí chtěl získati stůj co stůj, dary nebo násilím.

Tehdy žil v Antiochii čaroděj jménem *Cyprian*. K tomu se utekl Aglaides se žádostí, aby tajemným svým uměním mu získal srdce Justinino. Čaroděj se pokusil ihned vyplniti jeho žádost a obvyklými svými pomůckami kouzelnickými dovolával se pomoci zlého ducha, ale nikoliv, aby Justinu získal pro Aglaida, nýbrž aby jí získal pro sebe, neboť sám zahořel k ní

*) Stále doporučujeme toto cenné dílo, jehož třetí svazek právě se rozesílá. To je dílo, které má cenu trvalou. Obráťte se na nakladatele L. Kuncíře, Prahall., Voršílská 3.

láskou. Justina dozvědění se o nástrahách ji činěných, vzala útočiště k modlitbě; zvláště vroucími slovy prosívala Matku Boží řkouc: „Panno čistá, panně přispěj na pomoc!“ Cyprian záhy seznal, že jeho pomůcky nic nezmohou proti křesťanské panně, a že duch zlý nevíteží proti Kristu. Případla naň těžkomyslnost, v zoufalství chtěl si vzít život. Ale tu ho osvitila milost Boží a Cyprian poučen by

tomu tak,“ smál se soudce, „mohu-li tě přivést do vašeho nebe, nepřestanu tě mučiti.“ Hrozbu svou vykonal; poté poslal oba mučedníky k císaři Dioklecianovi do Nikomedie. Ten rozkázal, aby byli stati. Na popravě Cyprian obávaje se, aby Justina neochabovala ve statečnosti, postavil ji před sebe, aby byla dříve stata. Tu přistoupil k Cyprianovi jistý *Theoktist* a políbil jej, naznačuje tím, že je též

Dětská besídka z Tupes přišla k nám na pouť.

ve víře křesťanské od kněze Eusebia, konal upřímné pokání. V opravdové kajicnosti rozdál své statky chudým a spálil kouzelnické knihy a pomůcky. Poté byl pokřtěn. Přijal v církvi zprvu pouze úřad „ostiaria“ (t. j. vrátného); později byl knězem a snad i biskupem v Antiochii. Také Aglaides se stal horlivým křesťanem.

Když vypuklo nové pronásledování křesťanů za císaře Diokleciana, Cyprian byl jat, Justina byla přivedena z Damašku, kamž se uchýlila. Oba postaveni před téhož soudce. Soudce Eutolmius dal oba, když se nechtěli zřici víry křesťanské, mučiti. Cyprian byl drásán ostrými hřebeny, Justina byla býkovcem mrskána. Muka nezviklala jejich víry. Cyprian řekl, že muka je povedou k slávě věčné! „Je-li

křesťanem. Byl ihned zároveň s Cyprianem stát. Rok smrti je snad 304. Svátek sv. Cypriana, sv. Justiny a sv. Theoktista 26. září.

Za perlu panenství.

Sv. EUFRASIE, panna nikomedijská, žila za času sv. biskupa Anthima, jehož svátek je 27. dubna. Legenda vypravuje: Za pronásledování křesťanů byla Eufrasie vyzvána, aby obětovala pohanským bohům. Odmítla. Byla odevzdána pohanskému surovci, aby ji zneuctil. Řekla sama u sebe: „Zůstanu-li věrna víře Kristově, smrti neujdu. Ale raději podstoupím smrt, dokud jsem čista, nezhanobena.“ Pravila k tomu pohanovi: „Slyš, co ti řeknu! Neporušíš-li mé nevinnosti, dám ti jistý účinný lék, aby ti neuškodil meč ani šíp.“ Pohan

svolil. Eufrasie rozpustila svíci v oleji, připravila masť a natřela si mastí tou hrdlo i šíji. „Nyní,“ řekla k němu, „abys poznal účinnost masti, chop se meče a vši silou tni mne do šíje.“ Pohan poslechl, tal ji mečem a Eufrasie klesla mrtva k zemi, zachránivši takto panenskou čistotu. Svátek sv. Eufrasie 19. ledna.

Děvčátko.

Sv. BASILISSA, panna devítiletá v Níkomedii, snášela muka jí způsobená s tak hrdinnou a radostnou myslí, že přítomný vladař na kolenou ji odprošoval a že prohlásil ochotu k víře křesťanské. Basilissa zemřela od ran. Svátek 3. září.

Msgr. dr. O. Tauber se studentskou poutí z Lipníka.

R O Z H L E D N A

Eva Lavallierová.

Narodila se 1875 a byla světoznámou herečkou, modlou Paříže a skutečnou divadelní hvězdou. Nikdo, ani nejmocnější tohoto světa, neodolali jejím náladám a rozmarům. Byla neobyčejně nadaná, ale její život nesměřoval ke Kristu, až náhle v květnu 1917 dolehlo k jejímu sluchu zářivé a hluboké slovo Boží. Jistý venkovský farář ji řekl, dobře věda, že se zabývá spiritismem: „Věříte v ďábla, protože jste s ním vstoupila ve spojení; ale dejte si pozor, abyste s ním jednoho dne nepřišla přímo do styku!“ Poté odešel a umělkyně zvolala: „Je-li ďábel, jest i Bůh! A co učiním já? Jaký byl až dosud můj život?“

Později dostala darem Lacordairovu knihu „Život Marie Magdaleny“. Eva četla ji kleče, jak jí bylo doporučeno, nestydíc se ani před svými služebnými. Milost Boží pronikala její duši stále více, až v r. 1917 poklekla u zpovědnice a přijala Tělo Páně. Potom dala ta znamenitá umělkyně, která věnovala divadlu své celé žití a svou krásu, výpověď, prodala své skvosty, nábytek i drahocenné kožišiny, na nichž tolik lpěla, a ponechala si pouze to nejnnutnější. Z peněz upravila pensí všem svým služebným, aby je zabezpečila pro stáří a odjela jen s malým zavazadlem do Lurd, kde setrvala 4 léta, oddávajíc se úkonům dětinné zbožnosti. Její přání vstoupiti do Karmelu se

ji nevyplnilo, usadila se tedy v chudé vogésské vísce. O něco později vypravila se dokonce do Afriky se skupinou misijních sester ošetřovatelek. Dorazila až do Kefu, ale musela se ze zdravotních důvodů brzy vrátiti do Tunisu a i zpět do Francie.

Podřídila se vůli Boží a žila nadále v ústraní ve svém domečku, nazvaném Bethanie. Nepřijímá vzácných návštěv, které ji vyhledávají, jen se modlí, rozjímá, pokouje se a pečuje o své chudé a nemocné. Zatím se však zhoršilo její zdraví. Celé dva roky trpěla nevýslovně, ale oddaně. Několik týdnů před smrtí se musela ještě podrobit bolestné oční operaci a mítí několik dní sešitá víčka. 10. července 1929 časně z rána nastala agonie. Mluviti již nemohla, jen si dala přinesti na lůžko své poklady: krucifix, sošku milostného pražského Jezulátka, na níž ušila nedávno roztomilý pláštíček, a sošku lurdské Panny Marie. Rozsvítili svíci — ubývá jí jako života umělkyně. Kněz se modlí u jejího lože modlitby umírajících. Vtom vychází slunce a oblévá svým zlatým světlem celý dům i růže před okny. Paprsky jeho vnikají až do světnice k umírající, jež vydechla naposled při slovech: „Královno míru, oroduj za nás!“

Po smrti umělkyně našli mezi jejími rukopisy překrásnou „smlouvu“ s Pannou Marií, kterou sepsala po svém obrácení. Zní takto:

„Ó Maria, přečistá Panno, přicházím dnes pokleknouti u Tvých nohou, abych s Tebou uzavřela smlouvu lásky.

Zasvěcuji Ti své tělo, své srdce, svou duši; svěřuji Tobě své časné i věčné zájmy; budu s Tebou sdíletí veškeré své radosti i strasti.

Každého rána mne povedeš ke stolu Páně, budeš po mém boku v hodině zkoušky a já Ti budu dítkem vřele Tě milujícím. Jako potvrzení těchto slibů a mého přání, býti s Tebou spojena nepřerušným řetězem modlitby a lásky, chci, drahá má Matičko, věrně každý den, ať to stojí cokoliv, obnovovati následující zásvětnou modlitbu:

Ó Paní má, ó Matko má, pomni, že Tobě náležím! Chraň a opatruj mne jako statek a majetek svůj!“

Každou sobotu si uložím malé umrtvení ke Tvé cti a o každém Tvém svátku obnovím svou smlouvu.

V odměnu za tyto sliby, dej mi Panno Neposkvrněná, srdce svoje, abych milovala Ježíše a plnila Jeho vůli tak jako Ty. Pomoz mi, abych získala ctnosti, které ode mne požaduje, abych zapomínala na sebe a pracovala výhradně pro Boha, neobávajíc se žádné oběti. V každém čase budu počítati s Tebou stálou pomocí, abych byla vždy tím, čím mne Ježíš chce mítí. Patřím Jemu a Tobě, Matičko moje; uděl mi každého dne své svaté mateřské požehnání až do mého posledního večera, ve který mne Tvé Neposkvrněné Srdce představí v nebi Srdci Ježíšovu, abych Vás mohla milovati a velebiti bez konce!“

H. N. v Lid. listech 3. V. 1931.

Lev Harmel.

O tomto vzorném kapitalistovi, který v nedávné době v pravém smyslu řešil sociální otázku a zasluhuje dnes svrchovanou pozornost, rezeptal se dr. Aug. Štancl v „Našinci“ ze dne 17. května t. r. Uvedeme jeho řádky, aby všichni viděli, jaké požehnání šíří kapitalista, je-li ovládnán duchem Kristovým.

Okružník Lva XIII. o dělnické otázce nezměnil poměry dělnické a tím nezměnil ani poměry sociální, které plují v proudech socialistických, aby skončily bolševismem. Světu se zdá, že Lev XIII. je přepjatý idealista, a co zažil sv. Pavel, že kříž Kristův je pohoršením Židům a bláznovstvím pohanům, je také údělem okružníku o otázce dělnické. Ale Lev XIII. počítal s touto námitkou a tak dříve než okružník byl veřejnosti odevzdán, zkoumal poměry dělnické a hledal, je-li někde továrník dělníkům svým nejen otcem, nýbrž i učitelem v zásadách křesťanských a docílil-li tímto poměrem k dělnictvu jeho uspokojení a zušlechtění. Mezi jinými nejvzornějším továrníkem se mu zdál Lev Harmel z okolí Remeše.

Když Lev Harmel továrnu otevřel, hlásili se k němu samí trosečníci, kteří byli z jiných továren už propuštěni; byl to sám anarchista, komunista a socialista, který znal jen jednu zásadu: *Co nejméně práce při nejvyšší mzdě, kterou nutno ihned*

utopiti v nejpustších orgiích. -- Harmel znal své lidi, ale jako katolický prácedárce šlo mu nejprve o to: opravdu je převychovati, a to podle zásad Kristových, z nichž nejvyšší a královnou všech ostatních je láska.

Harmel chtěl tuto lásku vnést do rodin svých dělníků ponejvíce rozvrácených. První, co učinil, bylo, že *mzdu začal vypláceti ve čtvrtek.* Tím si získal ještě trochu po-

tak sestřičky připravili na všechny tyto slavnosti děti a postarali se i vlastní prací o to, aby děti se jich účastnily ve slušných, čistých šatech a vzdorovali-li ještě otcové děti, matky byly z velké části získány.

Harmel založil pro dělníky i nemocnici. Obsluhu v ní měly zase Milosrdné sestry, a Lev Harmel chodil navštívit své nemocné denně, potěšil je a kde mohl,

Severní část kostela se opravuje.

řádné ženy. Dále *postavil školu pro děti dělnické* a svěřil chlapeckou školu Školským bratřím, dívčí školu sestřičkám. Děti našly v učitelích druhé rodiče, kteří je nejen vyučovali, nýbrž i příkladem, slovem a obětavou láskou vychovávali. *Harmel učinil středem své vychovatelské činnosti kostel,* který mezi školy postavil. *Tam chodíval denně s rodinou na mši sv. a často s rodinou a svými osobními služebníky přistupoval ke sv. svátostem.* První byl při různých pořízenostech a když děti jeho dělníků měly jíti k první sv. zpovědi a k prvnímu sv. přijímání, účastnil se slavnosti s celou svojí rodinou a přijímal s nimi sv. svátosti. Byla duchovní cvičení pro školní děti, Lev Harmel se jich účastnil, byly misie pro dělníky, Harmel na ně chodil. Jak Školští bratři,

způsobil jim radost. Zemřelé uctivě pochoval a uzdraveným pomohl, šlo-li to, ke zdraví úplnému.

Harmel založil pro dělníky čítárnu, místnosti pro poučování a konečně i místnosti pro slušnou zábavu. Co čítárny se týkalo, mohlo mu dělnictvo předložit seznam listů, které by si přálo. Byly to ovšem listy ty nejčervenější. Harmel je nicméně předplatil, ale předplatil také listy katolické, které měly býti protiváhou. S počátku se na poslední hledělo jako na blbovinu, které mohou nanejvýš polechtati bránice, ale brzo viděli dělníci, že opak je vlastně pravdou a přišli k panu továrníku se žádostí, že si těch rudých listů už nepřejí. To byl rozhodný úspěch.

Harmel sám přednášel dělníkům a zval odborníky, kteří by je všemi směry zdo-

konalili. Za nějaký rok byly poměry mezi dělnictvem Harmelovým úplně změněny. Dělníci, kdysi trosečníci, začali po boku pánově denně plnit kostel, ve zpovědnici bylo hojně práce a byly-li první misie velmi slabě navštíveny, misie pozdější byly radostí misionářů i pana továrníka.

Nakonec nabídl Harmel dělníkům stavební místa. „Můžete si na nich postavit své domky. Zaplatíte mi stavební místo, podle vašeho přání bude domek postaven; nastěhujete se do něho; zaplatíte mi spravedlivou činži a ještě něco na umoření dluhu a za několik let je dům váš. Žádám pouze, abyste budovu nekazili a zachovávali přesný pořádek.“ Tím bylo dílo korunováno.

Mzda dělníkům byla ovšem té výše, že žena nemusila do práce a ještě si rodina šetrná uložila nějaký peněz. Lev Harmel zřídil pro své dělníky i peněžní ústav, který si vedli osvědčení dělníci sami.

Bez vytrvalé a úmorné práce se dílo

Harmelovi nepodařilo. Prázdné chvíle nevěnoval výletům, nýbrž zašel v nich mezi své dělníky a potřeboval-li zábavu, pak si jí popřál mezi dělníky a s dělníky. K tomu měl také své úředníky. Dělníci, kdysi hotoví bolševíci, se stali pořádnými lidmi, kteří si zamilovali práci, poněvadž viděli v ní zdroj svého pozemského blaha, zamilovali si však též svého továrníka, který jim byl starostlivým otcem.

Tedy okružní list Lva XIII. o dělnické otázce není šedá teorie, je podepřený praxí katolických továrníků. Kdybychom měli takové továrníky, byl by bolševismus zažehnán. Lev Harmel došel k tak zdravým zásadám ovšem v katolické škole, za kterou ve Francii bojovali v polovici minulého století Montalembert a Lacordaise. Harmel byl sice velkokapitalista, ale nebyl mamonářem. Tak musí býti založení všichni naši prácedárci, ať mají továrny, nebo dílny, nebo pouhé domácnosti se služebníky. To je jediný lék proti bolševismu.

K R O N I K A

Vzpomínky na jubilejní pout roku 1881. Z Dortmundu v Německu 9. února 1931 nám píše dědeček s babičkou: Předně Vám srdečně děkujeme za Vaši laskavost, že nám letos zdarma posíláte tak milé čtení, Hlasy svatohostýnské . . . Sloužil jsem v Kroměříži v klášteře Milosrdných sester a ministroval jsem každý den v klášterní kapli vdp. kanovníku Jos. Droběnovi; moje tetinka Veronika Sousedíková sloužila u vdp. kanovníka Buřinského. Já V. Sousedík oženil jsem se s Marií Hradilovou, dcerou Josefa Hradila, domkaře v Bystřici p. H. a kramáře na Sv. Hostýně. Moje žena se dobře pamatuje na všechny hostýnské slavnosti a zvláště na hlavní římskou pouť. Již 3. září okolo 10. hodiny dopoledne dorazila první procesí vedená z větší části kněžími do Bystřice, načež skoro bez přestání průvod stíhal průvod: tu šli Hanáci, tam Slováci, tu Valaši, tam Zabečváci, všichni v pestrých a malebných krojích a za hlaholu zvonů zpívali krásné marián. písně, hlavně Soukopovu: „Usedla si holubice čistá“. Příčiněním administrátora Fr. Koutného byla Bystřice i Sv.

Hostýn ozdobena prapory a před vchodem do kostela stála slavobrána s nápisem: „Od té chvíle blahoslavenou budou mne nazývati všichni národové“. Lidi se ze všech stran tak silně valili, že nestačila silnice a proto bylo přibráno z každé strany kus pole. Tolik poutníků bylo, že když 4. září skoro ráno vyšel průvod na Sv. Hostýn, byl již nahoře, zatím co konec průvodu vycházel z Bystřice. 3. září bylo pěkné počasí, ale v neděli ráno začalo pršet a přšelo celý den; lidé však na to nedbali. Kolikrát jsem s poutníky klekla do bláta! Všechno jsem viděla na vlastní oči. Jsme v Německu již přes 20 let a toužíme po vlasti. S Bohem Sv. Hostýne!

J. P. z Kelčic u Vřesovic píše: Roku 1878, když jsem měl osm let, šel jsem ponejprv se svým tatínkem Ondřejem Polednou, jenž vodíval vřesovské procesí, na pout na Sv. Hostýn. Pak jsem chodíval každý rok. Po pěti letech jsem šel do učení a učil jsem se sedlářem. Po učení jsem šel do světa na zkušenou a pak na vojnu. Po vojně r. 1893 jsem se oženil a od té doby každý rok jsem chodil a

vodil procesí z Vřesovic pěšky až do r. 1924, tedy osmatřicetkrát, a od r. 1925 až podnes autem, tedy šestkrát, dohromady 44krát. Ještě posud mám knížečku z roku 1881; jako školák nasbíral jsem si nahoře pěkné křemelky a s velkou radostí jsem je ve škole spolužákům ukazoval. Posud se pamatuji jak hrozná vichřice vyvrátila r. 1878 ohromné jedle a smrky pod Vodní kaplí a jak po bouři se valila voda od Vodní kaple a my jsme se chytali strom od stromu, někdy jsme sklouzli, ale zase to šlo na horu, až jsme se šťastně dostali do chrámu. Velice mnoho lidí šlo za námi. Kdo to nezkusil, ani neuvěří, co musili tehdy poutníci přetrpěti! Hostinec tenkrát vypadat jako obyčejná slovácká chaloupka šindelem pokrytá, hostinský byl menší postavy a měl černé kudrny. Zvlášť na první pout bývalo někdy velmi ošklivé počasí, mlha, sníh, vítr a musili jsme se schovávat i jednak v kostele, jednak v hostinci. Což pak teď, kdy je vše pro poutníky upraveno! Musíme všem, kdo mají o to zásluhu poděkovat, zvlášť nejd. panu předsedovi Matice svatoh., prelátu Fr. Valouškovi, rodáku z Vřesovic!

Poznámka. Jaké smýšlení bylo mezi kněžstvem před jubilejní poutí, dosvědčuje dopis kaplana z Předmostí Josefa Štefka dne 29. srpna 1881 psaný Ant. Stojanovi, kaplanovi v Příboře:

Milý příteli! Bude-li jen poněkud čas příznivý, bude od nás velká účast; půjde sám pan děkan. Již jsem počal zápis pro Družstvo svatohostýnské a mám již přes 209 údů. Rád bych ale všem rozdál do soboty i ty knížečky, proto Vás prosím, račte mi je hned po obdržení tohoto listu poslati alespoň 400. Zároveň byl bych myslil, kdybyste i památný obrázek na pout na jednotlivé úřady zaslal; neboť při návalu 30.000-50.000 lidí nebude možno vše podělit na Sv. Hostýně. Lépe by to tudíž bylo zároveň s knížečkou dát. Až budu mít vše vybráno, zašlu Vám peníze a doufám, že pro letošek nejméně 60-70 zl. se sejde, ne-li více.

Průvod s nejsv. Svátostí oltářní. Již po deset let se konává v neděli po Božím Těle na Sv. Hostýně průvod s nejsv. Svátostí oltářní. I letos se na něj Omladina ve velkém počtu připravovala. Po půl sedmé ráno měli se účastníci shromažďovati

v Nádražní ulici v Bystřici a v průvodě jíti Bystřicí na Sv. Hostýn. Také cyklisté z Rožnovska chtěli v hojném počtu přijeti. Ale počasí, které bylo v květnu celkem stálé, začalo se po Božím Těle měnit. V pátek ráno byla obloha zatažena, přes den se však vyjasnilo. V sobotu byly celý den mraky, chvílemi pokrápělo a zvlášť při večerním požehnání přšelo. Proto byl světelný průvod odřeknut. Brzy však přestalo pršet a průvod se přece odbýval za doprovodu hudby salesiánů, kteří přijeli autobusem z Fryštáku. Večerní modlitby se konaly u pomníku padlých vojnů. V noci se dalo do deště a přšelo ode dvou hodin do osmi ráno. Jiná léta se v noci připravují oltáře, letos to možná nebylo. Byl přichystán jen oltář u pomníku padlých vojnů. Několik dní před slavností byly zasazeny po obou stranách oltáře rámy a do nich byly vsazena okna, aby i při silném větru se tam mohla klidně sloužit mše sv. V sobotu večer brusenská Omladina ozdobila pomník věnci. Ačkoliv přšelo, přece autobusy přivázely ze všech stran poutníky do Bystřice: z Uherského Brodu, z Velehradu, ba z Choliny přijeli tři. Všichni byli přesvědčeni, že průvod se bude konat i v kostele, kde ovšem bylo snadno vše připraveno. Slavnou mši sv. o 8. hodině s asistencí vdp. faráře brodeckého a dp. kaplana kokorského sloužil vdp. kons. rada V. Pecháček. Přestalo pršet. Hned bylo rozhodnuto, že průvod se bude venku konat. Ctih. sestry z Poutního domu, které na se vzaly úpravu oltářů, měly velmi pilno. Rychle donesly plachty, svícny, svíce, koberce a připravily oltáře. Účastníků na průvodě bylo na dva tisíce. Vpředu kráčelo několik set mužů, před nejsv. Svátostí družičky ze Slovácka, za nimi zástupcové Omladiny s praporem, dominikáni, salvatoriáni, bokem čestná stráž Orlů a ostatní věřící. Mezi nimi byla slepá žena, která přijela autobusem ze Star. Hrozenkova a byla vedena od své přítelkyně. Když průvod dospěl k třetímu oltáři, přikvapili kinooperateři Svatováclavské Ligy v Praze a natočili několik obrázků pro film. Vyjeli z Prahy o čtvrté hodině odpoledne. Po průvodě si postavili aparát před chrám a natáčeli obrázky. Salesiáni, kteří při průvodě doprovázeli zpěv, hráli pak ještě dlouho různé pochody před

chrámem. Protože byly louky mokré, nebylo na nich tolik zvědavců jako jiná léta. Můžeme tedy tvrdit, že se letos přes velkou nepohodu průvod vydařil.

Bezmotorové létání pod Sv. Hostýnem. Jak se zjistilo - píše České Slovo 17. května v Mor. Ostravě - vykazovala hostýnská krajina min. roku téměř 253 větrných dnů o průměrné síle 6 m za vteřinu. Proto Masarykova Letecká Liga vyhlédla louky ve Lhotce Chvalčově vhodné za letiště, kde by se letci cvičili v bezmotorovém létání. Kurs má trvati od 15. července do 15. srpna. K dispozici bude šest strojů, jejichž cena jest asi 50.000 Kč. Přijato bude 25 posluchačů a školné s ubytováním bude obnášeti 1200 Kč.

Povětrnost v květnu. Byl-li duben studený - mrzlo totiž ve 22 dnech -, byl květen za posledních 25 let nejteplejším měsícem. 25letý tepelný průměr v květnu obnáší 11 st.; letos byl průměr 15 st. Nejchladněji bylo 1. května 4 st. Ledoví muži se letos v květnu neukázali; jen od 8./V.—11./V. ráno bylo 8 až 9 st. tepla. Mimo 1. května bylo vždycky v poledne více než 12 st. Ba 16./V., 25. (v pondělí svatodušní) a 28.-31. května bylo více než 25 st. Průměrná denní a večerní teplota byla 14 st., polední 19 st.

Teplotu podporovaly jednak silné jihovýchodní a jižní větry, které často vály, jednak málo zatažená obloha. Většinou zatažený byl 22. květen, v němž byla také mlha; ostatní dny byly polozatažené, ba 11 dní bylo jasných, zvláště na konci měsíce. Silné JV a V až J větry vály 3.,

4., 16., 17., 21., 25. a 31. května. 3., 17., 25. května byly pouti; poutníci často otevírali dvěře sakristie a působili velký průvan ve chrámě.

Letos v květnu málo přšelo; 50letý průměr obnáší 90 mm. Letos jen napršelo 24 mm a to 6./V. 6 mm, 18./V. 4 mm, 20. a 22. května po 5 mm. Několikrát se s deštěm dostavila bouřka, která nebývala silná a to 5., 6., 13., 14., 15. a 20. května. Průměrná síla větru byla 5 m za vteřinu.

Po odpolední bouřce 6. května se do večera rozzelenaly modřiny, buky, habry, břízy a utvořily velký žlutozelený koberec, jenž byl prorýván temnými smrkovými pásy. V polovici měsíce se koberec měnil do tmava a smrky vypouštěly světle zelené výhonky. V polovici května kvetla mařinka a jahody, ve svatodušní svátky byly v plném květu kaštiny a rozkvétaly jeřabiny, které do Sv. Trojice odkvetly. Na konci května byly louky v plném květu.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.
V květnu 1931.**

1. bylo lidí v kostele	500 a u sv. přijímání	146
2. " " "	2100	580
3. " " "	4500	2000
10. " " "	4500	2100
14. " " "	3500	1500
17. " " "	5000	2000
24. " " "	5000	2000
25. " " "	4000	2500
31. " " "	2000	1000
Ve všední dny úhr.	3070	1124
Úhrnem	34170	14950
Mši sv	slouženo	209.

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Opravujeme a budujeme. Kdo zavítá na Svatý Hostýn je i letos svědkem pilné práce a musí uznati, že kostel dostává teď pravého zevnějšku, který, jak doufáme, i za krutých zimních bouří potrvá bez oprav aspoň sto roků.

Avšak, je nám úzko. Práce vyžaduje velkých peněz a těch se letos nedostává v míře, jakou jsme přece ještě očekávali. Poutníků přichází pro těžké hmotné poměry přece jen méně a z těch, kdož sem putují, nemohou mnozí pro nedostatek prostředků přispět na stavbu. *Obáváme se, že po obnovení severní strany kostelní rotundy budeme nuceni práci zastaviti a čekat až na příští rok.* Tím by se oprava rotundy chrámové s presbytářem protáhla

na tři léta, což by bylo spojeno se značnou hmotnou škodou vzhledem k zakoupenému stavebnímu materiálu.

Dluhů dalších pro nepřízeň doby dělat nelze. Naopak snažíme se, abychom letos splatili aspoň 100.000 Kč dluhů za uplynulá léta a zbývá nám splatit v budoucím roce ještě 180.000 Kč.

Za těchto okolností prosíme přátele a příznivce Svatého Hostýna, aby na nás pamatovali, mají-li nějaký obnos pohotově na dobré účely. Rádi pošleme na požádání složenku a číslo účtu pro bianco-složenku je uvedeno na druhé stránce obálky.

Duchovní správa.

POUTNÍKŮM NA SVATÝ HOSTÝN.

1. Na svátek **Navštívení Panny Marie**, 2. července, bude sloužena o půl 9 mše svatá za živé a zemřelé členy a dobrodince Matice svatohostýnské.

2. **Varujte se nedělních návalů.** Přibývá poutníků, kteří autobusy k nám dojíždějí v neděli ráno. Je to i pohodlnější i lacinější, avšak pravou pouť těžko při tom vykonati, neboť se stává, že kolem 8. hod. ranní takové množství kajícníků se cncce najednou zpovídat, že ani při nejlepší vůli vyhověti všem nelze. Proto radíme všem, kdo mohou zavítati k nám na noc, aby nepřicházeli až ráno. Večer se pohodlněji vyzpovídají a mohou vykonat důkladnější pout. Jakým kouzlem jsou krásné večery na Sv. Hostýně, když v duši se rozhostil Boží mír!

3. **Kněžské exercicie** budou na Sv. Hostýně počátkem a koncem prázdnin a sice:

a) Od 7. července večer do 11. července ráno.

b) Od 24. srpna večer do 28. srpna ráno.

Poplatek Kč 120.—. Lze přijati však pro nedostatek místa jen asi 25 účastníků na každý kurs.

Z REDAKCE.

Barevný obrázek, který jsme vložili do posledního čísla, byl věnován **zdarma** všem odběratelům Hlasů svatohostýnských. Někteří ho nepřijali, ba i celé číslo vrátili, poněvadž si nepřčetli poučení v „Listárně“ a se domnívali, že je to ten obrázek za 8 Kč, jehož inserát byl rovněž vložen do posledního čísla.

Z ADMINISTRACE.

Kdo počátkem měsíce nemá ještě číslo Hlasů pro onen měsíc, ať je reklamuje. Celá řada čísel se nám poslední dobou vrací s poznámkou, že adresát buď zemřel, nebo zásilku nepřijal, nebo se jinam odstěhoval. Zjistili jsme již několik případů, že tomu pravda nebylo a domníváme se, že nedoručení se stalo ze zlomyslnosti.

Toto číslo má 20 stránek. Přidali jsme opět 4 stránky, poněvadž bylo mnoho látky a tiskový fond nám umožnil větší vydání.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

Jedna maminka A. S. ze S. B. píše: Sv. Hostýn! Kolik nezahladitelných dojmů,

kolik krásy a lásky! Úzkosti zmocnily se mě při vzpomínce, že se blíží školní rok a že moje dítě začne chodit do školy. Měla jsem strach, aby jemnou dušičku nezasáhly neblahé vlivy, které dnes otravují útlá srdce dětská. Kam se obrátit?

Tu pojednou dítě připomíná: Mamičko, vypravuj mi o tom slepém děvčátku, které Matička Boží přivedla k Pánu Ježíši, aby mu dal zrak, jak to bylo ve filmu „Král králů“.

Tehdy mi napadlo, abych se se svým dítětem také obrátila na Matičku Boží, aby ona se přimluvila u Ježíše: „Synu můj, tato dívka potřebuje světla“.

Otec svolil a vydaly jsme se na Svatý Hostýn. Putovaly jsme s láskou a pevnou důvěrou. Malá poutnice statečně se držela. Vše jsme si vyřídily a těžko se loučily s Matičkou Boží.

Nastal školní rok. Panna Maria očividně pomáhala. Podařilo se mi dítě připravit k časnému sv. přijímání a že dokonce přijímá Ježíška denně. Nechce nikdy vynechat. Lidé mi říkají: Divím se, že ji tak časně ráno budíte. To ona uvykla. — A není ti zima? Děvčátko odpovědělo:

„Což může býti u Ježíška zima?“ A tak pozoruji s radostí jak se mi dítko drží a jsem nesmírně vděčna Matce Boží za její mocnou ochranu. Každý rok, dokud mi síly stačí, budeme k ní putovati a sklánět hlavu do klína své nebeské Matičky.

Rev. J. B. S. v Americe:

Pozdrav sv. Hostýnu.

*Poutníček z daleka ku cíli cesty
Toužebně vysílá zrakem svým prosby.
Co v srdci hárá mu plamének štěstí,
Ježž zdušit' nezdolaj' ni pekla hrozby.*

*Na hoře zelené kmitá se bílá
Svatyně - předrahá věřícím srdcím,
Vévodí Moravě vůdčí jak síla;
Žehnáním odplácí povzdechům vroucím.*

*Na vrchol slavený vítězstvím kříže
Nad krutým pohanem, co šířil požár,
Snesla se Maria z nebeské výše,
Divy by tvořila, kdy řádil Tatar.*

*Bělounká hostýnská svatyně sedí
V okruhu věčně zelených lesů,
Do kraje širého s výše své hledí
Svědkyň nářekův i štěstí plesů.*

*Před lety maličký poutník tu s máti
Putoval ve chladu, dešti a znaven
K Matičce hostýnské v rozpuku mládí
Vyprosit k studiím moudrosti pramen.*

*Matička dávno již odešla k Paní,
By vzala odměnu obtížné pouti,
Syn v dálné cizině aspoň ve psaní
Pamětliv Moravy často se rmoutí.*

*Královna Hostýna kdysi nás svolá
Ze světa širého v nebeský Hostýn:
Jejímu hlasu kdož pak odolá?
Voláť tu Královna, volá i On-Syn.*

15./IV. 1931.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeášovi, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plněc slib: A. H. ze Vsetína za pomoc v jisté záležitosti — F. Š. z Břestu za uzdravení ruky, že nemusila býti operována — R. Z. ze Třebetic za vyslyšení prosby — B. H. z Přerova

za uzdravení šestiletého vnuka, jenž v lednu měl silný záskrt a pak dostal ochrnutí nervů. Byl to velký ubožáček. Nyní je úplně zdrav — Čtenářka z Hůrky za uzdravení z těžké nemoci — J. V. z Klokočí a nejm. z Držkové za uzdravení — z Hutiska za vyslyšení — Z farnosti loukovské za pomoc v těžké nemoci — M. V. z Vitonic za vyslyšení prosby a za uzdravení — B. H. z Rožnova za vyslyšení prosby — M. F. z Prahy za zdar operace — J. B. z farnosti St. J., nezaměstnaný, který dostal dobré místo, že může opět řádně živit rodinu a splácet povinnosti — Čtenářka od Kroměříže za uzdravení dítky a za pomoc v jiných záležitostech — Čtenářka z Předmostí za vyslyšení prosby a ochranu dobrého jména — Také redaktor tohoto časopisu, který byl nedávno nucen podrobiti se operaci, děkuje Matce Boží za její ochranu a pomoc.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Nejm. za stálé zdraví - za pomoc v duševní nemoci a v těžké domácí záležitosti J. B. z farnosti St. J.: aby mohl se svou rodinou putovat na Sv. Hostýn a tam poděkovat Matce Boží — Čtenářka z F. za obrácení zatvrzelého hříšníka — Z Předmostí za pomoc v těžké záležitosti.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů dosvých modliteb.

Elektrické zvonění na Sv. Hostýně. Fma R. Perner, Suché Vrbno - České Budějovice, nám zařídila elektrický pohon zvonů, jenž bezvadně funguje. Dřívější patent, jenž se neosvědčil a musil býti odmontován, nebyl touto firmou dodán. Doporučujeme proto zmíněnou firmu důstojným farním úřadům. Naše zvonění je zcela podobné jako na Svatém Kopečku, které bylo odborně popsáno a oceněno v „Našinci“ 4. června 1931 a také dodáno uvedenou firmou.

Léčebný dům Kněžské nemocenské pokladny v Přerově. Kněžská nemoc. pokladna v Přerově zakoupila tyto dny villu Ivánku v Pišfanech a promění ji na léčebný dům pro své členstvo. Dům je položen na nejvýhodnějším místě pišfanském, sousedí bezprostředně s ředitelstvím lázní, hlavní frontu má do lázeňského parku, naproti hudebnímu pavilonu a od pramenů je toliko 5 minut vzdálený. Je moderně vybavený. Teplá a studená voda, zdviž, nád-

herně zařízené pokoje atd. Byl dostavěn v roce 1930 a vyhovuje tedy všem požadavkům, i těm největším, dnešního lázeňského života. Tento dům byl otevřen ve svatodušní svátky a od toho dne se při-

jímají do domu hosté. Celý pokoj i se stravou stojí denně od Kč 35— do Kč 55—. Na mnohé dotazy se sděluje, že, pokud místo stačí, přijímají se do domu také laici.

K N I H O V N A

KNIHY JAKO POUTNÍ PAMÁTKY.

Již dvakrát jsme se o tom rozepsali, jak by to bylo účelné, kdyby poutníci při nákupu poutních památek pamatovali také na knižní dárky. **Až dosud se nenašel poutník, který by byl tomuto návrhu vyhověl a obchodníci na Sv. Hostýně nejeví také zájmu o knihy Duchovní správou označené a pro první začátky i zakoupené.** Proto nebudeme označovat další skupiny a poukážeme prozatím jen na skupinu, kterou jsme uvedli v čísle červnovém.

V prázdninové době zavedeme na Svatém Hostýně také **prodejnu katolických deníků** a prodejnu obrázkových časopisů „**Šťastná rodina**“ a „**Československá žena**“, abychom poněkud zamezili šíření podobných obrázkových časopisů, které ducha pohanského vnášejí i do kruhů katolických.

NOVINKY.

P. Alberti, **Papežové, Dílu prvního, část první, Přerov, 1931, Nový Národ, str. 294, cena 35 Kč.**

Chudším čtenářům nemůžeme doporučovat, aby si koupili toto dílo, neboť svazek, který právě vyšel, je teprv první částí prvního dílu, z čehož lze soudit, že bude těch svazků několik. Avšak do každé kněžské, do každé farní a spolkové knihovny mělo by býti zakoupeno toto velmi cenné dílo, kterým naše česká katolická literatura bude vsuktu obohacena. To nejsou povrchní, odněkud opsané statě, to je důkladná práce, která věrně a nestranně podle uvedených pramenů podává život a působení jednotlivých papežů a tím současně právě dějiny katolické církve. Stinné stránky v životě jednotlivých papežů nejsou nikterak umlčeny, avšak je poukázáno na příčiny, které vyvolaly tyto stíny. Pravdy se my katolíci báti nemusíme, poněvadž pravdu máme. Jen ať se podá pravda celá a neskrývaná. Stalo se, že někteří vrátili tuto knihu jim zaslouhou s poznámkou, že nestojí o dílo jakéhosi faliána. Nevěděli, že spisovatelem je P. Antonín Dokoupil, farář v Kvasicích na Moravě, který dobré věci píše a přijal spisovatelské jméno P. Alberti. Není to tedy žádný falián. Přejeme mu hojného zdraví a vytrvalosti, ale také dosti odběratel, aby toto tak cenné dílo mohl šťastně dokončit, neboť se přiznává, že ho tato práce hodně vyčerpala.

Vilinský, Valerij S., **Duch ruské církve, Praha, 1930, Lad. Kuncíř, str. 438, cena 45 Kč.**

Tato kniha jest pro vzdělané čtenáře, kteří chtějí chápat ruskou církev a ruský lid. Ne těch několik tisíc dábelky smýšlejících bolševiků, kteří zotročili Rusko, ale těch 130 milionů křesťanského lidu, který žije a umírá v území sovětů. Není snadno

pochopit ruskou duši a ruskou církev, spisovatelé se ve svých úsudcích hodně rozcházejí. A je to přece důležité, chceme-li se dorozumět se slovanickým východem pravoslavným a jej získat pro církevní jednotu. Zdá se nám, že spisovatel, pravoslavný Rus, který žije teď mezi námi na Moravě, a sám vidí spásu svého lidu v jednotě církevní, touto svou důkladnou studií nás naučil správně chápat a cenit ruskou církev, ruskou duši a ruský lid. Je to studie důkladná a zasluhuje hojného rozšíření nejen v duchovenstvu, nýbrž i v laické inteligenci.

Stříž Ant., **Věvec Ducha Svatého, rozjímání a modlitby svatodušní, Praha, Lad. Kuncíř, 76 str., 7 Kč.**

Duch Svatý je málo uctíván, ač poslední dobou úcta jeho tolik se doporučuje. Příčinou jest částečně také nedostatek modliteb a pobožností k Duchu Svatému, neboť většina zbožných lidí je odkázána na knížky. Jak jsme vítali nedávno české vydání svatodušních hodinek a mešních formulářů vydané olomouckou Edicí Krystalu v překladě dr. Hejčla, tak vítáme i tuto sbírku 9 rozjímavých pobožností k Duchu Svatému, která se výtečně hodí ku společnému užívání v kostelích, klášterech, výchovných ústavech a rodinách. Podle této knížky lze konat krásné a praktické pobožnosti od Nanebevstoupení Páně až do Svatodušní neděle a pak ještě po celou oktávu. Lze tyto pobožnosti spojit též s pobožnostmi májovou a svatojanskou.

Reban K., **Z poupat do květu, několik slov k dospívajícím dívkám o vážné věci, Praha, 1931, Čsl. akc. tiskárna, III. rozšířené vydání, 40 str., cena 3 Kč.**

Vítáme vřele nové, rozšířené vydání tohoto spisku a doporučujeme jej všem maminkám, které chtějí mít zachovalé a cudné dcerušky. Již 12 letým dí-

venkám mohou dáti bezpečně tuto knižičku do rukou, neboť to jest právě její předností, že jedná taktně o choulostivých otázkách a nic neřekne, co by pohoršilo, ač všelicos naznačí, čeho třeba se dotknouti v dnešní nevázané době. - Cena spisu zdá se nám příliš vysoká, ač úprava je bezvadná.

Dokonalé zasvěcení přesvaté Panně Marii podle bl. Ludvíka M. Grigniona z Montfortu, Praha, 1931, Lad. Kuncíř, 214 str., váz. v plátně 25 Kč.

Tato velmi, cenná knižička platí duším, které chtějí dokonale uctívat Matku Boží. Není tedy pro každého. Ale kdo chce skutečně se plně zasvětit Panně Marii a státi se jejím nevolníkem, nalezne v této knižičce pravý poklad a neřeba, aby hledal ještě něco jinde. Proto je tak cenná. Úprava a vazba je vskutku prvotřídní, jak nelze jinak očekávatí z nakladatelství Kuncířova.

Odvalil František, Černý koráb, Praha, 1930, Lad. Kuncíř, str. 228, cena 25 Kč.

Čtenářům vzdělaným, kteří milují verše a básně rázu více výpravného, doporučujeme tuto sbírku známého katolického spisovatele a básníka. Většina básní psaných veršem lahodným a plyným jest rázu náboženského. Básník zpracoval také řadu legend ze života svatých. Některé z nich by se dobře hodily k recitaci při akademiích a slavnostech.

Život sv. Antonína Paduanského souvěkým bratrem řádu sv. Františka sepsaný a Vavřincem Suriem, kartuziánem popravený, přeložil L. Vrána, Praha, 1931, Lad. Kuncíř, 2. vyd., str. 56, cena 5 Kč.

K 700. výročí smrti sv. Antonína Paduanského, bylo pořízeno toto druhé vydání stručného, ale cenného jeho životopisu, který patří k dějepisným pramenům. Takového rázu je velká část životopisů sbírky Kuncířovy „Boží bojovníci.“ Doporučujeme čtenářům sv. Antonína, kterých je i u nás velmi mnoho.

Kašpar, Dr. Karel, Po stopách Božského Spasitele v Egyptě a Svaté zemi, Praha, 1931, Gustav Franc, str. 176, cena neudána.

Spisovatel - nejdůstojnější pan biskup královéhradský - popisuje pouť, kterou vykonal roku 1930 v menší společnosti za vedení Mons. Václava Oty do Egypta a do Svaté země. Patří zajiště mezi nejlepší popisy výprav do Svaté země a kdo nemůže ve skutečnosti se vydat na takovou pouť, četbou ji v duchu prodělá. Mnohé zajímavé pobrobnosti čtenáře poučí a pobaví, vhodná stručná rozjímání na posvátných místech ho povzbudí. Kniha je vyzdobena zdařilými světofisky a perokresbami. Doporučujeme do všech spolkových knihoven jako vděčnou četbu.

Fuchs, Dr. Alfred, Mariánské hymny, díl II., Přerov, 1931, Edice Smíru, str. 296, cena 20 Kč.

Známý publicista Dr. Alfred Fuchs, který se zálibou pátrá po církevních hymnech a sekvencích, vydal 1925 nákladem tiskárny „Humana“ v Letovicích první sbírku starých mariánských hymnů v pů-

vodním latinském znění a vedle v českém překladě, který sám pořídil s obdivuhodnou zručností. Nyní vydal nákladem Edice Smíru v Přerově druhou sbírku dalších maránských hymnů opět v původním latinském znění a vedle v vlastním českém překladě. Zaslouhuje stejného doporučení jako sbírka první. Tyto hymny jsou důkazem hlubokého pochopení a vroucí lásky uplynulých křesťanských věků k blahoslavené Panně Marii. Moderní písně a moderní básně nevyrovňají se co do hloubky a vroucnosti těmto zpěvům. Nejsme tak soustředěni, ale jsme rozptýleni na tisíc věcí a věcíček.

J. Schrijvers, Má Matko, přeložil O. Vasil, redemptorista v Stropkově, Praha, 1930, Čsl. akc. tiskárna, str. 152, cena 13 Kč.

Tato knížka se hodí pro každého, kdo chce prohloubit úctu a oddanost k Panně Marii. Je psána slohem prostým, každému přístupným, zakládá se však na pevných bohovědných základech. Četba neunavuje, osvětluje mysl a zapaluje srdce. Učí čtenáře pravému poměru k Matce Boží a budí v něm dětinné smýšlení vzhledem k ní. Upřímně doporučujeme tento spis každému.

Mossong, Dr. J. E., Apoštolát, na který se zapomíná, Přerov, 1929, Edice Smíru, 6 Kč.

Blíží se doba maturitních zkoušek na středních školách a sta studentů bude se rozhodovat o dalším povolání, blíží se však také doba, kdy novokněží vstupují do života. V této době je zvláště důležité, aby věřící se vroucně modlili o dorost kněžský a za kněze. Člověk se modlí tím vroucněji, čím více chápe důležitost záležitosti, za kterou se modlí. Tato nepatrná knížka vás o tom poučí.

CIZOJAZYČNÉ.

Baumann, Ferdinand S. J., So liebt der Herr, Herz-Jesu-Verehrung als Inbegriff der Religion und Richtschnur der Vollkommenheit, Freiburg im Breisgau, 1931, Herder, 72 str., cena 8 Kč.

Nová knížka, která podává hlubší smysl úcty k B. Srdci Páně, tak jak ji hlásali Lev XIII. a Pius XI. Ukazuje, jak tato úcta souvisí těsně s naší vírou a jak vede k pravé dokonalosti, je-li správně a plně chápána. Spisovatel čerpaje z encykliky Pia XI. dovedl také plně vystihnout ducha smíru, který podstatně patří k této pobožnosti.

Tóth, Dr. Tihamér, Mit offenen Augen durch Gottes Natur, Freiburg im Breisgau, 1931, Herder, 176 str., 13 obrázků, cena 25 Kč.

Tuto knihu vřele doporučujeme mládeži. Dr. Tóth, apoštol studentstva, doprovází skupinu mladistvých skautků na jejich táboření ve volné přírodě a učí je tak pozorovati přírodu, aby z ní poznali Tvůrce a obdivovali se Jeho moudrosti a kořili se Jemu. Učí je také názorně poznávat, že pravá víra a pravá věda si nejen neodporují, nýbrž se navzájem doplňují. Takové knihy potřebuje dnes naše mládež!

Rud. Březík, Ostrata 10 — N. N. Kelč 5 — J. Gogela, Slušovice 5 — N. N. Mořkov 10.

Na sv. Antonína: N. N. Tvorovice 10 — N. N. Dřevohostice 10 — N. N. Kelč 5 — Rodina Pospíšilova z Veselíčka 10 — N. N. Libosváry 10 — N. N. Ostrata 10 — N. N. Velehrad 20 — N. Pavelka, Tučapy 50 — A. Popelka, Strání 10 — Rod. Vrbova, Hůrka 5 — P. Masařík, Snovídky 10.

Na oltáři a věčné světlo: Žofie Gottwaldová, Brno 50 — M. Fabíková, Brno 8 — J. Veselka, Klokočov 10 — J. Volná, Místek 10 — A. Glingarová, Místek 5 — A. Ličnovská, Závěšice 3 — N. Navrátilová, Ludslavice 3 — N. N. Ludslavice 3 — A. Vávrová, Boršice 5 — Fr. Janošik, Bolelouc 10 — M. Pavelková, Tučapy 2 — J. Remeš, Partutovice 70 — Rod. Maršíková, Hranice 10 — N. N. Poruba 10 — N. Zapletalová, Slušovice 5 — A. Herman, Kunovice 15.

Na korunku Panny Marie: A. Kunzová, Mořkov 5 — N. N. Radslavice 100 — N. N. 20 — Fr. Hradil, Kozlovice 5.

Na sochu Bož Srdce Páně: O. Olejníková, Nové Hvězdlice 30 — Jan Chytil, Klenovice 50 — N. N. 6.

Na Poutní dům: Mládež z Ludslavic 10 — N. N. Ludslavice 5 — N. N. od Blanska 20 — M. Srosťliková, Hvozdná 20 — M. Prusinovský, Tučapy 5.

Na duchovní správu (klášter T. J.): Farní úřad Zdounky 100 — N. N. Žešov 100 — N. N. poutnice 70 — N. N. 8 — Val. Šuba, Přílepy 8.

Na dorost T. J.: K. Vichová 8 — N. N. kněz 20 — N. N. poutnice 25 — N. Vlčková, Opava 5.

Na Vodní kapli: M. Musilová, Brno 50 — J. Satke, Skřípov 5 — Rodina Suchánková, Jezernice 10 — Rodina Panáková, Veselíčko 25 — Rodina Pospíšilova, Veselíčko 20 — N. N. Slavkov u Brna 110 — N. N. Všeň 20.

Na elektrické osvětlení: N. N. z Uher. Brodu za vyslyš. prosby 20 — A. Popelka, Přemyslovice 10 — N. N. 5 — N. N. Žákovice 10 — A. Janotková 10 — N. N. Velehrad 20 — Fr. Utkalová, Karlovice 6 — N. N. 10 — J. Trlica, Hovězí 10.

Na Matici Svatohostýnskou a Poutní dům: M. Košíčková, Višňová 70 — N. N. kněz ze Slovácka 100 — jiný 15 — N. N. z Chropyně 100 — Fr. Šindel, Peřvald 25 — N. N. 100 — N. N. Luky nad Dřev. 50 — J. Hořejšic, Slavkov 50 — Fr. Kalná, Slavkov 50 — M. Masařová, Dolní Lhota 100 — Farní úřad Rychtářov 10 — J. Horniak, obch., Nitra 25 — S. Mlčoch, Rataje 5 — farní úřad Měrovice na Hané 173 — A. Vrzal, Popovice 8'50 — farní úřad Břeclav 200 — Š. Štanglica, Kvasice 60 — z Kroměříže: dp. L. Nepustil 20 — A. Müllerová 20 — R. Vachutková 5 — K. Nedomanský 30 — F. Válka 5 — M. Fraňtová 50 — F. Čech 20 — K. Vepřek 5 — J. Slovák spol. s r. o., knihtiskárna 120 zakl. čl. — F. Michálek, arcib. správce 20 — R. Gern, rolník 20 — J.

Rajsígl, Hýsky u Kyjova 25 — L. Raclavský, Zdislavice 10 — dp. Ig. Kment, far., Hoštice na H. 5 — F. Havlíková, Pravčice 10 — F. Pavlíková, Palačov 100 zakl. čl. — far. úř. Zdounky 200 — Jednota Čsl. Orla, Kyselovice 20 — R. Paulík, čl. př. z far. Šlapanické 75 — dp. B. Hála, far., Vidče 10 — Velkostatek Strachwitz, Zdounky 100 — far. úř. v Podhradní Lhotě 80 — L. Bartek, Huštěnovice za † H. a L. Korčaka stavební los 100 — vdp. far. A. Nevřala, Jalubí 220 zakl. čl. — dp. T. Loprais, Halenkovice 10 — Bož. Vodicova, Skaštice 138 zakl. čl.

Na tiskový fond: Fr. Hanák, Choryně 50 — M. Jírová, Praha 12 — F. T. S. ze Slovácka 10 — 8 Kč: A. Hrabal, Prostějov — T. Dulíková, Hrádek n./Vl. — M. Vykoukalová, Napajedla — M. Smejkalová, Mar. Hory — M. Trojková, Týnec n./Lab. — Fr. Šarmanová, Ostrata — Ž. Jarošíková, Šenov — A. Lauda, Želez. Brod — A. Vranová, Říkovice — A. Bajerová, Albrechtický — M. Schreinerová, Opava — A. Opršalová, Kyselovice — A. Žemčáková, Kožušany — A. Maříková, Praha — K. Fröhlichová, Brno — H. Hubíková, Bystřice p./H. — A. Kyseláková, Němčice — M. Šumová, Opava — A. Zlátková, Mor. Ostrava — K. Činová, Praha — Dp. Kouřil, Kroměříž — L. Kývalová, Kroměříž — A. Stodůlková, Paršovice — J. Šimek, Palkovice — A. Panáček, Wárin — E. Kobliňová, Přerov — 6 Kč: Konv. Voršílek, Přestavky — Ž. Nelhybová, Polanka — J. Jurčková, Lipník — J. Fridrich, Vracov — N. N. Brno — J. Vrba, Budětsko — J. Toupasz, Křenovice — M. Kramolišová, Hodslavice — V. Hroza, Snovídky — V. Schulzová, Místek — A. Musilová, Brno — B. Pavlata, Fröhlichov — A. Vejrych, Val. Klobouky — A. Němečková, Ofice — 4 Kč: M. Pejzlová, Praha — 3 Kč: K. Javorová, Lhotka — M. Řezničková, Kněžves — St. Cagašek, Domaželice — J. Hrubíček, Předmostí — N. Vitásková, Olomouc — A. Sedlářová, Brno — K. Pacha, Lišnice — R. Jašová, Brno — Fr. Šrubařová, Frenštát — J. Jurčíková, Záhlínice — M. Šumová, Vršovice — A. Fialová, Květná — J. Kuchař, Šenov — Fr. Janoušková, Šardice — Fr. Smékal, Kroměříž — K. Coufalová, Kroměříž — A. Gajdová, Zašová — A. Pluskalová, Olomouc — J. Fialová, Moravec — M. Bečák, Pstruží — A. Kunová, Hovězí — A. Kostruchová, Drahotuše — A. Sýkorová, Mor. Ostrava — K. Javorová, Lhotka — J. Pospíšil, Vyškov — A. Sokolová, Kostelec — J. Kuba, Topolná — J. Hradil, Oprostovice — Fr. Svobodová, Kroměříž — M. Musilová, Židenice — A. Valentová, Řičany — K. Pradlová, Praha — J. Scheibert, Olomouc — K. Láska, Tanwald — A. Kotoučová, Brno — J. Pospíšil, Petrovice — J. Tvarůzka, Klimkovice.

Z Ameriky: Marie Stolfá na hlavní oltář 33 Kč — Anna Rusková na elektr. světlo 10.

Všem šlechetným dárcům srdečně „Zaploť Pán Bůh“!

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Josefa Pelíšková z Nedakonic.

O. v p.!

Věrnou reprodukci zaoltářů chrámu Páně s Matkou Boží na Sv. Hostýně

nabízí grafický závod L. KLABUSAY V HOLEŠOVĚ.

Velikost obrazu 50x68 Kč 12.—, velikost 34x50 Kč 8.— mimo obalu a porta které obnáší Kč 4.—. Obraz tento nemá scházeti v žádné katolické rodině.

Ron & Štefek, Vyškov, Morava

Vodovody, plynovody, parní topení, čerpadla všeho druhu a každý účel, výbušné motory.

„Hlasy Svatohostýnské“

vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena cennými kresbami Führichovými. Cena poštou 6.— Kč.

Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly. Kritický překlad původního španělského textu s úvodní studií P. Ovečky. — Cena 18.— Kč neváz., 23.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě

Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k modlitbě mystické, kterou autor charakterisuje stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro muže. Vázaná 2.— Kč.

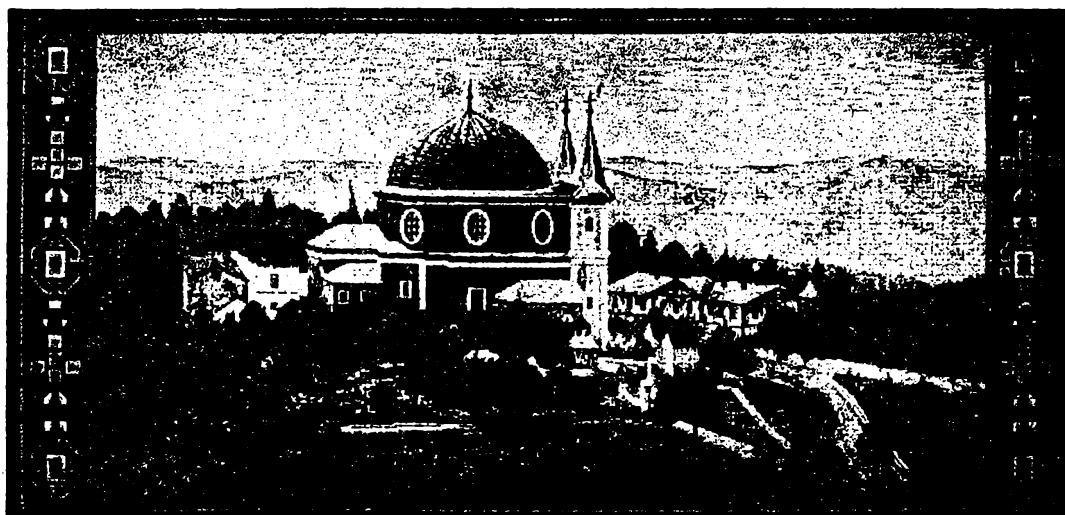
Lepka: Sv. Alois a jeho životní program. Úvahy časové pro naši katolickou mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Otisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

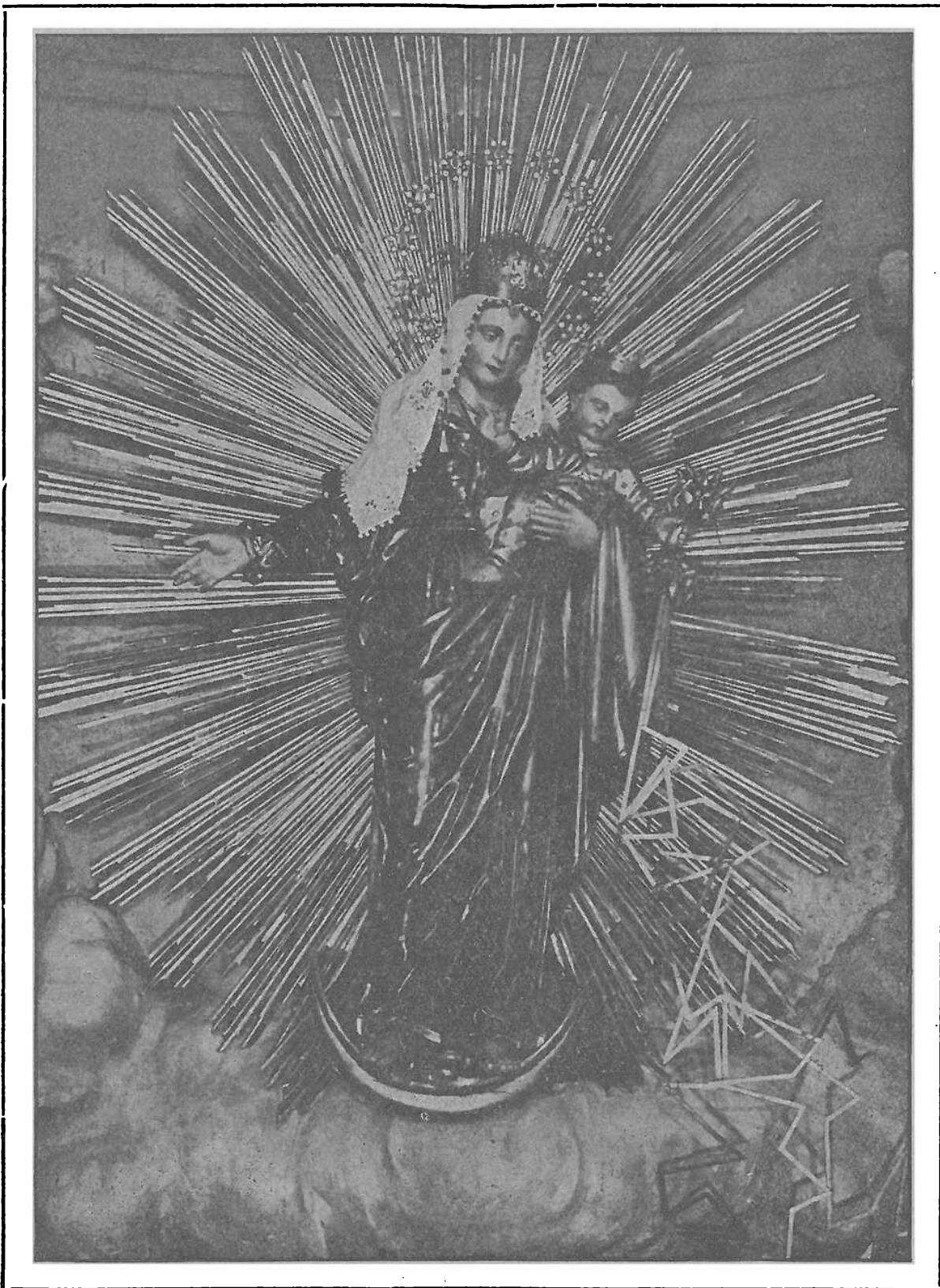
obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberec, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prošívané přikrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

Výtisk umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 8.

Srpen 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid s přílohou „Obrození“.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Slovensko u Matky Boží, báseň, str. 137 — Orlická: Zůstaň Matkou lidu svému, str. 138 — Štěpán Berghoff: Trestanec, str. 139 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 142 — Kolem jubilejního pouťi, str. 144 — Rozhledna, str. 148 — Kronika, str. 149 — Listárna, str. 153 — Knihovna, str. 155. — **Vyobrazení:** Pohled na schodiště, kde vítá z valu poutníky kolemjdoucí bronzová socha B. Srdce Páně, str. 143 — Skupina dítek, které přivedly cti. sestry sv. Vincence ze Strážnice, str. 146 — Římský obraz, který byl posvěcen 5. července 1881, str. 147 — Hostýnská silnice v Americe, str. 151

DARY.

Na kostel: 500 Kč: R. Miškářová, Ptení — N. N. z Mor. Ostravy — N. N. z Hněvořína — 300 Kč: N. N. z Něžic u Zdounek — A. T. z Tišnova — 250 Kč: K. Šedivá, Oblahov u Trenčína — 200 Kč: N. N. z Hradčan u Dřevohostic — N. N. Třebětice — K. Jelínková, Ostrož. Nová Ves — Ostravští poutníci — B. N. Brno — 160 Kč: J. Bradová, Vítkovice — 150 Kč: J. Mikuška, Olomouc — 100 Kč: Dp. Rud. Zásměta, Pustějov — Rodina Zásmětova, Pustějov — N. N., Tvarožná u Brna — A. Adamovská, Prostějov — M. Nesvadbová, Žalkovice — N. N. Domažlice — Katol. svaz žen a dívek z Kroměříže — Dp. N. Pilka, Hutisko — N. N. poutník — N. B., Vejšovice — S. Kučera, Příbor — V. Vojtěchovská, Prostějov — Poutníci z Jimřamova — N. Teličková, Křenovice u Kojetína — N. N. poutnice — N. N. ze Zahnašovic — N. N. Chrástany — K. Pavelková, Mor. Ostrava Dp. Jos. Příbyl, prof. v Bubenči — Dp. Lukáš Kovařík, O.S.B., Brno — F. Jiráková, Rostenice Ed. a Anna Zásmětovi, Pustějov, Slez. — Fr. Hanáková, Olomouc — Farní úřad Šliténá n./Vlár. — Fil. Žáková, Hrubčice — Cyr. Kroupa, Hrubčice — N. N. Prosenice. — 80 Kč: Fr. Palová, Horní Nětčice — 60 Kč: N. N. z Charvát — T. J., Bystřice pod Host. — N. N. Nový Jičín — Fr. Kunická, Strážnice — 50 Kč: N. N. Roštění. — Ž. Tvrdá, Nový Jičín — A. Sedlářová, ošetř. Brno — M. Franková, V. Bystřice — V. Kurtürst, Loukov p./H. — O. Ševeček, Fryšták — R. Kubová, Popovice — T. Mašláňová, Líšeň u Brna — N. N. Měrovice — N. N. Kurovice — N. N. Přestavky — N. N. Přívoz — N. N. Brno — N. N. z Předmostí — Aug. Longová, Bohuňovice u Olom. — R. Pospíšilová, Pozděchov — Dp. z Jimřamova — N. N. Orlová — N. Lešetínská z Přerova — Fr. Foltýnová, Mor. Ostrava — J. Procházka,

Biskupice — N. N. Bratislava — N. N. poutnice — A. K. z Předměstí — Fr. Kubičková, Ořechevičky — Fr. Hanák, Choryně — R. a M. Frýdlovi, Albrechtíčky — M. Domanská — Fr. Cířřová — N. N. Osek — 40 Kč: N. N. Nový Jičín — J. Kopecký, Řehořov — 30 Kč: N. N. Bosonohy — V. Novotný, Olomouc — N. N. Přívoz — Rodačka od Sv. Hostýna — Průvod Novojický — Rod. Hrušova, Popovice — Anna Buráňová, Pošovice — N. N., Nové Dvory — T. Janková, Strážnice — N. Večerka, Dřínov — 25 Kč: N. N. Všechovice — Rod. Rozkopalova, Koberžice — M. Přecechtělová, Srbec — M. Jandíková, Ostrata — O. Hlinkovský, Raškovice — K. Štaněk, Stará Bělá — N. N. Lutotín — N. N. Lipník n./B. — N. N. Radkov — N. N. Radkov — N. N. Brno — B. Baumlová, Brno — P. Románek, Fryšták — N. Knosová, Velatice — M. Bednářová, Brno — M. Vrtílková, Vyškov — A. Rusková, Amerika — M. Poláčková, Žilina — J. Zdražilová, Královice — T. Přílepská, Všechovice — N. N. Hlinsko — N. N. z Roštína — Poutníci z Fryčovic — A. Benáčková, Únanov — M. Moravská, Vlkoš u Kyjova — A. Smejkalová, Čekyně — A. Pospíšilová, Hojnice — N. N. Brusné — M. Cagašová, Domažlice — J. Nábělek, Příluk — N. N. Hodonín — N. N. Prostějov — A. Zemská, Mor. Ostrava — F. Fírgánek, Opava — Fr. Čuba, Rajnochovice — M. Galušková, Orlová — N. N. Hustopeč n./B. — Líšenští poutníci — J. Dvořáková, Sušice — A. Víoslavská, Grymov — A. Smejkalová, Čekyně — Fr. Zmeškalová, Nahošovice — M. Jandíková, Ostrata — A. H., Kašava — M. Krátinová, Brno — J. Křepek, Tučapy — J. Minařík, Kelníky — T. Janková, Strážnice. — 15 Kč: N. N. Skalička — N. N. Nový Jičín — N. N. z Orlové — N. Paul, Val. Polanka — N. N. kněz ze Slovácka —

HLASYSVATOHOSTYNSKÉ

Číslo 8.

Srpen 1931.

Ročník XXVII.

SLOVENSKO U MATKY BOŽÍ.

*Prekrásna ružička lúbezně voní,
má duše, mé srdce dychtilo po ní:
Po Matce Boží
mé srdce túží.*

Maria, kde si?

*Hledám ťa dávny čas na tomto svete,
kde si, ó Maria, muj vzácný kvete?*

*Pro teba kvůli
to každú chvíli:*

Maria, kde si?

*Ked sem ja uslyšal, kde ona bydlí,
hned ve mně radostí plesaly žily.*

*Ach, má matičko,
krásná hvězdičko,
to sa mi líbí.*

*Na sto tisíckráté buď pozdravena,
překrásná ružičko, Panno Maria!*

*Že ťa spatrujem,
sa potešujem,
Panno Maria.*

*Ach, přijmi, Maria, krásnu kytičku,
malý ruženeček, peknú pesničku!*

*Tu ti darujem,
že ťa milujem,
Boží Rodičku. Amen.*

Vyňato ze spisu: Tichý, Kytice z české a slovenské duchovní lyriky lidové, Praha, 1931, Kuncič.

V bílém svatohostýnském chrámě, před oltářem Ochránkyně Moravy klečelo poutníků ze všech končin této země. Tetička Kostihová od té doby, kdy na každém schodě před chrámem Otčenáš se pomodlily, až do samého rána, utíraly si oči bělavým šátkem. A pořád ještě nové a nové proudy slzí řinuly se jim ze zapadlých očí. Až k ránu se trochu vzpamatovaly a rozhlédly se po chrámě. Bože, jak se změnil za těch třicet roků, co zde nebyly. Tenkrát tetička Kostihová byly mladá, pět roků vdaná žena. Měly muže v hutí v práci, pěkný domek, pár kousků pole, měli se rádi. Všecko měli, jenom děti neměli. Zemřela jim první Mařenka, potom Jeníček, a zas holčička. Všecky, dřív než měly rok, polámal „břed“. Když se jim narodil poslední, Štěpán, tetička místo radosti chvěly se hrůzou nad chvílí, kdy zas klásti budou zemřelé dětské tělíčko do rakvičky. V zoufalé úzkosti poklekly před obrázek Panny Marie a zaslíbily svého synáčka, že když zůstane na živu, každý rok půjde na pout do Žarošic nebo na nějaké poutní místo a že ho zbožně vychovají. Takových zaslíbenců je na Slovácku více, kteří buď od rodičů nebo v nějaké nemoci sami se k pouti zaslíbují. Štěpánek rostl a tetička, plna štěstí, jely na sv. Hostýn poděkovat . . . Jak to všecko uteklo! Ze Štěpánka stal se Štěpán a tatínek umřel. Hoch do dvacíti roků ještě jakž takž poslechl. Dnes však? Je v komunistické organizaci, do kostela s prosbou, ani s křikem nechce. Proto tetička ty poutě konají za něho a proto tolik plakaly.

Nenadalo se ž—ské procesí, jak smutné bude mítí uvítání z hostýnské pouti. Na konci vesničky pod lipou kolem bílé kapličky plno lidu. Byla ta kaplička pýchou Anežky Horňákové, vždycky čistě vybílená, plachty a záclonky povyšované, dveře a oltář ozdobeny věnci a kvítím. Hlavním klenotem však byla socha Panny Marie s Ježíškem, tak milostná a líbezná, že mimoděk každý se tu zastavil a pomodlil zbožně Zdravas. A tato Matička, potěcha vesničanů, byla dnes do rána na kusy roztržena. Barbarský skutek rozrušil vždy klidnou vesničku. Ač vinníka nikdo neviděl při jeho podlé práci, přece každý chtěl naň

prstem ukázati. Všichni hádali na toho Kostihového komunistu. Štěpána.

Štěpán Kostihů býval s Anežkou Horňákovou kamarád, vždy si dělal na ni jakési právo. Kolik slzí Anežka u svojí kapličky za Štěpána vyplakala! Když mamička odešly na sv. Hostýn, tu Štěpán, jat jakousi něhou, šel ke kapličce a tam našel Anežku. Býval na politických táborech ohnivým řečníkem a těmi uhlazenými, lákavými slovy zasypal své děvče. Mluvil o volné, nespoutané lásce, o kráse přírody, a žádal ji, aby mu byla družkou života.

„To jako myslíš, Štěpáne, abych šla s tebou na úřad na zdavky — to ti přece neudělám. Co by řekli tatíček, takovou hanbu jim udělat.“

„Já také nemohu jít s tebou na faru a do kostela, vždyť bych pozbyl důvěry u své strany. Nač konečně takové obřady, vždyť to každý ví, že se máme rádi od malička.“

„Oh — Štěpáne, ty ani nevíš, jak tě mám ráda, ale právě proto ti to neudělám. Až budeš chtít jít se mnou do kostela, tenkrát budu tvojí ženou, já na tebe počkám, až se obrátíš.“

Štěpánovy líce zarděly se hněvem: „Toho se, děvčico, nikdy nedočkáš!“ . . .

„A já si tě u Matičky Boží vymodlím!“ plál něhou její modrý zrak jeho mračným pohledům vstříc.

Nesnesl toho pohledu, zaťal pěsti a zahučel: „Však ty se k Ní dlouho modlit nebudeš!“

Mohla by tedy Anežka prstem ukázat na vinníka, ale ona jen ty bílé ruce kladla si na tváře a plakala dvojím žalem. —

Jako když do potoka hodí kámen, dělají se kruhy větší a tišší, tak se uklidňovalo v Ž—ich. Jen Anežka Horňáková, jako by jí do srdce hřebík vrazil, jen šila a šila, ani oči přes zelenou myrtu do okna nepozvedla, aby nemusela vidět do jejich oken, aby ho ani okem nespátřila. A Štěpán? — V kanceláři byla slečna ohnivých očí, zastřižených, jako smola černých vlasů, bujná, rozmarná slečna Vilma. Úředník, soudruh Křížánek se s ní vodíval, ale po Štěpánovi, pěkném to chlapci, házela očima. Oba byli zásad o volné lásce stejných, spolu vrhli se do proudu života.

Když tetička Kostihová uslyšely, že Ště-

pán „žije s holkou“ zaplakały si. Než přece se odvážily říct synkovi: „Boženky — Štěpáne — vždyť nebuď jako to dřevo v lese, dejte se aspoň na tým kanceláři sezdat a přiveď si tu nevěstu k nám, ať žijete jak lidi.“

Štěpán poslechl, ale jen proto, že byl do svojí Vilmy zamilován a hrozně se o ni bál. Přece jenom byl v jádru chlapec z dědiny, měl smysl pro domácí život, jen škoda, přeškoda, že se nechal zlákat a o-slepit pozlátkem. Slečna Vilma si ku po-divu dala říct a proměnila svůj „stav“. Nemusela den co den do protivného úřadu. Štěpán měl v huti pěkné příjmy, doma měli několik kousků pole a menší hospo-dářství. Tetička běhaly sem a tam a po-klízely. Mladá moc práce nepodělala, za to huba jí jela jako mlýn — sladounce — mazlivě. Tetička si tak kolikrát povzdychly: „Bože, jenom kdyby ta mladá naše se někdy pomodlila, nebo šla do kostela. Snad až bude něco malýho, se obrátí.“

Než jak se zklamaly, ubohá tetička! Do toho štěstí jako blesk udeřilo z čista jasna. Když už to mladé štěstí bylo v době dohledné, když Štěpán pln pýchy něžnými

otázkami zasypal mladou svoji ženu, tu Vilma zuřivě rvala si své ostříhané vlasy.

„Vždycky's mně sliboval, že nechceš mě mít otrokyní, a ještě to není dva roky, už se mám trápit s děckem! Jak já budu vypadat, kde bude moje krása, kam budu chodit — co jsem to jen udělala!“

Marné byly všechny prosby a výklady, od rána do večera vedla svou. Cíl jejich tužeb a nářků byl špinavý, hanebný a Štěpán ponejprv v manželství se vzepřel. Necítil už dávno lásky k té ženě — pěkné masce s mělkou duší, ale velice se těšil na dítě. A toto své dítě on zničit nedo-volí, ať se děje cokoli . . .

Bylo to právě dva roky od oné události v kapličce. Zas tak rozrušena a pohoršena byla vesnička. Okolo Kostihového zástup lidu. „Mladá Kostiška vypila lysol,“ znělo to od úst k ústům. „Je tam doktor, ale už jí nepomůže — vypila ho hodně.“ „A chtěla se otrávit?“ „Myslím otrávit se nechtěla — kdo ví“ — —

Štěpán chodil jako bez duše a tetička se třásly hrůzou na celém těle. Nešťastnice brzy dokonala a nikdo by v té tváři, plné

Štěpán Berghoff:

TRESTANEC.

Pokračování.

A bylo dobře, že Marie šla s Emilií. Na schodech nemohla Emilie dále. Ucho-pila se pevně zábradlí a přítelky: „Jen okamžik, Marie, víří mi v hlavě! Myslím jsem se příliš rozčilila.“ Nejspíš je to od hladu, myslila si Marie.

Ve světničce bylo vše v nejlepším po-řádku. Vlastně nebylo velice ani co po-řádati. A přece mohla býti tato chudička komůrka rájem, kdyby se v ní byla usíd-lila láska. Bez ní se stala peklem.

Emilie klesla vysílena na židli. Na čelo jí vystoupil pot. „Marie, co se to se mnou děje?“ Klesla ve mdlobách do náručí přítelčína.

Marie vzala drobnou paní na klín jako dítě. Co s ní měla počítí? Uložila ji do postele. Svlekla bezmocné trpitelce šaty. Avšak nemohla svým očím ani uvěřiti. Od krku dolů byla Emilie samý červený zateklý pruh. Ten zuřivec svou ženu bil. Horké slzy soucitu smáčely Emiliiny líce. Udiveně otevřela oči: „Marie, proč pláčeš?“

Místo odpovědi vtiskla Marie Emilii vřelý polibek. „Ubohá trpitelko!“ Objaly se jako matka s dítětem a jejich slzy se mísily.

„Musíš si ulehnouti!“ Emilie neodporo-vala. Byla velice zeslabena. Marie jí po-dala trochu vody a chléb. Nic jiného ne-našla. „Marie,“ naléhala Emilie, „jdi již, muž možná brzo přijde! Zastane-li tě tu, zle to odpykám. Třesu se před jeho pří-chodem.“

Marie odešla. A té noci nemohla usnouti: „Pane Bože, není-li možná jinak pomoci, vlož aspoň část Emiliina utrpení na mne!“

Od tohoto dne přicházela Marie denně k Emilii, když Antonín Sklouzal byl v dílně. Péčí o svou přítelku zvažněla a zbledla.

Ošetřovatelka v nemocnici vyvolala Marii: „Nějaká mladá žena si přeje s vámi mluvití, paní Poláková. Stojí venku.“ Marie vyšla. Čekala tam na ni Emilie.

„Zas nová starost, Emilko?“ tázala se Marie smutně. Emilie se rozhlédla, není-li

hrůzy, nebyl poznal hezkou rozmarnou Vilmu.

Jsou události v životě, kdy jediná chvíle dodá člověku zkušeností a trpkostí více než celá léta — kdy šije se skloní, buď oddaná před Bohem, nebo zoufale, beznadějně, ale sklonit se musí přece . . . A potom člověk pohlíží na tento svět jinýma očima . . .

Štěpán Kostiha, nadšený řečník, ohnivý pracovník své strany, počal si to všechno pomalu uvědomovat. Znechutilo se mu stálé opakování planých slov, fráze, za které nemohl se postavit jako muž — a nemohl je plnit. Počali to citit jeho soudruzi. Svým chováním pozbýval důvěry. V jedné soukromé schůzce došlo ke rvačce. Dříve, než si mohl uvědomit to pohanění, odkopnutí, již ležel venku; zablácen, zakrvácen ve tváři. V únorové noci padal sníh s deštěm, vítr chladný konejšil rozpálené čelo. Z hotelu zněla bujná, rozmarná hudba. Štěpán zahrnul za roh k tižší části města. Do tmy vlídně zde zazářila světla budovy, která druhdy bouřivala jeho krev, kolem níž pronesl tolikrát a tolikrát spousty nadávek — Orlovna —. Štěpán si vzpo-

mněl, že na rozích byly plakáty o přednáškové besídce v Orlovně. Snad ani nevěda jak, zahrnul ke dveřím, prošel chodbou. Zastavil se na konci sálu. Světla byla zhasnuta, aby více vyniklo osvětlení jeviště. Tam za stolem, ozdobeným umělými květinami, stála děvůška asi šestnáctiletá, bíle oděná, v pase opásaná modrou stuhou. Světlé kadeře občas si odhodila s čela a s tváří rozpálených nadšením. Sálem zněla stříbrným zvonkem báseň:

„. . . vrhli se na Tvůj obraz Matko,
za šera noci, štítili se světla,
Ty s výše usmívala jsi se bolnosladko,
jak pravá Mát', jež odpouští i synu pekla
a sloup se pod nohou ti řítí, láme,
ó hnus, Tvých dětí noha v prach Tě
hnětla!“

Štěpánovi slova ta jak nože řezají do srdce, bodají do duše, do svědomí. Mžikem vyvstala mu v paměť ona hrůzná noc, kdy vztekem a vášní veden učinil skutek podobný. Štěpánovi letěly hlavou všechny ty urážky a posměšky, kterým buď přizvukoval nebo mlčky schvaloval nebo sám na schůzích je pronášel. On — který byl

někdo na blízku. Pak rozčileně šeptala: „Marie, prosím tě, přijdi dnes večer k nám! Můj muž je nemocen.“ Z jejích slov vyznívala veliká starost.

Marie pohlédla na Emilii pátravě a otázala se jí udiveně: „Bolí tě, že je tvůj muž nemocen?“ Emilie odpověděla: „Marie, nemluv tak! Je již úplně jiný. Večer mi podal i ruku a řekl mi: „Milá Emilko, odpusť mi; nejednal jsem správně. Uznávám to. Tebe je škoda pro mne. Ale věř mi, uzdravím-li se, bude jinak!“ Marie, bylo mi, jako bych byla přišla z pekla do nebe! Radostí jsem plakala. Včera jsem slavila vlastní oddavky. Pán Bůh všechno spravil. Ale teď nesmí můj muž zemřít! Marie, přijď, pomoz!“

Marie se upřímně těšila ze štěstí Emiliina. Vesele jí podala ruku a pravila: „Tvá láska ho překonala. Večer jistě přijdu!“

Emilie rychle odběhla. Starost o muže ji poháněla domů.

Marie byla již velmi unavena, když šla večer do bytu Sklouzalových. Noc před tím měla hlídku, dvě hodiny po ní odpočívala a potom byla celý den na nohou.

Sotva stála. Ale slíbila tu návštěvu Emilii, proto se nutila vši silou.

Jako ve snu stoupala vzhůru k Emiliině světničce. Odtud zatím prchla zima, nastalo tam jaro. Nemocný pozdravil Marii rozpačitě. Vždyť věděla všechno. Omlouval se: „Teď je již všechno v pořádku!“

Marie řekla přívětivě: „Mám radost z vašeho štěstí. Nemluvme již o tom!“

Nemocný však pravil: „Paní Poláková, děkuji vám za útěchu a pomoc, kterou jste poskytla mé ženě. Žil jsem jako v pustém snu. Ani člověkem jsem již nebyl. Bidní kamarádi! V jejich středu jsem zesurověl. Spolek, k němuž jsem náležel, stále rozjítřoval rány a učil nás jen nenávidět. Proto jsem neměl ani lidského citu. Byl jsem vtěleným ďáblem. Kolik vytrpěla má žena!“

Vtom se sklonila jeho žena k němu, položila mu ruku na ústa a zadržela další vyznání. „Antoníne, nemluv! Já jsem byla také vinna. Již je, Bohu díky, zase dobře!“

Marie poznala, že se ti dva konečně našli.

Emilie se k ní obrátila: „Teď nejdůležitější věc. Řeknu ti to upřímně, Marie:

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Zase o tom vdávání.

Rozumná matka tak vychovává svou dcerušku, že ji chrání před známými a milostnými pletky až do 17. anebo 18. roku. Dívka do tohoto věku *patří jen do ženské společnosti* a má v sobě vypěstít ušlechtilou *ženskou* povahu. Maminka pilně zaměstnává svou dcerušku, učí ji všemu potřebnému v domácnosti, vařit, šít, uklízet, nakupovat, a na venkově i o hospodářství se starat. Zda dovede lámat francouzštinu anebo angličtinu, je vedlejší, rovněž, zda dovede zahrát na klavír. Jen když má smysl pro pořádek, čistotu a domácnost!

Ve věku 17. anebo 18. nastává hodné dívce volba stavu. O tom většina matek nemá potuchy. Zachovalá dívka však, která často přijímá Tělo Páně, má pro to porozumění. *Jsou dva stavy v církvi Boží: panenský a manželský.* Ku kterému stavu vede ji Pán Bůh? A když k panenskému, zda k panenskému ve světě, anebo v řeholi?

Co má dívka volit nerozhodují ani rodiče, ani příbuzní a známí, nýbrž *dívka sama pod vlivem milosti Boží.* Rodiče mohou a mají pomáhat, aby volila dobře a nevrhala se do nějakého neštěstí. Poroučet nesmějí. Víme, že za dnešních poměrů roste úžasně počet nešťastných manželství. Víme však také o mnohých dívkách, které se oddaly panenství ve světě a mají své samostatné postavení, jak jsou šťastné a jak blahodárně působí na své okolí. Že by v řeholích byly sestry nespokojené a nešťastné, o tom píší často romány, ve skutečnosti však se to zřídka kdy stane, neboť církevními předpisy je postaráno, aby dívka, která se k životu řeholnímu nehodí, zavčas mohla vystoupiti, než se zavazuje řeholními sliby. Sliby však zavazují podle dnešních předpisů napřed jen na rok, pak zase na rok, opět na rok, pak na tři léta a konečně na vždy. Do té doby věru lze poznati, zda kdo v řeholi může býti šťasten. Nejšťastnější

zvláštní pozornosti vyžaduje však vlhké česání látky na menších strojích. Tam by se mohlo velmi snadno uvolnit kolo a při rychlém otáčení látku roztrhati. Stávám u samého stroje, pozorně dohlížím a naslouchám drže ruku na páce, abych mohl při nejmenším vyšinutí hnací řemen shoditi. Z práce mám opravdovou radost. Připadám si jako kormidelník na velitelském můstku. Jediným hmatem svých rukou zastavuji všechna kola. Ještě jsem se na oddělení ani neohráł, nebyl jsem tam ještě ani celou hodinu, a již mě chtěl jistý důvěrník vtáhnouti do socialistického sdružení. Velmi se zarazil, když jsem mu přímo řekl, že pro mne má význam toliko dělnické sdružení katolické. Zdá se, že již dávno se mu nepříhodilo něco takového. Přemlouval mě, že mají jen hospodářské cíle, náboženství že je u nich soukromou věcí. Ale to mohl vysvětlovati, komu chtěl. Já jsem četl v jejich spolkových listinách něco jiného. Setrval jsem na svém: Buďte do katolického spolku nebo nikam! Víte, že jsem byl vždycky radikální chlapík. Nemohu dělati nic polovičatě. Bylo by

pro mne hanbou, kdybych chtěl nositi na obou ramenou. Věřte mi nebo ne, musel jsem si sám vyhledati zástupce těch několika katolíků a požádati je o přijetí do jejich sdružení. Jak to, že protivníci si lidí vyhledávají a všemožně se přičiňují, aby je získali pro své organizace, kdežto u nás je tolik ospalců a zbabělců?

Aspoň v oddělení, kde pracuji, jsou „katolíci“ zbabělci. Na př. včera jsem se velice dohněval. Katolický podmistr si zavolal jednoho mladíka a poroučel mu, aby mu přinesl 1/4 kg tlačenky: Mladík skromně upozornil: „Ale dnes je přece pátek!“ Tu se podmistr rozkřikl: „Tak mi přines 1/2 kg“ Celá společnost se rozesmála. Ve mně to vřelo. Ulevil jsem si odplivnutím. Všichni se na mne podívali udiveně a soucitně, někteří se podmistrovi hleděli zalichotiti všelijakými poznámkami. Já ovšem jsem si ho zneprátelil. Neškodí! Dílovedoucí jest naproti tomu jadrný, zbožný muž. Škoda jen, že je zřídka u nás. Musí za povinnostmi do valchy, do stříhárny, do tkalcovny a jinam. Ale je-li zaměstnán v našem oddělení, neodvází se ani jeden

duše nenalezl jsem v životě manželském, nýbrž v životě řeholním. To jsou zkušenosti, které nelze rozumováním odstraniti. Takový jest život lidský.

Jsou však maminky, i katolické a jinak zbožné, které toto nechápou. Je-li dce-ruška poněkud zdravá, tak ji chtějí za každou cenu provdat, ať se jí to líbí nebo ne. Ani k častějším svátostem ji nechtějí pouštět v obavě, že by snad chtěla do kláštera. Běda knězi, který by snad budil u dívek smysl pro stav panenský! K tomu by dívka

Pohled na schodiště, kde vítá z valu poutníky kolemjdoucí bronzová socha B. Srdce Páně.

nesměla ani ke zpovědi. Pošetilé matky! Nechápu, jaké je to vyznamenání, když o srdce jejich dcerušky uchází se sám Kristus Pán, Král věčné slávy!

Rozumná maminka se postará, aby měla pohotově pro svou dcerušku, když věkem dospívá, spisek Doernerův „*Na rozcestí*“. Dostane jej za pouhé 2 Kč v Edici Smíru (Přerov, Šířava 7.) V této úhledné knížečce rozebírá se střízlivě volba stavu, význam této volby, co je stav panenský a co stav manželský, přednosti stavu panenského a pak stavu manželského, známky povolání k panenství, známky povolání k manželství a konečně rozumné slovo o známostech. Tuto knížečku dá maminka záhy své dcerušce, aby poznala, ve kterém stavu ji chce míti Bůh a modlí se, aby správně volila. Netáhne-li ji to mocně k stavu panenskému a je-li jinak zdravá, rozhodne se pro stav manželský. Vábí-li ji však panenství a naprostá oddanost Pánu Bohu, ať v řeholi anebo v povolání světském, ať se pilně modlí, by zůstala věrnou tomuto hlasu milosti a nedala si to od lidí vymluviti. Maminka dá jen knížečku a modlí se, do „volebního zápasu“ nezasahuje. Ať dceruška volí, k čemu ji vede Pán Bůh.

Takové smýšlení a jednání matek, by zamezilo leckterý nešťastný sňatek a usnadnilo mnohým zbožným dívkám volbu panenství a vstup do kláštera. Velké úkoly čekají katolickou církev u nás v budoucnosti a k těmto úkolům potřebujeme také mnoho a mnoho obětavých sester řeholních. Katolická akce potřebuje rovněž v každé farnosti několik obětavých duší, které cele se věnují laické výpomoci v duchovní správě. Tyto duše budou získány většinou zase jen ze stavu panenského jako v prvotní církvi.

Rozhodnou-li se dívky v 17. nebo 18. roku pro určitý stav, bude usnadněno dívkám, které se odhodlaly pro stav manželský, naléztí snoubence, neboť bude dosti dívek, které si zase vyvolí stav panenský. Řeší se tedy touto cestou aspoň částečně tak zvaná *ženská otázka*.

Rozhodla-li se dívka pro stav panenský, ať pěstuje pořádně duchovní život, neboť v něm tkví její hluboké štěstí. A rozhodla-li se pro stav manželství, ať se horlivě všemu učí, čeho třeba v domácnosti a při tom ať se *pilně modlí, aby dostala hodného, zbožného snoubence*. Za našich dnů není to tak snadné. Nutno se o to vskutku *usilovně modliti*. Je to velká milost, získá-li zbožná, zachovalá dívka zbožného a zachovalého snoubence. A přece jen takoví lidé jsou schopni založit pravé katolické rodiny, kterých potřebujeme k obnově lidské společnosti.

Pán Bůh rozdělil vedení lidstva mezi dvě moci, církevní a státní. Jedna řídí věci Boží, druhá zase lidské. Jedna i druhá jsou ve svém řádu svrchované. Každá z nich má své hranice, jež jsou stanoveny její povahou a cílem. Poněvadž však moc obou se vztahuje na stejné lidi, může se státi, že táž věc podle různého stanoviska připadne pod pravomoc obou. Obě zřízení, stát i církev pocházejí od Boha. Prozřetelný Bůh je sobě povinen, aby oběma stanovil správné cesty.
Z encykliky Pia XI. o výchově.

KOLEM JUBILEJNÍ POUTI.

Náčrtek kázání.

P. Placidus Mathon, horlivý benediktin rajhradský, který s kaplanem Stojanem před 50lety připravoval onu památnou pouť 4. září, měl na Sv. Hostýně o této pouti kázání, jehož hlavní myšlenky se nám zachovaly.

Když před 800 lety nejvzácnější památka křesťanstva — Jerusalemská a Palestinská vůbec

— do rukou Mohamedánů padla, od nich zneuctěna byla, a přístup k těm svatým místům obtížen, ba zabráněn byl, a na křesťanech mnohé ukrutnosti a zločiny páchané byly, přišel s tou kormutlivou zvěstí očitý svědek všech těchto hanebností páchaných od Turků, Petr z Amiensu, a vyzval celou Evropu jako jeden jediný hlas „Bůh to chce“, abychom s mečem v ruce

vyrvali nevěrcům ta svatá místa. Tisíce a tisíce křesťanů táhlo ve svatém nadšení vydobyt Jerusalema a, ač po nesčíslných útrapách, přece ho dobyli a založili království jerusalemské třebaš ne na dlouhou dobu.

Za naší doby jest v nebezpečnosti a v potupě ještě vzácnější a drahocennější památka, nejdražší poklad církve sv. - víra v Ježíše Krista. Toto vidí na vlastní oči a osobně zakouší to bezpráví nový Petr, římský papež, nástupce prvního Petra a ohlíží se o pomoc. Zvedá svých zraků na západ, ohlíží se na jih a na sever — odnikud mu nekyne pomoc pro zachování tohoto předraženého pokladu přesnosti a živosti sv. víry. Tu však mu ukazuje Duch Boží národy slovanské, v nich spatřuje ještě kus zdravého jádra a jiskru víry posud jasnou a tuto chápe se Sv. Otec rozněcovati v plamen, aby jím rozehřál i ostatní národy světa. Za prostředek k tomu užívá, že staví na obdiv celému světu život a zásluhy našich věrověstů sv. Cyrilla a Methoda, a vybízí okružníkem „Grande munus“, aby jich následovali a mocnou jejich přímluvu u Boha si vyžádali. Pocta vzdaná otci padá i na syny a dcery; toho jsou si vědomi národové slovanští a podnikají pouť do Říma poděkovat Sv. Otcí Lvu XIII. za tuto poctu věnovanou jejich apoštolům, jejich otcům. Putovali do Říma i Moravané i Češi, že však poměrně jen málo se mohlo osobně zúčastnit, slíbili Sv. Otcí, že doplní tuto pouť ještě letos jinou poutí sem na Sv. Hostýn, tak jak všichni ostatní Slované spolu s námi ji učiní r. 1885 na Velehrad. Co v Římě slíbeno, to nyní plníme, jsme zde na Sv. Hostýně na důkaz vděčnosti k stolici apoštolské a abychom zde doporučili Sv. Otce, papeže Lva XIII, naši vlast a veškeré slovanské národy, i ty v nešťastném rozkolu žijící, přemocné přímluvě Bohorodičky, ochránkyni sv. víry a vítězkyni nad každým kacířstvem a rozkolem, a sv. apoštolům slovanským Cyrillu a Methodu.

Aby naše modlitby byly vroucnější a abychom i my sami z nich měli více užitku, jest chvíle nejprůhodnější rozmysliti se

1. Co vždy byli a až do dneška jsou římská papežové pro náš národ,
2. Co jest nám povždy nejbl. Matka Boží.

1. Papeži římská byli vždy nestranní zastáncové a ochránci našeho národa proti všem útokům sousedních nepřátel, jimž často nešlo tak o víru, jako o nadvládu nad námi. Průběh ze života sv. Cyrilla a Methoda — podle okružníku biskupa Strosmyera, papežové Mikuláš I., Hadrián II., Jan VIII. — až do našich dob, kdy papež Lev XIII. vydal encykliku Grande munus, v době když jsme obklopeni nepřáteli zvenku a v nebezpečí importovaných k nám nihilismem a racionalismem.

2. Kdyby nebylo mocné ochrany Matky Boží, byla by u nás dávno zanikla pravá katolická víra a s ní byli bychom ztratili i svou národnost, svůj český jazyk stavše se protestanty a utonuvše ve velkém moři němectva. Doklady z dějin od doby vpádu Tatarů, bludů husitských, třicetileté války atd. až do dneška, kdy se úctou k Bohorodičce hlavně na památných místech ve víře silíme.

Závěrek.

Zavázání jsme tedy k neskonalým díkům především Bohorodičce a sv. Cyrillu a Methodu, jak je skutkem ukážeme? jak splatíme tu jejich tisíciletou ochranu? Ejhle, Hostýn, pole na zříceninách! Pomozme jej vystavěti důstojně národa křesťanského. Upevníme se tím i ve víře položivše pomník našeho vyznání.

Jak se odměníme římským papežům? Ejhle Lev XIII., nástupce sv. Petra, nástupce Mikuláše a Hadriána a Jana, který nás rovněž celým srdcem miluje, ten jest ve Vatikáně vězněn. Co učiníme? Za sv. Petra se modlili, když byl v žaláři, Jerusalema a svatá místa šli věřící vybojovat, co však my učiníme? V Římě jsou v nebezpečí i sv. víra i nejvzácnější památky křesťanstva. Lvem XIII. ozývá se celým slovanským světem: „Bůh to chce!“ Nedejme hanobiti svého společného Otce, zachovejme hlavní přikázání: Cti otce svého i matku svou, ctěme vskutku svého Otce v Římě, svou Matku — nebeskou Královnu, tím si zabezpečíme příslibení, že dlouho budeme živi ve své vlasti a že dobře se nám povede na věčnosti. Bůh to tak chce! Amen.

Vzpomínky staříckého kněze.

Účastnil jsem se v roce 1881 pouti na sv. Hostýn a to na popud své matky, veliké ctitelkyně Panny Marie — byla to

moje první pout. Toho roku (1881) ukončil jsem 4. třídu gymnasia, bylo mně 16 roků.

Z rodiště mého Místku účastnilo se pouti mnoho lidí. Poutníci vykonali cestu na sv. Hostýn a zpět pěšky, ale pro staré a případně ochuravělé poutníky byly 2 povozy, které s průvodem jely. Průvod vedl pan kaplan místecký - P. František Gogela.

všem veliký zástup obyvatelů místeckých přišel procesí naproti a po slavném požehnání v prostranném farním kostele (byl přeplněn) se všichni rozcházel.

Tato pouť na sv. Hostýn pobádala mně pak, že úcta k P. Marii svatohostýnské se v srdci mém zakotvila.

Matka má, která si přála a o to jistě Matku Boží prosila, abych došel jednou důstojnosti kněžské — se bohužel toho

Skupina dítek, které k nám letos přivedly ctih. sestry sv. Vincence ze Strážnice. Dívky byly tak slušně a cudně oblečené, jak zřídka zde u dítek vidíváme.

Procesí vyšlo časně ráno v pátek po mši sv. a nocovalo v jedné osadě nedaleko Kelče. V sobotu ráno po mši sv. v té osadě v kapli sloužené P. Gogolou pokračovalo se dále ke sv. Hostýnu. V poledních hodinách došlo procesí do Bystřice, odtud po krátkém odpočinku mnozí poutníci šli na sv. Horu — jiní učinili tak až v neděli ráno. Nával poutníků na sv. Hostýn byl veliký — čehož svědkem jsem poprvé v životě byl. Zda jsem přijal i sv. svátosti, nemohu se již upamatovati. V neděli odpoledne se procesí z Místku rozloučilo se sv. Hostýnem a Bystřicí a dospělo k večeru v pondělí do Místku. O-

nedočkala, neboť již druhý rok po té pouti dne 21. února 1883 byla na cestě mezi Těšínem a Ostravou převrnutím vozu jarmarečního zabita. Prosby její byly asi P. Bohem na přímluvu Matky Boží vyslyšeny a já (nehodný) dne 5. VII. 1890 na kněze v Olomouci vysvěcen.

Jako kněz konal jsem každoročně pout na sv. Hostýn — některý rok i dvakrát zvláště jako kaplan v Kostelci u Holešova a také i průvody farníků na sv. Hostýn provázel

Úcta k Panně Marii svatohostýnské mně také přiměla k tomu, že jsem se rozhodl za místo svého odpočinku po smrti zvoliti si hřbitůvek na sv. Hostýně.

Vzpomínky věrných manželů.

Josef a Teresie Kojecký ze Záhlinic píší 12. června: V lednovém čísle Hlasů svatohostýnských vzpomínáte velké pouti na Sv. Hostýně v roce 1881. Zasiláme Vám svou vzpomínku na tuto pout, kterou velmi dobře pamatujeme. Pouti předcházela veliká výprava poutníků ze slovanských zemí do Říma k Sv. Otcí. Vůdcem poutníků z našich krajů byl P. Koželuha z Polešovic. Z naší farnosti, ze Záhlinic, účastnili se výpravy tři farníci. Bývalý poslanec Sko-

cenný obraz, byly celé zkřehlé. Byly však hrdé, že nesou tak vzácný obraz, že jsou středem pozornosti tisíců a tisíců poutníků, a na zimu nedbaly. Kostel ani zdaleka nestačil pojmouti všechny přítomné, kteří se museli tísniť kolem kostela. My jsme měli tehdy právě po svatbě. Byla to naše první společná pout na Sv. Hostýn, již následovalo již 49.

Letos vypravujeme se na Sv. Hostýn již po padesáté. Jsme zase po svatbě, po zlaté svatbě, kterou oslavili jsme před ně-

Římský obraz, který byl posvěcen 5. července 1881 Svatým Otcem Lvem XIII. o římské pouti, donesen ve slávě na Svatý Hostýn 4. září téhož roku a visí nad harmoniemi naproti kazatelně.

palík, jeho bratr a otec ženy podepsaného. Po příjezdu nadšeně vyprávěli o svých dojmech z Itálie, o Sv. Otcí, o mnoha kostelích, o Benátkách, Florencii, Pompeji, Neapoli, Loretě. Nejvíce však o vzácném daru, který Sv. Otec věnoval poutníkům, o krásném obraze, jenž dosud zdobí kostel svatohostýnský v přední pravé části kostela. Když v září 1881 obraz byl slavnostně nesen na Sv. Hostýn, byl doprovázen nepřehlednými zástupy poutníků. Naše vesnice byla zastoupena velmi četně. Šlo se pěšky, i na vozích jelo. Na Hostýně bylo ale zima. Pršelo a družičky, nesoucí draho-

kolika dny ve zdraví v kruhu svých dětí, vnuků a nejbližší rodiny. Na Sv. Hostýn chodíme opravdu rádi a s povděkem sledujeme snahu Matice Svatohostýnské, aby každoročními opravami byl pobyt na Sv. Hostýně zpříjemňován, aby se tam poutníkům víc a více líbilo. Přejeme jí ve všem podnikání plného zdaru.

Vzpomínky staříčké poutnice.

Anna Hrudníková z H. píše 14. května: Dostalo se mi štěstí, že jsem mohla roku 1881 jít na Sv. Hostýn. Měla jsem tehdy 15 let a již jsem tam byla po čtvrté. Šla

jsem s penčickým procesím. Byl krásný den. Do Bystřice jsme přišli k čtvrté hodině: chvílku do kostela, pak odložit věci k paní Spáčilové a už jsme šli naproti Polešovským. Přišlo velké procesí s hudbou, mnoho družiček s obrazem a mnoho kněží. Kostel v Bystřici byl nabitý. V noci byla velká bouře a velice přšelo. Skoro ráno jsme šli na kopec. Cestou jsme zpívali a do kopce byla křížová cesta. Do chrámu jsme se nedostali, proto jsme byli venku na kázání. Ještě si pamatuji z kázání: „Když jsem vystupoval na Hostýnek, povzdechla si jistá poutnice: „Byla hora Kalvarie také tak vysoká?“ Pak začalo poprchávat, spustil se liják a kazatel řekl: „Nemohu, pro déšť musím přestat kázat!“

K Sv. Hostýnu lnu celým srdcem, tam přednáším Matiče Boží všechny potřeby duše i těla, potřeby svých drahých, záležitosti sv. církve, vysvobození duší z očištění. Matička Boží mi vždy dodala posily a útěchy a jistě mi vymohla, že jsem se dostala do Říma a do Lurd.

Jela jsem na Sv. Hostýn se svou sestrou r. 1927. Za Holešovem jsme snídaly. Přisedla k nám učitelská společnost. Jeden pan učitel nám řekl: „Vy jedete jistě na

Hostýn.“ „Ano, jedeme.“ „Když já jsem chodíval na Hostýn, maminka také nasmažila kuřat a napekla buchet. A jste z daleka?“ „Od Olomouce.“ „A proč nejedete na Kopeček? Máte to blíž a pohodlněji. Či Vás Panenka Maria na Kopečku tak nevyslyší jako na Hostýně? Já bych myslil, že je to stejné.“ „Myslíte?“ „No ovšem!“ „No tak chodte na Svatý Kopeček a my zase na Sv. Hostýn“.

Všichni se dali do smíchu a jeden z nich se k němu obrátil a řekl: „Potřebovals to?“ Vlak se zastavil a společnost vystoupila.

Dá-li Pán Bůh, přijedu na jubilejní pout. Bude to má 33tá pout a snad poslední. Ještě žije jedna poutnice, která byla tehdy v Římě a pak na Sv. Hostýně. Spravovala polešovským družičkám na hlavě věnečky. Má 81 let.

Také vdp. Stanislav Spáčil, farář ve Stráni, rodák z Přerova, si vzpomíná na pout z Přerova a na hustou mlhu, a jak jeho sestra vzala dvě cihly pod kopcem, ale sotva je do půl kopce dovedla. Nemohla ani sama z místa pro velkou nepohodu.

Výchova mládeže jest z těch věcí, které podléhají právomoci církve i státu, ač různým způsobem. Proto musí býti mezi oběma spolupráce a souvislost, kterou přirovnáváme spojení duše s tělem v člověku. Jedné z mocností je uloženo starati se o pomíjející blaho pozemské, druhá má poskytnouti věčná dobra nebeská. Co tedy jest v lidských věcech posvátného, co se týká spásy duší a úcty Bohu patřící, to všechno podléhá moci a rozhodnutí církve. Vše ostatní podléhá moci státní.
Z encykliky Pia XI. o výchově.

R O Z H L E D N A

Něco o světové revoluci.

Bedřich Muckermann S. J., který sleduje vývoj světové revoluce, sděluje tyto zaručené zprávy.

Dnes jest již dostatečně známo, kolik stálo bolševiky zrevolucionisování Španělska. Celkem 400,000.000 Kč. Španělští revolucionáři byli za posledních proticírkevních bouří ve stálém spojení s Moskvou.

Zvláště v Katalonii hromadily se rozkazy z Kremlu, až konečně vyvolaly pravou bolševickou brutalitu. Vše bylo jako za války, kde dával generální štáb své rozkazy na frontu až do prvních linií.

Veškeré komunistické nepokoje ve všech zemích a dílech světa jsou řízeny ze společné centrály v Moskvě, která je finančně subvencuje.

Sovětský generální štáb mění rychle své dispozice, brzy nařizuje nepokoj zde, hned zase jinde a mezi tím vyškoluje si v zázemí své vůdce a svou tajnou armádu, kterou učí bojovat proti policii a četníkům, stavět barikády, přepadávat a ničit.

Bolševíci mají výdatnou pomoc v nespojených masách, které nemohou oddolati lákavým komunistickým heslům. Peníze na revoluci získává sovětský generální štáb z hladu a otrokářské práce nešťastného ruského lidu.

Světové nebezpečí bylo již zpozorováno. Vedoucí anglické listy jako „Times“ a „Daily Mail“ uveřejnily o něm řadu článků. I francouzský tisk věří a Newyorská obchodní komora přerušuje styky se Sověty.

Podle Lidových listů, 12. VII. 1931.

Popravy v sovětském Rusku.

Nedávno vyšla ve Švýcařích kniha Teodora Sosnovského: „Rudá trojice“, ve které spisovatel na základě spolehlivých údajů ukazuje, jak sověty provádějí socialistická hesla „Volnost, rovnost a bratrství“. Mezi jiným přináší spisovatel podle úřed-

ních seznamů počet poprav od roku 1917 až do 1923.

Bylo úředně popraveno v této době:

Biskupů	25
osob duchovních	1.215
profesorů	6.575
lékařů	8.800
důstojníků	54.850
vojínů	260.000
policistů	10.500
četníků	48.000
úředníků	12.850
jiných inteligentů	355.250
sedláků	815.000
dělníků	192.000

Celkem 1,765.065

Uvažujte, prosím, o těchto číslech. Není to do nebe volající! To jsou hotové jatky a sice na výkvět ruského lidu, ne na zločince. Uvažte dále, že jsou uvedena pouze čísla z prvních šesti let, zatím uplynulo dalších krvavých sedm let! Věřící středověk by povstal na pomoc. Moderní doba kultury a humanismu k tomu mlčí. Kam to spějeme? Co čeká lidstvo, začne-li tato metla Boží řídit po celém světě?

K R O N I K A

Poutní ruch v květnu:

V sobotu 9. května: auto se 7 poutníky z Lysé na Slovensku; jeli do Hošťálkové, a protože ještě není nová silnice hotova, musili objížděti na Lukov a Holešov. K objíždce potřebovali půl druhé hodiny. Dále připutovalo 10 poutnic pěšky z Vlčnova: vyšly v pátek o půl deváté a v sobotu téže doby byly nahoře. Pěšky též přišlo 40 poutníků z Bojkovic. Dále: Bernartice 100, Všemina 130, Slušovice 400 s kapl. dp. Stanislavem Schneeweisem a s hudbou, Veselá 230 s hudbou, Vizovice 110, Hvozdná 110, Citov 35, Štípa 230 s kapl. dp. Ant. Valachem, Hustopeče 200 s kapl. dp. Josefem Rozsypalem a s hudbou, Hovězí 300 s kapl. dp. Hugem Schneidrem a s hudbou; k nim se připojili Halenkovi ztratili kaplana dp. Fr. Půčka, jenž přiváděl z údolí Bečvy pouti mužů.

Nanebevstoupení Páně: Jasenná 30, Neobuza u Slušovic 62, Pozdřechov 80 s

vdp. Aug. Horákem a s hudbou, chovanky z Řepčína 40, studenti z Prahy-Bubenče 38, studující z Lipníka 90, s profesorem náboženství Monsgr. Ot. Taubrem, Ludslavice 350 s vdp. Dr. Frant. Závrbským, vrchním kaplanem u sv. Mořice v Olomouci, s družičkami a s hudbou.

Šestá neděle po velikonocích: Újezd u Uničova, 93 Němců, které přivedl kaplan dp. Alfred Demel, Starý Jičín 120 s kapl. dp. Fr. Janíkem, Trnava 500 s far. vdp. Gabrielem Vlčkem a s hudbou, Nový Hrozenkov 500 s kapl. dp. Vlad. Čermákem a s hudbou, Vsetín 520 s kapl. dp. Al. Talandou a s hudbou, Kašava 300 s far. vdp. Jos. Klečkou a s hudbou, Lukov 200 s far. vdp. Ad. Pírkem, Němčice nad Hanou s far. vdp. Fr. Navrátilem, Těšňovice s prof. vdp. Jiljím Španělem, Holešov 800 s kapl. vdp. Dr. Jar. Krylem a s hudbou.

18. května: 100 chovanek z Frýdlantu s 5 řeh. sestrami.

19. května: 16 školních dětí s vdp. Vinc. Pecháčkem a s P. Paternem Kubáčem z Val. Meziříčí, školní děti se sestrami Dominikánkami z Hošťálkové a s adm. vdp. Jindřichem Valouchem.

20. května: 76 žáků ze Vsetína s katechetou dp. Fr. Gájou.

21. května: 41 dítek klášterní školy z Vítkovic s far. vdp. Fr. Mokrošem a 3 řeh. sestrami, 12 něm. poutníků v Hukovic u Nov. Jičína s far. vdp. Cyr. Souškem.

Svatodušní svátky: Věrovany 85, Špičky 43, Velká Lhota 60, Horní Lhota 50, Valašská Polanka 60, Bilany 70, Podštát 40, Jalubí 100 s kapl. dp. Jindř. Denešem, Bránkovice 28, Polkovice 50, Pivín 30, Obědkovice u Klenovic 46, Chropyně 350 s kapl. dp. K. Běříkem a s hudbou, Lipník 600 s kapl. dp. Jar. Izákem a s hudbou, Žlutava 48, Krčmaň u Olomouce 24, Milovice u Zdounek 83 s hudbou, Klenovice 80 s kapl. dp. Jos. Lacigou, Karolín u Kvasic s kapl. dp. Jos. Mošťkem, Bránky 200 s far. vdp. Fr. Matýskem, Žešov u Prostějova 75 s vdp. far. Vác. Švecem.

26. května: Školní dívky z Mrlínka s učitelem 40, novici z Velehradu s magistrarem dp. Jos. Lepkou.

27. května: Vdp. P. Jos. Habeš T. J., rektor na Velehradě, a P. Al. Koláček T. J., s poutí dětí z Tupes a ze Salaše 150, vdp. Karel Jeřábek, katecheta v Líšni u Brna s poutí dětí 140 autobusy, 40 německých chovaneč ze Šternberka.

28. května: Vdp. Jan Sigmund, farář v Petřvaldě s 35 dětmi; dp. Oldřich Janoš se 60 žáky I. třídy arc. gymnasia v Kroměříži, učitelka od Prostějova s 30 žačkami.

Nejsvětější Trojice: Cetechovice 40, Hošťálková 200 s administrátorem vdp. Jindř. Valouchem, Rybí 37, Čehovice 50.

Poutní ruch v červnu:

2. června: 34 školních dívek z Vlčnova s dvěma učiteli, 73 školních dítek z Frýdlantu s třemi řeh. sestrami, 60 z Tovačova.

3. června: 25 z Hustopeč, 38 ze Zlobic, 110 dětí z Kelče s důst. pánem.

5. června slavil tu svůj svátek ndp. Bonifác Segefa, kanovník v Kroměříži.

7. června: Sulimov a Střížovice s vdp. far. kvasickým Ant. Dokoupilem, Brodek u Přerova 100 s far. vdp. Jos. Pullerem,

Kokory 150 s kapl. dp. Fr. Hořákem, Uh. Brod 320 s vdp. P. Stan. Viceníkem, převorem řádu sv. Dom., P. Jos. Bartoník T. J. z Velehradu s 200 muži a s hudbou.

9. června: 28 dítek z Val. Meziříčí s vdp. Vinc. Pecháčkem a vdp. P. Paternem Kubáčem C. S. S., 20 chovaneč s dvěma ctih. řeholními sestrami z Přerova.

10. června: dívky z Karviné s učitelkou, autobus z Uničova, ze Spálova s vdp. far. Oldřichem Kyselákem a 62 dětmi, z Ostrožské Nové Vsi s kapl. dp. Karlem Vykopalem, 66 dětmi a dvěma dominikány, 20 chovaneč s ctih. sestrou z Kojetína, 20 sester Sv. Kříže z Choryně; dále autobus ze Starých Hor u Uh. Skalice, jenž stál před hostincem dvě noci.

11. června: dp. Josef Baránek, katecheta z Val. Klobouk s 31 žáky měšt. školy, dp. Aug. Spurný, kaplan v Nov. Hrozenkově s 36 žáky a 4 učiteli, 20 chovaneč s ctih. řeholními sestrami z Vyškova, 64 žáků ze Bzence.

14. června na třetí neděli po Sv. Duchu: Majetín 70, Rokytnice u Přerova 80, Loučka u Lipníka 80, z Roubaniny autobusem 40 s far. vdp. Fr. Kozumplíkem, Valašské Meziříčí 500 s kapl. dp. Al. Rygalem, Nový Jičín autobusy 150 s dp. Al. Krestou, Svaz katol. žen a dívek z Kroměříže s vys. důstp. kapitolním děkanem Cyr. Bařinkou a dr. prof. K. Rochlem.

15. června: 54 dětí z Příbora s učitelkou, a 25 dětí s dvěma sestrami z Řepčína.

16. června: 56 dětí ze Strážnice s dvěma sestrami, 54 dětí ze Starého Města.

17. června: 27 dětí a 10 dospělých ze Zlobic s vdp. far. Fr. Solanským, 30 dětí z Vrahovic s učitelem, 55 dětí z Hradiska u Kroměříže s kapl. dp. Fr. Seidlerem.

18. června: 46 chovaneč z Mor. Třebové, 26 dětí ze Žeranovic s učitelkou, 37 dětí z Frenštátu pod Rad. s kapl. dp. Dom. Vicenecem.

19. června: 48 dětí z Nedakonice u Dubu s 10 dospělými, 50 dětí z Dřevohostic s učitelem.

21. června na čtvrtou ned. po Sv. Duchu: Hutisko 140 s kapl. dp. Fr. Pilkou a s hudbou, Tršice 70, Přerov 50.

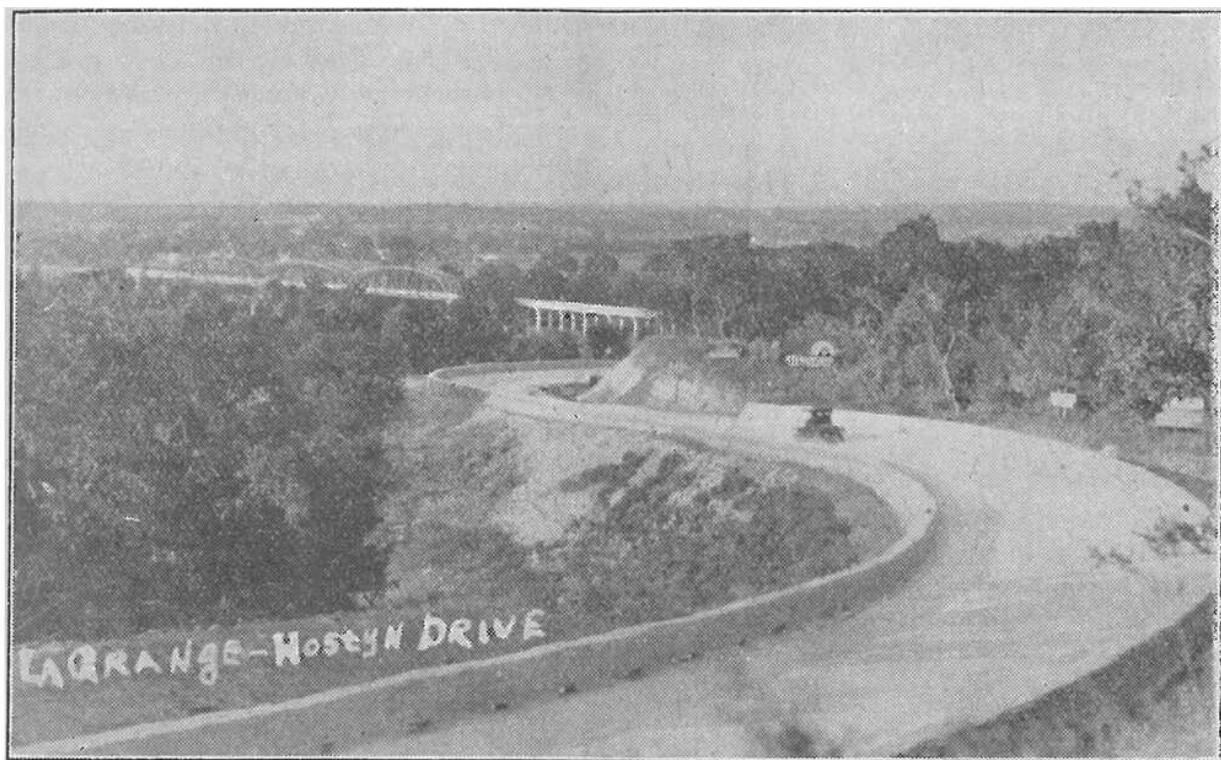
22. června: Mnoho dětí ze severní Moravy, 32 žáků měšt. školy z Oldřišova u Opavy s učitelem.

24. června: 20 poutníků z Paseky autobusem s vdp. far. Max. Pospíšilem, Hlinsko 250 s dr. Fr. Dvorníkem, prof. z Prahy, s družičkami a s hudbou, Dobrotice 220 s kapl. dp. Aug. Velískem, s druž. a s hudbou, Štramberk 58, autobusy s far. vdp. Janem Hrubým, jenž tu slavil své jmeniny, 32 dětí z Nov. Hrozenkova s kapl. dp. Vlad. Čermákem.

25. června: Vdp. Josef Nízký, arcib. notář a far. na Žižkově po 27té.

Adolfem Horákem, Líšeň u Brna 180 s dp. Jos. Peškou, katech. z Jihlavy, Kozlovice u Frenštátu 80.

29. června: Předmostí 200 s kapl. dp. Jos. Pospíšilem, a s hudbou, Mariánské Hory 110 s far. vdp. Janem Fürstem a 30 bíle oblečenými dítkami ve spolku Sv. Dětství Ježíšova se soškou Pražského Jezulátka, Vítonice 170 s far. vdp. Florianem Kuxem a s hudbou, Všetuly 150 s kapl. dp. Aug. Velískem a s hudbou, Loukov:

Hostýnská silnice, avšak ne u nás, nýbrž v Americe. Naše se zatím buduje, nebude však tak přepychová, jak tuto vidíte.

26. června: Tučapy 200 s kapl. dp. Aug. Velískem, s druž. a s hudbou, 50 dětí z Prusinovic.

28. června na 5. ned. po Sv. Duchu: Troubky u Přerova 50, Domaželice 350 s far. vdp. Ant. Chudíkem a s hudbou, Záhlínice 150 s far. vdp. Jos. Václavkem, Tlumačov 300 s far. vdp. Ig. Dohnalem s druž. a s hudbou, Fryšták 400 a 10 autobusů s far. vdp. Janem Kubínem a se salesiánem Janem Špánem a salesiánskou hudbou, vdp. Lad. Špolc, kaplan v Brně-Zábrdovicích s procesím Jednoty sv. Josefa 730 a pěveckým sborem Cyr. Jednoty, Znojmo 95 s kapl. dp. P. Alf. Hutařem, ř. sv. Dom., Zdounky 200 s vdp. děkanem

396 s vdp. kons. radou V. Pecháčkem, se 64 družičkami a s hudbou, Dřevohostice 350 s kapl. dp. Rud. Kvapilem a s hudbou.

30. června: 60 dětí ze Slavičina s far. vdp. Med. Horákem, 60 dětí a dospělých z Hukvaldů s duch. správcem Fr. Janýškou, 50 dětí z Val. Klobouk s kapl. Lad. Cibulkou, děti z Lidečka s kapl. dp. Voj. Králem, procesí z Dobromilic 160 s kapl. dp. Stan. Dubinou a s hudbou.

Iluminace Sv. Hostýna. V pondělí 22. června bylo 1500. výročí sněmu efeského, kdy lid pln radosti nad rozhodnutím vzhledem k Matce Boží v průvodě světelném pozdě večer doprovázel biskupy do

jejich příbytků. Na Sv. Hostýně bylo téhož večera o 9. hod. vyzváněno všemi zvony, o půl 10. hod. v noci pak zazářilo průčelí kostela ve světle reflektorů.

Pout Svazu katol. žen a dívek z Kroměříže zdařila se nad očekávání. Po příjezdu do Bystřice ubíral se průvod četných poutnic, vedený p. dr. Rochlem, za zpěvu mariánských písní na posvátnou horu. Z dálky vítal je hláhol zvonů. Před kostelem přivítal poutníky p. kapitulní děkan Bařinka, obětavý duchovní rádce. Sám také v 9 hod. sloužil mši svatou za živé a zemřelé členky. Dojemně působily na přítomné vložky, které bezvadně zapěly slečny M. Šprindrichová a Fr. Sehnalová. Po mši sv. zapěna oblíbená hymna Svazu, pak následovalo kázání. Po kratičké přestávce promluvil k poutníkům na prostranství před Sarkandrovkou pan kapitulní děkan. Poukázal na svou snahu, aby v jeho farnosti byli vždy věrní a poctiví katolíci, a katolictví seč jsou rozšiřovali. Po promluvě pana děkana následovala delší řeč paní radové Domanské, která důrazně připomínala všem matkám a dívkám jejich veliké poslání vychovati rodině a národu zdatné a uvědomělé katolíky. Připomínka, že k dosažení toho je potřebí katolické školy a katolického učitelstva. — Po obědě byla křížová cesta a svaté požehnání. Po zbožném rozloučení s naší nejsvětější Přímlovkyní u Boha se průvod ubíral k vlaku domů. „Pozorovatel“ 18. června 1931.

Poštovna na Sv. Hostýně. Jak známo poutníkům, jest na Sv. Hostýně zřízena poštovna, sběrna to dopisů a pohlednic, které se orazítují a donášejí na poštovní úřad do Bystřice; tam se orazítují poštovní známky — kdežto poštovna je razítkovati nesmí — rozřídí se dle hlavních směrů a pokud možno večer půlosmým vlakem se rozvázejí do světa. Ačkoliv jak na Hostýně, tak v Bystřici s rozesláním pospíchají, přece je k tomu třeba času. V neděli se sice neřadí, ale leckdy sluhové hostýňští pilně razítkují celé stohy pohlednic. V pondělí je odnášejí do Bystřice k večernímu vlaku. Poutníci tedy ať nepíší v neděli rodině: Zítra večerním vlakem se vrátím; přijedte mi naproti! V pondělí večer teprve pohlednice se rozesílají z Bystřice! Dále ať poutníci do-

pisnice dobře oznámkují a ať zřetelně napíší úplnou adresu.

Také následek podražení jízdenek. Přes 25 let jezdíval z Jablonice na Slovensku zvláštní vlak na Velehrad, Sv. Hostýn, Sv. Kopeček, na Vartu, do Vamberic, Králík a do Šaštína. Loní jím jelo 425 poutníků; každý platil asi 170 Kč. Všichni dohromady přes 70.000 Kč. Letos byly jízdenky zdraženy o 20%. Proto není zmínky o onom vlaku. Železnice nestojí o 70.000 Kč. Zato se budou vyvážeti z Čech peníze na výstavu do Paříže. Čítá se, že tam pojedě asi 100.000 zámožnějších lidí, a utratí-li tam každý 5000 Kč, vyveze se z republiky letos 500 mil. Kč do Paříže.

Povětrnost v červnu. Jako květen byl i červen letos teplejší než jiná léta. Průměrná červnová teplota za posledních 25 let byla 14 stupňů, letos 16 st. Průměrná ranní teplota byla 15 st., polední 19 st., večerní 14 st. Více než 25 st. bylo 17., 18., 20., 23., 29. června. Největší teplota byla 18. června 27.5 st. Ač na sv. Medarda 8. června dvakrát pokrápělo, přece byl měsíc červen suchý. 50letý červnový průměr jest 119 mm deště; letos napršelo sotva polovici: 65.8 mm většinou v přeháňkách, často nepatrných. Značnější srážky byly 1., 5., 6., 7., 18., 24., 25. června. Déšť vnikl do orné půdy, rostliny občerstvil, tráva však na loukách usychala.

Bouřky jsme pozorovali 5., 7., 18., 20., 24., 25. června. Kroupy nepadaly. Vichřice byla 11., 18., 24., 25., 29., 30. června. Největší byla při bouřce 18. června odpoledne po čtvrté hod. (20 m za vteřinu), která smetla několik prken z lešení u kostela na zem. Jasně dny byly 23., 28., 29. června. Větry vály z polovice od východu a z polovice od západu.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V červnu 1931.

	bylo lidí v kostele	500 a u sv. přijímání	150
4	3000	1700	
7	300	114	
11	2500	1200	
14	250	126	
17	2000	1300	
21	600	112	
24	2000	1100	
28	4500	3000	
29	3850	774	
Ve všední dny úhr.			

Úhrnem 19500 „ 9576

Mši sv slouženo 252.

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Polovice kostelní rotundy jest již šťastně opravena, podařila se skvěle a líbí se každému. Je to vskutku důstojné roucho pro stánek Matky Boží! V důvěře, že nám pomohou ctitelé Panny Marie, nezastavili jsme práci, nýbrž dali jsme se do opravy druhé polovice kostela, takže zbude na příští rok pouze presbytář se sakristiemi. Nevíme však, jak zaplatíme dluhy, které na podzim přece budou naléhat? Pro všeobecnou bídu ani si netroufáme mnoho prosit a raději vyčkáváme dobrodince, které nám pošle Prozřetelnost Boží.

Také se všem zamlouvá nové umístění sochy B. Srdce Páně na valu nad Vodní kaplí. Poutníci jsou mile překvapeni, když vystupující po schodišti, zahlédnou najednou Krista Pána, jak je láskyplně a velebně vítá na cestě ke svatyni Své Matky. A když odcházejí, hledí za nimi a posílá jim ještě Svě požehnání. Pro toto místo modeloval Mistr Vosník tuto sochu, proto se na tomto místě uplatňuje v plné kráse. Před kostelem zabírala mnoho místa na schodišti a neobracela se v rozkroku na pravici, ke všem příchozím, což leckdo vycítil. Teď vítá všechny, žehná všem a schodiště je zase uvolněno.

Duchovní správa.

ČLENŮM MATICE SVATOHOSTÝNSKÉ.

V neděli 16. srpna bude na Svatém Hostýně valná hromada Matice svatohostýnské ve stejném pořadí jako v minulém roce.

Zveme srdečně členy Matice na Sv. Hostýn, aby se dověděli, co Matice nového vykonala v roce uplynulém a co zamýšlí v nejbližší budoucnosti podniknout pro další zvelebení Svatého Hostýna. Dovíte se také, jak bylo použito Vašich příspěvků a darů.

Výbor Matice svatohostýnské.

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

V měsíci srpnu bude několik významných dnů na Svatém Hostýně.

4. srpna sejdou se kněží na poradu o exercičním hnutí. Bližší program v příloze „Obrození“.

15. srpna o svátku Nanebevzetí Panny Marie slaviti budeme výročí korunovace.

16. srpna pout a valná hromada Matice svatohostýnské.

17. srpna pout a sjezd Mariánských družin. Ráno o 6. hod. slavná mše svatá a společné svaté přijímání. O 8. hod. ve dvoraně Poutního domu akademie s referáty a pozdravy.

23. srpna pout Orelstva. Po slavných bohoslužbách o 1/2 7 se společným sv. přijímáním a kázáním, bude venku nebo na verandě slavnostní schůze se zpěvy, přednáškou a pozdravy. Potom křížová cesta, oběd a odchod k vlakům.

24. srpna pout olomouckých terciářů.

30. srpna jubilejní pout na památku římské poutě 4. září 1881. V sobotu 29. srpna bude nesen při světelném průvodě římský obraz polešovskými družičkami, jako před 50 léty. Současně zazáří Sv. Hostýn ve světle reflektorů.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

Jak vyplnila Panna Maria přání nemocné dcerušky. Spadla ve škole . . . Teřela jí páteřní kost . . . Když ji jednou navštívil lékař, řekla jsem mu: „Pane doktrore! kdyby aspoň tolik mohla, aby sama vyšla na dvorek!“

Tak často musím odcházeti za živobytím a venku by jí to spíše uběhlo!“

Lékař odpověděl: „Matko! tu by se musil státi zázrak! Zázraky se však již dnes nedějí. Může Vám tak ležeti ještě pět let!“

U lůžka měla oltářiček se soškou P. Marie svatohostýnské, ku které se po celou nemoc utíkala a často mi vykládala, že se jí zdálo ve snu, jak byla u Matičky svatohostýnské a jak zapomněla přinésti domů dobré vodičky hostýnské, kterou jí maminka s pouti nosívala.

Ve čtvrtém roku nemoci se již ani nemohla dočkatí jara, a stále mě pobízela, abych šla na pout na Sv. Hostýn, že se na to velice těší. Nemohla jsem jí to slíbiti — byl čas válečný — a se živobytím bylo mnoho práce.

Přišel na návštěvu pan katecheta, který jí v nemoci donášival sv. přijímání. Stěžovala si mu: „Velebný pane! Ta naše maminka ne a ne jíti na Sv. Hostýnek!“ Důstojný pán se na mne podívá a praví: „Vyhovte jejímu přání“. Odpověděla jsem mu, že hned půjdu, jak budu jen trochu moci. Důstojný pán, aby ji potěšil, řekl: „Až maminka odejde na pout, já přijdu a budu tě ošetřovati.“ Usmála se a řekla, že počká.

Přiblížil se den, kdy jsem mohla jíti na Sv. Hostýn. Ptám se dcerušky: „Miláčku, o co mám prositi Pannu Marii? Pravda, abys ozdravěla a hodně mohla běhati?“

„Ó ne, maminko! Jen tolik, abych mohla dojíti do kostelíčka k sv. zpovědi a k sv. přijímání a abych slyšela zpívati: S Bohem má radosti.“

Když jsem odešla, zdálo se mi, že mi cesty nic neubývá, přece za nedlouho jsem klečela za oltářem u Matičky a tak jsem se s pláčem vroucně modlila, jak jen může matka prositi za nemocné dítě. Chvíli se mi zdálo, že se ta Matička hostýnská na mne usmívá, a chvíli jsem viděla, jak dceruška doma trpí a mne očekává.

Když jsem se domů vrátila, hned se mne ptala, zda jsem byla u sv. zpovědi a u sv. přijímání a zda jsem to za ni obětovala?

Za čtrnáct dní jsme jí vedly se starší dcerou pod paží do kostelíčka. Šla jsem do sakristie poprosit někoho z důstojných

pánů, aby jí šel vyzpovídati. Právě tam byl její pan katecheta, jak ona jej jmenovala.

Řekl: „Co pak je s ní tak zle? Vždyť tomu není dávno, co jsem ji zaopatřoval.“

Když jsem mu řekla, že jest tu v kostele, podivil se tomu a hned ji vyzpovídal. Vydržela v kostele přes celou mši sv. a na zpáteční cestě nám řekla: „Proč nezpívali — S Bohem má radosti —?“ Odpověděla jsem jí, že se to zpívá jen v neděli, když je mnoho lidí. Doma pravila, že již ji nemusíme s lůžkem nosívatí na dvorek, nýbrž jen pod paží, že se cítí již dosti silnou.

Za tři týdny si zase vzpomněla, že by mohla jíti do kostelíčka. Řekla jsem jí, že pozvu velebného pána k nám, aby ji vyzpovídal. Namítala, že jsme se ho již mnoho naobtěžovali, že se jí již tolik nanavštěvoval a sedmkrát jí Ježíška donesl, že tedy to zkusí ještě jednou dojíti do kostela.

Na zpáteční cestě z kostela nám špatně šla. Pravila jsem jí: „Jak to dnes jdeš?“ Odpověděla: „Mami, já jdu dobře, ale obuv je těžká.“

Když přišla domů, hned chtěla jíti do lůžka a řekla: „Maminko, to jsem ráda! Dnes zpívali S Bohem má radosti.“ Velice jsem se tomu podivila, protože byl všední den. To byla poslední její návštěva v kostelíčku a její přání bylo splněno. Zemřela v srpnu ve čtvrtém roce své nemoci.

Pí R. R. z Arcadie Neb. v Americe píše nám: Musím vám poděkovat za ten krásný obrázek Matky Svat. Hostýnské, který byl v minulém čísle. Je jistě velice pěkný. Dala jsem si jej zasklíti a pověsila ve světnici a tak si aspoň často vzpomenu na Tu, která stále divy tvoří. Pozdravujte Rodičku Boží od nás za mořem!

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v pořadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška děkují plníce slib: nejm. z Oseka za vyslyšení prosby v těžké záležitosti — K. V. a M. V. z H. za šťastné

provedení operace — A. Z. ze Vsetína za obdržené milosti — A. K. z Val. Polanky za nalezení ztracených věcí — F. S. z Dřevohostic za polevení v nemoci a za šťastný výsledek zkoušky — A. K. z Vídně, 25letý čtenář Hlasů svatohost., za pomoc ve velmi nebezpečné nemoci syna — F. H. z Libosvár za uzdravení z dlouho trvající a těžké nemoci — J. M. z Ostraty za uzdravení dítěte z těžké nemoci — H. z Kurovic za uzdravení matky — A. J. z Prostřední Bečvy za vyslyšení prosby — M. B. z Výšovic za uzdravení — M. Z. z farnosti osecké za uzdravení syna — L. D. z Vysoké za uzdravení dítěte a vyslyšení v duchovních záležitostech — nejm. ze Křtomile za skončení těžké záležitosti — B. D. z Bosonoh za vyslyšení prosby — A. B. z Únanova u Znojma za uzdravení matky z těžké nemoci — A. P. z Lišně za uzdravení dítěte — nejm. z Olší za uzdravení — A. R. ze St. Lhoty za

vyslyšení prosby — manželé M. z Topolné za zachránění dítěte v těžké nemoci — 72letá poutnice z Vysoké u Hustopeč, že mohla ještě s pěti vnuky k Ní připutovati — Barbora Měráková z Dluhonic, že pod ochranou Panny Marie žila se svým mužem 53 let; odešel na věčnost 11. června 1931 ve stáří věku 81 let.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

A. O. ze V. za pomoc v nezaměstnanosti — A. K. z V. za uzdravení syna — čtenářka Hlasů z L. za obrácení dětí na pravou cestu — K. V. z V. za navrácení zraku — M. V. z O. za obrácení dětí — V. z Ú. za uzdravení — F. Š. z H. za uzdravení dcery — ze Zbrašova za pomoc — za odvrácení bludu a nevěry.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

K N I H O V N A

PRO ČETBU V RODINÁCH.

Rodina je v úpadku. Tak se stále mluví a my to také vidíme. Nářkem ji nepozvedneme. Ale kdyby tak v rodinách, které se chtějí zachránit, konala se po večeri před spaním pravidelně krátká duchovní četba, bylo by rodinám velmi pomoheno.

Jak dlouho by trvala taková četba? Jen čtvrthodinku.

Kdo by měl předčítati? Buď otec, nebo matka, anebo dítě, které umí dobře a zřetelně čísti. Ostatní poslouchají.

Co by se hodilo k takové četbě? Nic těžkého, suchého, unavujícího, nýbrž jen co zajímá a povznáší.

Jaké jsou to knihy?

1. **Ekertova: Církev vítězná.** Byla doporučena v sešitě březnovém na str. 59.

2. **Miklíkuv: Život bl. Panny Marie.** Byl doporučen v sešitě únorovém na straně 35.

3. **Ballonovo: Krásné poselství.** Tamtéž doporučeno.

4. **Hruškova kniha: Proč jsem neodpadl.** Kniha poutavá a velmi poučná pro dnešní dobu. Byla doporučena jako poutní památka v sešitě červnovém na str. 115. Stála původně 20 Kč, lze jí však dostati na Sv. Hostýně za 8 Kč.

NOVINKY.

Encyklika Pia XI. o znovavybudování společenského řádu v duchu evangelia (Quadragesimo anno), přeložil

dr. Bedřich Vašek, Olomouc, 1931, Hofirek, str. 64, cena Kč 5.—, poštou Kč 5'80.

Kdo má smysl pro záchranu lidské společnosti

uvítá s vděčností tuto encykliku Svatého Otce, která doplňuje encykliku Lva XIII., Rerum novarum, a opravuje různé nesprávné cesty v řešení sociální otázky. Je velkým dobrodiním pro lidskou společnost a zasluhuje velkého rozšíření.

Vašek, dr. Bedřich, Spravedlnost v životě hospodářském, II. díl Křesťanské sociologie, Praha, 1931, Čsl. akc. tiskárna, str. 464, Kč 44.—.

Vzdělaným čtenářům, jak kněžím tak laikům, doporučujeme vřele tuto velmi cennou knihu. Obsah této knihy měl by si osvojit každý kněz a každý vzdělaný laik, aby získal správné zásady a směrnice pro sociální reformy. Zanedbáme-li toho, tak nás stihne jako zasloužený trest sociální rozvrat s následky přímo hroznými.

Autor postupuje střední cestou, která byla schválena encyklikou Pia XI. Quadragesimo anno. Tím cennější jest toto dílo, neboť řada katolických sociologů nejnovější doby vydala spisy, kterých nelze více schvalovati po vydání oné encykliky.

Brejcha, Kytice na oltář sv. Antonínu Pad., Praha, Francl, str. 20, Kč 1.—.

Písně a litanie ke cti sv. Antonína pro jubilejní pobožnosti a slavnosti. Písně jsou opatřeny notami, také pro varhanika.

Terezička v pensionátě sester benediktinek, Praha, 1931, Školské sestry O. S. F. na Vinohradech, str. 84, Kč 7.—.

Překlad z francouzského originálu, který sestaven z různých vzpomínek a záznamů sester, které vychovávaly sv. Terezii Ježíškovu. Je to vhodný doplněk k „Dějínám duše“ a bude zajisté vítán čtenáři této světice.

Der grosse Herder, 12 svazků a svazek map., Freiburg i. B., Herder, 300 M nebo 60 měsíčních splátek po 45 Kč.

Právě vyšel první svazek tohoto velkého katolického naučného slovníku, který v každém ohledu stojí na výši doby. Z prvního svazku lze již soudit na celé dílo. Především jest bohatě ilustrován, obrázky přiléhají k textu a jsou opatřeny nápisy, aby každý věděl co znamenají. Slovník je psán ze stanoviska ryze katolického, a také otevřeně toto své stanovisko projevuje. Již proto zasluhuje přednost před všemi ostatními slovníky a doporučujeme jej vzdělaným čtenářům našich Hlasů. Články neunavují mnohými zkratkami, jsou dobře rozčleněny, což i různým tiskem se vyznačuje. Přihlíží k praktickým potřebám a jsou namnoze i rázu výchovného. Slovník chce být lidový. Význačné články jsou opatřeny rámcem, aby více vynikly a tvoří poučný kurs, který se potáhne celým slovníkem. Řada typograficky bezvadných příloh barevných i v hlubokém tisku provedených doplňuje a pestří toto dílo.

Haupt-Katalog, Zweiter Band, 1913-1929, Freiburg i. B., Herder, str. 363, mit Jahresbericht 1930.

Přední katolický nakladatel v Německu vydal s největší přesností sestavený seznam svých publikací od roku 1913, který ukazuje, jak velkou kul-

turní práci ve smyslu katolické firmy vykonala. První svazek byl vydán v roce 1912 a podal seznam publikací od založení roku 1801.

Jean Vézère, Marie Stella, Paris 8, rue Bayard 5, Bonne Presse, 128 str., cena 5 fr.

Od doby, co jsem četl „Markétku“, nepamatuji se, že by která kniha pozůstávala v duši takový dojem jako tato. Marie Stella (Maria Hvězda), tak se jmenuje dívka, která obětovala své mládí a svůj život celý, aby nahradila opuštěné osadě kněze. „Slečna z asyly“, jak ji nazývají po celém kraji, žije s babičkou v jakési útulně, učí v kostele dívky katechismu, navštěvuje nemocné, připravuje na křesťanskou smrt umírající, proniknuta skrz na skrz svým vznešeným ideálem: pracovat pro čest a slávu Boží a věnovat se docela duchovním potřebám bližního. Mladý lékař, jenž náhodou zabloudil do zapadlé osady, je uchvácen půvabem čisté ideální bytosti, ale vypravování nekončí svatbou jako 99% fádních románů. Venkovan jeden na jeho otázku mu odpovídá: „Slečna z útulny má jiné starosti než myslet na vdavky. Co bychom si bez ní počali? Žili bychom pomalu jako zvířátka, zdivočeli bychom, každý by myslel jen na jídlo a pití; moje stará je taková, a věřte mi, žena bez náboženství je peklo v rodině . . .“ Postava, abych tak řekl, veskrze moderní, ne ze starého světa. Ukazuje dívkám, co od nich žádá Kristus Pán a jak se mohou uplatnit v moderní vzlažnělé době, jak se mohou prokázat užitečnými Bohu i bližnímu v nynější době bez víry, bez ideálů, bez vznešených tužeb a cílů.

Almanach des Vacances 1931, Paris, Maison de la Bonne Presse, 128 stran, 1 fr. 25 c.

Zábavný kalendář pro mládež a toho, kdo chce o prázdninách zahánět dlouhou chvíli a zůstat v pravých kolejkách. Něco podobného by neškodilo naší katolické mládeži české.

Simon de Noaillet, Marthe de Noaillet, Paris, Bonne Presse, 374 stran, cena 15 fr.

Životopis vdané paní, zesulé r. 1926, několik dní potom co sv. Otec poprvé sloužil mši sv. ke cti Krista Krále, o jehož svátek se zesulá zasazovala vši silou. Životopis ukazuje pěkně, že možno dosáti svatosti a vykonati mnoho pro slávu Boží a spásu duší v kterémkoli stavu. Není-li každému dáno, aby vykonal tolik, co tato paní, jistě že ji může následovat každý otec a každá matka v plnění svých rodinných povinností, a více od nás prozatím Pán Bůh nežadá. Sloužit mu svědomitě ve stavu, ke kterému nás povolal a do něhož nás postavil, to jediné správná cesta k dokonalosti, a to možno z této knížky pěkně vyčísti.

DER GROSSE HERDER

Nejnovější, na výši doby stojící
slovník pro katolické křesťany
12 svazků a kniha map.

J. Volná, Místek. — 10 Kč: V. Holubová, Nový Jičín — A. Zatloukalová, Cisařov — Sestry z Uničova — A. Červénková, Zářiči — M. Biová, Nahošovice — D. Tesárek, Přerov — M. Skřivánková, Skalice — N. N. Tučín — M. Zatloukalová, Troubky — E. Klírová, Šenov — N. N. Hluzov — K. Štůrková, Vrahovice — N. N., Žeranovice — N. N. Radslavice — R. Slezáková, Radslavice — N. Navrátilová, Dobroměřice — N. N. Konice — C. Šedá, Němčany — Fr. A. Klvaňa, Býškovice — J. Veselý, Hejčín — Fr. Poláčková, Žilina — R. Pecniková, Val. Meziříčí — T. Juřenkova, Hájov — N. N., Bezuchov — N. N. Vicov — N. Švehlová, Velafice — J. Jemelka, Kozlovice — N. N. z Oseka — N. Doležalová, Husovice — J. Plaček, Kroměříž — F. Buránová, Pašovice — J. Vaňková, Horní Nětčice — Manželé z Kojátek — Rod. Haderková, Přerov — N. N. Přívoz - Mor. Ostrava — N. Janošova, Rymnice — N. N. Lipová — A. Cisařová, Mor. Ostrava — M. Zezulková, Václavovice — A.

Hodonová, Prostějov — N. N. Špičky — Radotín — Polanka u Vsetína — Šenov — Ludslavice — Jezernice — Zahnašovice — Libosváry — Žeranovice — Bernafice — Soběchleby — Slez. Ostrava — Henčlov — Neplachovice — Čten. Hlasů z Lišně — N. Kotásek, Mor. Ostrava — N. Křivánková, Uher. Skalice — A. Glingarová, Místek — K. Matlochová, Šenov — N. Kabátová, Vyškov — Fr. Mikulíková, Radslavice — A. Gunderová, Orlová — N. Fridrichová, Štěbořice — Fr. Hradil, Kozlovice — P. Pavlová, Býškovice — J. Koukal, Všechnovice — R. Dudová, Nové Dvory — N. Pělučková, Lišná — N. Záhoráková, Prostějov — N. Strnadlová, Lipník — Dp. N. Doležal, Palkovice — J. Skalková, Nový Jičín — A. Vařechová, Luběnice. — 8 Kč: N. Hrdličková, Vel. Prosenice — V. Vejrostová, Husovice — M. Štěpaníková, Otrokovice — Fr. Hradil, Lutopecny.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh“!

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Vdp. P. Fr. Vrána, Choryň u Krásna.

Františka Navrátilová z Hlinska p. H.

Anna Hůfová z Rovenska.

Apolonie Otáhalová z Polkovic.

Marie Volovská z Otic u Opavy.

Marie Gilíková „ „ „

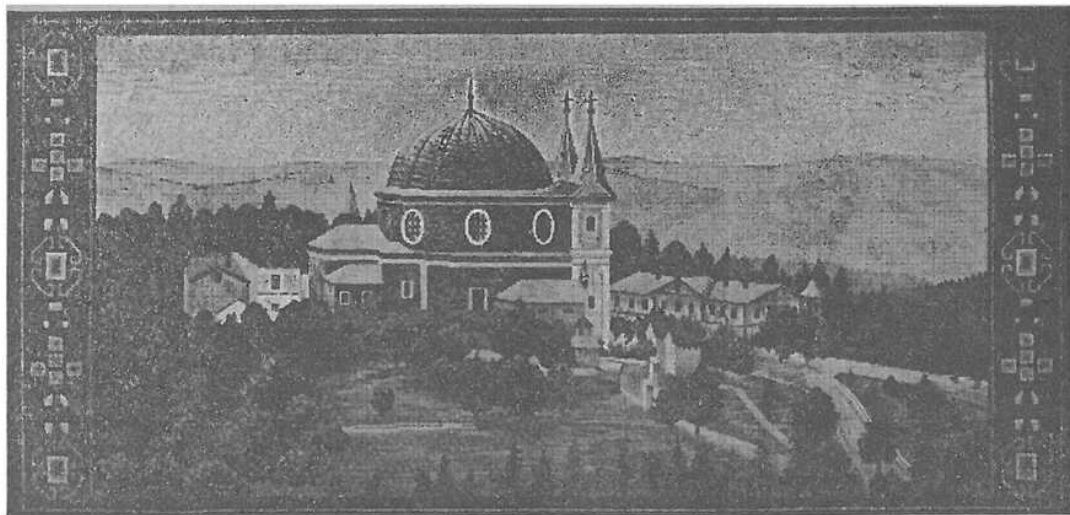
Josefa Poledníková „ „ „

Amalie Solařová z Přílepu.

O. v p.!

Ron & Štefek, Vyškov, Morava

Vodovody, plynovody, parní topení, čerpadla všeho druhu a každý účel, výbušné motory.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

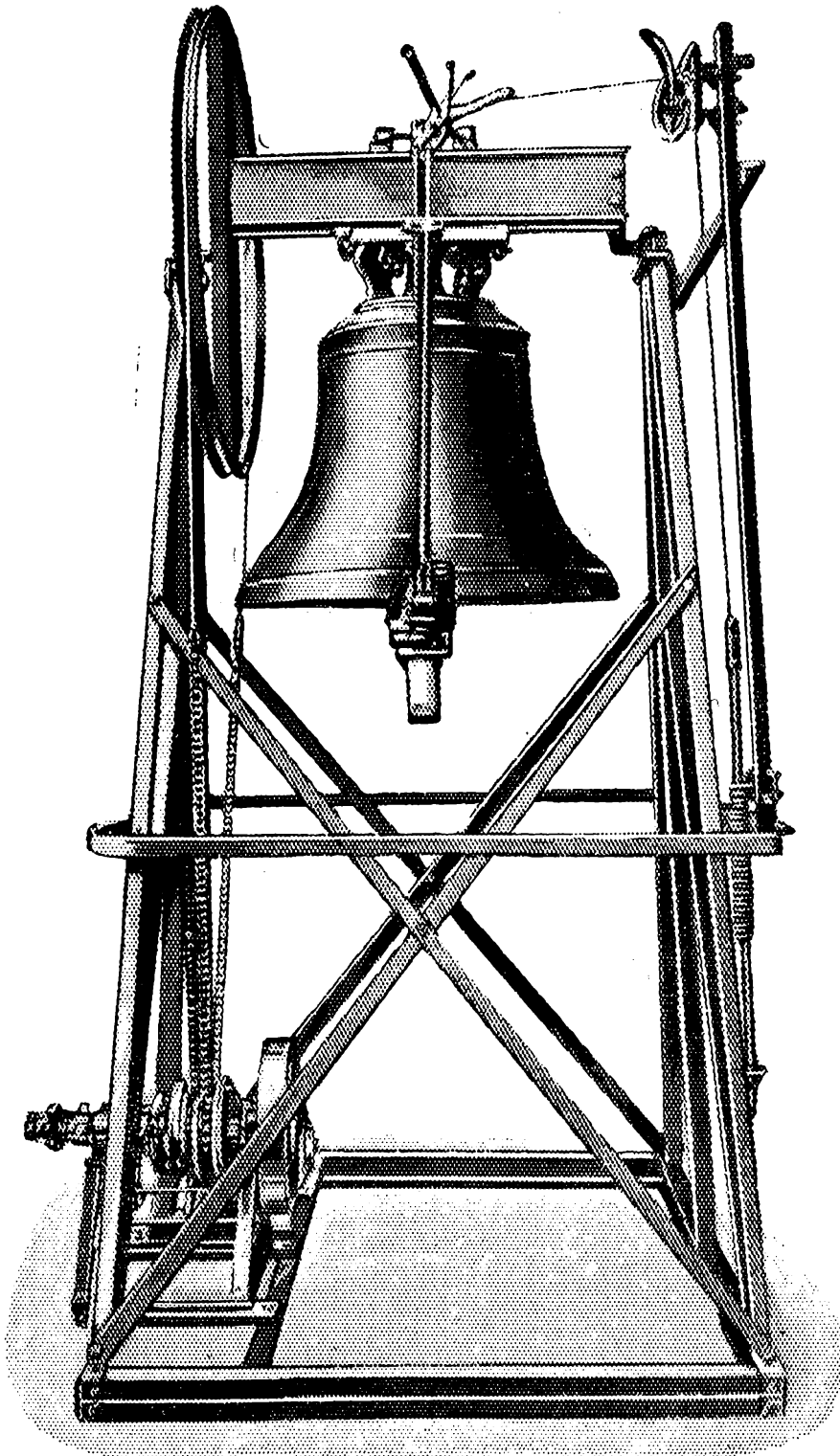
Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberece, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přechozy, nepromokavé příkrývky a vozové plachty, prožívané příkrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

TRANSFORMA

MORAVSKO-SLOVENSKÁ ELEKTROTECHNICKÁ
STAVEBNÍ A VELKOOBCHODNÍ SPOLEČ. S. R. O.

Tel. 469. **OLMOUC 2.** Tel. 469.

Dodává a instaluje:

Úplná zařízení elektrického pohonu zvonů při použití původního upevnění zvonů, neb dle vedlejšího vyobrazení a to jak na spouštění ruční tak i automatické hodinové.

Elektrický pohon měchů varhanových.

Úplná kinozařízení.

Provádí elektrické instalace všeho druhu a rozsahu pro veškeré účely.

Speciální oddělení pro zařizování elektrického osvětlení kostelů.

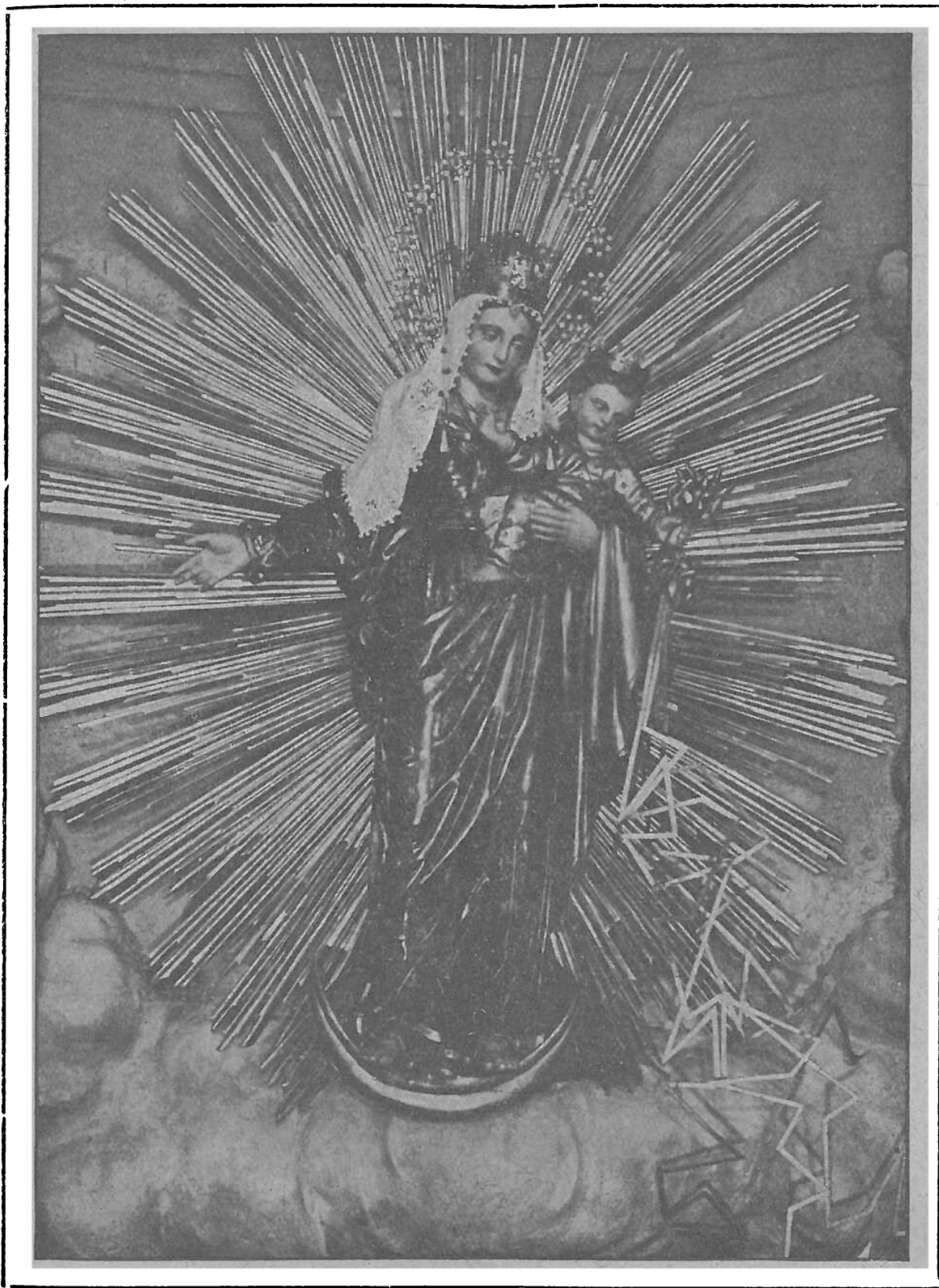
Elektromotory, čerpadla vzduchu, ventilátory, čerpadla vody, žehličky, topná tělesa, lustry, žárovky atd. - Též hromosvody.

Prvotřídní výrobky -
ceny konkurenční!

Rozpočty, porady a návštěvy na požádání zdarma!

Výtisk umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 9.

Září 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid s přílohou „Obrození“.
S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávajících Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek
povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Slezané u Maticky Hostýnské, str. 157 — Jos. Dobromil: Čtvrté přikázání, str. 158 — Slezská pout, str. 159 — Štěpán Berghoff: Trestanec, str. 159 — Obrázky z pouťi, str. 162 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 164 — Rozhledna, str. 167 — Kronika, str. 168 — Listárna, str. 174 — Knihovna, str. 175 — **Vyobrazení:** Severní část rotundy chrámové opravená, str. 163 — Rodina Chytilova, když se sešla ze všech končin světa na Sv. Hostýně, str. 165 — Poslední úsek nové silnice na Sv. Hostýn, str. 170 — Tak opravujeme chrámovou rotundu, str. 171.

DARY.

Na Matici Svatohostýnskou a Poutní (exerciční) dům. Šindelář J., Přerov 25 — Apol. Toušová, Němčice n. H. 120 z. č. — Dp. Fr. Navrátil, vikář, Olomouc 120 z. čl. — dp. J. Hradil, Soběchleby 20 — far. úř. Kurovice 70:30 — rod. Obrtelova, Troubky n. Beč. 120 z. čl. — rodina Běliková, Všechnovice 125 z. čl. — arcik. Fil. Pospíšil, Příbor 410 — J. a M. Polcer, Olomouc 120 zakl. čl. — mjr. duch. A. Koutný, Užhorod 25 — Fr. Perdula, St. Jičín 52 — Fr. Janošiková, Tážaly 160 z. čl. — V. Slezáková, Rokytnice u Př. 120 z. čl. — far. ú. Újezd u Sokolnic 30 — far. úřad Němčice nad H. 220 — J. Duchoň, Opatovice 140 zakl. čl. — † Marie Deščova, Brušperk 120 zakl. čl. — Ošetřovatelky Černovice-Brno 116 — Jiřikovice 252 — Šlapanice 52 — J. Petřík, Újezdec u Př. 25 — A. Svoboda, Holice u Ol. 25 — Fr. Hrubíš, Kunčice pod Ondřej. 120 z. čl. — M. Šimrová, Troubky u Př. 20 — Růže Lurdská Brno 120 zakl. čl. — F. a J. Horák, Tážaly 150 z. č. — M. Lišková, Záhlínice 120 z. čl. — N. N. Kroměříž 120 zakl. čl. — dp. K. Dřímál, Bludov 50 — dp. F. Šverdik, Libhošť 20 — Z. z P. 50 — Emilka Klimentová, Kroměříž 329 (sbírkou) — J. Peřina, Senorady 25 — J. a † M. Liška, Lipník n. B. 140 z. čl. — J. Švach, Zlín 120 z. čl. — Milosrd. sestry Hranice 20 — prof. J. Motál, Kroměříž 120 zakl. čl. — E. Běhálková, Věžky 20 — Kyseláková A., Němčice n. H. 17:70 — dp. A. Mocholá, D. Bečva 120 zakl. čl. — Jan Beněk na Jičíně 200 — N. N. Hutisko, 133:80 — R. Pátek, Radotín 50 — pí Sýkorová, Čes. Budějovice 50 — dp. J. Černý, far. Nezamyslice 120 z. čl. — far. úřad Vrchoslavice 100 — N. N. Třebětice (za vyslyš. prosby) 50 — Biječek Fr., Lipník n. B. 20 — K. Valášek, Hranice 20 — A. Vlácilová,

Tršice 120 zakl. čl. — Odkaz † Teresie Králové, švadl., Hulín 50 — vdp. A. Neoral, far. Ludslavice 120 z. č. — T. Zzulová, Břeclav 20 — dp. K. Bureš, prof., Kroměříž 120 z. č. — Dr. A. Dostál, Hradčovice 30 — Hornyšrová M., Lukavice 50 — far. úřad Bernartice n./O. 179 — vdp. V. Buchta, far., Řeznovice 120 zakl. čl. — J. Bergmann, Bystřice p. H. 145 zakl. čl. — vld. děkan. úř. Český Brod 50 — dp. J. Huť, far. Podivice 20 — dp. J. Moštěk, Kvasice 150 zakl. čl. — vdp. Ant. Suchánek, děkan v Komárově u Opavy na „Slezskou světnici“ v poutním domě 3.000 — far. úř. Mor. Krumlov 20 — Fr. Tesarova, Kroměříž 150 — Nejmenování Třebětice 20.

Na kostel: 6 Kč: H. Kalousová, Kroměříž — N. Švidrnochová, Bystřice p./H. — 5 Kč: N. N. Rokytnice u Přerova — A. Chmelová, Brno — A. N. Dub — N. N. Velehrad — A. Znojilová, Krumsín — R. Selerová, Brno — L. Rösnerová, Brno — N. Smékal, Beňov — N. Navrátil, Beňov — E. Sobalová, Brno — N. Šimurdová, Brno — N. Havličková, M. Lazce — N. N. Opatovice — N. Šmudová, Brno — V. Koupilová, Val. Meziríčí — N. N. Karlovice — J. Veselková, Klokočov — N. N. Žákovice — M. Loučková, Lhotka — A. Krestová, Mníší — Fr. Žáčková, Svinov — J. Kolář, Frýdek — Fr. Lobodová, Zdounky — N. N. Malhotice — A. Medková, Vyškov — Fr. Hlobilová, Količín — Fr. Janečková, Slavkov — N. N. Dřevohostice — N. N. Rymice — N. Vavříková, Orlov — A. Nováková, Lubotín — N. N. Přerov — N. Skácelová, Prostějov — N. N., Želechovice — N. N. Ostrava — 4 Kč: A. Poláchová, Lešná Lhotka — N. Martinková, Brno, — Čten. Hlasů z Velešovic — A. Žeravová, Žalkovice — J. Doležel, Holešov — N. N. Paršovice — Průvod z

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 9.

Září 1931.

Ročník XXVII.

SLEZANÉ U MATIČKY HOSTÝNSKÉ.

Věnováno slezské pouti 6. — 8. VII. 1931.

*Matičko hostýnská, děvčátka hezká
nesou Ti růžičky z dálného Slezska.*

*Matičko hostýnská, junáci švarní
s jásotem zdraví Tě, synové zdární.*

*Matičko hostýnská s korunkou na hlavě
teskno nám po Tobě v Hlučíně, v Opavě.*

*Matičko hostýnská s posvátné hory,
žehnej nám chaloupky a slezské dvory.*

*Muži kéž zápolí o čest Tvou horlice —
za slávu moravské a slezské orlice!*

*Moravky z Hlučinska klekáme v hoři —
zmíráme u Kravař a Ratiboři . . .*

*Pokud nám, Matičko, Tvá láska hoří,
nezemřem u Kravař ni Ratiboři!*

ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ.

(Skutečná událost z jižní Moravy).

TRPKÝ ŽIVOT měla vdova Vašíčková ve Skorovanech. Žila na výminku u svého syna, ale vedlo se jí hůř, než staré Báře, která byla obecní žebračkou a bydlila v pastušce.

Když staří Vašíčkovi chystali se předat statek svému synu Antonínovi a odejít na výminek, přemlouval je syn, přemlouvali i rodiče nevěsty, aby si nedělali velkého výminku, že jsou z toho zbytečné mrzutosti a vydání a kdesi cosi. Že prý budou žít všichni společně jako jedna rodina, Mařenka, synova nevěsta, slibovala, že si jich bude vážit, že jim bude hodnou dcerou. Rodiče dali se sladkými slovy zaslepit a nedali si napsat žádný určitý výminek, jen si vyměnili jednu světničku k obývání a jídlo u společného stolu.

První čas po svatbě šlo všechno dobře, nevěsta byla jak máslo. Netrvalo to však dlouho, sotva se v novém domově trochu ohřála, začala dávat cítit, že ona je nyní paní v domě. Upozornila-li ji zkušená matka Toníkova na něco, byl oheň na střeše: ona prý se sekýrovat nedá, nyní je hospodyně ona a té staré po tom nic není, co a jak si dělá.

Šel-li se starý otec podívat do stáje, nebo na sýpku, bylo zle, že prý špehuje, tam že nemá co hledat, ať si sedí ve svém výminkářském pokoji a nebrousí po domě. Nyní poznali staří rodiče, jak chybili, že se dali úlisnými řečmi omámit, ale bylo pozdě.

Syn se sice několikrát rodičů zastal, ale tu mladá hospodyně teprve spustila stavidla své výmluvnosti, stěžovala si své matce, že se s ní zachází jako s děvečkou, staří prý se do všeho pletou, ve všem chtějí poroučet a muž prý je při nich proti ní, vlastní ženě. A matka ji ještě popichovala a štvala, tak že Toník, aby neměl se ženou mrzutostí a hádek, netroufal si rodičů se víckrát zastat. Mrzelo ho to, bylo mu starých rodičů líto, a proto se raději zdržoval mimo dům, aby neviděl jejich smutných pohledů, aby neviděl jak se trápí a očividně scházejí.

Netrvalo to dlouho, sotva dva roky hospodařila mladá na statku, a starý otec Toníkův zemřel — utrápil se. Pohřeb byl slavný,

mladá plakala a nařikala, že je opustil jejich „zlatý dědoušek“, ale lidé se nad tou její komedií horšili, protože v celých Skorovanech bylo známo, jak mladá Vašíčková s rodiči svého muže jednala.

Jen jedna osoba ronila nad otevřeným hrobem dědouška upřímné slzy, hořké, trpké slzy, a to byla — Toníkova matka. Bože, jak se jí teď chudeře povede? Kdo se jí zastane? Ach, jak si přála zemřít, jak si přála, aby si nebožtík pro ni co nejdříve přišel.

Nyní jí nastal opravdový očištec. U společného stolu nemohla vydržet pro kousavé řeči mladé hospodyně, která se ani před čeládkou neostýchala stařenu urážet. Proсила tedy syna, aby jí dával jídlo zvlášť, že se spokojí s čímkoliv, třeba se zemáky a kouskem chleba, jen když bude mít pokoj. Syn by jí byl rád vyhověl, ale žena se postavila rozhodně na odpor: „matka žádný výminek psaný nemá, a nechce-li chodit ke společnému stolu, nedostane nic, ať si jde třeba žebrot. Dlouho tehdy stařenka plakala, ale co mohla dělat? Trpěla dále a každé sousto hořkými slzami smáčela. Ó jak se ve svém smutném, studeném pokoji — topit si tam nesměla, to nebylo psáno — jak se modlívala, aby si jí Bůh vzal, aby si pro ni již přišel její nebožtík muž, ale on nepřicházel.“

Konečně byla míra dovršena. Když již ani neměla co obléct a co obut, syn jí nesměl dát nic spravit, žena nedovolila, že to není psáno, odhodlala se po dlouhém zdráhání na radu příbuzných — podat na syna žalobu a soudně se domáhat výminku. Bylo teprve zle, mladá si počínala zrovna jako saň.

Blížil se den soudu. Toník chodil jako bez ducha, styděl se lidí, styděl se sám před sebou, ale co má dělat? Ženě odporovat si netroufal. Den před soudem dodal si přece odvahy a domlouval ženě: „Ty, Mařko, mám z toho strach. Je to přece jen moje matka, statek nám rodiče odevzdali, nic si nenechali, měli bychom jí přece ten výminek dát. Lidé si na nás budou ukazovat, budou se nám vyhýbat. Bojím se, aby nás za to P. Bůh nepotrestal.“

Žena se jedovatě zasmála: „Jaké pak strachy? Na lidi nedbej, ti nám nic nedají,

a matce přece nekřivdiš. Co má psáno, to dostává, tak co chce víc? Viš co? Abys přišel na jiné myšlenky, zapřáhni a zajedem si do sklepa na víno.“

Muž, jak obyčejně, slepě poslechl ženu a jeli.

Bylo to v druhé polovici října, právě když čerstvě vylisované víno kvasí. V tu dobu nesmí nikdo do sklepa vkročit, protože sklep je naplněn jedovatým plynem, jenž se při kvašení vyvinuje.

Přijeli k „búdě“, koně nechali stát u „búdy“, žena vytáhla z košíku kus masa a chléb, muž šel dolů do sklepa pro víno. Žena čekala, ale muž se nevracel. Volala na něj — neozýval se. Tu si teprve vzpo-

měla, že víno kvasí, že ve sklepe jest jedovatý plyn. Aby tak muž Nedomyslela; rychle běžela do sklepa a tu v pološeru spatřila muže ležeti na zemi u prvního sudu. Bez rozmyšlení skočila k němu, aby ho vytáhla ven, ale jakmile vdechla jedovatý plyn skácela se vedle muže.

Když po několika hodinách byli vynešeni ze sklepa mohl přivolaný lékař konstatovat již jen smrt zadušením.

K soudu příštího dne ovšem již nejeli, protože Bůh je povolal před svůj soud a soudil je dle svého zákonníku, jehož 4. paragraf zní: „Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl na zemi.“

SLEZSKÁ POUT.

PROZŘETELNOST BOŽÍ poslala před lety utlačovanému českému lidu slezskému nadšené, láskou k vlasti a církvi proniknuté kněze-paterky, kteří přes všechno protiventství stáli při svém lidu. Pro církev a vlast jim nebyla žádná obět příliš veliká, žádná práce příliš těžká. Když za časů nejkruťšího německého náporu národní život ve Slezsku byl spoután a přemnoží národovci odhodivše zbraň, zbaběle se národa odříkali, paterci slezští se svého

Štěpán Berghoff;

TRESTANEC.

Pokračování.

posměváček otevřiti nevypařená ústa. Soudruzi mi dávají často otázku: „Co vykonala Církev v minulosti?“ a přesvědčivě dodávají: „Církev úplně zklamala.“ Rád bych jim dal pořádnou odvetu. Ale k své hanbě se musím přiznat, že bych v tom oboru špatně řečnil. Nápadně často mluvívají o odpadlých kněžích. Přesně mají v přehledu, kteří kněží v posledních desítiletích odpadli. Závěr takových hovorů je ovšem vždy týž: „Takoví jsou všichni ti popi!“ Jak jsem jen dovedl, bránil jsem je: Již mezi dvanácti apoštoly byl jeden Jidáš. A vám se zdá divné, když mezi tisíci katolickými kněžími se najdou různí Jidáši! Kdoví, co je vedlo ke kněžství. I nejsvětějších věcí možno zneužití. Ale dnešní kněží by byli na tom ještě lépe než apoštolové. Přece není mezi nimi 10% Jidášů. Jestlipak jsou všichni ti přísní soudcové sami světci? A zdalipak redaktoři jejich novin jsou světci? Dostalo se mi již přezdívkou „pastor“. To nevádí. Ale v kaž-

dém případě se dovedu obhájit. Malý učeň je jediný, který se mnou souhlasívá. Není to smutné?

A nyní věc nejdůležitější. Minulou neděli jsem viděl v kostele svou ženu. Od té chvíle, co jsem ji spatřil, jsem se nemohl již modlit. Vždy znova jsem byl nucen dívat se na ni. Byla pohroužena ve vroucí zbožnost. Napadlo mi „licoměrnice“. Staré záští procitlo. Ale pak jsem si myslil: Když se tak modlí, nemůže býti špatnou ženou. Mimovolně se mi dralo na mysl: Možná dost, že se modlí za tebe. A při tom mi bylo blaze, veškera nenávisť ze srdce vyprchala. Pozoroval jsem její štíhlou postavu důkladněji. Pocítil jsem soustrast. Neušlo mi, že stárne. Pravil jsem sám k sobě: Kolik asi vytrpěla, snad víc než ty!“ A svědomí mi vyčítalo: „Hlavním viníkem jsi ty! Kdybys k ní byl přišel s nezkalenou minulostí! Neměls jí tajiti, že jsi byl již v káznici! Nebylo divu, že potom nechtěla o tobě ani slyšeti, že jiný

národa nezřekli. Věděli dobře, že nutno vždy pracovati a Bohu nejisté budoucí osudy zůstaviti. Co sto roků hlodalo, zvrtné doba. Dlužno do posledního muže bojovati a souzeno-li v nerovném boji zahynouti, tedy aspoň čestně, jako Juda Makkabejský se zbraní v rukou. 16. července roku 1891 posbírali tehdejší paterci P. Vyhlídal z Jaktaře a P. Florián Lužný z Kateřinek víře věrné Slezany a vedli je na Sv. Hostýn a sv. Velehrad. Na Hostýně měli složit své těžkosti a starosti v to láskyplné srdce Marie Panny. Její ochraně měli odevzdat své slezské kraje a rodiny.

*Zachránilas od záhuby jisté předky naše Boží Rodičko,
k Synu pozvedni své ruce čisté,
zastaň se nás, milá Matičko;*

tak v prosbách vroucích bylo voláno u trůnu Rodičky Boží na Sv. Hostýně, tak vroucně želáno bylo na Sv. Velehradě by zásluhou sv. apoštolů Cyrila a Metoda zachováno bylo lidu slezskému dědictví otců, naše víra a mateřská řeč. Nikdo neupře, že pro zachování víry a mateřské řeči poutě slezské na obě tato místa měly veliký význam. Po 40 let již slezský lid za doprovodu svých kněží putuje na Sv. Hostýn a Sv. Velehrad, k nim se přidružovali a s nimi se spojovali kněží z Modré a ve velikém počtu vodívali hlučínské Moravce na tato místa. Budtež vzpomenuťi vldp. kněží horlivci z dob pruských, z nichž někteří již zemřeli, někteří ještě na živu jsou, pp.: Restl, Jurečka Jan, nyní v Kravařích, Peške, Harazim, Müller, Gebek, Plaček Karel a j., kteří poutí se súčasťňovali, jiní pak, jako zemřelý děkan Kamrádek z V. Petrovic u velikém počtu farníky své povzbuzovali, když sami pro vysoké stáří již putovat nemohli.

Tak i letos opětně vyjelo pod duchovním vedením osvědčeného, milovaného vůdce pana děkana z Komárova 1350 poutníků slezských, které dopro-

ti ji uloupil. Ty jsi vinen!“

Pane faráři, je pravda, já jsem vinen. Jednal jsem s tou ženou jako ničema. Ke konci mše sv. jsem se potichu z kostela vytratil. Neměl jsem odvahy, abych vstoupil své ženě na oči.

Co počítí? Prosim Vás o radu. Ještě jsem nikdy nebyl tak nepatrný, jako jsem teď. Maminka pozoruje, že se děje se mnou cosi zvláštního. Co chvíle na mne po straně mžourá, ale netáže se mně nic. Velice se modlí.

Kdy konečně Vám přestanu působiti starosti? Vím však, že mi rád radíte a pomáháte.

S nejsrdečnějšími díky a s nejuctivějším pozdravem Vám zcela oddaný

Jan Bartík.

Milý příteli!

Těžko je mi raditi ve věci s Vaší paní. Jest nezbytně nutno, abyste se smířili a vybudovali si nové štěstí. Avšak domnívám se, že budete muset zatím ještě vyčkatí. Unáhlené jednání by mohlo vše pokazit. Vždyť u maminky se máte na dlouho ještě dobře, poshovění nebude Vám tak těžkým.

Vaše paní je velice hodná osoba. Nemýlíl jste se. Přečtete si jen přiložené zápisky pana kaplana . . . ! Marie Poláková jest nepravé jméno Vaší paní. Jsem přesvědčen, že po přečtení poznámek nebudete smíření s ní odkládat. Ovšem Vaše paní nezná nynější smýšlení svého muže. Má příliš velký strach před - odpusťte, prosím - člověkem několikrát trestaným. I v nejlepších lidech se ozve děs při slově káznice. Nejprve se musí toto překonatí. Mám radostnou naději, že i Vaše paní to překoná. Jen strpení! A pak ještě jedno! Teď se musíte mnoho modliti. Pán Bůh musí učiniti velký zázrak milosti.

Jsem tomu srdečně rád, že jste se dostal do společnosti lidí víře nepřátelských, vlašných. Aspoň z Vás nebude hniující voda. Bouře uchovají Vaši duši pravou, svěží.

Stojí za úvahu, proč naši protivníci vidí jen zhnílé plody našich řad, totiž nehodné kněze, biskupy a papeže. Zdá se, jako by tím chtěli ospravedlniti svou vlastní špatnost. Nikdo neodsuzuje hříchů sluhů Božích přísněji než Církev sama. Ale o tom se mlčí. Tolika sv. papežů, množství šlecht-

vázelo 16 kněží. Mnozí putovali z vděčnosti poděkovat Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, mnozí zase, aby vyprosili sobě Boží pomoci v potřebách duchovních a tělesných. Všechny pak spojovala jedna víra a láska k Pánu Bohu, touha posvětit srdce a vyprosit slezskému kraji nadále ochranu Matky Boží a od sv. apoštolů zachování víry a křesťanských mravů ve Slezsku.

Veliké národní dílo konají zde poutníci, prosíce za zachování těchto statků pro národ tolik potřebných, když dějiny učí, že národy propadlé nevěře a nemravnosti bídne zahynou.

Za tím cílem byly řízeny vldp. děkanem Suchánkem všechny pobožnosti. Za tím účelem v kázání na Sv. Hostýně hlásal slávu a mateřskou moc Rodičky Boží plesenský kaplan P. Tajchman, u slezské kaple vyzýval pan děkan Derka k účasti na katolické akci šířením dobrého tisku a účastí exercicií v Hlučíně a vldp. poslanec Rýpar představil a nakreslil obraz katolíka činem, je potřeba modlitby, ale také mnohé a velké oběti, zvláště pro dobro naší milé mládeže tolik sváděné a ohrožované. Kdo se modlí a pro věci Boží trpět a obětovat nedovede, ten se modlí špatně. Na Velehradě zase kázal farář Nejedlý z Vřesiny. Při vzpomínce na velká dobrodiní, která dobrotivý Bůh skrze kněze, slezské hodné paterky, lidu slezskému udělil, rovněž na poděkování za 40 let kněžství vůdce pouti vldp. děkana Suchánka, žádal, by poutníci prosili Pána Boha, aby poslal dělníků na žeň svou.

Na Sv. Hostýně sloužil slavnou mši svatou vldp. farář Šebela z Jaktáře, za přísluhy farářů P. Kuhna z Kylešovic, P. Kubíčka ze Svinova a P. Řezníčka ze Zašové, který dříve působil ve Velké Polomi. Po slavné mši sv. na Velehradě sloužené P. Tajchmanem z Plesné, za přísluhy dp. kaplanů: P. Hrnčířka z Dol. Benešova, P. Stiborského z Hlučina a P. Bílka z Pusté Polomi, odebrali se poutníci k slezské soše Božského Srdce Páně, hluboce dojati slovy

ných biskupů, nesčíslného počtu vzorných kněží z církevních dějin nikdo nevzpomene. Nemluví ani o těch nynějších kněžích, kteří den jak den se vysilují u lůžek umírajících, v kostele, ve škole, ve spolcích, v domech soukromých, nedbajíce osmihodinné denní práce. Nepřátelé upírají zraky toliko na jednoho nebo na dva padlé kněze a jejich hříchy s ďábelskou radostí vrhají na celý kněžský stav. Je-li v takových zprávách o lež víc či méně, na tom nezáleží. Tak se dusí v mnohých srdcích vážnost k duchovnímu stavu.

Již 2.000 let bojují protivníci tímto způsobem. Všimají si v Církvi jen prvku lidského, a ten v ní bude vždy, protože božské úřady přijímají jen slabí lidé s lidskými křehkostmi a ne andělé. Jen o lidských slabostech se mluví. Na Pána Boha, jenž vítězně v Církvi kráčí po všechna století, zapomínají. Je to poctivé jednání?

Milý příteli! Musím Vám poděkovati, že se tak mužně zastáváte naší sv. víry. Bůh Vás žehnej!

Srdečně zdravím i Vaši milou maminku

Váš .

P. s. Když jsem po druhé pročetl Vaš dopis, shledal jsem, že jsem přehlédl jednu Vaši otázku. Proto připojuji tento dodatek. A jsem velmi rád, že mohu tu otázku obšírněji zodpovědět; je mi to zároveň přípravou na nejbližší náboženskou přednášku.

Co vykonala Církev?

Zkrátka a dobře: Přinesla nám vzdělanost. Mnoho dnešních lidí má porozumění toliko pro nejnižší stupeň vzdělanosti, totiž pro hospodářství. Ale i takoví by měli mít činnost Církve v úctě. Představte si Evropu v době, kdy její obyvatelé byli ještě pohany, tak asi kolem roku 50. po narození Páně. Velkou její část pokrývaly pralesy a bažiny s podnebím drsným, nevlídným. V některých krajích, ač nebyly příliš zalidněny, nemohli obyvatelé najít potřebné výživy, poněvadž půda byla nezdělaná a oni ji vzdělávati neuměli. Nena-darmo nastalo tehdy stěhování národů.

Jaké však byly poměry v Evropě asi kolem roku 400, v době, kdy Církev ovládala poměry? Místo bažin a pralesů bylo lze vidět obilná pole a louky. Ve mnohých krajích se pěstovala vinná réva,

P. Kristka z Opavy-Kateřinek o lásce Krista Pána k nám a z hloubi srdce opakovali slib:

Tvoji jsme a Tvoji býti chceme!

Pout byla zakončena u hrobu Stojanova před královskou kaplí. Kněží darovali svému tatíčkovi k jeho 80. narozeninám vzácný věnec, vldp. farář Šebela podal slovy krátkými, ale výstižnými příkladný život Stojana-kněze, poslance, arcibiskupa a člověka.

Nesmazatelné jsou dojmy pouti, lid slezský zůstane zbožný a věřící, dokud zachová si lásku k Sv. Hostýnu a Velehradu. *Nejezděte, prosím na Hostýnek soukromně*, ale ve společné pouti ukažme se jako Slezané, věrní Bohu, věrní víře a věrní Matce Boží!

Budtež ještě uvedena jména kněží, kteří v obsahu článku dosud nebyli uvedeni a pouti se účastnili: faráři a kaplani slezští P. Hlaváč z Těšovic, P. Chovanec z Neplachovic, P. Valerián z Chuchelné, P. Chrobák z Velké Polomi, P. Ingr z Kravař, P. Goldmann z Hlavnice.

„*Naše Slezsko*“ 11. července 1931.

OBRÁZKY Z POUTI.

Vidím muže v bílé haleně; loni na Sv. Duch byl tu podobný muž z Horné Suče, na Slovensku, kde je krajina hornatá, chudá. Obyvatelstvo se živí také chovem ovcí, z jejichž vlny si dělají pravé bílé papuče. Ve válku chodívalo procesí na Sv. Hostýn.

Napřed neznajíce cesty, drželi se Pitinských. Později šli přímějí na Slavičín, Lipovou, Vizovice. Přímá vzdálenost jest 52 km. „Kdy jste vyšli?“ táži se jich. „Včera, ve čtvrtek ráno.“ V pátek před požehnáním si již nahoře hledali nocleh. Velice

povstávala města s kvetoucím obchodem a řemeslem, s nádhernými kostely, dómy, radnicemi, ve velkých městech byla gymnasia a university, z kterých si tisíce a tisíce žáků odnášelo rok jak rok velké vzdělání.

A tehdejší dělníci? To, co je dnes pro dělníky ideálem, to, oč těžce a roztrpčeně zápasí s buržoasií, to bylo před 500 lety, v temném středověku, již všeobecně uznávanou skutečností. Dělníci pracovali před 500 lety méně namáhavě a měli kratší pracovní dobu než dnes a při tom při všem měli mzdu, již dostávali v naturalích, větší než dnes.

Církev tak vytvořila vysokou hospodářskou úroveň. Křesťanské přesvědčení, že člověk je Bohem povolán, aby ovládal zemi, přimělo lidi k touze po vzdělanosti.

Proč není Církev dnes tak mocná?

Protože t. zv. reformace, husitismus, nacionalismus, kapitalismus se jí staví v cestu. Také proto, že socialismus široké dělnické vrstvy odtrhl od Církve a tak zmenšil její vliv. Kdyby však zaměstnavatelé i dělníci žili podle předpisů Církve,

brzo by nastal zlatý hospodářský věk.

Co vykonala Církev?

Zachránila právo před hrubým násilím. Důkaz máte v naší době. V Mexiku před kratičkou dobou nevěřící vláda krvavě pronásledovala katolíky. Církev obětovala sta svých dětí, aby zachránila svobodu modlitby, bohoslužby, výchovy, zkrátka svobodu svědomí a osobnosti, a aby se lidstvo nedostalo pod nadvládu státního násilí. Tento čin je důležitější než největší hospodářský čin kulturní.

Církev dala lidstvu vzdělání. Když ještě ani jediný stát na to nemyslel, zakládala školy, gymnasia a university. Její učitelé ovládali vědění všech dob. Podporovala umění, povznesla národy na kulturní výši a vděk za to: dnes ji potupně pomlouvají a snaží se jí odejmouti školy. Tvrdí o ní, že je institucí ohlupovací.

Církev je duchovní moc, která miliony a miliony lidí vedla z hmotných starostí a prací k myšlenkám vyšším, věčným, nadpřirozeným. Církev vychovávala lidi pro věčnost. Zřetelně odpovídala na teskné otázky: „Odkud je lidstvo a jeho kultura?“

ho bolelo, že procesí od nich přestalo chodit. Z povinnosti by měla mládež na pout chodit. On má 78 roků a posledních 10 let každý rok přijde na pout. Zůstane tu celou sobotu a v neděli ráno se dá na zpáteční cestu, aby mohl nocovat ve Vi-

lidí; nyní jich přicházívá mnoho. Měl jsem strýce, jenž byl kostelníkem u sv. Michala v Olomouci. Chodíval na Sv. Hostýn každý rok. Radil mi, abych také chodil. Slíbil jsem mu to. Toho roku jsem měl mnoho práce, s poutí jsem odkládal, až najednou

Severní část rotundy chrámové opravená. Doufáme, že tato vydrží dlouhá léta a že opravy za našeho života již potřeba nebude.

zovicích. Šly s ním dvě poutnice z Horné Suče.

„Odkud jste vy?“ táži se statného muže, stojícího před chrámem. „Ze Džbelu u Konice; paříme do farnosti Jesenecké, kde bývá pout na sv. Libora a kde je pochován vojenský biskup Bombera“. „Jak jste se dostal na Sv. Hostýn?“ „Dříve chodívalo od Konice na Sv. Hostýn málo

nastala válka. Musil jsem táhnouti do pole. Tam jsem si často vzpomínal na Sv. Hostýn. A nyní, když jsem se zdráv navrátil, jezdíváme po deset let se ženou každý rok na Sv. Hostýn“.

Před chrámem stojí skupina mláďenců se znaky Omladiny, s třemi klasy v zeleném poli. Jsou ze Zděchova u Vsetína. Dle vlastivědy moravské je Zděchov nej-

chudší obcí na Vsacku. Půda veskrze skoro planá nemůže vyživiti svých obyvatel; proto se chápou tito různých zaměstnání, aby se uživil. Část jich odchází do filiálních továren na Hovězí, do Halenkova, jiná opět přes léto na výdělky do Uher až k Novému Městu. Ke všem svízelným přichází i to, že často krupobití a lijavce zničí veškeru beztoho skromnou úrodu na poli! Tak píše vlastivěda.

A přece z jejich tváří na pouti září spokojenost a radost ze života! Chlubí se, že za 2 měsíce budou mít velkou slavnost: bude se u nich světit prapor Omladiny! Ještě na svatodušní svátky nebyl hotový, ale již brzy bude poslán z Olomouce! Tak ideální mládež, v tak chudé krajině, v době nezaměstnanosti, kdy není peněz!

Podobnou spokojenost bylo viděti u skupiny dívek z Turzovky. Pracují přes léto ve dvorech u Přerova a na Záhoří. Kdosi posměšně poznamenal: „Však mají čtyři koruny 50 h. denně“. „Ale stravu také!“ „Ano!“

21. května přinesl Pozorovatel z Milovic u Zdounek vyzvání k hojně účasti k pouti na Sv. Hostýn ve svátky svatodušní. Zveme všechny zvláště naše Omladináře a Orly z blízkého okolí, aby se k nám přidali, a tam u Matičky svatohostýnské společně načerpali útěchy a posily k dalším pracím do budoucna“. Skutečně většinu průvodu tvořila mládež!

„Kdo vás tam organizuje? Pan kaplan, neb pan děkan?“ „Ne! Mají mnoho práce a naše osada je 4 km vzdálená od farního kostela. To my sami jsme se sdružili a

sami se povzbuzujeme!“ Na Hané jsou i takové osady!

Za týden 28. května uveřejnil Pozorovatel báseň Svatý Hostýn, již sepsal F. B. Milovský a která zní takto:

*Vypíná se kostel horské na výšině,
s něho Matka Páně shlíží po krajině.
Krásné šumné lesy věncí horské stráně,
ptactvo hymny pěje, k poctě Kněžny máje
Drahé jest nám místo Moravěny zlaté,
zázračné jak Lurdy, sídlo Panny svaté.
Tam poutníče spěchej a řid' kroky svoje,
zde nalezneš jistě čisté blaha zdroje.*

*Marii tam povíš svoje žaly, strasti,
duše klid nalezne rajský, s nebes vlasti.*

A vdp. Fr. Navrátil, farář v Němčicích n. H. se na pouti chlubil, že u nich na první neděli v měsíci přistupuje k sv. přijímání 120 osob, mezi nimi 21 dospělých mládenců; panny se nepočítají. A Němčice jsou bohaté město na Hané! Katolická mládež v okolí Sv. Hostýna chce žít! Není tedy pravda, že pouti na Sv. Hostýn za několik let přestanou!

To je můj muž. V sakristii stojí poutnice a dávají si světití růžence, křížky atd. „Odkud jste?“ „Z Mostkovic a Domamyslic u Prostějova“. „Před čtvrtou nedělí velikonoční byl v prostějovském Hanáckém kraji článek o Sv. Hostýně, kde vojín popisuje, jak hrozně prožil světovou válku a když ho žena pobízela po válce, aby šel na Sv. Hostýn poděkovat, jen s odporem tak učinil, ale když spatřil se schodiště obraz Panny Marie, úplně se duševně změnil. Jedna z poutnic vystoupila a řekla: „Prosím, to byl můj muž!“

Čím více světská moc spolupracuje s duchovní a podporuje stejné věci a zásady, tím více přispívá k zachování státu.

Pius XI. v encyklice o výchově.

Alois Stork S. J.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Ještě jednou o tom vdávání!

Rozhodla-li se dceruška pro stav manželský, *hledá se ženich*. Tu většina matek a většina dívek ztrácí soudnost a je nakloněna přehlížení stinné stránky uchazečů a si všimati u nich jen těch světlých, i když je jich snad pramálo. Matka i dcera jsou okouzleny mladíkem, který se nabízí, a matka často ještě více nežli dcera. Proto tolik nešťastných a rozbitých sňatků.

Opak by mělo býti pravidlem. Velká opatrnost a soudnost by měla býti vlastností každé hodné maminky a moudré dcerušky, jedná-li se o volbu ženicha. *Raději se nevdám, když hodného nenaleznu.* Která však se chce vdáti za každou cenu, ať potom nenaříká, když se octne v nešťastném manželství, anebo když manžel ji opustí a vezme si jinou, což je za dnešní doby zjevem velmi častým.

Rodina Chytilova, když se sešla ze všech končin světa na Sv. Hostýně.

Za důležitý apoštolát nutno považovati snahu, aby zbožné katolické dívky našly zbožné katolické jinochy a tak založily zbožné katolické rodiny. Pán Bůh nechce, aby zbožná dívka provdala se za člověka ledajakého.

Proto musí dívka býti *vybíravá vůči mladíkům*, kteří se o ni ucházejí a nežli začne s bližší známostí, hledí vyzkoumat jeho smýšlení. V této vybíravosti má maminka ji podporovat a touto vybíravostí zaručuje si šťastné manželství. A kdyby pro tuto vybíravost nenašla vhodného snoubence, nebyla to vůle Boží, aby se vdala. Pán Bůh usoudil, aby tento pozemský život, který je pouhou přípravou pro věčný život, prožila ve stavu svobodném. Mateřství, které se v ní ozývá, může uplatniti ve smyslu vyšším.

Od počátku má každá katolická dívka trvat neochvějně na těchto zásadách:

1. *Žádný sňatek na radnici nebo na okresním úřadě.* Katolička může jen v kostele uzavřít platný sňatek. Co by se před světským úřadem uzavřelo, platilo by jen několik roků co do občanských účinků a práv; před Bohem a věčností to neplatí. Před soudnou stolicí Boží budou takoví civilní manželé prohlášeni a souzeni jako veřejní hříšníci. Proto také nelze civilně oddaným, dokud sňatek církevně se nespraví, udělití rozhřešení. Ať se nepokouší přistupovat ke sv. svátostem, mohou se však se zpovědníkem poradit.

2. *Žádný sňatek s rozvedeným nebo rozloučeným.* Takových uchazečů běhá již po světě dosti. Hledají jinou manželku, když s první nepochodili. - Byl-li sňatek, který prvé uzavřeli a si dali zrušiti, sňatkem *církevním*, nemohou, dokud žije první manželka, uzavřítí platného sňatku druhého. Civilní, kterého by snad dosáhli, platí jen před státem, neplatí před Bohem a církevně spraviti se nedá, dokud žije první, pravá manželka. - Byl-li však sňatek první pouze *civilní*, byl vlastně neplatný a proto jej lze zrušiti a je možný sňatek nový. Které dívky však můžeme raditi snoubence, jenž uzavírá jen sňatky civilní, takřka na zkoušku, a nedovede trvale žiti s družkou života, kterou si jednou vyvolil?

3. *Žádný sňatek s jinověrcem nebo s nevěrcem.* Takový sňatek je s církevní dispensí možný, ale při tom církev pláče, poněvadž ví, že smíšené sňatky jsou celkem pro ni ztraceny. Výchova dítek v rodině, kde není stejných zásad a snah náboženských jest již v kořenech pochybena. Proto mnozí biskupové v krajích, kde je mnoho smíšených sňatků, přestávají udělovat dispense, aby od těchto sňatků odstrašili aspoň katolíky svědomité. Každá moudrá dívka má se proto co nejdříve přesvědčit, zda mladík, který se o ni zajímá, jest katolík a také, zda jest praktickým katolíkem v životě, nejen papírovým. Potom teprv může navázat styky bližší, aby poznala jeho povahu a celé smýšlení. K tomu jsou známosti.

4. *Žádný sňatek s vyloučením dítek.* Jsou takoví moderní uchazeči, kteří o rodině nechtějí slyšet, anebo předem stanoví jedno nebo dvě dítky z důvodů sobeckých. Proto by měla moudrá dívka si koupiti spisek Schilgenův, *Ve službách Stvořitelových* (Birnbau, Brtnice, 5 Kč), sama se z něho řádně poučit a dáti jej na čtení mladíkovi, který se o ni uchází. Uzná-li mladík zásady v tom spisu uvedené, je to znamením dobrým. Kdyby však tomuto spisu se posmíval a jej odsuzoval, má dívka ho zanechat, neboť by se jejich sňatek stal jen řetězem těžkých hříchů. O tuto důležitou a časovou brožuru měly by se i maminky zajímati, aby závčas vyhnaly svým dceruškám z hlavy různé moderní zásady, které nutno odsouditi již ze stanoviska mravouky přirozené.

5. *Žádný sňatek s uchazečem nemocným.* Jsou choroby zjevné a jsou choroby tajné. A dnešní mužská mládež, zvláště také když konala vojenskou službu, naučí se různým neřestem, při kterých snadno uloví choroby tajné. Takovou chorobou může v manželství býti nakažena celá rodina. Pročež měla by dívka, není-li naprosto jista o mravní bezúhonnosti svého uchazeče, žádat aby si navzájem vyměnili lékařská vysvědčení o způsobilosti k stavu manželskému a dohodnou se na svědomitém, katolickém lékaři. Nechce-li mladík na to přistoupiti, ať ho dívka zanechá.

Myslím, že maminkám i dceruškám bude poněkud úzko, čtou-li takové požadavky a že pocítí vážnost života a tíhu dnešních manželských problémů. Běda matkám a dcerám, které si to neuvědomují! Vrhají se slepě do velkých zmatků. Šťastné matky a dcery, které s těmito možnostmi počítají. Snad ženicha tak snadno nenaleznou, anebo vůbec nenaleznou, za to však se uchrání nešťastného manželství.

Zle se klamou, kdož se domnívají, že mohou míti dobré občany jinými zákony a jinými cestami, než které směřují k výchově dobrého křesťana.

Pius XI. v encyklice o výchově.

R O Z H L E D N A

Co máme dělati za dnešních hrozivých poměrů?

Nemáme bezradně čekati, až jak to dopadne, anebo se nečinně konejšit naději, že zase nastanou lepší časy. Máme hledět zachránit svět a uvésti lidskou společnost do správných kolejí. Co podnikneme?

1. *Budeme se pilně a vytrvale modlit*, aby Pán Bůh otevřel oči vůdcům dnešní společnosti lidské a aby oni poznali, jak by vyvedli lidstvo z tohoto bludiště. Většina oněch mužů, na jejichž vedení je lidstvo odkázáno, je buď oddána liberalismu anebo socialismu. Oba tyto myšlenkové proudy jsou bludné a nemohou přinést spásy. Většina oněch mužů je zaujata vůči katolické církvi, anebo ji zcela přehlíží a přece bude tato církev Kristova důležitým činitelem při záchraně lidstva. Věru, modlitby je velmi potřeba, aby se těm mužům otevřely oči.

2. Svým utrpením a soužením *hledme poskytnouti* Božské Velebnosti a Lásce smír a náhradu za urážky a za nevděk tolika lidí. Mnozí důsledně pohrdají Pánem Bohem, ba přímo Ho nenávidí. Má se Pán Bůh ustavičně dívat na takové pokolení? Jak zasluhujeme Jeho pomoci? Proto nesme statečně dnešní trampoty a obětujeme je na smír Božské Spravedlnosti. Važme si také velice oběti mše svaté, pilněji než jindy obcujeme této oběti, abychom odvrátili od sebe tresty Boží. Kdyby katolíci správně chápali mši svatou, museli by právě v dnešní době i během týdne naplňovati kostely při ranní bohoslužbě vědouce, že takto účinně zažehnávají katastrofy světové.

3. *Uskrovnějme se ve svých životních potřebách* ve smyslu evangelia. Spokojme se s málem, nedělejme si zbytečných potřeb, vraťme se k jednoduchým způsobům života. Toto smýšlení mějme sami, v tomto smýšlení vychovávejme děti a pro toto

smýšlení získávejme také svoje okolí. Toto smýšlení mají mítí lidé zámožní stejně jako lidé chudobní. Potom snadno překonáme sociální a hospodářské nesnáze dnešní doby. Lidstvo má dnes smýšlení opačné, nejen vrstvy zámožné, ale i třídy chudobné. Odtud požívavost, nespokojenost, nedostatek spořivosti, závist a třídní boj. Souvisí to též s nesprávným názorem na život, jakoby zde mohl člověk dospěti k dokonalému štěstí, které přece nám je připraveno až na věčnosti.

4. Varujme se sobectví a *milujme opravdově bližního svého*. Je mnoho bídy na světě. Žijí mezi námi lidé, kteří nemají ani to nejnutnější k živobytí a je naší povinností jim pomoci. Nezavírejme oči, abychom bídy neviděli. Otevřeme je, pomáhejme a organizujme se v Karitě, abychom soustavně mohli pomáhat a bídu lidskou potírat. Nesmíme se stranicky omezovat ve své péči o trpící a strádající jen na tak zvané lidi naše, nýbrž velkomyšlně pomáhejme všem trpícím bez ohledu na jejich náboženské anebo politické smýšlení. Za všechny lidi zemřel Kristus Pán, každý člověk je náš bližní, každému hledme pomoci, když jsme zjistili jeho bídu. Tak se nám otevřou srdce a bude nám možno ke skutkům milosrdenství tělesného připojiti brzy i skutky milosrdenství duchovního.

5. *Pracujme pro dorozumění a solidaritu* všech stavů. Potírejme všemožně třídní boj, který nepřinese spásy nýbrž jen rozmnoží bídu. Šířme všude snahu po vzájemném dorozumění. Co nás dělí, to bořme a přehlížejme, co nás spojuje, to pěstujme a toho si všímejme. Jsme dítkami jednoho Otce a všichni vykoupeni předrahou Krví Syna Božího a všichni určeni k věčné blaženosti. Teď je na světě tolik nevraživosti a nenávisi, roznášejme snášenlivost a lásku. Tak připravujeme půdu pro lepší časy.

Když církev hledí vychovati dobrého křesťana, nutně z něho současně činí dobrého občana. Pius XI. v encyklice o výchově.

Poutní ruch v červenci:

1. *července*: Blahutovice 38 s far. vdp. Vinc. Králem, děti z Val. Bystřice 39 s far. vdp. Jos. Blažkem, děti z Oseku s kapl. dp. Val. Doleželem.

2. *července*: Brumov 57 s kapl. dp. Ant. Osladilem, Brusné 120 s far. vdp. Jar. Janušíkem, Bořenovice 250 s katech. v. v. Vil. Tihelkou, druž. a s hudbou, Janovice 200 s kapl. Aug. Velískem, druž. a s hud., Zahnašovice 300 a s 3 autobusy s dr. Jaromírem Krylem, s druž. a s hud., Žeranovice 250 s far. vdp. Rob. Urbančíkem a s hudbou, dětská besídka z Frenštátu 115 dětí a 89 dospělých s kapl. dp. Dom. Vícenecem, Kyselovice, Luká u Litovle autobusy 35 dětí a 36 dospělých s far. vdp. Fr. Mastilem.

5. *července*: Rusava 95 s far. vdp. Fr. Svačinou, Cholina 75, Bruntál 18 autobusem s dp. Vik. Ehlerem, Český Těšín 125 s dp. P. Frant. Vídenským T. J., Prostějov z chrámu sv. Petra 400 s prof. dr. Janem Michalským, Orlová 170 s vdp. Prok. Houdečkem, řádu sv. Benedikta.

6. *července*: Mor. Ostrava a okolí s dp. Štěp. Heratem, kapl. z Mor. Ostravy, Boh. Chvojkou, kapl. ve Slezské Ostravě a dp. Kar. Langrem, kapl. v Radvanicích, Jaroměřice u Jevíčka 35 autobusem s adm. dp. Al. Kolářem.

6. a 7. *července*: Slezská pout. (Vypsané z knihy v sakristii). Při této příležitosti vzpomínali poutníci 40 let počátku slezských poutí na Sv. Hostýn a Velehrad, které tolik dobra přinesly pro církev a mateřskou řeč ve Slezsku a moravském Hlučínsku, jakož i 40 let kněžství vůdce poutí vdp. děkana Ant. Suchánka z Komárova.

Královno Neposkvrněná, sněmem Efeským oslavená, přimlouvej se za zachování dědictví otců ve Slezsku a přilehlém Hlučínsku, t. j. sv. víry a mateřské řeči.

1350 poutníků se 16 kněžími.

Následují podpisy P. T. důst. pánů: Jos. Nejedlý, far. ve Vřesině, Jan Hrnčířík, kaplan v Dol. Benešově, Josef Kristek, katech. v Opavě, Robert Chovanec, koop., v Neplachovicích, Ignát Kuhn, far., Kyle-

šovice, Jos. Hlaváč, far., Těškovice, Ant. Suchánek, děkan v Komárově, Jos. Tajchman, kaplan v Plesné - kázal na oslavu sněmu efeského - Frant. Goldmann, far. v Hlavnici, Lad. Kubíček, koop. ve Svinově, Aug. Stiborský, kaplan v Hlučině, Vojtěch Bílek, koop. v Pusté Polomi, Fr. Derka, far. v Hlučině, Jan Valerián, far. v Chuchelné, Jan Rýpar, poslanec v Opavě.

8. *července*: Z Poličky v Čechách 50.

11. *července*: Ze severní Moravy 220 s dr. vdp. Fr. Kolářem, kaplanem v Zábřehu a s vdp. Karlem Dřimalem, far. v Bludově.

12. *července*: Prusinovice 500 s far. vdp. Fr. Glogarem, s družičkami a s hudbou, Paskov 150 s dp. kaplanem Fr. Hladilem, Mor. Ostrava-Přívoz 270 s kapl. dp. Fr. Srovnalíkem, Staříč třemi autobusy 100 s far. vdp. Rud. Korcem; Jan Zalaba, katecheta v Brně přivedl průvod spolku Svornost v Brně, 850 poutníků s hudbou.

13. *července*: P. Jos. Vondra T. J. asi se 100 dítkami dětské besídky a s několika dospělými z Opavy.

14. *července*: 80 dítek z Lešné s far. vdp. Fr. Křížanem.

15. *července*: Obvyklý průvod z Mrlínka 205 s hudbou a s družičkami; konali pobožnost u pomníku Omladiny.

18. *července*: Místek 315 s vdp. far. Tomášem Kopeckým a kapl. dp. Frant. Kristem a s hudbou, Rychtářov 71 autobusy s far. vdp. Ad. Kupkou, Hodslavice 307 - což jest velmi mnoho na osadu většinou protestanty obydlenu - s far. vdp. Jos. Jurákem, Jaroměřice 41 autobusem s admin. dp. Al. Kolářem, Konice 85 s družičkami nesoucími sochu P. Marie a s hudbou. Vůdce této pouti Frant. Korčák byl již dvacetkrát na Sv. Hostýně. Proto mu vděční poutníci koupili křížek, jenž byl posvěcen a jubilantu odevzdán s případnou promluvou. Ačkoliv poprchávalo, přece Koničtí s jubilantem v čele konali světelný průvod.

20. *července*: 25 Milosrdných sester z Opavy.

23. *července*: 60 dětí z Rajnochovic s hulinským kaplanem dp. A. Jadrníčkem.

24. *července*: Velké Karlovice 200 s kapl. dp. Fr. Poláškem a s hudbou.

26. *července*: Kopřivnice 104 s kapl. dp. Vil. Zátokem, Valašská Bystřice 200 s kapl. Vil. Schwarzem a s hudbou, Vítkovice 150 s katechetou dp. Janem Minářem.

31. *července*: Drnovice u Vyškova dítky a dospělí s far. vdp. Fr. Hrubým a kapl. dp. Fr. Vodákem, aby získali odpustky, které toho dne jsou na Sv. Hostýně v míře svrchované.

Poutní ruch v srpnu:

2. *srpna*: Zubří 200 s kapl. dp. Fr. Reichlem.

3. *srpna*: Rev. A. Raška-Ammansville, Texas, Severní Amerika.

4. *srpna*: 43 mší sv. sloužených většinou od kněží, kteří byli na kursu o duchovních cvičeních a večer začátek kněžských exercicií.

5. *srpna*: autobusy z Frenštátu 21, z Poštorné 26 a slouženo 36 mší sv. Msgre Dr. Otakar Tauber, prof. v Lipníku měl slavnou mši sv. za své bývalé žáky, akademiky, bohoslovce, katolické učitele a učitelky z Lipnicka, při nich akademici, bohoslovci i učitelé zpívali.

O 11. hodině přivedl vdp. Ignác Buš, farář v Moravských Budějovicích s tamnějším profesorem náboženství dp. Flor. Zanáškou 72 studentů z duchovních cvičení z Velehradu, jež jim dával P. Fr. Kubíček. Vdp. farář horlivě mezi studenty agitoval, až jich tolik nashromáždil, sám je provázal na duchovní cvičení a sám je přes Sv. Hostýn domů přivedl.

6. *srpna*: Milosrdné sestry z Opavy.

9. *srpna*: Morávka u Frýdku 120 s katechetou Karlem Majerem, Dobrá u Frýdku 60 s vdp. děkanem Bohuslavem Brablecem, Brno 1520 s vdp. Bedřichem Chytilcem C SS.R., s družičkami nesoucími sochu P. Marie a s hudbou, mnoho autobusů, takže chrám byl nabitý.

J. M. nejdp. arcibiskup Dr. Frant. Kordač a Sv. Hostýn. Mnoho se nyní psalo o resignaci J. M. Dra Kordače; i listy ne právě katolickému náboženství přátelské s uznáním oceňují jeho působení. Proto je slušno, abychom si připomněli jeho

apoštolskou práci, kterou konal jako univerzitní profesor při korunovační slavnosti na Sv. Hostýně.

Na schůzi kněží skvělou, hluboce založenou řečí jasně a přesvědčivě odůvodnil křesťanský názor světový jako jediné správný a s rozumem a pravdou souhlasný.

Na slavnostní schůzi Omladiny pronesl následující pozdrav: Zdravím Vás, já, host ze sesterské Čechie. Zástupy lidu českomoravského na Hostýně skýtají vědě i umění bohatý materiál ku zpracování. Pokrokářská vášeň zavírá před světlem pravdy oči a volá: „Samá klerikální tma, jen nejnižší vrstvy nevědomého lidu tvoří ony zástupy“.

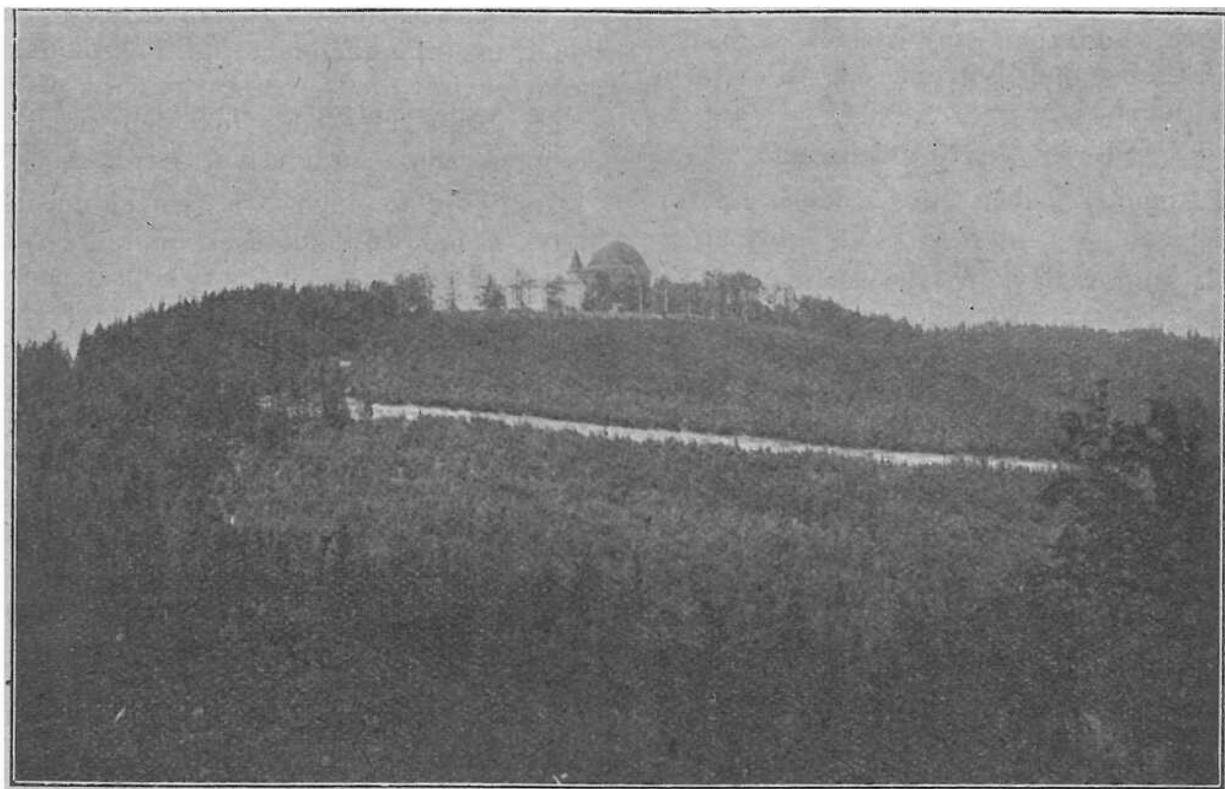
Ano, jsou to nejnižší a zároveň nejširší vrstvy národa českomoravského, které spojeny tmelem křesťanské víry a vlastenecké lásky tvoří svou prací pro veškeru společnost národa basis čili základní vrstvu, na níž spočívají veškeré vrstvy ostatní. Nejnižší vrstvy naší země obsahují nejdražší kovy zlata a stříbra, které inteligentní inženýři vyhledávají z hlubin na povrch země ku prospěchu všem a v oběh uvádějí; - taktéž chovají tyto nejnižší vrstvy lidu v hlubinách své víry ještě mohutná ložiska zlata lásky k Bohu a k vlasti, které tvoří nezbytný tmel společnosti v rodinách i ve státě. Inženýři, kteří z tohoto zlatodolu mají těžit a zlato víry a křesťanských mravů v oběh celého národa uvádět, — jsou vaši kněží. Hlásí se, ale již četný dorost inteligentních inženýrů laiků v naší akademické mládeži na vysokých školách v Praze, v Brně a ve Vídni. Jsou to synové ponejvíce z této t. zv. „nejnižší třídy“ slovanského lidu českého, slováckého, slovinského a chorvatského. Jak vidíte, tyto nejnižší vrstvy lidu slovanského v Rakousku dostávají se ze základu až ke hrotu pyramidy, kterou tvoří společnost lidská. O stálý a od rok do roku mohutnější dorost věřícího lidu i z něho vzešlé inteligence našeho národa jest postaráno vaší již do několika desítitisíců zorganizovanou omladinou.

Představuje-li statistický zástup poutníků hostýnských spodní vrstvy zemské se svými drahokovy, napodobila včera vaše omladina v pestrých národních moravských krojích polní kvítí ve svém rozkvětu na zemském povrchu. A dnes, kdy jste, mládenci a panny, přistoupili ke sv. zpovědi a k sv.

přijímání a vysíláte vroucí modlitby k trůnu nebes, připadáte mi jako lilie, které po májové vláze vydychují libovůni k nebesům. Zachovejte liliovou čistotu duše své a zachováte sílu a zdraví těla svého. Touto silou ducha ve zdravém těle proniknete a zachráníte před rozkladem celou pyramidu společenského života našeho národa. Toť přání hosta sesterské Čechie milé omladině českomoravské.

ligenci, hluboce se zapsal do paměti svých posluchačů, kteří nyní, kdy se o něm píše, s vděčností si na jeho rady vzpomínají a prosí Pannu Marii svatohostýnskou, aby mu Jeho horlivost na Sv. Hostýně hojně odměnila.

Úmrtí. 21. července zbožně v Pánu zesnul vys. důst. pán **Ignác Künstler**, kanovník v Kroměříži. Nalezen byl v pokoji vedle ložnice sedící na pohovce. Měl rúže-

Poslední úsek nové silnice na Sv. Hostýn. Pozorujte volné stoupání, které umožní snadnou dopravu.

Při pouti studujících, akademiků, učitelů a profesorů dne 22. srpna měl uvítací řeč, v níž dokazoval, jak věda a víra si neodporují, nýbrž v úplném souhlasu navzájem se doplňují. Sotva mohlo býti lepší zahájení pouti inteligence.

Při schůzi ve verandě poukazoval v řeči na demokratisaci naší doby, na sílu a význam širokých vrstev lidových v ohledu sociálním a na jejich součinnost zákonodárnou. Má-li tato síla vésti ku povznesení národa, potřebuje bystrého zraku. Tímto zrakem je světlo rozumu a víry. Katolické studentstvo ať bedlivě pěstuje vědu a zvelebuj víru!

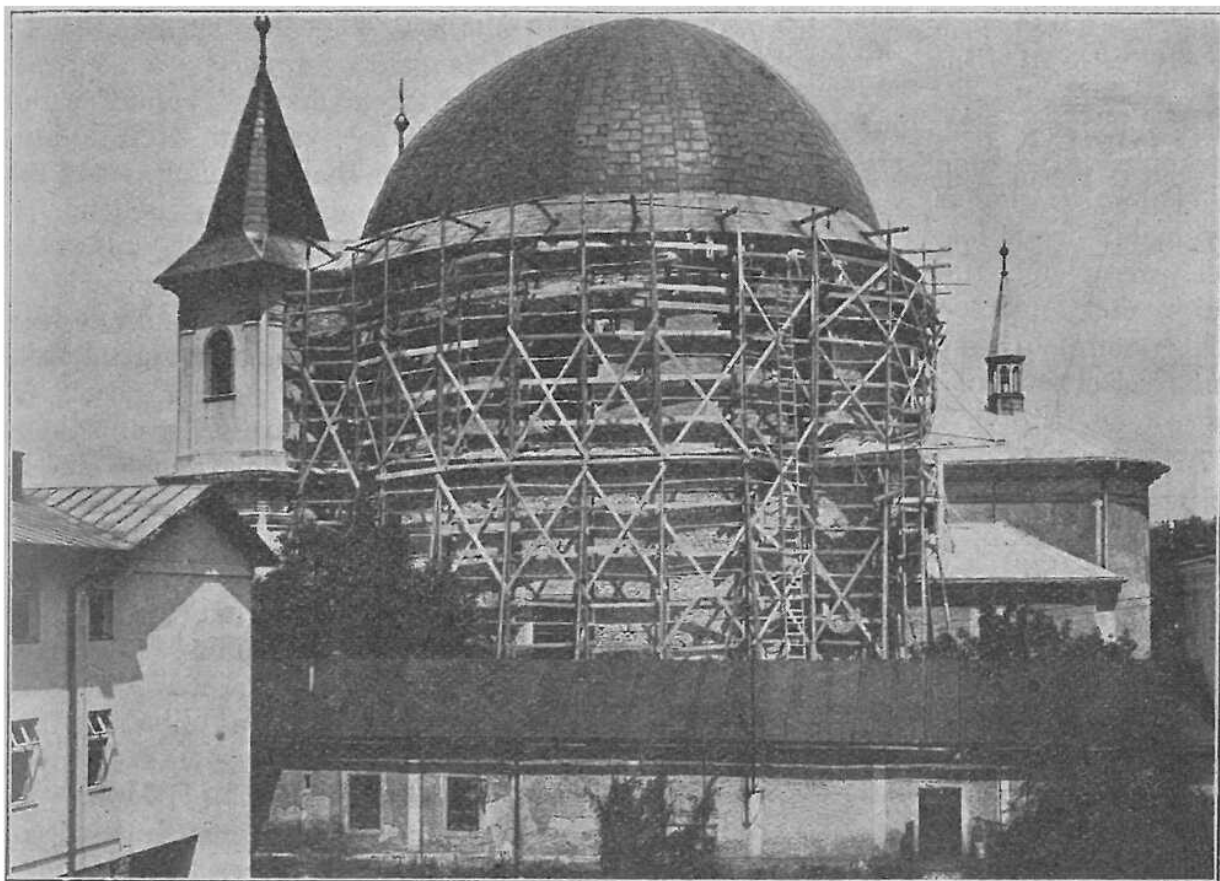
Těmito řečmi, jež měl při největší slavnosti na Moravě kněžím, omladině, inte-

nec a v ruce třímal kříž. Byl si vědom, že bojuje poslední boj. Když dostal poslední pomazání, vydechl svou šlechtinou duši. Byl pochován v sobotu 25. července v Hodslavicích, kde jako farář dlouho působil a postavil krásný chrám Páně. Když byli letos v Hlasech poutníci jubilanti vyzváni, zda by přijeli na jubilejní pout, odpověděl: „Jsem po velmi vážné operaci vnitřní, a neúplně vyhojený - mám po ní velice nepravdělný oběh na srdci, takže vystupování do kopce již nezmonu, - ale nějak se na Svatý Hostýn dostanu.“ Nedočkal se již jubilejní pouti. O. v p.!

Druhý jubilant poutník zemřel 30. července: **P. Alois Filip**, děkan ve Štítné, kde byl farářem 38 let. Zúčastnil se jako

kaplan ve Vizovicích jubilejní pouti a zůstal nadšeným horlitem pro Sv. Hostýn po celý život. Když na začátku světové války slyšeli Štítenští děla bojujících vojsk, doporučoval svou farnost ochraně Panny Marie svatohostýnské a přivedl velké procesí na Sv. Hostýn. Chodíval každý rok na pout, buď na den, neb na třídní duchovní cvičení. Mezi farníky velice rozšiřoval Hlasy svatohostýnské. O. v p.!

Stavba nové silnice zvolna pokračuje. Silnice jest asi z polovice štětována t. j. hrubým kamením podložena. Směrem k Říce jsou naskládány hromady natlučeného štěrku, jenž se dováží dolů k Lázním. Ze skály naproti Říce bude se drtičem drtiti štěrk a rozvážeti po celé silnici. Několik dělníků kope již cestu blízko krámků. Od 16. července do začátku srpna dělníci prokopali val. Nyní průřez rozšiřují a od-

Tak opravujeme chrámovou rotundu. Uznáte zajisté, že je to dosti nákladné.

Pět dní před ním 25. července 1931 zemřel jeho bratr **P. Jan Filip**, též velký ctitel Panny Marie svatohostýnské. Při jubilejních slavnostech roku 1895 přivedl jako katecheta 26. června 400 dítek z Kojetína, jež nadšeně přivítal P. Cibulka. Při slavné mši sv. s asistencí zpíval celý kostelní sbor města Kojetína. Nebožtik věnoval své síly Jugoslavii. Měl radost, když se tam seznámil s Moravany zvláště z okolí Sv. Hostýna. Psal o tom také do Hlasů. Někdy, když se vracel z Jugoslaviie, zastavil se napřed na Sv. Hostýně a pak teprve odjel k bratrovi do Štítné. Ještě minulé zimy připutoval celý zkřehlý ve sněhu na pout! O. v p.!

vázejí hlínu na kolejnicích níže a vyrovnávají cestu. Val sám je v příčném průřezu 33 m široký a 5 m vysoký. Asi dva metry shora se skládá z obyčejné hlíny a z kamení, níže však jest spečený; t. j. smíchaný s uhlím. Naši předkové totiž chtějíce, aby nepřítel val neprokopal, naskládali hromady dříví, podpálili je a zasypali hlínou a kamením. Hlína stvrdla a kámen se propálil do červena, a zbytky uhlí zůstaly. Skutečně také dělníci s velkou námahou skopávali hlínu a spálený kámen kladli mezi ostatní kamení na dlažbu silnice. Kousek uhle si vzal dp. Raška do Ameriky, aby jej z Hostýna přinesl P. Kloboukovi. Zbytky jiných věcí jako nádob a pod. se

ve vale nenašly. Nová silnice však letos sotva bude hotova.

Rodina Chytilova na pouti. 4. srpna připutovalo sedm bratří a jedna sestra rodiny Chytilovy z Lukova na Sv. Hostýn. Všichni bratři prodělali válku a jsou dle státní příslušnosti Čechoslováci, Rakušané a Švýcaři. Přivedl je z Lukova pan Alois Chytil, jednatel Svazu horských podniků a redaktor časopisu „Z našich hor a lázní“.

Letecké cvičení na Moravě se konalo 27. a 28. července. 26. července odpoledne přišli vojáci na rozhlednu, postavili na ní dalekohled a telefonní přístroj, jež spojili se státním telefonem v Poutním domě, aby mohli ihned hlásiti příchod nepřátelského aeroplánu. Hlavní útok měl asi nastati v úterý odpoledne. Protože se však blížila bouře, bylo cvičení v poledne skončeno, vojáci sundali se stromů telefonní dráty a Sv. Hostýn opustili.

75leté jubileum Hostýna v Texasu. Nejstarší česká katolická osada Hostýn v Texasu oslavila 5. července t. r. 75leté jubileum svého založení. V Hostýně usazovali se vystěhovalci hlavně z Moravy v 50. letech minulého století. Jakmile jich bylo několik rodin, založili si roku 1856 svou osadu a pojmenovali ji Hostýn. První osadníci měli ovšem kruté začátky; zprvu při nedostatku českých kněží v Texasu docházel do obce kněz Polák. Později teprve dojížděli do osady kněží čeští. Osadníci založili si české katolické spolky, takže národní a náboženský život postupně rozkvetl. V rámci jubilejní oslavy konal se mimo náboženských obřadů historický průvod, jímž byl znázorněn život ve staré vlasti i v osadě a vývoj celé osady. V průvodě kráčeli Moravané ve valašských, hanáckých a slováckých krojích a též v krojích jaké se nosily od r. 1856 v osadě texaské. Současně byl v Hostýně uspořádán slet hostýnské župy sdružené v katolické jednotě „Sokol“.

Amerika. Úctu k Panně Marii svatohostýnské v Americe velice šíří její ctitel Dr. Hynek Dostál, redaktor Hlasu v St. Louis. 3. dubna 1931 uveřejnil v Hlasu fotografii hrobu P. Filipa Malého.

9. května 1931 napsala v České Ženě Anna Charvátová, Denton, Mont. vzpomínku na tohoto amerického misionáře, z níž vy-

jímáme: Vítáme tě Svatý Kříži, lůžko Pána Ježíše z té daleké Moravěnky ze Svatého Hostýna. Jak krásně se vyjímáš mezi těmi zelenými ratolestmi a něžnými květinami. To bylo asi přáním dp. Filipa Malého, jenž byl také dobrým zahradníkem; zaslouží si té krásné zahrádky u svého hrobu. K svatému kříži často zpíval píseň: Svatý kříži, tebe ctíme, lůžko Pána Ježíše . . . Necht' přijmou ode všech nás zde žijících jeho ctitelů ti, kteří tak krásně pracují na té jeho posmrtní zahrádce, od nás všech pozůstalých vřelé díky a Zaplat Pán Bůh!

Ctěná redakce zaslouží vřelý dík, že nám otiskla ve Hlase pomník s tou krásnou zahrádkou dp. Filipa Malého. Vystříhla jsem si jej a budu jej mít v úctě až do smrti.

Dp. Filip Malý založil asi před 45lety Wilberskou osadu s pomocí osadníků. Nejdříve postavil kostel, později faru s pěknou zahradou, do níž ze svého koupil ovocné stromky a ty jeho zamilované lípy slovanské. Léta plynula, stromy přinášely ovoce, lípy vzrostly v mohutné stromy a bývaly obaleny uzdravujícím vonným květem. Bylo tak mile se tam po chodníku vedle té zahrady procházeti!

V dalším článku popisuje Anna Charvátová jeho působení ve Wilbers.

Redakce Hlasů svatohostýnských k tomu poznamenává: Obraz hrobu P. Malého budí i v Americe 19 let po jeho smrti vděčnou vzpomínku. Je to snad jakási náhrada za to, že nemáme jiné památky po něm. Chtěl zemřítí úplně zapomenut. Jeho spolu-
bratři se snažili vším možným způsobem získati si jeho fotografii. Vždy to zpozoroval a jejich záměr zmařil. A když se fotografoval jeho pohřeb několika plotnami umístěnými v tmavé truhlici, nespadla první plotna a neučinila místo druhé, ale pevně uvízla a byla promítána několikrát po sobě. Proto aspoň obraz jeho hrobu budí u jeho ctitelů milou vzpomínku.

V České Ženě hned za článkem Anny Charvátové je uveřejněn dopis z Derby, Conn., z něhož vyjímáme: Vzpomínám, jak s otvírajícím jarem se otvírají také poutní místa ve staré vlasti. Ráda jsem chodívala na první jarní pout na Svatý Hostýn. Bylo to r. 1927 před sv. Duchem, když se nás vypravilo několik na pout. Bylo nás z naší vesnice asi šest a něco víc ze

sousedního městečka Vlachovic. Protože nás bylo tak málo, všichni chtěli jeti vlakem, až zpátky prý půjdeme pěšky. Přijeli jsme do Bystřice asi o jedné hodině odpolední. Na Hostýně konali jsme poutní pobožnosti. V neděli ráno byl kostel plný lidu, procesi stále přicházela, a my jsme z našich poutníků nikoho neviděli. Po mši sv. jsme šly někoho hledat. Měly jsme strach, aby nás tam nenechali. Chodíme všady, i k vodě jsme zašly, ale nikde jsme je neviděly. Jdeme zpátky ke kostelu a potkáme dvě známé; hned se ptáme, kde jsou všichni? Ony však měly naspěch a odpověděly, že všichni šli k vlaku, abychom šly i my. My jsme se jedna na druhou podívaly a neřikaly nic, bylo nám všelijak, jen dobře ne, neboť jsme žádná neměly dost peněz na vlak. Stály jsme chvíli bezradně a nevěděly co dělat, pak jsme se rozhodly, že zůstaneme ještě na velké mši sv. a na požehnání. Po sv. požehnání jsme se rozloučily s tím posvátným místem a daly jsme se na cestu k domovu. Bylo mně smutno, jako bych tušila, že jsem tam naposledy. Slunce se schylovalo k západu, když jsme přišly do vesničky Rusavy, kde jsme chtěly přenocovati. Měly jsme tam totiž známého dp. Frant. Svačinu, který býval ve Vlachovicích kaplanem. Teď je farářem na Rusavě. Byly jsme od něho laskavě přijaty. Znal nás dobře, bývaly jsme jeho žáčky. Rád nás uviděl, musely jsme mu vyprávět o všech známých. Před Vizovicemi nás zastihla veliká bouřka, která trvala přes hodinu. Trnuly jsme strachy, jak se dostaneme domů. Domů jsme se dostaly pozdě večer, domácí na nás se strachem čekali. Zasilám srdečný pozdrav A. Řehákové a Fr. Švehlákové do Vrbetic. Vzpomínáte též na onu pout? Závidím vám, že můžete to místo častěji navštěvovati.

Dále uveřejnil dr. Hynek Dostál v Hlasu 1. května 1931 a 16. května v České Ženě Ondruškův obraz chrámu svatohostýnského s básní Rev. J. B. Svozila: Svatému Hostýnu; tuto báseň přinášíme na jiném místě. 15. května byla v Hlase fotografie chrámu hostýnského se schodištěm po sněhové bouři.

Jménem ctitelů Panny Marie svatohostýnské děkujeme mu za šíření úcty k Panně Marii svatoh. v Americe, a přejeme mu hojného požehnání Božího.

Věda lékařská a moc nadpřirozená.
Prostějovský „Obzor“ přináší 5. června t. r. tento zajímavý případ: Před několika roky žil v našem městě vážený zámožný občan, jenž při svém bohatství Pána Boha nikdy nepotřeboval, a proto se hlásil vždy mezi bezvěrce - pokrokáře. Avšak Boží mlýny melou pomalu, ale jistě, a proto též na něj Pán Bůh vzpomněl, a navštívil jej těžkým vnitřním neduhem. Nemocný maje po ruce dosti peněžitých prostředků, hledal lékařské pomoci u více lékařů, avšak bezúčelně. Peněz ubývalo, a nemoci pacientu přibývalo. Lékaři naplnivše si kapsy ponechali nemocného svému osudu, prohlásivše, že neduh jeho je nevléčitelný. Přišel měsíc květen, poslední naděje neduživých. Nemocný, upoután již více na lože, přemýšlel o svém mládí, a tu vynořil se v mysli jeho krásný oltář Rodičky Boží v době májové, kde zdrav a vesel se svou matinkou býval zúčastněn těchto krásných mariánských pobožností. A se slzami v očích umínil si, že navštíví některou neděli Matičku Boží, a to *osobním autem na posvátném Hostýně*; vždyť v prostějovském chrámě by tato návštěva byla nemožná, již s ohledem na veřejné mínění. Pouť vykonal a nemocný poutník slíbil Matičce svatohostýnské, že přijede každým rokem nejen jí za zdraví prosit, ale i děkovat.

Po svém návratu s pouti zotavoval se nemocný každým dnem, takže po čtrnácti dnech potkal jsem jej procházkou na náměstí, kde mi též o své pouti a zlepšení své nemoci vyprávěl, považuje toto zlepšení za zázrak Matičky svatohostýnské. Ještě uzdravující se nebyl se svým nadšeným vypravováním hotov, když jej vzal pod paži jeden z jeho bývalých ošetřujících lékařů, a ve své nevěře počal do bývalého pacienta bušiti slovy: „Nesmíte hned jak stará svíčková baba považovati vše za zázrak. Zajisté obrat ve vaší nemoci dlužno hledati v tom, že na vás na Hostýně působil lesní vzduch, kterého je při takové nemoci nezbytně zapotřebí, a proto vám radím, byste příštím rokem jel místo na Hostýn, do drahanských lesů, a to alespoň na celý měsíc, pak vám za to ručím, že budete úplně zdrav.“

Slova lékaře neminula se svým účinkem u bývalého nevěrce-pacienta, a tento sku-

tečně odjel takřka zdrav příštím rokem do lékářem naznačených lesů, ale již po dvou týdnech dovezla si manželka svého před tím již takřka zdravého muže z lesů domů, a to ve stavu beznadějném, a nepomohla ani věda lékařská a pacient do týdne zemřel.

Kolik je ještě dnes těch katblických věřících lékařů, kteří se drží toho krásného starého přísloví: „Já léčím, ale Bůh pomáhá“, aneb: „Když nemocnému nepomůže Ten tam nahoře, tak já jsem se svou vědou již u konce“.

Ano přátelé, je zde léto a doba, kdy v zámožných rodinách nastanou otázky: Kam letos na léčení do lázní, kam letos na letní byt? Mezi těmito lidmi zaháleči je jen nepatrné procento skutečně chorých a lázní potřebných pacientů. Vždyť jedna zámožná paní chlubila se v loni, že již vše má do lázní připraveno, jen že jí před odjezdem schází ještě nemoc. A kam my půjdeme malozámožní na léčení, neb nemocí máme dosti, ale schází nám do lázní peníze, a mimo toho čas, neb se starost o ten chléb vezdejší jsme rádi, když navštívíme Tu naši Matičku svatohostýnskou a zde si za celý rok do své nemoci a bídy postěžujeme a Ona zajisté jako naše dobrá Matička splní naše prosby.

Povětrnost v červenci. Jako květen a červen, byl i červenec teplejší než jiná léta: 25letý průměr jest 16.2 st., letošní jest 17.3 st. Průměrná ranní a večerní teplota byla 16 st., polední 21 st. Největší horko zažili 4. července poutníci z Orlové, přes 30 st. Také i 3., 5., 11., 13., 15.,

25., 27., 28. července bylo více než 25 st. Brzy po sv. Cyrilu a Metodu kvetly lípy a v polovici měsíce se zapalovaly jeřabiny a na konci měsíce byly ohnivě červené. V první polovici měsíce byla tráva na lukách vypálená, ač několikrát ji svažily přeháňky. Teprve když 20 červ. napršelo 28.8 mm vody se trávník rozzelenával a rozzelenal se úplně po dešti 28. červ., kdy napršelo 43 mm. Přeháňky byly: 1., 5., 7., 13., 15., 17.-21., a 25. července. Za celý měsíc napršelo 107.5 mm. Deštový 50letý průměr za červenec jest 115 mm. Jasně dny byly: 1., 6., 22. červ. Zamračených dní bylo 6. Bouřky byly pozorovány 2., 4., 5., 8., 13., 28. července, mlha 14., 16., 19., 20., 21., 26., 28., 30. červ., vichřice 2., 5., 7., 8., 13., 15., 18., 19., 21., 28. červ. Jinak vály většinou slabé větry, takže měsíční průměr rychlosti větrů jest 4 m za vteřinu. Nejčastěji vál jižní vítr, po něm západní.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V červenci 1931.

1. bylo lidí v kostele	400	au sv. přijímání	150
2. " " "	3000	"	900
5. " " "	3000	"	1200
6. " " "	1500	"	1000
7. " " "	2000	"	1200
11. " " "	500	"	350
12. " " "	4000	"	2500
19. " " "	2500	"	1370
25. " " "	500	"	350
26. " " "	2500	"	1100
Ve všední dny úhr.	4100	"	1685
Úhrnem	24000	"	11805
Mši sv. slouženo	411.		

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Oprava rotundy chrámové spěje ku konci. Každý poutník je s ní spokojen. Ovšem nevíme dosud zda a jak účty zaplatíme, neboť poutníků a darů letos značně ubylo. Dluhy loňské zůstanou z velké části nezaplacené a musíme důvěřovat, že snad na rok, kdy nám zbývá jen oprava presbytáře, podaří se vyrovnat i staré dluhy. Letos budeme celkem rádi, když nových nepřidáme.

Strážcům Svatého Hostýna nastává boj o ráz Svatého Hostýna; zda zůstane místem poutním anebo klesne na nízkou úroveň výletního místa, kde je také jakýsi památný kostel, který se prohlédne jako museum. Je to nemalá starost a vyžaduje stálou bdělost a velkou trpělivost při všeliké pevnosti.

Ještě se o tom jindy rozepíšeme. Dnes stačí, že jsme na to upozornili. *Svatý Hostýn budeme střežiti a nedáme na pospas dnešní horečce výletnické.* Musí zůstat posvátným místem poutním. Ovšem naše snahy budou jen tehdy úspěšné, *nalezneme-li porozumění* a přátel Svatého Hostýna a nebudou-li tito žádati, aby zde bylo všechno pohodlí, které skýtají moderní výletní místa. Jinak bychom marně bojovali.

Duchovní správa.

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

8. září svátek *Narození Panny Marie.*

12. září svátek *Jména Panny Marie.*

15. září svátek *Bolestné Matky Boží.*

Pouť rekrutů začne v sobotu 19. září večer o 6. hodině v Sarkandrovce a končí 20. září o 9. hod. dopoledne. Upozorňujeme na tuto velmi důležitou pout všechny ctitele Matky Boží a prosíme, *aby pro ni získali mnoho nováčků dobré vůle.* V rámci této poutě bude pro ně *šest odborných přednášek*, aby si zachovali na vojně víru i mravnost. Pro obnovu rodinného života u nás má to význam veliký.

Účastníci hlásí se po příchodu na Sv. Hostýn v sakristii, kde se koná zápis. První schůze bude v Sarkandrovce. Přednášky budou přístupné pouze přihlášeným rekrutům.

Z REDAKCE.

M. S. v L.: Váš dopis svědčí o smýšlení velmi šlechetném. Ač Vaše maminka konečně zemřela, přece jste plna vděčnosti Matce Boží za pomoc, kterou mamince poskytla. Toto smýšlení Vám jistě nakloní Pannu Marii. Zachovejte si je nadále. — *Dopisovatelka s obrázky Mešního svazu.* Děkujeme za příspěvek na opravu kostela. Důvěřujte nadále v pomoc Matky Boží. Kdyby se Vám snad nedostalo oč prosíte, dostanete, co pro Vás je lepší. Panna Maria se na všechno dívá z pobřeží věčnosti a z tohoto stanoviska všechno cení. — *Některým čtenářům:* V záležitosti ndp. arcibiskupa Kordače poukazujeme na to, co napsala „Neděle“ 2. srpna. Toho se držte a novin nekatolických, které tak hanebně řádily, se varujte.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zasláné poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plnice slib: B. Š. z Tuřan u Brna za uzdravení z těžké nemoci, v níž myslila, že zůstane do smrti mrzákem — N. ze Šlapanic za ochranu v nebezpečí — N. z Tlumačova za vyslyšení proseb (byla již dvakrát letos na pouti) — F. M. z Lidečka za uzdravení — N. z Kozlovic u Frenštátu za uzdravení oka — M. Z. z České Lípy za vyslyšení — N. z Hodonína za uzdravení — N. z Přáslavic za vyslyšení a Boží pomoc.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

A. P. z Mor. Ostravy za šťastný výsledek rodinné záležitosti — N. ze Ž. za udržení zdraví a tělesné síly dítek a za pomoc v útrapné těžké rodinné záležitosti — N. z Halenkovic za zdraví a pomoc v jiné důležité záležitosti.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

K N I H O V N A

ČETBA, KTERÁ MŮŽE NAHRAZOVAT KÁZÁNÍ.

Každý katolík je ve svědomí vázán zachovat si víru a vésti život podle víry a proto se musí nábožensky poučovat a povzbuzovat.

To platilo vždy, ale dnes se to stalo naléhavou povinností, poněvadž žijeme v ovzduší nábožensky lhostejném a zaujatém. Kdo nedbá náboženského poučení a povzbuzení, propadá náboženské vlačnosti a časem ztratí i víru.

Řádným prostředkem k tomuto poučení a povzbuzení má být *kázání* o nedělích a svátcích. *Mimořádným* může být také *vhodná četba*.

Kdo tedy na kázání choditi nemůže nebo nechce, je vázán ve svědomí četbou se poučovat a povzbuzovat.

Vhodnou četbu by poskytovaly tyto spisy:

1. Podlaha, **Výklad katechismu**, Praha, Dědictví svatojanské, Kč 9.—.
2. Balík, **Nedělní a sváteční čítanka**, Dědictví svatojanské, 2 svazečky navzájem nezávislé po Kč 15.—, třetí svazeček za Kč 10.—.
3. Hammerstein, **Nedělní a sváteční čtení pro vzdělaný svět**, 2 svazky, Praha, Kotrba, Kč 14.—.
4. Klug, **Otázky životní**, Praha, Francl, Kč 5'60.
5. Klug, **Boží Slovo a Boží Syn**, Praha, Francl, Kč 6'40.
6. Klug, **Království Boží**, Hradec Králové, Tisk. družstvo, Kč 18.—.
7. Žák, **Katolická věrouka**, 4 svazky, Dědictví svatojanské. Kč 86'50.
8. Synek, **Pravdou k životu**, 2 svazečky, Praha, Dědictví svatojan., Kč 3.—.

NOVINKY.

Žák Frant. T. J., **Pán Ježíš Kristus**, Jeho osoba, Jeho dílo, Jeho život, 3 svazky, Opava, 1930, Slezská lidová tiskárna, str. 315, 234, 589., cena 105 Kč.

Toťto cenné dílo je psáno především pro kněze, aby z něho čerpali ku vzdělání věřících. Než patří také do rukou laiků, kteří četbou tohoto díla mohou si nahraditi kázání a tak poznají lépe Pána Ježíše a budou ho více milovat. Také v klášterech by tato kniha jako duchovní četba způsobila mnoho dobrého. Ačkoli se zakládá na důkladných studiích bohovědných, přece podává látku takovým způsobem, že čtenáře neunavuje a každý může rozumět, co víme vznešeného o Pánu Ježíši.

Urban, P. Jan Ev. O. Fr. M., **Svatý Antonín Paduánský**, Legenda první čili nejstarší život, Praha, 1931, Kropáč a Kucharský, 78 str., cena 7 Kč.

K jubilejním slavnostem byl vydán v krásné úpravě i tento životopis, který patří k nejstarším dějinným pramenům úcty sv. Antonína. Je to zase jiný životopis než který jsme oznámili v čísle předešlém.

Paul Keller, **Tři prsteny**, přeložil Karel Vrátný, Praha, 1931, Kropáč a Kucharský, 94 str., cena 10 Kč.

Tato zdrcující povídka, úsečně psaná pro manžely, snoubence a celou dnešní veřejnost, má důkladně objasnit zločinné snahy po soustavném ničení klíčícího života. Zaslouhuje velkého rozšíření, ovšem jen u zralých čtenářů. Není psána jen pro katolíky, nýbrž pro každého člověka dobré vůle a měla by se šířiti i v kruzích pokrokových a socialistických. Autor patří ku předním spisovatelům v národě německém a povídka je zajisté uměleckým dílem.

Monsignore de Ségur, Životopisné vzpomínky Anatola de Ségur, Hradec Králové, Adalbertinum, cena 14 Kč.

Bratr tohoto ctihodného kněze popisuje jeho obdivuhodný život. Zřeknuv se všech světských výhod věnoval se cele Bohu a stal se knězem. Při primici prosil Pannu Marii o chorobu, která by mu nepřekážela v apoštolské práci. Byl vyslyšen. Oslepl, ale právě jeho slepota uvedla ho do úžasného apoštolátu mezi chudou pařížskou mládeží a k velké spisovatelské činnosti. Měl sekretáře, kterému své spisy diktoval.

Podíl Dědictví Svatojanského na rok 1931 právě vyšel. Jsou to tyto dvě knihy: 1. **Bible česká**. (lidové vydání.) Přeložil Dr. Jan Hejčl. Díl první: Knihy Starého Zákona. Svazek I. Patero knih Mojžíšových. Část druhá: Levitikus, Numeri a Deuteronomium. Cena 5.— Kč. —

2. **Jděte k Josefovi!** Napsal P. Ludvík Soengen T. J. Přeložil a upravil Prokop Holý. Cena 10 Kč. — Celkem obnáší cena letošního podílu 15 Kč! Jak veliký to úrok z nepatrného vkladu 80 Kč jednou pro vždy složeného! — Členové Dědictví obdrží knihy ty zdarma, každý člen jest však povinen při vybírání podílu v příslušném, na členském listu uvedeném knihkupectví zapraviti ve prospěch Dědictví 2 Kč a knihkupci za vydání podílu 50 h. — Přihlášky členů a objednávky knih přijímá Administrace Dědictví Svatojanského v Praze IV., Hradčanské nám. 60.

Přívozu u Mor. Ostravy 200.

Na hlavní oltář: N. N. Hněvořín 500 — Petr Janák, Kozlovice 500 — A. K., Předmostí 50 — N. N. z Val. Meziříčí 300 — N. N., Kurovice 15 — V. Maturová, Přívoz 5 — N. N. Nezamyslice 20 — N. N. Troubky 10 — N. N. Špičky 10 — T. Hamrlíková, M. Ostrava — El. Bihnová, Hranice 80 — Manželé Kvasničkoví, Střížovice 10 — A. Janičková, Prostřed. Bečva 25 — N. N. Dřevohostice na poděk. 50 — N. N. z Javůrka 5 — N. N. z Brna 10.

Na sv. Antonína: A. Z., Vseřín 5 — M. Horáková 5 — R. Gargulák z Držkové 18 — A. Masná, Hlinsko p./H. 20 — N. N. Dřevohostice 15 — N. N. Pavlovice 25 — A. Koláčková, Přerov 50 — N. N. Henčlov 5 — N. Konvalinka, Husovice 100 — A. Šprochová, Myslík 10 — T. Hamrlíková, M. Ostrava 5.

Na oltářní a věčné světlo: J. Volná, Místek 10 — A. Glingarová, Místek 5 — N. N. Vel. Meziříčí 5 — A. Bemberková, Orlová 15 — K. Hůf, Chroče 10 — P. Čermák, Hrozenkov 10 — J. Hudečková, Vážany 5 — Fr. Hledíková, Vážany 5 — A. Šprochová, Myslík 50 — A. Benešová, Líšeň 20 — N. Pavelková, Kladruby 5 — N. N. Prostějov 20 — L. Geinerová, Polanka 10 — Fr. Homolová, Polanka 10 — A. Pavlíková, Vršovice 5 — A. Vaculíková, Šišma 20 — R. Gargulák, Držková 50 — N. N. Jarohňovice 20 — Fr. Opletalová, Štarnov 10 — N. N. z Kroměříže 20 — N. N. ze Štramberka 5, jiná 10 — Fr. Zajícová, Pašovice 10 — L. Čaníková, Pašovice 10 — Flor. Dostálová, Nový Dvůr 10 — N. N., Sušice 5 — Fr. Andrášová z Loučky 15 — M. Tošková, Vršovice 5 — K. Hůf z Chroče 10 — Dvě sestry z Místku 10 — Manž. Kvasničkoví, Střížovice 10 — Fr. Velisková, Malenovice 5.

Na korunky Panny Marie: Fr. Ostrožný, Radvanice 50 — A. Perůtková, Malhotice 5 — N. N. z Brna 10.

Na sochu Bož. Srdce Páně: T. Hamrlíková, M. Ostrava 5 — A. Kuchtičková, Rychtářov 10 — N. N. z Roštění 10.

Na křížovou cestu: Ter. Havránková, Přívoz 500 — V. Pecha 20 — N. N. z Kvasic 100 — V. Holubová, N. Jičín 10 — A. Skopal, Senice na Hané 10 — Dp. děkan Suchánek, Komárov, Slez. 100 — Farníci z Adamova u Brna 70 — N. N. z Prace u Brna 10.

Na Poutní dům: N. N. z Lukavice 10 — M. Horáková 10 — N. N. z Ostravska 30.

Na duchovní správu (klášter T. J.): N. N. z Přerova 50 — Fr. Adamovská, Prostějov 100 — N. Procházka, Nětčice 50 — N. N. 20 — N. N.

z Opavy 200 — Ostravští pouťníci 200 — N. N. kněz ze Slovácka 15.

Na dorost T. J.: Petr Janák, Kozlovice 500 současně na Mešní svaz — N. N. z Lipníka 10 — E. Slizová, Šenov 5 — N. N. z Dolní Lhoty 10 — F. Klanicová, Přílepy 3 — N. N. Holešov 20 — A. Navrátilová, Dobroměřice 15 — A. Bemberková, Orlová 10 — A. R. Předmostí 10 — C. Kučera, Příbor 20 — V. Krestová, Mniši 5.

Na Vodní kapli: Fr. Adamovská, Prostějov 100 — Otilie Bochenková, Uher. Hradiště 40 — M. Podešvová, Uher. Hradiště 100.

Na africké missie: N. N. Uher. Brod 50 — N. N. z Valašska na pokřtění dítky Marie 60, Terezie 60 — Marie Hluchá, Větrkovice na pokřtění dítky Jan Nepom. 60 — N. N. z Přerova na pokřtění 3 dítek 180.

Na jesle: N. Němcová z Lechovic 100.

Na elektrické osvětlení: R. a Mar. Frýdlovi, Albrechtíčky 50 — Průvod z Přívozu 100 — V. Holubová, N. Jičín 10 — Fr. Dorníčáková, Cícho 5 — A. Novosád, Němečice 10 — N. Pospíšil, Horní Paseky 10 — P. Čermák, Hrozenkov 10 — B. Koláčková, Vítonice 10 — Dp. N. Seidler, Kroměříž 10 — M. Podešvová, Uher. Hradiště 10 — N. N. z Palačova 5 — z Maješina 6 — z Jarohňovic 5 — J. Vřeský Č. Těšín 5 — Rod. Matoušková, Bilsko 5 — M. Přecechtelová, Hrubčice 5 — M. Školoudová, Přerov 5 — Průvod ze Zábřeha 40 — M. Čihalová, Opatovice 20.

Na tiskový fond: Po 3 Kč: M. Šikulová, Brno — J. Janiček, Květná — J. Poledna, Kelčice — M. Dlabajová, Fryšták — A. Stavělová, Olomouc — B. Pávková, Brno — M. Menšíková, Slez. Ostrava — A. Tillich, Olomouc — R. Holba, Holešov — Fr. Baroňová, Všetuly — T. Olšanská, Měrovice — J. Přemyslovský, Kralice — A. Kotulanová, Židenice — L. Šimordová, Zubří — M. Benetková, Bystřice p. H. — V. Grmelová, Olomouc — V. Chvostková, Místek — Fr. Juřina, Nýrov — Fr. Sedláčková, Hrubčice — M. Škodová, Mor. Ostrava — M. Dosedelová, Brno — A. Petrová, Kroměříž — M. Veselá, Praha — M. Řepíková, Bubeneč — Fr. Šolc, Luběnice — A. Kublová, Bernatice — Fr. Skopalová, Přerov — J. Svoboda, Lipník — K. Zajíc, Kněžpol.

Amerika: [v dolarech] John a Marie Šudrta, Nebraska na Hlasy 1, na hlavní oltář 1 — K. Radousch, Minesota na Hlasy 1 — K. Pintek, New York [snad K. Pištěk?] zasláno 27./5. 1931 18 dol. bez dopisu, prosíme o bližší sdělení na jaký účel byly peníze poslány — A. Halama, New York, na mše 5 dol., na oltářní světlo 10.

Všem šlechetným dárčům srdečně „Zaplaf Pán Bůh“!

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Vldp. Jan Filip, katech. v. v. a čestný kanovník barský, Štítná n./VI.

Vldp. Alois Filip, čest. kanovník kroměřížský, děkan a farář ve Štítné n./Vláří.

Filip Jurečka z Brušperku.

Anna Čaganová z Podbíhova u Opavy.

Josefa Honaisrová z Vítkovic.

Marie Žůrková, Hlubočec u Opavy.

Karolina Široká z Vyškovic.

Frant. Hrabalová z Prostějova.

O. v p.!

Věrnou reprodukci zaoltářů chrámu Páně s Matkou Boží na Sv. Hostýně
nabízí grafický závod L. KLABUSAY V HOLEŠOVĚ.

Velikost obrazu 50x68 Kč 12.—, velikost 34x50 Kč 8.— mimo obalu a porta
které obnáší Kč 4.—. Obraz tento nemá scházeti v žádné katolické rodině.

Ron & Štefek, Vyškov, Morava

Vodovody, plynovody, parní topení, čerpadla všeho druhu a každý účel, výbušné motory.

„Hlasy Svatohostýnské“

vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena
cennými kresbami Führichovými. Cena poštou
6.— Kč.

**Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce
z Loyoly.** Kritický překlad původního špa-
nělského textu s úvodní studií P. Ovečky. —
Cena 18.— Kč neváz., 23.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě

Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to
návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k
modlitbě mystické, kterou autor charakterisuje
stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro
muže. Vázaná 2.— Kč.

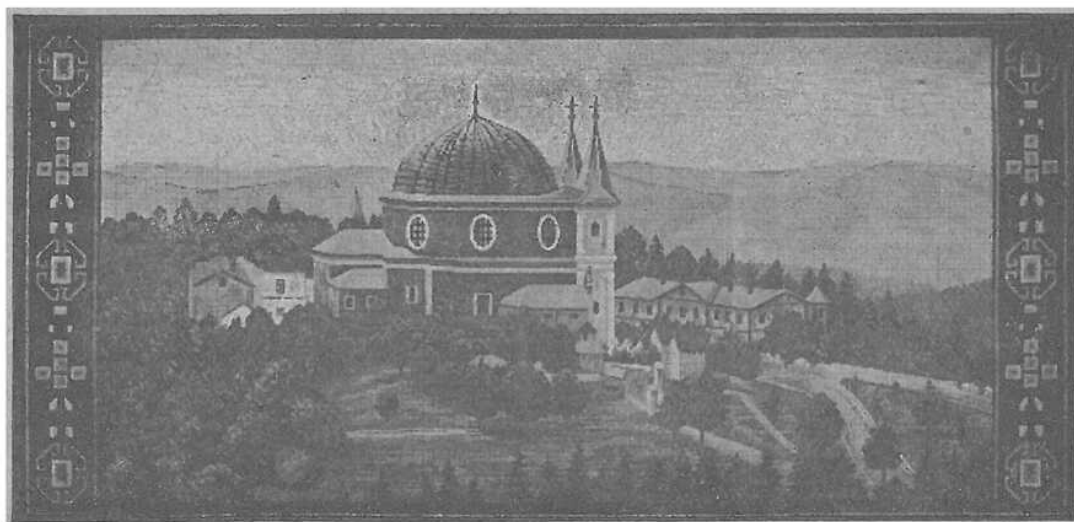
**Lepka: Sv. Alois a jeho životní pro-
gram.** Úvahy časové pro naši katolickou
mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Otisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle
zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel
nebo otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy,
nepromokavé příkrývky a vozové plachty, prošívané příkrývky, houně, bafochy, pytle,
slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 10.

Říjen 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid s přílohou „Obrození“.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Na rozloučenou, str. 177 — Po roce, str. 178 — Štěpán Berghoff: Trestanec, str. 179 — Ant. Dokoupil, jednatel MSH: Valná hromada Matice svatohostýnské, konaná 16. srpna 1931 na Sv. Hostýně, str. 180 — Pohřeb Msgra dr. Aloise Koliska, str. 186 — Orelská pouť 22. a 23. srpna, str. 188 — Jubilejní pouť 29. a 30. srpna 1931, str. 190 — Rozhledna, str. 192 — Kronika, str. 193 — Listárna, str. 197 — Knihovna, str. 199 — Dary, str. 200 — Vyobrazení: Z pohřbu † Mons. dr. Aloise Koliska, str. 187 — Družičky z Hroznové Lhoty s novou sochou B. P. Marie, str. 189 — Polešovická farnost s družičkami o jubilejní pouti 30. srpna 1931, str. 191 — Nová úprava hrohu a pomníku padlých vojáků na Svatém Hostýně, str. 195.

DARY.

Na Matici Svatohostýnskou a Poutní dům:
F. Rupert, Kroměříž 15 — A. Sylabová, Albrechtický 10 — A. Derka, Velehrad 30 — dp. F. Bartys, Uh. Hradiště 20 — vdp. J. Prokeš, Šilperk 20 — major duch. sl. V. A. Drábek, Plzeň 120 — sodálka N. N. 50 — A. Dienelová, Opava 120 — B. Hrubý v. s. r. Opava 120 — R. Koplík, Řikovice 15 — L. Fuchsík, Kylešovice 10 — Mitošrdné sestry v úst. choromysl. Opava 140 — J. a I. Sósna, Suché Lazce 100 — V. Chromeček, Butovice 10 — vldp. F. X. Ocásek, arcik. Fulnek 200 — dp. J. Janisch, Fulnek 120 — dp. B. Schneider, Dolní Benešov 120 — T. Foltynovská, Frýdlant n. O. 20 — dp. Fr. Derka, Hlučín 120 — M. Beneš ř. uč. Štáblovice 50 — C. Bartek, stávkář Haf u Hlučína 120 — S. Dominik, Klimkovic 20 — dp. P. Š. Th. Vavrečka, Jihlava 120 — V. Pieva, Pustkovec 20 — I. Paličkova, Svinov 50 — F. Rudel, Opava 40 — J. Prokša, Suché Lazce 300 — Ziffer E. Jaktář 35 — vdp. A. Pavlíček, Plumov 1000 — Fr. Kaštovský, Vítkovice 120 — Th. Černík, Koblov 35 — M. Klimeš, Zlatníky 25 — J. Uvíra, Jamnice 120 — Krámplová A., Veselíčko 25 — tov. Lev Štěrba, Opava 25 — J. Držkovic, V. Polom 20 — J. Matýsková, Kateřinky 25 — J. Slaný, Tisek 20 — M. Peřířková, Kateřinky 120 — A. Tvarůžková, Klimkovic 120 — M. Tomášková, Kateřinky u Op. 25 — Fr. Safinský, Nová Ves u M. Ostr. 125 — O. Gdvozdík, Belatice 200 — N. N. z Přibora 1000 — Sestry Františkánky Opava 20 — vdp. Al. Zbožinek, Mokré Lazce 120 — Dr. Ol. Karlik, arcib. sekretář Olomouc 20 — Fr. a Ad. Januschke, Štáblovice 14 — R. Promberger, Olomouc 120 — M. Rybářová, Otice 15 — Fr. Vlček, Březová ve Slez. 120 — vdp. J. Hýl, Kr-

nov 20 — J. Šmúk, Vel. Polom 120 — A. Lill, úř. sklárny Květná 25 — Jak. Kašný, Koberice 40 — dr. J. Klapetek, Kroměříž 50 — J. a A. Michalčík, Kateřinky u Op. 120 — Zdrálek Fr. a A. Podvihov 20 — prof. K. Zetek, Kroměříž 100 — Fr. Šíhr, Kateřinky u Op. 50 — M. Chotková, Kouřim 25 — far. úř. na Hradci u Op. 200 — far. úř. v Píšti 50 — Fr. Mašín, Opava 20.

P. Karel Strouhal,
pokladník Matice Svatohostýnské,
Kroměříž.

Na kostel: 1000 Kč: N. N. ze Žamberka, Čechy na poděkování za uzdrav. a další pomoc Boží (500 Kč na kostel a 500 Kč na hlavní oltář) — Adolf Snášel, Ostroz. Předměstí — 300 Kč: Fr. Michalík, Bezuchov — 200 Kč: Š. Večeřa, Třebětice — F. Boháčová, Škorec — Manž. Novákoví z Brna — N. N. Náměšť n. Oslav. — A. N. Přílepy — 150 Kč: F. Brázdová, Beňov — 100 Kč: Manž. Indrúchovi z Komárovic — Manž. Kelerovi z Černovic — N. N. z Uher. Brodu — Ctih. sestry z Opavy — N. N. z Lipníka — M. Škardová, Brno — N. N. Orlovice — N. N. Orlová — N. N. Vyškov — N. N. Trusovice — N. N. Křivá u Val. Meziříčí — A. Smutná, Lišeň u Brna — N. N. Litěnice — Ošetřovatelka z Brna — J. Uhrová z Brna — Dr. Aleš Váhala, Bystřice p. Host. — A. Slováčková, Bochoř — J. a Fr. Chytilovi, Grymov — A. Milatová, Staré Hamry — F. Durda, St. Hamry — F. a A. Hrubá z Opavy — N. N. z Ptení u Prostějova — Dp. Kr. Novák, far. Studnice u Vyškova — Poutníci z Vyškova — Ed. a Anna Zásmělovi, Pustějov — M. Sigmundová, Hustopeč n. Beč. — N. N. Znojmo — L. K. Znojmo — 70 Kč: N. N. Napajedla —

Hlas Svatohostynské

Ajemelka

Číslo 10.

Říjen 1931.

Ročník XXVII.

NA ROZLOUČENOU.

Tuto píseň jsme vybrali jako nejvhodnější ze všech, kterými se loučí poutníci s Matkou Boží, když ze svatyně odcházejí. Doporučujeme ji všem průvodům. Nápěv je tklivý a každý se mu snadno přiučí. Zaslouhuje přednost před jinou, která vsukťku málo je důstojna.

1. *O Matko Božská s nebes Synem,
jenž bolný z duše plaší sten,
a hřích a smrt Svým ničí kynem:
buď zdráva, volám rozechvěn.*

*Slyš, ó Maria, naše lkání,
nás mocnou dlaní v boji chraň,
zde uštedř nám Své požehnání
a v nebi sladkou ukaž skráň!*

2. *K nám vzezři s trůnu věčné slávy
v dol plný slz a rmutných bēd,
a tužbu zrak Tvůj skojí smavý
a v nebe promění se svět.*

Slyš, ó Maria

3. *Ať Tvoje krok náš hledá stopy
vždy v spleti bujné světa cest,
ať nevinný se štítu chopí
a pokorou Ti roven jest.*

Slyš, ó Maria

4. *Nás poruč Synu, který Tebe,
v trůn k Sobě zdvihnul v slávy jas,
ať jako Tobě dá nám nebe
a stínů smrti zbaví nás!*

Slyš, ó Maria

PO ROCE.

„Velebný pane, loni se nám u Matičky tak líbilo, že jsme letos přišly zas. Ale jedna věc je mi divná. Dceruška byla včera u sv. zpovědi, a z Vaší řeči poznala, že se na ni od lonska pamatujete . . .“

„A co je na tom divného, že jsem si zapamatoval jednu . . .“

„Myslím, když se tu vystřídá tolik tisíc poutníků a když máte tolik tisíc lidí u sv. zpovědi, že není možno si každého zapamatovat; vždyť přece . . .“

„Však já si každého nepamatuji. Ale dívku, která přišla na Sv. Hostýn s maminkou a ne s nějakým nápadníkem, která se s takovou vroucností modlila před obrazem sv. Panny, která všechny pobožnosti konala spolu s matkou a bez ní se neukázala, taková dívka je dnes bílá vrána, a tu si zapamatuje každý. Ale sotva si kdo bude pamatovat takovou, která o zpovědnici nezavadí a s tuctem hejsků se povaluje v trávě, anebo děvče, které vidím večer u zpovědnice, a druhý den se baví s výrostky způsobem, že by nikdo na světě neřekl: „Ta byla ráno u sv. přijímání.“

* * *

„Velebný pane, přivedla jsem svého chlapce k Panně Marii svatohostýnské . . .“

„Protože s ním máte asi velký kříž. Lonského roku ještě byl hodný, ale letos jste už zoufalá“.

„Odkud to, prosím vás, víte?“

„Letos se dostal mezi špatné kamarády, začal vyhledávat špatnou společnost, číst špatné knihy, a tak si nevíte s ním rady . . .“

„Kdo vám to všechno pověděl?“

„Před rokem se ještě modlil, dnes o kostel nezavadí, a marné všechno domlouvání . . .“

„Svatá pravda, ale odkud . . .“

„Odkud to vím? Pamatuji se ze studentských exercicií na hošíka asi třináctiletého, nevinnost mu zářila z očí; včera jsem viděl, jak váhavým krokem se blížil k mé zpovědnici, bezmála jste ho vlekla. Ale jak mne uzřel, utekl ke druhé — ostýchal se asi upřímně se mnou promluvit. Já jsem ho však poznal, a skoro se zděsil. — Kam se poděla z tváře ta dětská čistota? Kde ten lonský vnitřní klid, známka čistého svědomí? Hřích se mu vtiskl do tváře, hřích mu mluví z očí.“

„Co mám teď dělat, abych ho obrátila?“

„Teď bude již pozdě. Loni jste se mne měla zeptat, co máte dělat, abyste mu zachránila čisté a věřící srdce. Dozírat jste měla, nepouštět ho do špatné společnosti, do kina, brát mu z ruky špatnou knihu . . .“

„Když člověk má tolik jiných starostí . . .“

„Věřím vám. Ale duše vašeho dítěte snad za to stojí, abyste i jí trochu péče věnovala. Pouť na Sv. Hostýn to sama nespraví.“

* * *

Ve zpovědnici. Na sv. zpověď se připravují asi tři muži a pět žen. Tu se postaví k nim ještě jedna žena s děvčetem . . . To děvče jsem už někde viděl! Ale kde a kdy! Obličej vybledlý, předčasně sestaralý a odkvetlý, beze stopy úsměvu a klidu, oči vyhaslé, a z tváře mluví vnitřní rozháranost . . . na ten obličej se nepamatuji. Ale ten výstřední, neslušný oděv, kde jsem ji jen viděl? — Inu ano, teď vzpomínám. Dva roky tomu. Byl jsem kdesi u Vodní kaple, a po schodech šlo několik výletníků, dva výrostci — podle všeho studiosové — a tři holky. Jakmile přišli k valům a uzřeli obraz sv. Panny nad branou svatyně, zastavili se, a jeden kluk začal posměšně: „Na stokrát buď pozdravena, ó Matičko Hostýnská . . .“. Holky se daly rozpustit do smíchu. Za chvíli začali všichni jakousi polomilostnou a polorozpustilou píseň, a šli po valu ke křížové cestě. Ano, ta byla s nimi — a co že letos místo s pány studenty s matkou? A místo rozpustilé písně k sv. zpovědi?

Odpoledne mi vypravovala její matka:

„Pocházíme z * * * Nejsme příliš bohatí, ale na dceru se usmálo štěstí. Jeden inženýr — měl právě před zkouškami — a jeden student — složil maturitu — si ji začali namlouvat.“

Více už jsem nemusil vědět.

„A vy jste byla radostí všechna bez sebe, že ano?“

„Nu ano, ale . . .“

„A nechávala dceru s nimi se toulat do noci . . . ?“

„Také . . .“

„Kdo z obou jí sliboval . . . ?“

„Ten inženýr.“

„A vy jste se těšila, že budete brzo tchyní, že ano? Jenže jste se stala dříve babičkou než tchyní, a ten ničema ji pak nechal.“

„Když on mluvil jako anděl, tak jsme mu všichni věřili.“

„Stará písnička! Už jste viděla svou dceru velkou milostpaní, a myslila si: Za nějaký ten hřích to stojí. Teď to máte.“

„Ona je chudinka teď jako zlomená, ani se už nestrojí jako dřív. Musila do nemocnice . . .“

„Dejte mi pokoj! A ve vás se svědomí nehnulo, když jste ji s tím nevěrcem nechala chodit světem. Však by byla jistě odpadla, kdyby byl chtěl. Teď teprve našla Pána Boha.“

„Ona nebyla tak zlá, že by odpadla.“

„Nuže, já vám tedy něco povím, co vy nevíte.“ A pověděl jsem jí, kde jsem její dcerušku poprvé viděl.

* * *

Štěpán Berghoff;

TRESTANEC.

Pokračování.

„A kam směřuji?“ Činila lidi milosrdnými a dobrými. Dějiny Církve po 2000 let jsou dějinami duchovního vzletu a lidského milosrdenství.

Někteří lidé myslí, že v době aeroplánů a radia, v době nejmodernější kultury je Církev zbytečnou. Ale jsem přesvědčen, zhasne-li světlo Církve, klesne lidstvo pomalu, ale jistě se své výše a opět zapadne

B . . . 12. září 192 .

Důstojný pane faráři!

Poslední věci jsou horší prvních. Jestliže Paní Poláková v těch třech úryvcích, které jste mi poslal, jest skutečně má žena, tak je to světe. Jak bych se potom směl opovážiti já, starý hříšník, si jí jen přát? V pohádkách je ovšem možné, že se žebrák zasnoubí s královskou dcerou, ne však ve skutečném životě. Já bláhový, pokládal jsem svou paní za špatnou, dával jsem jí vinu v každém neštěstí, zlořečil jsem jí, proklínal ji. A nyní jsem tak nevýslovně

do nenávisti a noci a hrůzy.

Co učinila Církev?

Musil bych napsati knihu, a to nejkrásnější a nejobjemnější ze všech knih, které kdy byly vydány, kdybych chtěl důstojně oslaviti Církev, svou Matku. Vás, milý příteli, prosím s nejhlubším přesvědčením: „Buďte hrd na svou Církev!“

VII.

daleko za ní! Přece však se jí v myšlenkách zabývám ve dne v noci. Kdybych ji měl, byl bych navždy zachráněn. Zahrnoval bych ji láskou. Na rukou bych ji nosil, snažil bych se do smrti nahraditi jí vše, co pro mne vytrpěla. Avšak asi je pozdě! Nemám naděje; nemělo to býti.

A nyní, důstojný pane faráři, napíši Vám také něco z vlastního života a shonu v továrně, i když vlastně nemám právě pro to smyslu. To zažene trudné myšlenky. A vím, že rád o tom uslyšíte. U nás fouká ještě stále ostrý vítr. Každý den se svádí

„Jsme tu zas, manželka, děti a já. Loni jsme tu byli v neděli po sv. Anně, vy jste měl právě kázání.“

„To je ovšem možné.“

„A kázal jste o křesťanské rodině.“

„To je dost pravděpodobné.“

„Vybízeli jste rodiče, aby společně s dětmi přistupovali ke stolu Páně, aspoň jednou za měsíc.“

„Na to se pamatuji.“

„My jsme si to vzali k srdci a prováděli celý rok.“

„A litujete toho?“

„Nelitujeme — a budeme to konat dál. Náš život rodinný je od té doby daleko krásnější než dřív.“

Ant. Dokoupil, jednatel MSH.:

VALNÁ HROMADA MATICE SVATOHOSTÝNSKÉ, konaná 16. srpna 1931 na Sv. Hostýně.

VEČER o svátku Nanebevzetí bl. Panny přiklekali četní poutníci a členové matiční ke zpovědnicím a z věží svatohostýnských zněly zvony za členy, kteří odešli a spí spánkem pokoje. Ráno o 6 hodinách sloužil slavnou mši svatou za Matici pan arcikněz *Filip Pospíšil*, děkan z Příbora, za zemřelé členy matiční sloužil mši svatou pan kons. rada *Augustin Neoral*, farář ludslavský. Po mši svaté byl kondukt za zemřelé.

O 8 hodinách naplnilo množství členů a hostí prostrannou dvoranu vedle hotelu a pan **místopředseda Zbořil zahájil valnou hromadu** modlitbou Otče náš. Uvítal všechny přítomné, napřed členy, potom i poutníky, o kterých doufá, že i oni se brzo

boj pro víru a proti ní. Pro mne se poněkud zlepšila situace tím, že někteří stejně smýšlející dělníci se přidali ke mně. Velikou radost mi působí malý učeň svými zertovnými nápady a bystrými odpovědmi. Když mu jeden starší muž řekl: „Jen počkej, ty Benjaminku, až budeš v mých letech, nebudeš jistě ani ty chodit do kostela!“ učeň hrdě odpověděl: „Milý Hanuši, tak stár si myslím nepřejete být, abyste se toho dočkal“. Jiný muž se vmínil do této rozmluvy a káral hochu: „Ty cvrčku, nejsi větší než tři tvarůžky, a chceš poučovat staré lidi?“ Mladík hbitě odpověděl: „Nejednou již poučilo hříbě starého koně.“ Ten kluk se mi líbí. Zastávám se ho, kde jen mohu.

Není třeba velkých vědomostí, aby se umlčeli nevěřící mého oddělení. Zaslechli někde zvonit, ale otázeli se jich kdo, kde visí zvony, nevědí. Na mne se jednotlivci již tak lehce neodvažují. Mají však tím větší odvahu, je-li jich více pohromadě. Jsou to opravdoví přežvykavci. Dovedou jen opakovati staré, dávno oklepané nářky, na př.: „Věda nás osvobodí!“ Na

otázku, na kterého učence přísahají, jmenoval mi jeden z nich Nietzsche. Musel jsem se hlasitě zasmáti. Dělník a Nietzsche! Tázal jsem se ho, četl-li Nietzsche. Přisvědčil. „Tak bys měl vědět, že Nietzsche píše: „Evropským dělníkům se vede příliš dobře; podstatou kultury je otroctví.“ Právě tak bys musel znát jiný jeho výrok: „Život jest studně na vzduch; avšak kde sběř spolu pije, jsou všechny studny otráveny.“ Dobrý muž nemohl odpovědět. Jiný nazýval zase Haeckla svým důvěrníkem. Pravil jsem mu: „Milý příteli, to jste šel na lep šibalovi a podvodníkovi. Haecklovi se jasně dokázalo, že falšoval obrazy, aby dokázal domnělý původ člověka z opice. Jděte mi s vašimi učenci! Je podivné, že vždycky tleskáte takovým prorokům, kteří popírají Boha a duši. Podle všeho se vám jejich moudrost nejvíce líbí. Ovšem, žije se pohodlněji na světě, neuznáváme-li věčného Soudce, domníváme-li se, že po smrti nebudeme nikomu skládat účtů. Proto tak hanebně mluvíte a tvrdíte, že žádný kněz nemá co mluvit do toho, jak se chováte se ženskými. Roztahujete

členy Matice stanou. Práví, že po prvé se v dějinách matičních stalo, aby valnou hromadu řídil místopředseda a laik, ježto náš velezasloužilý pan předseda je těžce nemocen. Oceňuje veliké zásluhy nemocného předsedy o Sv. Hostýn a o celý národ. Za předsednictví pana *probošta Valouška* byly na Sv. Hostýně začaty a provedeny věci, jak málokdy jindy. Dále vzpomíná pan továrník J. M. pana *arcibiskupa Prečana*, jemuž je Matice povinna nesmírným díkem za uspořádání finančních záležitostí matičních. Vzpomíná i zásluh naší vlády o Sv. Hostýn; vláda se k nám chovala vždy loyálně a blahovolně a máme jako křesťané ve zvyku býti vděčnými. Velmi srdečný je i poměr Matice ke klášteru Tov. Ježíšova na Sv. Hostýně i ke ctihodným sestřím, strážkyním poutního domu.

Nato **uděluje pan předsedající slovo jednateli**, který čte napřed omluvné a pozdravné dopisy, jež valné hromadě poslali: J. M. pan *probošt Valoušek*, pan centrální ředitel *Holub*, pan přisedící zemského výboru *Drobný, Mons. Švestka*, pan *Dr. Skoupý*, pan *poslanec Rýpar, senátor Kavan*, pan architekt *Inž. Fischer*, pan *farář Loprais*, pan *soudce Brosch* a pan *prof. Lorenz*. Potom čte jednatel

zprávu o činnosti matiční za uplynulý správní rok.

Poslední valná hromada se konala zde na Sv. Hostýně dne 17. srpna 1930. Byl na ní zvolen nový výbor matiční a to z následujících členů: J. M. pana *preláta Fr. Valouška*, probošta a senátora v Kroměříži, *Václava Zbořila*, měšťanosty a továrníka v Bystřici p. Host., *Vincence Pecháčka*, kons. rady ve Val. Meziříčí, *Augustina Neorala*, kons. rady a faráře v Ludslavicích, *Antonína Dosedly*, kons. rady a faráře v Třebeticích, *Vladimíra Worla*, místoděkana a faráře v Bystřici p. H., *Dr. Jelena*, profesora v Brně a *Antonína Dokoupila*, faráře v Kvasicích. Virilními členy výboru jsou *superior P. Alois Stork* a *ctih. sestra představená* Poutního domu, *Zdislava Sítková*. Za náhradníky byli zvo-

se se svou špínou i před učni. Kdybyste vůbec měli kousek slušnosti, byli byste dnes ráno postřehli, jak se ten klučík pořád krčil, protože se styděl. Ale vám to opravdu nedá pokoje, dokud jej neučiníte tak špatným, jak jste sami!“

Člověk si může ústa umluvit, na konec se mu obyčejně sprostě vysmějí. S takovými lidmi není řeči. Ale přece doufám, že aspoň někteří se zamyslí. Bylo by velice potřebné, aby se pro každou továrnu a pro každý důl vycvičilo několik dělníků, kteří by dovedli mluvit a odpovídati, a při tom měli dosti odvahy, aby hájili naši věc.

Nikterak toho nelituji, že jste mě tři léta vyučoval. Také si po každé večer čtu v brožurkách, které si kupuji z lišty našeho kostela. Co potřebuji, to si podškrtnu. Nejednen útok protivníků jsem již odrazil. Dělává mi to legraci.

Zvlášt nápadné je mi u nevěřících fanatiků, že jsou tak pevně přesvědčeni, že Církev brzo zmizí, že ji smete moderní osvěta. Připomněl jsem jim slova Páně: „Brány pekelné ji nepřemohou“. Ale přiznávám se, že se někdy sám o ni bojím,

když vidím tu vlažnost mezi námi a útočnost v protivném táboře. Ale nedáme se. Lid je náš. Většina jest jenom poštvána, a doufáme, že se opět brzo vrátí pod náš prapor.

Ostatně nechováme se k sobě vespolek nepřátelsky. Nejednomu kamarádu mohu tu a tam prokázati službičku. Tak přicházejí ke mně i náboženští protivníci, potřebují-li, aby jim někdo něco napsal. Pomáhám srdečně rád, kde a jak mohu. Pozoroval jsem, že jediný dobrý skutek získává více dobrých přátel než všechno to hašteření.

Doma jde všechno svou klidnou a spóřádanou cestou. Maminka je i při svém stáří pořád ještě činná. Ale v těchto dnech jsem zpozoroval víc než kdy jindy, jak je již staříčká a chatrná. Ubírám jí práce, kde jen mohu. Kdybych aspoň nemusil pořád mysliti na ženu! Přec jen se nemohu úplně vzdáti naděje, že kdysi opět ještě bude moje. Ale to by bylo pro mne příliš mnoho štěstí!

Neračte na mne, prosím, zapomenouti v modlitbě.

leni: *Antonín Suchánek*, děkan a farář v Komárově u Opavy, *Tomáš Loprais*, farář na Halenkovicích, *Josef Lorenz*, profesor v Břeclavi, *Karel Strouhal*, kněz v Kroměříži. Revisí účtů byli pověřeni *nejdp. kanovníci Jan Híkl*, arcikněz v Holešově, a *František Netopil*, profesor arcib. gymnasia v Kroměříži.

Zvolený výbor se hned ustavil a zvolil pana *preláta Valouška*, předsedou, pana továrníka *Zbořila* místopředsedou a hospodářem, přidav mu na pomoc tak zvanou hospodářskou radu, sestávající z pana *stavitele Matušky*, *P. superiora a ctih. sestry představené*. Pokladníkem byl zvolen pan *rada Dosedla* ze Třebetic a jednatelem *Antonín Dokoupil*, farář z Kvasic. Ježto má výbor právo kooptovati další členy, byli na návrh pana předsedy kooptováni za členy výboru tito pánové: Pan soudce *Brosch* z Kroměříže, pan přisedící zemského výboru profesor *Drobný*, Ing. profesor *Vladimír Fischer* z Brna, centrální ředitel arcib. statků *Holub* z Kroměříže, *senátor Kavan*, farář z Val. Meziříčí, stavitel *Matuška* z Bystřice p. H., *Mons. Dr. Inocenc Obdržálek*, farář z Horní Moštěnice, poslanec *Rýpar* z Opavy, *arcikněz Filip Pospíšil* z Příbora, *Dr. Karel Skoupý*, regens semináře brněnského, *Mons. Švestka*, profesor v Brně, *František Veselka*, okresní tajemník v Kroměříži, pan správce stavební kanceláře arcibiskupské z Kroměříže *Zinburg*. — Za čestné členy Matice svatohostýnské byli valnou hromadou zvoleni *J. M. pan prelát Mons. Šrámek*, ministr v Praze, pan *dvorní rada Sedláček* z Prostějova a pan *děkan Korec* z Čučic.

Jména zvolených opravňují doufat ve snaživou činnost o povznesení Sv. Hostýna. Bohužel zasáhla do našich nadějí vyšší moc, onemocnění matičního předsedy pana *preláta Valouška*, který již několik měsíců zápasí takřka mezi životem a smrtí. Pro nemoc páně předsedovu konaly se od poslední valné hromady toliko dvě výborové schůze, které se zabývaly hlavně dvěma záleži-

S uctivým pozdravem i od maminky
Vám vždy oddaný

Jan Bartík.

S dne 19. září 192 .

Milý příteli!

Srdečně a upřímně Vám děkuji za Váš poslední dopis. Jak podivuhodně se všechno obrátilo! Před několika měsíci jste byl opuštěným, utrápeným trestancem a dnes jste apoštolem v dělnické haleně. Jen neustávejte! Velice si Vás vážím a pevně doufám, že přijde doba, kdy s Vás Pán Bůh sejme i těžkou starost, kterou máte o svou ženu. Jen trpělivost a opět trpělivost! Modlete se, a nepřestávejte se modliti! I já dnes zlehka klepu. Neměli bychom zase jednou přistoupiti k sv. svátostem? Kristus Pán Vás čeká!

Ten hold, o němž píšete, nevzdává vědě toliko dělnictvo. Veškerá moderní společnost, jakmile opustila víru v Boha, našla si bůžka ve vědě. Lidé jsou přesvědčeni, že věda všechno spraví, že přivede lidstvo na blažené výšiny a zakryje propasti. I věřící lidé pohlížejí na vědu s přepjatou úctou. Ani mě nenapadá, abych podceño-

val výsledky vědy, zejména v praktickém ohledu. Ale velmi opatrně smíme pojímati vědu jakožto vůdkyni k pravdě a k dobru. Neboť ve vědě pracuje toliko lidský duch, který má své veliké slabosti a je podroben omylům a vášním. V nejvyšších otázkách však je třeba jistoty. Rozřešiti je může toliko autorita, která se nemůže mýliti. Touto autoritou může býti toliko Bůh, který, jak sám praví, zůstane se svou Církví „po všechny dny až do skonání světa“; on nás učí a vede ústy své Církve, on, jak praví apoštol, učinil svou Církev „sloupem a hradbou pravdy“. Její nejvyšší pastýř a učitel má zajištěnu pomoc Kristovu. V nejvyšších otázkách rozhoduje tedy Bůh, ne krátkozraký člověk ve vědeckém hávu.

Kdo by mohl Církev zničiti? Bůh sám řídí a vede lodičku své Církve. Ti, kdo praví, že Církev brzo zmizí, neznají církevních dějin. Na Církev se už tolik naútočily nepřátelské mocnosti! Vzpomeňte si na první tři století. Krutá moc státní se snažila Církev zničiti vězením, nucenou prací a opravami.

tostmi: stavbou nové silnice na Sv. Hostýn a starostí, jak zaplatit dluhy, které ještě vážnou na Poutním domě. O stavbě silnice promluví ve své zprávě pan hospodář, o starostech peněžních nám poví zevrubněji pokladník. Protože zvolený pokladník, pan *rada Dosedla*, prosil, aby byl svého úřadu pro churavost zproštěn, byl pokladnictvím pověřen *dp. Karel Strouhal* z Kroměříže, který kromě toho vzal na sebe i těžkou úlohu uspořádat členskou matriku. Věci se mají totiž takto: Za členy matiční dalo se již zapsat mnoho tisíc lidí. Z těch někteří časem na své členství zapoměli a mnozí zemřeli. Jména některých zemřelých bývají oznamována sem na Sv. Hostýn a také uveřejněna v Hlasech svatohostýnských, tak bylo tam zaznamenáno od poslední valné hromady 51 jméno. Ale to nejsou jistě všichni zemřelí. Prokázali by tedy pozůstali Matici i zemřelým jistě dobrý skutek, kdyby po smrti členově oznámili korespondenčním lístkem sem jeho jméno. Matice by věděla, kdo zemřel a vždy se najdou lidé, kteří se za zemřelého pomodlí. Živých a aktivních členů má Matice asi 10.000. Od poslední valné hromady přistoupilo 24 členů zakládajících a 58 přispívajících. Ze zemřelých členů jest se zmíniti o velkém dobrodinci Sv. Hostýna a čestném členu Matice vldp. *děkanu Korcovi* z Čučic, který ještě v září lonského roku sem přijel oslavit šedesát let svého kněžství a letos odešel na věčnost. O bývalém superiorovi *P. Ostrčilíkovi* byla zmínka již při minulé valné hromadě. K nim přidružil se také velký přítel Sv. Hostýna *Mons. Hlavinka* z Kroměříže. Jim a všem ostatním členům zemřelým jsme vděčni za jejich lásku k Sv. Hostýnu a přejeme jim odpočinutí věčné.

Letoší Hlasy svatohostýnské začínají článkem: Jubilejní rok, a vzpomínají veliké pouti, která před 50 roky dne 4. září ze všech krajů moravských na Sv. Hostýn byla pořádána. Měla být manifestačním ohlasem římské pouti, kterou tehdy naši předkové konali a z Říma přinesli sem obraz sv. Václava, posvěcený Sv. Otcem Lvem XIII. Sešlo se tehdy na Sv. Hostýně na 100.000 lidí. Benediktin rajhradský *P. Placid Mathon* a tehdejší příborský kaplan *Ant. Stojan*, vydali tehdy knížečku: Památka se Sv. Hostýna. V knížce té zanaříkali nad smutným stavem hostýnského kostelíka, nad jeho opuštěností, že při něm není stále bydlících kněží, vybízeli k modlitbám a obětem, aby Panna Maria na Sv. Hostýně byla oslavena. Povzbuzovali, aby lidé přistupovali za členy Družstva, které by se o vzkříšení Sv. Hostýna staralo: Třebas nadšení lidu bylo veliké a tisíce se daly zapsat, zdálo se těm dobrým duším, že všechno jde pomalu a povzdechli si v řečené knížce: Naše pokolení není bezpochyby hodno, uzříti Sv. Hostýn ve slávě, všeobecnému přání se staví v cestu překážky, které může odklidit jedině Hospodin, v jehož ruce jest srdce lidské a jež on nakloní, kam se mu zalíbí. Potřeba nám vroucněji o oslavu Bohorodičky na Hostýně Pána Boha prosit a seč jsme o ni se i skutkem přičinit.

Tak psalo srdce zamilované do Sv. Hostýna před 50 roky. Od té doby se tu mnoho a mnoho změnilo, přání tehdejších nadšenců se splnilo, hostýnský chrám je čím dále krásnější, o duchovní potřeby poutníků se tu stará kněžstvo Tovařystva a četní jiní kněží zde vypomáhající, o občerstvení poutníků pečují zase ctih. sestry v Poutním domě. Všem důstojným pánům a frátrům, všem ctihodným sestrám a jejich personálu vzdány budtež srdečné díky za jejich práci a námahu.

Že to, co na Sv. Hostýně máme, mohlo být vybudováno, bylo umožněno z velké části Maticí Svatohostýnskou, ve kterou se dřívější Družstvo proměnilo. Nedá se vypovědět, kolik starostí přešlo a přechází hlavami různých činnovníků matičního výboru, aby to ono bylo vykonáno a zaplaceno. A tu se musím zmínit zvláště o nemocném předsedovi matičním panu *prelátu Valouškovi*, jehož zásluhy již ocenil pan místopředseda, musím se zmínit o horlivém místopředsedovi, panu měšťanostovi, *Zbořilovi*, který tolik roků již obětavě

a nezištně pro zvelebení Sv. Hostýna pracoval a pracuje, na něhož se různé starosti matiční valí, abych tak řekl, z první ruky. Nemocnému předsedovi přejeme ze srdce uzdravení podle vůle Boží a prosím valnou hromadu, abychom mu svou vděčnost projevili pozdravným telegramem; panu místopředsedovi a hospodáři kéž Panna Maria vyprosí také stálého zdraví a svěžesti, aby s posavadní vytrvalostí a láskou pro její slávu dlouho ještě mohl pracovat. Slýcháme v této době z míst nejvyšších odporučovat Katolickou Akci, to jest spolupráci laiků s kněžstvem. Myslím, že v Matici svatohostýnské se tato práce velmi dobře uskutečňuje, v ní pracují o oslavu Panny Marie, o povznesení a záchranu duší kněží, řeholnice a tisíce známých i neznámých laiků ze všech stavů a vrstev národa pod vůdcovstvím svého arcipastýře, protektora Matice. Všem těm tisícům srdcím, které Sv. Hostýn milují, všem tisícovým rukám, které jakýmkoliv způsobem pro oslavu Panny Marie a záchranu a povznesení duší zde se přičiňují, kéž žehná milostivý Pán na přímlovu Královny nebeské!

V kterémisi nekatolickém listě bylo nedávno vypsáno, co na Sv. Hostýně je vybudováno a co ještě Matice buduje, byly tam i odhadovány příjmy, které ročně na Sv. Hostýně se sejdou. Ano sejdou se příjmy, ale nezůstávají zde, nejsou posílány do bank a záložen, nýbrž do rukou četných umělců, řemeslníků, živnostníků a dělníků, kterým se Matka krásného milování stará o jejich výživu a chléb. Matice nemá lepšího přání, než proměňovat své příjmy v záplatu za práci pro čest Boží, slávu Panny Marie a blaho bližních.

Ke konci prosím valnou hromadu, abychom, jak ve včerejší schůzi výborové bylo navrženo, poslali projev oddanosti a prosbu o požehnání *sv. Otcí*, kterému právě v těchto těžkých dobách je každý projev synovské lásky jistě velikou útěchou, a abychom připojili k tomu také projev své sympatie a přičylnosti k nejdůst. *panu nunciovi*, u nás tak trpce právě zkoušenému. Protože vláda našeho samostatného státu nejednou snahy matiční tak blahovolně podporovala, pošleme projev uctivé svojí vděčnosti i obnoviteli státu našeho, *panu presidentovi*. Vděčnost nám velí vzpomenout a pozdravit ztuodtud velkého dobrodince matičního *pana arcibiskupa Leopolda* a ujistit jej, že za ním stojíme věrně a za něj se zde modlíme. Protože ve výboru matičním je několik horlivých pánů z diecese brněnské a mnoho členstva má Matice v téže diecesi, je jistě slušné, abychom pozdravili i *nejd. pana biskupa brněnského*. Tím končím.

Přítomní dali radostným projevem na jevo, že s jednatelskou zprávou i návrhy telegramů pozdravných souhlasí.

Předstupuje pokladník matiční dp. Karel Strouhal a podává zprávu pokladní.

Předčítává jednotlivé položky příjmů i vydání. Konečné sumy znějí takto: Matice měla za rok 1930 příjmů 228.606 Kč 35 hal., vydání 227.706 Kč 15 hal. Hotovost k novému roku 1931 byla: 805 Kč 55 hal.

MSH měla 1. ledna 1930 Kč 1,603.819·88 dluhů

během roku 1930 splatila Kč 133.753·50

takže 1. ledna 1931 měla dluh Kč 1,470.066·38

Účty matiční byly prohlédnuty revisory a shledány vzorné, uděluje tedy valná hromada dp. pokladníku absolutorium. Pan předsedající děkuje panu pokladníkovi za svědomitou práci, děkuje také bývalému pokladníkovi panu *radovi Dosedlovi* za jeho dlouholeté vedení účtů matičních.

Slovo dostává superior P. Alois Stork. Jeho úlohou, jako představeného duchovní správy svatohostýnské, je starat se o opravu a výzdobu hostýnského chrámu, Sarkanderky, hřbitova, Vodní kaple a křížové cesty. P. superior nám líčí, co vše již

bylo vykonáno a s jakými potížemi a co vykonat nutno. Doufá, že do třech let budou nejnnutnější věci na řečených budovách vykonány a tak budou posvátné budovy opět na delší dobu zabezpečeny proti zkáze, která vlivem počasí je budovám svatohostýnským tak zhoubná.

Pan předsedající děkuje P. superiorovi za jeho horlivou a takřka ohromující činnost a přeje dalšího zdaru. Nato podává sám

zprávu hospodářskou.

Soustřeďuje ji ve větu: udržet a zabezpečit, co posud na Sv. Hostýně bylo vybudováno. Jde o Poutní dům, o stavbu silnice a o vodovod. Bylo tu vykonáno velmi mnoho a nákladné práce nad zemí i pod zemí, práce, kterou vidět, ale i mnoho práce, které nevidět a přece vyžadovala velikého vydání. Z příspěvků členských nedá se budovat nic dalšího, ty jsou jen na udržování vybudovaných věcí. Až se splatí velké dluhy, které ještě na Poutním domě vážnou, bude možno pomýšlet na další dobudování Poutního domu, jak si to Matice předsevzala. Silnice překročila již valy. Bude končit za posledními krámkami, kde bude také vybudováno stanoviště pro auta a autobusy. Jde ještě o některé obtížné výkupy polí, kterými se má silnice vinout. Dále vzpomíná pan předsedající lesní katastrofy, která způsobila Matici nesmírně mnoho škody na lesním porostu, obtíží při novém zalesňování, oprav cest, chodníků, můstků a pod. věcí, které jsou nutné, zdánlivě malicherné, ale přece vyžadují velkých peněžních obětí. Svůj referát končí přáním, aby trval posavadní soulad mezi všemi činovníky a členy Matice svatohostýnské, abychom mohli dostáti všem svým úkolům, které jsme na sebe vzdali.

Při volných návrzích hlásí se o slovo pan arcikněz Pospíšil z Příbora, děkuje panu továrníkovi za všechnu jeho starost o Sv. Hostýn a za řízení dnešní valné hromady srdečným: Pán Bůh zaplat, vzpomíná pak velkého obnovitele Sv. Hostýna, zemřelého *pana arcibiskupa Dr. Stojana* a vybízí, abychom jej následovali v jeho lásce a obětavosti k Sv. Hostýnu. Shromáždění povstává samoděk a uctívá památku velkého arcibiskupa.

Pan předsedající děkuje všem za účast a práci a verandou ozývá se opět Otče náš, kterým se valná hromada ukončila.

ODPOVĚĎ NA TELEGRAMY Z VALNÉ HROMADY.

1. Z Kanceláře pana presidenta v Praze dopisem:

Jménem presidenta republiky děkuje podepsaná kancelář za pozdravný projev, který byl zaslán panu presidentovi z valné hromady Matice svatohostýnské.

Za kancelář presidenta republiky:

21. VIII. 1931.

Popelka.

2. Ze Svatého Kopečka dopisem:

Velevážený pane továrníku!

Se zájmem jsem četl zprávu o valné hromadě Matice svatohostýnské a potěšil jsem se také pozdravným telegramem, který jste mi ráčil jménem účastníků zaslati. Račte přijati mé upřímné díky za Vaši laskavou pozornost a za Vaše modlitby.

Přeji všem šlechetným snahám Matice svatohostýnské co největšího zdaru a děkuji ze srdce všem těm, kdo dílo Matice svatohostýnské podporují. Přispívají tak nejen ku zvelebení drahého našeho poutního místa, ale zároveň posilují život náboženský mezi našim lidem.

Srdečně Vás pozdravuje

oddaný

*† Dr LEOPOLD PREČAN
arcibiskup olomoucký.*

21. VIII. 1931.

3. Z Brna telegramem:

Děkuji za pozdrav a vyprošuji snahám Matice svatohostýnské hojnost požehnání Božího.

17. VIII. 1931.

KUPKA biskup.

4. Z Kroměříže dopisem:

Pane místopředsedo!

Byl jsem hluboce dojat pozdravem, který jste mi tlumočil z valné hromady Matice svatohostýnské a prosím co nejsrdečněji za uskutečnění slibu v tomto projevu taktéž obsaženého, že členové Matice svatohostýnské modliti se budou za mé uzdravení, které jest a zůstane v rukou Božích.

Kéž za to vše žehná Bůh dobré snahy Matice svatohostýnské jako celku, ale také všech členů jejich částek!

Se srdečným pozdravem zůstává

Vám oddaný

FRANT. VALOUŠEK

probošt, t. č. předseda MSH.

22. VIII. 1931.

POHŘEB MSGRA DR. ALOISE KOLÍSKA.

Význačnou událostí svatohostýnskou, o níž mnoho časopisů přineslo zprávu, byl pohřeb Msgra Dra Aloise Kolíška, jenž zemřel v úterý před půlnocí 25. srpna v Brně a v sobotu v poledne byl na Sv. Hostýně pochován. Msgre Dr. Alois Kolísek, pořadatel poutních vlaků do Lurd, byl také ctitelem Panny Marie svatohostýnské. Ve větší slavnosti hostýnské přivádíval spisovatele a redaktory, aby na vlastní oči viděli zbožnost Moravanů. 13. června 1923 byl tu s anglickým politikem a velkým přítelem Slovenska Setonem-Watsonem (Scotus Viator), jenž svým vlivem přispěl k samostatnosti Slovenska. V posledních letech konával tu buď se svými bratřími — ovšem dokud žili — buď sám, duchovní cvičení. Dojmy, které při nich zažil, uveřejňoval v katolických časopisech.

Také letos konal duchovní cvičení s ostatními kněžími od 7.—11. července. Když je v sobotu ráno skončil, neodjel ihned, ale až po poledni. Dopoledne si vypůjčil všechny ročníky „Hlasů svatohostýnských“. Na otázku, co z nich chce čerpat, odpověděl: „Něco o unionistické, cyrilometodějské otázce“. Namítal jsem, že „Hlasy“ se touto otázkou nezabývají, on však doufal, že přec něco najde. Chtěl totiž se něco dovědět o obrazech a sochách našich sv. apoštolů. Když jsem mu ukázal patřičná místa a ještě mu donesl jiné výpisky jednající o sochách před chrámem, měl radost a asi na 10 čtvrtarchových listech si vypsál, co se mu hodilo. Měl radost a sliboval, že látku zpracuje. V poledne spěchal na vlak.

Právě za šest neděl, co Hostýn opustil, v poledne, byl na Sv. Hostýně uložen do hrobu.

Jeho mrtvolu přivezli z Brna v pátek o půl páté hodině odpoledne. Mrtvola byla vykropena a postavena před oltář Panny Marie lurdské, na němž hořela všechna světla. Okolo na zemi bylo rozloženo 35 věnců, které byly přivezeny nákladním autem. Uvádím některé nápisy na stuhách: Slovenská liga zasloužilému podpredsedovi — Brněnská 27tá skupina letošní pouti lurdské — Andrej Hlinka drahému Alojzovi — Lurdský spolek drahému, nezapomenutelnému vůdci svých poutí — Bratří, sestry, ostatní příbuzní — Dr. Jan Jiří Rückel, drahému příteli — Lurdský spolek v Praze, zakladateli lurdských poutí — Priatelovi Slovenska zemský president Orszagh — Drahému priatelovi Kornei Stodola — Velkému priatelovi slovenskej kultury spolok sv. Vojtěcha — Frant. Ondrúšek — Svojmú neúnavnému spolupracovníku, nezapomenutelnému predsedovi panevropská Unie Č. S. R. — Wagon-Lits Cook duchovnímu

vůdci lurdských poutí — Zastánci Slováků — Svojemu čestnému členovi zpevácký sbor Legionar v Bratislave — Svému předsedovi československá lidová strana v Bratislavě — Sdružení výtvarných umělců v Hodoníně — Svojemu spolubudovateli hudobná a dramatická akademie v Bratislave — Sbor slovenské ligy svému presidentu — Umělecká Beseda slovenská — Slovenský cudzinecký svaz — Společnost slovenského vlasteneckého musea — Státní konservatoř v Brně — Svojemu dlhoročnému predsadovi Družstvo slov. národného divadla.

Večer o půl osmé hod. přijel Msgr. Andrej Hlinka jej pochovat. V sobotu ranními vlaky a zvláště desátým od Hulína přijelo mnoho jeho přátel a ctitelů na pohřeb. Jen kněží bylo na 70.

Rakev s tělesnými ostatky zvěčnělého vystavena byla dopoledne v lodi poutnického chrámu a čestnou stráží stáli u ní členové organizace orelské. Zádušní bohoslužby celebroidal papežský pronotář poslanec Andrej Hlinka. Po bohoslužbách ubíral se smuteční průvod z kostela na hřbitov. V průvodu kráčeli kromě členů rodiny zesnulého četní členové Národního shromáždění, členové městské rady brněnské a městské rady bystrické, členové obecního zastupitelstva z rodné obce zvěčnělého Pro-

*Z pohřbu † Msgr. dr. Aloise Kolíška:
Ndp. prelát Hlinka slouží slavné rekviem za asistence slovenských kněží.*

tivanova na Moravě, četné duchovenstvo, členové Orla, zástupcové různých spolků a korporací a četné obecenstvo. Nad hrobem, po církevních obřadech promluvil nejprve Andrej Hlinka, který za to vše, co pro něj a Slováky dr. Kolísek učinil, zvěčnělému dnes nad jeho hrobem ze srdce děkuje. Řeč jeho byla dojemná.

Jménem Lurdského spolku v Praze, který před 25 roky zvěčnělým byl založen, promluvil prof. dr. Trnka, za Jednotu slovenského Orla v Bratislavě dr. Duška. Žačka M. Zapletalová z Protivanova přednesla potom báseň, načež jménem Státní konservatoře pražské a jménem Jednoty hudebních ústavů promluvil prof. dr. Heřman, jménem Národní rady československé redaktor Hejret, za Pěveckou župu západoslovenskou a přidružené spolky vrch. fin. rada Fuchs, za Sdružení výtvarných umělců moravských taj. Kafka, dále zástupce obce protivanovské a konečně za universitu Komenského v Bratislavě rektor prof. dr. Milota. Bratr zvěčnělého poděkoval dojemnými slovy jménem celé rodiny všem, kteří Aloise Kolíška na poslední cestě přišli doprovodit.

A když byla rakev s pozůstatky v Pánu zesnulého kladena do hrobu, přijížděly tři zvláštní vlaky ze Slovácka, z Kunovic, ze Strážnice a Polešovic na jubilejní slavnost unionistickou, o níž právě před šesti týdny sbíral na Sv. Hostýně látku!

Záhodno ještě se zmíniti o velkomyslném daru nebožtíkově pro novou křížovou cestu na Sv. Hostýně. Když Msgr Kolísek konal zde letos exercicie, upozoroval, že pro VIII. zastavení není ještě věnován mosaikový obraz. Umínil si, že se o to postará. Dne 26. července napsal superiorovi na Svatém Hostýně tento dopis, který uschováme na památku v archivě:

Veledůstojný vane superiore!

Dnes, v den svého 40 letého jubilea kněžského posílám Vaši Veledůstojnosti svoje rozhodnutí, že náklad na VIII. zastavení nové křížové cesty na Sv. Hostýně ponese sám a sice na uctění památky naší nebožky maminky Kolískové. — Obnos povinný je Vám kdykoliv k dispozici, celý nebo v částkách, jak si budete přát. Jen prosím, aby se s provedením příliš neotálelo: rád bych ještě před vstupem do svého hrobu na Vašem hřbitově shlédl tam v blízkosti hotovou památku na moji maminku. Dík vřelý za námahu! — Ještě jednou děkuji srdečně za duchovní cvičení 7.—11. VII. Korespondenci račte mi adresovati do Bratislavy.

V Kristu nejoddanější

Alois Kolísek.

Přání jeho bude vyhověno. Osmé zastavení: Pán Ježíš odmítá soustrast plačících žen, ponese věnování: **K uctění památky své maminky — Dr. Alois Kolísek.** Aby ještě před vstupem do svého hrobu na našem hřbitově shlédl tuto památku, nebylo mu již dopřáno Pánem nad životem a smrtí. Ať odpočívá v pokoji!

ORELSKÁ POUT 22. A 23. SRPNA.

PRO ORELSKOU POUT se v novinách velice agitovalo a vydařila se nad očekávání. Silnice od Bystřice až po kopec byla prý plná autobusů, které si nemohly vyhýbati a proto musili četníci dělati pořádek. Nejvíce pocítil nával poutníků frater sakristán, jenž měl připraveno jen 4000 hostií a sv. přijímání bylo na 5000. Auto poslané do Bystřice přivezlo jen nepatrný počec. Na štěstí měl větší počet velkých hostií, které se v rychlosti rozkrájely. Ihned také jel sluha vlakem do Přerova a dovezl do večera od ctih. sester Dominikánek nových 10.000 hostií; tolik jich pokaždé v poutní době odebíráváme. Když druhého dne olomouctí poutníci šli k sv. přijímání, již jsme měli hostií dosti.

Byla to letos jedna z největších poutí na Svatém Hostýně a co zvláště radostně působilo, že většinu poutníků tvořila *mládež*. Všech poutníků odhadujeme na 10.000 a Orelstva mohlo býti na 7.000. Že byl tak velký počet sv. přijímání děkujeme horlivým kněžím - vzdělavatelům, kteří připutovali s orelskou mládeží a pilně s námi

zpovídali. Všechny zpovědnice a zpovědňičky byly obsazeny a ještě venku před kostelem na židlích seděli kněží a zpovídali. Není divu, že nám pak hostie docházely.

V sobotu 22. srpna bylo již na Sv. Hostýně na 5000 poutníků, ostatní přijeli až ráno. V neděli kostel rozhodně nestačil, byl proto neustále přeplněn, i když venku se konala akademie za velké účasti a restaurační místnosti byly plny poutníků. Škoda, že počasí plně nevyhovovalo, i když bylo lze pořádati akademii venku.

Odpoledne o 5. hodině konala se v sobotu schůze orelských dopisovatelů. Řídil ji říšský vzdělavatel P. Jindřich Křenek. O propagaci katolického tisku mluvil P. Ferdinand Nesrovnal S. J. a po něm pan odb. učitel Hanzelka, jak do tisku psáti, aby zprávy byly zajímavé.

Družičky z Hroznové Lhoty s novou sochou B. P. Marie.

O 7. hodině večer vítal poutníky P. superior Alois Stork S. J. Po uvítání všech, neboť nebylo zde jen Orelstvo, nýbrž také jiné průvody, mluvil jen k Orlům a orlicím :

Braťří a sestry! Dobře jste učinili, že jste sem přišli k Matce Boží. Mládež potřebuje matky. Dnešní osvěta je macechou. Pravou a dobrou matkou je Panna Maria. — Mládež orelská musí tělovýchově věnovati mnoho času, aby se udržela na výši vzhledem tělovýchovným organisacím nekatolickým. Na vzdělání myslí i duše zbývá málo času a je nebezpečí, že se to zanedbá. Proto hledáte pomoc a oporu u Ježíše svátostného a také u Jeho přesvaté Matky. Eucharistické hnutí, které vyvolaly svatováclavské dny Orelstva, jsou stkvělým listem v dějinách české mládeže a Vašich šiků. Kdo přilne k Ježíši, musí dostat i velké porozumění pro Jeho Matku a ona zase vede k Ježíši. Proto vyvolali eucharistiáni orelští již loňského roku orelskou pouť na Sv. Hostýn. Co v loni začalo, to je letos na postupu. Kéž hojně Vám žehná Matka Boží se Svým Synáčkem! — Více než jindy potřebujeme ochrany Matky Boží dnes. Naši předkové se sem utíkali, když bylo zle a Tatar pustošil Moravu. A našli výdatnou pomoc. My je následujeme. Je zle, hrozí sociální a kulturní rozvrat celému světu, i naší vlasti. Proto hledáme pomoc u vítězné ochránčyně Moravy, abychom zůstali věrni Pánu Bohu, Pánu Ježíši, Jeho Matce a Jeho Církvi i za dnů zlých, abychom statečně nesli svízele a trampoty, které na nás doléhají a snad ještě více dolehnou, abychom pomáhali jiným zachovat víru a věčné staťky a nedat se strhnout k bezbožníkům. — Tato pouť nemá býti manifestací, nýbrž obnovou. Proto především k sv. svátostem, abyste všichni měli blankytnou duši a stkvěli se v mravní čistotě. Pak teprve se zalíbíte Matce Boží, pak teprve s plnou důvěrou Ji můžete předkládat své prosby a se svěřit Její mocné ochraně.

Po slavném požehnání konal se světelný průvod. Byl imponující. U pomníku padlých vzpomněl obětí padlých bratří za svobodu dojemným proslovem P. Nesrovnal. Na to hudba zahrála smuteční pochod a shromáždění zapělo „Odpočiňte v pokoji!“

Ráno o 1/2 7. hod. byla slavná mše svatá pro Orelstvo se společným sv. přijímáním, které se ovšem rozdávalo stále od časného rána po celé dopoledne. Po mši sv. měl kázání P. Nesrovnal a o 10. hod. P. Konrad Kubeš S. J.

K deváté hodině začala pod širým nebem na temeni hostýnském orelská akademie. Shromáždilo se na ni na půl třetího tisíce Orelstva. Ostatní si konali dále svou pobožnost. Počasí již bylo nepříznivé, ač ráno bylo krásné. Akademii řídil P. Křenek. Proneseno několik recitací. Hlavní referát měl P. superior A. Stork na thema: *Orelstvo a exercicie*. Hlavní myšlenky uvedeny jsou v příloze „Obrození“. Potom promluvil ještě nadšeně P. Nesrovnal. Redaktor „Květů mládeže“, P. Ferd. Pokorný doporučil rozšíření tohoto listu. Za Orelstvo z eucharistických kroužků mluvil br. Mašlan z Kelče. Krásné sbory při akademii i v kostele zapěl pěvecký sbor za řízení pana učitele Fr. Kopřivy, rovněž zpěváci, které přivedl dp. farář Stříž ze Staré Bělé. Státními hymnami a svatováclavským chorálem byla akademie ukončena.

O 11. hod. konalo Orelstvo křížovou cestu a po sv. požehnání o 1. hod. se rozcházelo domů. Jsme přesvědčeni, že za takové účasti u sv. svátostí nesli si nebeské blaho v duších do svých domovů a že orelské poutě na Sv. Hostýn mají budoucnost.

Každý křesťan v dětském nebo jinošském věku má právo, aby byl vychován podle učení církve, jež je sloupem a základem pravdy. Veliké nespravedlnosti by se dopustil na dorůstajícím křesťanu, kdo by podřýval jeho víru zneužívaje k tomu důvěry žáka k učiteli a jeho přirozené a nemalé náklonnosti k neomezené svobodě.

Z encykliky Pia XI. o výchově.

JUBILEJNÍ POUT 29. A 30. SRPNA.

JEDINÉ POČASÍ nám ji poněkud kazilo. Byla však přece dojemná a významná. Velké průvody z Kunovic, ze Strážnice a z Hroznové Lhoty byly již na Sv. Hostýně a konaly své pobožnosti, když se pojednou k večeru 29. srpna rozhlaholily všechny zvony a vozovou cestou od Vodní kaple ubíral se překrásný, vzorně uspořádaný průvod polešovické farnosti s hudbou a ve slavnostních národních krojích. 170 družiček tvořilo malebnou skupinu, která vynášela náš památný *římský obraz* na vyzdobených nosítkách od Vodní kaple do svatyně. Všichni se sbíhali a s dojetím pozorovali tento překrásný zjev. Za zpěvu a hlaholu zvonů byl nesen zase po 50 letech římský obraz do svatyně svatohostýnské, ne již tak opuštěné jako tehdy, ale krásně vymalované. Při vstupu polešovického průvodu zazářila v plném lesku elektrických světél, aby uvítala jubilejní obraz. To byl vskutku okamžik krásný. Po malé pobožnosti světla uhasla, poutníci se zpovídali a jiní si hledali noclehy.

Večer o 7. hod. při slavnostním kázání vzpomenu památné pouti před 50 lety a veleben římský obraz jako *symbol neboli náznak rozmachu Svatého Hostýna*. Svatý Otec Lev XIII. nám jej požehnal a obraz věnovaný Svatému Hostýnu přinesl mu vskutku hojné požehnání. Co všechno vykonáno za těch 50 roků, jak zveleben Svatý Hostýn, ale také kolik milostí dostalo se ctitelům Matky Boží z tohoto posvátného chlumu za těch 50 roků! S vděčností na vše vzpomínáme, za sebe, za nepřítomné a i v Pánu zesnulé, Pánu Bohu a Matce Boží vroucně děkujeme. S důvěrou budeme sem putovati dále a budeme přenášet tuto důvěru a oddanost na další pokolení. Následovalo slavné požehnání a po něm světelný průvod, ačkoliv byla venku hustá mlha. V průvodě nesen opět římský obraz.

V neděli 30. srpna bylo pokračováno v jubilejních slavnostech. Počasí zůstalo nepříznivé. Přece však přišlo množství nových poutníků. I mši svatou bylo nutno sloužit venku za zpěvu písně: *Usedla si holubice čistá*, která rovněž slavila své jubileum, neboť před 50 lety byla zavedena. Tím se v kostele trochu uvolnilo, neboť pro velký nával nebylo ani možno se protlačiti ke zpovědnicím. V obou kázáních pamatováno na jubileum. V posledním kázání veleben římský obraz jako *náznak unionistického hnutí našeho národa*, vyložen poutníkům význam encykliky „Grande munus“ a cyrilometodějské ideje, kterou tato encyklika vyvolala u slovanských národů, doporučena vroucí modlitba za Rusko, účast na unionistickém hnutí, doporučen Apoštolát sv. Cyrila a Metoda, jeho časopis a Papežský ústav velehradský pro slovanské

Polešovická farnost s družičkami o jubilejní pouti 30. srpna 1931. Přečrání průvod s římským obrazem jsme také fotografovali, ale pro nepřízeň počasí se nám nepodařilo.

misie. Kázání zakončeno dojemným příkladem, kterým před 50 lety započal kázání při oné památné pouti přiborský kaplan P. Antonín Stojan. Rukopis tohoto kázání uschováváme jako vzácnou památku na Svatém Hostýně. Mluvil tehdy takto:

Když ubírali se sv. apoštolové Cyril a Metod k našim předkům na Moravu, doprovázela je podle podání jejich matka. Dlouho a daleko s nimi šla a rozmlouvala, vždyť to bylo již naposled. Odchod synů zajisté zarmucoval mateřské její srdce, než myšlenka, že pospíchají k velikým národům, aby je získali Ježíši Kristu, zármutek zaplašuje a útěchou nevyslovnou ji naplňuje. Ještě to a ono na srdci jí leží a sděluje to synům svým. Konečně pokleknou, matka se modlí vroucně se svými syny, doporučí je do ochrany Boží a dává jim poslední „s Bohem“. Synové děkují své matce, dávají navzájem „s Bohem“ a již odcházejí. Ona i oni dlouho se ohlížejí po sobě jako ještě na rozloučenou. Zajdou dále a již sebe nevidí. Tu padají na kolena věrozvěstové naši a volají k Matce Boží: „Matka naše musela nás opustit, nuže, budiz nám Ty Matkou milostivou, chraň a opatruj nás, my hodnými syny Tvými budeme a mnoho synů a dcer Tobě získáme.“ A co tenkrát slíbili, též splnili. Národ celý Matce Boží získali. Viz naše předky, toť národ mariánský a Svatý Hostýn je též stkvělým svědectvím . . .

Ještě něco zvláštního konalo se o této jubilejní pouti. O 9 hodinách měli se dostaviti jubilejní poutníci do druhé sakristie, kde se konal jejich soupis a kde byli poděleni velkými obrazy Matky Boží svatohostýnské. Tato výsada platila jen poutníkům, kteří zde byli na oné památné pouti 4. září 1881. Ku podivu dostavilo se 46 staříč-

kých poutníků a poutnic, jejichž údaje uvádíme na jiném místě. S radostí nám vše sdělovali a oznamovali nám i jména jiných, kteří bobužel pro churavost nemohli na tuto pout. I těm jsme obrazy poslali.

Konečně děkujeme všem, kteří přispěli svou účastí a námahou k této jubilejní pouti. Kdyby bylo bývalo krásné počasí, nepřehledné zástupy by se byly tísnily na temeni hostýnském. Tak byla účast sice velká, ale přece poněkud omezená. Tím větší uznání zasluhují účastníci. Zvláště děkujeme těm *staříčkým poutníkům a poutnicím* a pak *polešovické farnosti*, která ve stopách svých předků převzala čestný úřad a nesla zase po 50 letech římský obraz do svatyně. Přišli v tak velkém počtu, ve slavnostních krojích, ač počasí bylo nepříznivé a přinesli značné oběti, za které je Matka Boží jistě odmění. Přispěli značnou měrou k důstojné oslavě tohoto jubilea. Vdp. kaplanovi *P. Antonínu Ondrouškovi*, který byl vůdcem a duší celého průvodu patří za jeho velkou námahu a starost obzvláštní dík.

Tak jsme oslavili toto jubileum. Kéž je tato pout novým dalším rozmachem Svatého Hostýna! Kéž naši potomci po 50 letech mohou se stejnou vděčností a radostí vzhlížeti na uplynulá léta, jak nám bylo dopřáno! Obraz římský visí opět na pravém pilíři u kněžiště a připomíná nám *vděčnost k Matce Boží* za vše, co nám dává a snahu působiti *pro sjednocení Slovanů* ve víře katolické.

Klamná a nebezpečná jest výchova mládeže, která se opírá jen o přirozené síly (naturalismus) a pohrdavě odmítá vše, co patří k řádnému křesťanskému životu. Stejně bloudí daleko od pravdy takový způsob výchovy, který nedbá dědičného hříchu a řádu milosti a spočívá výlučně v silách přirozených.

Z encykliky Pia XI. o výchově.

R O Z H L E D N A

Modleme se za Rusko.

Rusko ohrožuje celý svět. V Rusku je pronásledování křesťanů přímo ďábelské. V Rusku je asi 130 milionů lidí, většinou Slovanů žijících v rozkolu s pravou církví a unionistické snahy mají především na zřeteli tyto národy. Snad kruté otroctví, do kterého je uvrhl ruský komunismus, přiblíží je pravé církvi. Modleme se tedy za Rusko!

Svatý Otec stanovil 30. června minulého roku, aby modlitby, které jsou předepsány po každé tiché mši svaté, konaly se výhradně za Rusko. Věřícím se to má častěji připomínati, že je to za Rusko.

Lev XIII. stanovil před lety tyto modlitby, když prorockým okem pozoroval, jak svobodní zednáři ve světě pracují a soustavně ničí dílo Církve Kristovy. Viděl, jak jim v tom díle pomáhají zlí duchové. Proto jsme se modlívali třikrát Zdrávas

a k tomu Zdrávas Královno a vzývali Matku Boží, sv. Josefa, sv. Petra a Pavla a všechny svaté, aby se nepřátelé církve obrátili a církev dostala plnou svobodu a mohla zachránit lidskou společnost, kterou Lev XIII. viděl, jak se řítí do zkázy. Připojil k tomu důraznou prosbu k andělu strážnému církve katolické, sv. Michalu, která zní jako exorcismus, aby zkazil řádění zlých duchů ve světě. Po smrti Lva XIII. nebyla tato modlitba zrušena. Pius X. žádal, aby se v ní pokračovalo, neboť časy jsou stejně zlé, a připojil k ní ještě troje vzývání Nejsv. Srdce Ježíšova.

Tuto tak významnou modlitbu konáme tedy od 30. června minulého roku za Rusko: Aby tam se hříšníci obrátili, aby tam dostala církev opět plnou svobodu a byla povýšena, která teď je tam ukrutně zdeptána. A sv. Michala prosíme, aby

opatroval zbožný ruský lid v boji proti ruskému bezbožství, a aby uvrhl satanáše a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší Ruskem, ale také celým světem obcházejí, do propasti pekelné.

Lev XIII. kdysi pravil, že Slované jsou povoláni k velkým věcem a proto povznesl úctu sv. apoštolů slovanských Cyrila a Metoda a proto také toužil po sjednocení Slovanů ve víře katolické. Snad toto sjednocení Slovanů ve víře katolické není tak daleké, snad bezbožného řádění komunismu v ruském lidu používá Pán Bůh, aby tento lid našel cestu k tomuto vytouženému sjednocení.

Vidíte, jaké máme důvody, abychom se modlili za Rusko a s jakou vroucností máme konati právě tyto modlitby po mši svaté na tento úmysl teď stanovené! Celý katolický svět se modlí s námi!

Úkoly katolických žen.

Při letošním velkém shromáždění katolíků německých v Norimberce mluvil nej-

Zavrhuje přílišnou chválu a přednost poskytovanou sportu, z něhož již v pohanských dobách vzešlo porušení a úpadek správné tělesné výchovy.

Z encykliky Pia XI. o výchově.

K R O N I K A

Poutní ruch v druhé polovici srpna a začátkem září:

12. srpna: 17 řeh. sester ze Šternberka, 19 studentů z Brna.

14. srpna: Břeclav 750 s katechetou Karlem Švédou a s hudbou, Tovačov 140, Mistrín 27.

15. srpna: Rožnov 252, Ostravice 150, Bruzovice 60 s D. Fr. Onderkem, Všechnovice 350 s kaplanem dp. Aloisem Hlaváčem a s hudbou, Horní Újezd 300 s far. vdp. Ant. Solařem a s hudbou, Rajnochovice 80.

16. srpna: Příbor 300 s vdp. arciknězem Fil. Pospíšilem, Hlinsko u Lip. 250 s dp. Aug. Navrátilem; valná hromada Matice svatohostýnské.

17. srpna: Mnoho kněží s mariánskými

důst. pan *arcibiskup dr. Hauck* o úkolech Svazů katolických žen a poskytl ženám orientaci, která zajisté platí také pro naše katolické ženy. Pravil takto:

„Nejdůležitějším úkolem katolických ženských spolků jest *boj proti nemravnosti*.

Ženy poskytnou katolické církvi pro tento boj velikou pomoc, budou-li *jednotně* ve svých Svazech zápasiti

1. pro posvátnost *manželství*,
2. pro vysokou cenu *dětského požehnání*,
3. pro ochranu *nenarozených*,
4. pro návrat ke *slušnosti a cudnosti v oděvu*.

To jest jejich poslání Bohem jim svěřené a k tomu je předurčuje také jejich ženský jemný cit“.

Kéž by se těchto vznešených úkolů jednotně ujal i naše katolické ženy ve všech farnostech!

družinami, vys. důst. Sig. Halka Ledochovský, kapit. probošt v Olomouci.

22. srpna: Frýdek 200 s knězem, Milotice 250 s knězem.

23. srpna: Velký orelský sjezd; autobusy z Čehovic, Velkého Týnce, Velké Bystřice, Suchonic atd.

30. srpna: Jubilejní pout: tři zvláštní vlaky ze Slovácka a to: z Kunovic 750 s far. vdp. Aloisem Šilhavým, ze Strážnice 750 s vdp. rektorem Ot. Tichým; s nimi přijelo z Hroznové Lhoty 400 poutníků s kaplanem dp. Jos. Vavříkem a s hudbou, kteří si přinesli sochu P. Marie lurdské a nechali si ji tu posvětit, a třetí procesí bylo z Polešovic 570 s kapl. Ant. Ondrouškem, s hudbou a se 170 družičkami v kroji, které přinesly římský obraz od Vodní kaple

do kostela na památku děkovné pouti za okružní list Grande munus r. 1881.

Září.

2. září: Vys. důst. kanovník Josef Ferche před svým nastolením za sídelního kanovníka ve Vratislavě v pruském Slezsku.

5. září: Boršice u Velehradu 60.

6. září: Horné Srní 70, Nemšová 70, Trenčanská Teplá 70. Šli celé dopoledne v sobotu v dešti. Na otázku: proč šli v takový nečas, odpověděli: Kdybychom Pannu Marii opustili, ona by nás také opustila! Dále z okolí Brna 400 s vdp. Eduardem Grycem, farářem v Troubsku, s hudbou a družičkami nesoucí sochu Panny Marie.

7. září: Tvarožná Lhota 30, Ostrožská Lhota 56, Boršice u Blatnice 70, Lipov 40, Nová Ves u Uh. Ostrohu 60, Bílovice 120, Velká 100, Nová Lhota 200, Mistřín 21.

8. září: Krásno nad Kysúcí 30 autobusem s kapl. dp. Andrejem Poldanem, jenž sloužil mši sv. o $1\frac{1}{2}$ 12. hod., Lednice 42 Němců autobusem, Lovčice u Ždánic.

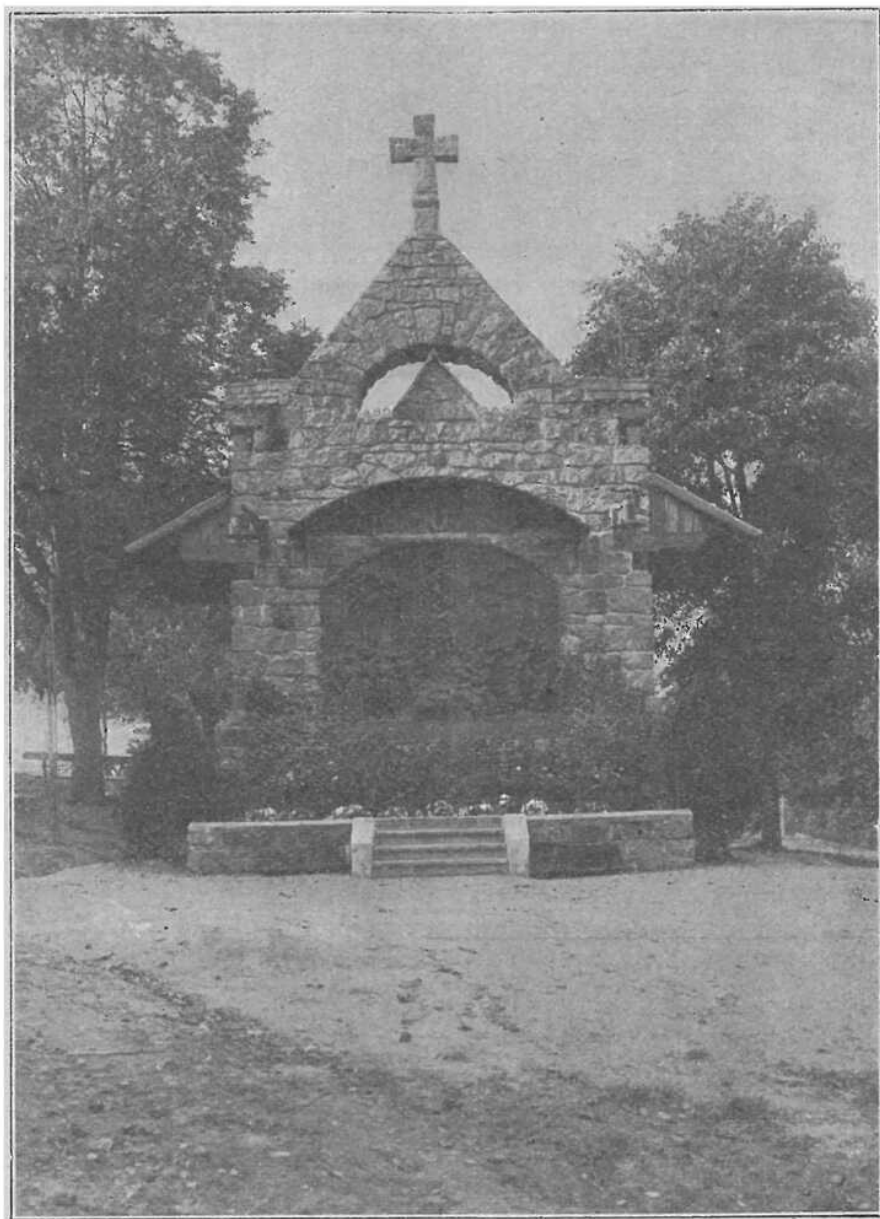
Polešovice. Jubilejní pout na Sv. Hostýn. V sobotu 29. srpna po poledni vycházel průvod poutníků farnosti polešovské na sv. Hostýn z kostela k nádraží. Průvod neustále rostl a mohutněl, jakoby neměl míti konce a tak mnohý z udivených pozorovatelů až slzel, při pohledu na krásně se řadící, dlouhý zástup družiček v národním kroji ve věnečcích a ve velikých šátcích, dle polešovského způsobu uvázaných jakož i na řadu ostatních poutníků. Mnohý si zasteskl: škoda, že již nemohu přidat se k nim. Tyto dojmy naskytaly se všude, kudy se průvod ubíral, v Bystřici i na sv. Hostýně. Slováký kroj z Polešovic a okolí jest z nejhezčích slovákých krojů. Jasná a čistá běl jeho naškrobených rukávců a košil, příjemná červeň květovaných šátků, prarozmanité, ale jemně zladěné barvy kordulí a fěrtůšků, nádherné věnečky na hlavách a ve eplývajících vlasech, strhovaly přímo k údivu a mohutný, ladně uspořádaný průvod 580 poutníků s hlaholem písni daleko se nesoucím uchvacoval každého. Fotografové brali snímky napořád. „Asi deset let nebylo už zde takového průvodu“, tvrdili strážci sv. Hostýna. Tak putovala polešovská farnost na sv. Hostýn znovu poděkovat za „Grande munus — Ve-

liký úkol“, okružní to list sv. Otce Lva XIII. a znovu projevit svou lásku a oddanost Matce, která divy tvoří. V Bystřici přistoupili k průvodu tři bohoslovci, salesiáni z Fryštáku, rodáci z polešovské farnosti. U Vodní kaple převzaly družičky ozdobený památný římský obraz a nesly jej ve svém středu ku kostelu. Před obrazem kráčely tři dosud žijící družičky, které též obraz nesly před padesáti lety, — nyní již stařenky — se svícemi v rukou. Průvod vešel o 6. hod. večerní do svatyně osvětlené nesčetnými světly a již naplněné poutníky. Večerní průvod světelný byl úchvatný. V husté mlze blýskala se na všech stranách světélka hořících svící a lesem burácela mnohonásobná ozvěna písně „Tisíckrát pozdravujeme Tebe“. Družičky, nesoucí obraz, musely pozorně vykračovat, aby obraz nebyl nějak poškozen. Ráno vykonali poutníci své soukromé pobožnosti, a společnou křížovou cestu, kterou zakončili pobožností u pomníku padlých. Odpoledne rozloučil se s poutníky za duchovní správu svatohostýnskou P. Rud. Rozkošný T. J., poděkoval všem poutníkům, zvláště však družičkám a jejich rodičům a vyprovodil je s hory. Zpěv poutníků krásně doprovázela 12členná kapela. Obojí cesta vlakem díky ukázněnosti poutníků a pozornosti železn. správy, která pořadatelům pouti vyšla velmi vstříc, ubíhala příjemně a rychle. Dosud žijící poutníci, kteří se zúčastnili pouti v roce 1881 byli poděleni obrazy, jichž bylo rozdáno přes padesát. Většinou si je odebrali sami, ostatním, protože prostáří a churavost nemohli na pout, byly poslány po poutnicích. Pout tato jistě zanechá poutníkům hluboké vzpomínky. Bude jim posilou v náboženském životě a vzpruhou, aby udrželi a zachovali svůj národní kroj, který se všude tolik líbil. Kéž obnoví bývalou slávu poutí velehradských. Vždyť právě tyto jsou čestnou povinností farnosti, která má ve svém území cyrilometodějský kříž! „Slovácké noviny“ 4. IX. 1931.

Následující jubilejní poutníci z roku 1881 se přihlásili v sakristii. Uvádíme jméno, následující číslo značí jejich stáří, a druhé číslo znamená, kolikrát byli na Sv. Hostýně. Marie Bednaříková z Polešovic (67) 10 krát, Jan Ospalík ze Strážnice (75) skoro každý rok, Anna Hrabáková z Radějova (71) každý rok, Valentin

Polách z Bystřice (67) každý rok, Marie Konečná ze Vnorov (66) každý rok, Ant. Nežitka z Kostelan (67) tehdy ponejprv, Frant. Čeladníková z Přerova (65) každý rok, někdy i dvakrát, Marie Matušková

Ostr. Předměstí (68), Aug. Sedlář z Újezda u Luhačovic (65) 18 krát, (tehdy jich bylo 153) Anna Gajdová ze Strážnice (72) 8 krát, Frant. Vaculíková z Vážan (63), Marie Mišová z Polešovic (61), 30 krát, Antonín

Nová úprava hrobu a pomníku padlých vojínů na Svatém Hostýně. Dosavadní dřevěná ohrada byla již chatrná, proto jsme ji odstranili, opatřili hrob železnou, vkusnou mříží, nad obrazem umístili železnou stříšku a prostranství před pomníkem důstojně upravili. Teď má všechno lepší vzhled.

z Milokoště (72) skoro každý rok, někdy i třikrát, Marie Bzenečková z Milokoště (60) skoro každý rok, Anna Němcová ze Syrovína (68) skoro každý rok, Františka Fialová (73) skoro každý rok (tehdy jich bylo na pouti 20, ostatní zemřeli), Anna Hrudníková z Hněvotína (65) 33 krát, Jan Horský z Kunovic (66), Frant. Lekeš z

Jurčík z Kozojídek (63), 20 krát, ze Strážnice: Anna Floriánová (77), Alžběta Stanislavová (61), každý rok, Alžběta Žáková (72), 22 krát, Alžběta Malíková (68), 26 krát, Alžběta Zajíčková (73), 16 krát, Frant. Bizoňová (66), 11 krát, Anna Sochorová (71), 6 krát, Fr. Bednář z Jarošova (70), každý rok, Kateř. Hradilová z Chylic (62),

40 krát, Joh. Holásková z Polešovic (73), skoro každý rok, Alžběta Tomečková z Vnorov (62), 15 krát, Marie Niklová z Místku (64) skoro každý rok, někdy i třikrát, Jan Běhálek z Věžek u Přerova (70), mimo válku každý rok, Jan Hanáček z Kunovic (62), 10 krát, Julie Macháčková z Vnorov (68), byla uzdravena od oční choroby, Antonín Kobza z Kyselovic (63), skoro každý rok, Ant. Kubiš ze Skaštic (75), 60 krát, Magd. Jurčková z Uh. Ostruhu (71), 45 krát, Alžběta Chabičová z Ostr. Předměstí (67), Magd. Bobková z Ostrož. Předměstí (77), 11 krát, Fr. Krsíčková z Ořechova (64), 6 krát, Marie Holková, Veselí (64), skoro každý rok, pěšky 20 krát, Marie Měšťánková z Vážan (66), 10 krát, Marie Illíková z Míkovic (70), 35 krát, Apolonie Staňková ze Starého Města (64), 6 krát, Jos. Rathauzská z Velehradu (65), skoro každý rok, Barbora Rýparová z Boršic (68).

Kteří poutníci se neohlásili v sakristii, ať se dodatečně písemně přihlásí aspoň korrespondenčním lístkem, když byli jak 4. září 1881 tak 30. srpna 1931 na Sv. Hostýně.

Intelligence z Lipnicka. V úterý a ve středu 4. a 5. srpna vykonali pout na Sv. Hostýn z Lipnicka katoličtí akademici, katoličtí učitelé a učitelky a bohoslovci. Šli tam pěšky 5 hodin za vedra. Všichni byli u sv. přijímání. Pravá pout! Slavnou mši svatou celebroul msgr. dr. Tauber, který též od hlavního oltáře promluvil o úkolech dnešní katolické inteligentní mládeže. Při společné snídani promluvil zemský předseda JUC. Hradil. Při mši sv. zapěli sólo ct. p. Konvička a sl. učitelka Podmolová a za řízení řed. Mašaty sbor zpíval mši sv. Kéz jinde následují inteligenti naši příkladu lipnických! Maria jistě vyprosí požehnání, spolupráci mladých na Katol. akci a jim hojných milostí.

„Našinec“ 11. srpna.

Pout Mariánských družin na Sv. Hostýně zahájena byla v neděli dne 16. srpna večer kázáním vldp. P. Kubeše T. J. a světelným průvodem. Druhého dne po slavné mši sv. a společném sv. přijímání zahájena schůze Mar. družin za předs. vldp. monsignora dra Foltynovského za zvláštní návštěvy pana preláta Ledochowského.

Schůze vyvrcholila praktickou přednáškou vldp. P. Storka, superiora na Sv. Hostýně o nové orientaci Mariánských družin a skončila vroucí vzpomínkou vldp. předsedy na sněm efeský, jehož 1500. výročí slaví celý svět. Po pobožnosti za sjednocení církve a křížové cestě za pěkného počasí ukončena pout, již se účastnilo na 1000 sodalů a sodálek, slavným požehnáním. Hojně milostí, sily a nadšení pro praktickou práci si každý načerpal a roznesl po Moravě od Maticky svatohostýnské.

„Našinec“ 20. srpna.

Úmrtí. 27. srpna zemřel v nemocnici v Kroměříži blazický farář vdp. Alois Sedlář a byl pochován v Blazicích 31. srpna za velké účasti kněží i farníků. Vodíval průvody na Sv. Hostýn jako kaplan v Zašové i jako farář v Jasenné, a dvakrát do roka přivádíval farníky z Blazic: na čtvrtou neděli po velkonocích a na svátek Navštívení Panny Marie. Z Jasenné se právě proto hlásil do Blazic, aby byl blíže Sv. Hostýnu. Dokud byl zdrav, přicházel i každý měsíc na pout. O. v p.!

Různé. Náčelník Orla z Bystré u Nového Města nad Metují přijel na kole (200 km) na Sv. Hostýn na orelskou pout v orelském kroji. — Na tuto pout připutovalo z Měrovic na Hané ve třech autobusech kolem 100 poutníků péčí Fr. Motala a pí Marie Benešové. Místního duchovního zadržel doma pohřeb.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V srpnu 1931	
2. bylo lidí v kostele	2500 a u sv. přijímání 1200
9. " " "	5000 " 3000
15. " " "	4000 " 2000
16. " " "	4000 " 2000
17. " " "	800 " 500
23. " " "	10000 " 5000
24. " " "	1100 " 600
29. " " "	500 " 100
30. " " "	5000 " 1800
Ve všední dny úhr.	5530 " 1831
Úhrnem	32430 " 18031
Mši sv slouženo	620.

Povětrnost v srpnu. Měsíc srpen byl většinou zatažený a deštivý. Ani jeden den nebyl jasný; většinou zatažených dní bylo 14, ostatní dny byly polozatažené. Průměrná ranní oblačnost byla 0'7, polední 0'8, večerní 0'6. Často se však mraky snížily a pokryla nás mlha, někdy jako

přehánka, někdy i na delší dobu. Od 23.-30. srpna byla každý den mlha. Dnů s mlhou bylo 17, tedy více než polovice. S mlhou se často dostavil déšť, jenž byl letos vydatný. 50letý dešťový průměr za srpen jest 104 mm; letos napršelo 197·4 mm. 25. srp. napršelo 32·5 mm, 26. srp. 47·5 mm, 27. srp. 10·5 mm, 28. srp. 13·2 mm; tedy za 4 dny přes 1 dm. Také i 9., 13., 16., 20., 21. srp. napršelo pokaždé přes 10 mm. Deštivých dní bylo 19. Průměrná 25letá teplota za srpen jest 15 st.; letos byla 14 st. Průměrná ranní

13 st., polední 16 st., večerní 13 st. Prvních 7 dní bývalo okolo 25 st., nejchladněji bylo 28. srpna 6 st. Nejčastěji vály západní větry a přinášely deštivé počasí. Větry byly celkem slabé; jen 6., 9., 20., 25. srpna vála vichřice. Průměrná síla větru za srpen byla 4 m za vteřinu. 17. a 21. srpna večer bylo viděti světla v Olomouci, 22. srpna Ohrozim, Plumlov, a silnici ku Zdětinu. Vlaštovky odletěly před deště od 25.—28. srpna a pak se již neukázaly.

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Oprava *rotundy* je dokončena, lešení složeno a zbývá jen ještě oprava *presbytáře a sakristií*, kterou odkládáme do jara — již z finančních důvodů. Ze starých dluhů nic jsme nezaplatili přes všechna dobrá předsevzetí. Všechny sbírky padly na letošní nákladné opravy a zbude nám místo peněz ještě nějaký nový dluh. Snad umožní nám Prozřetelnost Boží jeho splátku v budoucím roce, kdy opravy již nebudou tak nákladné. Za to však bylo vykonáno něco trvalého pro Matku Boží.

Silnice se staví, avšak práce zvolna postupuje a bude nutno ještě na jaře vykonati mnoho, než se po ní bude jezdit. Musí se také budovati zvláštní *stanoviště aut*, což bude spojeno s velkými obtížemi.

Naše poznámka, že chceme střežiti posvátný ráz Svatého Hostýna vyvolal již v čtenářstvu, jak se dalo očekávati, projevy souhlasu, ale také odporu. Turisté se cítí dotčeni, když jsme se zmínili o horečce výletnické a o nízké úrovni výletního místa. Ihned dodáváme, aby nebylo nedorozumění: Vítejte výletníky, kteří se dovedou slušně chovat, zvláště v kostele, v kaplích a na křížových cestách. Vážíme si takových turistů, ať přijdou; návštěva Svatého Hostýna může prospěti i jejich duši. My jsme totiž lidé zvláštní, že myslíme hned na duši, že všechno měříme *ze stanoviska věčnosti* a že nad vyhlídky do Hané a do Beskyd, nad vkusnou úpravu budov, nad vymoženosti technické, nad komfort hotelový a nad čistý vzduch a horské slunce ceníme *posvěcující milost* a co ji opět získává, když byla ztracena, co ji v duši upevňuje a rozmnožuje. Těmto vznešeným úkolům má sloužiti vše, co zde budujeme a sloužíme i my.

Náš boj platí výletníkům *beztaktním*, kteří urážlivě se chovají na posvátných místech, kteří v blízkosti kostela chtějí v plavkách konati sluneční lázně, tábořiti pod stanem a při ohni a v Poutním domě chtějí míti vše, co se tak ještě trpí v restauracích na horách. Způsob našeho boje bude slušný a taktní, nebude však snadný. Proto o něm se zmiňujeme a prosíme o pomoc a podporu ctitelů Svatého Hostýna a také těch taktních turistů.

Duchovní správa.

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

Ještě dvě poutě ohlašujeme, než nastane zimní období. Kéž by nám počasí bylo příznivější než o poutích v poslední době!

4. října: *Růžencová pout.*

11. října: *Pout Sdružení katolické Omladiny a Dušičková slavnost.* Na tuto pout zase jsme získali hudbu salesiánskou z Fryštáku. Pořádek dojednaný s Omladinou bude vhodnější než vloni. Dočtete se o něm v časopisu „Naše Omladina“ a v katolických novinách. Při akademii bude zvláštní referát „Omladina ve farnosti“. Doufáme, že SKO nezůstane pozadu za Orelstvem, které letos v tak velkém počtu putovalo na Sv. Hostýn.

Duchovní správa.

Z REDAKCE.

J. H., Neplachovice: Mše sv. sloužena, kterou jste objednal 21. VIII. — *R. P., Val. Meziříčí:* Víme, že nejen socialisté, ale také nevěřící pokrokaři považují naše zprávy o Rusku za nepravdivé a tendenční. Jsou na omylu. Tak je tomu ve skutečnosti. Chápeme, proč si přejí, aby naše zprávy byly přehnané. Jen aby pravdu o Rusku nezakusili na vlastním těle a to se může snadno státi, budou-li sympatisovat s ruským komunismem. — *Několika čtenářům:* Akce firmy L. Klabusaye Společnost s o. r. v Holešově pro rozšíření zdražilé reprodukce zaoltářů hostýnského nevychází od nás. Nenamítáme však ničeho proti této akci, pokud se šíří u ctitelů, kteří jsou při penězích. Neschvalovali bychom však agitaci u chudých čtenářů, kteří sotva si mohou předplatit „Hlas“ a kterým stačí obrázek vložený v červnu do jubilejního čísla. Reprodukce zaoltářů je zajisté důstojná a věrná.

Toto číslo má 24 stránek. Přidali jsme opět 8 stránek, poněvadž bylo mnoho látky.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

Slovák od Trenčína, F. U. z Tr. Teplé nám píše: Strážcom sv. Hostýna nastáva boj, o ráz sv. Hostýna, či má zostať svätým pútnym miestom, alebo klesne na nízku úroveň výletného miesta? Toto bolo písané v Hlasoch sv. Hostýnských na str. 174.

A či sa toto nemá každého ctiteľ'a mariánskeho, ktorý má len aspoň iskierku viery v sebe bôľne dotknúť?, keď takéto volačo číta?

Či sa nemá v každom ozvať duch svedomia? A kričať plným hrdlom: „Nie, nie, to sa nesmie stať, aby svätyna chrámová na sv. Hostýne stala sa snáď pelešou výletníctva!“

Či by ruka Spravodlivého Boha nestrelala každého, kto by sa opovážil len

myšlienkou uraziť tron velebnosti Božej na sv. Hostýne? Či už v Starom Zákone, podľa knihy Mojžišovej na hore Sínaj nekázal Pán Mojžišovi: „Vyzuj obuv svoju, lebo miesto, na ktorom stojíš je sväte!“

A či není sv. Hostýn viac, ako bola hora Sínaj? Veď na ňom stále prebýva Boh, ten, ktorý sa posmievať nedá a ktorý sa bude krute pomstiť tomu, kto sa previní, a neol'utuje svoje previnenie. Boh je milosrdný, ale je aj spravodlivý a na toto musí každý pamätať, či verí v Boha, lebo neverí, a preto prosím pre veľké milosrdenstvo všetkých Moravanov, aby si hájili sv. Hostýn telom aj dušou, do poslednej kvapky krvi a nedali mu bližiť ani najmenej, ako kedysi vrch Hostýn sa zaujal Vašich prateľcov, ktorí našli na ňom útulok pred istou smrťou pred Tatarmi. Tak si ho teraz Vy ctíte a vážite, ako ochrancu Moravy a buďte hrdí, že máte také významné pútné miesto, ako je sv. Hostýn, ktoré naďaleko široko nemá páru pre jeho nesmiernú krásu a lúbeznosť, ktorá tam žiari zo sv. rúk Matičky sv. Hostýnskej.

Veď aj mi Slováci vo veľkej vážnosti máme sv. Hostýn a si ho ctíme, a nel'utujeme 5 dní cesty peši prejdúť, len aby sme videli Preblahoslavenú Pannu Mariu sv. Hostýnskú, ktorú keď uzre, musí každé srdce zaplakať radosťou a pokoriť sa až do prachu pred ňou.

Tak vzácny je sv. Hostýn pre nás Slovákov. Tým viac si ho máte Vy Moravania vážiť a ctíť, lebo sa Vám ešte môže kedysi zjedúť, jako ochrana Moravy.

A s týmto prajem aj Hlasom sv. Hostýnským hojného božského požehnania a mnoho rozšíreného odberateľ'stva, aby mohli smele a neohrozene bojovať o rozkvet a právo cirkvi svätej!

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřejí, by byl v tisku jme-

nován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zasláné poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška děkují plnice slib: N. T. za nabytí zraku: pro těžkou chorobu a ustavičnou horečku jsem takřka úplně oslepla. Po několika měsíčním pobytu v nemocnici jsem byla propuštěna jako nevyлéčitelná. Octla jsem se celá zničená na pokraji zoufalství: tělesně nejvýš churavá, duševně zlomená, sama jediná uprostřed bouřlivého světa, ode všech zapomenutá a k tomu osleplá! Může si někdo představit větší ubohost? V té velké opuštěnosti jsem vroucně prosila Pannu Marii za navrácení zraku. Své prosby spojily se mnou některé cti. sestry III. řádu sv.

Dominika z Olomouce. Nyní opět slušně vidím, mohu psáti a všechno přečtu. (Napsala to v sakristii 16. srpna 1931). — Dále děkují: N. z Brna za vyslyšení prosby — A. D. z Otonovic za uzdravení dítky a za Boží požehnání — H. P. z Ivanovic za vyslyšení prosby — N. z Frenštátu za vyslyšení — N. z Frýdku za uzdravení — N. z Protivanova za uzdravení sestry — M. M. ze Závěšic za uzdravení — V. H. ze Ž. u Nového Jičína děkuje P. Marii za vyprošení milosti býti v pravé církvi Kristově — T. Š. z Valašské Polanky za uzdravení otce z těžké nemoci — F. G. z Halenkovic za navrácení zdraví — N. z Olšan za vyslyšení prosby — N. z Místku a několik jiných osob za vyslyšení a uzdravení.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

K N I H O V N A

ČASOPISY PRO KATOLICKÉ DĚTI.

Katolickým rodičům připomínáme povinnost, která *hluboce sahá do svědomí*, aby kontrolovali četbu svých dětí a nekupovali jím knihy a časopisy nekatolické, pokud nepatří nutně k povinnému vyučování. Zda je toho zla ještě málo, že jsou nuceni proti svému svědomí a proti zásadám Pia XI., uveřejňovaným v tomto časopisu svěřovati své dítky škole bez náboženského vyznání? Má dítko ještě doma čísti knihy a časopisy psané pro nekatolické anebo dokonce nevěřící čtenáře? Proto sdělujeme seznam katolických časopisů pro školní mládež. Z těch si vyberte, chcete-li dítkám něco odebírat. Jiných se varujte.

Anděl Strážný. Náš nejstarší a velmi dobře redigovaný časopis dětský. Ročně 9 Kč. Při hromadném odebírání velké slevy. Administrace: Občanská tiskárna, Brno, Starobrněnská 19—21.

Dětský svět. Druhý, velmi rozšířený časopis, který se stal letos čtrnáctidenníkem, poněvadž děti již čekají na svůj časopis. Byla k němu připojena příloha „Malý zpravodaj“, aby se čelilo dětským novinám, které jsou psány v duchu nekatolickém. Dětský svět s Malým zpravodajem stojí ročně Kč 9'50. Malý zpravodaj bez Dětského světa ročně 5 Kč. Administrace: Čsl. akc. tiskárna, Praha II., Karlovo nám. 5.

Rajská zahrádka. Podobný časopis, měsíčník, který vydává V. Kotrba, Praha II.—200. Předplatné 6 Kč ročně.

Pán přichází. Eucharistický časopis pro děti, který vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo nám. 16. Stojí ročně jen 2 Kč. Je tedy nejlacnější.

Květy mládí. Časopis pro žactvo v Jednotách orelských. Je velmi dobře redigován a stojí ročně Kč 6'60. Administrace v Ústředí orelském, Brno, Francouzská 34.

Černoušek. Jediný náš dětský a u dětí oblíbený časopis misijní. Ročně 10 čísel a stojí 4 Kč. Administrace: Brno, Petrov 5.

NOVINKY.

Newman, Kardinál J. H., **Traktát o nejsv. Trojici.** Přeložil a život autorův napsal Alois Lang, Olomouc, 1931, Edice Krystal, str. 30, cena 3 Kč.

Tomuto velmi cennému spisu porozumí jen velmi vzdělaní čtenáři. Těm jej také doporučujeme, aby trochu lépe chápali toto hlavní tajemství naší svaté víry, Předoslán stručný životopis veleducha anglického.

Manning, Kardinál H. E., **O Duchu Svatém.** Přeložil Prokop Holý, Olomouc, 1931, Edice Krystal, str. 154, cena Kč 12·50

Hluboká studie o Duchu Svatém, hodící se i pro vzdělané kruhy laické, která jedná duchaplným způsobem o poměru Ducha Svatého k církvi, k lidskému rozumu, k listě Písma sv. k výkladu Písma sv. a k tradici naší víry. Připomínáme však, že to není kniha psaná pro lid, nýbrž pro čtenáře vzdělané, kteří si chtějí osvojit hlubší poznání katolické víry. Naše katolická inteligence toho jistě potřebuje a z této knihy získá mnoho. Kéž by se do ní ponořila! Moderní inteligent, bohužel i katolik, takové knihy jen povrchně prohlédne, nevěnuje jim času. Za to však se ponoří do novin a románů. Proto tak málo hloubky v dnešní lidské společnosti.

R. Plus S. J., **Kristus v našich bratřích,** Hradec Králové, 1929, Tiskové družstvo, str. 150, cena, Kč 12·50.

Překrásná kniha, která jedná o lásce k bližnímu a učí, jak máme milovati skutkem, modlitbou a utrpením. Tato kniha zasluhuje velkého rozšíření, neboť v dnešní době třeba mnoho lásky.

Vzpomínky anglické konvertitky, přeložila H. V., Hradec Králové, Tiskové družstvo, cena 5 Kč.

Z tohoto laciného spisu nahlédnou čtenáři do nitra šlechetné nekatolický, jak milost Boží ji vedla

do lůna katolické církve. Takové obrazy konvertitů učí nás více si vážit nezasloužené milosti, že jsme členové svaté církve katolické, která jediná má plnou pravdu.

Mikulášská nadílka. Vydal Sekretariát jednot křesťanských matek na Velehradě, Hradec Králové, 1931, Tiskové družstvo, str. 44, cena Kč 5·40 bez každé další přírážky.

Praktická příručka pro besídky mládeže, která poskytuje výběr vhodných deklamací a výstupů k mikulášským slavnostem na několik roků. Každá dětská besídka by si měla opatřit tento spis.

G. Chardon, **Vzpomínky anděla strážce,** Přerov, 1931, Edice Smíru, str. 200, cena 12 Kč.

Duchaplná kniha, kterou již předem nedávno vroucně vítal P. Krus, apoštol pražské periferie. Hodí se pro každého. Až ji pozorně přečtete, budete dojati a uvědomíte si živě, jak si nás Pán Bůh váží, když každého z nás svěřil ochraně tak vznešené inteligence. Myslíme příliš málo na svého vzácného asistenta. Tato knížka nás velmi názorně a tklivě o něm poučí. Zasluhuje velkého rozšíření jako četba duchovní.

DER GROSSE HERDER

Nejnovější, na výši doby stojící
slovník pro katolické křesťany
12 svazků a kniha map

Dary.

Na kostel: (Pokrač. z obálky) N. N. Rakov — J. Štanclová, Chvalnov — Dp. Fr. Segefa, far. Uherčice — 15 Kč: H. Nováková, Morávka — Julie Volná, Místek — N. N. Petřvald — Poutníci ze Štětovic — M. Dudová, Částkov — P. Dědičik, Břest — M. Kozáková, Rychlov — Poutníci ze Zubří — 10 Kč: Fr. Bartošik, Kladeruby — J. Zhánělková, Malhotice — V. Drbálková, Bilovice — Fr. Kaňovská, Bilovice — J. Kachlíř, Slavkov — Fr. Holcová Vsetín — Ž. Dvořáčková, Brno — N. Čujanová, Němčany — A. Müllerová, Husovice — Fr. Grohman, Hranice — Dp. F. Břeský, far. v Bzenci — N. N. Jankovice — Poutníci ze Slavkova — N. N. Pustiměř — Dp. V. Ruffa, Nová Ves u Mor. Ostravy — V. Paskovský, Frýdek — Fr. Kotouček, Vír — A. Kotková, Radějov — Fr. Lefner, Lefonice — Fr. Kopečný, Lefonice — N. N. Kopřivnice — N. N. Brno — N. N. z Lidečka — B. z Ostravy — J. Vašíček, Opatovice — Fr. Kajnar, Opatovice — M. Slováčková z Lípy — K. Mikešková, Brno — N. N. Bedihošť — J. Ku-

čerová, Podbřežice — J. Rutková z Těšínska — P. Ordeltová, Němčany — A. Glingarová, Místek — P. M. Šujanovi, Rašovice — M. Janáková, Držovice — Dp. Zamazal, kapl. Slavičín — Fr. Štateníková, Vítkovice — N. N. Rousko — N. N. Poruba — M. Kundrátová, Kladeruby — J. Hrabal Bochoř — N. N. Hovězí — K. Novák, Brušperk — Rod. Vaníčková, Hor. Bečva — K. Fišerová Košátky — B. Ponižilová, Hrubčice — A. Králová Mor. Loděnice — N. N. Mořkov

Z Ameriky: Prostřednictvím Dr. Hynka Dostála: Dr. H. Dostál na mše sv. 18 — Meth. Tuček na Hlasy 2 — Na kostel: Jos. Bochníček, Nebr. 1 — A. Gajzur, N. Y. 6 — K. Mastera, Nebr. 2 — N. N. Nebr. 1; — A. Koudelík, Canada, na Hlasy 1 — Fr. Fojtík, Viscon 1 — Jos. Matušik, Schulenburg na Hlasy 1 — A. Dorňák, Watervlied na Hlasy 1 — A. Talčík, Schelton, na Hlasy 2.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh“!

N. Jírová, Praha — 60 Kč: N. Pávová, Praha — N. N. z Kašavy — N. N. Kostelec, — R. Opravilová, Kroměříž — N. N. Frýdlant n. Ostr. — N. Hlaváčová, Brodek — M. A. z Příbora — N. N. Kozlovce u Frenšt. — F. Kořínková z Oseka — J. V. Hořáková, Žilina u Nov. Jičína — 50 Kč: J. Grygarová, Dětmárovice — Průvod z Koprivnice — Vl. Novotná, Praha — N. Zárubová, Praha — N. N. Zborovice — N. N. z Těšic — N. N. Vitkovice — J. Srovnalík, Dřevohostice — N. Zdráhalová, Lipník n. B. — L. Štěpánek z Těšic — N. N. Skašnice — Manž. z Koberlic — J. Melichárek, Újezdsko — M. Rašková, Kunovice — N. N. z Kostelce — N. Ronová, Vyškov — N. N. z Dřínova — T. Vaculiková, Břeclav — 40 Kč: M. Černá, Vítkovice — N. N. Bedihošť — F. Pavlík, Klečůvka — Poufníci z Frýdku — A. Lehrychová, Něm. Prusy — 30 Kč: A. Jedličková Břeclav — Dp. Jos. Heral, Brno — Rod. Zatloukalová, Olomouc — L. Čítalová, Přerov — N. Stejskalová, Praha — H. Zrzavecká, Žamberk — M. Lefnerová, Letonice — N. N. Všetuly — Fr. Ulrichová, Koberlice — L. Klapáčová — Manželé Motýkovi, Třebovice — 25 Kč: Fr. Melková, My-

slavice — 20 Kč: N. N. Přívoz — M. Bečková Troubsko — S. V. Hrubčice — N. V. Miškovice — M. Baňochová, Brno — N. N. Kroměříž — M. Edrová, Zlín — Fr. Sigmund, Doloplazy — A. Ševčík, Stará Bělá — J. Váňa, Přerov — N. N. Frýdek — C. Indrůchová, Rousko — N. N. Malhořice — Š. Ryšánek, Grymov — Rod. Kračmerová, Žadovice — Ferd. Sadílek, Nový Jičín — N. Novobiská, Koprivnice — M. Švecová, Vicov — Fr. Calábková, Osek n. B. na poděkování — L. Benýšková, Trusovice — N. N. z Příbora — Fr. Polášková, Lipina — J. D. Hodslavice, — B. Tomisová, Slez. Ostrava — N. N. Mariánské Hory — N. N. Opava — M. Š. Opava — V. B. Černošín — C. Sláčková, Lazníky — K. Mafochová, Lidečko — M. Olivová, Kunovice, — P. Martinek Kostice — 10 Kč: N. N. z Karlovic — 20 Kč: K. Kořková, Frýdlant — N. N. Koberlice — N. N. Velká — A. Ošťádalová, Sv. Voda — J. L. Malhořice — J. Burdová, Borovany — E. Daňová, Křtomil — L. Šupinová Místek — N. N. Místek — P. K. Dol. Bojanovice — N. N. Drahotuše — Rod. Seidlová, Hranice — M. Kučerová, Příbor — M. Zezulová, Jevíčko. Pokrač. na str. 200.

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Msgr. Alois Dr. Kolísek, univers. profesor v Bratislavě.

Dp. Alois Sedlář, far. v Blazicích.

Jana Poláková, Husovice.

Marie Skřivánková, Čekyně.

Anežka Pempušová z Hrobic.

Anna Šimáková z Újezda u Vizovic.

Josefa Valentinová z Mor. Ostravy.

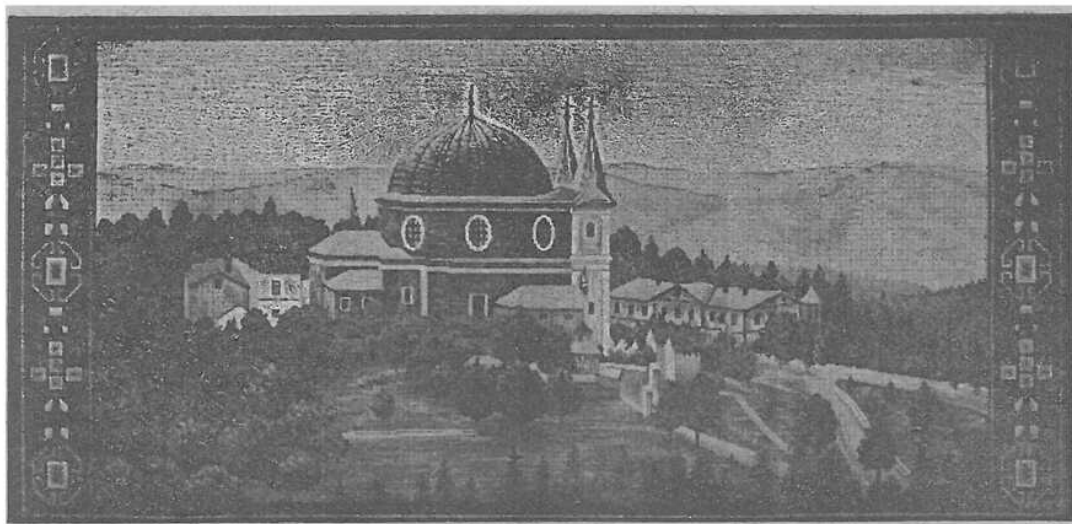
Rozalie Kuzníková z Otic u Opavy.

Rozalie Levová z Hranic.

Terezie Humplíková z Hranic.

Anna Štěrbová, Popovice.

O. v p.!

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

ohdržeti u katolické firmy:

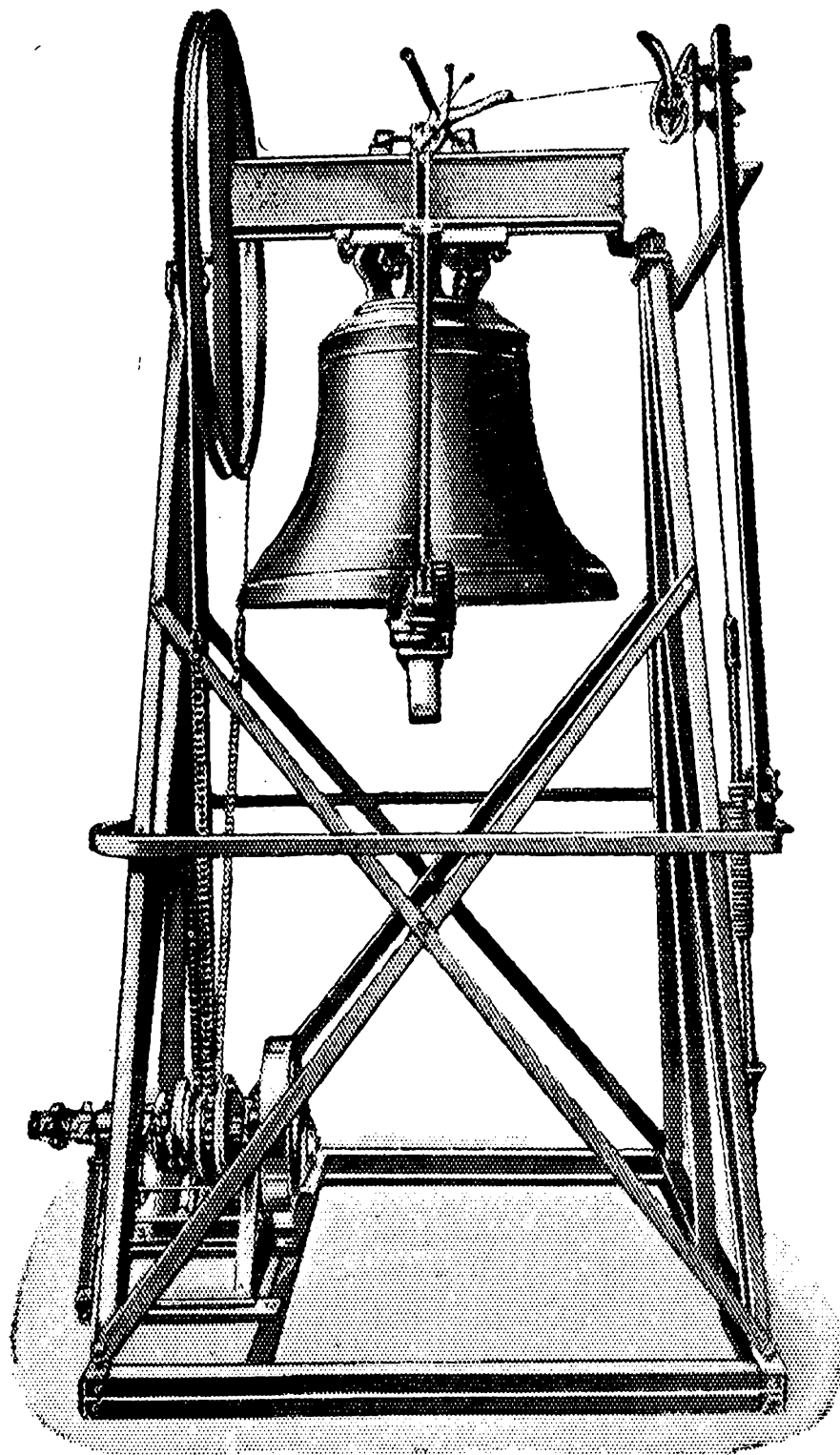
Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též ohdržeti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé příkrývky a vozové plachty, prošívané příkrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

TRANSFORMA

MORAVSKO-SLOVENSKÁ ELEKTROTECHNICKÁ
STAVEBNÍ A VELKOOBCHODNÍ SPOLEČ. S. R. O.

Tel. 469. **OLMOUC 2.** Tel. 469.

Dodává a instaluje:

Úplná zařízení elektrického pohonu zvonů při použití původního upevnění zvonů, neb dle vedlejšího vyobrazení a to jak na spouštění ruční tak i automatické hodinové.

Elektrický pohon měchů varhanových.

Úplná kinozařízení.

Provádí elektrické instalace všeho druhu a rozsahu pro veškeré účely.

Speciální oddělení pro zařizování elektrického osvětlení kostelů.

Elektromotory, čerpadla vzduchu, ventilátory, čerpadla vody, žehličky, topná tělesa, lustry, žárovky atd. - Těž hromosvody.

Prvotřídní výrobky - ceny konkurenční!

Rozpočty, porady a návštěvy na požádání zdarma!

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 11.

Listopad 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid s přílohou „Obrození“.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, mše sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Karel Kolísek: Svaté pole, str. 201 — Dvoji svatba, str. 202 — J. Š.: Kolera pod Hostýnem v roce 1831, str. 203 — Štěpán Berghoff: Trestanec, str. 203 — F. P. Kyjovský: Ztracená ovečka, str. 207 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 208 — Neznámý lidový skladatel: Legenda o duši Stojanově, str. 209 — Rozhledna, str. 210 — Kronika, str. 211 — Listárna, str. 217 — Knihovna, str. 219 — **Vyobrazení:** Hostýnský kostel, str. 207 — Ukřižovaná Rus, str. 210 — Práce na silnici, str. 212 — Útulek dělníků na silnici svatohostýnské, str. 213.

DARY.

Na Matici Svatohostýnskou a Poutní (exerciční) dům: A. Kutulanová, zem. úř., Židenice 1000 — dp. J. Rýpár, Opava 150 — A. Makuchová, Bruntál 120 — Lidová a zeměděl. záložna Opava 150 — J. Vista, Podolí 120 — A. Föglar, Raškovice 20 — A. Škoda, Hnojice 100 — A. Lehr, Opava 20 — E. Falhar, Kravařov 20 — H. Otrubová, Náměš na Hané 30 — R. Gřčšek, Polanka n. O. 25 — J. Hlosta, Lubno 25 — dp. Aug. Navátíl, Pavlovice u Přerova 20 — Fr. Hlisnikovský, Vyš. Lhoty 30 — A. Šiméra, Chvalikovice u Opavy 200 — M. Beneš, řidičí uč. Štáblovice 120 — V. Gůra, V. Polom 20 — Fešar V., Polanka n. O. 120 — dp. V. Král, Blahutovice 120 — J. a J. Sosna, Suché Lazce 20 — A. Geislerová, Kokořov 55 — dp. J. Hejálko, Damborice 120 — F. Šiler, Kateřinky 50 — A. Dieneltová, Opava 50 — H. Hanšelková, Ráduň 120 — dp. J. Moravec, Vlašovičky 10.

P. KAREL STROUHAL,
pokladník MSH, Kroměříž.

Na kostel: 200 Kč: Fr. Rudková, Místek — 100 Kč: Dp. Fr. Polášek, far. Tovačov — A. Zimák, Napajedla — Fr. Čala, Fulnek — N. N. Přerov — K. Gerlichová, Uh. Brod — Ter. a Jos. Koječký, Záhlinice — 80 Kč: J. Chytil, Klenovice — M. Breicetl, Lišeň u Brna — 60 Kč: M. Chovančová, Chvalikovice — Čeští katolíci: v Novém Jičíně — 50 Kč: V. Kozáková, Brno — N. N. z Brna — Fil. J., Osíčko — M. Malinová, Brno — M. Vostrejžová, Brno — Fr. Horáčková, Místek — B. Motyka, Třebovice — N. N. Koberice — A. Hrachová, Šumperk — Fr. Snajda ze Slovácka — Ž. Gottvaldová, Brno — J. Švihňosová, Brno — N. N. ze Zlína — N. N. z Rovenska — B. Klágová, Prostějov — 30 Kč: Dp. A. Minařík, Mor. Ostrava — 25 Kč: K. Hubáček, Újezd u Sokořnice

— 20 Kč: J. Michenka, Sedliště — M. Olivíková, Bystřice p. H. — N. N. z Místku — ze Štramberku — J. Matuľa, Postřelmov — M. Kratinová, Brno — N. N. Žeranovice — B. Vykydal, Brno — N. N. z Dědkovic — J. Šimek, Jestřebí — A. Bělíková, Černotín — 10 Kč: N. Paulíková, Velafice — N. N. Poruba — Čten. Hlasů z Poruby — N. N. z Místku — A. Zubaník, Tovačov — M. Hanzlíková, Dluhonice — Fr. Škuba, Těšov — N. Nárcek, Domanín — J. Mika, Hlinsko — H. Vrbková, Lišeň — N. Kozáková, Příbor — A. Bartoníková, Kroměříž — A. Gölichová, Král. Pole — F. Krumpach, Kunčice n. Ostr. — Rod. Šulova, Kopřivnice — N. Ručková, Rakovec — N. Nečas Sloup — N. N. Štramberk — N. N. Bojanovice — N. N. Studenec — Fr. Šimková, Chlebovice — A. Kaňková, Kopřivnice — Fr. Fabíková, Kladeruby — M. Plachá, Vyškov — N. N. z Přerova — M. Kučerová, Prostějov — M. Popová, Podhoří — N. N. Osek — N. N. Trojanovice — N. N. Boršice — A. K. Místek — Rod. Tvrdých, Kojetín — N. N. Břuchotín — J. Glogar, Hůrka — N. Grukíková, Němetice — Fr. Zelová, Nětčice — Fr. Zobaníková, Žalkovice — J. Zbořilová, Něm. Prusy — J. Procházka, Kelčany — N. N. Řepiště — N. N. Frýdek — M. Uhlová, Frenštát — N. N. Plzeň — J. Trnka, Vigančice — 5 Kč: M. Karásková, Dřínov — L. Křížová, Brno — F. Buriánková, Vřesovice — A. Novotná, Brno — A. Friedrichová, Mostkovice — Fr. Dobrovolný, Modřice — A. Pavličková, Vítkovice — F. Paulíková, Velafice — J. Lukeš, Telnice — M. Kuklová, Telnice — A. Praková, Telnice — A. Sekaninová, Telnice — Fr. Večeřová, Medánky — N. Šnyrchová, Brněn. Ivanovice — Fr. Valová, Tuřany — K. Černíková, Král. Pole — A. Malina, Brno — M. Quirencová, Žabovřesky — N. Řihová, Brno —

HLAS SVATOHOSTÝNSKÉ

Ajemika

Číslo 11.

Listopad 1931.

Ročník XXVII.

Karel Kolísek, 22. června 1922
v Občanských novinách

SVATÉ POLE.

„Odpočíte v pokoji, na blízku Té, kterou jste za živa milovali.“. Tento zlatý nápis stkví se na černé železné bráně zvláštního, tklivě uchvacujícího hřbitůvku svatohostýnského.

Ve stínu vysokých smrků, štíhlých jedlí, bělounkých břízek, polních javorů a jasanů odpočívá tu skutečně v pokoji několik svatohostýnských ctitelů. V pozadí pak zdobí tento věru poetický a milouneký hřbitůvek kamenný kříž s ukřižovaným Kristem dle převedlebné koncepce našeho mistra Myslbeka, odpočívajícího na posvátném Vyšehradě. Nejkrásnějším dojmem působí tento zvláštní hřbitůvek z rána, kdy zářné slunce zlatými paprsky libá svým prvním pozdravem ono „pole svaté“, kdy jasňoučký blankyt sprádá azurový baldachýn, kdy zpěváčkové šveholí libými ranními modlitbami svůj pozdrav, přinesený od drahých duší, spřízněných s těmi v Pánu zesnulými, kdy tu včelička neb čmeláček zabzučí též svou ranní modlitbu, kdy motýlkové usedají na květinky, rosou pocelené, kdy vonící jedle a smrky a květinky vůkol tichounce šumí a hudou svoji stálou píseň vřelé, tiché lásky — lásky ku svému Stvořiteli... kdy vám zde v Pánu odpočívajícím pje celé okolí převedlebné tklivé, tichounké „Requiem“ — „Pokoj“ — odpočinek po boji na blízku Té, ba v Jejím náručí, kterou jste za živa tak vroucně, dětinně, něžně milovali . . . Je tu tak mile, kde sama příroda zde

tknouti, mrtví, často jen zdánlivě, stahováni byli surovými lidmi s postelí háky, na vůz nakládáni vidlami a na hřbitov hromadně odváženi.

Na Moravě vypukla nemoc ta současně v několika místech a kosila lid po své vůli. Mezi lidem venkovským vykládalo se, že nemoc rozšiřují páni, že to mají nařízeno od vlády, neboť čím prý bude na světě více lidí, tím bude huře. Mnozí nechtěli o živý svět vody píti, že prý páni do ní házejí jed. Odůvodňovali své domněnky nařízením místodržitelství, aby při každé osadě byl ihned zřízen řádný hřbitov a všichni, kdož kolerou zemrou, byli na něm pochováni.

Je velmi podivno, že kde jinde na koleru zemřely celé desítky rodin, zemřely na ni v Bystřici jen tři osoby, v místě, kterým ubírala se sta a sta poutníků. V čísle 105. zemřeli na ni Václav a Veronika Kocmundovi, v čísle 43. Barbora Bartasová.

Prvním znamením této nemoci byly silné křeče a vrhnutí, na konec běhavka. Křeče byly tak hrozné, že člověk při nich zčernal jako uhel. Pomoci proti nemoci neznal nikdo, ačkoli užívali proti ní medicín neslýchaných. Tak v jedné dědině léčili ji takto: Když byla v počátku, pili proti ní kořalku s namočeným pepřem, ale ti pacienti obyčejně nemoci podlehli. Jiní, když nemoc ucítili, vypili naráz pár žídlíků vody; někdy to pomohlo. Opět jiní, aby se dobře vypotili, dali se zakopat až po bradu do čerstvého koňského hnoje. Není známo, pomohlo-li to komu. A zas jiní začali do sebe liti hnojůvku. A to prý pomohlo: začali vrhnout a — zachránili se. Který nevyvrhl, roztrhlo ho.

Staříček Šimara, jenž hlídával panské rybičky na Ríce, rád o této egyptské ráně vykládal. Mnoho o ní slýchal od svého otce Ó, na to já si dobře pamatuju, moji tatíček byli tím konfotrem při téj nemoci *na Rusavě*. Oni, potem Pavelec a Daniš dělali truhly. Byli třé, ale nestačili, co tolik toho

VIII.

B dne 22. září 192 .
Carissime!

Musíš mi pomoci! Právě byla u mne pí. Bartíková. Bože můj, jak ubohé jsou některé ženy! Co strastí ta ubohá osoba zakusila za všechna ta léta! Opravdu, největším zlem je vina. Zabrala si, že jenom ona je vinna zpusťlost svého muže, kdyby prý mu byla zůstala věrnou, že by se bylo všecko stalo jinak. Možná, že má pravdu. Ale Jan Bartík má také natřesenou míru viny. Tím, že muže zas uviděla, obnovily se staré rány. Ustavičně u mne plakala. Zdá se, že Pán Bůh dopouští hříchy některých lidí, aby je potom povznesl tím výše. Žasl jsem nad mravní výší této prosté ženy z lidu. V těžkých hodinách duševního boje slíbila Bohu, že opět napraví svou vinu, spáchanou na muži. Jen jak překonati umíněnost Bartíkovu? Při prvním setkání s ní ji pohledem div neprobodl. Z toho chudera soudí, že již o ní nechce ani slyšeti, ano že ji opravdu nenávidí. Ovšem, žhavá nenávisť se často mění ve žhavou lásku, zvláště u těch, kteří se dřív

měli rádi. Jak jen mám provést ten umělecký kousek, abych tu dvojici v lásce spojil? Opravdu, nijak se nehodím za takového zprostředkovatele. Ale té ubohé ženě se musí pomoci! Myslíš, že bychom ji mohli klidně svěřiti Janu Bartíkovi? Ze zábavy s ním vím, že má dobrou vůli. Jeho dílovedoucí je na něho hrd. Když jsem to nařkl pí Bartíkové, zmizel najednou smutek z jejího pohledu. Ani bych se nedivil, kdyby se bála svěřiti svůj život muži, který seděl léta za mříží. Mohu bezstarostně spřádati inezí nimi nitky? Míním na to vzítí hned raději provaz, aby manželství už vytrvalo navždy. Lze nyní již naprosto spolehnouti na Bartíka? Tys odpovědný! Máme dost nešťastných žen! Měj se hodně dobře!

Tvůj S , kaplan.
S dne 24. září 192 .
Carissime!

Dáváš mi vážnou otázku svědomí o Janu Bartíkovi. I já se Tě táži: „Lze se na Tebe naprosto spolehnouti?“ U žádného člověka, ani u nás kněží, není naprostá

lidu mřelo. V nekerém stavení bylo jich pět a jeden ostál. Obyčejně z každěj chalupy zemřeli dvě, a divné, že umírali tí najstatečnější. Nájhorší žebrák ostával. Takěj byla taková tumpa nemluvná a také to ostalo. Z kerého člověka sa to spustilo, ten si pomoh . . . ale to byl smrad, no to sa neptajte . . . Tatíčkovi sa nestalo nic. Panáček dál jím takovú zelinu: To si dajte pod jazyk a nic vám nebude. Nésl sem tenkrát do Rajnochovic pilku spravít Kunrátovi a stavil sem sa pod horú v téj hospodě. Když sem přišel potom k pilařovi, praví ně on: A stavjál si sa v hospodě? Ahá, pravili mu tatíček. Nechoď tam, pravil, už jich tamodtád vyněsli pět. U nás je zle, zle. Panáček pravil, že jich tu má umřít ešče šedesát. A tož keřisi honem na fáru: A jak ty to, panáčku, víš? Jak ešče nekerý umře, tož bude s tebu zle. A hleďte, už bylo v *Rajnochovicách* po koleře.

Na Rusavě šla kolera zdola a měla dójít navrch až po koryto u Petru. Ten, co ju roznášál — mjél dobře zaplacené — byl chlapisko urostené, ale znať sa nedál. Mjél to ve sklénce a ida vedle studně, crknúl, a už to bylo. Jél Dudík s pola, napil sa z okova, a přiředa dóm, překročil prach, pác a bylo po něm.

U nás sa téj kolery nikdo nezaujál a proto jich tu tolik pomřelo. To hen v *Drškověj*, tam byl tenkrát starosta chytrějši. Pravil mu doktor v Holešově, aby to dál naházat do studní. Ale ten přiřda dóm, dál to psovi. Zdechł na ranu. Když lidé v *Drškověj* nemřeli, obeslál si doktor milého starostu znova: Dál sem vám to trochu slabé, dám vám to silnějši. Starosta to dál kočce. Hněď ju to roztrhlo. A tož svolál hromadu a pověděł jím, jak to bylo. A milí *Drškovjané* hněď všeci na studně věka a nabera si vody, zavřeli studně na zámek a bylo dobře a po koleře

Za tohoto řádění kolery bylo málo dbáno toho, aby lidé zdraví co nejméně stýkali se s podezřelými z nákazy, ba nedbáno ani schůzí, ani jiného

jistota, že kdysi neklopýtne. Zabručíš si, to vím. Tak, prosím Tě, nechťěj, abych Jana Bartíka svatořečil. Ale podle nejlepšího vědomí a svědomí Ti mohu napsati, že již po měsíce osvědčuje velmi dobrou vůli. To již je v něm, že co dělá, dělá zcela. Je to velká duše, jako jeho žena. Ovšem, je na něm ještě trochu prachu z káznice. Ale podle lidského dohadu vytrvá. Zdá se mi to tím jistějši, když bude mít pevnou oporu v dobič ženě, které otvírá srdce dokořán.

Přikládám Ti všechny dopisy, které mi psal od svého propuštění. Čti a suď sám! S důvěrou ponechávám Tvé pastorační moudrosti, „jak“ je smíříš. Kdypak Tě zas uvidím jako milého hosta v své vězeňské faře?

Velmi srdečně Tě pozdravuje

Tvůj L, farář.

B dne 14. října 192 .

Důstojný pane faráři!

Dobře jsem porozuměl Vašemu laskavému napomenutí v posledním dopise, abych šel k sv. svátostem. Dost mi to dalo, než jsem se rozhodl. Již mnoho let

jsem nebyl u stolu Páně. Jak často jsem za té dlouhé smutné doby opravdu hladověł po svém Bohu! Ale nemohl jsem se vzchopiti k tomu, abych šel k sv. zpovědi. Zdálo se mi, že má vina je příliš veliká, a příliš jsem se styděl vyznati se z ní. Nedokázal jsem nic víc, než že jsem večer před spaním vzbuzoval lítost a Pannu Marii prosival o šťastnou hodinku smrti. To jsem činival vřdycky.

Také mě odpuzovalo to, že jsem v té době vídával nejednoho darebáka, jak dnes nadával na všecko vznešené a svaté, a zítra přistupoval k stolu Páně. Vás, důstojný pane, si velmi vážím proto, že jste viděl hlouběji a že jste mnou nepohrdal proto, že jsem se vzdaloval sv. svátostí, ale že jste mi přece věnoval svou důvěru.

Dnes Vás jistě potěším zprávou, že jsem si včera uvedl všecko do pořádku. Milost Boží a Vaše zbožná modlitba jistě k tomu přispěly nejvíce. Těžko se mi kráčelo k zpovědnici, neboť jsem s sebou vlekl tíži jako cent. Ve františkánském kostelíku nebylo za tichého odpoledne ani živé duše. Četl jsem jména na zpovědnicích a našel

shromažďování lidu. Tenkrát z dalekých končin putovali lidé na Hostýn, ponechávající častokrát své nejdražší doma svému osudu, rozloučivše se s nimi navždy. Bývalý bystřický ministrant vykládá tento dojímavý příběh, o kterém vyprávěl mu často jeho stařeček: Kdysi k večeru přišel do sakristie nějaký poutník a žádal přítomného faráře Regra, aby šel k pivovaru, kde čeká jej procesí se žádostí, aby je uvedl do kostela. Farář dostavil se tam a vida houf lidí s černými korouhvemi otázel se jich dojat: Ale lidé, co jste se to dali v tuto dobu na pout za takové zimy? Tu vystoupil jeden a se slzami v očích pravil: Je nás tu jenom čtyřicet a to jsme tady všichni zdraví lidé z Hnojic. Jen churavé a cesty neschopné jsme nechali doma. Máme umřítí doma, umyslili jsme si, že skončíme u Matky Boží na Hostýně. Ta před věky ochránila naše předky, a, bude-li její milost, zajisté zachrání nás i teď. Při té řeči zalily se všem poutníkům oči slzami. Žalostně zpívající dali se pak ke kostelu. Na mostě u zámku poklekli a po kolenou plazili se do kostela, kde uděleno jim bylo žádané požehnání. Odpočinuvše si v Bystřici, putovali druhého dne na Hostýn, nic nedbajíce strašlivé nepohody

Uplynul rok a poutníci z Hnojic přišli do Bystřice znova — obnovit svůj slib: dokud který z nich bude žít, navštíví Bystřici a svatou horu nad ní. A jak dostali jste se tenkrát loní domů? tázal se jich farář Reger. Šťastně, pravili, a co zajímavě, od našeho návratu ani jediný člověk v Hnojicích na tu nemoc nezemřel.

Dle úředních záznamů navštívila kolera v kraji přerovském roku 1831 čtyřiaosmdesát obcí, na celé pak Moravě tisícšedesát. Na Moravě onemocnělo na ni 65.000 lidí, z nichž zemřela třetina.

jsem jakéhosi P. Františka. Řekl jsem si: „K tomu jdi! Kdo se jmenuje jako milý světec z Assisi, jest jistě dobrý člověk a porozumí ti!“ Odhodlaně jsem stiskl knoflík a zůstal stát přímo jako voják. Brzo se objevila vysoká ctihodná postava staříckého kněze P. Františka. Přívětivě mi pokynul do zpovědnice. Nic jsem neokolkoval, nýbrž zkrátka a dobře jsem řekl, co a jak. Zkušený kněz jistě poznal, že to myslím poctivě. Povzbuzoval mě laskavě, a když už to nešlo, pomáhal mi. Po laskavém napomenutí jsem obdržel jeho ústy odpuštění Boží. Když jsem slyšel slova: „Vaše vina je vymazána z knihy života, nyní jděte a již nehřešte!“ tu, jak jsem tvrdý člověk, tak jsem plakal radostí. Raději se postavím před kanon, než bych ještě jednou zapadl do bahna.

Dnes ráno jsem šel k sv. přijímání. To byla asi nejkrásnější hodina mého života. Myslím, že mě Pán Ježíš zaplavil milostmi. S důvěrou jsem vložil budoucnost do jeho rukou. Zvláště vroucně jsem se modlil: „Pane, chceš-li, dej, ať zase najdu svou ženu!“ Pevně doufám, že Pán Bůh se nade

mnou smiluje.

O své ženě jsem slyšel dosud samé pěkné věci. V továrně se mne tázali, zdali nějaká paní Bartíková, která v hostinci „U hroznu“ ošetřuje nemocnou starou paní, je má sestra nebo švakrová. Kamarád, který se mne to tázal, při tom pravil, že obětavě ošetřovala i jeho dítě, kterému se stala nehoda, a že je jí povinen velkou vděčností. Takové příbuzenství jsem ovšem podle pravdy popřel. Nemyslím, že by se někdo domníval, že je to má žena. Jen jedenkrát kdybych s ní mohl mluvit! Ale nemám k tomu odvahy, ačkoli se jinak nebojím ani ďábla. Zlobím se opravdu sám na sebe.

V továrně se vítr obrátil, nebo lépe řečeno, nastal po bouři pokoj. Mluvkové a štváči se již neodvažují na světlo Boží. Jsou teď v menšině. A když se ještě občas ozvou, tak jsme s nimi hned a důkladně hotovi. Na každém oddělení máme teď několik katolických bojovníků, kteří nejsou na hlavu padlí. Náš katolický prapor vlaje nyní hrdě a čestně.

V naší ulici se stává všelicos. Nenadarmo se jmenuje „Krkavčí ulice“. Na každém

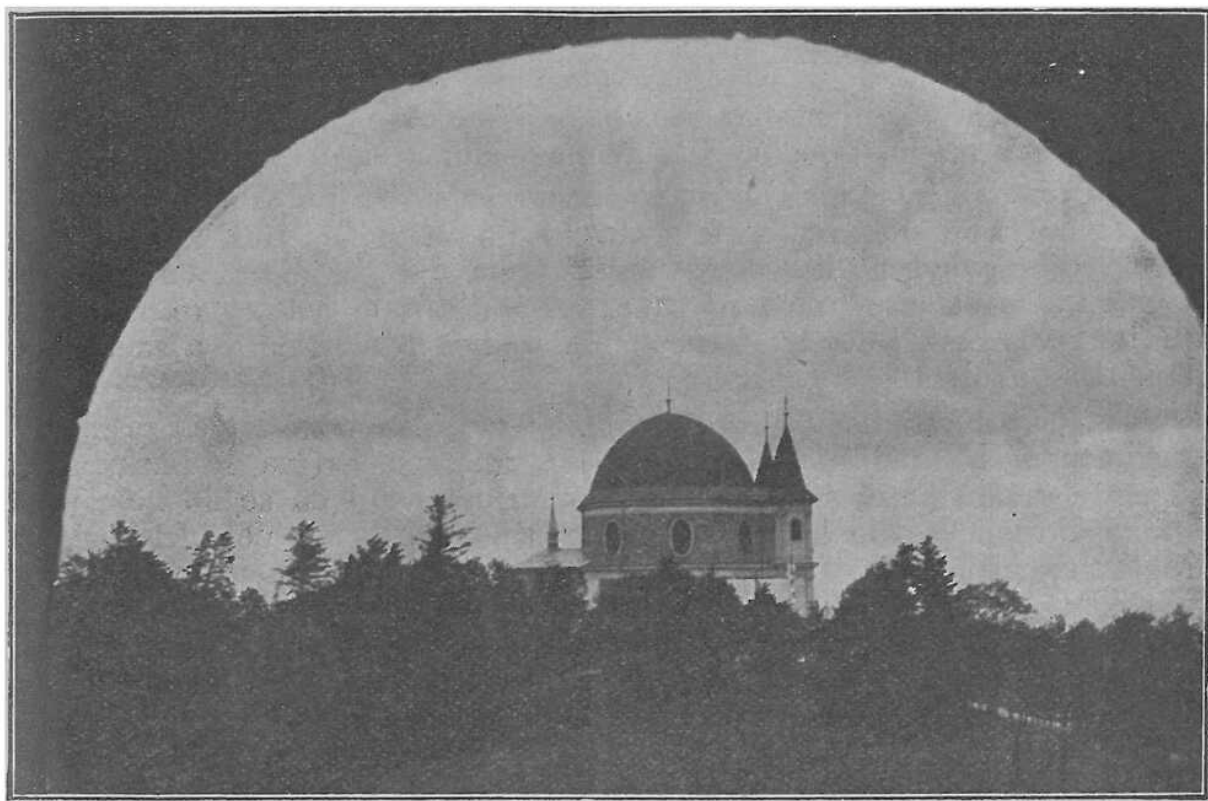
ZTRACENÁ OVEČKA.

Ze zápisků amerického misionáře X.

Jan Kanvas byl starý horník v Pensylvanii. Po léta usiloval pan farář Barry pohnouti ho k návštěvě kostela. Stále bez výsledku. Kdykoli se mu zmínil o náboženství, byl hrubě odbyt. Prosil Boha, by svou milostí obměkčil srdce tohoto marnotratného syna a přivedl ho k opravdovému nokání

jej zadržela a přiměla ho k návratu. Klidně usedl na židli vedle pacienta.

„Kdy jste byl naposledy u zpovědi?“ tázal se, jako by chtěl zavést s umírajícím rozhovor. „Před čtyřicetipěti lety,“ odpověděl stařec. Poté kněz dále šetrně zpytoval svědomí nemocného. Když byl hotov, překvapil jej slovy: „Nuže, teď jste vy-

Hádejte, pod kterým mostem nebo tunelem stál fotograf, když zachycoval tento obrázek. Jak ladný jest pohled na obnovenou rotundu!

Když jednoho dne kněz konal obchůzku v nemocnici, našel Jana Kanvasa na smrtelném loži. „Jene,“ pravil kněz soucitně, „jste velmi nemocen. Nechtěl byste přijmout svaté svátosti?“ „Ne,“ odvětil Kanvas drsně, „počkám, až budu zdrav.“ Když pak kněz naléhal, Jan se rozzlobil a obrátil se obličejem ke zdi.

Druhého dne se farář vrátil do světnice starého horníka. Poklekl vedle jeho postele se slovy: „Jene, pomodleme se spolu!“ Avšak Kanvas byl v mrzuté náladě a prohlásil, že se dovede pomodlit sám bez knězova přispění.

Farář Barry vycházel již z nemocnice, když tu ve dveřích jakási neviditelná moc

konal zpověď; vzbudím ještě s vámi lítost nad hříchy a pak vám přinesu Tělo Páně.“

K radosti pana faráře byl Jan najednou jako změněn. Přijal sv. svátosti velice zbožně a opětovně se omlouval knězi za svou dřívější hrubost.

„Konal jste, Jene, v životě nějakou pobožnost, která vám snad získala tuto mimořádnou milost?“ tázal se kněz starého muže.

„Jediná modlitba, kterou jsem za všechna ta léta nikdy nevynechal,“ odvětil Jan slábnoucím hlasem, „byla ta, které nás ve škole naučil pan katecheta:

Ježíši, Maria, Josefe, vám daruji srdce své i duši svou.

Stájte při mně v boji posledním.
S vámi ať odejte v pokoji duše má.“
Poté usnul tichounce jako dítě a již se
neprobudil pro život pozemský. —
Radost, již zažilo srdce knězovo toho

dne, byla ozvěnou oné, o níž praví náš
Spasitel: „Větší bude v nebi potěšení nad
jedním hříšníkem pokání činícím nežli
nad devadesátidevíti spravedlivými, kteří
pokání nepotřebují.“

Alois Stork S. J.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Když dceruška má známost.

Tehdy jsou mnohé, přemnohé maminky celé blažené a jsou rády, když snoubenec si dcerušky hodně všímá, když ji zve na procházku a výlety a ještě ji povzbuzují, aby byla hodně ochotna k svému snoubenci a ve všem mu vyhověla. Nechají své dceři plnou volnost a zavírají obě, vskutku obě oči. Aby ji snad nenechal a ona nezůstala sedět. Nerozumné matky! Ztratily všechny moudré tradice našich předků. Ničí přímo budoucí štěstí svých dětí.

Jsou také jiné maminky, trochu moudřejší a svědomitější. Vědí, že není radno zavírat obě oči, že je třeba držet na uzdě mladé lidi, ale jsou slabé, bojí se výtek nezkušené dcerušky, bojí se, že by se řeklo, že jsou ze starého, nemoderního světa a — povolují také. Přivírají aspoň jedno oko. Chybují. K tomu je matka také, aby statečně hájila tradice bývalé doby a zachovala je budoucímu pokolení.

Jaké jsou to tradice? Máme roztomilé pohádky o zakletých princeznách na nedostupných hradech. Rytíř dostane princeznu jen za hrdinský skutek, když potře draka, který sídlí pod hradem princezny. I dá se do boje, přemůže draka, dostane se do hradu a končí to sňatkem. V této pohádce vězí cenné jádro, je utajena moudrost našich předků. Dívka před sňatkem je nedostupná, jako zakletá, střežena velkou pozorností svých rodičů, zvláště své matky. Rodinný kruh je tímto hradem, ze kterého nevychází. Mladík který se uchází o její ruku, nedostane ji tak snadno. Musí si ji vysloužit hrdinným bojem s drakem smyslnosti. Princezna je nedostupna, stále střežena až k oltáři, kde se slaví sňatek.

Také naši předkové měli moudré tradice. Ucházel-li se mladík o ruku dcerušky, nesměl chodit s ní sám na procházky nebo dokonce na výlety. Dívka byla vždy v doprovodu své matky nebo jiných příbuzných. Mladík ji navštěvoval v rodinném kruhu, kde byl pozorován, jak se chová, jaké má zásady a názory. Mladým lidem se celkem nedůvěřovalo, proto byli stále střeženi a dostali se k sobě teprve po sňatku. Ó, jak správné a moudré byly tyto tradice! Bohužel dnešní pokroková doba je většinou smetla, avšak také způsobila rozklad manželského a rodinného života. Chceme-li zachránit a obnovit rodinu, nesmíme dbat výtek, že jsme staromodní a zpátečníci, nýbrž pevnou rukou zavésti opět pořádek a obnovit tyto správné zvyky našich předků, pokud okolnosti nám to umožní.

Všem maminkám a také dospělým dceruškám doporučuji vřele, aby si koupily spis *P. Pelikána, Víno ze sodomských vinic*, který vydalo Sdružení katolické mládeže Praha II., Spálená 15 a jehož I. vydání ve dvou týdnech bylo rozebráno. Stojí pouze 4 Kč a lze jej také objednat ve Sdružení katolické omladiny, Brno, Běhounská 22. Tento velmi časový spis otevře oči matkám i dceruškám, naučí je opatrnosti a dodá jim odvahy, aby znovu uplatnily moudré tradice našich předků, když se jedná o známosti.

Bylo by zcela zbytečno, abych se zde rozepisoval o jednotlivostech, když zmíněný spis zkušeného vůdce mládeže všechno výstižně podává.

Neznámý lidový skladatel:

LEGENDA O DUŠI STOJANOVĚ.

V pravé ruce kufr, v levé vlnák těžký
dal se Stojan k nebi — jak měl zvykem
— pěšky.

Cesta stoupá vrchem, spadá dolinami,
světlo teče v řekách, zpěv zní za horami.

Vlahý váněk věje v cestu vůně růží,
Stojan ohlíží se: není ve své kůži.

Sám a sám jde k nebi — tomu není
zvyklý:

dokud životem šel, všeci jako spiklí
na něj naléhali, kudy světem chodil,
by je k Bohu, nebo po úřadech vodil.

Když přec někdy hledal pro znavené tělo
u své sestry poklid, domovem se tmělo
hejno prosebníků bohatých a nuzných,
hejno drahých bližních ve starostech různých.

Nyní osiřelý, div, že nestýská si,
když tak sám a sám jde do nebeské krásy.

Ač mu v dáli svítí rajske brány hvězda,
přece se mu cesta samotnému nezdá.

Ač tu světél řeky, zpěv a vůně růží,
přece ohlíží se, není ve své kůži.

Přece ohlíží se. V cestě milník sedí,
nesedí to milník, duše lidská hledí.

Duše lidská hledí, slyšet lkání řekou;
ach, to nelká řeka, lidské slzy tekou.

Lká to duše česká, hořkost nad hořkosti;
od bran ráje nejde nikdo bez lítosti.

„Co tě bolí, sestro?“ — „Od Božího ráje
odkázal mne Petr, brány zavíraje.“

Stojan hlavu kloní, Stojan v tváři bledne,
vedle smutné duše do prachu si sedne.

Prosí Matku Boží, Paní na Hostýně,
aby vyprosila odpuštění vině,

odpuštění vině, odpuštění hříchu —
hříšnou duši českou vyzpovídal v tichu:

„Středem Prahy jako zdrávas spiatých dlaní
zkameněl zjev Matky, české země Paní.

Přišlo smutné ráno probuzené peklem,
sběhli jsme se v davu divokém a vzteklém.

Přišlo smutné ráno s bouří hřmotných
kroků,

hozen kletý provaz kolem Jejich boků,
posedlí jsme řvali, když nám sochu Panny

na dlažbu strh' provaz zlobou rozhoupaný.“

„Vidiš, vidiš, sestro,“ šeptá Stojan duši,
jako by sám hřešil, tak jej vina kruší.

„Pozdní tvoje lítost hřích tvůj kéž by smyla,
nekonečná Boží milost odpustila!

Tebou zarmoucena byla Boží Máti,
kéž by přímluva má u Ní pomohla Ti!“

Náhle, jaký nápad!, klade vlnák na zem,
kufr otevírá, duši vkládá rázem.

A pak lehkým krokem k nebes bráně kluše,
v levé ruce vlnák, v pravé skrytá duše.

Od nebeské brány svatý Petr zírá:

„Stojan jde“ a s chvatem vrata otevírá.
Bim, bam, bim, bam zvoní zvony s rajských
věží,

roje anděličků naproti mu běží.

Na ruce se věší, kapsy vybírají,
v trpké české zemi dobré hrušky zrají.

Marně Stojan chystal řeč si bystrou z čerstva,
jak by umluvit chtěl všecka ministerstva.

Zabaví ho cele nebeské ty děti;
jeden s vlnákem už v rajske síně letí,

s kufrem na rameni jiný dávno pluje;
toho Stojan jistě nevyreklamuje.

A tož radostně už hledá v kapse svojí,
Petru veselou řeč s dárkem v ruce strojí:

„Vezmi, svatý Petře, na mou uvítanou
vdolek upečený požehnanou Hanou,

vdolek tvarohový, pomazaný mákem,
nezavírej bránu, než až za Hanákem.“

Petrova tvář jihne jemně usměvavá,
anděliček stranou na andílka mává.

Také kapku rosy jakés přetajemné
Petrovi dá chutě — ze slovácké země.

Anděliček zase na andílka kývá,
tančí, radují se, jak už v nebi bývá.

Petr dárky bere, v tváři úsměv nový,
na čest Boží v Čechách připil Stojanovi.

Pod paží ho pojal, v ráj s ním dále kluše,
tam už raduje se hříšná česká duše.

Vrata za poutníky sama zavřela se . . .
Jak té české duši i nám pomoz k spáse!

Upravili S. Běhal a K. Zerhau
pro „Našince“ 30. IX. 1931.

*Klamná a křesťanské výchově nebezpečná jest společná výchova
mládeže obojího pohlaví, tak zvavá koedukace.*

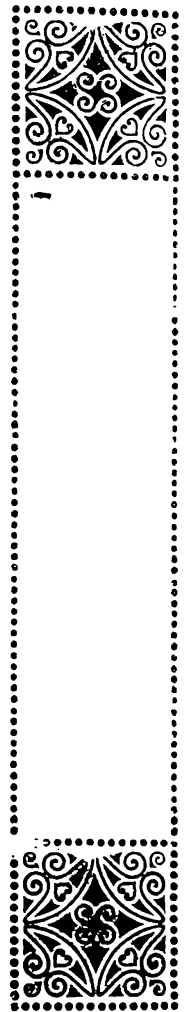
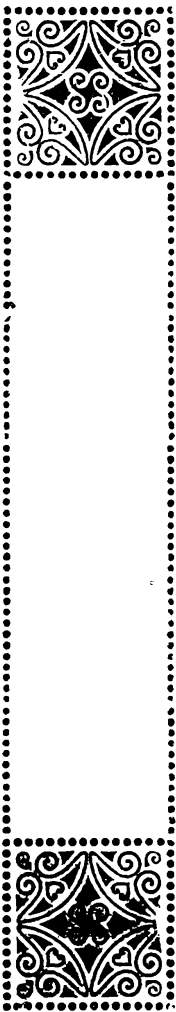
Pius XI. v encyklice o výchově.

R O Z H L E D N A

Moskva a Řím.

Všimněte si, prosím, co podniká Moskva, sídlo a středisko organisovaného bezbožství, a co dělá Řím, sídlo a středisko jediného Bohem uznaného náboženství.

ovládla světový trh a zřizuje ohromné průmyslové podniky, aby svými výrobky konkurovala s průmyslem ostatního světa. Že tím zosťruje hospodářskou krizi, že vrhá v bídu miliony dělnictva v Evropě

Prohlédněte si důkladně tento obrázek. To je křesťanská Rus, asi 100 milionů Slovanů, kteří prodělávají pravé mučeníctví pod krutou vládou Sovětů. Trpí na duši i na těle. Dospělí i mládež. Modleme se za tuto Rus. Snad nám za to Pán Bůh dá, že budeme uchráněni tohoto kříže.

Moskva chce ovládat hmotu celého světa; Řím chce podrobit všechny duše sladkému jhu Krista Krále.

Moskva bojuje proti veškerému náboženství; Řím šíří s láskou a obětavostí po celém světě evangelium Kristovo mu svěšené.

Moskva hledí bezohledně obohatit sebe, vyváží různé zboží za nízké ceny, aby

a v Americe, toho nejen nedbá, to přímo chce, aby komunismem nezotročila pouze 130 milionů ruského lidu, ale i ostatní svět. Řím současně hlásá encyklikou „Quadragesimo anno“ zásady pro správné řešení hospodářské krise a encyklikou „Nova impendet“ nové křižácké tažení na zmírnění dnešní bídy organisovanou karitou ve všech diecesích a farnostech.

Moskva podněcuje třídní nenávisť a rozbroje v celém světě; Řím hlásá vzájemnou dohodu všech tříd lidské společnosti a pracuje svou diplomacií soustavně pro světový mír.

Moskva pracuje komunismem pro rozvrat celého světa; Řím Katolickou akcí pro jeho záchranu a obnovu.

Moskva je ovládána duchem zlým; Řím je veden Duchem Svatým.

Pracovní program Sdružení katolické mládeže v Čechách pro tuto zimu.

1. Prohlédněte půdy, komůrky a skříně. Jistě se vám podaří vybrati všelicos, co by bylo ubohým lidem ještě k potřebě a jejich dětem udělalo radost.

2. Sebrané věci složte někde ve svých Skupinách, kde se můžete aspoň jednou týdně sejít a pracovati na jejich opravě. Dívkám šití a spravování šatstva i prádla, hochům oprava rozbitých věcí pro domácnost a dětských hraček bude jistě užitečnou prací.

3. Opravené šatstvo, hračky a jiné věci rozdávejte těm, kteří toho nejvíce potřebují a uvidíte, že mnohé oko se zarosí slzou radosti a vás bude blažiti vědomí, že máte o to zásluhu.

4. Přihlaste se ke spolupráci Farním odborům karitativním, které soustavně hledí bídu mírniti.

5. I do svých rodin, s dovolením rodičů, můžete přivést chudé dítě na trochu tepla a jídla.

Nemohli bychom my také něco provést z tohoto ušlechtilého programu?

Podle 19. čísla „Dorostu.“

Odzbrojení.

Svatý Otec vyzývá svou nejnovější encyklikou „Nova impendet“ katolický svět nejen k soustavné karitativní činnosti, ale také k snahám mírovým a žádá od biskupů, aby kde jen mohou pracovali pro odzbrojení. Co by lidstvo získalo, jak by daně klesly, kdyby přestalo nákladné zbrojení různých států a kdyby tak byly zažehnány strašlivé války v budoucnosti!

Dnešní hospodářská tíseň souvisí také s prostřelenými miliardy ve světové válce. Bylo toho třeba? Je to v duchu Krista Pána?

Vypočítalo se, že světová válka stála dohromady asi 13.400 miliard korun (= 13,400.000.000.000 Kč.) Miliarda je tisíc milionů. Dovedete si představit tuto úžasnou sumu? A kolik stála životů, a kolik lidí zmrzčila a přivedla na mizinu?

Co se mohlo za tento ohromný obnos vše poříditi ve prospěch lidstva? Kdosi to názorně rozpočítal takto: Ve všech státech, které válčily, mohla za tyto peníze dostat každá rodina domek v ceně 80.000 Kč s bytovým zařízením 32.000 Kč a se zahrádkou 16.000 Kč. Potom by však zbylo ještě tolik peněz, že v každém městě těchto států, které má více než 20.000 obyvatelů, se mohla postavit velká knihovna, nemocnice, sirotčinec, chorobinec, všechno s plným zařízením a k tomu ještě vyšší škola s bezplatným vyučováním. Jak tedy mohlo lidstvo býti oblaženo, kdyby oné války nebylo! Nežádá tedy křesťanská láska, abychom se Svatým Otcem se modlili a pracovali pro odzbrojení všech států a světový mír?

Zvláště v tělocviku se má šetřiti dívčí stydlivosti, neboť jest nejvýš neslušno, aby se dívky vystavovaly očím všech lidí.

Pius XI. v encyklice o výchově.

K R O M Ě Ř I Ž I

12. září: Valašské Klobouky 400 s vdp. far. Metodem Pryčem a s nimi 12 poutníků ze Zubáku, Kojetín 1000 s dp. kaplanem Josefem Peškou a s hudbou, dp. Arnošt Seidler, prefekt arcib. gymnasia v

Kroměříži s mariánskou družinou seminaristů VII. a VIII. třídy.

13. září: Žopy 180 s kaplanem dp. Aug. Velískem, s družičkami a hudbou.

14. září: Chomýž 180 (100 mužů a

80 žen) s far. vdp. Jaroslavem Janušíkem, s družičkami a hudbou.

17. září: z léčebného ústavu v Kroměříži 100 s duchovním správcem vdp. Arnoštem Kolářem.

20. září: 43 rekrutů.

2. října: Jeho Milost nejd. pán Dr. Šimon Bárta, biskup Česko-Budějovický se svým sekretářem vdp. Msgr Frant. Bendou a s ředitelem arcib. gymnasia v Kroměříži

malíře Schuppa, rodáka z Würtensberska a daroval jej na památku římské pouti Antonínu Stojanovi, kaplanu přiborskému. Papež Lev XIII. jej při slavné audienci 5. července 1881 pro Sv. Hostýn posvětil. Poutníci se vrátili do vlasti a dr. Jaennig měl obraz poslati do Polešovic. Obraz však dlouho nepřicházel. Byla obava, že se na cestě ztratil. Co se s ním stalo? Ležel několik týdnů na nádraží v Brně

Silnice svatohostýnská v práci.

vdp. Msgr Dr. Janem Blažkem. Nejdůstojnější pan biskup byl již v srpnu r. 1911 na Sv. Hostýně více se s katolického sjezdu v Olomouci. Když si prohlédl Poutní dům, Křížovou cestu a ostatní podniky, měl velkou radost s ustavičného zvelebování poutního místa.

4. října: vdp. Boh. Kittrich, profesor arcib. gymnasia v Kroměříži se 30 žáky V. a VI. třídy.

O římském obraze. Byl již několikrát v Hlasech svatohost. uveřejněn. Původní obraz je v předsíni kostela Panny Marie Trastevere v Římě. Představuje Zvěstování Panny Marie se sv. Václavem a Kariem IV. Rektor Animy Jaennig si jej dal o-malovati v zimě r. 1880 od mnichovského

Píše o tom dr. Jaennig Ant. Stojanovi: Velice jsem se podivil, dovědév se z Vašeho ct. dopisu, že jste ony dva obrazy (svěcené pro Sv. Hostýn a pro Radhošť) dosud neobdržel, ačkoliv jsem je již 9. července poslal jako nákladní zboží v bedně 54 kg těžké do Brna na adresu: Emerencie Rothová, v Brně, Běhounská ulice čís. 20. Tato dáma mi psala z Assissi, že zapoměla nepromokavý plášť; protože jsem jej hned našel a nevěděl jsem, zda mohu odtud obrazy poslati přímo do Polešovic, zabalil jsem je s pláštěm do bedny a poslal jsem je paní Rothové. V dopise jsem jí vše vysvětlil a prosil jsem ji, aby poslala obrazy Koželuhovi do Polešovic, jenž jí všechny výlohy zaplatí. Myslil jsem si, že Koželuha

má již dávno obrazy. V tyto dny jsem byl však usvědčen Koželuhou z klamu.

Za několik dní napsal: Šťastná vina! Jen když se to neztratilo! Když jsem dnes obdržel Vaše psaní, ohlížel jsem se po obrazech, ale nenašel jsem žádný vhodný. (Když přišel obraz z Říma a líbil se, chtěl asi Stojan jiné obrazy.) Proto jsem dal zapřáhnouti a jel jsem k sv. Klementu, kde jsem před několika dny žádal sákri-

a chléb. Malíře jsem se tázal, zda papež viděl jeho obrazy? Měl velkou radost, když jsem mu oznámil, že s nimi pojedu do Vatikánu a nechám je od Svatého Otce posvětit, s čímž také prior souhlasil, ač nerad, protože je sám chtěl Svatému Otcí ukázati. Včera mi přinesl prior od sv. Klementa zprávu, že se velice radil s kardinály Jacobinem a Ledochowským, kteří tvrdili, že velký obraz „Hadrián žehná

Útulek dělníků na silnici svatohostýnské.

stiána, aby mi prodal pro Vás původní obraz papeže Hadriána, žehnajícího sv. Cyrilla a Methoda. H. Davilli jej velice chválil; maloval jej Polák v Palazzo di Venezia. Proto jsem se obrátil na představeného, jenž mi slíbil na zítřek odpověď, aby se mohl s jinými poraditi. Když jsem odcházel, spatřil jsem dva veliké olejové obrazy na plátně, které představují a) vnitřek sv. Klementa 5. července 1881, b) nádvoří.

Překrásné! Prior si je dal pro sebe malovati za babku 150 lir, za něž mi je hned bez rámu prodal. Malíř — dobrý přítel priora — byl při tom. Prior si hned u malíře podobné obrazy objednal a byl rád, že jeho chráněnců bude mít práci

sv. Cyrila a Methoda“ bez zvláštního darování Sv. Otce nelze odeslati, a že v nejpriznivějším případě by byla uložena podmínka dáti udělati podobný, nikdo však neví, za jakou cenu. Ostatně ztěží byste našel vhodné místo, protože je vypočten na velkou vzdálenost.

Předevčirem posvětil obrazy Svatý Otec, dal si všechny podrobnosti vysvětliti, a tázal se na malíře. Ve zprávě o pouti 4. září si přeje Sv. Otec podrobný popis účelu pouti a okolností. 5000 fotografií sv. Cyrila a Methoda je mi slíbeno do 31. srpna. Pro jistotu je pošlu na farní úřad do Bystřice a také po 100 fotografiích oněch obou obrazů sv. Klementa. Obraz sv. Václava a bl. Jana Sarkandra jsem

odeslal již 9. července Em. Rothové do Brna.

Tolik uvádíme ze zajímavého dopisu dra Jaenniga. Oba obrazy chrámu sv. Klementa visí v hostýnském museu. Rádi bychom věděli, kde jsou asi obrazy sv. Václava a bl. Jana Sarkandra, jež byly také 5. července od papeže Lva XIII. posvěceny? Rádi bychom také měli v museu onu fotografii sv. Cyrila a Methoda a s vděčností bychom ji jako dar přijali.

R. W. Seton-Watson na Sv. Hostýně. V minulém čísle při popisu pohřbu Monsgra Dra Aloise Kolíska jsme se zmínili, že přivádíval na Sv. Hostýn spisovatele, aby na vlastní oči poznali význam Sv. Hostýna. 13. června 1923 jsou v knize v sakristii podepsáni: R. W. Seton-Watson University of London, Kingi College, Dr. Alois Kolísek, Fr. Tábořský, Fr. Ondrúšek a Karel Kolísek, pol. superior v Praze. Vdp. Karel Kolísek připsal do knihy: Veliký přítel našeho národa Scotus Viator (Dr. R. W. Seton-Watson, profesor university v Londýně), po svých cestách v zájmu historické pravdy v Jugoslavii, Rumunsku a na Slovensku podniknutých, zavítal též k mistru Ondrúškovi, malíři v Bystřici p. Host., by se jím dal portrétovati. Z Bystřice odebral se též 13. t. m. na Sv. Hostýn, kamž ho doprovázeli jeho dávní přátelé univ. prof. Dr. Alois Kolísek z Bratislavy, Karel Kolísek, polní superior zem. vojen. velitelství v Praze, pak mistr Ondrúšek a Frant. Tábořský, ředitel vyšší dívčí školy z Prahy, dlejší v Bystřici, spisovatel.

Prohlédnuty byly svatohostýnské památnosti, navštívena svatyně, kde jsme byli přes celé večerní požehnání. Scotus Viator byl vším, co viděl, nadchnut, a ač helvetického vyznání, choval se všude vzorně.

Karel Kolísek.

Hrob Msgra Dra Aloise Kolíska jest často navštěvován jeho cititeli ze Slovenska a z Prahy. A nejen jednotlivci, i celá procesí zastaví se u jeho hrobu a modlí se za spásu jeho duše.

Londýnský Tablet o Sv. Hostýně. 19. září t. r. popisuje ve zprávách z Československa také orelskou pout takto anglickým katolíkům: „Letos nebylo většího procesí nežli procesí tělocvičné jednoty Orla, čítaloť více než 7.000 účastníků, kteří

zaplavili hostýnskou samotou. Po schůzi, na které se jednalo o otázkách katolického tisku, byl přednesen pozdrav Dp. Storka S. J., pak bylo požehnání a po něm velkolepé procesí, kterým byla vzdána zasloužená pocta u pomníku padlých těm, kteří zahynuli za svobodu své vlasti. Příštího dne v neděli se členové Orla zúčastnili mše sv. a sv. přijímání. Potom zahájili schůzi, na které věnovali pozornost otázce eucharistického hnutí mezi Orelstvem, neboť na úctě eucharistické se zakládá všechna jeho náboženská výchova.

Po schůzi přednesla orelská kapela se sborem několik hudebních skladeb, mimo jiné i národní hymnu a píseň k sv. Václavu; nato se společně zpívala křížová cesta. Odpoledne se účastníci vrátili do svatyně na požehnání.“

Také se zmiňuje stručně o jubilejní pouti a o římském obrazu. Jsme tomu rádi, že i Anglie si všímá našeho náboženského života na Moravě.

Pouť rekrutů. Začala 19. září večer o 6. hod. K zápisu se dostavilo 30 mladíků. 33 jich sledovalo s opravdovou pozorností všechny odborné přednášky a 10 jich ještě k tomu přišlo na pout. Všech 43 přijalo sv. svátosti. Bohužel bylo počasí velmi špatné, horší ještě než v loni. Za to nás tím více povzbudila horlivost a zbožnost přítomného hloučku. Kéž je Matka Boží chrání na vojně!

Kunovice. Pout na sv. Hostýn dne 30. srpna konaná zvláštním vlakem z Kunovic dle pořadí desátá, měla aspoň pro Kunovické ráz pouti jubilejní, neboť jen farníků kunovských bylo na půl čtvrtého sta osob. Všeobecně překvapovala velká účast jinochů a mužů. Celkový počet osob jedoucích zvláštním vlakem byl 732. Pout doprovázena byla dvěma kněžími, dp. P. Aloisem Šilhavým a dp. dr. M. Mikulkou. Uspořádání pouti bylo při tom špatném počasí, které předcházelo, opravdu podnikem odvažným, když v neděli dopoledne byly vydány teprve čtyři legitimace. Poutníci navštívili bystřický chrám, aby uctili obraz P. Marie, který před odsvěcením sv. Hostýna byl na posv. hoře uctíván, na vrchu po vykonání křížové cesty navštívili hrob msgr. Kolíska, kde pořadatel pouti A. Štěrba vysvětlil v delší řeči, kdo zesnulý byl a koho v něm ztrácí hlavně slovenský lid

s posl. Hlinkou v čele. Večerní průvod světelný, Libera u pomníku padlých, vše působilo dojmy nezapomenutelnými a návrat z pouti domů byl opravdu svátkem celých katolických Kunovic.

„Slovácké noviny“ 12. září 1931.

Žopská letošní pout na Sv. Hostýn, konaná místo pondělka v neděli 13. září, pokud se týká účasti, vydařila se velmi pěkně. Totéž nemůžeme však říci o počasí. Zmokli jsme cestou z Brusného až do vrchu, na hoře samé pak byla lednová zima s deštěm až do 2 hodin. Už jsme se rozmysleli sejiti do Bystřice a odjeti do Holešova vlakem, když však dešť ustal, vraceli jsme se opět procesím, ovšem už trochu menším než ráno. Na zpáteční cestě zachytil nás liják zase v Brusném. Posečkali jsme tam ve vratech a ve dveřích až se déšť přehnal. Přišli jsme následkem toho domů později než jindy, mokří, zablácení, ale s myslí veselou a s dobrou náladou. Poutníci osvědčovali velkou trpělivost a obětavost po celou obtížnou cestu, ani autobusu neměli, všichni pěkně putovali pěšky. Žopské procesí zakončuje hostýnské poutě v naší farnosti. Také loni jsme trochu zmokli, ale přesto na pouť se každý těší, zvláště děti. Budeme se těšit i na příští pouť s nadějí, že bude pěknější počasí. V neděli také vezly 2 autobusy poutníky z Holešova do Štípy.

„Holešovský kraj“ 19. září 1931.

Jubilejní poutníci. Karolina Durišová z Opatové u Trenčína, roz. 1867 měla 16 roků, když byla po prvé na Sv. Hostýně. Letos přišla po třicáté a necítila únavy. — František Sehnal z Velkých Prosenic zúčastnil se 4. září 1881 jubilejní pouti jako velitel spolku vojenských vysloužilců z Vel. Prosenic se 14 členy. Udržovali se spolkem bystřickým pořádek při oné slavnosti. Je mu teď 78 roků a byl na Sv. Hostýně 115 kráte. — Anna Chalupová z Hvozdné byla také v roku 1881 na jubilejní pouti. Má teď 64 roků a chodí na Sv. Hostýn každý rok, někdy i dvakráte.

Místa pro autobusy a auta. Naše četnictvo tvrdí, že bude třeba při zahájení nové silnice na Sv. Hostýně místa pro 150 autobusů a asi 200 aut.

Mladý řeholník na Sv. Hostýně. P. F., salesián, rodák z Boršic u Velehradu,

vrátil se letos ze studií z Turina v Itálii. Své dojmy, které zažil ve vlasti, vypsal do amerického časopisu „Hlas“, jehož redaktorem je známý horlитель pro Sv. Hostýn Dr. Hynek Dostál, taktéž rodák z Boršic. V onom dopise popisuje pout na Svatý Hostýn takto:

Jen trochu jsem si odpočinul v salesiánském ústavě a odtud jsem se vydal pěšky na svatý Hostýn. Bylo krásné ráno. Silný horský vzduch šel mi k duhu a mnohokrát jsem se obrátil za sebe, abych se kochal krásou našich lesů, jimž rovných v Itálii není. Ó, jak jsi krásná ty moje moravská vlasti!

Za tři hodiny přišel jsem na tu posvátnou hostýnskou horu, kde tak rád každý Moravan spěchá. Matky tam jdou, aby složily k nohám Bohorodičky svatohostýnské své těžkosti, doporučovaly jí dítky své a poděkovaly jí za přijatá dobrodiní. Přicházejí tam otcové, synové a dcery a všichni chtějí nebeské Matičce něco říci a všichni odcházejí od ní potěšení.

I já, pane doktore, chtěl jsem se světit s něčím Panně Marii svatohostýnské. — Předně cítil jsem povinnost, abych jí poděkoval za dar svého povolání duchovního, za pomoc v mých studiích, za zdraví, které nikdy mně nechybovalo. Když jsem jel do Itálie, nevěděl jsem ani, jak řeč italská zní, ale v krátkém čase mohl jsem pokračovat ve svých studiích a dostal jsem se do úrovně kolegů italských. Tento zdar přičítal jsem příměluvě Bl. Panny Marie. Rodiče moji jsou chudí, ve svých studiích potřeboval jsem laskavých dobrodinců; a i ti mně nescházeli. Kdo mně je posílal? Jsem o tom přesvědčen, že mně pomáhala Bl. Panna Maria.

Vyprošoval jsem si Její požehnání i na další cestě životní, jež v brzké budoucnosti bude zasvěcena povolání učitelskému a vychovatelskému a teprve později studiu bohovědy, a bude-li také vůle Boží, stavu kněžského.

Posílněn tou věrou, láskou a nadějí, kterou bývá posílněno tolik Moravanů na posv. Hostýně, odcházel jsem s moravského Olympu. Byl jsem odhodlanějším bojovati boje životní, neboť byl jsem si vědom, že mám v sobě sílu, která mi nedá padnouti a ustoupiti.

S Hostýna odjížděl jsem do Podivic u

Vyškova k mému milému učiteli, vychovateli a dobrodinci dp. Josefu Hutovi, vzornému a obětavému knězi, bývalému kaplanu boršickému u Velehradu. Kéž více našich hochů dalo by se vésti katolickým horlivým knězem! Získali by tím mnoho pro svou duši a pro svůj život a jistě by mu, jako já, poděkovali slovy: „Pán Bůh zaplat!“ Slova, která řekne mladému člověku u dobrý, zbožný kněz, jsou slova pravdy, a řídí-li se jimi, neztroskotá lodička jeho života.

„Hlas“ 4. září 1931.

Svěcení základního kamene. Základní kámen provinčního domu sester sv. Kříže v Kroměříži posvěcen byl na svátek Narození Panny Marie o 3. hod. odpoledne. Posvětil jej arcibiskupský komisař sester, představený kněžského semináře v Olomouci monsignor Frant. Kutal. Kámen, pečlivě otesaný hranol s letopočtem, pochází s vrcholu Hostýna. Světitel napřed promluvil o významu svěcení a katolických řeholí, načež přečetl pamětní listinu, kterou zatmelil do kamene. Listina obsahuje stručné dějiny rozvoje a nynějšího stavu kongregace křížových sester. Slova, která při poklepu pronesly významné osobnosti, stavitelé a dělníci, vyznívala v přání, aby provinční dům sloužil Bohu k oslavě, církvi k ozdobě, kongregaci k rozkvětu, bližnímu ke spáse. „Pozorovatel“ 10. září 1931

Povětrnost v září. Záříjové počasí bylo chladné a deštivé. 25letý tepelný průměr v září jest 11·3 st., letos 7·8 st. První 4 dny bylo okolo 20 st., pak klesala teplota, 14. září byl první mráz, a od 22. do 27. září bývaly ráno 2—4 stupně pod nulou. Průměrná ranní teplota byla 7 st., polední 9 st., večerní 7 st. V roce 1912 byl září ještě chladnější: průměrná teplota byla 6 st.

Letošní září byl také deštivý. Záříjový 50letý průměr jest 80 mm, letos napršelo 108 mm, což by celkem nebylo mnoho, ale pršky se rozdělily na 21 dní; srážky padaly každý den od 17.—30. září, a také od 4.—7. září a 12. a 13. září. Mnozí poutníci zmokli: od Trenčína, Žopští, Kojetínští, Valašsko-klobučtí, rekruti; v den voleb sice nepršelo, ale zato na sv. Václava mlžilo celý den. Nejvíce napršelo 21. září: 15 mm, a 24. září 26 mm. K dešti se ve 14 dnech přidružila mlha a k ní ještě 23., 24. a 25. září vichřice. Mimo deště padal

také sníh; letos ne sv. Martin, ale sv. Mořic přijel na bílém koni: skoro ráno 22. září napadlo sněhu na 3 cm. Také později popadával, ale neměl trvání. Ale na Černavě - o 100 m vyšší než Hostýn - trval několik dní. Jasný den nebyl žádný, většinou zatažených bylo 17, takže za celý měsíc bylo více než ze tří čtvrtí zamračeno.

Silný vítr byl též 3., 5. a 6. září. Jindy válný mírný vítr, nejčastěji od severu. Průměrná síla za měsíc byla 5 m za vteřinu. Některé dny však byl velmi krásný rozhled! Tak jsme viděli 15. září jako na dlani všechny osady až k Týneckému kopci a k Sv. Kopečku; 24. září osady mezi Slatinicemi a Litovlí, 25. září chiámy a kasárny v Olomouci, Křelov s kostelem, chrámové věže v Těšeticích, Hněvotíně, Kostelci, Smržicích, v Plumlově, Náměšt, Drahanovici, Prostějov atd., 26. září zasněžený Praděd, severomoravské Sněžníky a všechny osady před nimi, věžní okna nového chrámu hejčínského, za Přerovem Bečvu z břehů vystoupplou, na několika místech vylitou Moravu, která se mezi Napajedlami a Uh. Hradištěm jevila jako dlouhý, bílý pás.

Vlaštovky odletěly před dešti na konci srpna; některé se tu objevily i později: 15. a 16. září bylo jasněji, asi 30 jich poletovalo okolo chrámu, i 23. září je bylo viděti. Jak snad vědí čtenáři, velké množství zimou skřehlých jich přiletělo do Vídně, kde slabotou umdlévaly a v hromadách ležely v zahradách, na střechách, na komínech. Vídeňáci je sbírali, donášeli je spolku pro ochranu zvířat, jenž jich přes 100.000 dopravil letadly, auty, drahou do Benátek. Jedna stará babička prý řekla: Tak nás jednou Pán Bůh všechny lidi vyhodí na ulici a teprve nahlédneme, že si máme vzájemně pomáhati.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V září 1931

6. bylo lidí v kostele	2000	a u sv. přijímání	600
7. " " "	1260	" "	700
8. " " "	4000	" "	3000
13. " " "	3000	" "	1500
20. " " "	1000	" "	385
27. " " "	250	" "	110
28. " " "	230	" "	106
Ve všední dny úhr.	2020	" "	989
Úhrnem	13760	" "	7390
Mši sv	slouženo	222.	

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Znovu prosíme, aby nikdo nepomýšlel zřizovat na Sv. Hostýně mešní fundace za sebe anebo za své příbuzné. V dnešní rozhárané době není to na místě. Jak snadno klesne valuta a jak snadno může dojít k převratům a ke zrušení církevního majetku! Nám také ubírají mešní fundace volnost, abychom rychle vyhověli prosbám o mše sv. v naléhavých případech.

Lépe učiníte, odkážete-li, anebo složíte-li určitý obnos na běžné mše svaté, které se slouží co nejdříve, jakmile by se nám hlásilo vaše úmrtí.

Také Mešním svazem, který je a se stále obnovuje jen na půl roku nebo rok, můžete si nahraditi mešní fundace a risiko jest opět jen malé. Každodenně sloužíme na Sv. Hostýně jednu mši sv. za živé i zemřelé, kteří jsou zapsáni do Mešního svazu. Peníze slouží výhradně výchově dorostu kněžského Tovarystva Ježíšova, pro který není dostatečná fundace a nutno tedy sbíratí almužny. Na půlroční účast se dává 10 Kč, na roční jednou tolik.

Počátkem října dlel na Sv. Hostýně Mistr Vosmík, aby konal potřebné studie k modelování uměleckých andělů pro hlavní oltář. Až časem vyplatí kostel hlavnímu oltáři, co si od něho vypůjčil na vnější opravu, nechceme, aby peníze někde ležely, nýbrž raději sloužily účelu, pro který byly věnovány. Oltář svatohostýnský se nebude měnit, pouze některé části se postupně obnoví anebo zdokonalí. Do velkých podniků se však pro dnešní hospodářskou tiseň vpouštět nebudeme.

Duchovní správa.

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

Od 12. října začal na Sv. Hostýně **zimní pořádek bohoslužebný** a potrvá až do 23. dubna 1932:

V neděle a svátky:

- Ráno:* o 8. hodině mše svatá a svaté přijímání,
o 1/2 9. hodině kázání,
o 9. hodině mše svatá s požehnáním.

Ve všední dny:

- Ráno:* o 1/2 6. hodině první mše svatá,
o 7. hodině druhá mše svatá.

Každodenně večer: o 7. hodině litanie a sv. požehnání.

1. listopadu svátek **Všech svatých**. Sváteční pořádek. Po mši sv. o 9. hodině průvod na svatohostýnský hřbitůvek.

Z REDAKCE.

M. Z., Zborovice: Upřímný dík za příspěvek. — *Rodina P. v Třinci:* Mše sv. sloužena podle přání. — *Mnohým dobrodincům:* Nemůžeme pro nedostatek místa ihned uveřejniti všechny milodary, ale dojde k tomu postupně v dalších měsících.

Toto číslo má 20 stran. Přidali jsme opět 4 stránky poněvadž bylo mnoho látky.

DOPISY ČTENÁŘŮ.

L. K. z B. nám píše: Zase mě to po delší době táhlo, abych navštívil Matku Boží na Sv. Hostýně. I vydal jsem se na cestu přes Hulín a Holešov a vystupuji v Bystřici. Potom se však dávám novou cestou na posvátný vrch. Ale to nikomu neradím nápodobit. Cesta je 8 km dlouhá, plně dvě hodiny jsem šlapal a slunce nemilosrdně hrálo. Pravý poutník půjde vždy cestou starou, která skýtá nádherný roz-

hled do kraje. Poněvadž jsem přišel cestou novou, marně hledám Božské Srdce Páně na schodech. Jaké bylo moje překvapení, když jsem je našel postavené nad Vodní kaplí, kde mile vítá poutníky přicházející na posvátnou horu. Teď jest na svém místě.

Je sobota před sv. Annou. Kostel plný. Vítkovice, Karlovice, rožnovská Bystřice v průvodech. Sobotní světelný průvod k pomníku padlých byl vpravdě kouzlem večera. Na sv. Annu bylo přemnoho lidí u stolu Páně.

Chodím po kopci kolem kostela. Tam baví se dva rolníci se sokolským odznakem: „Dnes jest tu příjemno i v kostele dosti volno. A velebný pán pěkně mluvil, nevím odkud jest a zdali nepraví také o nás, že my zámožní se zbyťácky jsme nová šlechta. No, oni nemohou si v republice zvyknouti a nám to závidí.“ Opravdu líto mi bylo těch dvou svedených duší, my jejich bratři jim snad nepřejem? Ano my jim nepřejem nevěrecký chomout jejich vůdců. Již jsem je nepustil z očí, neboť oba velmi pěkně se chovali při všech náboženských úkonech. Zvláště ten starší rolník se svým vnoučetem mne velmi zajímal. Odpustí mi, že jsem jej chytil tuto do kukátka. Vpravdě zbožný a co konal, jeviló víru, ale to vnouče, které tak pečlivě opatroval, to sotva již bude tak jednatí ve svém žití, to asi nepříjde již na Hostýnek.

A neméně poučné bylo nedělní odpoledne. Hlouček za hloučkem vystupoval na kopec k Mateři Boží. A co jsem již po tolik let neviděl: paní z lepší třídy společenské přišedší k oltáři padly na kolena a na kolenou putovaly kolem hl. oltáře. Teď se ve mně utvrdilo, co dříve jsem si jen myslil, že vše bez výjimky v blahých dojmech koří se Královně nebes. Tu vidíme, že země jest nám všem slzavým údolím, ale posvátný Hostýn, horou útěchy. Co zatím matky zbožně jdou s dětmi k oltáři, mužové vážně sledují duchem počínání jejich. Co asi se děje v duších jejich? Jak mnohá by si od srdce zaplakala, ale blízkost muže ji upozorňuje, by byla statečná a ona pozvednuvši hlavu svou k obrazu, upamatuje se, že klečí před obrazem té, která ze všech žen na světě byla nejstatečnější. Utírá slzu a vstává posilněna. Co pak přišlo výstředního, ať chováním nebo šatem, nepředstoupilo před obraz Královně nebes.

Mně se tam líbil velmi hošíček, kterého snad poprvé matička oblékla v dlouhé kalhoty — byl si toho také vědom, ale choval se velmi pěkně. A tu doznávám otevřeně, že nezemřely ještě dobré matičky, které opatrují své děti jako drahé perly.

Po sv. požehnání večerním rozestírá šero své perutě nad Hostýnem. Jen tu a tam kmitne se vojín telefonního oddělení, neboť tu noc mělo býti letecké noční cvičení. Stojím nad schodištěm, pod horou v dolině kmitají se již světla a do ticha večerního mísí se hovor. „Vidělas ty dráty a slyšelas, že bude cvičení hadroplánů nad Olomoucem? No všecko do času — přijde čas, kdy půjdeme bombardovati města my, ale pak běda pánům, kteří to dnes učí lid! Doba ta není daleká. Samé podvody a různice v životě veřejném, národ rozdělen na levici a pravici, ale jak levice, tak pravice plní si svoje nohavice a tož musí přijíti čas, kdy jim ty nohavice pořádně proklepeme.“ Povídám si, toť mluva zřetelná a mluvila ji žena. Prožíváme těžké krise!

Zavírám kukátko a jdu do Poutního domu. Pohled z druhého poschodí jest opravdu cosi jedinečného. Jak o tom uvažuji, slyším pod oknem: Polsko má mnohé krásy, má Čenstochov, má Varšavu, má Krakov-Wawel, ale Hostýn nemá. Mžikem jsem dolů a mísím se v zástup. Navazuji řeč a dovídám se, že jeden Čech z Volyně v Polsku od Rovna — navštívil výstavu v Holešově a chtěl viděti i Hostýn — a dodal: Hostýn za večera a pod ním světla měst a vesniček, to jest opravdu krása!

Ze Solance p. S. píše nám L. V. Dne 17. VII. vyrván byl z kruhů svých přátel a známých, zaopatřen sv. svátostmi, pan Martin Koláček, v požehnaném věku 87 let. Zesnulý požíval velké oblíby u spoluobčanů, čemuž nasvědčovala účast při pohřbu. — Byl také velkým ctitelem mariánským a horlivým čtenářem Hlasů svatohostýnských. Každoročně chodíval na Sv. Hostýn. Poslední tři roky před smrtí nemohl se již účastnit pro chorobu oční a tu když se domácí vraceli z poutě a přinesli pozdrav od Matky Boží, řinuly slzy po jeho tváři, ač neměl ve zvyku plakatí. Přes 40 roků byl svědomitým kostelníkem. O. v p.!

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech buď vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zasláné poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Tereziče od Ježíška děkují plníce slib: M. Valoušková z Bylnice u Brumova, která píše: Měla jsem půl roku těžkou nervovou chorobu. Jezdila jsem ke třem lékařům a bylo mi čím dál tím hůře. Když jsem si již nevěděla rady, jela jsem na Sv. Hostýn a prosila jsem Pannu Marii o uzdravení neb ulevení v nemoci. Též za synáčka jsem prosila a slíbila jsem, že veřejně v Hlasech poděkuji. A hle! ráno jsem jela na Sv. Hostýn nemocná a večer jsem se vracela uzdravená a též můj syn jest zdravý. Teď s radostí konám své denní povinnosti a jsem spokojená vědouc, že Matička svatohostýnská drží ruku nade mnou a nad mojí rodinou a nedá nám zahynouti! — M. K. z Kroměříže za mocnou ochranu a pomoc v těžkých záležitostech tělesných i duševních, za ochranu cti a dobrého jména, za uzdravení drahé matičky, za

šťastný výsledek při zkoušce. Zdálo se jí, že hrozným utrpením bude úplně tělesně a duševně zničena — listonoška z Kozlovic u Frenštátu — A. K. z Loukova za vyslyšení prosby a za uzdravení manžela — M. D. z Lipníka za pomoc v nesnázi — Mr. Josefa Králová, West Texas, za uzdravení — rodina A. B. z Místku za uzdravení chlapečka — členka Orla z farnosti Hornolhotské za prokázané dobrodiní a za vyslyšení prosby a posílá pozdrav do Kanady krajanům z Dolní Lhoty, z Horní Lhoty i ze Sehradic — R. D. z Brušperku za uzdravení — M. V. choť poslance z Uh. Hradiště za přijatá dobrodiní — A. J. z Tlumačova za uzdravení dítky — A. Z. z Pustějova za dobrodiní — ze Záhlinic za vyslyšení prosby — M. M. z Dřevohostic za uzdravení z těžké nemoci.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Za bloudící duše, za pomoc v nesnázi, za další ochranu Panny Marie, za šťastné uzdravení, student prosí za pomoc ve studiu čtenářka za pomoc pro bratra a sestru.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

Někteří vychovatelé pošetile se domnívají, že mohou mládež ochrániti proti smyslným nebezpečím pouhými přirozenými prostředky, bez pomoci náboženství a osobní pobožnosti.

Pius XI. v encyklice o výchově.

K N I H O V N A

KALENDÁŘE.

V každé rodině je nějaký kalendář. V katolických rodinách by měly býti katolické kalendáře, ne pokrokové a také ne socialistické. Bohužel většina katolických rodin nemá katolických kalendářů. Ani jich nezná. Je to jako s novinami.

Katolické kalendáře dělíme na dvě skupiny:

1. Kalendáře, která vydávají katolická nakladatelství a sice *Československá akc. tiskárna*, Praha II., Karlovo nám. 5. — *Václav Kotrba*, Praha II., Pštrosova 200. — *Steinbrenner* ve Vimperku — *Vlast*, Praha II., Žitná 26. — *Občanská tiskárna*, Brno, Starobrněnská 19. — *Matice Cyrilometodějská*, Olomouc, Wilsonovo nám. 16. Tyto kalendáře jsou vesměs dobré. Rozhoduje vždy nakladatelství, ne jméno kalendáře, nebo pestrý titulní list.

2. Kalendáře, které vydávají naše katolické dobročinné spolky nebo ústavy, aby takto získaly nějakých podpor. Je to pět kalendářů:

Kalendář Vincentina, Vincentinum, Praha-Břevnov.

Sv. Josef, Útulek sv. Josefa, Praha XII., Francouzská 56.

Přítel opuštěných, Domov sv. Antonína, Praha XII., Londýnská 19.

Klaverský kalendář, Družina sv. Petra Klavera, Brno, Petrov 7., Kč 5.—.

Černoušek, Dětský misijní kalendář, tamtéž, Kč 1.25.

Cena všech ostatních kalendářů jest skorem vždy Kč 7.—.

3. Zvláštního doporučení zasluhují: náš nejstarší kalendář „**Moravan**“, nákladem Občanské tiskárny v Brně a pak kalendáře, které vydává *Malice cyrilometodějská* v Olomouci. Té děkujeme zvláště za **týdenní útržkový kalendář**, jediný ryze katolický nám známý. To se zjistí podle 6. července a podle toho, že neuvádí svátky československé, protestantské a židovské. Neměli bychom kupovat útržkové kalendáře nekatolické. Proto pilně objednávejte tento útržkový, který s údaji historickými vydala *Malice cyrilometodějská* v Olomouci, Wilsonovo nám. 16., cena 7 Kč.

NOVINKY.

Pelikán Adolf S. J., **Víno ze sodomských vinic**, Praha 1931, Sdružení katol. mládeže, Praha II., Spálená 15, Cena 4 Kč.

Tuto knížечku považujeme za velmi důležitou pro dospělou mládež, která touží po vážných známostech anebo si je již dělá. Zde se jí ukazuje na příkladech ze života plná pravda. Mladým lidem se otevrou oči a nebudou do těch známostí slepě skákat jako felátka. Upozorňujeme však znovu, že se knížka hodí jen pro dospělou mládež. Mládeži dospívající mužské dejte Puntigamův spis: V Bouřích mládí a ženské Rebanův: Z poupat do květu.

Legio angelica, časopis pro ministranty a pro hochy, kteří touží po duchovním povolání, Praha XVIII.-1, ročně 10 čísel, Kč 5.—.

Tento časopis jsme posledně neuvedli mezi dětskými, proto teď se o něm zmiňujeme. Zahájil již druhý ročník a pomáhá vychovávat zbožné ministranty a budit kněžská povolání. Snad bude rozšířen, že by pak stál 10 Kč ročně.

Občan a škola, Informační věstník o školských otázkách, vychází 5 krát do roka, předplatné 10 Kč. Redaktor JUC Jindřich Hrbáček, Přerov, Blahoslavova 41.

Tento časopis doporučujeme všem, kteří potřebují informace o školských zákonech, předpisech a jiných otázkách. Každé číslo tvoří samostatný celek. Teď vyšlo 4. číslo II. ročníku. První ročník lze dostat za Kč 8.—.

Pecka Dom., **Oheň na zemi**, Myšlenky a příklady, Praha, Franci, str. 232, Kč 26.50

Tato cenná kniha podává krátké, ale duchaplné úvahy o Bohu Otci, Kristu Pánu, Duchu Svatém, duchovním životě a apoštolátě. Je to jako stvořené pro naši katolickou inteligenci a doporučujeme opravdově tento spis jako velmi vhodnou duchovní četbu. Celkem podává 85 vybroušených článků. Každé slovo je na pravém místě.

Tři obrázková alba z nakladatelství Kropáče a Kucharského, Praha I., Konviktská 5, cena každého Kč 1.50.

Každé čítá 25 obrázků hlubotiskových malého formátu. Jedno má obrázky ze života B. P. Marie, druhé ze života sv. Antonína Paduánského a třetí obrázky o sv. Terezii Ježiškově. Některé z obrázků jsou pečlivě provedeny, jiné však jsou ještě technicky nevyspělé. Naše domácí reprodukce nerovná se přece ještě cizozemské. Cena jest velmi levná a jako malý dárek se alba dobře hodí zvláště pro děti.

Drouven Ernst S. J., **Kalender katholischer Jugend** 1932, Freiburg im Breisgau, Herder & Co., str. 336, Kč 12.80.

Šťastná mládež německá, které se dostalo tak zajímavého, poučného a bohatě vypraveného kalendáře! Již loňský kalendář byl vzorný, letošní se mu nejen plně rovná ale jej i předstihuje. Redaktor není sám; dovedl získat pro tuto ročenku celou řadu katolických pracovníků a organizací, kterým záleží na budoucnosti národa a církve v něm. Kéž by se nám v dohledné době podařilo něco podobného také u nás! Zatím radíme, aby naše dospívající mládež, rozumí-li německy, byla obdařena tímto kalendářem. Předpokládá sice poměry německé, ale mnohé je nám společno.

DER GROSSE HERDER

Nejnovější, na výši doby stojící
slovník pro katolické křesťany
12 svazků a kniha map

N. Kočí, Brno — M. Jánáková, Dědice — A. Kyselá, Mořkov — A. Langová, Polná — A. Kopečková, Příbor — N. Bubeníková, Sv. Voda — Fr. Maňušková, Vilémov — K. Bartošik, Zelená Hora — T. Hřebacková, Břeclav — N. Zaoralová, Karlovice — Št. Dokoupilová, Jevičko — M. Klimešová, Studénka — Manž. Novákoví, Prostějov — 4 Kč: A. Králíková z Měřovic — J. Koliba, Dol. Bojanovice — 3 Kč: J. Příbylová, Těšany.

Na hlavní oltář: N. N. Olšany 50 — Jan Bartík, Videň 60 — N. N. z Olomouce 200 — A. Přihodová, Brno 50 — N. N. z Olomouce 25 — Fr. Šnajdrová, Štěpánov 20 — A. Hromicová, Frýdek — N. N. na poděkov. za uzdravení 20 — J. Navrátilová, Štěpánov 10 — Fr. Niklová, Němčice 50 — Čten. Hlasů z Nivnice na poděkov. 20 — B. Hrabalová, Popůvky 10 — K. T. z Hrdčan na poděkov. za vyslyšení 200 — Fr. Čuba, Rajnochovice 10 — Manž. Novákoví z Brna 50 — Fr. Ambrožová, Brno 5 — M. Pospíšilová, Pačnice 5 — E. Hüser, Lubné 10 — M. Lundrová, Prostějov 5 — N. N. z farnosti Zborovické 5 — A. Macháčková, Kladníky 10 — C. Sláškova z Lazník.

Na Sv. Antonína: N. N. z farnosti Zborovické 10 — N. Tichavský 10 — Čten. Hlasů z Nivnice 5 — N. N. Veselíčko 5 — C. Složková z Lazník 10 — A. Mařová, Osek 5 — A. Böhmová, Olomouc 50 — Ž. Slovákova, Dřevohostice 10 — Fr. Nováková, Staré Město 5.

Na oltářní a věčné světlo: Manž. Novákoví z Prostějova 5 — M. Zezulová, Jevičko 10 — Št. Dokoupilová, Jevičko 5 — N. Drbalová z Brna 5 — A. Talachová, Lověšice 5 — N. N. z Veselí Fr. Niklová, Němčice 33 — M. Baňochová, Brno 20 — N. Zdráhalová, Lipník 20 — N. Klemová z Brna 10 — A. Herman, Kunovice 10 — O. Velisek, Třebětice 10 — A. Maloňová, Mor. Ostrava 10 — M. Měřivová, Mor. Ostrava 10 — M. Hraditová, Sušice 10 — N. N. z Místku 10 — A. Stará, Hodonín 10 — N. N. Třebětice 5 — M. Koncléřová, Hodonín 5 — N. N. Místek 6 — R. Pavelková, St. Město u Frýdku 10 — K. Petříková, Sulimov 5 — z farnosti Zborovické 5 — Čten. Hlasů z Nivnice na poděkování 20 — L. Marčíková, Hranice 5 — A. Gajdušková, Pašovice 5 — N. N. Stará Boleslav 40 — N. N. Frýdek 10 — M. Štollová, Ivanovice 20 — N. N. Ivanovice 50 — N. N. Boršice 10 — A. Přihodová, Brno 5 — A. Mařová, Osek 5 — Št. Vanda, Vážany 6 — N. N. z Řepiště 10 — A. A. z Chropyně 10 — Ž. Slovákova, Dřevohostice 5 — N. N. z Kyjova 20

Na korunky Panny Marie: Jos. a Ver. Hoďákoví, Žilina u Nov. Jičína 50 — Al. Korhelová, Kožušany 50 — Čten. Hlasů z Nivnice na poděk.

5 — N. N. Roštění 10.

Na sochu Božského Srdce Páně: Manž. Novákoví z Brna 50 — z farnosti Zborovické 10 — Čten. Hlasů z Nivnice 10.

Na elektr. osvětlení: M. Drápalová, Tovačov 12 — A. Přichystalová, Olomouc 5 — Poutníci z Frýdku 40 — E. Komínek, Veselí 5 — M. Baušová, Brno 20 — N. N. Špičky 10 — M. Quierncová, Žabovřesky 5 — M. Rybová, Skalka 10 — N. N. Zahnaevovice 5 — V. Pavliš z Osík 10 — M. Bořimová, Příbor 5 — N. N. ze Sušic 10 — Čten. Hlasů z Nivnice 5 — Št. Žížková, Letovice 10 — Fr. Šimková, Chlebovice 5 — N. N. Příbor 5 — T. Chupiková, Lidčicko 9 — O. Velisek, Třebětice 10 — M. Pávková, Břeclav 10 — A. Ryšánek, Kunovice 3.

Na křížovou cestu: Rod. Řeháková, Brno 10 — C. Složková z Lazník 10 — A. Mařová, Osek 10 — Manž. Novákoví z Brna 20.

Na Poutní dům: Z farnosti zborovické 10.

Na duchovní správu (Klášter T. J.): Dp. Frant. Segefa, děkan, Uherčice 25 — M. Odulková, Pašterná u Frenštátu 106 — N. N. z Moštěnice 10 — S. V. Hrubčice 15 — N. N. Smržice 20 — N. N. z Jevička 100.

Na dorost T. J.: Fr. Niklová, Němčice 50 — Knězi exercitaní 100 — R. Janušová, Hovězí 20 — T. Sklenář, Bratřejov 5 — N. N. z Olomouce 20 — M. Š. Opava 10.

Na Vodní kapli: C. Složková z Lazník 10 — A. Mařová, Osek 10 — M. Švecová, Vicov 20 — z farn. zborovické 10 — Čten. Hlasů z Nivnice 5 — N. N. ze Všetul 20.

Na kostelní prádlo: A. Romanová ze Lhotky u Uher. Brodu 100 — Poutníci z Hroznové Lhoty jemně pracované tylové antependium na hlavní oltář.

Na africké misie: Ferd. Sadilek, Nový Jičín 30 — M. Sošková, Stará Bělá 10 — Čten. Hlasů z Nivnice 5.

Na sochu Panny Marie: Z farnosti zborovické 10 — Anežka Parcelova 5.

Na nové varhany: Z farnosti zborovické 10.

Na tiskový fond: N. N. z Holice 8 — A. Strakošová, Vítkovice 8 — B. Černošková, Kyselovice 8 — Ž. Weishamerová, Hustopeč 8 — A. Herman, Hluzov 6 — A. Havelka, Ptení 3 — M. Kažmírová, N. Hrozenkov 4 — M. Svehová, Hor. Srnje, Slov. 6 — A. Růžička, Kokory 8 — A. Polášek, Žilina 3 — J. Frys, Noslava 6 — F. Ševčík, Police 2 — J. Jalůvka, Metylovice 3

Všem šlechetným dárcům srdečně „Zaplať Pán Bůh!“

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Josef Marčík, obchodník z Domanína.

Emanuel Roháček z Prostějova.

Marie Lutonská z Bílavska.

Cecilie Kovaříková z Buchlovic.

Josefa Chrobáková z Rybář u Oseka.

O. v p.!

Věrnou reprodukci zaoltáří chrámu Páně s Matkou Boží na Sv. Hostýně

nabízí grafický závod L. KLABUSAY V HOLEŠOVĚ.

Velikost obrazu 50x68 Kč 12.—, velikost 34x50 Kč 8.— mimo obalu a porta které obnáší Kč 4.—. Obraz tento nemá scházeti v žádné katolické rodině.

Ron & Štefek, Vyškov, Morava

Vodovody, plynovody, parní topení, čerpadla všeho druhu a každý účel, výbušné motory.

„Hlasy Svatohostýnské“

vydaly a mají dosud na skladě tyto spisy:

Puntigam: V bouřích mládí.

Kniha pro mužský dorost, zajímavá a zdobena cennými kresbami Führichovými. Cena poštou 6.— Kč.

Ovečka: Duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly. Kritický překlad původního španělského textu s úvodní studií P. Ovečky. — Cena 18.— Kč neváz., 25.— Kč váz.

Ovečka: Návod k rozjímavé modlitbě

Kniha poskytuje více, než praví nadpis. Je to návod ke všem druhům vnitřní modlitby až k modlitbě mystické, kterou autor charakterizuje stručně, ale jasně. Cena 26 Kč nev., 32 Kč váz.

Abel-Tomeček: Katolický muž.

Modlitební knížka stručná, ale praktická pro muže. Vázaná 2.— Kč.

Lepka: Sv. Alois a jeho životní program. Úvahy časové pro naši katolickou mládež. Cena 3.— Kč.

Rozkošný: Svatý Hostýn.

Otisk ze Slovníku bohovědného. Cena 50 hal.

Ovečka: Chléb náš vezdejší.

Stručné poučení o častém sv. přijímání podle zásad sv. Otce Pia X. Cena 80 hal.

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb oتمان - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85.—

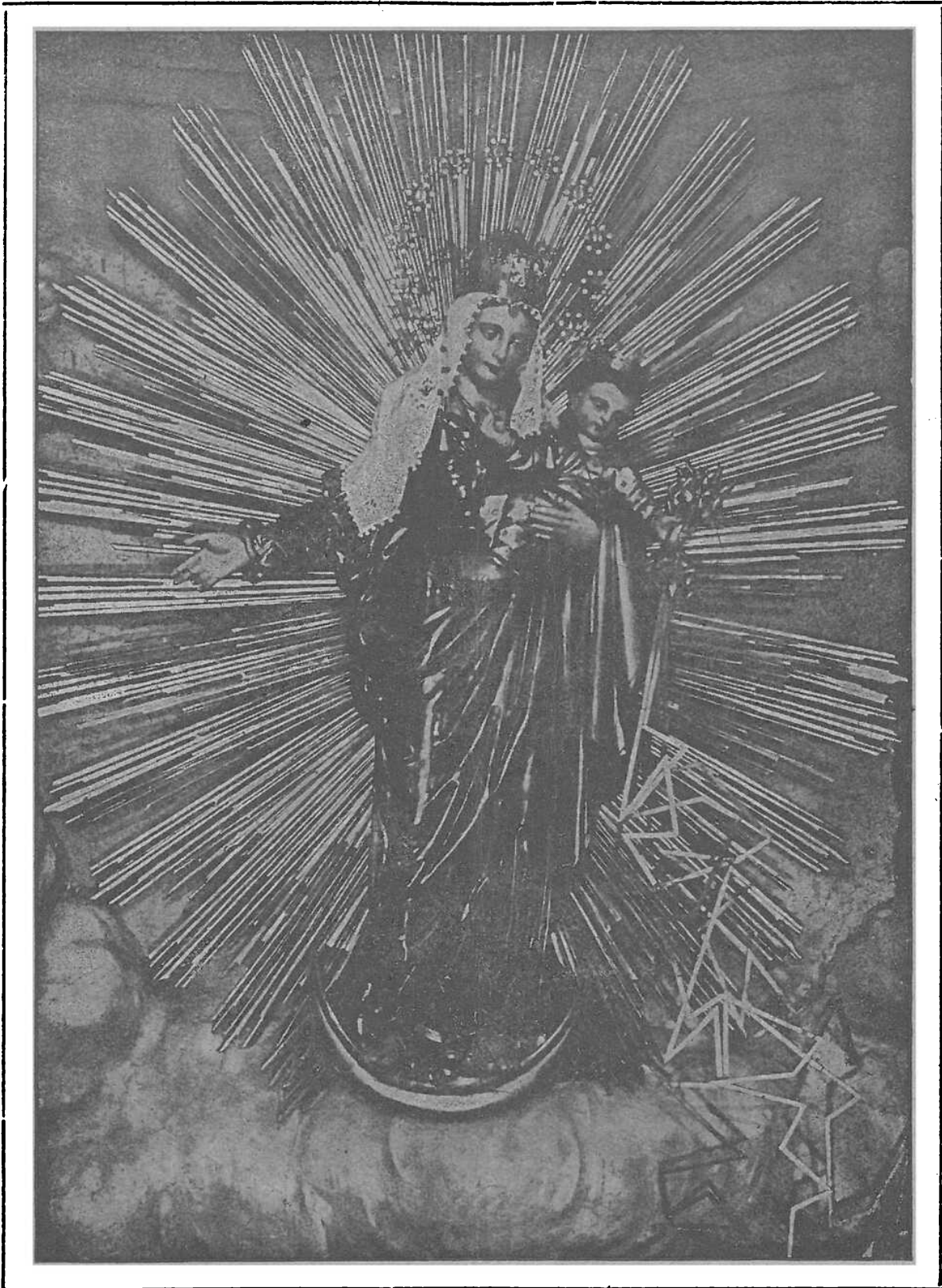
obdržeti u katolické firmy:

Jan Kyncl, textilní závod, Hlinsko v Čechách.

Možno též obdržeti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prošívané přikrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

HLASY SVATOHOSTÝNSKÉ

Číslo 12.

Prosinec 1931.

Ročník XXVII.

Měsíčník pro lid s přílohou „Obrození“.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Alois Stork T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč, v ostatní cizině 18 Kč, — v Americe 1 dolar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr. v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Číslo účtů u Poštovní spořitelny v Brně pro zásilky peněz:

104.169 = Duchovní správa na Sv. Hostýně (na kostel, máe sv. a klášter)

106.309 = Hlasy svatohostýnské, Hostýn (předplatné Hlasů a za knížky)

104.514 = Matice svatohostýnská, Hostýn (příspěvky členské a dary MSH)

Obsah: Mesiánské proroctví, str. 121 — Dvě skupiny, str. 222 — Rudolf Rozkošný S. J.: O nové hostýnské silnici, str. 223 — Štěpán Berghoff: Trestanec (dokončení) str. 223 — F. P. Kyjovský: Noční návštěva, str. 226 — Alois Stork S. J.: Maminkám dnešním a budoucím, str. 228 — Kronika, str. 230 — Listárna, str. 234 — Knihovna, str. 235. — Vyobrazení: Correggiova „Svatá noc“, str. 228 — Školní mládež z farnosti valašskomeziříčské, str. 230 — Když na podzim pro nedostatek slámy jsme hrabali a svázeli suché listy, str. 231 — Silnice svatohostýnská prořínající jižní val, str. 233.

DARY.

NA KOSTEL: 200 Kč: A. Böhmová, Olomouc — Št. učít. Stará Boleslav — 150 Kč: Mar. Fr. z Přivozu — 130 Kč: Al. Seidl a spol. — 100 Kč: Dp. R. Zásměta, far. v Pustějově — Ed. a Anna Zásmětovi v Pustějově — Rud. a Mar. Zásmětovi v Pustějově — Fr. Valáková, Příbor — N. N., Kvasice — Fr. a Mar. Mikuláškoví, Cetechovice — N. N. z Choryně — Fr. Spurný, Bilsko — Rod. Mrázková — J. Slováčková, Přerov — Snoubenci ze Lhoty u Malenovic — A. Pospíšil, Hor. Nětčice — 80 Kč: J. Stodůlka, Boršice — 50 Kč: A. Jemelík, Grymov — N. N. z Císařova — N. N. z Dobrotic — E. Adamec, Jaroměřice — N. Zubaníková, Javorník — Fr. Resler, Mor. Ostrava, — Ž. Seidlová, Uher. Brod — Dp. J. Pavlášek, far., Radvanice — Dp. J. Nizký, far., Praha-Žižkov — N. N. Šakvice — N. N. Brno — Št. Pacovská, Vyškov — 40 Kč: M. a Fr. Dobšovi — N. N. Sv. Hostýn — 30 Kč: N. N. z Přerova — K. Hajda, Milotice — A. Volejníková, Nové Hvězdlice — N. N. ze Všetul — L. Bakalová, Přílepy na poděkování — N. N. z Prusinovic — N. Gottwaldová, Č. Těšín — Dp. K. Kolísek, Brno — 20 Kč: Fr. Bernovská, Chvalkovice — Fr. Šimanová, Krásno, Slov. — N. N. z Holesova — N. N. ze Svinova — N. Kozelková, Vel. Opatovice — A. B. z Choryně — N. N. Ondratice — N. Bagarová, Blatnice — J. Šimik, Kelčany — N. N. Krhov — N. N. Tetětice — Fr. Kratochvílová, Dambořice — M. Benetková, Bystřice p. Host. — H. Michalíková, Mor. Ostrava — A. Ezechylová, Zděchov — J. Patal, Ostrata — A. Hruška, Hranice — N. rod. z Komárného — M. Miková, Místek — A. Jirečková, Místek — N. N. z Nedačlebic — A. Bokeš, Vedeň — Fr. Halabala, Hulín — M. Kouřilová, Kurovice — N. N. Uher. Brod — Dp. Fr. Ruffa, far., Nová Ves — M. a Fr. Chme-

lařovi, Noviči — S. Hlaváč, Kunčice p. Ondřej. — J. Bajkart, Přerov — 15 Kč: N. N. z Místku — V. Henzl, Jaroměřice — T. Janková, Strážnice — 13 Kč: M. Divilková, Veselá — 10 Kč: N. N. z Hulína — M. Leharová, Brničko — A. Krmelová, Brničko — J. Punčík, Hovězi — A. Marysová, Kozlovice — M. Vagnerová, Klokoči — N. Sekerová, Přerov — B. Ševčíková, Místek — J. Dvršová, Brno — Čtenář Hlasů, Zábřeh n./Odr. — A. Malinová, Čekyně — J. Fijalová, Napajedla — M. Dostálová, Kostelec u Holešova — J. Jelinová, Brno — M. Havelková, Bohonice — J. Ondrůch, Čeladná — M. Humpolcová, Hodslavice — N. N. z Místku — M. Babincová, Místek — K. Müllerová, Místek — A. Vidrenská, Místek — J. Fridrich, Sviadnov — M. Haderková, Přerov — A. Barbošová, Studénka — Š. Žížková, Chlebovice — M. Vrublová, Frýdek — A. Malinová, Oplocany — A. Kopřiva, Pácedluky — Fr. Ptáček, Zábřeh — V. Lehar, Zábřeh — V. Tobolová, Frýdlant — Fr. Mikušová, Nový Hrozenkov — Ž. Olšanská, Tvorovice — N. N. Prusinky — N. N. Starojická Lhota — N. N. Hranice — N. N. Řepišťe — N. N. Klopotovice — Čten. Hlasů z Rokytnice — N. N. Šakvice — A. Juřicová, Hovězi — N. N. Chropyně — N. N. Jezernice — Poutníci z Albrechtic — Čten. Hlasů ze Štěpánova — K. Skopal, Hulín — Fr. Kolář, Hranice — A. Sedláčková, Prostějov — N. Viedermanová, Kroměříž — A. Gajdová, Strážnice — J. Povada, Opatová, Slov. — N. N. Prakšice — N. N. Ludslavice — Fr. Ryšánek, Kunovice — M. Kojecký, Záhlinice — Fr. Mohel, Záhlinice — Fr. Kozáková, Osíčko — N. N. Roštění — L. Sacher, Vsetín — J. Žák, Stará Ves — Rod. Navrátilová, Zborovice — C. Hubková, Přerov — Jos. Hubka, New-York — N. N. z Polanky — N. N. Ostroz. Nová Ves —

HLAS SVATOHOSTYŇSKÉ

Číslo 12.

Prosinec 1931.

Ročník XXVII.

MESIÁNSKÉ PROROCTVÍ.

700 roků před Kristem Pánem prorokoval Isaiáš o Matce Boží a jejím Synáčkovi, jak spravedlivě bude vládnout, jaký mír rozhostí se v jeho říši a jak sjednotí všechny národy.

*Prut vzejde z pahýlu Jeseova,
výhonek z kořene jeho vykvete,
a spočine na něm duch Hospodinův:
duch moudrosti a rozumu,
duch rady a síly,
duch umění a pobožnosti,
a naplní jej duch bázně Hospodina.*

*Ne podle toho, co oku se zdá, bude soudit,
aniž podle toho, co uslyší, bude trestat.
Ale podle práva bude se ujímat chudých,
a spravedlivě mstít utlačené . . .*

*Bydliti bude vlk s beránkem,
a rys s kozlátkem bude ležeti;
tele a lev budou spolu se žít,
a malé dítě bude je pohánět.
Kráva s medvědicí bude se pásti,
spolu odpočívati budou mladé jejich . . .*

*V ten den bude výhonek Jeseův státi
jakožto znamení národům;
pohané budou ho hledati,
a místo jeho, kde spočine, bude sláva.*

(Js. 11, 1.—10.)

DVĚ SKUPINY.

ZAČÁTKEM ZÁŘÍ to bylo, studená sychravá neděle. V zástupu poutníků upoutala na sebe mou pozornost tři chudé dívky — bosé, chatrně oděné — jistě nežijí v nadbytku. Ale čím menší jejich blahobyt, tím větší štěstí jim září z očí, kdy klečí před obrazem milostné Panny, jakoby se od ní ani odtrhnout nemohly. Konečně vstaly, obešly oltář, dvě z nich vhodily do pokladnice po penízi — marně bys od mne zvědál, kolik; jenom ten, jenž si v evangeliu všiml žebračky a jejího halče který vhodila do chrámové pokladny, by ti snad mohl říci totéž, co tam učenníkům „Tyto dvě darovaly více než všichni ostatní.“

Ještě před kostelem jsem je viděl — zastavily se a hleděly zpět — —

„Nechce se vám domů?“

„Ba že nechce, je tu tak krásně u Matičky.“

„Tak tu zůstaňte.“

„Nemůžeme, už musíme jít, abychom za světla přišly domů.“

„Jak daleko máte domů?“

„Šest hodin, až do * * *“

„Pobuďte si tu ještě tři hodiny u Matičky a jeďte vlakem.“

„To si nemůžeme dopřát, jsme chudé.“

„Po kolikáté jste na Sv. Hostýně?“

„Poprvé. Už tak dávno jsme se těšily, a nemohly jsme. Vždycky nám bylo do pláče, když jsme viděly, jak se od nás chystá procesí na Sv. Hostýn a my musily zůstat doma ve službě. Letos nás Panna Maria vyslyšela, hospodáři nám dovolili Radostí jsme ani spát nemohly tu noc před poutí.“

„Není vám zima? Nebolí vás nohy?“

„Za tu radost to stojí, trochu té zimy nebo bolení.“

„Co si nesete z pouti?“

„Já růženec pro sebe a pro maměnku“, praví první.

„Já růženec pro sebe — maměnka už májí“, praví druhá.

„Já jsem sirotek“, praví třetí, „nemám nikoho na světě a ani halče v kapse — ty dvě se na mne složily a koupily mi také růženeček.“

Ukázaly mi své růžence — prosté, dřevěné, snad ty nejlacinější, které v krámě měli. Napadlo mi: Kdybych vyměnil svůj perleťový za ně, nepochodil bych špatně — jistě že Boží požehnání bude spočívat na těch růžencích, s takovými oběťmi získaných. Ale taková výměna by byla nápadná.

„Já vám k těm růžencům přidám po medailce, chcete?“

A vyhledal jsem ve svých pokladech tři nejpěknější medailky svaté Panny. Moje tři chudičké poutnice si utíraly oči radostí.

* * *

Začátkem července. Strašné vedro. Podle křížové cesty se ubírala tříčlenná rodina pán s paní a dospělou dcerou.

„Já jsem myslila, že se v autu uvařím.“

„Já se zase bála, že nás na cestě na kopec vyklopí každou chvilku.“

„Já se těšila, kdo ví co tu nahoře nenajdeme, a ono nic. Takové vedro — člověk chce zmrzlinu, že prý nemají; tož aspoň mraženou kávu — také nemají. Jídelní lístek — že prý ve všední den není mnoho hostů, tak že není velký výběr.“

„To bylo na Štrbě jinačí, co?“

„To se rozumí, že bylo jinačí. Podíváme se tam?“

„Tam ne, tam už jsme byli.“

„Tož, kam tedy?“

„Kde jsme ještě nebyli. Musíme přemýšlet — mně se zdá, že republiku jsme už viděli celou.“

„Pojeďme dolů, už jsme si Hostýn prohlédli.“

„Já řekl šoférovi, že se tu zdržíme hodinu - musíme ještě čtvrt hodiny na něho čekat.“

• • •

Dvě skupiny. Chudé dívky, které nemají snad celý boží rok radost pražádnou, těší se na „Matičku“, a jsou u ní šťastné a blažené. Aspoň několika krůpějemi radosti jim nebeská Matička osladí jejich trpký život. A vedle nich zámožná rodina, srdce i žaludek přesycený nejvybranějšími požitky — co ještě by mohlo takovým lidem radost způsobit? Přejedli se rozkoší, a jejich srdce je na tom zrovna tak jako pře-
cpaný žaludek: nechut ke všemu. Ti ovšem u „Matičky“ mnoho radosti nenajdou.

„Bohaté propustil s prázdnou a chudé milostmi obdařil“, pravila sv. Panna ve svém chvalo zpěvu.

Rudolf Rozkošný S. J.

O NOVÉ HOSTÝNSKÉ SILNICI.

PŘED NĚKOLIKÁ TÝDNY byl na pouti kněz z blízké osady a vypravoval, že zbožní lidé z okolí hostýnského nejsou s novou cestou spokojeni a že tvrdí, že pravá pout se má konati pěšky a ne autem. Je to ovšem z velké části pravda. Konávali opravdu *kající pout*: šli pěšky, spali v kostele, nebo venku na louce a na kamení kolem kostela a v hloučcích při svitu svíčky zpívali i celou noc. U zpovědnice někdy čekali až do třech hodin odpoledne. Za toto velké pokání jim Panna Maria udělila velkou duševní útěchu a oni odcházeli celí šťastní domů a byli přesvědčeni, že vykonali opravdovou pout a že každá pout se má takovým způsobem konati.

Co však ti, kteří neměli tolik síly a zdraví, aby toto všechno snesli? Takoví velice reptali a dávali i zevně nespokojenost na jevo. Na začátku války 15. srpna 1914 přišlo velice mnoho poutníků, kteří pro nedostatek noclehů spali na louce. V noci se spustil déšť a poutníci se nevešli ani do hostince ani do chrámu. Co učinili? Přišli před klášter, s násilím žádali o nocleh a rozbili několik okenních tabulí.

Štěpán Berghoff:

TRESTANEC.

Dokončení.

rohu stojí krčma s dupárnou a jazzbandem. Když jsem se minulý pátek vracel domů, viděl jsem, jak na schodech sedí mladá paní Jambíková plačíc s třemi dětmi. Muž opilec je všechny čtyři vyhodil z bytu. Dělá to tak častěji! Maminka je vzala na noc k nám a ustlali jsme jim v mé světnici. Já sám jsem vandroval s polštářem a s pokrývkou na půdu jako často za mladých let. Druhého dne cestou do továrny jsem si čistého pana manžela vzal pořádně do práce. Náhodou pracuje u nás, jen v jiném oddělení. Vypravoval jsem mu o svém smutném mládí a tázal jsem se ho, chce-li svým dětem připravit také takové peklo. Velice se styděl a hlavní vinu svaloval na prokletý alkohol. Míním se ho ujmouti. Večer, zvláště po výplatě, chodíme spolu domů. A když to nejde po dobrém, tak to jde po zlém!

Různé myšlenky mi víří v hlavě. Mohl bych všelicos ještě napravit, kdybych za-

chránil jej a jeho rodinu a ještě jiné alkoholiky v naší ulici. Což, kdybychom založili zvláštní katolickou záchrannou armádu v tom našem velkoměstském bahně? Práce je zde víc než dost. Či se máme my katolíci dáti zahanbiti armádou spásy a modrým křížem?

Maminka ví, že jsem zas po dlouhé době byl jednou u sv. svátostí. Štěstím jen září! Ta dobrá, hodná maminka! My dva se máme teď na světě jako v nebi. Jen kdybych pořád neměl před očima trápení své ženy!

Tak, teď jsem Vám zas jednou složil důkladné účty. Mám radost, že jsem Vám mohl napsat něco pěkného a nepříliš mnoho smutného.

Srdečně Vás za sebe i za maminku pozdravuje

Vám vždy oddaný Jan Bartík.

S dne 20. října 192 .

Milý příteli!

Ani netušíte, jakou radost jsem měl

Asi měsíc předtím přišlo procesí z Vídně. Ani hostinec, ani Útulna nestačily pro noclehy. Dámy v hedvábných šatech stály s kyselým obličejem před pryčnami v ambitech. A za týden po pouti vyšel ve vídeňském časopise ostrý článek proti Sv. Hostýnu: že vídeňští Čechové již nikdy ve větším průvodě nepřijedou na pout, že budou jezdivati do Mariazel, kde je dosti noclehů a kde také bez překážky mohou v kostele konati světelné průvody a ostatní pobožnosti.

Podobných nespokojenců bylo mnoho a počet jejich rostl.

Co měl proti tomuto hnutí činiti Sv. Hostýn? Neměl-li zůstatí poutním místem pro pouhé okolí a pro staré Slováky a Valachy — výslovně pravím pro staré Slováky a Valachy, neboť nynější mládež již tolik nesnese jako před 50 lety — musil se *potřebám poutníků přizpůsobovati*. To uznal sám nejdůstojnější pan arcibiskup a podporoval stavbu Poutního domu. A poutníci sami, kteří nemohli pro slabost neb krátkost času jíti pěšky na pout, přijížděli drahou a v nynější době autobusy. Počet poutníků přivezených autobusy vzrůstá. Osadami, jimiž ještě před několika lety procházely četné průvody za zvuku nábožných písní a hudby, skoro ráno hrčí autobusy. Skoro každou neděli kolem sedmé hodiny ráno spatříš v kostele slovácké kroje, kteréš včera neviděl! To jsou Slováci z Kyjovska: přijeli autobusy. Taktéž skoro každou neděli vcházejí do chrámu poutníci, klekají na obě kolena, hluboce se pokloní a dělají křížek na čele, ústech a na prsou. To jsou až z Brněnské diecese! Taktéž autobus z Opavy stojí skoro každou neděli nahoře. Jistý pan farář z Konicka pravil: Dříve pro velkou vzdálenost a pro špatné spojení vlakové jezdily od nás na pout na Sv. Hostýn tři osoby. Nyní jezdívají tři autobusy!

A tito všichni chtějí konati opravdovou pout! Časně ráno vstávají, cestou se modlí neb zpívají, jdou hodinu do kopce lačni, čekají dlouho u zpovědnice, jdou pak k sv. přijímání, jsou na dvou kázáních a na několika mší sv., od-

z Vašeho posledního dopisu. Teď vím, že jste dobře schován na srdci naší Matky Církvě.

Milý příteli, tak často mluvíme o Církvě, a myslíme při tom na svaz papeže, biskupů, kněží a věřících. Jak velice jsme vnější! Vidíme jenom lešení, toliko organizaci! Církev je mnohem více! Je něčím tajemným, hlubokým. Se svou hlavou Kristem je živým tělem, v němž proudí božský život. Náležíte nyní k tomuto živému tělu, jste živým údem a nikoli mrtvým. Vaší duší proniká proud milosti Kristovy. Vy jste v něm a on je ve Vás. Milý příteli, již nejste žebrákem. Jako úd na těle Kristově jste dítětem Božím, jste víc než dítětem královským. Nyní chápete mou radost, že jste vstal ze smrti k životu.

Pozdravuji Vás s úctou a s bratrskou láskou. Poslední zbyteček strachu o Vaši budoucnost z mé duše vymizel. Nyní Vás bude srdce ještě více puditi, abyste pracoval pro Krista. Bohužel, ponechali kato-

líci tu práci kněžím a biskupům. To nebylo správné. Neboť všechen lid, spojený s Kristem, je „královským kněžstvem, národem svatým“ (1. Petr. 2, 9), t. j. všechen lid spojený s Kristem je povolán k svatému životu a k apoštolské činnosti. Každý má býti na svém místě apoštolem, bojovníkem, katolickým pracovníkem slovem i skutkem. Proto, milý příteli, teď víc než kdy jindy vzhůru pro Katolickou akci! Víím, že ve Vašem srdci plane svatý žár. Kéž tento žár vzplane mocným plamenem!

Učiňte Pánu Bohu velké přislíbení: „Jestliže, všemohoucí a milosrdný Bože, mi vrátíš manželské štěstí, tak my oba, žena i já, budeme Tvými apoštoly!“

Již jsem Vám řekl, že Pán Bůh se nedá předstihnouti velkodušností. S Pánem Bohem, milý příteli!

Srdečně pozdravuje Vás i Vaši milou maminku

Váš farář L

IX.

Polní cestou k N . . . kráčí Jan Bartík. Cesta je samé žluté bláto. Vítr skučí, na

nebi se hromadí tmavé mraky. Ale což se osamělý chodec stará o bláto, o vítr

poledne na sv. požehnání a po něm konají křížovou cestu, zkrátka chtějí vyplnit všechny podmínky, aby si od Panny Marie přinesli co nejvíce posily a útechy. Počet takových poutníků, jak řečeno, v nynější době vzrůstá.

A aby počet jejich se ještě více rozmnožil a aby doba jízdy se zkrátila, staví se nová silnice. Vzdálení poutníci ji jistě s radostí uvítají. Vyjedou časně z rána a o páté neb šesté hodině budou nahoře. Prší. To nic nedělá. V autobuse nezmoknou!

Kolika slabým, starým, nemocným bude možno za laciné peníze se dostat na pouť!

Kolik poutníků má tajné přání slaviti vánoční svátky na Sv. Hostýně a podívat se na jesličky! Málo který rok bývá na vánoce toliko sněhu, aby autobusy nemohly vyjetí nahoru!

Kterási služka z Uh. Hradiště před několika lety napsala do Hlasů: „Je mi smutno po Sv. Hostýně. Kdykoliv si na něj vzpomenu, hned mi vyhrknou slzy z očí. Kéž bych aspoň třikrát do roka mohla přijít na pouť“! Autobusem je to možné!

„Ale co si počnete s těmi poutníky, kteří se najednou do kostela nahrnou?“ — My kněží půjdeme v sobotu večer dříve spát a v neděli ráno budeme časněji vstávat. Doufáme také, že někteří cizí zbožní kněží, budou-li jen trochu moci, nám laskavě vypomohou a že poutníci chvíli posečkají.

A nyní následuje hlavní námitka: „Sv. Hostýn novou silnicí sesvětáčí jako Sv. Kopeček.“ — Na Sv. Kopečku je jistě několik hostinců, které nepatří jen katolíkům, nýbrž lidem, kteří popřávají hostům úplnou svobodu; na Sv. Hostýně jest jediný hostinec pod správou řeholních sester, které udržují pořádek a dbají, aby poutní ráz byl zachován, od 10. hodiny večer noční klid udržován atd. Již pohled na řeholní roucho odpudí mnohé světáky a raději odjedou jinam.

a o počasí! Jeho duši zmítá zuřivější bouře. Šťetl se trochu s podmistrem. Ten mu hlásitě vmetl před jinými do tváře slovo „trestanec“. Odpověď uvázla Bartíkovi v hrdle. Upřelo se naň žhavě sto falešných očí. Tak se mu aspoň zdálo. Vztek ho pojal, zvedl zaťaté pěsti. Ale opět je spustil. Mechanicky jako opilý vyšel a unaven jako v těžké nemoci pravil k mistrovi: „Podmistr mi právě nadal trestanec. Dejte mi, prosím, mé listiny!“ Dílovedoucí Bartíka přemlouval: „Jděte teď domů. Oznamím, že jste nemocen, a zítra ráno přijďte zas! Nerad bych ztratil svého nejpilnějšího dělníka. Postarám se o to sám. Již nikdy Vás nikdo nenazve trestancem.“

Jan Bartík domů nešel. Vyběhl do bouře. Všechna trpkost se v něm probudila, zaplavila jeho duši vztekem a žlučí. Polní cesta vedla do lesa. V lese bylo klidněji. Ozdoba stromů ležela na zemi. Přes holé větve kanuly velké kapky dešťové. Brzo lilo. Dlouhými skoky se Bartík dostal na silnici a do lomu, kde hledal přístřeší.

Ale co to? Několik kroků před ním

pod stříškou stojí žena, hledající také ochrany před deštěm. Bartík se postavil jako příkovan. Vždyť je to jeho žena! Prší naň, jen se leje. Žena ho poznala. Hledí naň upřeně a neříká ani slova. On stále ještě stojí na dešti. I vztahuje k němu chvějící se ruku a praví: „Pojď, pojď!“ Bartík nabývá odvahy. Uchopil ji za ruku a již ji nepustil. Jeho žena se odvrátila, plakala. Také on si utíral oči mokrým rukávem. Musili si něco říci. Proto pravil: „Bojíš se mne?“ „Ne, nebojím, četla jsem Tvé dopisy.“ „Které dopisy?“ „Ty, které jsi psával panu faráři.“ Oddechl si. „Marie, odpusť mi!“ Plakala dále. Se slzami prchala z duše bolest, v níž se nyní uhostila radost, blažená radost. Dva dobří lidé se zase našli. Slunce se neusmívalo, padal studený dešť, ale v jejich srdcích svítila radost jako slunečko, zaplašovala mraky, smála se a zahřívala.

Konečně, ale až příliš brzo, ustal dešť. Oba nastoupili cestu k domovu. Poblíž se s úbočí valila řeka. Vody se řítily do hlubiny a zase zvedaly, pěna stříkala. Jen at

„Snad se budou výletníci nahoře sluniti?“ — Na Matičném území to nebude dovoleno. A pak takoví lidé vyhledávají skrytější místa; takovým místem je za Bystřicí hájovna Tesák, kam každou neděli odpoledne se v létě sjíždí mnoho aut. Je to místo osamělejší, uprostřed hor a tam se milovníci přírody budou více cítiti doma.

Konečně skoro všichni, kteří přijedou autem, navštíví chrám Páně; někteří ovšem si jej pouze zhruba prohlédnou a zase odejdou. Většina však jich, zvláště dámy, dlouho se modlí před sochou Panny Marie.

A co by byly Lurdy, kdyby neměly dobrého spojení se světem?

20. října přijel sem francouzský jesuita P. Josef Dassonville s dvěma úředníky evropské vagonové společnosti, aby si prohlédli Hostýn. Hodlají totiž pořádati francouzskou pout do naší vlasti a při tom také připutovati na Sv. Hostýn. Bylo by to možné, kdyby nebyl Poutní dům postaven? Kéž by byla silnice do té doby hotová!

Z toho, co bylo řečeno možno souditi, že nová silnice poutnickému rázu Sv. Hostýna neuškodí, ale naopak prospěje. Musíme jen dbáti, abychom hned v zárodku potlačili některé nepřístojnosti. Až dosud se nám to dařilo.

F. P. Kyjovský:

NOČNÍ NÁVŠTĚVA.

Ze zápisků amerického misionáře XI.

„Chci mluvit s tím pánem, který dnes večer kázal,“ prohlásil zamračený, obrovitý návštěvník.

„Již je po jedenácté hodině,“ namítala poplašená hospodyně. „Nemohl byste po-

čkat až na ráno? „Důstojní páni měli dnes mnoho práce ve zpovědnici a jsou unaveni.“

„Ne, do zítřka čekat nemohu,“ odpověděl muž netrpělivě. „Musím s ním mluvit

zuří a bouří nepřátelské mocnosti, tato dvě srdce se již nerozdvojí!

Před večerem zazvonilo u kaplánky. Před knězem stála rozpačitá dvojice. Pan kaplan neříkal nic, jenom se smál. V celém bytě byla radost. A znovu se zasmál, když se pí. Bartíková ostýchavě tázala: „Pane kaplane, už je to velice dávno, co jsme se rozešli, nebude třeba nás sezdat ještě jednou?“ „Ne, děti, manželský svazek trvá, dokud Vás smrt nerozdělí.“ Potom však zvažněl. „Pojďte, dám Vám kněžské požehnání, aby Vás Pán Bůh vždycky opatroval.“ Oba poklekli a on jim požehnal.

Ten pan kaplan je čtverák! Téhož večera seděla Marie Bartíková se svým mužem, s jeho matkou a s oběma starými lidičkami radostně při kávě a při koláčích. Jakýsi hoch přinesl psaníčko, napsané ozdobným dětským písmem, tohoto obsahu:

„Milá dobrá teto Marie!

Vroucí, srdečné nebeské blahopřání k dnešnímu dni Ti posílá Tvá Žofinka. Však mě ještě znáš! Z Tvého náručí jsem z nemocnice vzlétla k nebi. Byla bych ráda

s Tebou v tento Tvůj krásný den. Pokusila jsem se o to, abych slétla dolů. Ale sy. Petr, kolem kterého jsem musila, zachytil mě za šatičky a přísně se ptal: „Kampak, drobečku, kam míříš? Chceš utéci?“ Směla jsem napsat dopis, a z toho jsem měla radost.

Mám se nahoře velice dobře. Nechtěla bych již na zemi, než abych Ti gratulovala. Po celém nebi jsem již polítala. Hádej, koho jsem ještě našla? Starou Rosalii. Posílá Ti mnoho pozdravů a přání a vzkazuje, že u Pána Boha na Tebe nezapomněla, protožes k ní byla tak hodná. Rosalie je nyní krásná a bohatá a šťastná. Několik andílků mi nechce dáti pokoj. Mám Ti od nich vyříditi pozdravy: Pavlíček, Bedříšek, Anička a všechny dětičky, které zemřely tehdy na tyfus. Hrávají si se mnou na nebeské louce. Umínily jsme si, že hned, jakmile napíši tento dopis, půjdeme k Ježíškovi na audienci. Budeme u něho vyprošovati pro Tebe a pro Tvého muže, který tak statečně bojuje pro Pána Boha, mnoho milostí.

ihned. Víím, že je zde. Viděl jsem, že právě vešel do fary.“

Misie přitahovala velké zástupy. Její vliv vnikal nejen do domácností horlivých katolíků, nýbrž i do krčem, heren a brlohů neřesti, do nichž zapadl Jakub Ben od té chvíle, co se přesvědčil, že není pekla. Pocházel z katolické rodiny, ale již jako hoch jevil lehkomyšlnou povahu, a když se usadil v městě Ashland, odvrhl všechny závazky víry a mravnosti.

Jakubův nejvěrnější přítel zúčastnil se misijní promluvy pro muže a byl jí tak nadšen, že se rozhodl chodit na ostatní kázání a změnit svůj život. Jednoho večera mu marně Jakub domlouval, by šel s ním k obvyklé pusté zábavě. „Ne, tam ti už nohou nevkročím,“ odmítal odhodlaně jeho druh a doložil: „Na dnes večer je ohlášeno jakési důležité kázání, které nesmím vynechat.“ S nechtutí, ale puzen zvědavostí Jakub ho následoval do chrámu.

Očekával, že spatří nějakého úlisného, vychytralého řečníka, ale místo toho viděl na kazatelně prostého, klidného muže, který předkládal svým posluchačům důkazy z víry a rozumu o jsoucnosti, způ-

sobu a trvání trestů pekelných tak jasně a přesvědčivě, že mimoděky měklo i srdce Benovo. Leč jeho pýcha a zatvrzelost ve zlém bouřila se proti milosti a pokušitel mu našeptával! „Skol toho lháře, neboť pekla není!“

Když tedy misionář vkročil do hovorny, Jakub Ben naň namířil svůj revolver a vzkřikl: „Vy nevěříte ani slovo z toho, co jste dnes večer mluvil.“ „Nemluvte tak hlasitě,“ pokojně odvětil kněz. „Není třeba pobouřiti celý dům. Můžeme si tu věc vyjednat sami dva. Sedněte si a povězte mi klidně své pochybnosti, abych vám mohl jasně odpovědět, neboť já v peklo věřím.“

Překvapen knězovou chladnokrevností, Jakub si sedl s revolverem v ruce a vyprávěl misionáři o svém dosavadním průběhu života. Na konec dodal: „Byl bych vás zastřelil hned na cestě z kostela, kdybyste nebyl ke konci kázání tak dojemně prosil posluchače, by se s vámi modlili za obrácení hříšníků.“

„Bojím se, že zápasíte sám se sebou a odporujete milosti Boží,“ pravil mu kněz laskavě. „Myslíte, že by Syn Boží se stal

Milá teto Marie! Je zde ještě mnoho jiných duší, kterým jsi pomáhala v poslední hodině, když se loučily se světem. Všecky Ti za to děkují. Řekneš si, že Žofinka je pořád ještě taková povídalka, proto již končím.

Srdečně Tě pozdravuje

Tvoje na věky vděčná

Žofinka.“

Když Jan Bartík předčítal dopis, hleděli stařečci s tichou úctou a hrdou radostí na Marii, která se tiše usmívala.

Právě ode mne odešli Jan Bartík se svou ženou. Neobtěžovali se vykonati dlouhou cestu, aby mi osobně poděkovali. Při kávě mi vypravovali, jak se o ně starala Boží Prozřetelnost. Seděli u mne šťastni, jako by byli teprve po svatbě. Jejich láska je protříbená, čistá jako zlato. Proto je klidná, slavnostní, jako ozářená.

Na mé naléhání mi vypravovali o své apoštolské práci. Jejich malý byt v pusté „Krkavčí ulici“ je pravou oasou. Staré i mladé matky chodí k paní Bartíkové se

Pan kaplan je čtverák! Ale pěkně to vyjádřil! Kolik dobrých skutků, tolik prosících andělů je u trůnu Božího a sypou květiny na cestu životem.

Druhého dne měl Jan Bartík těžkou cestu do továrny. Ale jak se podivil, když dílovedoucí mu podal ruku a šel s ním k jeho stroji, když potom přišla k němu deputace a ujišťovala ho ve jménu všech, že si ho všichni váží a že se radují z toho, že zůstal mezi nimi. Je od té doby pod sluncem šťastnější člověk než Jan Bartík?

X.

svým trápením a žádná neodchází bez útěchy. Nemocní jsou jejími nejmilejšími dětmi. Nikdo v té ulici neumírá, u jehož postele by Marie nestála. A můj dřívější chránělec Jan Bartík? Právě má v práci pět alkoholiků a již je nepustí. Ženy ho velebí a jejich dětičky okřívají.

Tak ať mi ještě někdo přijde a řekne: „Jako farář v trestnici jste na ztracené stanici.“ Odpovím mu: „Jen si, příteli, sedni a poslouchej, jak se trestanec stal apoštolem!“

Konec.

člověkem a vytrpěl bolestnou smrt na kříži," tázal, zvedaje svůj příruční misijní kříž, „kdyby chtěl vás odsouditi do pekla? Myslíte, že bych věnoval celý svůj život práci pro lidi mi zcela cizí, kdybych netoužil učiniti je na věky šťastnými? Schovejte svůj revolver, pane! Nepoznáváte, do jaké špatnosti vás vaše hříchy přivedly?

Poklekněte, polibte obraz svého ukřižovaného Spasitele a povězte s publikánem: Bože, buď milostiv mně hříšnému!“

Jen chvílku ještě Jakub Ben váhal, pak neobratně klesl na kolena, bojácně políbil kříž a pokorně žádal misionáře, by vyslechl jeho zpověď.

Correggiova „Svatá noc“, o níž byla řeč v článku na str. 70. tohoto ročníku.

Alois Stork S. J.

MAMINKÁM DNEŠNÍM A BUDOUCÍM.

Svatba.

To je radostný den pro každou matku a než tu nevěstu vypraví do kostela, co se maminka ještě nastará, napracuje a také navaří a napeče! Proto přicházejí také svatebčané většinou později do kostela, než bylo ujednáno. Člověk se nedívá a snadněji promine. Mnohé svatby se bohužel již nekonají v kostele. O tom snad někdy jindy. Těm však, které v kostele se slaví, málo svatebčanů rozumí, i když kněz používá mateřštiny. Maminka tomu má rozumět a poučit svou dceru.

Vrcholem a jádrem svatebního obřadu jsou slova, kterými snoubenci navzájem si slibují věrnost a oddanost až do smrti, když si před oltářem podali pravici a po knězi říkají:

„Já N. беру si vás N. za pravou a věrnou manželku a slibuji, že vám zachovám věrnost a lásku manželskou, vás nikdy neopustím, nýbrž budu s vámi všechno, ať dobré nebo zlé, až do své nebo vaší smrti snášeti a trpěti; k tomu mi dopomáhej Pán Bůh na přimluvu Matky Boží a všech svatých. Amen.“

Podobně nevěsta:

„Já N. беру si vás N. za pravého a věrného manžela a slibuji, že vám zachovám věrnost, lásku a poddanost manželskou, vás nikdy neopustím, nýbrž budu s vámi všechno, ať dobré nebo zlé, až do své nebo vaší smrti snášeti a trpěti; k tomu mi dopomáhej Pán Bůh na přimluvu Matky Boží a všech svatých. Amen.“

To je smlouva manželská a tuto smlouvu u pokřtěných snoubenců, uzavírá-li se platně podle božských a církevních zákonů, povznesl Kristus Pán na svátost.

Kdo tuto svátost uděluje? Ne kněz, který sezdává, nýbrž *ženich nevěstě a nevěsta ženichovi*. Kněz pouze zastupuje církev před níž nutno sňatek uzavíratí, aby měl platnost. Kněz také žehná snoubencům, vlastně novomanželům, neboť jakmile vykonali tuto smlouvu, jsou již před Pánem Bohem manželé, získali manželská práva a vzali na sebe také manželské povinnosti. Vše následující svatební obřad jen doplňuje.

Kolik snoubenců si uvědomuje anebo vůbec ví, že si navzájem svátost udělují? *Jediná svátost, kterou laik uděluje a kterou ani biskup ani kněz udělovati nemůže!* Laik může ovšem také křtiti, avšak smí to konati jen mimořádně a v nouzi, když křest naléhá a kněze není. Svátost stavu manželského však laik uděluje řádně. Jaké je to vyznamenání a štěstí! A jakou to vyžaduje přípravu duše, nejen bezvadných svatebních šatů! Proto mají snoubenci očistiti svou duši dobrou sv. zpovědí, aby ve stavu milosti udělovali a přijímali tuto svátost. Kdo ve stavu nemilosti, s těžkým hříchem na svědomí, svátost uděluje nebo přijímá, uděluje a přijímá svátost sice platně, avšak dopouští se při tom svatokrádeže.

Není vzácnějšího daru, který by ženich dal své nevěstě, než že ji uděluje tuto svátost. A nade všechny projevy lásky a oddanosti nevěsty k ženichovi, je tento mocný, až do hlubin duše působící projev, že mu uděluje svátost stavu manželského. Veliké tajemství před Bohem a církví! Jen světlo víry vniká do posvátného šera tohoto tajemství.

V těchto posvátných okamžicích v duších snoubenců se rozmnoží posvěcující milost Boží, duše jejich očištěné ve svátosti pokání zastkví se před očima Božíma vyšším leskem a vznešenější hodností. Potom dostanou oba právo na pomáhající milosti pro celý život manželský až do smrti, aby dovedli skutečně plniti ve štěstí i v neštěstí co si navzájem před oltářem slíbili. V tom tkví ohromný význam této svátosti pro lidskou společnost. Manželství je pilířem lidstva; hroutí-li se tento pilíř, hroutí se celá společnost, jak to vidíme za dnešních dnů a jak tomu bylo v době, kdy církev se zrodila. Tento pilíř musí býti upevněn nadpřirozenou mocí Boží a to učinil Pán Ježíš, když ustanovil svátost stavu manželského.

Vizte, co všechno se tají v těch prostých slovech, které po knězi opakují před oltářem ženich a nevěsta. A teď si představte milé maminky dcerušku, jako zbožnou nevěstu, která to vše plně vnímá a ženicha, který ke zpovědi ani nešel, poněvadž je katolíkem jen na papíře, nebo ženicha, který nevěří, který dokonce církev opustil, nebo je jiného vyznání nebo bez vyznání, anebo není ani pokřtěn. Jaké jsou to rozpory! Již z toho usuzujte, *zač stojí smíšené sňatky*. K věřící a zbožné nevěstě hodí se jen věřící a zbožný ženich. Každý jiný se k ní nehodí. Každý ženich uděluje pokřtěné nevěstě svátost, ale nekřtěnému ženichovi nevěsta svátost udělití nemůže, neboť není schopen přijati jakoukoli svátost. Proto církev jen z mimořádných důvodů a velmi nerada dává dispens i k sňatkům nekřesťana s křesťankou. Sňatek s dispensí církevní se stává platným, avšak svátost dostává jen křesťanka.

Již z těchto důvodů mají věřící matky poučovat záhy své dospívající dívky, aby je uvarovali nejen smíšených sňatků, ale také takových, kterými vlašný a životu náboženskému odcizený křesťan se pojí se zbožnou křesťankou. Jen tehdy je v nebesích radost nad svatbou, když ženich a nevěsta si navzájem nejen svátost udělují, nýbrž si také navzájem tento nebeský dar do čistých a vnímavých duší vkládají.

Na různá povolání a veřejné úřady se lidé připravují dlouhými studii, namahavým cvičením a důkladnou přípravou: Kdežto do výchovy dítek, jež je hlavní povinností rodičů, se přčetní rodiče pouštějí odvážně bez všeliké téměř přípravy.

Pius XI. v encyklice o výchově.

Školní mládež z farnosti valašskomeziříčské.

K R O N I K A

Někteří jubilejní poutníci, kteří se nemohli jubilejní pouti zúčastniti: Z Milokoště: Martin Procházka, Jan a Anna Pšurných, Jan a Františka Fuksovi, Fr. Bednářová, Alžběta Andrášková z Polešovic, zpěvák Josef Mika z Veselí, Tomáš Míša z Polešovic, byl 35krát na Sv. Hostýně, Marie Bartošiková z Polešovic, ze Starého Města: Marie Omelková, jež tu byla 45krát a Rosalie Jurčíková, jež tu byla 40 krát, Jan Hudec z Mistřina, Josef Vaverka z

Uh. Ostrohu. 8. září přišli následující: Marie Gazárková ze Vnorov, přichází skoro každý rok, Marie Dvořáková z Mistřina, Jan Skalka ze Vnorov, Anna Staňovská ze Starého Města, 78 roků stará, chodívá skoro každý rok.

O hřbitůvku hostýnském byla zmínka v Lidových listech 1. listopadu pod čarou. Popisovaly se tam hřbitovy v Janově, v Miláně, v Benátkách, v Lurdech, v Paříži, u Remeše a pak bylo následující pokračování.

čování: Myslím, že nejtklivější jsou naše venkovské hřbitůvky, zvláště v lesích, kde splývají s přírodou, nyní tolik elegickou v mrazných větrech a ledových poprašcích. Zvláště poetický horský hřbitov mají Otcové Jesuité na Sv. Hostýně. Byl zřízen v roce 1912, kdy zemřel tamní člen řádu a byl na vyhlédnutém místě pochován. Dodatečně vymohl zesnulý Dr. Stojan úřední povolení, které bylo odpíráno. Přibyl tam nedávno třináctý obyvatel. Protože před majestátem smrti máme si být všichni rovni,

pietní tryznu Pěvecký spolek „Moravan“ z Kroměříže. Členové Moravana přijeli pod horu autobusy. U hrobu promluvili o zásluhách zesnulého p. Jos. Krejčí, profesor kroměřížské reálky a státní lékař dr. Slanina z Holešova. Moravan zazpíval dva Foerstrovy sbory a oblíbené písně zesnulého „Ta kněždubská věž“ a „Oj, včera jky byl svátečný den.“ Po poledni zapěl Moravan před kostelem a u památníka padlých. Na to obrátili se zpěváci k údolí, a do údolí zazníval poslední sbor.

Když na podzim pro nedostatek slámy jsme hrabali a svázeli suché listí.

upravuje tamní duchovní správa všechny hroby stejně, se stejným pomníčkem. I kdyby žebrák zemřel a byl tam pochován, nebude se hrob jeho lišit od ostatních. Na železných vrátkách hřbitova je pěkný nápis: „Odpočiňte v pokoji na blízku Té, kterou jste za života tolik milovali.“ Věru sladce spí tam odpočívající vysoko na horách v ustavičném čerstvém vánku při šumotu zelených sosen a zpěvu ptáků. Proto se nedivíme těm, kdož touží zde spočinout.

Tryzna na počest Msgra Dra Aloise Kolíska. Na paměť obětavého přítele Slovenska Dra A. Kolíska, pochovaného na horském hřbitůvku hostýnském uspořádal v neděli v poledne 25. října u jeho hrobu

Msgr Dr. Jan Blažek, ředitel arcibiskupského gymnasia, slavil 21. října své šedesátiny. Ku gratulantům se připojuje také Duchovní správa na Sv. Hostýně, neboť jubilant skoro každý měsíc v zimě v létě přichází na pouť a za mladších let skoro každou neděli po celé období poutní horlivě vypomáhal ve zpovědnici.

Taktéž slavil ku konci října ve Vídni šedesáté narozeniny pan Václav Fix, jenž při poutích vídeňských Čechů na Sv. Hostýn jako zpěvák předzpěvovával.

Pout Omladiny při dušičkové slavnosti. Konala se 10. a 11. října za značné účasti mládeže i lidu. Ovšem s letoší orelskou poutí se rovnat nemohla. O 5

hod. odp. byla schůzka pracovníků v horní jídelně Poutního domu. O 7 hod. uvítací kázání a slavné požehnání. O 8 hod. byla tklivá pobožnost u pomníku padlých, ale bez projektovaných lampiónů. Nebyly zatím dodány. Kapela fryštáckých salesiánů za to však krásně hrála a zpěváci z Vitonic dojemně zpívali. Ráno bylo o $1\frac{1}{2}$ pro Omladinu zvláštní kázání, ve kterém se jí vše doporučovalo Exerciční a eucharistické hnutí. Po něm byla slavná mše sv. za Omladinu a druhá pobožnost s hudbou a zpěvy u pomníku padlých. O 10 hod. konala se akademie ve verandě. Kromě četných pozdravů přednášel vdp. P. superior Alois Stork S. J. o „Omladině ve farnosti“, líčil dnešní bídu a ukazoval nám názorně, jak bychom podle vzoru SKM v Čechách měli v této zimě také pomáhat organisovat sociálně-karitativní činnost v jednotlivých farnostech. Téhož dne slouženy tři zpívané mše sv. za padlé vojíny a zpovídáno pilně od rána až do 11 hod. Ovšem nebylo možno všem vyhověti, poněvadž v tuto podzimní dobu nelze získat tolik zpovědníků jako o prázdninách a v sobotu odpoledne nebylo dosti kajčníků.

Úmrtí. Ve čtvrtek 29. října zemřel v opavské nemocnici frenštátský farář *Filip Eliáš*, jenž každoročně přivádíval mariánskou družinu na pouť při sjezdě mariánských družin. Letos ji přivedl naposledy.

26. října zemřel v Kroměříži senior kapitoly u sv. Mořice vdp. kanovník *Fr. Koupil*. Pohřební obřady vykonal ve čtvrtek za účasti 62 kněží J. M. nejdp. biskup Stavěl, po nich byla mrtvola v Pánu zesnulého převezena na Sv. Hostýn. V pátek 30. října sloužil slavné requiem vdp. kons. rada Vincenc Pecháček za přísluhy vdp. kanovníka Ludv. Kašpara a vdp. vikáře Pavla Hanáka. Pohřební průvod vedl a pochovával vdp. kanovník Bonifác Segeta. Zúčastnilo se příbuzenstvo, jež přijelo autobusem. Z kněží účastnili se dp. Škarek, provinciál, dp. Stork, dp. Rozkošný, p. far. Dosedla z Třebetic, dp. Holibka ze Senice, p. kan. Janča, msgr. Blažek, p. řed. Jokl, p. far. Svačina z Rusavy, vdp. Alois Nakládal, farář z Kelče. Pět Kroměřížanů odpočívá na Hostýně: kapitulní děkan Dr. Schneider, kons. rada Otáhal, cestmistr Gamba, msgr. Hlavinka a msgr. Koupil.

O. v p.

Úmrtí P. Josefa Lepky T. J. Těžkou ztrátu utrpělo Tovaryšstvo Ježíšovo, když 23. října o $3\frac{1}{4}$ po poledni zemřel na Sv. Hostýně P. Josef Lepka v 42. roce svého věku. Co mohl ještě vykonat při velké vzdělanosti a prozíravosti, kterou oplýval! Pán Bůh stanovil jinak.

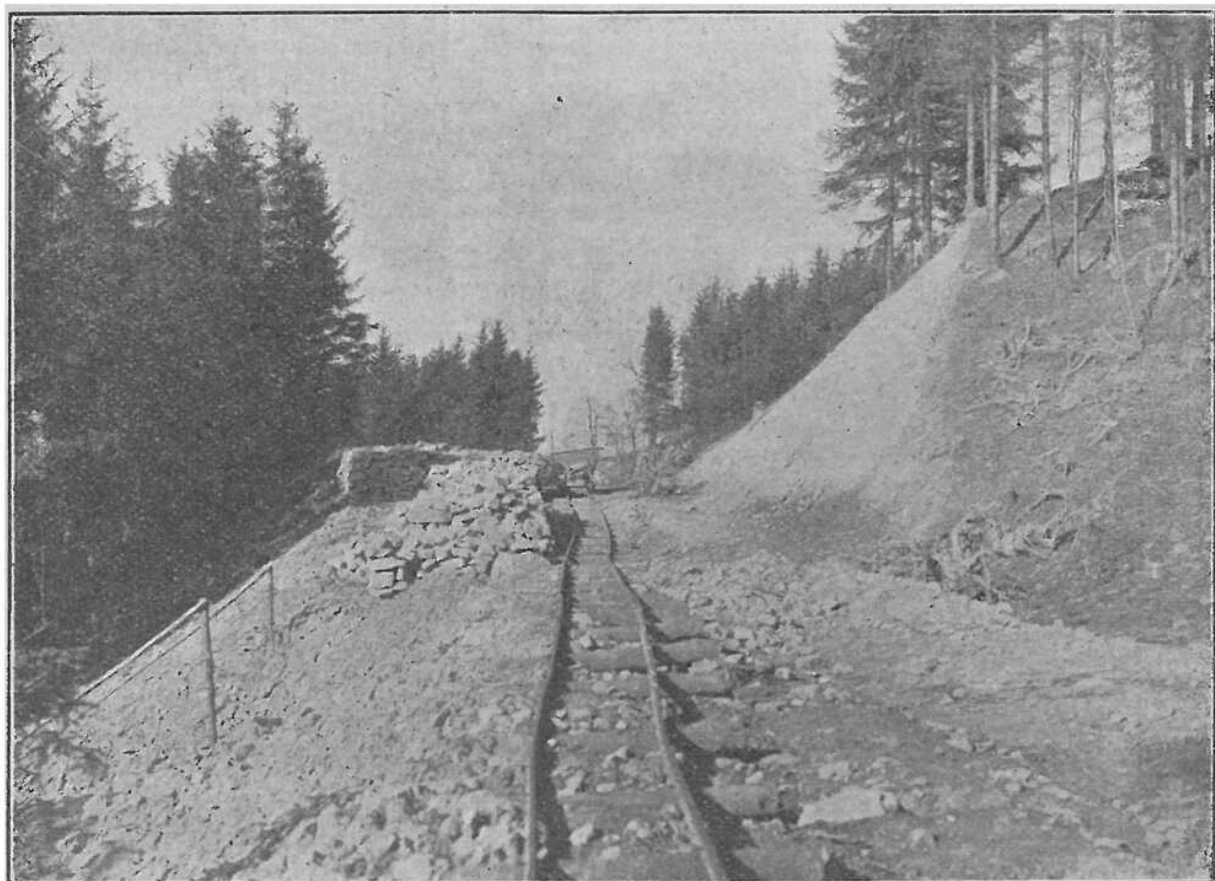
P. Josef Lepka narodil se 1. prosince 1889 v Kunštátě na Moravě. Studoval gymnasium v Brně, nato pobyl 3 léta v alumnátě brněnském. 1912 vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Po dvou letech noviciátu studoval v Inšpruku 2 léta filosofii a 3 roky theologii. Na kněze byl vysvěcen roku 1917. Tehdejší bídná strava válečná působila mnoho na zhoubnou tuberkulosu, se kterou pak těžce zápasil. Dvě další léta strávil v Orientálním papežském ústavě v Římě. Pak působil rok v Praze, nato dělal tak zvanou třetí probaci v Paray-le-Monial. Po návratu byl určen do Ruska jako člen papežské komise pro záchranu hladových dítek. Než pro chatrné zdraví zůstal v Římě a pracoval v papežské kanceláři pro záležitosti ruské. Po návratu do vlasti onemocněl vážně a léčil se po 3 léta na Sv. Hostýně. Tak si pomohl u Matky Boží, že mohl převzít úřad novicmistra na Velehradě, který svědomitě a obětavě zastával až do července letošního roku. Potom však byl se zdravím zase v koncích. Hledal znovu uzdravení na čistém vzduchu hostýnském, bylo však již pozdě.

P. Lepka byl hlavním iniciátorem Poutního domu. Za prvního pobytu na Sv. Hostýně prohlédl, že je toho potřeba a naléhal na P. Perničku, aby tento plán v Matici svatohostýnské všemožně podporoval, což se mu i podařilo. Patří tedy mezi značné dobrodince Sv. Hostýna a zasloužil si to krásné místočko na našem hřbitůvku. R. i. p.

Různé. Frant. Strouhal, 82letý výměnkař ze Třebetic, otec matičního pokladníka dp. Karla Strouhala, chodívá každý rok pěšky na Sv. Hostýn. Letos tu byl 4. října. — Vdp. Jindřich Valouch, katecheta v. v. a administrátor v Hoštálkové byl na Sv. Hostýně na pohřbu Msgra Kolíska 29. srpna, na své narozeniny 18. září a opět 6. října. Má 71 let. — Vdp. assessor Ant. Sehnal, děkan v Rapotíně si rád vzpomínává, že 4. září 1881 při velké pouti svatohostýnské držel deštník nad kazatelem

proboštem Schumem z Opavy. — V listopadu pracovalo na nové silnici 140 dělníků. Pospíchají, aby se mohla silnice hned na jaře válcovati. — 7. října zemřel v šumperské nemocnici vdp. Jan Šulák, farář v Postřelmově, rodák z Kelče, jenž byl také 4. září 1881 na pouti římské na Sv. Hostýně. — Letos přijel z Hranic autobus a přivezl pokaždé 22 poutníků: 24. května, 7. a 28. června, 19. července,

ranní 3·8 st., polední 7·2 st., večerní 4·6 st. 25letý průměr tepelný za říjen obnáší 6·4 st. K chladu v druhé polovici měsíce přispěla zatažená obloha, která přinášela déšť neb sněh. Pršelo neb sněžilo ve 14 dnech, hlavně v druhé polovici měsíce a za celý měsíc napršelo 62 mm; nejvíce 25. a 26. října, po každé 17 mm. 50letý říjnový průměr jest 70 mm: 26. října padal s deštěm sněh a utvořil vrstvu 5 cm,

Na tomto místě končí nová silnice svatohostýnská a protíná jižní val. Nalezli jsme v něm trochu starých střepeů.

2. a 30. srpna; 9. srpna přijel dvakrát se 44 poutníky, 23. srpna a 10. září přijel třikrát se 66 poutníky.

Povětrnost v říjnu. Prvních třináct dní bylo počasí celkem jasné a teplé. V poledne bývalo okolo 15 st. Od 14. října až do konce měsíce skoro každý den bývaly mrazíky z počátku za jasného počasí, které se od 18. října změnilo v mlhavé, deštivé a sněživé. 26., 27., 29.-31. mrzlo celý den. Na Růžencovou Pannu Marii byla ráno mlha, na Dušičkovou slavnost jasno a teplo, následující neděle zataženo a chladno. Průměrná teplota byla 5 st.,

jež se srazila na konci měsíce na 3 cm, takže na Vše svaté byl hřbitov bílý. Sněh zmizel za teplých dnů začátkem listopadu. Mlha byla v 7 dnech: 3., 4., 14., 15., 24., 29. a 30. října. Za to však byly časté vichřice, opět hlavně v druhé polovici měsíce. Vichr nejčastěji vál od JV, také však od V a SV, ba i od S. 16., 23.-25. a 30. října nabyl takové síly, že chůze proti němu byla obtížná. Dle 12tidílné stupnice jest to síla osmého stupně, při níž se vítr žene rychlostí 15-18 m za vteřinu. S jeřábů srážel mnoho jeřabin a válel je po zemi. Průměrná síla větru za celý

měsíc byla pět stupňů, t. j. skoro 10 m za vteřinu. 1. října sem zabloudilo na cestě k jihu asi 20 vlaštovek. Za týden 8. října odpoledne bylo viděti mnoho ohňů a kouře ze zemákové nati proti Holešovu, Kromčříži, Kojetínu, Přerovu a Prostějovu. 7. listopadu přiletělo mnoho kvíčal na jeřabiny.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.

V říjnu 1931.

4. bylo lidí v kostele	600	a u sv. přijímání	310
11. " " "	6000	"	2300
18. " " "	400	"	226
25. " " "	300	"	130
28. " " "	70	"	46
30. " " "	200	"	28
Ve všední dny úhr.	1068	"	786
Úhrnem	8638	"	3826
Mši sv	slouženo	157.	

Odsuzujeme dnes téměř všude rozšířený zlozvyk, že děti v nejútlejším věku bývají odlučovány od rodiny pod různými záminkami hospodářskými, průmyslovými, obchodními i politickými.

Pius XI. v encyklice o výchově.

L I S T Á R N A

PŘÁTELŮM SVATÉHO HOSTÝNA.

Měli jsme letos na zdejším krásném hřbitůvku již čtyři pohřby a brzy na něm, aspoň na straně kněžské, místa nebude. Rozšíření je možné pouze v rozměrech nepatrných vzhledem k vodojemu u rozhledny. Nebude tedy možno, abychom vyhověli každému, kdo si přeje zde býti pochován. Kdo již o tom jednal s Duchovní správou a má hrob přislíben, ať si starosti nedělá. Nemůžeme však nikomu zaručiti hrob na Sv. Hostýně, kdo si to s námi za živa nevyjedná, neboť ze hřbitůvka nelze dělat hřbitov velkých rozměrů. Původně bylo pohřebiště založeno pouze pro strážce Sv. Hostýna a poutníky, kteří zde odcházejí na věčnost, pomysleno však také na vynikající přátele a dobrodince Sv. Hostýna. Celá záležitost bude projednána v budoucí schůzi Matice svatohostýnské. Výsledek pak sdělíme.

Duchovní správa.

POUTNÍKŮM SVATOHOSTÝNSKÝM.

Vánoce: Na *Štědrý den* bývá večerní požehnání již o 5 hod. — Na *Boží hod vánoční* míváme jitřní o 5 hod. ráno, potom kázání a další dvě mše sv. O 8 hod. opět mše sv., potom druhé kázání a slavná mše sv. s požehnáním.

Z REDAKCE.

Do tohoto čísla vložen leták Matice svatohostýnské se složenkou, která slouží výhradně k zaplacení členského příspěvku, kdož ještě za letošní rok nezaplatili, nebo k zaslání darů pro Matici svatohostýnskou. — Kdo chce něco poslati na kostel, na mše sv. nebo na Duchovní správu ať tohoto šeku nepoužívá, jinak vyvolá zmatek. Pro předplatné „Hlasů“ bude vložen složní lístek do čísla lednového. Rozeznávejte vždy Matici svatohostýnskou, Duchovní správu kostela a Vydavatelstvo Hlasů svatohostýnských.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zasláné poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce od Ježíška děkují plníce slib: čtenářka z Lešné za vyslyšení prosby — Z. A. T. za vyslyšení prosby v důležité záležitosti — A. V., Horní Nětčice za uzdravení z

těžké nemoci — čtenářka z Ennis, z Ameriky, za vyslyšení mnoha proseb — nejm. ze Lhoty-Radkov za vyslyšení — J. S. z R. za pomoc v těžké nemoci a v jisté záležitosti — B. P. z Nové Vsi u Frýdlantu za přispění — J. A. z Brna za vyslyšení prosby — čtenářka z Choliny za mnohá dobrodiní — Ž. S. z Loučan, která píše: Jsem služebná, podstoupila jsem těžkou operaci žlučníku. Lékaři tvrdili, že dlouho nebudu moci vykonávati těžké práce. Jest se mi však starati o sestřiny děti. Proto jsem se obrátila k Matičce Boží o pomoc. Ku podivu jak lékařů tak sestřiček velice brzy jsem mohla nastoupiti službu a těžké práce konati, a ač jest to již pátý měsíc, nic mi to na zdraví

neškodí — čtenářka z Val. Klobouk za vyslyšení v důležité záležitosti a za zdařilou operaci — nejmenovaná z Uh. Hradiště za pomoc v mnohém soužení a v různých nemocích.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží svatohostýnské.

PROSBY.

Za obrácení muže, za uzdravení dvouletého syna — za pomoc v zármutku a v chudobě a za ochranu syna — za vyprošení zdraví — za uzdravení dcery v Dolních Rakousích.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

Je dokonce stát, kde děti jsou vyrvány z lůna rodiny a odváděny do bezbožných spolků a škol, aby tam nasákly bezbožností a nenávistí. Tak se obnovuje ještě strašnějším způsobem vražda neviňátek betlemských.

Pius XI. v encyklice o výchově.

K N I H O V N A

VÁNOČNÍ DÁRKY.

Bliží se svátky vánoční a mnozí lidé uvažují, co by měli dáti svým dětem, příbuzným a známým k Ježíšku. Poradíme vám také něco z našeho oboru.

1. Především vás upozorňujeme na zdařilý barevný **obraz Matky Boží na Sv. Hostýně** z celým zaoltářím. To není onen barevný světlotisk, který jsme přiložili do červnového čísla na památku efeského jubilea. Také to není dříve zhotovená, ale méně zdařilá litografie po 5 Kč. Co doporučujeme, je to zcela nový barevný kamenotisk z grafických závodů firmy Klabusayovy v Holešově, letos s velkou péčí zhotovený, aby věrně nápodobil celé svatohostýnské zaoltářím. Duchovní správa vyšla firmě vstříc a radila i pomáhala, aby byla docílena vskutku dobrá reprodukce. Obraz Matky Boží s celým zaoltářím měří 50x68 cm a stojí 12 Kč. Týž obraz Matky Boží jen s částí zaoltářím měří 34x50 cm a stojí 8 Kč. Obal a poštovné 4 Kč. Objednávky vyřizuje **Vydavatelstvo Hlasů svatohostýnských na Sv. Hostýně u Bystřice.**

2. Velmi vhodným vánočním dárkem je **dobrá kniha**. Prosíme vás, nekupujte knih tak na slepo v nějakém knihkupectví, aniž byste se přesvědčili o obsahu a duchu ve kterém je psána. Většina knih českých, které se parádí ve výkladech knihkupců jsou knihy buď pokrokové nebo socialistické. Do katolických rodin však patří knihy katolické!

Avšak i mezi katolickými knihami je třeba výběru, není všechno cenné, co se vydává a nehodí se všechno pro každého. Chcete vědět, co má cenu a pro koho se to hodí? Prohlédněte si „Knihovnu“ v ostatních sešitech letošního ročníku „Hlasů svatohostýnských“. Dali jsme si opravdu práci, abychom správně ocenili knihy uvedené a udávali jsme pilně, pro koho se ta která kniha hodí. Knihy nevhodné jsme

vraceli nakladatelům, aniž bychom je v „Hlasech“ uváděli. Zvláště však vám doporučujeme **úvodní články** pod záhlavím „Knihovna“, ve kterých jsme hleděli vás seznámiti s **nejlepšími knihami**, které máme a známe. Budeme v tom pokračovat. Je ještě dosti krásných knih, které zasluhují býti jmenovány. Pro letošní vánoce však stačí, co bylo uvedeno. Jen si to důkladně prohlédněte. Vypíšte si knihu, kterou chcete koupit: **nadpis, spisovatele a nakladatele**. Tento výpis odevzdáte některému knihkupci. Nemá-li knihy na skladě, ať vám ji objedná, nebude dražší, než cena udaná, neboť knihkupec dostává slevy. Nekupujte jiných knih, než které jste si objednali.

3. Dobrý výběr máte v únorovém sešitě „Hlasů“ na str. 35, pak v březnovém na str. 59, pro děti v dubnovém na str. 79 a v květnovém na str. 99. Konečně pro různé stavy v červnovém na str. 115 a zářijovém na str. 175.

NOVINKY.

Vašek, dr. Bedřich, **Cesty k sociální spravedlnosti**, Olomouc, 1931, Hofírek, 32 str., cena Kč 1.80, poštou Kč 2.40. Při hromadných objednávkách se ušetří poštovné.

Aby sociální zásady Lva XIII. a Pia XI., které jediné mohou vyvésti lidstvo z dnešního žalostného stavu, vnikly do lidu a staly se všem přístupny, sestavil pan dr. Vašek, který je velkým odborníkem v sociálních vědách tento velmi praktický spis. Má hlavně sloužiti v katolických spolcích a kroužcích k rozpravám o sociální otázce. Každý však může z něho načerpat mnoho moudrosti.

Dehen Peter, **Leben und Gegenwart**, Freiburg i. Breisgau, 1931, Herder, 104 str., cena Kč 9.60.

Spisovatel je stolařem, který však při svém řemesle udělal doktorát filosofie a právních věd. Je to člověk hluboce věřící a neobyčejně praktický. Zná život a všechny jeho problémy. Tu knihu napsal pro učně, tovaryše a mladé dělníky, aby je správně a velmi názorně a poutavě poučil o všech časových otázkách, osobních, rodinných i stavovských. Je to neobyčejně cenná kniha, která by zaslouhovala českého zpracování.

Berghoff Stephan, **Von Stromern und Vagabunden**, Freiburg i. Breisgau, 1931, Herder, 156 str., cena Kč 17.60.

Naše čtenářstvo zná již spisovatele této knihy. Vždyť „Trestanec“, který nás poutal celý rok, je od něho. Tento šlechetný kněz přišel častěji do styku s tuláky, dal si od nich vyprávět, co vše zakusili a líčí nám to poutavě v této knize. Kniha vás nejen pobaví, ale naučí současně cítit s bídou lidskou a trochu hlouběji chápat sociální otázku. Je velmi užitečná.

Bopp Linus, **Wir sind die Zeit**, Freiburg i. Breisgau, 1931, Herder, 198 str., cena Kč 35.20.

Spisovatel patří k vynikajícím vychovatelům katolického Německa. Touto knihou učí nás z katolického stanoviska chápat dnešní dobu, dnešní lidstvo a dnešní život, aby nás uschoptil k vydatné a cílevědomé spolupráci na záchraně lidské společnosti.

Duchovenstvo, učitelstvo a pracovníci ve veřejném životě měli by tuto knihu čísti. Uschopňuje nás pro Katolickou akci.

Lacoste E., **Les Papes à travers les âges**, 2. série, Paris VIII., 1931, Bonne Presse, 128 str., cena Kč 6.60.

Jak nám píše P. Alberti velmi cenné dějiny papežů, tak vydává podobnou pro lidové kruhy určenou práci proslulé katolické nakladatelství Maison de la Bonne Presse v Paříži. První sešit sahal od sv. Petra až po sv. Hygina, tento druhý líčí dějiny papežů od sv. Pia I. až k sv. Fabianovi. Četné obrázky doprovázejí text. Tento sešit jich má 120. Cena je neobyčejně levná.

Lars Eskeland - Per Skansen, **Ma visite à Thérèse Neumann**, Paris VIII., 1931, Bonne Presse, 128 str., cena 2 Kč.

Norvežský konvertita profesor Lars Eskeland studoval podrobně Terezii Neumannovou a popsal poutavě svou návštěvu v Konnersreuthu. Z norvežské řeči přeložil to Per Skansen do francouzštiny.

Une Petite - soeur missionnaire par sa soeur Bénédictine, Paris VIII., 1931, Bonne Presse, 278 str., cena Kč 13.20.

Sestra Marie Mercedes (1862-1925) z čilé kongregace Sestřiček Assumptionistek, dětinná, veselá a současně apoštolsky podnikavá je zde líčena od vlastní sestry z řádu sv. Benedikta. Věnuje se apoštolské práci v dělnických rodinách a zakládá řeholní domy v New-Yorku, Barceloně, v Buenos-Aires a v Montevideu. Poučná kniha.

Thonnard P. F., **Saint Bernard**, Paris VIII., 1931, Bonne Presse, 104 str., cena 2 Kč.

Důkladnější životopis velkého světce sv. Bernarda na základě spolehlivých pramenů pro širší vrstvy lidové.

Mes souvenirs par le P. Marie-Antoine, Capucin, Paris VIII., 1931, Bonne Presse, 80 str., cena 2 Kč.

Zajímavý a povzbuzující světoživotopis slavného francouzského misionáře, kapucína P. Marie-Antoina, který padesát roků „bojoval proti ďáblovi“ a zemřel 1907 jako světec.

A. Sedláčková, Brno — N. Tichavský — M. Rusková, Č. Těšín — A. Šindelová — Fr. Králiková, Měrovice — N. N. ze Senice — Fr. Šnajdrová, Slez. Ostrava — Fr. Juráková, Pašovice — J. Rolinc, Rousko — Fr. Kvapilová, Skrzeň — Fr. Mitáček, Hluk — 8 Kč: Fr. Heralová, Král. Pole — M. Kolářová, Hranice — 7 Kč: K. Bažantová, Němčice — 5 Kč: A. Čaganová, Frýdek — J. Haramija, Kaňovice — N. N., Hrozenkov — A. Sousedíková, Val. Klobouky — Fr. Kolorová, Bratislava — A. Chudičková, Kněždub — A. Mikulášková, Kněždub — Fr. Josefíková, Pašovice — N. N. Malhotice — N. N. Lhota-Radkov — J. Mika, Veselí — A. Supová, Zakopčany — Dora Perdo, Zakopčany — N. N. Pavlovice — M. Starečková, Slez. Ostrava — Čten. Hlasů z Nivnice — M. Duranová, Krásno, Slov. — J. Skapa, Vratimov — N. N. Přerov — C. Krejčí, Albrechtice — J. Bosáková, Paskov — J. Janotka, Tichá — N. N. z Místku — A. Adamcová, Brno — M. Jána, Slovensko — M. Kunertová, Chromeč — Fr. Sokolová, Chromeč — N. N. z Roštění — H. Čermáková, Střelice — J. Peřík, Újezdec — 2 Kč: A. Nesvadbová, Střítež — N. N. z Brna.

NA HLAVNÍ OLTÁŘ: N. Rusek 100 — N. N. z Hulína 100 — M. Vičánková, Hradiště 50 — N. N. z Pozlovic 50 — M. Ž. z farnosti Osecké n. B. 50 — N. N. z Frenštátu na poděk. 50 — A. J.

z Tlumačova na poděkov. 50 — Rod. Horáková ze Strážnice na poděkov. 20 — Fr. Čuba, Rajnochovice 10 — N. Vagnerová z Ústí u Hranic 10 — N. N. Opatovice 10 — J. Dvořáčková z Ústí u Hranic 20 — N. Přidalová, Vřesovice 10 — M. Kloudová, Mistřice 10 — A. Juřinová, Nýrov — Manž. Horáčkoví, Soběšice 20 — N. N. ze Svinova 10 — K. Hrdličková, Šlapanice 10 — N. Kozáková, Příbor 10 — N. N. Čechy u Přerova 10 — N. N. z Prosenic 80 — M. Černá, Vítkovice 20 — J. Salaš, Mor. Ostrava 5 — B. Barotková, Vítkovice 5 — N. N. z Přerova na poděkov. 30

NA SV. ANTONÍNA: N. N. z Přerova 10 — Fr. Srovnalíková, Dřevohostice 10 — A. Kociánová, Olšovec 20 — M. Zdráhalová, Olšovec 20 — N. N. právník z Brna 40 — Terez. Sperlingová, Fayetteville, Tex. 34 — N. N. Dřevohostice 10 — N. N. Soběchleby 50 — B. Š. z Hodonína 25

NA OLTÁŘNÍ A VĚČNÉ SVĚTLO: M. Fišarová, Náklo 100 — A. Bednaříková, Uh. Ostroh 5 — J. Volná, Místek 10 — A. Glingarová, Místek 10 — Fr. Krajčová, Lipa 3 — M. Tomečková, Tvar. Lhota 8 — N. Bartková, Nový Jičín 5 — Terez. Sperlingová, Fayetteville, Tex. 100 — J. Michálek z B. 10 — N. Tihelková, Roštění 10 — A. Přešítková 20 — Rod. Zbořilova, Tetčice 20

Všem šlechetným dárcům srdečně Zaplať Pán Bůh!

†

Zemřelí členové Matice svatohostýnské.

Msgr. František Koupil, kanovník v Kroměříži.

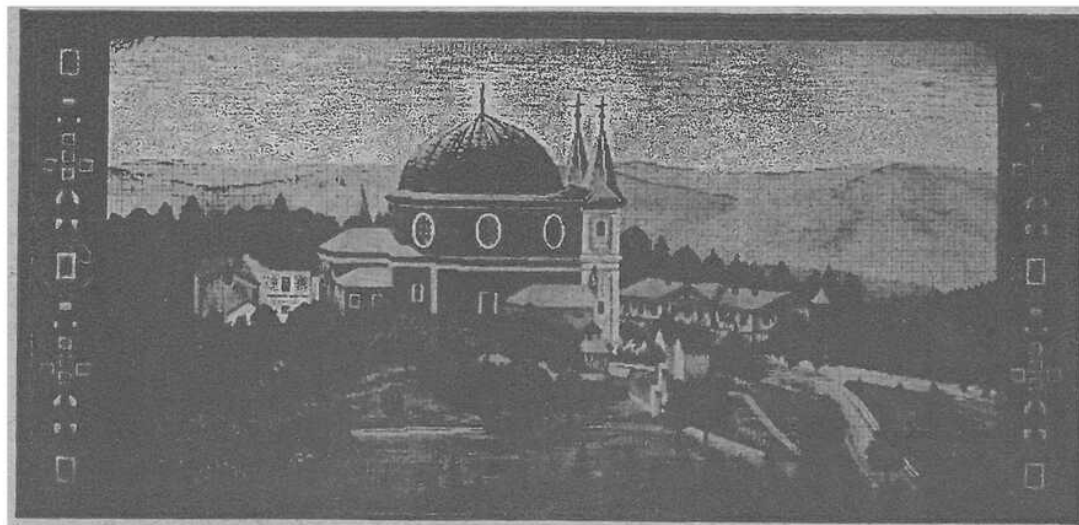
Marie Solderová z Opavy

Frant. Urban z Oznice

Frant. Gottwaldová, učit. z Měrotína

Anežka Trnčáková z Frenštátu p. R.

O. v p.!

Krásnou upomínku na Sv. Hostýn získáte zakoupením plyšové nástěnky (závěs za postel neb otoman - dle hořejší fotografie) v rozměru 90 x 180 cm, již možno za Kč 85—

ohrzděti u katolické firmy:

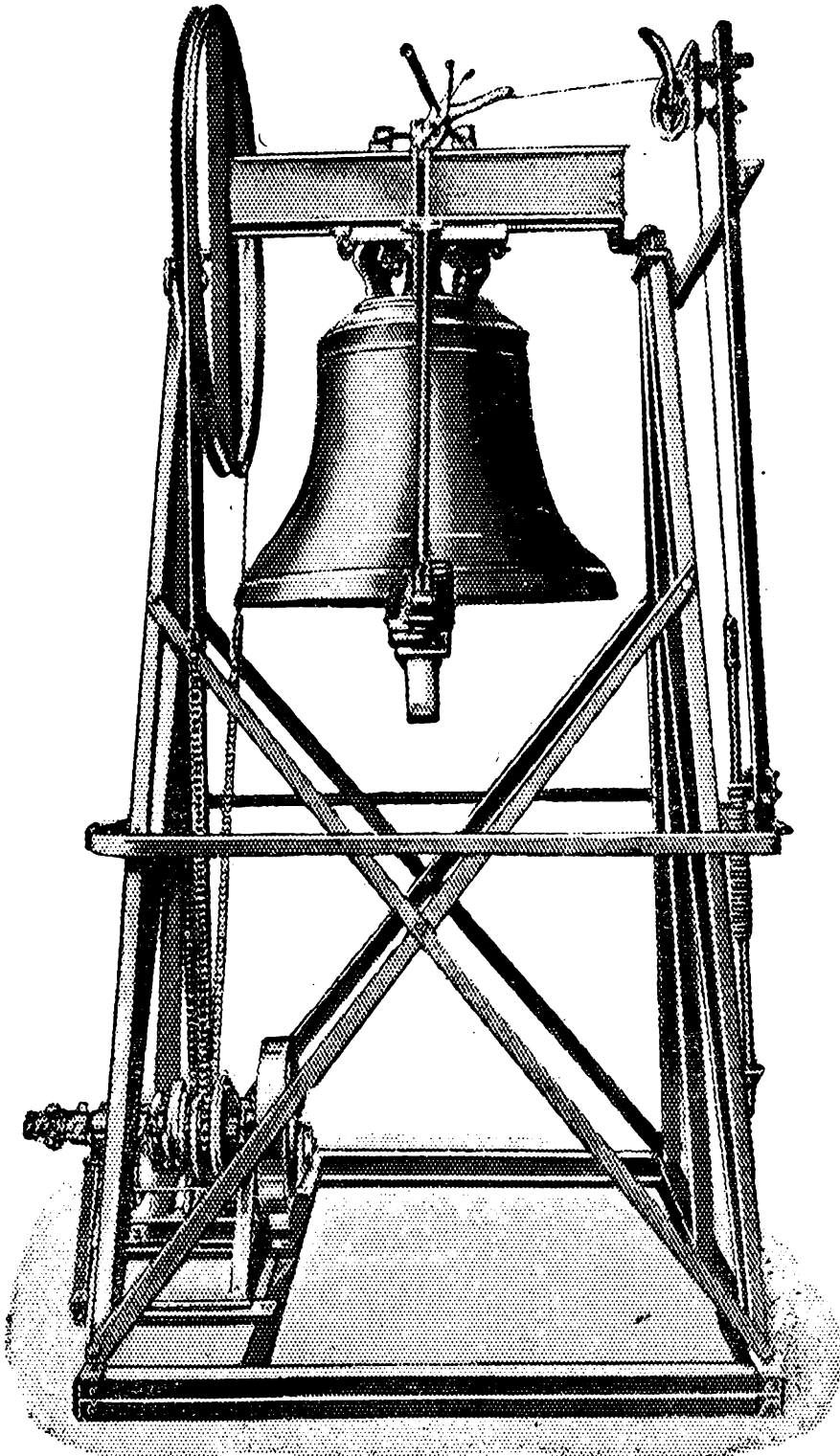
Jan Kyncl, textilní závod, Mlýnsko v Čechách.

Možno též ohrzděti: koberce, linoleum, běhouny, nástěnky, předložky, soupravy, přehozy, nepromokavé přikrývky a vozové plachty, prořivané přikrývky, houně, bafochy, pytle, slamníky, voskovaná plátna a balící jutové plátno. Pište si o ceník a vzorky,

TRANSFORMA

MORAVSKO-SLOVENSKÁ ELEKTROTECHNICKÁ
STAVEBNÍ A VELKOOBCHODNÍ SPOLEČ. S. R. O.

Tel. 469. **OLOMOUČ 2.** Tel. 469.

Dodává a instaluje:

Úplná zařízení elektrického pohonu zvonů při použití původního upevnění zvonů, neb dle vedlejšího vyobrazení a to jak na spouštění ruční tak i automatické hodinové.

Elektrický pohon měchů varhanových.

Úplná kinozařízení.

Provádí elektrické instalace všeho druhu a rozsahu pro veškeré účely.

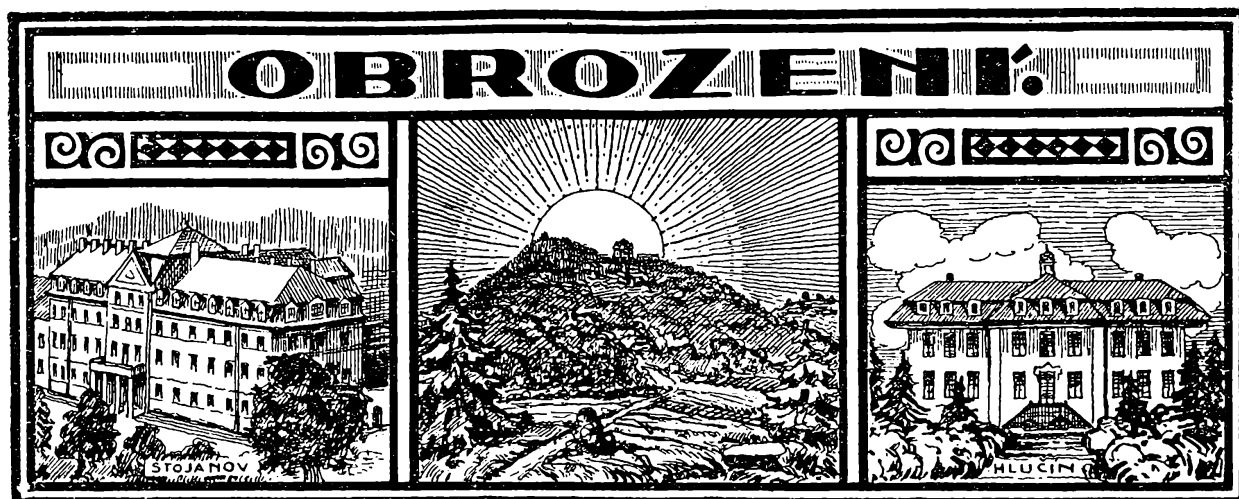
Speciální oddělení pro zařizování elektrického osvětlení kostelů.

Elektromotory, čerpadla vzduchu, ventilátory, čerpadla vody, žehličky, topná tělesa, lustry, žárovky atd. - Těž hromosvody.

Prvotřídní výrobky -
ceny konkurenční!

Rozpočty, porady a návštěvy na požádání zdarma!

Výtisk umělecký grafický závod L. Klambasay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 1.

Leden 1931.

Ročník IV.

Tento věstník je určen v první řadě pro bývalé exercitanty, kterých čítáme již tisíce. Chceme tímto časopisem v nich udržovat horlivost a je učit, jak by přenášeli nadpřirozené energie, které si odnesli z exercičních domů, na pole apoštolské v jednotlivých farnostech. - Proto začali jsme „Obrození“ zvláště číslovat a stránkovat a dostanete je také nezávisle na „Hlasech Svatohostýnských“ a na „Apoštolátě sv. Cyrila a Metoda“. Číslo po 20 hal., celý ročník poštou 3 Kč. Až získáme větší počet odběratelů, věstník snad rozšíříme. Prozatím musí stačit tyto čtyři stránky.

TAJEMSTVÍ EXERCICIÍ SV. IGNÁCE.

2. Pokračování rozboru univ. prof. dr. Jana Lindworského.

JEDINEČNÁ ZVLÁŠTNOST exercicií pozůstává v tom, že vedou cvičence k samostatné tvorbě ideálu, jeho osobě přiměřeného, ne z čistě rozumových úvah, nýbrž z názorné plnosti vzoru Ježíše Krista. Ideál ten jest tak vypracovati, že s událostmi života sdružen, sám od sebe bude vždy povědomý. Tak zásadně jest pojat, že pozdější způsob života je samozřejmý, aniž třeba zvláště nacvičiti jednotlivé ctnosti. Tak z ideálu řádného lékaře vysvítají vlastnosti: svědomitost, nezištnost, rozhodnost atd. Konečně poslední nejzajímavější zvláštnost exercicií: Tento ideál tvoří tak soustavně spojený svaz myšlenek či spíše hodnot, že v každém

okamžiku dovede připomenouti cvičenci veškeré hodnoty exercicií. O tom ještě několik slov.

Kol ústřední hodnoty Bůh náš cíl, vyrůstá hodnota věčné blaženosti a ve stejném smyslu působící hodnota věčného zavržení. Kol té řadí se hodnota Bohočlověka-Vykupitele, jenž jest vždy týž, an dychtí o-voboditi člověka od hříchů a jeho následků a přivesti k Bohu, k nebi. Tak hodnoty prvního týdne jsou nerozlučně spjaty s hodnotami týdne druhého. Kol osoby a úradu Vykupitele vinou se jednotlivá rozjímání o povolání Kristově. Rozvíjejí se ctnosti Spasitelovy. Ale vždycky každý jeho čin je chápán stejně: pryč od hříchu, zpět k Bohu. Tak od každého kódu jednotlivých kružnic

táhne sv. Ignác paprsek do společného středu — k Bohu. Soustředně pak kol ideálního obrazu Ježíše Krista krouží hodnota osobního ideálu, jak si jej patře na Bohočlověka byl exercitant vyvolil. Ať se tedy rozhodl pro to či ono povolání, jedině správně odvětil si na tuto otázku takto: pryč od neštěstí — od hříchu ku štěstí — k Bohu! Pohnutky pro jeho ideál ovšem proudí mu z kanálků, které vycházejíce ze středu, táhnou se paprskovitě celou sítí. Pro každý čin může cvičenec, je-li třeba, vyvolat ku pomoci veškerý svaz pohnutek motivů: svůj osobní ideál, příklad Spasitele, působnost apoštolská dle tohoto vzoru, štěstí vlastní, ale též štěstí bližního, konečně Bůh sám, jeho otcovská dobrota, ale též jeho sliby a hrozby. Obyčejně není třeba úhrnného tohoto zpětného pohledu, ale strategie velkých vojevůdců je zde uskutečněna. Pro chvíle neočekávaného tuhého odporu jsou po ruce velké zálohy, jež lze po nejkratších cestách vrhnouti na bojiště.

Ještě několik slov o stavbě tohoto podivuhodného svazu myšlenek. Jak již zmíněno, tvoří přísně logický svazek pohnutek, ale tak, že tento uzavřený celek je vyznačen dvěma důležitými vlastnostmi: žádný prvek nestojí osamocen, od každého naopak vede cesta ku druhému jmenovitě k základní pohnutce.

Mohli bychom mluvit také o dvou ohniskách. Jedním je základní hodnota idey Boží, druhým hodnota osobního povolání. A třeba celá plnost a bohatství obou základních hodnot se rozprostírá před očima exercitanta, přece trvanlivost jejich není na tom závislá, že všechny jednotlivosti stále ve vědomí žijí: jsou spolu pojaty v jednoduchých a v základních obou myšlenkách. A ještě o jedné vlastnosti této stavby myšleakové je třeba se zmíniti: během života lze ji zpevniti dalšími meditacemi a daleko účinněji zkušenostmi, které prokáží platnost těchto hodnot, jak na ně byl cvičenec nazíral v rozjímající samotě. (Dokonč.)

Alois Stork S. J.

PO EXERCICIÍCH.

HLAVNÍ SNAHOU všech exercitantů po návratu z exercicií musí býti časté svaté přijímání. Aspoň jednou za měsíc se zpovídejte a přijímejte Tělo Páně! Kdo se k tomu neodhodlá, ztratí brzy horvost, kterou si odnesl z duchovních cvičení a nezbude mu než slabá vzpomínka na zažité štěstí.

Kdo však přijímá aspoň měsíčně, pozná brzy, jak sladký jest Pán a začne znenáhla přistupovati ke stolu Páně vícekrát v měsíci. Časem se odhodlá k důsledné praxi prvotních křestanů.

Nemyslete si, že křestané prvních století přistupovali denně k sv. přijímání. Skutky apoštolské nám to sice dosvědčují o křestanech jerusalemských, avšak za pronásledování již ve století druhém byla omezena bohoslužba na neděle, a tudíž většinou i svaté přijímání. Ideálem starokřestanským bylo svaté přijímání při každé oběti mše sv. Křestan, který obcoval mši svaté, přijímal také Tělo Páně. Nutno ovšem poznamenati, že starokřestanské chrámy měly pouze jeden oltář a u něho se slavila jen jedna mše svatá, jak to dosud máme na Zelený čtvrtek a Bílou sobotu.

Co bylo ideálem prvotní církve, mělo by se státi ideálem také dnešních křestanů. Považujte tedy měsíční sv. přijímání jen za cosi přechodného. Jak mile se ve Vás začne po vykonaných exerciciích vzrůhati duchovní život, ozve se i v nitru touha a potřeba po častějším přijímání. Budete si pak počínat jako první křestané. Této touze a potřebě neodpírejte. Tak z hnutí exercičního povstane hnutí eucharistické.

Nemyslete, přátelé, že byste proto museli se týdně zpovídat. Nikoliv. Sám Pius X. schválil zásadu duchovních správců, že chceme-li častější při-

jímání, musíme omezovat zpovídání. Všimněme si opět praxe prvotní církve. Až do 5. století zpovídali se křesťané pouze z těžkých hříchů. Kdo těžce nehřešil, nezpovídal se vůbec. Zpověď ze zbožnosti nebo zpověď z pouhých všedních hříchů začala teprve, když pominula pronásledování, šířila se vlažnost a horliví křesťané se organisovali ku společnému pěstování duchovního života. Vyvolili si duchovního vůdce, jemuž sdělovali své chyby a poklesky. Byl-li vůdcem kněz, stalo se zvykem po takovém vyznání udělovati svěřenci svatost pokání. To je teď všeobecnou praxí v katolické církvi a i sv. Otec Pius X. žádá, by každý, kdo často přijímá Tělo Páně, měl kněze, kterému občas, jak si to s ním vyjedná, svěřuje své svědomí, aby měl kontrolu a nějaké vedení. Kdo je prost těžkých hříchů a není zmitán vnitřním neklidem nebo pochybnostmi, může se klidně omezit na měsíční zpověď. Při tom může chodit k svatému přijímání, kdykoli se dostane na mši svatou. Na počátku je radno zpovídati se snad dvakrát za měsíc, až by se člověk v nitru svém ustálil.

Potom však stačila by měsíční zpověď i pro denní sv. přijímání. Uvažte také, že svaté přijímání dle nauky sněmu tridentského působí odpuštění všedních hříchů podobně jako svatost pokání. Stačí, že hříchů litujete, když Tělo Páně přijímáte. Ve zpovědi pak se z nich vyznáváme, i když jsou již odpuštěny, abychom měli kontrolu a duchovní vedení.

Exerciciemi se ve Vás probudil duchovní život, častým svatým přijímáním se upevňuje, rozkvétá a dozrává. Proto pilně přistupujte ke Stolu Páně a připravujte cestu také jiným.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Porada duchovenstva o exercičním hnutí V pondělí 29. prosince má se konati v Přerově schůze kněží, kteří se zajímají o exerciční hnutí. Místo a doba budou oznámeny v novinách. Na schůzi budou projednány tři důležité referáty. Schůzi svolává Exerciční sekretariát pro arcidiecesi olomouckou na Sv. Hostýně.

Dva odborné kursy. Na Velehradě byly od 10. do 14. listopadu exercicie pro farní hospodyně. Súčastnilo se jich 23. Že to byly pouze farní hospodyně bylo možno přednášky upravit vzhledem k jejich úkolům na farách a tak se staly pro ně exercicie daleko užitečnější, než kdyby byly je dělaly s jinými ženami. — Druhý čistě odborný kurs byl v Rajhradě u Sester Těšitelék pro matky. Sešlo se 50 matek, jen jedna účastnice matkou nebyla. Tam se zase v přednáškách bral stále ohled na povinnosti manželek a matek. Všelicos se řeklo, co by na všeobecných exercičiích žen se muselo vynechat. Čím odborněji postupujeme,

tím praktičnější a hlubší se stávají exerciční kursy.

Důležitá poznámka pro každého. Prosíme snažně, aby si exercičanti navykli hlásit se předem na exercicie a vyčkali přijímací lístek z exercičního domu. Mnoho exercičantů a exercičantek nezná ještě této kázně a působí někdy zbytečně obtíže exercičním domům. Příklad uvedu ze Stojanova. V zimě lze vytápnět 74 pokojků. Ideálem jest, že každý má svůj pokojček, svou samotu na 3 dny. Kdyby se všichni hlásili a jen přijeli, kdo skutečně byli přijati, měli bychom ideální kursy, každý exercičant svou samotu, a bylo by možno se každému více věnovati. Tak přijede spousta lidí, pokojčky nestačí, musí dva nebo i tři býti v jednom, sestry nemohou stačit s uklízením a vařením. Věta po ideálech exercičního kursu! Jak snadno by se utvořily dva nebo tři kursy s normálním počtem, místo aby byl jeden se 150-200 exercičantů!

Upozornění pro důstojné farní úřady a katolické spolky. Račte si prohlédnout poslední stránku tohoto „Obrození“. Tak to ctíme dělati budoucně, aby vedůstojní duchovní správcové a ředitelé katolických spolků měli sami přehled o duchovních cvičeních, mohli soustavně získávat pro ně své farníky a svěřence a mohli tento přehled i někde vyvěsit.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

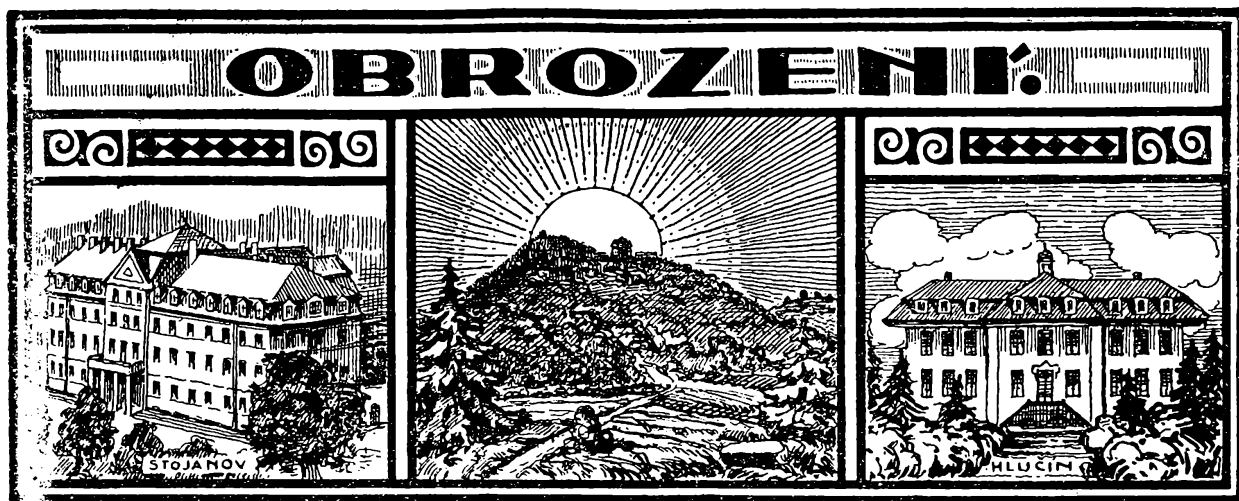
	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	muže	na Velehradě	5./I. večer do 9./I. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
2.	dívky	v Hlučíně	7./I. večer do 11./I. ráno	50 Kč
3.	dívky, které konají exercicie poprvé	na Velehradě	12./I. večer do 16./I. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
4.	muže	„	19./I. večer do 23./I. ráno	„
5.	„	v Hlučíně	20./I. večer do 24./I. ráno	50 Kč
6.	dívky, které již jindy exercicie konaly	na Velehradě	2./II. večer do 6./II. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
7.	ženy	v Hlučíně	8./II. večer do 12./II. ráno	50 Kč
8.	absolventy hospodář. škol	na Velehradě	9./II. večer do 13./II. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
9.	ženy III. řádu	v Hlučíně	17./II. večer do 21./II. ráno	50 Kč
10.	jinochy	„	22./II. večer do 26./II. ráno	„
11.	dívky, které nemohly na kurs 3. nebo 6.	na Velehradě	23./II. večer do 27./II. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
12.	Svaz žen a dívek	„	2./III. večer do 6./III. ráno	„

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího lístku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 2.

Únor 1931.

Ročník IV.

TAJEMSTVÍ EXERCICIÍ SV. IGNÁCE.

Dokončení rozboru univ. prof. dr. Jana Lindworského.

ROUPE EXERCICIÍ BYLO by hotovo. Je třeba vsadit je ještě do kalíšku, jenž by všechnu tu krásu objal a podal ji Nejvyššímu. Sv. Ignác končí exercicie rozjímáním o lásce. Není to filosofická čistě rozumová úvaha, jak by se někteří snad domnívali, naopak rozjímání to dýchá pravým dechem mystiky, která ovšem vyrostla na pevném myšlenkovém podkladě. Ne každý je ovšem správně chápe.

Chceme krátce naznačiti spojitost rozjímání o lásce s předešlými. Co exercitant doposud uvážil, je velké dílo Boha pro lidstvo. Nyní na konci má tento celek ještě jednou přehlédnouti, patře duševním zrakem na Všemohoucího. Co všechno pro něj Bůh nevykonal? Co dobrodiní přirozených i nadpřirozených mu uštědřil! A nyní patří cvičenec ještě jednou na průběh exercicií. — On jej stvořil, vykoupil, obšťastnil. Jsou-li tu subjektivní předpoklady, pak se musí mohutně rozvlnit moře citů, nashromážděných v předešlých rozjímáních a rozechvět celého člověka: „Vezmi si, ó Pane, a přijmi celou mou svobodu, mou paměť, můj rozum a celou mou vůli, všechn můj majetek a statek. Tys mi to dal,

Tobě, ó Pane, to vracím; všecko je tvé, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen lásku k Tobě a milost svou, neboť ta mi stačí. - Další bod; tento Bůh, tento dobrodinec není daleko od Tebe. Bydlí ve tvorech, v lidech dává jim bytí a cit. Zase, nemá to býti rozumová úvaha o Boží přítomnosti, n opak cvičenec se má citem přesvědčit o blízkosti Lásky. A dále Bůh nedlí nečinně ve tvé nejbezprostřednější blízkosti, on pracuje pro tebe: papisek sluneční jenž tě zahřívá, obveseluje, nezáří sám ze sebe, je to tvůj Bůh, jenž v něm září, atd. Tak cvičenec, všude cítě dobrotivé tyto otcovské ruce, má projíti všemi stupnicemi krásy, dobra a velikosti a utvořiti si konečně opravdový obraz o velikosti Boží, aby pak šťastě v tomto přístavě přistál a nově vypukl ve vděčný úžas nad takovou dobrotou, jež mu přes jeho chyby tak ustavičně sloužila.

Je-li exercitant na onom vzácném stupni duševní zralosti, pak zaplane celkový zážitek exercicií v tomto rozjímání ještě jednou, jako východ raního alpského slunce ozáří meditace o lásce celé panorama exercicií, a exercitant se vrátí do života jako zcela jiný člověk. Není-li tomu tak,

pak exerciční knížka ukazuje mu pravou cestu poznámkou, že pravá láska nespočívá tak v citech jako v činech, — provéstí předsevzetí. K nejdůležitějším úmyslům, jež si máme umíniti, ovšem patří určitý životní a denní pořádek, jenž poskytuje příležitost ony svazy hodnot exercičních opět obnovovati a obcerstvovati. Užitek exercičií má býti prohlubován denním zpytováním svědomí, v němž exercitant pojatá předsevzetí se skutečností srovnává, a mimo to samozřejmě nadpři-

rozenými prostředky modlitby a sv. přijímání, k čemuž se exercitant samo sebou zavazuje.

Tím by bylo velké tajemství účinku duchovních cvičení odhaleno: vštípení systematicky seřazených svazů hodnot nejvyššího druhu za nejpříznivějších podmínek, že se totiž cvičenec myšlenkám těm výlučně oddá a všestranné spojení těchto hodnot a předsevzetí jimi motivovaných s životem; konečně zajištění jich následujícím životním pořádkem, jenž se má zvykem.

Alois Stork S. J.

CO JEŠTĚ PO EXERCICIÍCH.

DALŠÍM ÚKONEM všech bývalých exercitantů má býti pravidelná duchovní četba. Pravda, milí přátelé, srdce Vaše hořelo, když jste slyšeli povzbuzující přednášky při duchovních cvičeních. Teď přednášky přesaly, ale povzbuzení potřebujete, jinak brzy ohabnete. Proto si je musíte nahradit pravidelným čtením zbožné knihy.

Ale, vždyt máme kázání každou neděli, pravíte. Ano, chodte na kázání a čerpejte z něho užitek. Přemnozí katolíci dnešní doby zvlažněli a stali se nábožensky lhostejnými proto, že se kázání vyhýbali a ničím je nenahrazovali. Dávejte jim dobrý příklad! Buďte si však také vědomi, že se na kazatelně projednává pouze to, co máme věděti a dělati, abychom spasili svou duši. Vám však, kteří jste dostali tolik povzbuzení na exercičiích, to nestačí. U Vás se probudila touha po lepším, dokonalejším životě. Potřebujete tedy poučení a povzbuzení též k tomu, abyste prospívali ve ctnosti a dospěli k dokonalosti. O tom se v kostele nekáže. To se projednává v přednáškách Mariánských družin a Třetích řádů. To je však také obsahem asketických čili duchovních spisů. Těch tedy nutně potřebujete.

Bez duchovní četby snadno ztratíte horlivost, začnete i ochabovat ve svatém přijímání, ústní modlitba se Vám časem omrzí anebo ji budete odříkávat jen

mechanicky. Konáte-li však pravidelně duchovní četbu, i kdyby to byla denně jen čtvrt hodinka anebo pouhých deset minut, dostane se Vám nových myšlenek a stálého povzbuzení. Tak oheň, který jste si odnesli z exercičií, nevyhasne a znovu se rozdmýchává.

Jak jste si tedy stanovili pravidelné přijímání svatých svátostí, tak si stanovte také pravidelnou četbu z některé duchovní knihy. Zajistíte si tak trvalý účinek duchovních cvičení. Šťastí, kterým oplývalo srdce Vaše v oné exerciční samotě, Vás neopustí, ale dokonce ustálí a prohloubí se ve Vašem nitru.

Kdy, jak a co čísti? Nemohu Vám stanoviti určitou dobu k četbě, poněvadž okolnosti jsou různé a mně neznámé. Řeknu však tolik: Kdy máte nejvíce klidu, ať je to ráno nebo odpoledne nebo večer. Takovou vhodnou dobu si vyhledejte a při té houževnatě setrvejte. Je-li možno denně čísti, vydá to více, i kdyby to byla jen doba krátká, než občas jen a snad po celé hodiny. Duchovní četba se musí takřka strávit. Proto ať je v dávkách menších, ale častějších. Kdo by neměl doma potřebného klidu, může ji konat také v kostele, dokonce i na počátku mše svaté až do obětování, když by se jindy k tomu nedostal.

Duchovní knížky nečteme jako povídky anebo noviny. Nechceme knihu pouze přečísti, nýbrž chceme z knihy načerpati povzbuzení. Proto se před četbou pomodleme aspoň Zdravas,

aby nás četba povzbuzovala. Čtíme pomalu a když něco nalezneme, co nás povzbuzuje, nebo dojíká, nebo jakýmkoliv způsobem na nás působí, zdržme se při tom, nespěchejme dále, přemýšlejme, uvažujme, ponechejme se tomu povzbuzení, opakujme si ona slova neb ony věty, až se toho jimi takřka nasytíme. Potom čtíme dále se snahou něco nalézt, co by nás opět povzbuzovalo. Tak dlužno ztráviti stavenou dobu k duchovní četbě.

Nehodí se každá kniha k duchovní četbě. Je nutno také dbáti, zda čtenář začíná pěstovat duchovní život, anebo zda to již koná po delší dobu. Jiná četba je pro začátečníky, jiná pro pokročilé.

Začátečníkům jsem napsal knížečku s názvem: „Z duchovního života“. Byla vydána Dědictvím svatojanským

v Praze IV-35 a stojí pouhých 6 Kč. Z tohoto spisu načerpáte potřebné poučení, abyste všemu dobře rozuměli, co se týká duchovního života a nepřišli na scestí.

Pak vám radím jako další knížku buď „Život podle B. Srdce Páně“ od P. Jaroše anebo „Bohumilu“ od sv. Františka Saleského. Knížka P. Jaroše hodí se více pro muže a mladíky, stojí 20 Kč a vyšla v Dědictví svatojanském (Praha IV-35). Bohumila je více pro ženy a dívky. Byla také vydána Dědictvím svatojanským. Toto vydání je však rozebráno a možno pouze dostati vydání Desoldovo nákladem V. Stýbla v Praze na Václavském náměstí. Stojí asi 10 Kč. Každý knihkupec opatří Vám tyto knihy, udáte-li mu přesně nadpis, spisovatele a nakladatele. (Pokračování).

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Západní Moravo, raduj se! Dověděli jsme se, že opatství v Nové Říši otvírá své síně pro exercicie jinochů ze západní Moravy a jihovýchodních Čech. Nejdůstojnější pan opat novoříšský chce poskytnouti katolické mádeži to, co jí skýtá hojně nejdůstojnější pan opat želivský. Kéž zehná Dobrý Pastýř oběma v jejich časovém podniku! Kursy v Nové Říši teprve se dojednávají.

Exercicie pro dívky, které již exercicie konaly Tak se jmenuje první únorový kurs na Velehradě. Mohli bychom říci také pokračovací kurs. Chceme-li prohloubit exerciční hnutí, musíme přikročit i k takovým kursům. V Hlučíně takových exercicií bylo již několik. Teď začínáme i na Velehradě a sice z dívkami, poněvadž těch chodí na exercicie největší počet. - Víte, že exercicie sv. Ignáce jsou vlastně rozpočteny na celý měsíc. Proto po tří denních exerciciích zbývá přehojná látka k dalším kursům, aby se užitek prvních exercicií utužil a zdokonalil.

Dopis exercitantův. Také mně byla dopřána účast na duchovních cvičeních ve Stojanově. „Svedl“ mne tam můj přítel. Doporučuji všem tyto exercicie, kdož věří, že dojde den odplaty. - V roce 1916 byl jsem v Uhrách při nárazu vlaku vyhozen oknem na koleje. Jaký div! Vše rozbíto, příteli utržena část nohy a já bez úrazu. Připisuji tuto záchranu Matce Boží na Sv. Hostýně, která mi tehdy v duchu zátíla.

K. H. z Ostrožského Předměstí.

Povánoční exercicie již české mládeže. Co se po léta nepodařilo činitelům zdánlivě povolanejším, to způsobil apoštolát dvou neúnavných členek Sdružení katolické mládeže (SKM) na Buřjovicku v Čechách. Ve dnech 25. až 29. prosince m. r. konalo v Českých Budějovicích 47 jinochů a 87 dívek duchovní cvičení, z nichž většina vstoupila zároveň pod prapor Eucharistie — z hochů 24,

z dívek 52 stalo se členy Ligy eucharistické (LE) nebo Řytířského sboru svatého Václava (RSV).

„Dorost“ 1931, str. 21.

Želivské exercicie o vánocích. 56 jinochů a v dalším kursu 60 dívek prožilo v Želivě dny duchovního štěstí v exerciciích. Všechny dívky a všichni jinoši stali se eucharistiány. Ve ký počet členů Ligy eucharistické, která žádá měsíční přijímání, přestoupil do Řytířského sboru svatého Václava, který zavazuje k týdněmu. „Dorost“ 1931, str. 21.

Vrátili se. Kdo? Několik veselých šohajů, které nebylo vidět často v kostele, a kteří neměli chuti k modlitbě, za to však rádi se bavili. Katolická Omladina sehrála divadlo ve prospěch exercičního fondu v oné farnosti, Z tohoto fondu se jim dostalo podpory a tak se octli ve Stojanově Opravdově začali, dostavila se duchovní útěcha a radost, které ještě nikdy nezakusili. Psali domů: „Dobře se máme, jsme tu jako v nebi, zda se vrátíme, ještě nevíme. Chtěli bychom zde zůstatí.“

Vrátili se. Ale byli k nepoznání. Plni horlivosti a nadšení. Jak žasli lidé, když je viděli v neděli všechny u sv. přijímání a za týden zase. Nikdo netušil, že se může člověk tak změnit k lepšímu. Byli to předáci v Katolické Omladině. Hned přišli s návrhem: Na počátku schůze se pomodlíme „Zdravas“ a také si zazpíváme jednu sloku Mariánské písně, vždyť jsme se na Velehradě teprve naučili zpívat!

S nadšením mluvili o exerciciích: „Proč jsme tam nešli již dříve, když se tam vlévá do duše takový nebeský pokoj?“ Příkladu jejich následovali další jinoši a našli ve Stojanově pravé štěstí. Dívek se chystá rovněž značný počet.

O blažená samoto duchovních cvičení, která tak oblažuješ duše lidské a obnovuješ farnosti!

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	dívky, které již jindy exercie konaly	na Velehradě	2./II. večer do 6./II. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
2.	ženy	v Hlučíně	8./II. večer do 12./II. ráno	50 Kč
3.	absolventy hospodář. škol	na Velehradě	9./II. večer do 13./II. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
4.	ženy III. řádu	v Hlučíně	17./II. večer do 21./II. ráno	50 Kč
5.	jinochy	„	22./II. večer do 26./II. ráno	„
6.	dívky	na Velehradě	23./II. večer do 27./II. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
7.	Svaz žen a dívek	„	2./III. večer do 6./III. ráno	„
8.	matky	v Rajhradě u Těšitelek	2./III. večer do 6./III. ráno	60 Kč
9.	vdovy	v Hlučíně	8./III. večer do 12./III. ráno	50 Kč
10.	dívky	v Rajhradě u Těšitelek	9./III. večer do 13./III. ráno	60 Kč
11.	dívky III. řádu	v Hlučíně	24./III. večer do 28./III. ráno	50 Kč

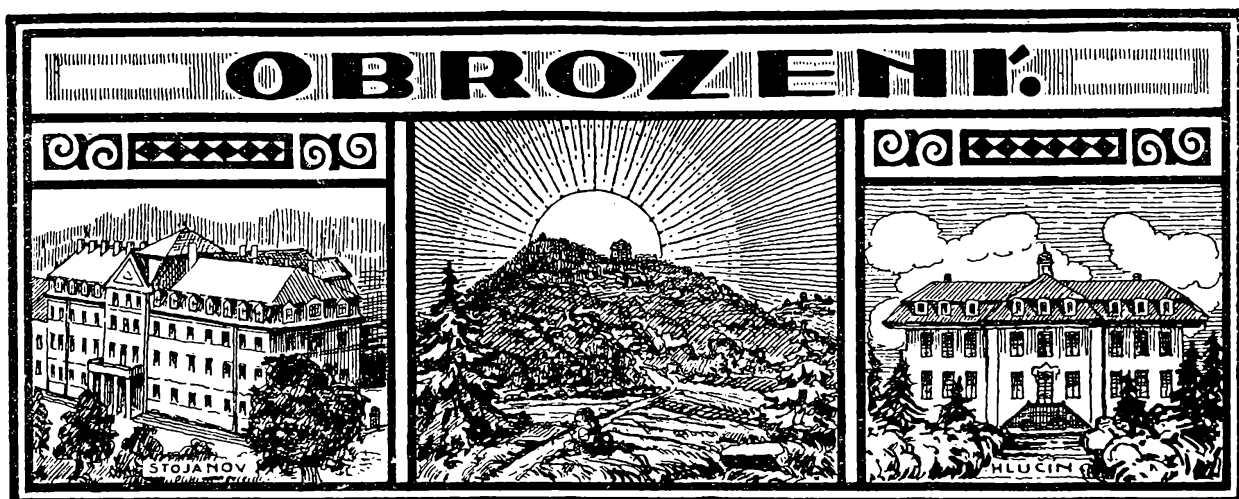
Na exercie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího lístku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 3.

Březen 1931.

Ročník IV.

P. Jos. Rybák T. J.

JAK ZÍSKATI MUŽE PRO PRAKTICKÝ ŽIVOT NÁBOŽENSKÝ A PRO EXERCICIE.

PROČÍTÁME-LI statistiku o účasti různých stavů na exerciciích, je nápadno, že členek ženského pohlaví je velká většina. Opakuje se tu stále, co se již událo na Kalvárii, kdy se za nás obětoval Pan, totiž že staly pod křížem čtyři ženy a jeden muž.

1. Čím to?

To jest jednak v povaze mužově. Je pomalejší, nedá se tak snadno unésti a strhnouti citem jako žena. Zkoumá všechno rozumem a když se přesvědčí, že to či ono je dobré, užitečné, neřku-li nutné, dá se pro to také získati. Ale zato je ve svých počinech povnější a vytrvalejší. Muž nerad je napadný, nejraději je v kostele úplně vzadu. Nerad upozorňuje na svou zbožnost, proto se obyčejně spokojí tím nejnudějším a výše postoupiti se zdráhá!

Naše doba svobodomyslnosti a nevěry nejdřív a nejmíc poškodila mužský svět. Intelligence otrávena nevěrou strnila se kostela a kněze a nakazila ovšem i muže obyčejné a prosté! Tato nákaza a otrava z našeho mužského světa dosud nevymizela. K tomu také valně přispělo znehodnocení stavu kněžského. Proto je dnes na knězi, aby se sblížoval s mužským světem a před-

sudky jeho vyvracil, zejména jej upozornil, že pravda katolického náboženství se nezakládá na kněžích ani na jejich ctnosti nebo chytrosti, nýbrž jedině na zjevení Ježíše Krista.

Mnoho je získáno, podaří-li se dostat muže zase do zповědnice. Tu zpravidla prohlédne a nahlédne, v čem jest jeho štěstí a shodiv se sebe okovy hříchu, pocítí pravé štěstí prýstící ze spojení s Bohem. Pak se dá též pohnouti, aby navštěvoval pravidelně aneb alespoň často kázání. Když na to přistoupí, jistě bude horlivějším, snalivějším a k dobrému ochotnějším.

Sociální a hospodářské poměry dneška mají také ve svou vinu na zvlažnění a lhostejnosti mužského světa ve věcech víry. Zaměstnání a služba nedovolují namnoze muži, aby mohl světiti neděle a den sváteční; tím se odcizuje svým náboženským povinnostem a stává vlašným a lhostejným.

2. Co činiti, abychom přivedli muže k praktickému životu náboženskému, anž i na exercicie?

Částečně jsme již na to odpověděli v předešlých řádcích, ale doplníme to!

Za vyličených poměrů dlužno pomaličku postupovat. Nesmíme hned žádat zázraky. Přirozenost nečiní skoků.

Milost ovšem činí skoky: ze Šavla Pán učinil Pavla, ale takových případů je jen velmi málo. Také to pozorujeme na misiích, jak to s trvalým obrácením mužů sestárnělých v netečnosti a vlažnosti jde velmi těžko.

Zástupů celých nezískáme, proto dlužno získávati jednotlivce. Půjde především o to, abychom získali jeho sympatie, jeho důvěru. To ostatní bude již snazší. Dobré slovo, přátelský pohled, přátelský pozdrav, ne jediný, ale častější ho obměkčí. Dále nezapomeňme, že cesta k rozumu vede srdcem. Hleďme mu tedy prokázati aspoň malou službičku, učiňme mu aspoň malou radost, a dejme najevo, že si ho vážíme, i když by nebylo vše tak, jak býti má. Pak i tlustý led kolem srdce jeho začne praskat a prolomí se.

Poněvadž u našich mužů je velká nevědomost ve věcech náboženských, bude s užitkem dáti mu něco pěkného, vzdělavacího a povzbuzujícího přečíst, ne hned celou tlustou knihu, nýbrž jeden článek, jedno číslo časopisu. S rostoucím poučením poroste i zájem

a touhá zaříditi se podle poznané pravdy čili žiti jako praktický katolík. Takového nebude tak těžko získati na exercicie, zejména sleví-li se mu pro chudobu z poplatku. Ze získaných takto jednotlivců bude časem pěkná řádka exercitantů.

Aby se ním toto dílo snáze a rychle dařilo, je záhodno, abychom měli co možná hojně a vlivně pomocníky. Takovými jsou především členové rodiny: dobrá manželka a hodné děti; i dobrý přítel mužův prokáže nám platné služby. Proto třeba získati nejdříve tyto pro své snahy: Aby muž šel na exercicie, záhodno, aby je dřív konaly manželka a děti.

Než poněvadž přes to všechno vyhlídky na získání mužského světa ve velkém pro praktický život křesťanský i pro exercicie jsou malé, velmi malé, nutno ujímati se již hochů a jinců, těch nespustiti s očí, pro ty pracovati, ty vésti na exercicie a nadchnouti pro vše krásné, dobré a ušlechtilé. Ti budou naší nadějí v budoucnu, až dorostou v muže, nadějí, která bohdá nezklame.

Alois Stork T. J. DALŠÍ LITERATURA PRO DUCHOVNÍ ČETBU.

(Dokončení).

Čtenářům, kteří již probrali důkladně uvedené knihy, radím jako další četbu buď *Krásné poselství* od Ballona, aneb *Život Krista Pána* od Fouarda. Ballonova kniha vyšla v Dědictví cyrilometodějském v Brně (Antonín-ká 1) a stojí 8- Kč nevázaná a 15- Kč vázaná. Fouardovu knihu vydal nakladatel Josef Birnbaum v B tnici na Moravě, nevázanou za 24 Kč a vázanou za 34 Kč. Z těchto knih se krásně rozjímá o Kristu Pánu. Jejich účelem je, abychom načerpali ducha Kristova a nesmyšleli jako dnešní svět.

Potom ještě radím k prohloubení duchovního života *Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu* od P. Schmida. Tato kniha Vás naučí velkému umění duchovního života, totiž snášet statečně protivenství a tak dožrát ve ctnosti. Stojí vázaná 25 Kč a vyšla v Přerově na Moravě v Edici Smíru.

Knihou pro duše ustálené a zralé je

Následování Krista od Tomáše Kempenského. Máme laciné vydání z Občanské tiskárny v Brně za 10 Kč a obrázkové vydání z Dědictví svatojanského v Praze za 14 Kč. Kniha tato je známa po celém světě. Jí se stále povzbuzují duše toužící po křesťanské dokonalosti.

Knihy, jež jsem uvedl jsou cenné a přiměřené postupu v duchovním životě. Je ještě řada knih podobných. Neuvádím je, abyste nevešli v pokušení rychle a povrchně konati duchovní četbu, což by Vám mnoho neprospělo. Čím méně přečtete ve stanovené době, tím více užitku načerpáte pro duši. A dokud Vás některá kniha povzbuzuje, dotud nezačínajte probírat jinou. Opakujte raději články a statě, které mocně na Vás působily. Proto si můžete snadno koupiti i dražší duchovní knihu, poněvadž je to strava pro duši, která stačí snad i na celý rok anebo na dobu delší.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Z Hranic se nám píše: Dostal se mi náhodou do rukou celý ročník „Hlasů svatohostýnských“ za rok 1930. První, co mi padlo do oka, když jsem je otevřela, byly články: Bývalým exercitantům, exerciční hlídka atd. Bylo mi dopřáno toho štěstí, že jsem byla loni v květnu také na exercičích. Až do nedávna jsem nevěděla nic o „Hlasech svatohostýnských“ ani o „Věstniku exercičního hnutí“. Ano, lepšího a přiléhavějšího názvu ani mít nemůže: „Obrození“. Vždyť exercicie, to je vzkříšení, znovuzrození. řekla bych zmrtvýchstání z života dřívějšího bludného a špatného k životu lepšímu a opravdovému; Ano, žli jsme a nevěděli proč, neboť náš život neměl pevného cíle, leč exercicie nás vzkřísily z dřívější ztrnulosti a obradily k životu, který má cíl, pro který jsme všichni stvořeni, totiž: „Spása nesmrtelné duše“. Exercicie! Co všechno tají to slovo! Jak šťasten může být ten, který již exercicie vykonal! Jaké dobrodiní jsou pro lid! Bohužel, že jsou u nás ještě dosti neznámé. Proto si přeji, aby „Obrození“ se hodně rozšířilo.

Pro pracovnice v Jednotách matek a vůbec i v jiných ženských spolcích (v omezeném počtu) dávají se na Velehradě zvláštní exercicie spojené s praktickým kursem. Začínají ve středu 11. března o 3. hodině odpoledne přednáškou „**Exercicie a Katolická akce**“. O 5. hodině odpo. je II. přednáška přípravná: „**Matky a dívky v katol. akci**“. — V 7 hodin večer začínají vlastní exercicie, při nichž neustále bude brán zřetel k praktickému apostolátu ženy. — V neděli ráno 15. března je spol. sv. přijímání. Na to o 7. hod. je v basilice kázání a ranní mše svatá. — O 9. hodině je pokračování kursu v Slovanském sále s přednáškami: I. „**Moderní křesťanská žena**“. II. **Žena a dívka ve službě evangelia**“ III. **Pohled do pracovny Jednoty**“. — Odpo. o 1 hod. požehnaní a po něm akademie s názorným výkladem. Mezi přednáškami debata. Při kursu bude uspořádána malá výstava pomůcek pro práci v Katol. akci. Nedělní kurs tento bude přístupný pro všechny bez rozdílu, avšak exercicie se dávají jen pro **omezený počet** účastnic. Poplatek za ubytování a stravné při exercičích je jak obvykle.

Exercicie velehradské v lednu 1931. Prvních exercičií mužů od 5. ledna účastnilo se jich 44 a druhých od 19. ledna 71 mužů. Celkem tedy vykonal v lednu 115 mužů obnovu ducha. Byli většinou z venkova, částečně však se dostavila také inteligence. Dívek na exercicie 12. ledna přišlo 92 a na exercicie počátkem února 96.

Je to vskutku požehnaná činnost.

Důležitá poznámka pro každého. Prosíme snažně, aby si exercitanti navykli **hlásit se předem na exercicie a vyčkali přijímací lístek** z exercičního domu. Mnoho exercitantů a exercitantek nezná ještě této kázně a působí někdy zbytečně obtíže exercičním domům. Příklad uvedu ze Stojanova. V zimě lze vytápět 74 pokojíků. Ideálem jest že každý má svůj pokojíček, svou samotu na tři dny.

Kdyby se všichni hlásili a jen přijeli, kdo skutečně byl přijati měli bychom ideální kursy, každý exercitanc s svou samotu a bylo by možno se každému více věnovat. Tak přijede spousta lidí, pokojíčky nestačí, musí dva nebo i tři býti v jednom, sestry nemohou stačit s uklizením

a vařením. Věta po ideálech exercičního kursu! Jak snadno by se utvořily dva nebo tři kursy s normálním počtem, místo, aby byl jeden se 150 — 200 exercitantů!

Nový katolický dům duchovních cvičení. V r. 1930 koupila kongregace Školských sester mřteřince horažďovického ve zdravé krajině na Českomoravské vysočině od knížecí rodiny Párů zámek v Kardašově Řečci. Na přání nejdůstojnějšího pana biskupa česko-budějovického, otevřen má býti v r. 1931 o hlavních prázdninách v tomto prostorném domě o 45 místnostech, exerciční dům pro náboženskou obnovu katolických křesťanů. Jsou tak mnozí, kteří po podobné ústavě touží celou svou duší a mnozí z nich odjížděti musí často velmi daleko i za hranice, aby vhodný podobný ústav našli.

Zámek řečický má mnoho vymožeností, které každého katolíka, jež touží po duchovní obnově své duše, mile překvapí. Leží v překrásné lesnaté a na rybníky bohaté krajině, přímo na dráze trať Veselí Mezimostí — Jindřichův Hradec. Z nádraží do zámku jest pouze 5 minut. Budova zámecká sama stojí majestátně uprostřed zahrad vysokého anglického parku, prostírajícího se na ploše 6 ha veliké. Zahrady ohrazeny jsou kolem dokola pěknou zdí, takže nepovolané obecnstvo nemá přístupu, aby rušilo klid těch, kteří oddávají se péči o svou nesmrtelnou duši. Ústav jest vybaven vším, co sloužit má ku pohodlí účastníků, takže není jim zapotřebí, aby něčeho do ústavu z ložního prádla nebo přikrývek donášeli. Představenstvo ústavu umožňuje všem účastníkům pobyt v ústavě i pokud možno nejvíce sníženou cenu t. j. 14 Kč denně za osobu pro letošní sezónu.

Pořad jednotlivých kursů letošního roku 1931 hlavních prázdninách bude tento: Od 30. VI. o 4. VII. duchovní cvičení pro kněze, 6. VII.—13. VII. pro sestry řeholní, 20. VII.—24. VII. pro učitelky a úřednice, 24. VII.—31. VII. pro členky Mariánských družin dívek a paní, 3. VIII.—7. VIII. pro členky Sdružení katolické mládeže, 10. VIII. až 1. VIII. pro členky spolku sv. Anežky a katolické spolky 17. VIII.—21. VIII. pro členky III. řádu a Mariánských družin (žen), 24. VIII.—28. VIII. duchovní cvičení pro kněze. Dotazy a přihlášky, račeť pp. účastníci zašlati na adresu: Školské sestry v Kardašově Řečci — zámek. K dotazům budiž přiložena i skavě známka nebo lístek korespondenční. Duchovfáto cvičení říditi budou důst. páni misionáři z řádu Redemptoristů z pražské provincie. Kdo nenátek žádné ze jmenovaných skupin a chtěl by se te zúčastniti některých duchovních cvičení, ať oznámí představenstvu ústavu, se kterou skupinou přál by si duchovní cvičení konati. Lid. l sty 18. II. 1931

Upozornění pro důstojné farní úřady a katolické spolky. Račeť si prohlédnout poslední stránku tohoto „Obrození“. Tak to chceme dělati budoucně, aby veledůstojní duchovní správcové ředitelé katolických spolků měli sami přehled duchovních cvičení, mohli soustavně získávat přehled své farníky a svěřence a mohli tento přehled i někde vyvěsit. Děkujeme všem, kdož nám zavádali zprávy a prosíme, aby i ostatní kursy tohoto kterého období nám byly hlášeny.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	Svaz žen a dívek	na Velehradě	2./III. večer do 6./III. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
2.	matky	v Rajhradě	2./III. večer do 6./III. ráno	60 Kč
3.	jinochy	v Nové Říši	5./III. večer do 9./III. ráno	40 Kč
4.	vdovy	v Hlučíně	8./III. večer do 12./III. ráno	50 Kč
5.	dívky	v Rajhradě	9./III. večer do 13./III. ráno	60 Kč
6.	pracovnice v Jednotách matek	na Velehradě	11./III. odp. 3 hod. do 15./III. odpol.	70 Kč, chudší 60 Kč
7.	jinochy	v Želivě	12./III. večer do 16./III. ráno	40 Kč na střádance
8.	dívky	„	16./III. večer do 20./III. ráno	„
9.	dívky III. řádu	v Hlučíně	24./III. večer do 28./III. ráno	50 Kč
10.	pracovníky ve veřejném životě	na Velehradě	29./III. večer do 2./IV. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
11.	dívky	v Hlučíně	6./IV. večer do 10./IV. ráno	50 Kč
12.	muži	„	10./IV. večer do 14./IV. ráno	„
13.	ženy	„	16./IV. večer do 20./IV. ráno	„

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího lístku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

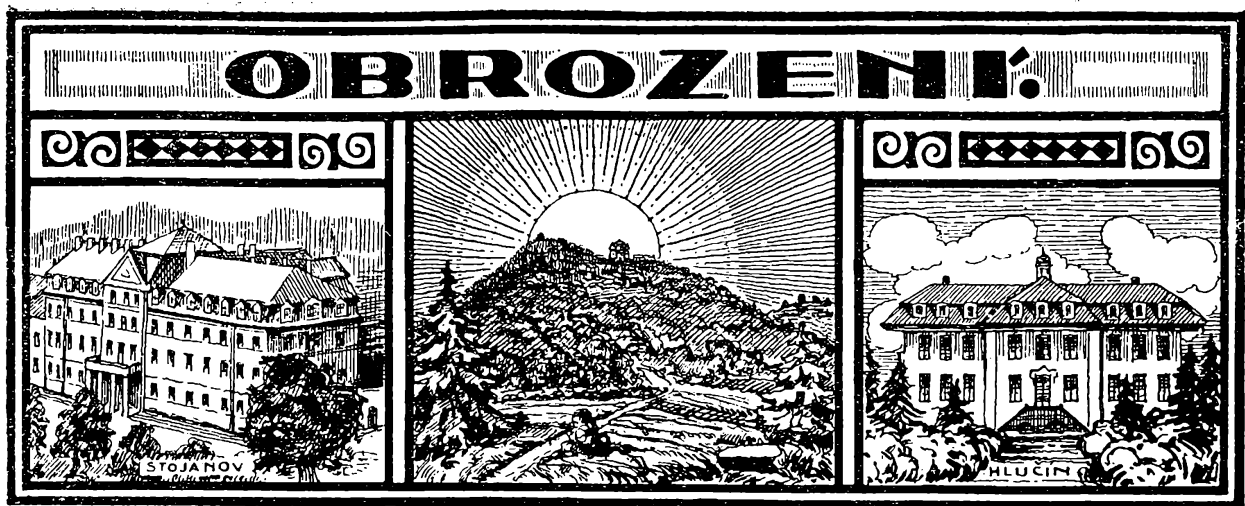
Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Novou Říši: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.,

nebo dp. B. Jarolínek, kaplan v Jihlavě u sv. Jakuba

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Želiv: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 5.

Květen 1931.

Ročník IV.

Alois Stork S. J. O ZÁCHRANU LIDSKÉ SPOLEČNOSTI.

(Vážné slovo bývalým exercitantům.)

Velký přítel Svatého Hostýna, který má rozhled a zná poměry, píše nám ze Spojených států amerických: „Prožíváme zde těžké hospodářské a sociální krise a s obavami hledíme budoucnosti vstříc. Na *jedné straně hromady zlata* ve státních pokladnách a židovských bankách, na farmách pak množství obilí, avšak tak laciného, že je farmáři nechtějí se ztrátou prodávat, na *druhé straně velká nezaměstnanost* a mnoho bídy. Na šest milionů lidí nepracuje. Lid chudý je zoufalý a nedivil bych se, kdyby se chopil svépomoci, což by se neobešlo bez násilí a krve.“

Uvažujme o této zprávě. Tak je to tedy i v nejbohatší zemi světa, kam se stéká zlato i z Evropy. Je-li i tam vedle hromad zlata a hromad obilí bída a zoufalost chudiny, nedivme se, že je tomu také u nás. Je to zjev všeobecný, který přímo děsí.

Kdo vyhrál světovou válku? Amerika. Totiž ony velké finanční moci, které sídlí ve Spojených státech a ovládají svým zlatem celý svět. Diktují ceny, světovým tiskem dělají veřejné mínění, valuta států je jím vydána na milost a nemilost. Jsou pány celého světa. *V nich lze viděti zralé ovoce liberalismu*, oné hospodářské soustavy, která

nezná a neuznává žádných mravních zákonů a žene se bezohledně za ziskem, přes tisíce a miliony hladových a v bídě umírajících chudáků. Makavým důkazem tohoto bezohledného mamonismu je hrozná skutečnost, že tento americký velkokapitál závratné sumy investuje v Rusku a tak pomáhá sovětům provést pětiletku, která má zničit evropskou kulturu a vyvolat zmatek po celém světě.

Zdá se, že moderní kultura, která tolik si zakládala na svém pokroku a tolik se nauržela Pána Boha, Spasitele světa a církev jeho, *zvrhla se v bezohledné sobectví* a vede lidstvo do záhuby.

Jak se kdysi zhroutila kultura assyrská, babylonská, egyptská a římská, tak se *hroutí dnes kultura moderní.* Kdy a jak se zhroutí, nevíme. Co bude potom, nevíme. Zda to již nespěje k věcem posledním, také nevíme. Tolik však víme, že je velmi zle, když vedle hromad zlata a hromad obilí mohou zmírat v bídě a zoufalství miliony chudých lidí, kterým se neposkytne práce, ač by kapitálu bylo dosti. *Výnosnější je investovati jej v Rusku, i když plyne z toho zkáza celého světa.*

Kletba Boží stihla lidskou společnost,

že se odklonila od církve Kristovy a od Boha a *jako marnotratný syn* octla se v krutém neštěstí.

Jemožná záchrana? Ano. Ale *ne ve světové revoluci*, na kterou chudina čeká jako na vysvobození. Světová revoluce jen všechno rozbije a rozvrátí, nic trvalého a oblažujícího nevybuduje. Po ní bude bída ještě větší.

Záchrana je pouze *v návratu lidské společnosti*, toho velkého marnotratného syna *k Bohu Otci a Pomazanému Jeho*. Je nutný *návrat k plnému křesťanství bez všelikých kompromisů*. Zásady Kristovy nutno vnést do nitra jednotlivců, do rodin, do obcí, do zákonodárných sborů. Zásady Kristovy musí se uplatnit nejen v kostele, ale také ve škole, také v obchodě a průmyslu, také v politice, literatuře a umění, v celém veřejném životě. Teď vládnou všude zásady bezbožné, proto dospěl svět k takovým koncům a lidstvo ve století letadel a rozhlasů je nešťastné a zoufalé.

Zásady Kristovy musí proniknout *nitro kapitalistů*. Pak nebudou hromadit zlato a nebudou s ním dělat lihvářské a krvavé transakce, *zlato se vůbec nebude hromadit*, nýbrž bude k tomu sloužit, abychom bez mučivých hmotných starostí sloužili Pánu Bohu těch několik roků pozemského života *a se všichni zde řádně a poctivě užívali*. Kapitál bude poehnaním, nestane se metlou a kletbou jako dnes.

Zásady Kristovy musí však proniknout *také nitro dělnictva a chudiny*. Pak nebudou záv. dět a záští hořet, budou s málem spokojeni, *když se jim dostalo slušného živobytí*. Nebudou utrácet, budou spořiti a tak si upevní své hmotné postavení.

Zásady Kristovy *zharmonisují lidskou společnost*, zavládne nezištná láska místo dnešního bezohledného sobectví. Tato Kristem obrozená a zúšlechťená lidská společnost *vytvoří si nový hospodářský řád*, který nebude ani liberální ani socialistický, nýbrž křesťanský. Tento jediný bude schopen uklidnit lidkou společnost.

Nejsou to fantasie? Dá se to provést? Možno ještě zachránit svět a

obrodit ho v Kristu? *V cestu se stavi ohromné překážky*. Dnešní společnost je z velké části buď pokroková nebo socialistická a v těchto svých bludných směrech plná předsudků a nedůvěry vůči plnému křesťanství, které je pouze v katolické církvi. Komunistická část lidské společnosti je pak plná záští vůči církvi. Je možno odstranit tyto balvany? To vše je v rukou Božích. Snad musí nastat velká bída, aby lidstvo se vzpamatovalo a zatoužilo po Bohu. To nevíme. *Na nás jest, abychom konali, co konati lze a zachránili, co se zachránit dá*. Vše ostatní ponechejme s důvěrou Prozřetelnosti Boží.

Na nás jest, abychom *se dali hluboce proniknout duchem Kristovým a v tomto duchu pracovali na záchraně světa*. Směrnice této práce máme přesně vyznačené posledními papeži. Především však *potřebujeme ducha* a musíme všude šířit ducha Kristova a žít život Kristův.

Tyto cíle sleduje právě *exerciční a eucharistické hnutí*. Toto dvoje hnutí, které se probouzí po celém katolickém světě, zasluhuje největší pozornost všech dobrých lidí a skýtá nám naději na lepší časy. *Podporujme všemožně toto hnutí, sami se mu plně ponechejme a získávejme pro ně také jiné*. Modleme se často za plný rozkvět exercičního a eucharistického hnutí v naší vlasti a v celé církvi. Tak pracujeme radikálně proti liberalismu a socialismu, jimiž je rozvrácen dnešní svět. Většina katolíků dnešní doby jest nakažena těmito neblahými směry a potřebuje důkladné náboženské obnovy. Exerciční a eucharistické hnutí cílevědomě vedené je schopno provést tuto obnovu.

V každé farnosti by mělo býti *jádro opravdových katolíků*, mužů a žen, jinochů a dívek, kteří důkladně obrozeni exercičiemi chodí plně ke Stolu Páně podle vzoru prvních křesťanů a pěstují hlubší duchovní život. S těmi bude možno podniknout další kroky pro záchranu světa, *buď na politickém anebo nepolitickém činnosti v Katolické akci*. Jen tak lze odvrátit

katastrofu světu hrozící, anebo aspoň do které současně dnešní lidstvo se zachránit množstvím duší z věčné záhuby, přímo žene. Časy jsou nadmíru vážné.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Březnový kurs v Želivě převýšil počtem účastníků i kurs vánoční. 12. března nastoupilo 56 jinochů. Někteří konali cestu až 8 hodin pěšky. Exercicie dělali vzorně a skoro všichni se vrátili domů jako členové eucharistického hnutí SKM. Říkáme jim eucharistiáni. Bůh sám ví o všech těch vskutku nemalých obětech, které přinesli. Za to získali netušené vnitřní štěstí. Jednoho jinocha bezbožný mistr pro žádost o tři dny dovolené na exercicie propustil z práce. — Divek přišlo 63, také více než o vácích a stejně vzorně se chovaly.

První exerciční kurs pro jinochy v Nové Říši. Vzácné pochopení pro exerciční hnutí projevila kanonie OO. Premonstrátů v Nové Říši a zařídila účelně řadu místností klášterních pro exercicie. Na první exercicie 5. března přihlásilo se hned 50 jinochů. Nestačilo místo a bylo třeba odkázati některé na kurs další. Není to radostné, že naše mládež chápe to, čeho nejvíce potřebuje k obnově ducha a k spolupráci na dnešním apoštolátě?

Podle „Dorostu“, 1. IV. 1931.

Tvůrce exercicií. Zajímavý posudek podal vynikající španělský spisovatel Juan Valera. Vědecký časopis musea madridského uveřejnil některé jeho dopisy, v jednom z nich čteme: „Čím více o tom přemýšlím, tím více shledávám, že nejlepší syny a dcery Španělska dlužno hledati mezi svatými. Oni hlavně přispěli k velikosti země naší. Jdu dokonce dále. Co myslíte, koho stavím nad tři muže, kteří jsou považováni za otce a původce kultury moderní, nad Luthera, Bacona a Descartesa? Hle, mužem kterého stavím nad ně, je sv. Ignác z Loyoly.“

Velehradský kurs pro pracovnice v katolické akci. Začal exerciciemi dne 11. března, jež jsou nutným a nejlepším základem pravé Akce katolické, jak to zdůrazňuje sv. Otec: „Nemůžeme ani dost vyjádřiti slovy neobyčejnou radost, kterou jsme pocítili, dovídajíce se, že skoro všude se pořádaly zvláštní exerciční kursy právě pro výchovu těchto pokojných a udatných vojínů Kristových.“

Stojanov naplnilo 170 účastnic, jež netoliko s otevřeným srdcem, nýbrž také s tužkou v ruce sledovaly přednášky. Byly to pracovnice ženy a dívky z různých spolků jako Jednot matek, Svazu, Mariánských družin, Orla, Omladiny, Ludmily, III. řádu a jiných, z blízka i zdáli. Byl tu zastoupen vedle širého okolí kraj brněnský, břeclavský, vyškovský, vsetínský, kyjovský, frenštátský, hulínský, holešovský, kroměřížský atd., ba i zábřežský a fulnecký ve Slezsku. Exercicie, které dával dp. P. Josef Lepka S. J., byly připraveny dvěma zvláštními přednáškami o Katolické akci a jejich směr se nesl k činu nejen v zájmu spásy své osoby, nýbrž i všech jiných. Te Deum na konci exercicií bylo zároveň Veni Sancte, pro druhou část přístupnou širšímu okolí.

V neděli 15. března po deváté hodině ranní naplnilo Slovanskou dvoranu 600 účastnic a projednáno vše ostatní, což se vymyká z rámce tohoto věstníku, ač zasluhuje plnou pozornost všech opravdových pracovníků a pracovnic ve smyslu Katolické akce.

Schvalujeme velmi tento správný a časový postup. Chceme-li něco pořádného provést pro obrození náboženského života ve farnostech v dnešní rozhárané době, nestačí ohlásit nějaký sjezd a mluvit a sestavovat resoluce, které většinou zůstávají na papíře. Nutno napřed soustředit vybrané lidi z jednotlivých farností, naplnit je v samotě exerciční pravým duchem a potom s nimi projednávat pracovní program. Tak něco kloudného vykonáme a bude spočívat na naší práci Boží požehnání. Ať se množí takové kursy!

Upozornění pro důstojné farní úřady a katolické spolky. Račte si prohlédnout poslední stránku tohoto „Obrození“. Tak to chceme dělati budoucně, aby veledůstojní duchovní správcové a ředitelé katolických spolků měli sami přehled o duchovně cvičených, mohli soustavně získávat pro ně své farníky a svěřence a mohli tento přehled i někde vyvěsit. Děkujeme všem, kdož nám závčas dali zprávy a prosíme, aby i ostatní kursy toho kterého období nám byly hlášeny.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOŮ:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	paní z měst	na Velehradě	4./V. večer do 8./V. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
2.	dívky SKM	v Želivě	4./V. večer do 8./V. ráno	střádanka SKM
3.	jinochy SKM	v Hájků u Prahy	13./V. večer do 17./V. ráno	střádanka SKM
4.	jinochy SKM	v Želivě	13./V. večer do 17./V. ráno	střádanka SKM
5.	sodálky	na Velehradě	18./V. večer do 22./V. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
6.	dívky	v Rajhradě	18./V. večer do 22./V. ráno	60 Kč
7.	ženy	v Hlučíně	22./V. večer do 26./V. ráno	50 Kč
8.	dívky	v Hlučíně	27./V. večer do 31./V. ráno	50 Kč
9.	nemocné ženy	v Hlučíně	2./VI. večer do 6./VI. ráno	50 Kč
10.	terciářky	na Velehradě	8./VI. večer do 12./VI. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
11.	pokračovací kurs pro dívky	v Rajhradě	8./VI. večer do 12./VI. ráno	60 Kč
12.	nemocné muže	v Hlučíně	13./VI. večer do 17./VI. ráno	50 Kč
13.	železničáře	na Velehradě	25./VI. večer do 29./VI. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
14.	studenty	v Hlučíně	28./VI. večer do 2./VII. ráno	35 Kč

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs.

Přihlášky adresujte:

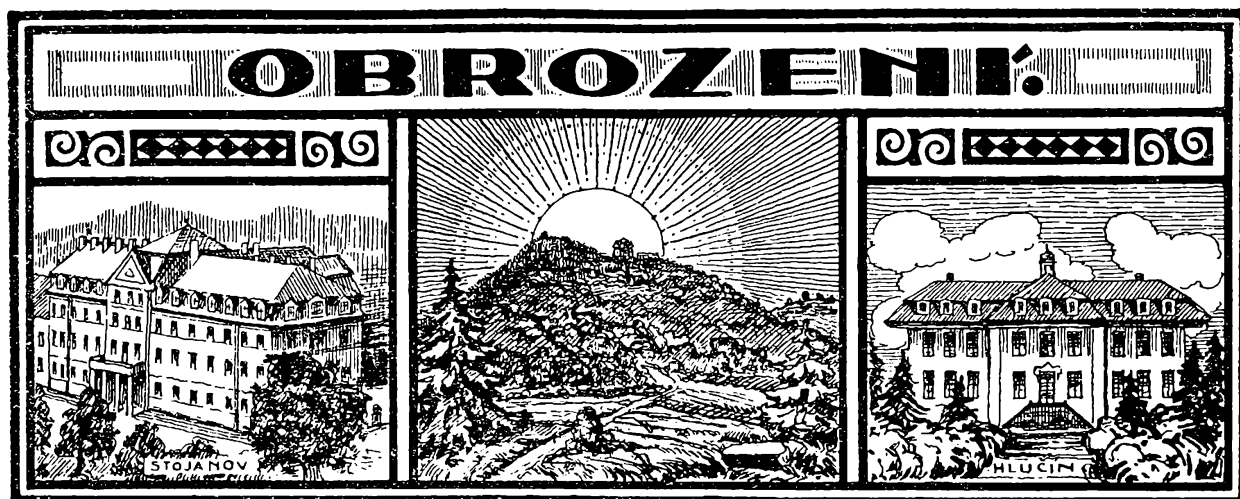
Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Želiv: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Hájek u Prahy: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 6.

Červen 1931.

Ročník IV.

V úterý 4. srpna bude na Sv. Hostýně **porada kněží**, kteří se zajímají o rozkvět exercičního hnutí. Téhož dne večer začnou **třidenní exercicie** pro kněze, kteří již prodělali dříve osmidenní exercicie sv. Ignáce. Tyto exercicie budou **současně kursem, jak dávat exercicie mládeži**. Jiných kněží na toto triduum nepřijímáme, poněvadž předpokládá znalost exerciční knížky získanou v osmidenních exerciciích.

Apoštolské exerciční dílo na Velehradě. Dílo zemřelého arcibiskupa dra Stojana na Velehradě, krásný „Stojanov“, nese své ovoce. Bez velkého hluku a reklamy střídají se v útulných zdech domu duchovní obnovy účastníci exercicií. Každá skupinka tu pobude 3 a půl dne. Co však takový pobyt znamená pro účastníky? Jsou to právě duševní hody, obnova života a rozdávaní milostí. Kolik pochybovačů tu našlo pevný opěrný bod pro svůj další život! Kolik spolkových pracovníků tu nabude opodstatnění své spolkové práce ve smyslu katolickém. Co tu bylo upevněno a rozmnoženo vědomostí náboženských! Při odchodu po skončených exerciciích i chladní a nepřístupní účastníci roztají a jejich „Pán Bůh zaplat“ a jiným způsobem projevované díky za duševní dary jsou někdy až k slzám dojemné.

Širší veřejnost katolická nemá však ani dostatečné vědomosti o tom, v jakém rozsahu tato práce se na Velehradě koná. Vypsal jsem si proto z knihy účastníků několik statistických dat a doufám, že jimi bude katolická veřejnost mile překvapena. V roce 1929 bylo na Velehradě uspořádáno celkem 24 turnů. 10 bylo pro muže a 14 pro ženy. Celkem se tu v tomto jediném roce vystří-

dalo 2038 účastníků a účastnic exercicií. Z toho bylo 1224 žen a 814 mužů. V roce minulém 1930 bylo 27 turnů, a to 11 pro muže a 16 pro ženy. Celkem bylo 2481 osob, z toho 1688 žen a 793 mužů. V roce letošním již se tu vystřídalo 394 mužů a 452 žen, celkem 846 osob. Jen ten, kdo sám prodělá velehradské exercicie a ví s jakou péčí jest o každého postaráno, aby mohl se věnovati jen rozjímání a modlitbě, dovede si učiniti představu o velké práci sester Cyrilek, které vedou hospodářskou správu domu. Jako maličkost uvádím, že když průběhem každého turnu účastníci 14krát zasednou ke stolu, činilo to za minulý rok 34.734 porcí pokrmů. Vše jest na stůl podáváno velmi vybraným způsobem na pěkném nádobí. Jest to práce na těch několik sester, kterými řád dosud disponuje, obrovská.

Není bez zajímavosti, z jakých vrstev se účastníci rekrutují. Pohled do záznamů jest nesmírně poučný. Jsou tu jednak celé skupiny měst, jako na příklad Frenštát, Olomouc, Přerov, Vyškov a jiná, která si zamluví určitý turnus a také sama si dodají dostatečný počet návštěvníků. Jinak na všeobecnou výzvu v novinách účastňují se osoby z nejrůznějších krajů. Nejvíce jest zaznamenáno žen z venkova, 933. Mám na mysli rok 1930. Ovšem mezi těmi skupinami označeno jest jako ženy z venkova mnoho žen a dívek z měst. Žen a dívek z měst jest ve zvláštních skupinách uvedeno 418. Jest zajímavé sledovati povolání. Snad tu není stavu, aby nebyl zastoupen. Od posluhovačky až po lékař-

ky a ženy továrníků. Všichni stejně přicházejí poslechnouti slovo Boží z úst nad jiné povoláných. Najdete tu jména velmi zvučná i ze světa literárního a uměleckého. Mužů z venkova jest udáno 289. Jest mezi nimi velká řada absolventů hospodářských škol a jsou to většinou mužové mladí. Z měst jest uvedeno 125 mužů. Skupinka politických pracovníků z Vyškovska vyslala sama 32 osob. Mariánské družiny dívek jsou udány číslem 121. Učitelek 95, číslo to, které převzavuje. Zvláštního turnu inteligence se účastnilo mužů 231 a 163 žen. Kněží tu byli ve dvou skupinách 75. To jest žeň jednoho roku. Co se tu roznese dobra a známosti o pravdách katolické víry? Seznam účastníků exercicií tvoří velmi cenný materiál. Nebylo

by záhodno vytvořiti jakési spojení s návštěvníky? Snad písemnou cestou, tak, že jednou nebo dvakrát do roka bylo by jím dopsáno letáčkem, ve kterém by se na některé novinky exerciční upozornilo, oznámilo, co se dále děje a pak by tu mohla býti výzva, aby na Velehrad nezapomínali a zůstávali v písemném styku i v různých pochybnostech. Mohla by tímto způsobem vzrůsti společnost velkých rozměrů a vhodně jsouc vedena, byla by velkým laickým apoštolátem.

V. Medek, v Našinci, 17. IV. 1931.

Poznámka redakce. Úkoly letáčku právě zmíněného sleduje pro všechny exercičanty z Moravy i z Čech foto naše „Obrození“. Neřeba tedy zakládat něco nového, ať exercičanti věnují více pozornosti tomuto svému věstníku. Ovšem, většina exercičantů o něm ani neví.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	nemocné ženy	v Hlučíně	2./VI. večer do 6./VI. ráno	50 Kč
2.	muže	ve St. Boleslavi	4./VI. večer do 8./VI. ráno	75 Kč
3.	terciářky	na Velehradě	8./VI. večer do 12./VI. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
4.	pokračovací kurs pro dívky	v Rajhradě	8./VI. večer do 12./VI. ráno	60 Kč
5.	nemocné muže	v Hlučíně	13./VI. večer do 17./VI. ráno	50 Kč
6.	kněze hlavně pensisty	ve St. Boleslavi	14./VI. večer do 17./VI. ráno	75 Kč
7.	železničáře	na Velehradě	25./VI. večer do 29./VI. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
8.	Mariánské družiny dám	ve St. Boleslavi	27./VI. večer do 1./VII. ráno	75 Kč
9.	studenty	v Hlučíně	28./VI. večer 2./VII. ráno	35 Kč
10.	učitelky	na Velehradě	29./VI. večer 3./VII. ráno	70 Kč
11.	kněze	v Kardašavě Řečici	30./VI. večer do 4./VII. ráno	70 Kč
12.	učitele	v Hlučíně	2./VII. večer do 6./VII. ráno	?
13.	jinochy	v Brně Veveří 15, seminář	4./VII. večer do 8./VII. ráno	?

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
14.	paní a dívky	ve Veltrusích u Kralup n. Vl.	4./VII. večer do 8./VII. ráno	75 Kč
15.	kněze	na Sv. Hostýně	7./VII. večer do 11./VII. ráno	120 Kč
16.	studenty vyšších tříd	v Brně, Veverí 15 seminář	8./VII. večer do 12./VII. ráno	?
17.	paní a dívky	Štěkeň na Šumavě	9./VII. večer do 13./VII. ráno	75 Kč
18.	muže z okruhu revue Na hlubinu	ve Vranově u Brna	10./VII. večer do 14./VII. ráno	?
19.	„	v Hájku u Prahy	13./VII. večer do 17./VII. ráno	?
20.	studentky a mladé úřednice	v Rajhradě	13./VII. večer do 17./VII. ráno	?
21.	kněze pracující ve spolcích	na Velehradě	13./VII. večer do 18./VII. ráno	90 Kč
22.	kněze	v Hlučíně	13./VII. večer do 17./VII. ráno	?
23.	„	ve St. Boleslavi	13./VII. večer do 17./VII. ráno	75 Kč
24.	ženy z okruhu revue Na hlubinu	v Praze u sester Voršilek	18./VII. večer do 22./VII. ráno	?
25.	studentky	na Velehradě	20./VII. večer do 24./VII. ráno	40 Kč
26.	učitelky a úřednice	v Kardašavě Řečici	20./VII. večer do 24./VII. ráno	70 Kč
27.	panny	v Hlučíně	22./VII. večer do 26./VII. ráno	?
28.	Mar. družiny paní a dívek	ve St. Boleslavi	24./VII. večer do 28./VII. ráno	75 Kč, chudší 65 Kč
29.	studentky z Mor. Budějovic	na Velehradě	27./VII. večer do 31./VII. ráno	40 Kč
30.	služebné	v Hlučíně	27./VII. večer do 31./VII. ráno	?
31.	Mar. družiny paní a dívek	v Kardašavě Řečici	27./VII. večer do 31./VII. ráno	70 Kč, chudší 60 Kč
32.	studentky	v Hlučíně	31./VII. v poledne do 3./VIII. odpoledne	35 Kč
33.	studenty nižších tříd	na Velehradě v klášteře	1./VIII. večer do 5./VIII. ráno	30 Kč
34.	studenty z Mor. Budějovic	na Velehradě ve Stojanově	1./VIII. večer do 5./VIII. ráno	40 Kč
35.	Sdružení katolické divčí mládeže	v Kardašavě Řečici	3./VIII. večer do 7./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
36.	kněze exercitafory, co dělali osmidenní	na Sv. Hostýně	4./VIII. večer do 8./VIII. ráno	120 Kč

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
37.	ženy z okruhu revue Na hlubinu	v Hlučíně	7./VIII. večer do 11./VIII. ráno	?
38.	paní a dívky	ve St. Boleslavi	8./VIII. večer do 12./VIII. ráno	75 Kč chudší 65 Kč
39.	studenty 7. a 8. tř.	na Velehradě ve Stojanově	8./VIII. večer do 12./VIII. ráno	40 Kč
40.	Žen. katolické spolky bl. Anežky	v Kardašavě Řečici	9./VIII. večer do 14./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
41.	paní a dívky	ve Sloupnici u Litomyšle	13./VIII. večer do 17./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
42.	„	v Kladně	14./VIII. večer do 18./VIII. ráno	70 Kč
43.	akademiky a inteligenci	na Velehradě	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	akad. 40 Kč ostatní 60 Kč
44.	ženy III. řádu sv. Františka	v Kardašavě Řečici	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
45.	učitelky v Čes. Budějovicích	České Budějovice u Školských sester	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	70 Kč
46.	učitelky a úřednice	ve St. Boleslavi	22./VIII. večer do 26./VIII. ráno	75 Kč
47.	kněze	na Sv. Hostýně	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	120 Kč
48.	„	na Velehradě	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
49.	„	v Hlučíně	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	?
50.	„	v Kardašavě Řečici	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
51.	akademiky	v Hlučíně	15./IX. večer do 19./IX. ráno	?
52.	mediky a mladé lékaře	v Hlučíně	20./IX. večer do 24./IX. ráno	?

Na exercície nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího listku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě

Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Brno: „ „ „ „

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Kardašavu Řečici: Správa kláštera Školských sester v Kardašavě Řečici.

Pro Sv. Hostýn: Duch. správa na Sv. Hostýně, pošta Bystřice pod Hostýnem.

Pro České Budějovice: M. Rafajová, učitelka v Čes. Budějovicích, Třída Čes. Legii 28.

Pro St. Boleslav: }

Pro Veltrusy: }

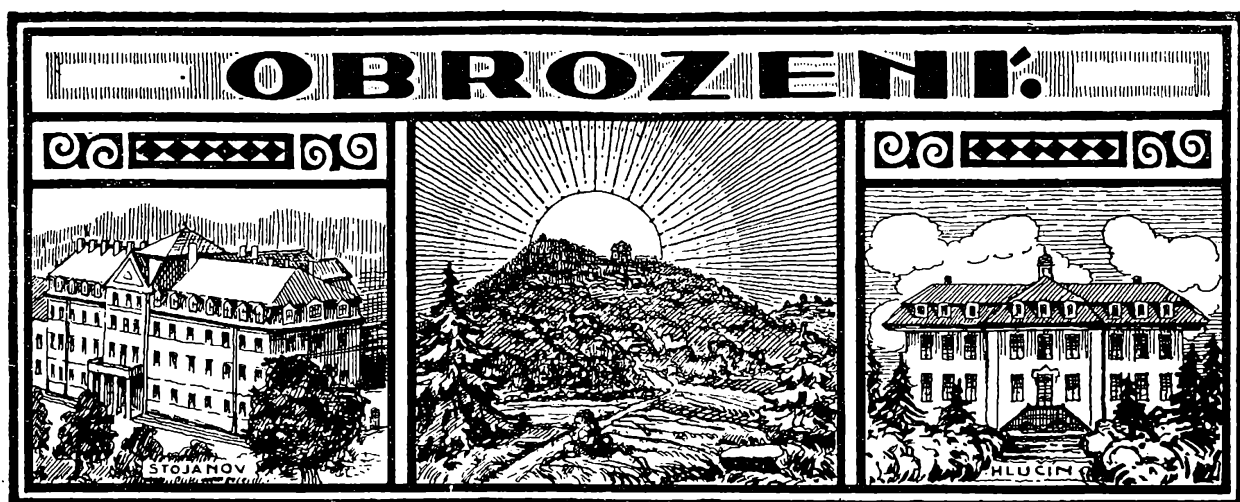
Pro Štěkeň: }

Pro Sloupnici: }

Pro Kladno: }

Sdružení přátel exercičního hnutí v Praze III., Thunovská 27.

Pro okruh revue Na hlubinu: Revue Na hlubinu Olomouc, Slovenská 14.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 7.

Červenec 1931.

Ročník IV.

PRO ROZKVĚT EXERCIČNÍHO Hnutí.

Podle výslovného přání nejdůstojnějšího pana arcibiskupa olomouckého a pana biskupa brněnského bude na Sv. Hostýně, dne 4. srpna o 9 hod. schůze a porada kněží, kteří se zajímají o exerciční hnutí.

Schůzi svolávají diecesní referenti exercičního hnutí: P. Alois Stork S. J. za arcidiecesi olomouckou a spiritual P. Alois Kopal za diecesi brněnskou.

1. Vdp. převor P. Silv. M. Brait O. Pr. bude referovati o tom, co na nás žádá encyklika Sv. Otce Pia XI. o exercičích.

2. Vdp. P. Rud. Schikora C. SS. R. sdělí nám, jak vneseme exerciční hnutí do všech farností.

3. Diecesní referenti projednají péči o bývalé exercitanty a otázku střádanek. Porady budou ukončeny v poledne.

K večeru téhož dne začne na Sv. Hostýně triduum pro kněze, kteří již dříve konavše osmidenní exercicie probrali celou soustavu exerciční a rádi by pomáhali dávat exercicie mládeži. Jiných kněží na tento kurs nepřijímáme.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Čtyřdenní exercicie na Velehradě pro kněze pracující v Katolické akci začínají již o 5. hod. odpol. v pondělí 13. července přednáškou: **Exercicie a katolická akce.** O 7 hod. večer je začátek vlastních exercicií, které se ukončí v sobotu ráno 18. července. Nato je dopoledne v Slovanské dvoraně porada o práci mezi mládeží s programem:

1. *Mladež a katolická akce.*
2. *Zakládání a vedení besídek.*
3. *Pomůcky pro besídky s názornými ukázkami.*

Exercicie v Hlučíně r. 1930. Malý, ale čilý exerciční dům hlučinský pořádal minulého roku 32 exercičních kursů, kte-

rých se účastnilo 666 exercitantů. Připadá tedy na každý kurs 20—21 účastníků.

Celkem konalo v Hlučíně exercicie:

kněží	62
mužů a jinochů	53
studentů	15
žen a dívek českých	355
„ německých	81
„ polských	50
nemocných žen	13
dívek na liturgickém kursu	37

Celkem 666

Účast mužů a jinochů 19·5⁰/₀, žen a dívek 80·5⁰/₀. Přejeme hlučinskému domu, aby rozkvétal pro blaho Slezska a severní Moravy!

Dodatek k seznamu kursů. Do seznamu nebylo možno vřadit všechny kněžské exercicie, neboť se stále nové oznamují. Také se již nedaly vřadit tyto aické:

1. **Pro terciářky:** v Brně, ulice Dr. Macků 39 (dříve Údolní) u sester Boromejek, od 3. do 7. července.

2. **Pro paní a dívky:** v Brně, tamtéž od 25. do 29. srpna.

3. **Pro studenty I. a II. tř. a hochy 14-15 leté:** v Brně, Lerchova 65., od 6. do 9. července (Ústav Cyrilometod.).

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	učitelky	na Velehradě	29./VI. veče do 3./VII. ráno	80 Kč
2.	kněze	v Kardašavě Řečici	30./VI. večer do 4./VII. ráno	70 Kč
3.	stud. a jinochy	Hradec Králové, Boromeum	30./VI. večer do 4./VII. ráno	?
4.	učitele	v Hlučíně	2./VII. večer do 6./VII. ráno	50 Kč
5.	jinochy	v Brně, Veveří 15, seminář	4./VII. večer do 8./VII. ráno	?
6.	paní a dívky	ve Veltrusích u Kralup n. Vl.	4./VII. večer do 8./VII. ráno	75 Kč
7.	dívky	Hradec Králové, ústav hluchoněm.	4./VII. večer do 8./VII. ráno	?
8.	kněze	na Sv. Hostýně	7./VII. večer do 11./VII. ráno	120 Kč
9.	dívky	v Kutné Hoře u Voršilek	7./VII. večer do 11./VII. ráno	60 Kč
10.	studenty vyšších tříd	v Brně, Veveří 15 seminář	8./VII. večer do 12./VII. ráno	?
11.	jinochy	Břevnov u Prahy	8./VII. večer do 12./VII. ráno	50 Kč
12.	paní a dívky	Štěkeň na Šumavě	9./VII. večer do 13./VII. ráno	75 Kč
13.	jinochy	Nová Říše	9./VII. večer do 13./VII. ráno	střádanka SKM
14.	muže z okruhu revue Na hlubinu	ve Vranově u Brna	10./VII. večer do 14./VII. ráno	?
15.	jinochy	Želiv	11./VII. večer do 15./VII. ráno	střádanka SKM
16.	studentky	Hradec Králové ústav hluchoněm.	11./VII. večer do 15./VII. ráno	?
17.	muže z okruhu revue Na hlubinu	v Hájků u Prahy	13./VII. večer do 17./VII. ráno	?
18.	studentky a mladé úřednice	v Rajhradě	13./VII. večer do 17./VII. ráno	60 Kč, studentky 40 Kč

	Pro koho ?	Kde ?	Kdy ?	Poplatky
19.	kněze pracující ve spolcích	na Velehradě	13./VII. večer do 18./VII. ráno	100 Kč
20.	kněze	v Hlučíně	13./VII. večer do 17./VII. ráno	70 Kč
21.	„	ve St. Boleslavi	13./VII. večer do 17./VII. ráno	75 Kč
22.	dívky	Veltrusy u Prahy	15./VII. večer do 19./VII. ráno	střádanka SKM
23.	„	Želiv	15./VII. večer do 19./VII. ráno	střádanka SKM
24.	ženy z okruhu revue Na hlubinu	v Praze u sester Voršilek	18./VII. večer do 22./VII. ráno	?
25.	studentky	na Velehradě	20./VII. večer do 24./VII. ráno	40 Kč
26.	učitelky a úřednice	v Kardašavě Řečici	20./VII. večer do 24./VII. ráno	70 Kč
27.	panny	v Hlučíně	22./VII. večer do 26./VII. ráno	50 Kč
28.	Mar. družiny paní a dívek	ve St. Boleslavi	24./VII. večer do 28./VII. ráno	75 Kč, chudší 65 Kč
29.	studentky z Mor. Budějovic	na Velehradě	27./VII. večer do 31./VII. ráno	40 Kč
30.	služebné	v Hlučíně	27./VII. večer do 31./VII. ráno	50 Kč
31.	Mar. družiny paní a dívek	v Kardašavě Řečici	27./VII. večer do 31./VII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
32.	kurs pokračovací pro dívky	Veltrusy u Prahy	29./VII. večer do 2./VIII. ráno	střádanka SKM
33.	studentky	v Hlučíně	31./VII. v poledne do 3./VIII. odpoledne	35 Kč
34.	studenty nižších tříd	na Velehradě v klášteře	1./VIII. večer do 5./VIII. ráno	30 Kč
35.	studenty z Mor. Budějovic	na Velehradě ve Stojanově	1./VIII. večer do 5./VIII. ráno	40 Kč
36.	Sdružení katolické dívčí mládeže	v Kardašavě Řečici	3./VIII. večer do 7./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
37.	ženy z okruhu revue Na hlubinu	v Hlučíně	7./VIII. večer do 11./VIII. ráno	50 Kč
38.	paní a dívky	ve St. Boleslavi	8./VIII. večer do 12./VIII. ráno	75 Kč chudší 65 Kč
39.	studenty 7. a 8. tř.	na Velehradě ve Stojanově	8./VIII. večer do 12./VIII. ráno	40 Kč

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
40.	Žen. katolické spolky bl. Anežky	v Kardašavě Řečici	9./VIII. večer do 14./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
41.	paní a dívky	ve Sloupnici u Litomyšle	13./VIII. večer do 17./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
42.	„	v Kladně	14./VIII. večer do 18./VIII. ráno	70 Kč
43.	akademiky a inteligenci	na Velehradě	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	akad. 40 Kč ostatní 60 Kč
44.	ženy III. řádu sv. Františka	v Kardašavě Řečici	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
45.	učitelky v Čes. Budějovicích	České Budějovice u Školských sester	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	70 Kč
46.	učitelky a úřednice	ve St. Boleslavi	22./VIII. večer do 26./VIII. ráno	75 Kč
47.	kněze	na Sv. Hostýně	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	120 Kč
48.	„	na Velehradě	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
49.	„	v Hlučíně	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
50.	„	v Kardašavě Řečici	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
51.	akademiky	v Hlučíně	15./IX. večer do 19./IX. ráno	?
52.	mediky a mladé lékaře	v Hlučíně	20./IX. večer do 24./IX. ráno	?

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs. Kdo přijde **bez přijímacího lístku**, vydává se v nebezpečí, že bude poslán domů, kdyby již volného pokoje nebylo.

Přihlášky adresujte:

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Brno: „ „ „ „

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Kardašavu Řečici: Správa kláštera Školských sester v Kardašavě Řečici.

Pro Sv. Hostýn: Duch. správa na Sv. Hostýně, pošta Bystřice pod Hostýnem.

Pro Čes. Budějovice: M. Rafajová, učitelka, Č. Budějovice, Třída Čes. Legií 28.

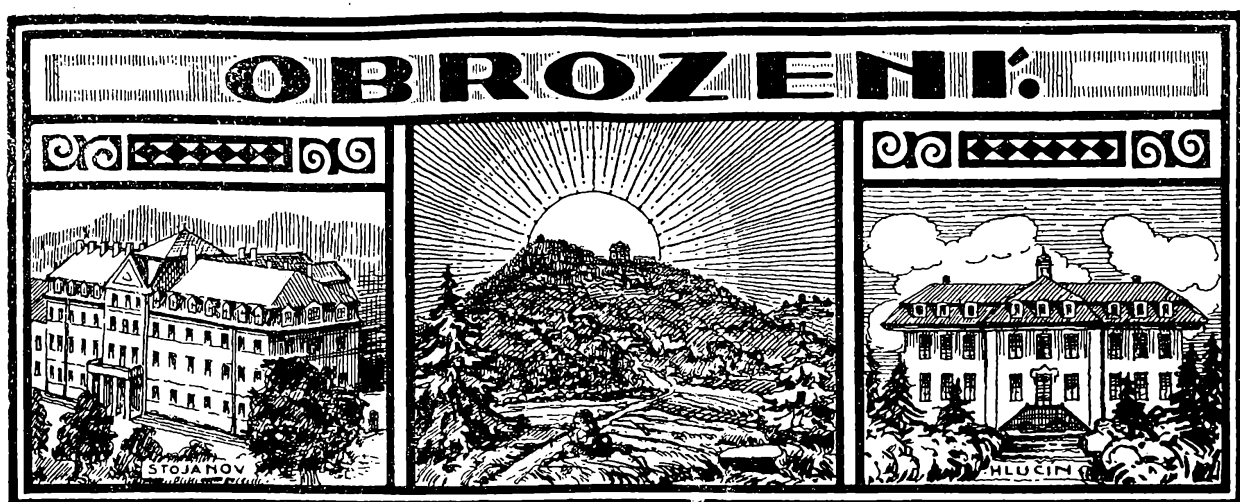
Pro St. Boleslav, Veltrusy, Štěrkaň }
Pro Sloupnici, Kladno } Sdružení přátel exercičního hnutí
v Praze III., Thunovská 27.

Pro okruh revue Na hlubinu: Revue Na hlubinu Olomouc, Slovenská 14.

Pro Novou Říši, Břevnov, Želiv a Veltrusy kurs 22. a 32.:

Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 8.

Pro Hradec Králové: vdp. kanovník Jan Černý, Hradec Králové č. 52.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 8.

Srpen 1931.

Ročník IV.

PRO ROZKVĚT EXERCIČNÍHO Hnutí.

Podle výslovného přání nejdůstojnějšího pana arcibiskupa olomouckého a pana biskupa brněnského bude **na Sv. Hostýně, dne 4. srpna o 9 hod. schůze a porada kněží, kteří se zajímají o exerciční hnutí.**

Schůzi svolávají diecesní referenti exercičního hnutí: P. Alois Stork S. J. za arcidiecesi olomouckou a spiritual P. Alois Kopal za diecesi brněnskou.

1. Vdp. převor P. Silv. M. Brait O. Pr. bude referovati o tom, **co na nás žádá encyklika Sv. Otce Pia XI. o exercičích.**

2. Vdp. P. Rud. Schikora C. SS. R. sdělí nám, **jak vneseme exerciční hnutí do všech farností.**

3. Diecesní referenti projednají **péči o bývalé exercitanty a otázku střádanek.** Porady budou ukončeny v poledne.

K večeru téhož dne začne na Sv. Hostýně **triduum pro kněze, kteří již dříve konavše osmidenní exercicie probrali celou soustavu exerciční a rádi by pomáhali dávat exercicie mládeži.** Poněvadž zbývá ještě několik volných pokojů, mohou se tohoto tridua účastniti také jiní kněží, kteří by rádi exercicie dávali.

Bohuslav Soušek S. J.

EXERCICIE PO CELÝ MĚSÍC.

Večer 7. ledna — — —

V asceteriu jasně osvětleném je teplo, útulno.

Čekáme.

Jásavé vánoční akordy doznívají v mladých duších, oči planou nedočkavostí, na všech pozorovat tiché rozechvění.

30denní exercicie!

Stojí před nimi neznámé, velké, tajemné. Slyšali, že z exercičí vyrostlo Tovaryšstvo, ony že dovedly vdechnouti sílu a nadšení velkému Xaverovi, vytvořiti pravé a dokonalé apoštoly. - Co to bude? - Co uvidí?

Konečně! — Vchází dp. exercitátor.

Očekávání, radost, vzrušení jeví se na tvářích všech. Teď roztrhne se již rouška a objeví se — co? — Snad pohádkový kraj, plný vůně a krásy; vždyť mladá duše tak ráda zalétá do říše snů.

Po krátké modlitbě dp. exercitátor začal — klidně, prostě. Několik slov — a již se řítí vzdušné zámky a kouzelné vidiny. „Nevedu vás do pohádky. Vstupujeme na loď, abychom vypluli na širé moře. Opustíme vše; poslední pozdrav známým, loď odrazí, břeh ubíhá dozadu, mizí — kolem voda, nad hlavou obloha — — —

Zapomeňte na svět, na velké i malé

starosti a žijte jen sobě a své duši!“ —

Tak začali jsme exercicie. — Vše ztichlo, ústa umlkla. Mluvil Bůh. Jednou zněla jeho slova jako kouzelná hudba a tichounce lila se v duši jako balsám, jindy hřímala a otřásala i nejchladnějším srdcem.

První týden.

Na prahu exercicií stanuli jsme před Ním — svým Tvůrcem a svrchovaným Pánem. Vážné myšlenky plynuly v rozjímáních hlavou. Číms byl? Kdo o tobě věděl, mluvil před padesáti, sty roky? — Jediné všemohoucí „Budiž!“ a z pouhého nic vykouznil Bůh krále tvorstva. V pokoře klečíš před Jeho Velebou, abys Mu sloužil. On tě pozvedá, objímá tě láskou, ukazuje svou krásu a dokonalost — chce tě učinit nevýslovně šťastným, chce ti dát Sebe. On je tvým nejvyšším, nejblazeštějším cílem. Mladý hochu, chceš víc, můžeš chtít víc? Je-li tvé srdce velké, jsi stržen tak vzneseným cílem. — —

Najednou padne temný stín v duši - hřích.

Hluboká, přišerná propast rozvírá se před námi, závrať pojímá — výkřiky hrůzy. Rozjímání se stupňují, vždy jasněji a jasněji jeví se zloba a hnus hřichu. Pád andělů, hřích prvních lidí, spravedlivý trest za urážku všemohoucího Boha. Jeden pohled na předešlý život — ó, hrůza! Kolikrát měl jsi tolik odvahy a drzosti, abys zvedl proti Bohu pěst s výkřikem: „Nebudu Ti sloužit!“ Jsi zdrcen. Jaké to šílenství urazit Toho, jenž tě může okamžitě zničit? Či jest to tvou zásluhou, žes nebyl potrestán a zavržen jako mnohý jiný, jenž snad méně hřešil nežli ty?

Zdaž může býti některé srdce tak necitelné, aby jím to neotřásl? Hluboká litost svírá hrud. —

S duši očištěnou upřímnou zpovědí vycházíme klidni z prvního týdne, abychom se osvěžili po tak zdrcujících dojmech. —

Druhý týden.

„Mladý hochu, chceš být hrdinou?“ ozve se tichý, sladký hlas na počátku druného týdne. — Kdo zná duši jinocha, ví, že slovo to zní mu jako nejkrásnější hudba. Býti hrdinou, vykonat něco velkého! Toť nejnroucnější přání a touha, jež dřímá v koutku srdce ideálního hochu. — Ohlížíš se po hlase. Na vysoké skále majestátní

zjev — Kristus Pán. V levici třímá vojevůdcovský prapor a pravicí kyne ti, abys přišel k němu. Jako magnet přitahuje tato světlá postava — jdeš. Tu vztáhne pravici, ukáže do dálky a praví: „Mé království. Jdu dobýt světa. Chceš jít se mnou?“

Dech tají se v prsou, srdce bije prudčeji.

„Pane, ihned. Co chceš, abych učinil?“

Úsměv přelétne jeho tváří: „Pojď, ukáži ti. Není to tak lehké. Musíš něco snést.“

A v odpověď ukazuje nám svůj pozemský život. — Naším domovem stává se nyní Svatá země s Jerusalemem, Jordanem, Genesaretským jezerem, Karmelem — — V tichém domku nazaretském jsme svědky vtělení Syna Božího, skrčení v jeskyni betlemské díváme se na miloučkého Ježíška v jesličkách, klaníme se Mu s pastýři, vedeme oslíčka se sv. Josefem na útěku do Egypta, zpíváme žalmy s dvanáctiletým Ježíšem cestou do chrámu jerusalemského. Prožíváme idylu šťastného rodinného života v Nazaretě, učíme se od Ježíška modlit, pracovat, připravujeme se jako On na budoucí své povolání.

Nazaret — náš život skrytý!

Kristus Pán zjevuje se jako Mesiáš veřejně —

Stojí před námi klidný, velký, nepřemožitelný — ideál člověka a zároveň Bůh. Vždy jasněji vynořuje se v duši jeho bílá postava, jež přitahuje tisíce lidí z celé Palestiny; s obdivem patříme na Něho jako na Pána přírody, jenž tiší rozbouřené moře — na Pána života a smrti stojícího u hrobu Lazarova.

Láska ke Kristu Pánu stoupá — týden končí se posledním klidným rozhodnutím: „Drahý Ježíši, půjdu za Tebou — přilnu celou duši k Tvému praporu!“

Třetí týden.

Třeba však, aby se láska k Němu upevnila, zocelila — láskou. V moderním světě je jí tak málo a srdce lidské touží tím více, aby našlo někoho, jenž by je miloval láskou čistou, nezištnou.

Chceš vědět, kde ji nalezněš? Pojď za Kristem Pánem — uvidíš zázrak lásky. Hora Olivetská, dům Anáše a Kaifáše, palác Pilátův, Kalvarie budou ti o něm vyprávět.

Hluboce vrývá se do srdce obraz Krista trpícího. Šarlatový plášť zahaluje zbičované

tělo, přikrývá krvavé rány, trnová koruna vražena do čela, sladký obličej pošpiněn slinami z nečistých úst fariseů a vojáků, v ruce třtina — tak stojí tichý, oči upřeny s láskou na tebe.

On — Bůh tvůj a Pán!

Slzy vstupují do očí, mladé ruce se zatínají v pěst: „Drahý Ježíši, kdybych já tam byl — —“ On však spoutanýma rukama zakrývá ústa, hladí — „Mé dítě, to je pro tebe. Pojď se mnou na Kalvarii, dám za tebe ještě mnohem víc — všechno, protože tě mám nevýslovně rád.“ — —

Pohled na Krista ukřižovaného rozezvučí nejjemnější struny lidské duše. Tragedie kalvarská objevuje se v celé své hrůze a velikosti. —

Hle, zázrak lásky!

„Kriste Pane, když Ty jsi přinesl pro mne tolik, já bych neměl pro Tebe obětovat vše?“ slyšíš výkřik a předsevzetí na konci třetího týdne. — —

Čtvrtý týden.

Kristus žije, Kristus zvítězil!

Bolest a zármutek mění se v posledním týdnu exercicií v jásavé, velebné akordy:

„Vstalt' jest této chvíle!“ Překonána je smrt, radost a štěstí plní hrud'. Utrpení není již tak nesnesitelným a zoufalým — poznali jsme jeho pravou cenu.

Budeš-li s Ježíšem trpěti, s Ježíšem budeš i žíti a kralovati

Tu ukazuje se služba Boží v celé své kráse, Kristus Pán jako jasný vzor stojí před námi ozáren, oslaven, s vítěznou korouhví — probodnutou rukou ukazuje na kříž a praví: „Pojď a následuj mne!“ S obdivem patříme, jak klade základy své Círкви, ustanovuje svého náměstka na zemi — Petra. Církev jako překrásná stavba zvedá se před našima očima; učíme se milovat tuto drahou a pečlivou matku, ctít a hájit vše, co jest její a co ona posvětila, slibujeme věrnost — —

Poslední cesta s Kristem Pánem na horu Olivetskou, poslední slova — a jeho světlá postava mizí, mizí z očí, nemizí však ze srdce.

Třicet dní přeletělo jako sen. Myslili jsme, že v nich uvidíme pohádku. Otevřely se nám oči. Poznali jsme pravdu a prožili nejkrásnější měsíc svého života. Jsme připraveni kráčet po cestách k dokonalosti

EXERCICNÍ HLÍDKA.

Jak Svatý Otec cení exercicie.

21. května 1930 měl pan biskup královéhradecký Dr. Karel Kašpar, vraceje se z pouti do Sv. Země, soukromé slyšení u Svatého Otce Pia XI. Mezi jiným děkoval Sv. Otcovi za překrásnou encykliku o výchově mládeže. Avšak Sv. Otec zmínil se sám o jiné encyklice, kterou vydal v den 50. výročí Svého kněžství a která jedná o exerciciích. Řekl panu biskupovi, že na duchovní cvičení, jak je zdůraznil v oné encyklice, klade velkou váhu a upřímně se zaradoval, když slyšel z úst pana biskupa o exerciciích mládeže v Želivě.

Co nám dala Želiv.

Vzpomínám na své exercicie. Duch můj zaléá do malebného údolí, kde ve stínu věží želivského kostela se stala změna v mojí duši. V tiché přednáškové síni před obrazem Ukřižovaného zaséval dp. exercitátor pravdy naší víry a ukazoval jasné směrnicе života. Tu jsem poznal, jak málo

jsem byl až dosud duševně vzdělán. Exercicie, to je něco velikého, co se nedá vypověděti, co musí zakusiti každý sám na sobě. Exercicie mění křehké, lehkomyšlné mladé lidi v pravé, pevné, křesťanské charaktery.

F. H. v Dorostu 1931, 177

Duchovní obnova bývalých exercitantů.

Brněnská diecese předchází dobrým příkladem v péči o bývalé exercitanty, aby zachovali a prohloubili, co si odnesli z exerciční samoty. Dp. spirituál P. Alois Kopal pořádal duchovní obnovu bývalých exercitantů dvakrát pro ženy a dívky a jednou pro muže. Na křatičké pozvání a povzbuzení, jak užitečno jest, obnoviti, oživiti a doplňovati, co exercicie vložily do naší duše, sešlo se napoprve dne 22. února na 120 žen a dívek — podruhé dne 29. března na Květnou neděli na 90 a k obnově mužů dne 15. března přes 30 účastníků. Tento prvý pokus byl nad jiné potěšitelný jak pro svolavatele, když viděl četnou účast a pravý zájem, tak pro účastníky. Napřed byla poučná přednáška, po ní přestávka, pak rozjímání o utrpení Páně, krátká pobožnost a nakonec přátelský rozhovor. Ovocem těchto rozhovorů je kroužek exerciční, který povstal 28. dubna a čítá 25 členů.

DUCHOVNÍ CVICENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	ženy z okruhu revue Na hlubinu	v Hlučíně	7./VIII. večer do 11./VIII. ráno	50 Kč
2.	paní a dívky	ve St. Boleslavi	8./VIII. večer do 12./VIII. ráno	75 Kč chudší 65 Kč
3.	studenty 7. a 8. tř.	na Velehradě	8./VIII. večer do 12./VIII. ráno	40 Kč
4.	Ženské katolické spolky bl. Anežky	v Kardašově Řečici	9./VIII. večer do 14./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
5.	paní a dívky	ve Sloupnici u Litomyšle	13./VIII. večer do 17./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
6.	„	v Kladně	14./VIII. večer do 18./VIII. ráno	70 Kč
7.	akademiky a inteligenci	na Velehradě	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	akad. 40 Kč ostatní 60 Kč
8.	ženy III. řádu sv. Františka	v Kardašově Řečici	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	70 Kč chudší 60 Kč
9.	učitelky	České Budějovice u Školských sester	17./VIII. večer do 21./VIII. ráno	70 Kč
10.	učitelky a úřednice	ve St. Boleslavi	22./VIII. večer do 26./VIII. ráno	75 Kč
11.	kněze	na Sv. Hostýně	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	120 Kč
12.	„	na Velehradě	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
13.	„	v Hlučíně	24./VIII. večer do 28./VIII. ráno	70 Kč
14.	paní a dívky	v Brně, ulice dr. Macků 39	25./VIII. večer do 29./VIII. ráno	?
15.	jinochy-rekruty	v Hlučíně	10./IX. večer do 14./IX. ráno	50 Kč
16.	akademiky	v Hlučíně	15./IX. večer do 19./IX. ráno	50 Kč
17.	mediky a mladé lékaře	v Hlučíně	20./IX. večer do 24./IX. ráno	50 Kč

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, zda jste přijati anebo odkázáni na jiný kurs.

Přihlášky adresujte:

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Pro Brno: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Kardašovu Řečici: Školské sestery v Kardašově Řečici.

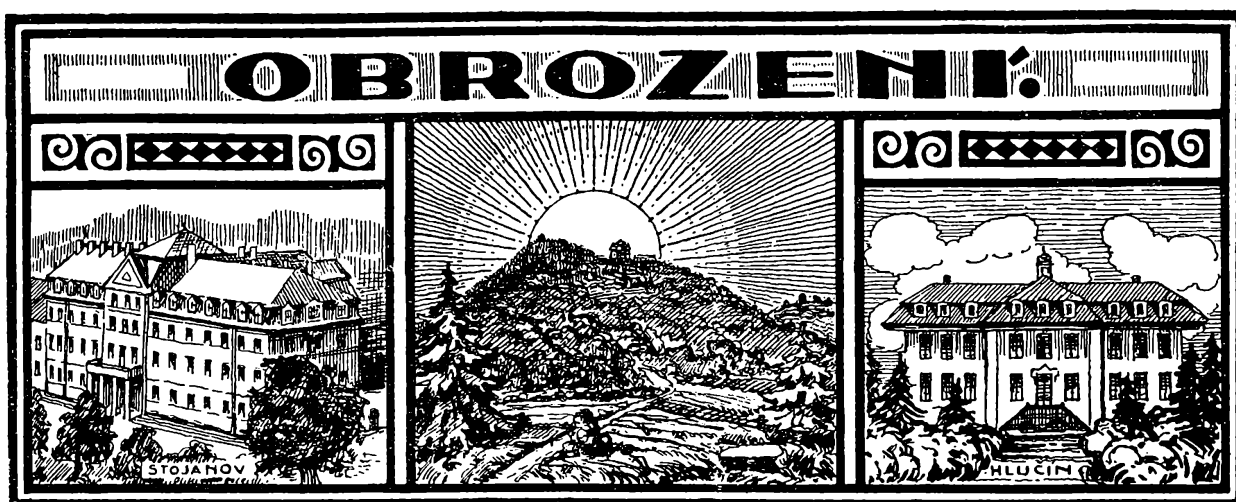
Pro Sv. Hostýn: Duch. správa na Sv. Hostýně, pošta Bystřice pod Hostýnem.

Pro Čes. Budějovice: M. Rafajová, učitelka, Č. Budějovice, Třída Čes. Legií 28.

Pro okruh revue Na hlubinu: Revue Na hlubinu, Olomouc, Slovenská 14.

Pro St. Boleslav, Sloupnici,
a Kladno

} Sdružení přátel exercičního hnutí
} v Praze III., Thunovská 27.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 8.

Srpen 1931.

Ročník IV.

**PORADA KNĚŽÍ ZE ŠESTI ČESKÝCH DIECÉSÍ O EXERCIČNÍM
HNUTÍ NA SV. HOSTÝNĚ.**

Na přání nejdp. arcipastýřů moravských svolali diecesní referenti na úterek 4. srpna konferenci kněží na Sv. Hostýn, aby v odborných referátech probrali důležitou otázku exercičního hnutí, které Sv. Otec sám věnuje mimořádnou pozornost.

Na pouhé pozvání v novinách a časopisech přišlo na Sv. Hostýn 46 kněží ze 6 diecésí k poradě, která trvala plně 3 hodiny a skončila společnou pobožností před oltářem Matky Boží v poutní svatyni.

Do předsednictva zvoleni: ředitel Diecesní katolické akce olomucké Msgr František Jemelka, který poradu řídil, regens brněnského alumnátu a místopředseda Diecesní katolické akce brněnské dr Karel Skoupý a katecheta valtický P. Josef Bělohlávek, který byl zapisovatelem.

První referát olomuckého převora vdp. dr Silvestra M. Braita, O. P. byl přečten spisovatelem, profesorem Dominikem Peckou, poněvadž referent toho dne byl nucen přednášeti na kursu katolického učitelstva v Českém Krumlově. Dána věcná odpověď na otázku: *Co žádá na nás encyklika Sv. Otce Pia XI. o exerciciích?* Aplikoval otcovská slova papežova na naše české poměry a vyvodil z nich řadu praktických důsledků v resolucích, které budou předloženy ke schválení nejdůst. Ordinariátům obou moravských diecésí. Jedná se o vybudování diecesních exercičních odborů, o soustavné hlášení a rozdělení kursů, o soustavnou propagandu v náboženských časopisech, o exercicie studentů a dělníků, o prodloužení exercicií kněžských a o rekolekce pro laiky.

Osvědčený exerciční praktik P. Rudolf Schikora CSSR., budovatel exercičního domu v Hlučíně, podával v druhém referátě ovoce svých bohatých zkušeností, *jak připravovat cesty hnutí exercičnímu*, aby proniklo co nejvíce do všech farností, i tam, kde je dosud neznámo. Nezapoměl na žádný vhodný prostředek, jenž by mohl prospěti rozvoji exercičního hnutí. Jeho doklady ze zkušenosti opravdu dojímalý. Uvedl příklad zbožného dítěte, které se naučilo modliti, kdykoliv šlo kolem exercičního domu hlučínského: „Milý Pánbíčku, požehnej tomuto domu!“ Kdybychom provedli pokyny nám dané, měli bychom brzy mohutné hnutí exerciční.

Třetí referát brněnského spirituála P. Aloise Kopala zabýval se *péčí o exercitanty po exerciciích*, aby si zachovali ovoce duchovních cvičení. Jednal zvláště o soustavném vedení duší a o rekolekcích a duchovních obnovách. Z podrobného rozboru látky a z praktických pokynů bylo patrné, že i tento referát má svoji oporu v duchovní praxi — jeť P. Kopal diecésním referentem pro exerciční hnutí v brněnské diecési a za pomoci několika kněžských horlivelů v různých krajích pilně koná své poslání.

Stejně praktické poznatky a pokyny obsahovala poslední přednáška referenta exercičního pro olomuckou arcidiecési P. Aloise Storka T. J. *o strádání, exercičních domech a exercičních sekretariátech*. Brzy uvidíme v praxi ovoce těchto námětů.

Následovala *věcná debata*, již se účastnili i praktikové z duchovní správy a na které probrány a precisovány podané návrhy.

Po společném obědě v Poutním domě, kde se konala také konference, formulovalo předsednictvo s referenty výslední resoluce pro zprávu do kněžských časopisů.

Že se tato konference ujala otázky pro náboženský obrod v naší zemi opravdu akutní, bylo patrné nejen z pozornosti všech přítomných, ale také z pobožnosti, se kterou všichni poradu zakončili před oltářem Matky Boží. Kéž žehná celému hnutí, které novou vzpruhu dostalo pod její ochranou!

BÝVALÝM EXERCITANTŮM.

Při poradách o exercičním hnutí na Sv. Hostýně bylo také vážně jednáno o časopisu, který má býti orgánem exercitantů, když odcházejí z exercicií, aby si zachovali horlivost, na duchu se obnovovali a živili smysl pro exerciční hnutí. Po různých návrzích bylo stanoveno, že tímto orgánem bude „Obrození.“ Zůstane nadále přílohou „Hlasů svatohostýnských“ neboť bylo zjištěno, že nejvíce exercitantů přichází u nás na exercicie ze čtenářské obce „Hlasů svatohostýnských“, poněvadž tyto svou přílohou budí a udržují zájem o exercicie.

„Obrození“ má však od Nového roku býti doporučováno všem exercitantům a před odchodem mají býti pro ně získáváni, aby si je samostatně objednávali, když nejsou odběrateli „Hlasů svatohostýnských“. Nepatrná cena 3 Kč za celý ročník nemůže býti nikomu překážkou.

Redakce se zavázala, že bude od Nového roku 1932 redigovati „Obrození“ vylučně pro bývalé exercitanty a že v každém čísle uveřejní rozjímání pro měsíční obnovu. Exercičním domům bude umožněno v každém čísle sdělovati všelicos svým bývalým exercitantům, aby tak s nimi udržovali trvalé spojení. Hlučín se k tomu již zavázal.

Podporujte tedy, přátelé, tento svůj orgán, který pro Vás uchystala exerciční konference na Sv. Hostýně a věnujte mu náležitou pozornost. Čím více poroste Váš zájem o „Obrození“, tím větší péči vynaložíme, abychom Vám v něm poskytli něco pořádného. Na Vás záleží rozkvět tohoto Vašeho orgánu!

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Exercicie na Sv. Hostýně. Stále a s velkým důrazem ozývají se přání, aby také laikům bylo popřáno konati exercicie u Matky Boží na Sv. Hostýně. Nežádají toho jen ženy a dívky, nýbrž také i mužové. Nedávno prosili hajní arcibiskupských statků, aby mohli konati zde exercicie a žadatelé tvrdili, že by jich bylo dosti i na kursy dva.

S bolestí odpovídáme, že zatím to provést nemůžeme. Je nás málo. V letním období jsme poutěmi přetížení. Neděle nás vysilují a kdybychom exercicie dávali, nezbylo by ani dne k oddechu, neboť v sobotu začíná již zase zpovídání poutníků. Něco podobného platí pro personál Poutního domu. Před poutní sezonou a po ní bylo by času, místa i klidu, avšak Poutní dům pokud stojí, není zařízen na řádné vytápění. Teprve část, kterou nutno ještě dostavěti, dostane pokoje k vytápění a pokoje vzdálené poutního a turistického ruchu. Velká část dosavadního Poutního domu je tomuto ruchu vystavena. Nezbývá tedy, než abychom žádali o strpění. Sami po tom toužíme, aby Sv. Hostýn se stal také exercičním střediskem a v tom vyvrcholilo jeho poslání. Nesmíme však postupovat překotně. Podporujte pilně Matici svatohostýnskou, aby mohla v dohledné době dostavěti exerciční křídlo Poutního domu a modlete se za dorost kněžský, abychom měli dostatek schopných exercitátorů.

Exercicie jinochů. „Dorost“ referuje v 15. a 16. čísle tohoto ročníku o 4 zdařilých kursech ve středních Čechách pro jinochy z Podbrdská. Účastníků bylo 20, exercičním domem byla farní budova k tomuto účelu na 3 dni upravena. Pořadatel, bývalý zemský předseda SKM, se takto vyjádřil o tomto kursu: **Tyto exercicie pro 20 jinochů v tak horším průmyslovém kraji ceníme více, nežli tisícový**

manifestační tábor, jehož sebekrásnější hesla neziskají pro věc Boží tolik, co jediná pravda exerciční. — 25 jinochů z mělnického okresu zaželo si rovněž v červenci do Staré Boleslavě a konalo tam u mučedniště sv. Václava po prvé exercicie. Na místě, kde sv. Václav byl zavražděn slibovalo jich 8 pravidelné sv. přijímání aspoň jednou v měsíci a byli přijati do Ligy eucharistické. Rozcházel se všichni zářící radostí, odhodláni čelit všelikému nebezpečství mravní zkázy a šířiti pochopení pro ctnost, čistý život a obětavost pro každou dobrou věc. — 19 mladíků z různých skupin SKM Velké Prahy konalo exercicie 4.-6. července v klášteře Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Karlíně a 22 jinochů také z pražských skupin SKM v budově arcibiskup. gymnasia v Bubenči.

Exercicie diplomatů. Je to možné? Ano, stalo se a to letos v Holandsku. Nuncius holandský Exc. Msgr Schioppa vyzval katolíky diplomatického sboru v Haagu bydlící s úřednictvem k účasti. Dostavilo se 64 exercitantů, jesuita P. Yvo de La Brière dával po tři dni tomuto panstvu rozjímání a zakončeno na Zelený čtvrtek společným svatým přijímáním z rukou nunciových. Jak by se svět změnil, kdyby vůdcové národů a států a finančníci, kteří ovládají svět, vykonali aspoň jednou exercicie!

Psaničko. K poradě o exercičním hnutí na Sv. Hostýně dostali jsme od laiků několik projevů. Vítaji tuto poradě a slibují si od ní mnoho. Jedna bývalá exercitantka píše takto: „Četla jsem, že máte na Sv. Hostýně poradě, jak pracovati pro rozšíření exercicií. Přeji mnoho zduaru a Božího požehnání. Duch Svatý ať osvíti mysl všech! Exercicie jsou naší jedinou oporou, jsou nám majákem, který ukazuje správný směr našemu životu. Bez duchovních cvičení bylo by ve farnostech a ve spolcích všechno jednotvárné a zvykové. Moderní duch světa by v nás utlumil všechny dobré snahy. Vám všem, kteří o rozšíření exercičního hnutí se staráte, budiž dobrý Bůh odměnou.“

Exercicie pro exercitátory. Takové exercicie dosud nebyly, ale konaly se poprvé na Sv. Hostýně od 4. do 8. srpna hned večer po oně exerciční poradě. Súčastnilo se jich 22 horlivých kněží z Moravy i z Čech, od kterých očekáváme mocnou pomoc v exercičním hnutí, neboť poslední dobou nebylo lze pořádati některé kursy, poněvadž nebylo kněží, kteří by je dávali.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	železničáře	na Velehradě	5./IX. večer do 9./IX. ráno	60 Kč, chudší 50 Kč
2.	jinochy-rekruty	v Hlučíně	10./IX. večer do 14./IX. ráno	50 Kč
3.	akademiky	v Hlučíně	15./IX. večer do 19./IX. ráno	50 Kč
4.	mediky a mladé lékaře	v Hlučíně	20./IX. večer do 24./IX. ráno	50 Kč
5.	vdovy	v Hlučíně	16./X. večer do 20./X. ráno	50 Kč
6.	dívky	v Hlučíně	20./X. večer do 24./X. ráno	50 Kč
7.	jinochy	v Nové Říši	24./X. večer do 28./X. ráno	50 Kč
8.	„	v Praze	26./X. večer do 30./X. ráno	50 Kč
9.	ženy	v Hlučíně	26./X. večer do 30./X. ráno	50 Kč
10.	jinochy	v Želivě	30./X. večer do 3./XI. ráno	střádanka SKM
11.	dívky	v Želivě	3./XI. večer do 7./XI. ráno	střádanka SKM

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, že **nejste přijati**, kdyby již místa nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

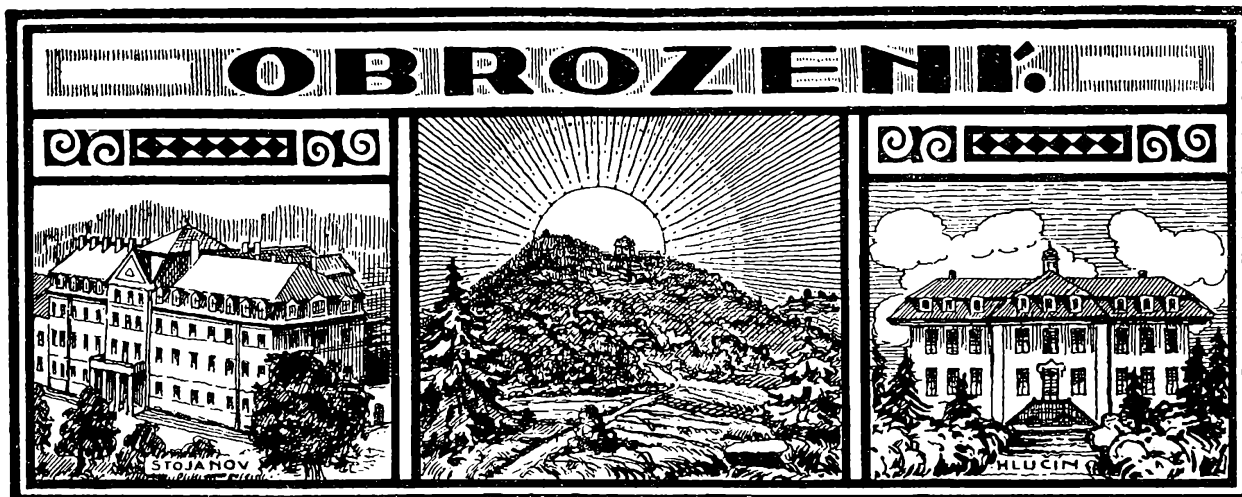
Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Novou Říši: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro Prahu: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro Želiv: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Poznámka: Kurs pražský č. 8. bude buď v Břevnově nebo v Karlíně.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 10.

Říjen 1931.

Ročník IV.

Alois Stork S. J.

ORELSTVO A EXERCICIE.

Referát přednesený v akademii při orelské pouti na Sv. Hostýně.

Bratří a sestry!

O pouti Orelstva minulého roku slyšeli jste na takové akademii, jakou dnes pořádáte, referát: *Orelstvo a Eucharistie*. Letos bude referát: *Orelstvo a exercicie*. Eucharistie a exercicie souvisí. Vaše rozkvétající eucharistické hnutí, které vlastně vyvolalo svatohostýnské poutě orelské, brzy by uvadlo bez exercičního hnutí. A ani rozkvět eucharistického hnutí by v mnohých Jednotách vůbec nepovstal bez exercičního hnutí, neboť takového *mimořádného* povzbuzení k eucharistickému životu, jak Vám poskytlo před dvěma lety tisícileté jubileum sv. Václava nebude tak brzy. *Řádného* povzbuzení k eucharistickému životu dostane se Vám z exercicií. *Exerciční hnutí vyvolává a zachovává hnutí eucharistické.*

O *exerciciích* dnes pojednáme a jak by se v Orelstvu staly *hnutím*.

1. Všichni něco víte o exerciciích. Mnozí z Vás již také někdy aspoň něco prodělali, co se nazývalo exercicie. Nebudu tedy času mařiti výkladem, co exercicie jsou. Bylo by to také špatným vysvědčením pro dnešní Orelstvo, kdyby se mu měly teprve podávat základní pojmy o exerciciích. Musím se však zmíniti o zneužívání tohoto slova v katolických spolcích, také v Jednotách orelských. Jednota by ráda o Velikonocích dostala všechno členstvo k sv. svátostem. Je to tak správné. Nebudeme členstvu předepisovat, jak často mají přistupovat k sv. svátostem. Orelské Jednoty nejsou asketickými organisacemi. Avšak můžeme a musíme právem žádat, aby všichni členové konali aspoň svou velikonoční povinnost. Jsme přece katoličtí křesťané! Aby tyto svoje liknavé členy připravila k sv. svátostem, uspořádá „exercicie“. Co to je? V sobotu odpoledne přednáška jako příprava na sv. zpověď a v neděli mezi mší sv. promluva před sv. přijímáním. To je vše. A tomu říkají některé spolky „exercicie“. Proti takovému zneužívání jména ohradila se letos exerciční porada kněží na Sv. Hostýně. Ani kdyby po 3 dny nebo dokonce po 6 dní večer se konaly náboženské přednášky pro členstvo, nemělo by se to nazývat „exercicie“. Snad by se hodilo jméno „triduum“, anebo „náboženský týden“, anebo „velikonoční pobožnost“. Exerciciemi lze nazvati řadu náboženských přednášek spojenou s *mlčením*, aby bylo lze uvažovati o pravdách přednesených. To jsou exercicie a jenom to budoucně tak nazývejme.

2. Avšak i zde dlužno rozeznávat: exercicie *v plném slova smyslu* a exercicie *v širším slova smyslu*. V plném slova smyslu se konají exercicie ve zvláštních k tomu upravených domech, jak je máme na Velehradě, v Hlučíně, v Hájků u Prahy, v Nové Říši a v Želivě. Želiv se stala proslulou soustavou exerciční prací pro mládež na vysočině českomoravské a sama mládež si nazvala premonstrátskou samotou „Údolím šťastných lidí“. Exerciční domy jsou chloubou katolické církve XX. století a důkazem jejího rozkvětu. Stavíme hotely s náležitým komfortem, ne pro tělo, ale pro duši. Budujeme exerciční domy jako sanatoria, ale pro duši, kam se uchylujeme na 3, 5, 8 i 10 dní, aby se v našem nitru probudilo a roznítlo plné křesťanství. Které jiné náboženství prokazuje se takovou snahou po zvnitření?

Uznáváme však také exercicie *v širším slova smyslu*. Také trvají aspoň 3 dny, také vyžadují mlčení a znamenají útek do samoty pro obnovu nitra lidského. Účastníci však zůstanou v samotě jen přes den. Na noc se ubírají do svých domovů. Takové exercicie lze zařídit ve většině farností. Vaše orlovny, bratři a sestry, daly by se většinou propůjčit a upravit k takovým velmi prospěšným účelům. Účastníci si přináší stravu z domova. Něco teplého na oběd se pro všechny snadno připraví. Dvou nebo tří místností je nutně potřeba. Zahradka je velmi vítána. Také větší budovy farní dají se k tomuto účelu upravit, jak se nedávno stalo v Čechách. Rozeznáváme tedy exercicie v plném slova smyslu v exercičních domech, čili exercicie *uzavřené* a exercicie v širším smyslu ve farnostech, v nouzově upravených budovách, čili *exercicie domovské nebo farní*.

3. Když jsme si osvojili správné pojmy, jaká jest, bratři a sestry, *idea exerciční pro Orelstvo*. Idea, která by zářila nejen Ústřední radě, ale každé Župě a také jednotlivým Jednotám. Idea, která by vyvolala mocné exerciční hnutí v celém Orelstvu. Idea je tato: Exerciční uzavřených nesúčastní se kdo *chce*, ale kdo se jich účastnit *má*. Exercicie uzavřené *má* především prodělat s velkou vážností, kdo jest členstvem povolán na vedoucí místa v Orelstvu. Předsednictvo, náčelníci, cvičitelé mají především konat exercicie, aby načerpali hodně ducha a toho ducha svým vlivným postavením přenášeli na ostatní členstvo. To jde pak bez komanda, bez nucení, tak jak se znenáhla šířilo křesťanství v antickém světě. Zásada kdo *chce*, znamenala by, že by na exercicie chodilo několik zbožnějších členů, kteří snad ani vlivu nemají; vlivné členstvo by zůstalo netknuté a nábožensky strnulé. Hnutí exerciční by se takto v Orelstvu nevyvolalo.

Je sice pravda, že kdo jde na exercicie, musí *chtět* je dělat, jinak tam nepůjde, anebo tam nevydrží, anebo aspoň neodnese si z nich toho ovoce, které sklízají, kdož exercicie konají s ochotou. Přece však musí správná idea exerciční pro Orelstvo se *dovolávat na prvním místě vedoucího členstva*, jinak nepřinese žádoucího výsledku.

Příkladem vůdců bude následovat členstvo. To má pak na vybranou, buď se vzdálit dle možnosti a konat exercicie uzavřené, anebo ve farnosti si uspořádat exercicie *domovské*. Vyhlédla by se vhodná místnost, vybrala vhodná doba, získal zkušený exercitátor a jednou by konalo exercicie mužstvo, jindy ženy, pak zase dorostenci a konečně dorostenky. Specialisace podle stavů a podle pohlaví je nesmírně důležitá.

4. Z těchto zásad pro exerciční hnutí orelské plynou tyto praktické důsledky. Předkládáme je Vám, bratři a sestry, abyste je tlumočili ve svých Jednotách a naléhali na jejich uskutečnění.

Exercicie stojí peníze, zvláště exercicie uzavřené. Cesta drahou stojí často hodně, nemáme ještě vybudovanou síť exercičních domů, jak se jí honosí katolická cizina. Exerciční domy jsou podniky pasivní, musí se však starat o dobrou stravu, otop, prádlo, což všechno stojí peníze. Těch 50 až 60 Kč stojí skutečně exercitanti ve třech dnech s předvečerem a ranním zakončením.

Mnohému členu i z předsednictva by nebylo možno všechno platit. Proto má si získati každá Jednota *malou exerciční pokladnu*, ze které podle potřeby a návrhu vzdělavatelova uděluje *subvence* (jen subvence!) jednotlivým členům. Tak je to již všeobecně zavedeno ve vyspělých katolických spolcích v cizině.

Poněvadž se udělují jen subvence, kde by pro finanční nesnáze účast vlivných členů na exercičích byla ohrožena, mají jednotliví členové, kteří reflektují na exercicie, na výdaje strádati. Budou zavedeny všeobecně *strádanky*, které se znamenitě osvědčily nejen v cizině, ale také u nás. Mocné hnutí exerciční na českomoravské vysočině kolem Želivy bylo umožněno soustavnou akcí se strádankami. Až se dostanou do orelských Jednot, bude úkolem každé Jednoty v členstvu je šířiti a podporovati příležitostný prodej nálepek, čímž členstvo si strádá na exercicie uzavřené. Vyplněná strádanka umožňuje zdarma exercicie v exercičním domě kdekoliv.

Ústřední a župní rady mají se starati, aby v exercičních domech pořádaly se v době příhodné zvláštní kursy především pro kruhy vedoucí mužské a pak ženské, potom však další kursy pro muže a ženy, pro dorostence a dorostenky. Na tyto uzavřené kursy budiž vzdělavateli získáváno vybrané členstvo, které by svým probuzeným duchovním životem mělo blahodárny vliv na ostatní členstvo. Tak vneseme evangelický kvas do Jednot orelských. A skynou k blahu církve a vlasti!

Za exercitátory budou získáni kněží dobře obeznámení s hnutím orelským, kteří současně budou k tomu přihlížet, aby mládež orelskou šťastně provedli krisemi mládí, upevnili ji v čistotě, pomohli ve volbě stavu buď panického a panenského nebo manželského a připravili vhodným způsobem orly a orlice pro stav manželský, aby z řad orelských nám povstaly vzorné veskrz katolické rodiny, jako bašty proti dnešní nevěře a nemravnosti. To vše má býti ovocem soustavného exercičního hnutí.

5. Referát je dokončen. Bratří a sestry, na Vás závisí rozkvět Orelstva, záchrana katolické mládeže a lepší budoucnost Moravy! Jak jste si k tomu výdatně pomohli *hnutím eucharistickým*, tak vyvolejte ještě podle směrnic právě uvedených ve všech Jednotách *promyšlené a cílevědomé exerciční hnutí* a zaplesáte nad ovocem, které Vám to vynese, zaplesá celé Orelstvo, zaplesá Morava, církev i vlast a dožijeme se klidnějších a radostnějších časů, než jaké teď jsou naším údělem. Zdař Bůh!

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Z ankety pořádané v Lidových listech koncem roku 1930.

Co by pozvedlo katolický život?

1. Odpověď: Větší rozšíření exercičii. Klášterní domy by se měly dle možnosti upravit na exerciční domy. Jaké bohatství duchovní záhy by se rozproudilo z těchto domů po celé vlasti! Každá obec mohla by vysílati ročně 3-10 osob, které by se staly oporou duchovní správy. Prosím, podnikněte něco včas. Čím později se začne, tím půjde vše hůře.

N. K., úředník v Z.

2. Odpověď: Houževnatá práce pro rozšíření exercičii hlavně mezi mládeží, neboť právě exercicie jsou přímou cestou ke svatostánku. Jen ti, kteří budou míti ve svatostánku pevnou oporu, obstojí vítězně v bahně mravní zkázy, kterým jsme obklopeni ze všech stran.

R. S., správce v P.

Pro rozvoj exercičního hnutí. Věstník farnosti Mor. Ostravské podává pod tímto záhlavím 6. září t. r. vhodné myšlenky a pokyny. Mezi jinými prostředky uvádí také tento:

„Důležitým činitelem v šíření exercičního hnutí je

tisk. Zvláště příloha „Hlasů svatohostýnských“ zvaná „Obrození“ zabývá se jen exercicemi a získala už tisíce duší Bohu pomocí těchto duchovních cvičení.“

Rozšiřujte tedy naše „Obrození“, aby ještě více duší bylo získáno pro exercicie. Lze je samostatně odebírat bez „Hlasů“ za pouhé 3 Kč ročně na Sv. Hostýně.

Zkušenosti. Bylo nás několik přes sedmdesát na exercičích jinošských. Když jsme se rozjížděli, tu každý přímo sršel ohněm nadšení a imponoval vznešeným duševním klidem. Oči prozrazovaly velikou vnitřní radost. Odloučení od světa Bůh vynahradil každému hojnými milostmi. Jak cele nás zaujaly pravdy o nesmrtelné duši, hříchu a smrti. Strhující myšlenky ořásaly duši až do základů. Každý hloubal ve svém nitru a konal předsevzeť. Při sv. přijímání mnohým hochům stály slzy v očích. A u hochů jsou slzy vzácné! Byly to slzy pohnutí a radosti, vnitřního štěstí a blaha, tryskajícího z přítomnosti Boží.

Exercitanti z Hradce Králové.

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	matky	v Rajhradě u Těšitelek	12./X. večer do 16./X. ráno	50 Kč,
2.	vdovy	v Hlučíně	16./X. večer do 20./X. ráno	50 Kč
3.	dívky	v Rajhradě u Těšitelek	17./X. večer do 21./X. ráno	50 Kč
4.	dívky III. řádu	v Hlučíně	20./X. večer do 24./X. ráno	50 Kč
5.	jinochy	v Nové Říši	24./X. večer do 28./X. ráno	50 Kč
6.	dívky	v Jílovicích u Trhových Svinů	25./X. večer do 29./X. ráno	30 Kč
7.	ženy III. řádu	v Hlučíně	26./X. večer do 30./X. ráno	50 Kč
8.	jinochy	v Jílovicích u Trhových Svinů	29./X. večer do 1./XI. ráno	30 Kč
9.	jinochy	v Želivě	30./X. večer do 3./XI. ráno	střádanka SKM
10.	dívky	v Želivě	3./XI. večer do 7./XI. ráno	střádanka SKM
11.	dívky	v Hlučíně	27./XI. večer do 1./XII. ráno	50 Kč

Na exercície nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, že **nejste** přijati, kdyby již místa nebylo. Hlásí-li se více účastníků, než je místa, bude uspořádán jiný kurs v době pozdější.

Přihlášky adresujte:

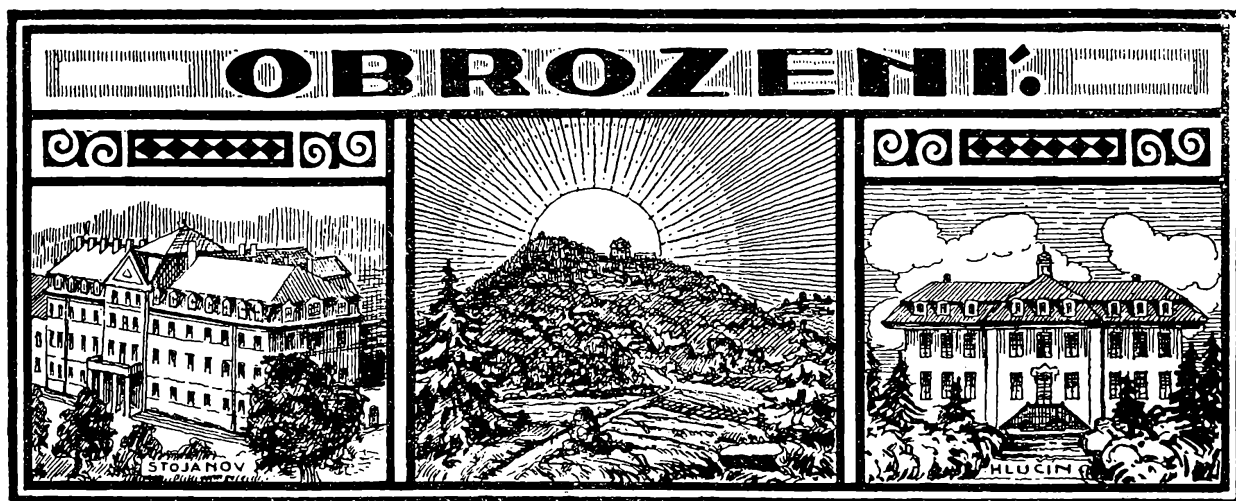
Pro Rajhrad: Duchovní cvičení, Brno, Antonínská 1.

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Novou Říši: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro Želiv: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro Jílovce: M. Kadlecová, jednatelka DSKM v Č. Budějovicích.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Číslo 12.

Prosinec 1931.

Ročník IV.

STRÁDANKY.

Již jsou v tisku a co nevidět rozletí se po Moravě a zahájí svou tichou, blahodárnou činnost.

Exercicie jsou cosi dobrého, avšak stojí peníze a těch není. Žijeme v době těžké. Ale právě, že v takové době žijeme, potřebujeme exercicii, abychom vytrvali a statečně čelili všeliké strasti a byli schopni lidstvo přivést na lepší cesty. Exercicie jsou nutné a finanční otázku musíme řešit stůj co stůj.

Jak ji rozřešíme. Především jsme založili Exerciční odbor diecéšní akce katolické v Olomouci i v Brně a tento odbor bude také nemajetným umožňovat pořádné exercicie. O to se bude starat duchovní správa v jednotlivých farnostech. Patří to také k akci karitativní, která je teď všude v proudu na popud Svatého Otce.

Než většina těch, kdož by mohli a chtěli na exercicie, nejsou tak nemajetní, že by potřebovali podpor, avšak nemohou najednou sehnat a vyplatit 60 Kč za exercicie a k tomu ještě cestovné tam i zpět. To je přece značné vydání pro mnohého člověka. Zde jsou na místě strádanky. V jednotlivých farnostech budou pověřeni exerciční důvěrníci rozdáváním strádanek všem, kdož by rádi šli na exercicie, ale okamžitě k tomu peněz nemají. Strádanky jsou vkusně upravené listy z tuhého papíru rozdělené na 60 čtverečků. Do každého lze vlepit zvláštní vkusně upravené exerciční známky s obrazem B. Srdce Páně, které se prodávají po koruně ve prospěch určitých exercičních domů. Barva hlučinských nálepek je fialová, brněnských zelená a velehradských červená. Pro ostatní kursy v olomoucké arcidiecési stanovena barva hnědá.

Neříkejte, nemám peněz. Snad nemáte 60 Kč, ale máte korunku nebo dvě. Kupte si za ni nálepku nebo dvě u exercičního důvěrníka a již se blížíte k exerciciím. Týdně vylepíte jeden nebo dva čtverečky a za nedlouho bude vyplněna celá strádanka. Čím více nálepek v ní máte, tím více vás strádanka bude těšit a nabádat k spořivosti. Tu si odřeknete kouření, tam pamlsek, tam zase nějaké kino a najednou má člověk těch 60 Kč pohromadě a kdyby šidla padala, vydá se na exercicie a je šťasten, že si je takto umožnil.

Strádanky jsou důmyslným vynálezem. Sdružení katolické mládeže jich používá při exerciciích v Želivě. Právě strádanky vyvolaly ono velké exerciční hnutí na česko-moravské vysočině kolem Želiva. Kéž také na Moravě a ve Slezsku se rozšíří a podpoří mohutně rozkvět exercicií.

Bývalí exercitanti, kteří vzpomínají na blažené dny strávené v duchovní samotě krásně by se odvděčili Pánu Bohu, kdyby se nabídli duchovní správě

k funkci exercičního důvěrníka ve farnosti. Duchovní správa by je doporučila nejbližšímu exercičnímu domu nebo diecesnímu sekretariátu a odtud by pak dostali střádanky, nálepky a složenky, kterými zasílají peníze, za nálepky získané. Jak krásný by to byl apoštolát!

Všem ostatním exercitantům však doporučujeme, aby pilně rozšiřovali střádanky, jakmile je dostane exerciční důvěrník. Ať hledí pro ně získat mnoho farníků, zvláště jinochů a dívek a nabádají je ke spořivosti pro exercicie. Sami ať také pilně vylepují střádanku i když nedávno konali exercicie. Mohou ji vyplněnou dáti k dispozici duchovní správě pro chudého člověka, který by jinak na exercicie nemohl, anebo ji mohou sami věnovati někomu, koho by rádi dostali na exercicie. Kolik dobrodiní skýtá taková nepatrná střádanka!

DALŠÍ KROK V EXERCIČNÍM Hnutí.

Nejdůstojnější pan arcibiskup Dr. Leopold Prečan jmenoval 16 kněží exercičními horliteli v různých krajích arcidiecése. Tito horlitelé tvoří s referentem Exerciční odbor Katolické akce v arcidiecési olomoucké. Podobná organizace byla provedena a funguje také v diecési brněnské. Má tedy Morava se Slezskem již hodně vyspělé exerciční hnutí. Při poslední poradě olomouckého exercičního odboru v Přerově 11. listopadu t. r. byly dojednány střádanky a nálepky, současně však také stanoven přesný postup v prohloubení exerciční organizace. Chceme vyvolat toto blahodárné hnutí v každé farnosti a získat pro ně exercičního důvěrníka, hodného a spolehlivého laika rovněž v každé farnosti a snad i v každém katolickém spolku, kterému záleží na rozkvětu náboženského života. Tento důvěrník by převzal péči o střádanky a nálepky pro určité exerciční domy nebo kursy. Současně by šířil u bývalých exercitantů „Obrození“, které od Nového roku bude tomuto účelu ještě více přizpůsobeno.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Exerciční hnutí mezi anglikány. Anglikanism prodělává v posledních sto letech krizi, která netoliko se nezmenšuje, nýbrž naopak se jen zvětšuje. Víra věřících upadá, což jest pochopitelné, uvážíme-li, že v anglikánské církvi mnozí kněží nevěří ani v Božství Ježíše Krista. Tohoto smutného faktu jsou si dobře vědomi ti, kterým jde o opravdové prohloubení náboženského života a snaží se vynaléztí prostředky, jimiž by se dospělo k náboženské obrodě. Jedním z nich jest pořádání duchovních cvičení podle vzoru katolické církve. Jest známo, že z nich někteří, a právě ti nejinteligentnější, odcházejí opravdu s touhou žiti hluboce nábožensky a stávají se katolíky. Vždyť při nich se často čtou asketická díla katolických spisovatelů, jako P. Martindala, Newmana a J. Johnsona Vernona, který se stal přede dvěma léty katolíkem a byl nejslavnějším exercitátorem v Anglii, doporučoval v ženských anglikánských klášteřích četbu „Dějin mé duše“ svaté Terezie Ježíškovy, kterou mu poslala představená kláštera. V četných klášteřích a při četných duchovních cvičeních četba

katolických spisovatelů přivádí mnohé duše do pravé Církve. Exerciční hnutí se v posledních letech šíří. Na anglikánském kongresu, konaném roku 1920 v Londýně, bylo jednáno též o způsobu, jak zvýšiti lásku k duchovním cvičením. Referent navrhoval, aby v každé anglikánské diecési byl vystaven jeden exerciční dům. Byl dokonce založen zvláštní spolek „Association for Promoting Retreats — Sdružení pro šíření duchovních cvičení“, který si předsevzal působiti v tomto směru na všechny anglikánské biskupy a starati se, aby rostla mezi lidem láska k duchovním cvičením. Revue „Vision“, která má na 1000 odběratelů, má též cíl. A jest zajímavé, že mezi literaturou, jež jest doporučována při exerciciích jako četba, nalézáme nejedno dílo katolické. Dnes existuje již 43 exercičních domů, z nichž některé mají až 33 místností.

Hle, co se děje u nekatolíků! Jak nás to má povzbuzovati, abychom nezůstali pozadu, my, kteří máme plnou pravdu a jsme v pravé církvi.

Podle „Lidových listů“ 23. X. 1931.

Exercicie pro ruskokatolické kněžstvo. Je známo, že J. Sv. Pius XI. se zvláštění péčí se stará o zmohutnění vnější i vnitřní kněžstva ruskokatolického. Proto rozkázal před několika léty, aby se sešli jednou v roce kněží, kteří působí v různých krajích Evropy a vykonali společné duchovní cvičení. Loňského roku byli svoláni do Říma, letos do Solesmes, sídla francouzských benediktinů. Shromáždilo se 14 kněží a 3 laici, opravdoví pomocníci misionářů. Exercicie dával P. Olimpia, ruský kněz. Všechny pobožnosti se konaly v ritu východním a působily hlubokým dojmem. „Lidové listy“ 13. XI. 1931.

Jak začal pracovati římský exerciční dům poblíž Vatikánu. První řadu exercicií zahájilo v tom domě již v prosinci minulého roku 29 amerických bohoslovců před svěcením a jeden Polák. Potom následovaly třídní exercicie pro bohoslovce z Ameriky, Skotska a Irska. Současně konala v druhém oddělení exercicie řada Italů z koleje Capranica. Následoval kurs pro kněze, kterého se účastnil děkan kardinál Januario Granito di Belmonte, nuncius z Litvy a několik prelátů. Po om byly současně opět dva kursy: jeden pro 16 Irčanů a druhý pro 33 ředitelů podniku nazvaného „Ústraní dělníků“. Hned nato se oddalo exerciciím 21 armenských jáhnů a současně je konala v druhém oddělení část švýcarské gardy vatikánské se svými důstojníky. Následovaly ještě dva kursy pro mužstvo téže gardy a ve Svatém týdnu oddalo se samotě duchovní v jedné části domu 37 akademiků a v druhé části 34 švýcarských gardistů.

Zajímavý exercitanti. V Římě konal v lednu t. r. duchovní cvičení muž už

daleko více než šedesátník, který byl do nedávna protestantským pastorem. Jeho paní se stala před dvěma lety katoličkou. Jako protestant dlel se svou manželkou ve Švýcarsku na letním bytě. Tu mu přišel list od jednoho ze synů, rovněž pastora, který v Anglii řídil protestantskou kolej. Oznamoval otcí, že kolej prodal a že co nevidět vstoupí k Benediktinům, ježto nedávno přestoupil na katolickou víru. Za nedlouho dostal otec list od jiného syna, protestantského misionáře v Indii. Nevěděl o konverzi svého bratra a oznamoval otcí, že opustil protestantskou misii, stal se katolíkem a co nevidět bude opět doma. Tu odhodlal se i staříčkový otec, že bude následovati ženu i syny a stane se také katolíkem, což skutečně provedl. Exerciciemi hleděl to vše upevnit a prohloubit. — Jak by bylo prospěšné, kdyby u nás lidé, kteří se vracejí do církve katolické k návratu se připravili exerciciemi!

Úsudek o exerciciích. Píše nám exercitanka z Moravy: S radostí pozoruji některé exercitanty, jak přistupují teď často ke stolu Páně, jak spěchají také ve všední dny na mši sv. nebo na některé pobožnosti. Bez duchovních cvičení bylo by jim to vše lhostejno. Prohloubení náboženského života poskytují hlavně exercicie.

Nová kniha pro kněžskou samotu. V těchto dnech vydal pan prelát dr. Jan Hejčl v Olomouci vlastním nákladem řadu duchaplných přednášek pro kněžské exercicie jubilantů pod názvem **Z Hradce Králové do Želiva**, Etapa duchovního výcviku. Cena není udána. Kniha má 13 rozjímání a 3 úvahy. Hodí se velmi pro kněžské rekolekce a pro exercicie, které kněz v soukromí chce konati.

Obsah IV. ročníku.

Lindworský Jan: Tajemství exercicií sv. Ignáce	1, 5
M. S.: Tvůrce duch. cvičení v moderním světle	13
Medek V.: Apoštolské exerciční dílo na Velehradě	22
Porada kněží o exercičním hnutí na Sv. Hostýně	33
Pro rozkvět exercičního hnutí	25, 29
Rybák Jos.: Jak získáti muže pro exercicie?	9
Soušek Boh.: Exercicie po celý měsíc	29
Štork Al.: Po exerciciích	2, 6
„ Další literatura pro duchovní četbu	10
„ Bývalým exercitantům	14, 34, 41
„ O záchranu lidské společnosti	17
„ Orelstvo a exercicie	37
Střádanky	45
Další krok v exercičním hnutí	45
Exerciční hlídka v každém čísle.	

DUCHOVNÍ CVIČENÍ BUDOU:

	Pro koho?	Kde?	Kdy?	Poplatky
1.	ženy z venkova	na Velehradě	8./XII. večer do 12./XII. ráno	60 Kč,
2.	jinochy	v Hlučíně	10./XII. večer do 14./XII. ráno	50 Kč
3.	ženy	v Hlučíně	14./XII. večer do 18./XII. ráno	50 Kč
4.	jinochy z venkova	na Velehradě	14./XII. večer do 18./XII. ráno	60 Kč
5.	muže	v Hlučíně	18./XII. večer do 22./XII. ráno	50 Kč
6.	technické pracovníky a vedoucí v Orelstvu	na Velehradě	26./XII. večer do 30./XII. ráno	60 Kč
7.	jinochy	v Želivě	26./XII. večer do 30./XII. ráno	střádanka SKM
8.	terciárky	v Hlučíně	28./XII. večer do 1./I. ráno	50 Kč
9.	dívky	v Želivě	30./XII. večer do 3./I. ráno	střádanka SKM
10.	muže z venkova	na Velehradě	4./I. večer do 8./I. ráno	60 Kč
11.	jinochy	na Velehradě	11./I. večer do 15./I. ráno	60 Kč
12.	dívky	na Velehradě	18./I. večer do 22./I. ráno	60 Kč
13.	jinochy	v Hlučíně	21./I. večer do 25./I. ráno	50 Kč
14.	absolventy hospodářských škol	na Velehradě	25./I. večer do 29./I. ráno	60 Kč
15.	vdovy	v Hlučíně	25./I. večer do 29./I. ráno	50 Kč

Na exercicie nutno se přihlásiti **aspoň týden před začátkem**, aby vám mohli poslati zprávu, že **nejste přijati**, kdyby již místa nebylo.

Přihlášky adresujte:

Pro Velehrad: Papežská kolej na Velehradě.

Pro Hlučín: Exerciční dům, Hlučín, Slezsko.

Pro Želiv: Exerciční sekretariát, Praha II., Ječná 2.

Pro orelský kurs č. 6: Ústředí čsl. Orla, Brno, Francouzská 34.